

Giới thiệu Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân

Truyện Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân của tác giả Phượng Vân là câu chuyện trùng sinh vô cùng hài hước nhẹ nhàng cũng có một chút điền văn nhưng đáng yêu vô cùng của nam chính.

Hắn là một phu quân ngốc đáng yêu rất thương yêu nữ chính, trước khi trọng sinh nàng không yêu thương hắn nhưng sau khi trọng sinh lại nài nỉ yêu hắn, yêu cách đáng yêu hồn nhiên của hắn làm nàng cảm động.

Mời các bạn theo dõi câu chuyện trùng sinh đầy hấp dẫn và mới mẻ này cũng có một chút sự ngây ngô đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

EditTrucxinh

Bầu trời màu hạ xanh thẳm, ngôi lưu ly màu vàng dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng rực rỡ, biểu tượng của một triều đại danh vọng. Dù vậy, ánh sáng chói mắt này lại không chiếu được đến đại điện rộng rãi của hoàng cung. Trên long sàng, tất cả đều là vải dệt màu vàng kim có hai thân thể trần truồng đang gắt gao dây dưa một chỗ. Vải dệt màu sắc tươi sáng, lại không thể phân biệt được, trên giường ai với ai. Hoàng đế Hiên Viên Hạo Dạ, lúc thoát hết quần áo, chẳng phải cũng chỉ là một người bình thường thôi sao? Không phải, cho dù lúc nam nữ hoan ái, cũng muốn nữ nhân dưới thân phải tâm phục khẩu phục. Nữ tử đang rên rỉ dưới thân Hiên Viên Hạo Dạ, trên mặt không có một tia giả dối. Tựa như trong thiên hạ, chỉ còn lại một người đang chuyển động là đáng quân vương trước mặt. Tuy ngoài mặt không có biểu tình gì, nhưng trong lòng lại đang âm thầm tính toán. Liệu Hiên Viên Hạo Dạ có bỏ được, thật sự bỏ được quân cờ Tô Mộ Tịch xinh đẹp kia không? Hơn mười năm tình cảm thanh mai trúc mã, nói bỏ là có thể bỏ sao? À không tin, à không an tâm, cho nên Tô Mộ Tịch phải chết. À và Băng di tính kế nhiều năm như vậy, thật vất vả mới đi đến bước này, tất cả không thể bị hủy bởi Tô Mộ Tịch được. Không biết người à an bài đi làm việc đã có tin gì chưa? Tô Mộ Tịch, người gả đến Thành vương phủ còn không an phận, khiến Hiên Viên Hạo Dạ đối với người nhớ mãi không quên. Như vậy, người đừng trách muội muội ta ngoan độc. Hiên Viên Hạo Dạ chuyển động mạnh vài cái, sau đó nằm sấp trên người nữ tử. Nghi ngời trong chốc lát, nâng cằm nữ nhân lên: “Ái phi, nàng không chuyển tâm” Tô Mộ Tuyết mềm mại đang yêu mở miệng: “A....Hoàng Thượng, người ta không có mà.” Nói xong, ngón tay thon dài chuyển xuống hạ thân Hiên Viên Hạo Dạ, vuốt ve phần nam tính cường tráng. Hiên Viên Hạo Dạ nâng mặt Tô Mộ Tuyết lên, ánh mắt có chút hoảng hốt, tựa như xuyên qua à, hắn có thể thấy được khuôn mặt của nữ tử khiến hắn thương nhớ ngày đêm nhưng lại không thể có được.

Tô Mộ Tuyết sao lại không biết hắn đang nhớ đến ai, quét mắt đến bóng dáng xinh đẹp đang bị người ta ngăn lại trong chỗ tối. Mang theo tia âm hiểm, à nằm trong ngực Hiên Viên Hạo Dạ, ôn nhu cười: “Hoàng Thượng, nô tì muốn hỏi người một vấn đề, người nhất định phải trả lời rõ, được không?” Nói xong, còn dùng chính bộ ngực no đủ của mình, cọ cọ người Hiên Viên Hạo Dạ. Hiên Viên Hạo Dạ bị khiêu khích như vậy, lại cứng lên, lập tức xoay người Tô Mộ Tuyết áp dưới thân mình: “Ái phi, người muốn hỏi gì? Trẫm sẽ nói.” Tô Mộ Tịch trong chỗ tối nhìn hai người đang dây dưa, trong lòng hiện lên một cỗ ghê tởm, một người là nam nhân mình đã yêu hơn mười năm, một người là muội muội mình vô cùng tín nhiệm, thật đáng ghét. Vốn dĩ, bọn họ là vợ chồng trên danh nghĩa, làm chuyện này là đương nhiên. Nhưng thật không nghĩ đến, những lời Tô Mộ Tuyết sắp nói ra, lại làm Tô Mộ Tịch rơi vào hàm băng rét lạnh. Tô Mộ Tuyết giả bộ vô tình nhìn vào chỗ tối: “Người đối với tỷ tỷ, rốt cuộc là tình cảm gì? Người yêu nàng sao?”

Hiên Viên Hạo Dạ giật mình, lấy lại tinh thần, trong mắt hiện lên tia sáng, trầm giọng nói: “Yêu nàng, sao có thể? Trẫm chỉ lợi dụng nàng để dẹp tên ngốc kia và Thái Hậu thôi. Trẫm yêu, là ái phi đang nằm dưới thân Trẫm đây.”

Tô Mộ Tuyết đắc ý cười cười: “Hoàng Thượng, sau khi trừ khử Thái Hậu và Thành vương, người tính xử trí tỷ tỷ thế nào? Dù gì, nàng cũng là tỷ tỷ của thiếp, đừng nên làm khó nàng quá.” Đã làm phải làm đến cùng, phải khiến Tô Mộ Tịch chết đứt hoàn toàn mộng tưởng mới được. Bằng không, nếu có một ngày Hiên Viên Hạo Dạ nhận ra chính hắn yêu Tô Mộ Tịch, vậy sẽ hỏng hết. Tô Mộ Tuyết nàng có thể cho nam nhân này âu yếm rất nhiều nữ nhân, nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận việc người hắn yêu không phải là mình. Cho nên, tỷ tỷ của ta, người phải chết.

Thực ra Tô Mộ Tuyết đâu cần phải làm nhiều chuyện như vậy, vì chỉ cần nhìn bộ dáng thân mật của hai người trên giường, cũng đủ để Tô Mộ Tịch hết hy vọng. Đôi khi, làm nhiều việc ngược lại lại hại chính mình. Trừ khử Hiên Viên Hạo Thành và Thái Hậu, muốn xử lý Tô Mộ Tịch thế nào? Hắn chưa từng nghĩ đến. Trong lòng hoảng hốt, theo bản năng liền đáp: “Quân đại tướng quân không phải vẫn thích nàng sao? Đến lúc đó, đem nàng ban cho Quân Mạc Ly đi! Khiến nàng tiếp tục trở thành quân cờ để ta chế trụ Quân Mạc Ly.”

Có được đáp án, Tô Mộ Tuyết liếc mắt đến chỗ tối, người trong chỗ tối lập tức buông lỏng Tô Mộ Tịch ra. Tô Mộ Tịch không nhúc nhích, chỉ bình tĩnh nhìn hai người đang quấn lấy nhau kia. Thật lâu sau, sau hai người mới mặc lại quần áo, Tô Mộ Tịch mới hoàn toàn bị người phía sau thả ra, chậm rãi bước ra từ chỗ tối, ánh mắt bình tĩnh nhìn Hiên Viên Hạo Dạ. Có một cái đau lòng nhìn không thấy, bởi trong lòng đã bị tổn thương quá sâu sắc rồi. Không oán, không hận, chỉ có hối hận, hối hận chính mình lại yêu một nam nhân tiện như vậy. Vì hắn mà làm hết mọi việc, giờ nghĩ đến, cảm thấy mình quả thực quá ngu ngốc.

Hiên Viên Hạo Dạ chống lại ánh mắt Tô Mộ Tịch, cảm thấy cả kinh: “Tịch nhi, sao nàng ở trong này? Nàng tới bao lâu rồi?”

Đã từng cảm thấy đây là âm thanh dễ nghe, nhưng giờ phút này lọt vào tai nàng lại tựa như hàn băng. Tô Mộ Tịch dùng hết khí lực của mình, mới đỡ

chậm rãi khẽ mờ: “Thì ra, tất cả chỉ là ta tự lừa mình. Tô Mộ Tịch ta hóa ra chỉ là một quân cờ mà thôi. Hiên Viên Hạo Dạ, người điên rồi, ta thật muốn nhìn xem, người dùng hết tâm cơ để xử lý Thái Hậu và Thành vương, cuối cùng sẽ có kết cục như thế nào?” Nói xong, xoay người, rồi khỏi đại điện rộng rãi lạnh như băng. Linh hồn đã bị nàng vĩnh viễn chôn giấu tại nơi này.

Hiên Viên Hạo Dạ thấy Tô Mộ Tịch còn liếc mình một lần cuối cùng trước khi xoay người rời khỏi, cái nhìn đó chứa đựng đầy tổn thương và tuyệt vọng. Nàng, những lời mình vừa nói với Tô Mộ Tuyết, nàng đã nghe thấy hết rồi sao? Vốn định đuổi theo, nhưng chân lại chôn chặt tại chỗ, đuổi theo rồi thì sẽ nói gì đây? Nàng vốn chính là một quân cờ do mình an bài, một quân cờ dùng để đối phó với Thái Hậu và Thành vương. Tô Mộ Tuyết đứng phía sau Hiên Viên Hạo Dạ, nở nụ cười âm ngoan vì đã thực hiện được gian kế. Một kế hoạch khác cũng đang rục rịch bắt đầu, Tô Mộ Tịch, ta sẽ không cho phép người còn sống để uy hiếp đến địa vị của ta.

Tô Mộ Tịch trở lại Thành vương phủ, liền nhốt mình trong phòng, ai cũng không gặp. Hiên Viên Hạo Thành cầm một cái điều đứng ở ngoài cửa. Rõ ràng là một nam nhân hai mươi tuổi, nhưng biểu tình lại ngây thơ, đáng yêu giống hệt một đứa trẻ. Ánh mắt hồng hồng muốn khóc nhưng lại quật cường không rơi một giọt nước mắt nào, đáng thương nhìn Tùng Thư Minh: “Minh Minh, người nói xem, nương tử ta làm sao vậy?”

Tùng Thư Minh lạnh lùng liếc cửa phòng một cái, lãnh khốc nói: “Không biết, còn nữa, đừng gọi ta là Minh Minh.” Nữ nhân kia, tốt nhất là chết đi cho rồi.

Hiên Viên Hạo Thành kéo kéo tay áo Tùng Thư Minh: “Minh Minh, người mau giúp ta mở cửa ra đi! Ta muốn nhìn nương tử một chút. Nhanh lên.....” Tùng Thư Minh nhìn bộ dáng đáng thương của Hiên Viên Hạo Thành, gỡ tay hắn ra khỏi tay áo mình. Đi đến trước cửa phòng Tô Mộ Tịch, một cước đá văng ra. Hiên Viên Hạo Thành tựa như mũi tên vọt vào trong, vừa vào phòng liền nhìn thấy Tô Mộ Tịch đang che miệng nôn khan. Hiên Viên Hạo Thành nóng nảy, vỗ vỗ lưng Tô Mộ Tịch: “Nương...” Hiên Viên Hạo Thành vừa muốn mở miệng gọi nương tử, liền nhớ Tô Mộ Tịch đã từng cảnh cáo hắn, dù thế nào cũng không cho phép hắn gọi nàng là nương tử. Nghĩ vậy, Hiên Viên Hạo Thành lập tức sửa miệng: “Tiểu Tịch, nàng làm sao vậy? Có phải thân thể không thoải mái không? Có muốn ngủ một chút không?”

Tô Mộ Tịch ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt đỏ hồng chỉ chứa rơi nước mắt của tên gốc này, lại nhớ đến từ trước đến giờ mình toàn khi dễ hắn, liệu đây có phải là báo ứng của nàng không? Nhớ tới cảnh tượng quần quýt của Hiên Viên Hạo Dạ và muội muội mình trên long sàng, trong lòng không kìm được ghê tởm, che miệng tiếp tục nôn khan. Thanh âm của Hiên Viên Hạo Thành có chút non nớt lớn tiếng kêu lên: “A Bảo, người đâu rồi?”

Không lâu sau, A Bảo liền chạy vào, bưng một chén canh: “Vương gia, đừng vội, nô tỳ chẳng phải đến rồi sao? Vương phi, người uống một chút canh đi.” Nói xong, liền đưa thìa canh đến bên miệng Tô Mộ Tịch. Trong mắt A Bảo, hiện lên một tia quỷ dị, lạnh lùng nhìn Tô Mộ Tịch đem từng thìa canh nuốt xuống. Uống hết bát canh kia, Tô Mộ Tịch cảm thấy tốt hơn nhiều, liền đem toàn bộ người trong phòng đuổi ra ngoài, ngay cả Hiên Viên Hạo Thành cũng không được ở lại. Hiên Viên Hạo Thành rầu rĩ bước ra khỏi phòng Tô Mộ Tịch, đứng dưới tàng hoa đào đang nở rộ, ngẩng đầu, lầm bầm nói với con bướm nhỏ: “Hồ điệp tỷ tỷ, Tiểu Tịch vẫn không để ý tới ta, ta phải làm gì bây giờ?” Trầm mặc một lúc, tựa như nghe được câu nói dọa người, hắn mở to mắt nhìn cây hoa đào: “Hồ điệp tỷ tỷ, người gạt ta đúng không, oa oa...ta không nói chuyện với người nữa, oa oa...” Vừa khóc vừa chạy về phòng Tô Mộ Tịch. Vào phòng, liền nhìn thấy khóe miệng Tô Mộ Tịch thật nhiều máu, Hiên Viên Hạo Thành bị dọa ngây người, hét lớn: “Minh Minh...oa oa...Thư Minh, người mau vào đây...oa oa.....”

Tùng Thư Minh nghĩ là Tô Mộ Tịch lại khi dễ vương gia, vội vàng chạy vào. Vừa nhìn, cũng bị Tô Mộ Tịch miệng phun đầy máu dọa ngây người. “Minh Minh, người nhanh lên.....nhanh mời ngự y...oa oa...” Nói xong, vội lấy tay áo lau máu đang không ngừng chảy ra, trong lúc hoảng loạn, liền lớn tiếng khóc.

Nghe được tiếng khóc, Tô Mộ Tịch dùng hết khí lực toàn thân mở to hai mắt, nhìn đến tên gốc bị chính mình khi dễ mười mấy năm. Mới cách đây không lâu, giữa mùa đông lạnh giá, nàng đẩy hắn xuống ao nước lạnh như băng, vào ngày mưa, lừa hắn cởi hết quần áo đứng giữa trời mưa như trút, nhưng hắn chưa từng có nửa câu than vãn với phụ hoàng, mẫu hậu. Trong lòng nàng vô cùng áy náy, dùng chút khí lực còn lại, khó khăn nói: “Tên gốc...Nếu...có kiếp sau...ta...ta nhất định...đối xử với người...thật tốt...” Đến bây giờ nàng mới nhìn rõ hết thấy, nhưng tất cả dường như đã quá muộn.

Nghe thấy thanh âm yếu ớt của Tô Mộ Tịch, Hiên Viên Hạo Thành lập tức nâng nàng dậy, ôm nàng, vừa khóc vừa nói: “Hồ điệp tỷ tỷ gạt ta đúng không? Người làm sao có thể chết được? Oa oa.....nhất định là nàng gạt ta.....”

Hồ điệp tỷ tỷ? Không phải là tên mà Hiên Viên Hạo Thành vẫn kêu kẻ từ khi nàng bước chân vào vương phủ sao? Nhưng cho đến bây giờ, vẫn chưa có người nào nhìn thấy hồ điệp tỷ tỷ có bộ dạng ra sao, trước kia, Tô Mộ Tịch vẫn cho rằng, đó là do tên gốc này tưởng tượng ra mà thôi. Vô vô lồng ngực đau rát, nàng xác định con bướm đó có tồn tại, bởi nàng cảm thấy mình sắp chết. Tô Mộ Tịch cố gượng cười một cái, nhưng nụ cười kia lại nhuốm đầy máu, tuyệt mỹ mà thê lương, chân thành tha thiết. Hiên Viên Hạo Thành sợ run lên, Tiểu Tịch từ trước đến giờ chưa từng cười với hắn như vậy. Tô Mộ Tịch thở hắt một cái, lại bắt đầu học máu.

Hiên Viên Hạo Thành gấp đến độ muốn chết, chỉ có thể giúp Tô Mộ Tịch lau sạch máu: “Oa oa...Tiểu Tịch, người sẽ không chết...oa oa...Mẫu hậu nói người là nương tử của ta.....Là vương phi của ta.....Muốn người theo giúp ta cả đời....Cho nên...Tiểu Tịch sẽ không giống phụ hoàng, bỏ lại ta một mình. Oa oa...Còn nữa, hồ điệp tỷ tỷ nói người uống bát canh A Bảo đưa nên mới như vậy, Tiểu Tịch, người nhớ ra, được không.....Nhớ ra, người sẽ không chết.....”

“Thật.....gốc...Nếu có thể trọng sinh...một lần nữa...ta nhất định...cùng người cả đời.” Máu, không ngừng chảy, nhuộm đỏ khuôn mặt xinh đẹp của Tô Mộ Tịch. Hơi thở dần dần mỏng manh, nàng tựa như nhìn thấy tam ca vì nàng mà chết. Hết thấy mọi thứ đều hiện lên trước mắt, đời này, người đối xử tốt với nàng hình như chỉ có tam ca và tên gốc này. Không, không chỉ có bọn họ, còn có nhiều người nữa, chỉ là nàng chưa từng quan tâm mà thôi. Có cười vui, có khổ sở, nhiều nhất vẫn là hình ảnh nàng khi dễ tên gốc này. Cả cuộc đời này của nàng, thật đáng buồn, vì một người không đáng mà thương tổn những người thương yêu nàng. Nếu có thể trọng sinh một lần, nàng nhất định sẽ đối xử tốt với những người thân yêu của mình. Cha, nương, phụ hoàng, mẫu hậu, còn có đại ca, nhị ca, đặc biệt là tên gốc đang khóc đến thương tâm này và tam ca đã chết của nàng. Đáng tiếc, trên đời này làm gì có trọng sinh. Tô Mộ Tịch lâm vào bóng tối khôn cùng, trong lòng vẫn tâm niệm, nếu có thể trọng sinh một lần thì thật tốt. Ngoài trời, mưa rào

mùa hạ như trút, toàn bộ Thành vương phủ tựa như bị bao trùm bởi một màu xám trắng. Hiên Viên Hạo Thành ôm Tô mộ Tịch không còn hơi thở vào trong ngực. Mưa lạnh như băng không ngừng gõ xuống mái hiên, hòa vào phần nổi trong viện tả tơi rơi xuống. Trong phòng, Hiên Viên Hạo Thành ôm xác Tô Mộ Tịch đang dần lạnh, thật lâu, vẫn không cho người khác chạm vào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trọng Sinh

Edit: Trucxinh

Tô Mộ Tịch chậm rãi mở mắt, khó khăn cử động thân thể. “A...” Nâng cánh tay sờ đầu đang đau như búa bổ. Đợi đã, đau, không phải nàng đã chết sao? Người chết, sao còn biết đau? Liếc mắt nhìn lên, liền thấy cánh tay nhỏ nhắn mập mạp của chính mình, Tô Mộ Tịch hoảng sợ, tay mình sao lại nhỏ đi vậy? Còn chưa phục hồi lại tinh thần, Tô Mộ Tịch bỗng bị một thanh âm gọi khiến nàng định thần lại: “Tiểu thư, rốt cục ngài cũng tỉnh rồi. Để nô tỳ đi mời lão gia và phu nhân tới, ngài...”

Thấy Hoa Ngữ, Tô Mộ Tịch lại giật mình, không phải nàng bị Hiên Viên Hạo Dạ xử tử rồi sao? Nhìn Hoa Ngữ định xoay người rời đi, Tô Mộ Tịch cuối cùng cũng tìm lại được tiếng nói của mình: “Hoa Ngữ, không cần đi vội, giúp ta trang điểm trước đi! Đừng để cha mẹ thấy bộ dáng này của ta.” Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bộ dáng hiện tại của Hoa Ngữ cũng không quá lớn tuổi? Lặng lẽ đánh giá xung quanh, gian phòng này bài trí giống hệt gian phòng của mình trước khi nhập cung. Trước tiên, nàng nhất định phải tìm hiểu kỹ, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Hoa Ngữ dừng lại, đáp: “Vâng, tiểu thư, nhưng nhất định ngài phải cẩn thận một chút. Ngài không biết đâu, lần trước ngài suýt hù chết nô tỳ.” Vừa nói, vừa cẩn thận đỡ Tô Mộ Tịch đến trước gương đồng.

Bên trong gương đồng hiện lên hình ảnh lúc Tô Mộ Tịch sáu tuổi, chẳng lẽ, trên đời này thực sự có trọng sinh, để nàng có thể bảo vệ tên ngốc kia thật tốt? Sáu tuổi, chính là lúc nàng tiến cung kiếp trước. Nâng tay sờ vết thương trên trán, vết thương này, là bị lúc nàng biết mình phải tiến cung, trước mặt cha mẹ, vì muốn uy hiếp bọn họ mà đụng phải. Tròng lòng nói không rõ là tư vị gì? Đau khổ, hối hận, chua xót.....tất cả đều có. Nhìn Hoa Ngữ đang lẳng lặng trang điểm cho nàng, Tô Mộ tịch đột nhiên kích động kéo tay nàng, nói: “Hoa Ngữ, thực xin lỗi ngươi.” Kiếp trước, lúc thái tử xử phạt ngươi, đã không cầu tình giúp ngươi, để ngươi chịu tội một trăm gậy, thiếu chút nữa mất mạng.

Hoa Ngữ nghe thấy lời xin lỗi của Tô Mộ Tịch, sợ tới mức lập tức quỳ xuống: “Tiểu thư, nô tỳ đã làm sai cái gì? Ngài phạt nô tỳ thế nào cũng được, nhưng đừng nói với nô tỳ như vậy.”

Tô Mộ Tịch định thần lại, kéo Hoa Ngữ đứng dậy, bắt đầu nói: “Ngươi, nha đầu này, làm cái gì cũng quá cẩn thận rồi. Đừng nói nữa, mau đi mời cha mẹ ta đến đây đi!”

“Vâng, nô tỳ đi ngay.” Nói xong, Hoa Ngữ liền vội vàng đi ra ngoài. Tô Mộ Tịch bật cười, nha đầu kia bị mình dọa không nhẹ a! Không lâu sau, nương của Tô Mộ Tịch là Vương Hương Tú liền vội vã chạy vào. Nhìn thấy Tô Mộ Tịch đang ngồi trước gương đồng, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, lập tức đau lòng nói: “Tịch nhi, tình là tốt rồi, sao không nằm xuống nghỉ ngơi?” Tô Mộ Tịch ngẩng đầu, đứng lên hành lễ nói: “Nương, là nữ nhi bất hiếu, khiến người phải đau lòng.” Nói xong, liền nhào vào lòng Vương Hương Tú. Ngửi thấy hương thơm trên người nàng, lòng Tô Mộ Tịch chưa bao giờ thấy yên bình như lúc này. Giờ khắc này, Tô Mộ Tịch mới hiểu được, trên đời này không có người mẹ nào là không thương con mình. Kiếp trước, nàng suy nghĩ sai rồi, nghĩ rằng cha mẹ đưa nàng tiến cung, chính là không thích nàng. Vì suy nghĩ đó, nàng mới có thể xem nhẹ những việc bọn họ đã làm cho nàng, mới có thể khiến bọn họ đau lòng, đẩy bọn họ ngày càng xa mình. Vương Hương Tú ngăn ra, Tịch nhi đã lâu rồi chưa gần gũi với nàng như vậy. Sau đó, nàng phục hồi lại tinh thần, nhẹ nhàng sờ đầu Tô Mộ Tịch, dịu dàng nói: “Hải tử ngốc, nương sao có thể trách con được. Chỉ cần con không có việc gì là tốt rồi.”

Vương Hương Tú vừa dứt lời, Tô Thanh Hiệp liền bước đến. “Tịch nhi, con tỉnh rồi.” Vương Hương Tú đứng lên, nhìn Tô Thanh Hiệp nói: “Lão gia, Tịch nhi của chúng ta không sao.”

Nhìn Tô Thanh Hiệp đang vui mừng, Tô Mộ Tịch hành lễ: “Cha, nữ nhi bất hiếu, khiến người phải lo lắng.” Tô Thanh Hiệp ngồi xổm xuống, ôm Tô Mộ Tịch vào lòng: “Tịch nhi, về sau đừng làm việc ngốc nghếch như vậy nữa. Nếu con thực sự không muốn tiến cung, chỉ cần nói với cha một tiếng. Cha đã nghĩ kỹ rồi, ngày mai cha sẽ đi gặp Hoàng Thượng, xin ngài thu hồi thánh chỉ.” Tô Mộ Tịch lúc này mới nhớ, kiếp trước hình như phụ thân cũng nói vậy. Khi đó, dĩ nhiên nàng rất cao hứng. Nhưng cuối cùng, nàng vẫn phải tiến cung, cho nên nàng bỗng ghét phụ thân mình, cho rằng ông lừa mình. Hiện tại mới nhớ tới, ngày ấy, sau khi phụ thân từ hoàng cung trở về, liền áy náy nhìn nàng. Từ đó về sau, phụ thân liền cáo ốm, có một thời gian dài không vào triều. Chắc chắn là phụ thân đã đi, nhưng Hoàng Thượng đối với Hiên Viên Hạo Thành yêu thương hết mực, phụ thân khẳng định là không thành công, có khi còn bị Hoàng Thượng dạy dỗ một trận. Không, lần này nhất định nàng phải tiến cung. Tô Mộ Tịch nung nịu kéo tay áo Tô Thanh Hiệp, bùi bùi nói: “Cha, nữ nhi không muốn người chộc Hoàng Thượng mất hứng. Dù tại nữ nhi tùy hứng, khiến cha khó xử. Nữ nhi đã suy nghĩ kỹ, nữ nhi vào cung cũng được làm hoàng tử phi, thân phận những người khác so ra đều kém con.”

Yêu thương lại đau lòng sờ sờ đầu Tô Mộ Tịch: “Nếu tịch nhi thực sự không thích, cùng lắm thì cha không cần chức quan Bộ Binh Thượng Thư này nữa.” Dù do Hoàng Thượng, tin tưởng vô điều kiện lời nói hồ đồ của Quốc Sư vô liêm sỉ kia, khiến nữ nhi của mình còn nhỏ tuổi đã phải bước vào hậu cung. Hơn nữa, Thành hoàng tử còn là.....

Tô Mộ Tịch thực sự cảm giác được yêu thương của phụ thân đối với mình, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua: “Cha, nữ nhi không phải không thích. Con đã suy nghĩ cẩn thận. Mọi người đều nói Thành hoàng tử là tên ngốc, người ngốc có phúc của người ngốc. Chỉ cần con đối xử tốt với hân, hân cũng sẽ tốt với con, nữ nhi chỉ là luyến tiếc cha, nương và các ca ca nên trong lòng mới có trở ngại.”

“Nha đầu ngốc.” Tô Thanh Hiệp đau lòng xoa đầu Tô Mộ Tịch, hân biết thánh lệnh không thể trái. Nhưng, vẫn không đành lòng để nữ nhi tiến cung. Nếu có thể, hân muốn đổi dùng Tuyết nhi đổi, dù có bất nhân bất nghĩa cũng không sao. Nhưng quốc sư khẳng khái chỉ danh Tịch nhi, hoàng hậu nương nương cũng đã gặp qua Tịch nhi, muốn đổi người là chuyện không thể nào.

“Cha, nương..... Cho dù nữ nhi tiến cung, hai người vẫn mãi mãi thương yêu con, đúng không?” Tô Mộ Tịch dù tình nguyện tiến cung, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy bất an. Nhớ tới kiếp trước, cha mẹ sau này đối với mình thất vọng, lại yêu thương Tô Mộ Tuyết, tim nàng liền đau như bị dao cứa.

“Đương nhiên, con mãi mãi là nữ nhi mà chúng ta yêu thương nhất.” Hai vợ chồng trăm miệng một lời nói. Tô Mộ Tịch nghe hai người nói như vậy, cuối cùng cũng an tâm. Tiến cung thì có sao, chỉ cần quý trọng cơ hội mỗi lần gặp mặt cha mẹ, nàng mãi mãi sẽ là nữ nhi mà họ yêu thương nhất. Tô Mộ Tuyết, kiếp này, ta nhất định sẽ không thua người, ta mới là nữ nhi ruột của cha mẹ, còn người không phải.

“Cha nương, con biết hai người đối với Tịch nhi tốt nhất.” Nhìn bộ dáng nũng nịu đáng yêu của Tô Mộ Tịch, Tô Thanh Hiệp bật cười, nói: “Tịch nhi, con vừa tỉnh lại, nghỉ ngơi cho tốt.” “Không cần, cha, hôm nay là ngày mấy?” Tô Mộ Tịch ôm đầu Tô Thanh Hiệp không buông. “Hôm nay a! Là ngày mừng một tháng bảy, con heo nhỏ người đã ngủ hai ngày rồi.” Tô Thanh Hiệp cúi người xuống, đem Tô Mộ Tịch ôm vào trong ngực nói.

Hiên Viên hoàng triều, Vinh Hi đế, ngày hai lăm tháng bảy là ngày nàng tiến cung. Nếu tính như vậy, không phải chỉ còn vài ngày nữa sao? Không được, phải theo chân bọn họ gần gũi thêm chút nữa. Tiến cung, sẽ rất khó gặp mặt. “Cha, nương, nghe nói muội muội đã tỉnh.” Tô Hồng Diệu vừa nghe nói muội muội nhà mình đã tỉnh, sau khi tan học, liền chạy vội về đây.

Tô Mộ Tịch nghe được thanh âm, biết là tam ca nhà mình đã đến, tâm liền co rút đau đớn, đây là ca ca cả đời thương yêu nàng. Tô Hồng Diệu vừa tiến vào, Tô Mộ Tịch lập tức leo từ trên người Tô Thanh Hiệp xuống, chạy đến trước mặt Tô Hồng Diệu ngọt ngào gọi: “Tam ca.....”

“Nha đầu ngốc, tỉnh là tốt rồi, lần sau đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy, có biết không? Muội có biết tam ca đau lòng thế nào không? Còn nữa, nếu để lại sẹo sẽ không đẹp.” Tô Hồng Diệu đưa tay, vốn định cốc đầu Tô Mộ Tịch, nhưng thấy vài bố quần quanh đầu nàng liền ngừng lại, nhéo nhéo gò má phàn nộn của Tô Mộ Tịch.

Nghe thấy lời nói cưng chiều của Tam ca, Tô Mộ Tịch cuối cùng không không chế được, ôm Tô Hồng Diệu, òa khóc: “Tam ca..... Tam ca....”

Tô Hồng Diệu vỗ vỗ lưng nàng, bắt đầu nói: “Nha đầu ngốc, muội khóc cái gì? Cha mẹ còn tưởng ta bắt nạt muội kia.” Ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng vẫn đưa tay ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của Tô Mộ Tịch. Độ ấm trên tay Tô Hồng Diệu rơi xuống người Tô Mộ Tịch, thấm đến tận lòng nàng, khiến nàng an lòng hơn một chút. Hết thấy, một lần nữa bắt đầu, tất cả vẫn kịp. Nàng sẽ không bao giờ để bị kịch tái diễn, sẽ không bao giờ giúp Hiên Viên Hạo Dạ bức Tam ca đến nỗi không còn đường lui.

Sau đó, đại ca của Tô Mộ Tịch là Tô Hồng Diệp và nhị ca Tô Hồng Xán cũng bước vào. Đối với Tô Mộ Tịch cũng ân cần hỏi thăm, Tô Mộ Tịch biết, bọn họ cũng đau lòng cho muội muội nàng đây. Có lẽ, kiếp trước nàng rất ích kỷ, nên đại ca và nhị ca mới không thể nào thích nàng. Ngược lại, thực thích Tô Mộ Tuyết, sau đó lại biết nàng ta không phải muội muội ruột, còn có tâm tư không nên có với nàng ta. Kiếp này, nàng nhất định sẽ không để việc đó xảy ra. Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Thanh Hiệp vẫn đến ngự thư phòng. Trong ngự thư phòng, bóng dáng hoàng đế tôn quý, Hiên Viên Vinh Hi, sắc mặt âm trầm nhìn Tô Thanh Hiệp đang quỳ trước mặt, thanh âm lạnh như băng: “Tô ái khanh, trăm không hy vọng sẽ nghe thấy lời nói nữ nhi quá nhỏ không thể tiến cung gì đó của người.” Thành nhi là đứa con mà hân yêu thương nhất, cho dù nó ngốc nghếch, nhưng vẫn là đứa con hân yêu thương nhất. Lần này, Thành nhi bệnh nặng, hân cũng chỉ biết làm theo lời quốc sư mà thôi.

Tô Thanh Hiệp cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia đau đớn, nói: “Vi thần hiểu, vi thần chỉ muốn xin Hoàng Thượng một chuyện. Niệm tình nữ nhi của thần còn nhỏ, hàng năm xin cho tiểu nữ về Tô phủ ở một tháng, vi thần vô cùng cảm kích.” Biết Hoàng Thượng sẽ không bao giờ thay đổi thánh chỉ, nếu nữ nhi muốn tự do, hân chỉ biết cố gắng hết mình, giúp Tịch nhi có nhiều thời gian đoàn tụ với gia đình hơn một chút.

Hiên Viên Vinh Hi suy nghĩ một chút, gật đầu: “Phê chuẩn, nếu Tô phu nhân nhớ nữ nhi, cũng có thể tùy thời tiến cung gặp nàng. Tô ái khanh yên tâm, nếu nữ nhi của người vào hoàng thất, trăm chắc chắn sẽ yêu thương nàng như nữ nhi ruột.”

Hoàng đế đã nói đến như vậy, Tô Thanh Hiệp đành phải tạ ơn: “Vi thần tạ hoàng thượng ân điển.”

“Ân, trăm mệt rồi, Tô ái khanh lui xuống trước đi!” Hiên Viên Vinh Hi day day thái dương, đuổi người.

Tô Thanh Hiệp vừa rời khỏi, từ trong nội thất liền bước ra một nữ tử tuyệt sắc, đi đến bên người Hiên Viên Vinh Hi, đắm đuối vai hân: “Hoàng Thượng, không nghĩ tới hôm nay Tô Thanh Hiệp cư nhiên không phải đến kháng chỉ.” “Nguyệt nhi.” Hiên Viên Vinh Hi kẹp cổ tay Lâm Ánh Nguyệt qua, nhẹ giọng kêu. “Ân.” “Không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần chúng ta coi Tô Mộ Tịch như nữ nhi ruột là được.” Cảm giác nữ tử phía sau có phản áy náy, Hiên Viên Vinh Hi an ủi nói. “Vi Thành nhi, cũng đành phải như thế.” Lâm Ánh Nguyệt gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ba Vị Ca Ca

Tô Thanh Hệp trở lại Tô phủ, Tô Mộ Tịch đang quần quít lấy Vương Hương Tú học thêu. Vừa thấy Tô Thanh Hệp trở về, liền chạy lại ôm đùi ông: “Cha, người đã trở lại, nữ nhi rất nhớ người a.”

Tô Thanh Hệp ôm nàng vào lòng nói: “Nha đầu ngọc, mới có một lúc mà đã nhớ cha.”

Vương Hương Tú buồn bức tranh thêu xuống, khẩn trương hỏi: “Trượng công, thế nào? Hoàng Thượng nói thế nào?”

Tô Thanh Hệp ôm Tô Mộ Tịch ngồi xuống, thở dài nói: “Hoàng Thượng đồng ý một năm sẽ cho Tịch nhi trở về Tô phủ một tháng, hơn nữa, Hoàng Thượng còn nói, chỉ cần nàng nhớ Tịch nhi thì tùy thời đều có thể tiến cung thăm.” Sau khi nói cho Vương Hương Tú xong, liền cúi đầu áy náy nói với Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, xin lỗi con, cha chỉ có thể làm đến vậy thôi.”

Kiếp trước, hình như nàng cũng được ân chuẩn mỗi năm về ở Tô phủ một tháng. Nhưng kể từ sau khi nhập cung, nàng chưa bao giờ trở về, chỉ vì một câu nói của Tô Mộ Tuyết. Lần này sẽ không, nhất định hàng năm nàng sẽ trở về: “Cha, như vậy là tốt rồi, nữ nhi chỉ cần hàng năm có thể gặp cha mẹ là vui rồi.” Lời nói của Tô Mộ Tịch, khiến lòng Tô Thanh Hệp và Vương Hương Tú chua xót không thôi. Đứa nhỏ này, càng ngày càng hiểu chuyện. Còn nhỏ tuổi như vậy đã phải nhập cung, đương nhiên sẽ khiến cha mẹ lo lắng đứa con mình phải chịu ủy khuất, hơn nữa trong cung đều là hoàng tử công chúa. “Cha mẹ, hai người đừng thương tâm, Tịch nhi có thể nhập cung, đã là phúc khí tu mấy đời rồi.” Tô Mộ Tịch an ủi hai người.

Thấy nàng suy nghĩ thấu đáo, Vương Hương Tú ôm lấy Tô Mộ tịch từ trong lòng Tô Thanh Hệp: “Tịch nhi, nương sẽ thường xuyên tiến cung thăm con.”

“Nương, Tịch nhi không cần người phải thường xuyên tiến cung, người phải ở bên cạnh phụ thân thật tốt, tránh cho hắn bị nữ nhân xấu cướp mất.” Lời này tuy chỉ là nói đùa, nhưng kiếp trước đã thật sự đã xảy ra. Cha mẹ rõ ràng yêu thương nhau như vậy, Tô Mộ Tịch nghĩ không ra, nữ nhân kia rốt cuộc dùng cách gì để đoạt được phụ thân.

Vừa nghe vậy, Vương Hương Tú nóng nảy, trừng mắt nhìn Tô Thanh Hệp: “Hắn dám.” Nói xong, ba người đều nở nụ cười. Trong phòng tràn ngập âm áp, ngoài phòng, Tô Mộ Tuyết phẫn hận nhìn thật lâu rồi quay người rời đi.

Tô Mộ Tịch từ phòng cha mẹ bước ra, gặp ngay Tô Mộ Tuyết ở cửa. Kể từ khi Tô Mộ tịch trọng sinh tới nay, đây là lần đầu tiên nàng gặp Tô Mộ Tuyết. Sau khi tỉnh lại, Tô Mộ Tịch vẫn theo bản năng trốn tránh, không muốn gặp cái người gọi là muội muội này. Bởi vì, nàng không biết mình phải dùng tâm trạng gì, để đối mặt với muội muội đã từng hại chết nàng. Hơn nữa, muội muội này cũng chẳng có huyết thống gì với nàng cả. Tô Mộ Tuyết nhìn thấy Tô Mộ Tịch, liền chạy lại kéo tay nàng, trung ra bộ mặt đáng yêu làm nũng: “Tỷ tỷ, cuối cùng Tuyết nhi cũng nhìn thấy tỷ rồi. Đã nhiều ngày cha mẹ luôn la hét, không cho Tuyết nhi đi quấy rầy tỷ tỷ. Nhưng là...” Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở cúi đầu. Lại ngẩng lên, tiếp tục nói: “Nhưng là, tỷ tỷ sẽ tiến cung gả cho ngọc hoàng tử, muội muội chỉ muốn gần gũi với tỷ tỷ hơn thôi. Bằng không, về sau tỷ tỷ tiến cung, có lẽ muội muội sẽ không bao giờ gặp được tỷ tỷ nữa.” Nói xong, nhìn sắc mặt Tô Mộ Tịch, chờ nàng tức giận đi mách tội với cha mẹ. Một hồi sau, chỉ thấy Tô Mộ Tịch đang nhìn mình khó hiểu, không giống lần trước bỏ nàng lại chạy đi kể tội với cha mẹ. Tô Mộ Tuyết có chút nghi hoặc nhìn Tô Mộ Tịch, chẳng lẽ Băng di nói sai rồi? Băng di nói, chỉ cần nàng chọc giận tỷ tỷ, để tỷ tỷ không ngừng đi tìm cha mẹ náo loạn, lúc đó cha mẹ mới chán ghét tỷ tỷ, quay sang thích mình. Trước kia, mỗi lần nàng chọc giận tỷ tỷ, tỷ tỷ đều đi tìm cha mẹ khóc nháo một trận, chẳng lẽ lần này sai rồi.

Tô Mộ Tịch thân nhiên nhìn Tô Mộ Tuyết, đứa bé này còn nhỏ tuổi như vậy mà đã biết đóng kịch rồi. . Vì sao nàng ta lại hận mình như vậy? Cha mẹ đối xử với nàng ta so với mình không kém chút nào. Lần trước, lúc mình uy hiếp cha mẹ, để không phải tiến cung gả cho ngọc vương gia, nàng ta cũng nói như vậy. Một đứa bé năm tuổi sao có thể nói ra những lời đó, có lẽ là Băng di lúc nào cũng bày ra bộ mặt lạnh tanh không tranh đua kia dạy nàng đi!

Thấy Tô Mộ Tịch không để ý đến nàng, nàng làm tiếp theo lời Băng di nói: “Tỷ tỷ, Tuyết nhi không muốn tỷ tiến cung, Cha sao có thể làm như vậy được? Cha là bệ hạ thượng thư, chỉ cần cha nói với Hoàng Thượng một câu, tỷ tỷ sẽ không phải gả cho tên ngọc kia. Tỷ tỷ gả cho tên ngọc đó thật đáng thương, về sau bọn Như Lâm sẽ coi thường tỷ tỷ. Tỷ tỷ, có phải phụ thân không thương tỷ không? Cứ như vậy để mặc tỷ tiến cung, cũng không ngăn cản.”

Ánh mắt Tô Mộ Tịch chợt lóe, dừng bước chân, gỡ tay Tô Mộ Tuyết ra khỏi tay áo mình. “Muội muội, cha mẹ yêu quý ta, dĩ nhiên cũng yêu quý muội, tỷ tỷ tiến cung rồi, muội nhớ hiếu thuận với cha mẹ.” Nói xong, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Mộ Tuyết, nàng xoay người bước đi. Tô Mộ Tuyết, đòi này ta sẽ không tin bất kỳ lời nào của ngươi nữa. Ngươi đã tin tưởng Băng di như vậy, kiếp này, ta sẽ khiến nàng ta biến ngươi thành một nữ nhân độc địa, à không, có lẽ chính ngươi đã là một nữ nhân độc địa rồi. Tương lai, để xem ngươi sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với ta. Kiếp trước ngươi khiến đại ca và nhị ca sống chết vì ngươi, kiếp này, ta nhất định sẽ không để chuyện đó xảy ra. Ngươi muốn ti tiện, ta đây sẽ khiến ngươi và Băng di của ngươi ti tiện đến cùng.

Quả thật, Tô Mộ Tịch đối với chuyện kiếp trước vẫn luôn canh cánh trong lòng, tha thứ cho Tô Mộ Tuyết? Nàng không làm được. Gia đình nàng vốn êm ấm, chỉ vì nàng ta và Băng di bức hại mà nhà ta cửa nát. Mà nàng ta và Băng di lại đạt được địa vị tôn quý cùng thanh danh, cười lạnh nhìn từng người trong gia đình nàng chịu thống khổ. Tô Mộ Tuyết, ngươi đã tin tưởng Băng di như vậy, ta cũng không nhất thiết phải làm người xấu. Hơn nữa lấy thủ đoạn của Cận Băng Tâm, tuyệt đối sẽ không cho phép nàng hủy diệt quân cơ quan trọng nhất trong tay nàng ta.

Tô Mộ Tuyết chưa từng thấy qua một Tô mộ Tịch bình tĩnh như vậy, lấy lại tinh thần liền vội vàng chạy về Trà Tuyết viên của mình. Cận Băng Tâm đang ngồi thêu trong phòng mình, bộ dáng kia muốn bao nhiêu hiền thực liền có bấy nhiêu. Tô Mộ Tuyết đánh tiếng kêu lên: “Băng di.”

“Nhị tiểu thư, sao người lại đến đây vào giờ này?” Băng di ngẩng đầu, ôn nhu cười hỏi. Trong mắt nàng ta, lóe lên khó hiểu, Tô mộ Tuyết tuổi còn nhỏ, tất nhiên không phát hiện ra.

“Băng di.” Tô Mộ Tuyết kéo dài giọng.

“Làm sao vậy?” Cận Băng Tâm vẫn biểu hiện nhu hòa, thân nhiên liếc nhìn Tô Mộ Tuyết một cái, trên tay vẫn không ngừng lại.

Tô Mộ Tuyết bĩu môi: “Băng di, mặc kệ ta dùng biện pháp gì người dạy ta, tỷ tỷ đều không đi tìm cha mẹ khóc nháo.”

Cận Băng Tâm đột ngột dừng động tác trên tay, khiến kim đâm vào da thịt trắng nõn như ngọc, một giọt máu rơi xuống, nhiễm lên bức tranh thêu. Lập tức khôi phục bình tĩnh: “Nhị tiểu thư, người nói thật sao?”

Tô Mộ Tuyết dùng sức gật gật đầu: “Thật, nành ta nhìn Tuyết nhi rất lạ, sau đó lại nói với Tuyết nhi: “Muội muội, cha mẹ yêu quý ta, dĩ nhiên cũng yêu quý muội, tỷ tỷ tiến cung rồi, muội nhớ hiếu thuận với cha mẹ. Nói xong, nành ta trở về Mạnh Tịch viên, không để ý đến Tuyết nhi nữa.”

Băng di trăm mặt, một đứa bé sáu tuổi thì có thể nhìn ra cái gì, có lẽ là Tuyết nhi đa tâm: “Nhị tiểu thư, không cần buồn. Qua mấy ngày nữa đại tiểu thư sẽ tiến cung, tiểu thư nên gần gũi với đại tiểu thư hơn, nành ta đi rồi. Lão gia và phu nhân cũng chỉ còn một nữ nhi, đến lúc đó, bọn họ sẽ chỉ yêu thương mình nhị tiểu thư.”

“Không cần, đã lâu rồi, cha mẹ chỉ quan tâm đến nành ta, cũng không đến gặp ta, ta muốn trong lòng bọn họ chỉ có ta, muốn làm cho họ phải chán ghét tỷ tỷ.” Trong mắt Tô Mộ Tuyết tràn ngập buồn bã. Nành luôn cho rằng trên đời này đã có nành, tại sao lại còn thêm một tỷ tỷ, nành ghét việc cha mẹ đối xử với tỷ tỷ tốt hơn so với nành.

Trong mắt Băng di hiện lên một tia đắc ý, xem ra những việc mình làm thật sự có tác dụng. Tỷ tỷ, tỷ phụ, ta sẽ giúp Tuyết nhi trở thành vị tiểu thư được cưng chiều nhất ở Tô phủ. Sau này, có thể ta sẽ biến nành thành thiên kim tiểu thư tôn quý nhất Hiền Viên hoàng triều. Mà ta, cũng sẽ đạt được danh phận cùng địa vị mà ta muốn. Buồng việc đang làm dở xuống, nành tao nhả ngòi xồm xuống: “Nhị tiểu thư, người nghe ta, mặc kệ người có bao nhiêu chán ghét đại tiểu thư, đều phải luôn cung kính với nành ta.”

Tô Mộ Tuyết có chút không tình nguyện, nhưng vẫn gật đầu, nghe theo lời Băng di: “Băng di, Tuyết nhi đã hiểu.”

“Nhị tiểu thư thực ngoan, ngày mai, ta đưa người tới gặp đại tiểu thư. Đến lúc đó, người phải nhớ rõ tối hôm qua, Băng di đã dạy người phải đối xử với đại tiểu thư như thế nào, phải làm cho đại tiểu thư nhận A Bảo, biết chưa?” Cận Băng Tâm ôn nhu vuốt ve đầu Tô mộ Tuyết.

“Vâng, Tuyết nhi hiểu rồi. Nhưng mà, vì sao Băng di phải đưa A Bảo cho tỷ tỷ, nành là nha hoàn của ta mà.” Về mặt Tô Mộ Tuyết mất hứng, cảm thấy bất cứ thứ gì của mình cũng đều bị tỷ tỷ đoạt đi.

“Nhị tiểu thư, nành ta là trưởng tỷ, là nữ nhi mà lão gia và phu nhân yêu thương nhất. Cho nên, người phải đối xử tốt với nành, những gì nành thích đều đem cho nành, hơn nữa phải để cho lão gia và phu nhân nhìn thấy. Đến một ngày nào đó, lão gia, phu nhân sẽ chỉ thương người mà không xót nành, người có thể lấy lại những gì vốn thuộc về người.” Khi Cận Băng Tâm nói chuyện, sóng nước trong mắt đều tràn ngập thương tiếc cùng đau lòng đối với Tô Mộ Tuyết.

“Ừ, ta nhất định sẽ khiến cha mẹ chán ghét tỷ tỷ.” Tô mộ Tuyết nghe Cận Băng Tâm nói xong, trong mắt tràn đầy tức giận. Đối với Tô Mộ tịch lại càng thêm chán ghét, ước gì nành ta sẽ tiến cung ngay ngày mai. Trên mặt Cận Băng Tâm lộ ra biểu tình vừa lòng, Tuyết nhi thật là một đứa nhỏ biết nghe lời.

Tô Mộ tịch trở lại Mạnh Tịch viên, Hoa Ngữ liền bước lên đón: “Đại tiểu thư, người đã trở lại. Mấy vị thiếu gia chờ người đã lâu rồi, người mau vào đi thôi!” Tô Mộ Tịch gật gật đầu, quả nhiên nhìn thấy ba vị ca ca đang ngồi trong sân chờ mình. Chạy vài bước đến trước mặt họ: “Ca ca, sao mấy người lại tới đây?”

“Tịch nhi, trên trán còn đau không?” Đại ca Tô Hồng Diệp lên tiếng đầu tiên, “Đại ca, không đau, mấy người không cần lo lắng.” Lời nói quan tâm của đại ca, khiến Tô Mộ Tịch thiếu chút nữa khóc lên. Kiếp trước, vì Tô mộ Tuyết, rốt cuộc nành đã đánh mất bao điều quý giá đây?

“Muội, nha đầu ngốc này, đừng đến ngốc luôn rồi!” Thuốc này cho muội, để lại sẹo cho muội khóc chết đi!” Tô Hồng Xán lên tiếng giễu cợt.

Tô Mộ Tịch bật cười nhận thuốc từ nhị ca, lập tức qua sông đoạn cầu: “Tịch nhi ghét nhất ca, lần nào ca cũng đã kích muội. Tam ca, ca mau giúp muội giáo huấn nhị ca đi.”

Tô Hồng Diệp cố tình bày ra bộ dáng hung ác, vọt tới trước mặt Tô Hồng Xán: “Dám khi dễ muội muội ta, xem ta thu thập người thế nào.” Nói xong cùng Tô Hồng Xán giả vờ động tay động chân, Tô Mộ tịch đứng một bên xem cười đến không thở nổi. Tô Hồng Diệp nhìn muội muội cười đến vui vẻ, chợt phát hiện nành không còn giống lúc nhỏ, trước kia nành chưa từng gần gũi với các ca ca như vậy. Thấy đại ca đang nhìn mình, Tô Mộ tịch nhìn lại hần rồi nói: “Đại ca cảm ơn các huynh. Mấy ngày nữa, tịch nhi phải tiến cung rồi, muội sẽ nhớ các huynh. Còn nữa, Nhược Mai tỷ tỷ đến, ca nhớ đối xử tốt với người ta nha.” Kiếp trước, Lâm Nhược Mai là thê tử của đại ca, đối với đại ca toàn tâm toàn ý, nhưng ca lại động tâm với Tô Mộ Tuyết, hoàn toàn không cảm nhận được tấm chân tình của Nhược Mai. Sau đó, đại ca chết trên chiến trường, Nhược Mai nhận được tin tức cũng tự vẫn theo, nữ tử thâm tình như vậy, có mấy người vì đại ca mà làm được. Kiếp này, vì một mảnh tình say đắm của Nhược Mai đối với đại ca, nành sẽ nghĩ biện pháp thật tốt để tác thành cho bọn họ.

“Muội, nha đầu này.” Tô Hồng Diệp bắt đầu dĩ năng yêu, trên mặt ửng đỏ, trong mắt cũng tràn đầy sùng nịch.

Tô Mộ Tịch bĩu môi: “Vốn nên vậy mà, Nhược Mai tỷ tỷ rất tốt nha! Có tri thức, hiểu lễ nghĩa, vừa hợp làm đại tẩu của muội.” “Nha đầu này, còn nói.” Tô Hồng Diệp đỏ mặt rồi đi, Tô Mộ Tịch đứng tại chỗ cười đến thực vui vẻ. Phải cố gắng để đại ca gặp mặt Nhược Mai tỷ tỷ nhiều hơn, để đại ca chú ý đến người ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chặt đứt chiêu bài A Bảo.

Edit: Trucxinh

Ngày kế, Tô Mộ Tịch quán quít lấy mẫu thân nói chuyện : “ Nương, ngày mai nữ nhi sẽ đến chủ viên ở nha! Thịnh nương dạy cho nữ nhi những lễ nghi cung đình, nương không được từ chối nha!”

Vương Hương Tú đem Tô Mộ Tịch kéo vào trong ngực: “ Khó có khi Tịch nhi của ta muốn học, nương nhất định sẽ hảo hảo dạy cho con, khiến cho hoàng hậu nương nương nhìn con với cặp mắt khác xưa.” Lúc này, Lăng mụ mụ tiến vào thông báo : “ Phu nhân, đại tiểu thư, nhị tiểu thư đã đến, đang chờ ở bên ngoài.”

Tô Mộ Tịch đang nói chuyện, bỗng nhiên dừng lại, hôm nay là ngày mùng 3 tháng 7, Tô Mộ Tuyết sẽ phái A Bảo đến hầu hạ nàng. Kiếp trước, lòng nàng tràn đầy vui mừng, nghĩ nàng thật tình đối xử tốt với mình. Băng Di còn ôn nhu trò chuyện với mẫu thân. Nàng cho rằng Tô Mộ Tuyết và Cận Băng Tâm mới là người thực sự hiếu nàng. Nhưng, kiếp này sẽ không như vậy nữa, Cận Băng Tâm, người chờ tiếp chiêu đi!

Vương Hương Tú nhíu mi : “ Tuyết nhi tại sao lại đến đây?. Cho nàng vào đi.” Giờ phút này, nàng không muốn bắt luận kẻ nào quấy rầy thời gian quý báu nàng ở chung với Tịch nhi. Sau này, không thể ngày ngày được nhìn thấy Tịch nhi rồi!

Tô Mộ Tuyết cùng Cận Băng Tâm, theo sau còn có A Bảo, 3 người trước sau tiến vào, Tô Mộ Tuyết vừa đến trước mặt Vương Hương Tú, bữu môi làm nũng : “ Nương, người đến thăm tỉ tỉ vì sao không gọi Tuyết nhi đi cùng?”

“ Nương có việc muốn dẫn dò tỉ tỉ, Tuyết nhi, lúc ấy còn đang ngủ.” Trong giọng nói không mang theo sùng nịnh như đối với Tô Mộ Tịch, chỉ khách sáo giải thích nguyên nhân. Bởi vì chuyện năm đó, cho nên đối với đứa nhỏ này, trong lòng nàng luôn có khúc mắc rất sâu, cho nên vui không nổi.

Cận Băng Tâm không để cho Tô Mộ Tuyết nói nữa : “ Nô tỉ tham kiến phu nhân và đại tiểu thư.”

Tô Mộ Tịch lạnh lùng nhìn nhất cử nhất động như tiểu thư khuê các của Cận Băng Tâm, trong lòng không cho là đúng, nữ nhân này thật biết diễn trò, lại bị thanh âm của mẫu thân kéo trở về : “ Tuyết nhi, người tìm tỉ tỉ có chuyện gì sao?”

“Nương, Tuyết Nhi biết tỷ tỷ muốn vào cung , đặc biệt đến làm bạn với nàng, sau này tỉ tỉ vào cung, Tuyết nhi muốn gặp nàng cũng không dễ dàng” Trong giọng nói tràn đầy yêu thương và không nỡ.

Vương Hương Tú thấy nàng đối với Tô Mộ Tịch quyến luyến như thế, cũng xúc động. Đưa tay sờ sờ đầu Tô Mộ Tuyết, an ủi nói : “ Tuyết nhi, không cần lo lắng, sau này hằng năm tỉ tỉ đều có thể về nhà 1 tháng.”

Tô Mộ Tịch lạnh nhạt cười một chút nói : “ Đúng vậy, muội muội, sau này năm nào tỉ tỉ cũng về thăm cha mẹ, ca ca và người, cho nên không cần lo lắng sẽ không gặp lại tỉ tỉ” Nhìn khuôn mặt không biết làm sao của Tô Mộ Tuyết và thần thái cứng đờ trên mặt Cận Băng Tâm. Tô Mộ Tịch tiếp tục nói : “ Nương, vẫn là cha tốt với Mộ Tịch nhất, biết nữ nhi sẽ nhớ nhà, đã cầu xin hoàng thượng cho nữ nhi hằng năm có thể về nhà ở 1 tháng” Tô Mộ Tịch cố ý làm cho Vương Hương Tú chú ý. Nàng đang đợi Cận Băng Tâm nháy mắt ra hiệu cho Tô Mộ Tuyết, trò hay còn chưa bắt đầu mà, không phải sao?

“Đương nhiên, cha người thương người nhất... Người và Tuyết nhi..” Vương Hương Tú nhìn Tô Mộ Tuyết cùng Cận Băng Tâm liếc mắt một cái, sau đó lại nhìn nữ nhi của mình.

Tô Mộ Tuyết bữu môi, vì sao nàng ta còn muốn mỗi năm trở về chứ? Sắc mặt Băng Di không thay đổi nháy mắt với Tô Mộ Tuyết, Tô Mộ Tuyết lần nữa lộ ra nụ cười : “ Nương, bên cạnh tỉ tỉ chỉ có một mình Hoa Ngừ thì quá ít, Lăng ma ma lại không thể theo nàng tiến cung, Tuyết nhi nghĩ nên cho A Bảo theo nàng vào cung hầu hạ, để cho Lăng mụ mụ hầu hạ con có được không?”

Vương Hương Tú nghĩ nghĩ, khó có khi nha đầu Tuyết nhi kia suy nghĩ chu đáo như vậy. Liếc mắt nhìn A Bảo một cái, cũng biết đó là người thông minh. Đang muốn mở miệng trả lời thì Tô Mộ Tịch đã nói : “ Muội muội, chuyện này làm sao có thể? Tỉ tỉ không thể làm như vậy, nếu người ngoài biết được lại nói Tô phủ chúng ta không có quy củ.” Kiếp trước, nàng cư nhiên lại vì Tô Mộ Tuyết nhường nha đầu cho mình mà cảm động, thật là ngốc. Vào cung, A Bảo thường xuyên nói bên tai nàng, có thứ gì tốt cũng đừng quên dành cho Tô Mộ Tuyết một phần. Hiện tại nhớ lại, lúc trước mình thật sự quá ngu ngốc.

Vương Hương Tú gật đầu: “Ân, Tịch nhi nói phải, đến lúc đó ta sẽ tìm nha hoàn khác cho Tịch nhi, Tuyết nhi không cần bận tâm”

Rõ ràng không nghĩ tới Tô Mộ Tịch sẽ cự tuyệt, Tô Mộ Tuyết đứng bất động hoàn toàn không biết nói gì, Cận Băng Tâm không chịu nổi, không nóng không vội nói tiếp : “ Phu nhân, tìm một nha hoàn tốn rất nhiều thời gian và công sức, qua mấy ngày nữa đại tiểu thư phải vào cung rồi, bên người có nhiều người sẽ tốt hơn. A Bảo, nha đầu kia thông minh, là lựa chọn tốt nhất, đi theo đại tiểu thư không còn gì tốt hơn. Phu nhân, người cảm thấy thế nào?”

Vương Hương Tú bị thuyết phục, mang một nha hoàn vào cung, bên ngoài quả thật có chút khó coi. Nhìn trên mặt mẫu thân xuất hiện do dự, Tô Mộ Tịch đột nhiên quỳ xuống, người này nàng nhất định sẽ không mang đi : “ Nương, xin người hãy nghĩ cho thanh danh của nữ nhi. Tuyết nhi tuy rằng có

hảo tâm đưa nha hoàn cho Tịch nhi, nhưng nếu truyền ra ngoài. Mọi người sẽ nói Tịch nhi tùy hứng, ích kỉ, lấy đi nha hoàn của mọi người. Còn nữa, Tịch nhi mang theo một mình Hoa Ngừ là đủ rồi. Hoàng cung là chỗ nào?. Nhất định không thiếu cung nữ, thái giám, nữ nhi dù có mang 10 nha hoàn tiến cung cũng phải trải qua sự phân phối của các mục vụ trong cung. Tịch nhi tiến cung là vì Thành hoàng tử, mà Thành hoàng tử là con ruột của hoàng hậu, nàng dĩ nhiên sẽ không bạc đãi nữ nhi. Tuy rằng nữ nhi trưởng thành nhất định phải gả cho Thành hoàng tử, nhưng nữ nhi cũng biết thanh danh với nữ nhân quan trọng như thế nào?” Tô Mộ Tịch giờ khắc này cũng bất chấp mọi người hoài nghi, quyết không thể để cho A Bảo đi theo mình. Mà chính mình nói ra lời này, cũng sẽ làm cho nương phát hiện dụng tâm kín đáo của Cận Băng Tâm.

Vương Hương Tú nghe xong, sắc mặt quả nhiên biến đổi. Lời nói của Tịch nhi vừa rồi, nàng còn nhỏ tuổi làm sao biết nhiều như vậy? Kéo nữ nhi đang quỳ ôm vào lòng, thấy ánh sáng đơn thuần trong mắt của nàng, mới cảm thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều: “Nha đầu nguoi, khó có khi nguoi suy nghĩ chu đáo như vậy, nương thật sợ hãi.”

Tô Mộ Tuyết cùng Cận Băng Tâm liếc mắt một cái, không phải con ruột của mình thì không thể nào yêu thương thật lòng. Tô Mộ Tuyết nhìn Băng Di liếc mắt một cái, thấy nàng không có tiếp tục nữa, cũng không dám nhiều lời. Cận Băng Tâm sắc mặt có chút tái nhợt, kế hoạch của nàng chưa từng thất bại, nha đầu kia tại sao lại thông minh như vậy. Chiêu bài A Bảo nếu như không dùng được, vào cung rồi, làm sao tiếp cận được nàng. Hơn nữa, nha đầu kia một năm về một tháng, làm cho lão gia cùng phu nhân nhất định nhớ thương nàng. Tuyết nhi không được, thì kế hoạch của nàng làm sao bây giờ?

“Tuyết nhi, cũng ở trong này sao?” Tô Thanh Hiệp đi đến, gặp Tô Mộ Tuyết ở trong này, thân nhiên nói.

“Cha” Tô Mộ Tịch cùng Tô Mộ Tuyết hành lễ, kêu lên.

“Nô tì tham kiến lão gia.” Cận Băng Tâm khom người, phong phạm giống hệt tiểu thư khuê các. Tình ý che giấu tốt trong mắt, cũng không để cho người khác phát hiện. Nhưng Tô Mộ Tịch vẫn nhìn thấy được, hừ, quả nhiên là người không tốt.

Tô Thanh Hiệp cũng không chú ý nhiều đến nàng, trực tiếp đi đến bên người Tô Mộ Tịch, ngồi xổm xuống: “Tịch nhi, cái trán còn đau không?”. Vuốt tóc mai che khuất cái trán, tình tứ xem xét.

“Vừa rồi còn đau, nhưng là, nhìn thấy phụ thân rồi, Tịch nhi không đau nữa.” Tô Mộ Tịch ôm cổ Tô Thanh Hiệp làm nũng.

“Tuyết nhi, cũng nhớ phụ thân.” Tô Mộ Tuyết bấu môi, đầy mắt hứng nhào vào lòng của Tô Thanh Hiệp.

Tô Thanh Hiệp cũng không để ý nhiều, sờ sờ đầu của Tô Mộ Tuyết: “Ân, Tuyết nhi thực ngoan.”

Tô Mộ Tịch bây giờ mới phát hiện, cha đối với Tô Mộ Tuyết thực lòng yêu thương. Bên trong tựa hồ có nguyên nhân gì? Cũng không đối xử xa cách. Tô Mộ Tịch chỉ biết Tô Mộ Tuyết không phải thân sinh nữ nhi của phụ mẫu. Chẳng lẽ còn có nguyên nhân nào khác?. Kiếp trước vì quan hệ với Cận Băng Tâm, cha mới đối xử với nàng ta còn muốn tốt hơn với thân sinh nữ nhi như nàng. Kiếp này, nàng sẽ không để cho tiện nhân Cận Băng Tâm cướp đi tâm của phụ thân, làm cho mẫu thân buồn lòng mà chết. Trong mắt hiện lên tia thù hận, nhìn về mặt lạnh nhạt của nàng ta.

“Lão gia, phu nhân, nô tỳ có việc muốn nhờ” Cận Băng Tâm lên tiếng, phá vỡ không khí quái dị.

Tô Thanh Hiệp vẫn chưa ngừng đầu: “Chuyện gì? Nói.”

“Nô tì nhớ, đại tiểu thư qua mấy ngày nữa sẽ vào cung. Mấy ngày còn lại hãy để cho nhị tiểu thư ở lại Tịch viên, để 2 tì muội thân thiết một chút.” Trong thanh âm của nàng ta tràn đầy ý khẩn cầu. Thấy Tô Thanh Hiệp vẫn chưa ngừng đầu nhìn nàng, có chút thất vọng nhưng trên mặt vẫn lạnh nhạt, không đem cảm xúc trong lòng biểu lộ ra ngoài. Nhưng mà, Tô Mộ Tịch biết nàng làm như vậy khẳng định là có nguyên nhân. Hơn nữa, Tô Mộ Tịch nhìn thấy trong mắt phụ thân hiện lên chán ghét, mà trên mặt mẫu thân cũng không được tự nhiên.

Không đợi 2 người lên tiếng, Tô Mộ Tịch nói: “Băng di thật có lòng, ngày thường tại sao ta lại không nghĩ tới bảo muội muội đến ở chung với mình mấy ngày nhi? Làm tì ti như ta thật sợ hãi.”

Cận Băng Tâm âm thầm cắn răng. Nha đầu kia khi nào lại thông minh như vậy. Lời nói vừa rồi của nàng là có ý gì? Ý nói nàng có ráp tâm khác sao? Lão gia phu nhân, hy vọng không nghe được ý tứ bên trong của nàng ta.

Vương Hương Tú tất nhiên là nghe ra ý tứ trong lời nói của nữ nhi: “Tịch nhi, Tịch viên là chỗ ở của nguoi, nguoi quyết định đi.”

“Nương, không có vấn đề gì, cứ để muội muội ở đi. Dù sao, nhiều ngày tới nữ nhi cũng không ở đó, nữ nhi phải ở Thượng Chủ viên để nương dạy lễ nghi trong cung cho nữ nhi. Vào cung, nữ nhi không muốn hoàng hậu nương nương nói Tô phủ của chúng ta không biết dạy dỗ, cha, nguoi nói đúng không?” Sợ những người này hoài nghi mình, khi Tô Mộ Tịch nói chuyện, cố ý kiêu ngạo ngẩng đầu lên, hiện vẻ đắc ý.

Tô Thanh Hiệp nhìn bộ dáng đáng yêu của nữ nhi, nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt phấn nộn của nàng: “Nha đầu này, Tuyết nhi, mấy ngày sắp tới con hãy ngoan ngoãn, đừng làm phiền tì ti, biết không?”

Tô Mộ Tuyết bấu môi: “Không cần, con cũng muốn cùng cha mẹ cùng nhau ở... Ta mặc kệ... Muốn cùng cha mẹ cùng nhau ở...” Tô Mộ Tuyết nháo lên, thực là khùng bố, thanh âm có thể làm thủng óc nhà.

Tô Thanh Hiệp liếc mắt nhìn Vương Hương Tú một cái, thấy nàng thân nhiên nhìn Tô Mộ Tuyết, cũng không lên tiếng trách cứ. Tô Thanh Hiệp biết, chuyện năm đó, nàng vẫn để trong lòng. Nghĩ đến chuyện kia, hơn nữa bộ dạng không biết tốt xấu của Tô Mộ Tuyết giống hệt nàng ta như đúc, không khỏi nghiêm khắc: “Tuyết nhi, đừng làm loạn nữa, mấy ngày nữa, tì ti tiến cung, về sau nguoi thiếu gì cơ hội gặp bọn ta. Nguoi luôn ở trong nhà, về sau mỗi ngày có thể gặp cha mẹ, không được nào loạn như thế.”

Nhìn thấy ánh mắt Tô Thanh Hiệp nghiêm khắc, Tô Mộ Tuyết mở to mắt, giật mình. Cận Băng Tâm đứng ra, ôn nhu nói : “ Lão gia, phu nhân đừng giận, nô tỳ mang nhị tiểu thư ra ngoài.”

Tô Mộ Tịch nhìn 2 người rời đi, mặc kệ Cận Băng Tâm tiếp cận Tô Mộ Tuyết có mục đích gì, nàng cũng sẽ không để chính mình quá thân cận với nàng ta. Tình cảm ti muội , thực buồn cười, nó trong mắt nàng ta, chẳng qua là...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Lâm Nhược Mai

Edit: Truxinh

Thời gian lại qua hai ngày, Tô Mộ Tịch đếm từng ngày từng ngày trôi qua. Lúc này, nàng đang ngồi trong đình hóng mát, đếm sao, suy nghĩ một vài chuyện. Thời gian tiến cung ngày càng gần, nàng sẽ gặp tên ngốc kia, không biết thân thể hắn có khỏe không? Lại rồi rắm, nàng đi rồi, Tô gia có thể suy bại như kiếp trước không. Nữ nhân Cận Băng Tâm đó, cho dù nàng có sống lại một kiếp, vẫn không thể hiểu rõ nàng ta. Rõ ràng chỉ là một nữ tử nhà nghèo, nhưng lại có khí chất như tiểu thư khuê các, hơn nữa còn thủ đoạn đầy mình.

“Hừ...” Tô Hồng Diệu đột nhiên xuất hiện phía sau Tô Mộ Tịch, cố ý làm một cái mặt quỷ, dọa Tô Mộ Tịch giật mình.

“A... Tam ca, huynh làm muội sợ muốn chết.” Tô Mộ Tịch ôm ngực, nhỏ giọng trách móc.

“Tịch nhi, thực xin lỗi.” Thấy muội muội bị mình dọa sợ không nhẹ, Tô Hồng Diệu lập tức cúi đầu lên tiếng xin lỗi.

Thấy ca ca nhà mình xin lỗi, Tô Mộ Tịch kéo Tô Hồng Diệu qua thủ thi: “Tam ca, huynh ngồi đi, muội có chuyện muốn nói với huynh.” Tam ca khẳng định rất đáng tin, hơn nữa tam ca lại học cùng thái tử, có thể tùy thời tiến cung. Nàng cũng có thể tùy thời tìm ca ca để biết thêm tình hình trong nhà.

Cởi áo ngoài, khoác lên người Tô Mộ Tịch, Tô Hồng Diệu mới ngồi xuống cạnh nàng: “Mệnh lệnh của Tịch nhi nhà ta, ca ca nhất định làm theo.” Nói xong, đưa tay vuốt vuốt tóc Tô Mộ Tịch.

Nghe lời nói như vậy, khiến Tô Mộ Tịch hoảng hốt một chút. Kiếp trước, trước khi nàng tiến cung, ca ca cũng nói với nàng những lời này. Khi đó nàng nghĩ có lẽ Tam ca chỉ nói giỡn, sau đó, Tam ca lại thật sự vì nàng mà mất mạng. Trong lòng Tô Mộ Tịch hoảng hốt, giữ chặt cánh tay Tô Hồng Diệu: “Tam ca, Tịch nhi không cần huynh làm theo. Nếu Tịch nhi làm sai chuyện gì, huynh nhất định phải nghiêm khắc giáo huấn muội, không thể nương bộ, sẽ làm hư Tịch nhi.”

Giữa trời đêm, trong mắt Tô Hồng Diệu lóe lên một tia sùng nịch: “Muội là muội muội của ta, ta sao có thể không cưng chiều muội được? Mặc kệ muội làm gì, ta cũng đều nguyện ý chịu trách nhiệm thay muội. Chờ Tam ca có năng lực, nhất định sẽ mang muội ra khỏi hoàng cung.”

Tô Mộ Tịch còn có thể nói gì đây? Có một ca ca bao che khuyết điểm cho nàng như vậy, nhưng, vì sao dù là kiếp trước hay kiếp này, ca ca đều đối xử tốt với nàng như vậy? Tô Mộ Tịch lập tức hỏi: “Hừ, ai biết có phải huynh đang nói dối hay không. Tam ca, vậy vì sao huynh không sùng Tuyết nhi như sùng muội?”

Tô Hồng Diệu gãi đầu, nói thật, chính hắn cũng không biết. Mặc kệ Tịch nhi đánh đá tùy hứng cũng tốt, Tuyết nhi nhu thuận lành lợi cũng thế, hắn chỉ là cảm thấy Tịch nhi mới là người hắn nên cưng chiều. Tuyết nhi, hắn vẫn luôn cảm thấy vị muội muội này không hề đơn giản, khiến hắn không yêu thương nổi. Hơn nữa, hắn vẫn cảm thấy Tịch nhi mới là muội muội ruột của mình, giờ tay xoa đầu Tô Mộ Tịch, nói: “Bởi vì.....Ta cũng không biết.”

“Tam ca, không biết cũng không sao, mấy ngày nữa, Tịch nhi tiến cung rồi, huynh quan sát tình hình trong nhà, khi nào huynh tiến cung rồi thái tử học, tiện thể đến gặp muội, có đại sự gì có thể nói cho muội biết.....” Tô Mộ Tịch nói một hơi, nói xong, thấy Tam ca đang tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn mình.

Thấy muội muội dằn dò liên hồi như gà mẹ, Tô Hồng Diệu cảm thấy có chút buồn cười: “Tịch nhi khi nào thì biết quan tâm chuyện trong nhà vậy? Giống hệt gà mẹ bảo vệ gà con.”

Tô Mộ Tịch không cười, nhìn thẳng vào mắt Tô Hồng Diệu nói: “Ca, huynh phải chú ý động tĩnh trong viện của Tuyết nhi nhiều hơn. Nếu nàng ta sinh bệnh, huynh thay mặt cha chiếu cố nàng ta nhiều hơn, đừng để cha ở Trà Tuyết viện nhiều.”

“Được, Tam ca nhất định chú ý. Muội ở trong cung cứ vui vẻ mà sống, đừng lo lắng nhiều đến chuyện trong nhà, tin tưởng Tam ca có thể xử lý tốt.” Tô Hồng Diệu lên tiếng đáp, chẳng lẽ, Tịch nhi cũng nhận ra điều gì sao?

“Ừ, Tịch nhi tin Tam ca.” Tô Mộ Tịch lúc này mới nở nụ cười, kiếp trước, Tam ca có thể đem sự nghiệp phát triển lớn như vậy. Năng lực cùng con mắt nhìn người, tất nhiên không thể xem thường.

Tô Hồng Diệu thấy muội muội tươi cười, chần chừ một lát, vẫn mở miệng nói: “Tịch nhi, Tam ca biết muội không thích Thành hoàng tử. Nhưng đừng đối

xử với hân cay nghiệt quá, được không? Hân là đứa nhỏ đáng thương, hơn nữa, còn là một đứa nhỏ lương thiện.” Hân có gặp qua Thành hoàng tử vài lần, trí lực có chút thiếu hụt, mỗi lần thấy bọn họ cùng Dạ hoàng tử cùng một chỗ, trên mặt đều xuất hiện ánh mắt hâm mộ. Bộ dáng cô đơn đó, khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Nghe xong, Tô Mộ Tịch ngẩng người, thật lâu sau mới trả lời: “Tam ca, muội sẽ.” Sao có thể không đây, trải qua nhiều chuyện như vậy, những ai đối xử tốt với nàng, nàng đã sớm khắc trong lòng.

Hôm sau, sáng sớm Lâm phu nhân đã mang theo Lâm Nhược Mai đến Tô phủ. Lâm Nhược Mai năm nay tám tuổi, lớn hơn Tô Mộ Tịch hai tuổi. Sau đó, Lâm phu nhân liền cùng Vương Hương Tú vào nhà nói chuyện, Lâm Nhược Mai kéo Tô Mộ Tịch qua nói: “Tịch muội muội, chúng ta đến đình nghỉ mát bên kia ngắm cảnh đi!”

“Được.” Tô Mộ Tịch không nói nhiều, ngoan ngoãn để nàng kéo mình đi đến đình nghỉ mát. Hai người ngồi xuống băng ghế trong đình, Hoa Ngừ sau khi đem trà và điểm tâm lên liền lui xuống.

Lâm Nhược Mai quay sang dẫn dò Tô Mộ Tịch giống như tỷ tỷ: “Tịch muội muội, mấy ngày nữa muội tiến cung rồi, hết thảy phải cẩn thận, đừng nháo loạn như lúc trước nữa. Hoàng hậu nương nương là cô cô của ta, nàng ghét nhất chính là người khác đối xử không tốt với biểu đệ của ta.”

“Ân, Tịch nhi đã biết, tạ ơn Nhược Mai tỷ tỷ đã nhắc nhở ta.” Tô Mộ Tịch thật tâm cảm tạ, bất kể lúc nào, Nhược Mai cũng luôn coi nàng là bằng hữu hoặc coi nàng như em chồng tương lai.

“Muội nha, hiểu rõ là tốt rồi. Nương của ta luôn nói, đừng bao giờ quan tâm người khác nói gì, không cần để ý là được.” Lâm Nhược Mai chần chờ một lúc: “Tịch muội muội, tuy biểu đệ ta có chút khờ khạo, nhưng ta vẫn cảm thấy hân cũng không phải ngốc, chỉ là quá mức đơn thuần mà thôi, muội.....”

Lời Lâm Nhược Mai còn chưa dứt, liền bị một thanh âm đánh gãy: “Lâm tỷ tỷ, người nói gì vậy? Cũng không là người gả cho tên ngốc đó, người nói thế nào mà chẳng được.” Hai người quay đầu, bắt gặp một khuôn mặt tức giận đang đứng đằng sau.

Tô Mộ Tịch nhú mày, quả nhiên cảnh tượng này giống hệt kiếp trước: “Muội muội, người sao lại vô lễ như vậy, truyền ra ngoài, mọi người lại tưởng nữ nhi Tô gia không được dạy dỗ, mau xin lỗi Nhược Mai tỷ tỷ đi.” Liếc mắt nhìn Cận Băng Tâm đứng sau Tô Mộ Tuyết một cái, Tô Mộ Tịch lên tiếng trách cứ.

Tô Mộ Tuyết nhìn Cận Băng Tâm một cái, xoắn xoắn chiếc khăn trong tay: “Ta cũng không nói gì sai, vì sao bắt ta phải xin lỗi. Tỷ tỷ, sao người có thể làm như vậy? Tuyết nhi chỉ muốn giúp tỷ tỷ thôi, nàng ta sao có thể nói thế? Dù nàng ta muốn cười nhạo tỷ tỷ phải gả cho kẻ ngốc, cũng không thể nói thế trước mặt tỷ được.”

Tô Mộ Tịch cười lạnh, liệu có phải chính người cũng đang muốn cười nhạo ta: “Băng di, người dạy dỗ muội muội ta thật tốt. Nếu để cha ta nhìn thấy bộ dáng lễ phép như vậy của nàng, người nói xem, cha ta sẽ làm thế nào?” Tô Mộ Tịch thản nhiên liếc nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Cận Băng Tâm, tựa tiểu phi tiểu hoi. Cha là quan viên triều đình, nên lễ nghi luôn đặt lên hàng đầu.

“Đại tiểu thư thứ tội, nô tỳ xin phép đưa nhị tiểu thư xuống, dạy dỗ lại nàng. Lâm tiểu thư, thực xin lỗi, là nhị tiểu thư thất lễ.” Cận Băng Tâm lập tức cúi đầu thỉnh tội.

“Không sao.” Lâm Nhược Mai cũng không để bụng lời nói của Tô Mộ Tuyết, chỉ là có chút sợ Tô Mộ Tịch đa tâm.

“Lâm tiểu thư đại nhân đại lượng, đại tiểu thư, nô tỳ xin phép đưa nhị tiểu thư lui xuống trước.” Cận Băng Tâm hành lễ, sau đó, kéo Tô Mộ Tuyết lui ra ngoài. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trước kia, mỗi lần chỉ cần đề cập đến chuyện Tô Mộ Tịch phải gả cho một tên ngốc, nàng ta đều khóc nháo đến long trời lở đất khiến người bên cạnh phát điên. Bây giờ, Tuyết nhi nhắc đến chuyện này, nàng ta thậm chí còn không đỏ mặt với Lâm Nhược Mai. Hay là, Tô Mộ Tịch vốn không phải là Tô Mộ Tịch?

Trở lại Trà Tuyết viên, Tô Mộ Tuyết tức giận trừng mắt chất vấn Cận Băng Tâm: “Băng di, sao người không để cho Tuyết nhi nói? Không phải người muốn Tô Mộ Tịch cãi nhau với Lâm Nhược Mai sao?”

“Tuyết nhi, người không nhìn thấy sao? Đại tiểu thư căn bản không có tức giận, người nói thêm nữa, nếu lão gia biết, sẽ không đối tốt với người nữa. Nghe lời Băng di, A Bảo, mang tiểu thư xuống ăn canh hạt sen.” Nàng phải cẩn thận suy nghĩ, bước tiếp theo nên làm thế nào? Nếu để Tô Mộ Tịch lưu lại ấn tượng tốt với Tô Thanh Hiệp và Vương Hương Tú trước khi nàng ta tiến cung, kế hoạch của mình sao có thể thành công đây?

Sau khi Cận Băng Tâm mang theo Tô Mộ Tuyết lui xuống, Lâm Nhược Mai liền kéo tay Tô Mộ Tịch nhỏ giọng nói: “Tịch muội muội, ta không có ý gì khác, muội không cần suy nghĩ nhiều.” Nàng khuyên Tô Mộ Tịch như vậy, là sợ nàng ấy tiến cung rồi sẽ gây chuyện hại chính mình.

“Tỷ tỷ, muội biết, là Tuyết nhi vô lễ, tỷ cũng không nên suy nghĩ nhiều.” Từ những chuyện từ kiếp trước, Tô Mộ Tịch tất nhiên biết ai mới là người tốt với nàng.

Thấy hai người dẫn dò lẫn nhau, Lâm Nhược Mai bật cười: “Phốc....Được rồi, chúng ta không cần nói ai suy nghĩ nhiều. Nương và bá mẫu khẳng định đang nóng lòng chờ chúng ta, chúng ta về phòng thôi!”

“Ừ, như thế cũng tốt.” Có thể các ca ca cũng đến. Đến lúc đó, nàng cũng nên nói với nương một chút, nhất định không thể để đại ca và Nhược Mai có kết cục như kiếp trước được. Kiếp trước, cũng bởi vì những lời Lâm Nhược Mai nhắc nhở mình, Tô Mộ Tịch liền khó chịu kể lể với nương, nương mới luôn không thích Lâm Nhược Mai, vì thế, Lâm Nhược Mai không thể đến Tô phủ nhiều. Cuối cùng, nếu không phải hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, đại ca và Lâm Nhược Mai căn bản là không thể đến được với nhau. Hai người nắm tay nhau, cười cười nói nói, tiêu sái bước vào phòng khách.

Lâm phu nhân nhìn Vương Hương Tú cười nói: “Ngươi xem, vừa nhắc đến hai nha đầu này, hai đứa liền xuất hiện.”

Lâm Nhược Mai hướng Vương Hương Tú hành lễ: “Chào Tô bá mẫu.”

Tô Mộ Tịch cũng hướng Lâm phu nhân hành lễ: “Chào Lâm bá mẫu.”

“Tỷ tỷ, Mai nhi nhà ngươi vẫn lễ phép như vậy, không giống nha đầu nhà ta, thật thất lễ.” Vương Hương Tú thấy Lâm Nhược Mai tuổi còn nhỏ mà đã tự nhiên hào phóng như vậy, hảo cảm cũng tăng thêm một bậc.

Nghe vậy, Tô Mộ Tịch không thuận theo, cọ cọ đến trước mặt mẫu thân làm nũng: “Nương, có phải người thấy Nhược Mai tỷ tỷ liền không thích Tịch nhi nữa. Hừ.Lâm bá mẫu, người nhìn nương con kia, Tịch nhi không muốn.” Hành động của Tô Mộ Tịch khiến hai vị phu nhân bật cười.

Lâm phu nhân lên tiếng trước: “Vẫn là Tịch nhi đáng yêu, Nhược Mai nhà ta đã thật lâu rồi không làm nũng ta như vậy, thật mất vui mà.”

“Tỷ tỷ, khiến ngươi phải chê cười rồi, nha đầu này đã sáu tuổi rồi, mà còn trẻ con như vậy. Mai nhi, ngươi phải dạy bảo nó thêm mới được.” Vương Hương Tú mặc dù nói vậy, nhưng ánh mắt nhìn Tô Mộ Tịch vẫn tràn đầy sủng nịch.

Nữ nhi nhà người ta sao có thể để người khác nói xấu đây, Lâm Nhược Mai cười cười: “Mai nhi vẫn cảm thấy Tịch muội muội như vậy thực đáng yêu.”

Đúng lúc này, Lí mụ mụ bước vào hành lễ: “Phu nhân, mấy vị thiếu gia tới thỉnh an người.”

“Mau để bọn chúng vào.” Vương Hương Tú phát tay nói.

“Dạ.”

Không lâu sau, ba đứa nhỏ chiều cao không đồng nhất bước vào, hành lễ, đồng thanh nói: “Nương, Lâm bá mẫu, Nhược Mai muội muội hảo.”

“Mấy vị công tử không cần đa lễ.” Lâm phu nhân lên tiếng nói, đặc biệt liếc mắt nhìn Tô Hồng Diệp một cái.

Đem thần sắc đó thu vào đáy mắt, Tô Mộ Tịch bật cười. Lâm gia này cũng sớm coi trọng đại ca đi! Trách không được hoàng thượng lại ban tứ hôn. Sau khi ba người tiến vào, Lâm Nhược Mai cũng không dám ngẩng đầu lên. Ba người chào, Lâm Nhược Mai cũng thi lễ lại, sau lại cúi đầu nhìn giày thêu của mình. Tô Mộ Tịch hợp thời lên tiếng: “Nương, người cùng Lâm bá mẫu tiếp tục tán gẫu đi, con mang tỷ tỷ cùng các ca ca đi chơi.”

Hai vị phu nhân gật đầu, bọn chúng tuổi vẫn còn nhỏ, cũng không cần sợ người khác bàn tán ra vào. Nhìn lũ nhỏ rời đi, Vương Hương Tú nói: “Ta trông Nhược Mai nhà tỷ thật ngoan ngoãn, tuổi còn nhỏ mà đã hiểu lễ nghi như vậy.”

“Không hiểu sao được, năm nay cũng tám tuổi rồi, qua vài năm nữa cũng phải bàn chuyện hôn nhân rồi. Hoàng hậu nương nương cũng đặc biệt chú ý, còn sai các ma ma trong cung dạy nàng lễ nghi.” Lâm phu nhân lo lắng nói.

“Nhược Mai xuất sắc như thế, nhất định sẽ gặp nhân duyên tốt.” Vương Hương Tú nghe xong, cũng chỉ có thể đáp lại như vậy.

“Vậy cũng đành mượn lời chúc của ngươi.” Không được kết quả mình muốn, Lâm phu nhân có chút thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tiến cung

Edit: Trucxinh

Mùng 6 tháng 7, Tô phủ trên trên dưới dưới, trong trong ngoài ngoài, cơ hồ muốn lật tung cả phủ lên. Tuy rằng hoàng thượng tuyên chỉ nói: “Tô Mộ Tịch tiến cung làm bạn với Thành vương gia, nhưng nói khác hơn thân phận tương lai của nàng là hoàng tử phi. Hơn nữa, đã từng nói qua với Tô Thanh Hiệp, Tô Mộ Tịch tiến cung là dùng nghi thức tiểu thư cao nhất của hoàng gia Hiến Viên vương triều. Sẽ không để nàng phải chịu ủy khuất. Đợi đến lúc Tô Mộ Tịch đến tuổi cập kê, sẽ cử hành đại hôn với Thành hoàng tử”. Cho nên, trên dưới Tô phủ cũng phải hào hào chuẩn bị, không dám khinh xuất. Mà Tô Mộ Tịch đâu? Nàng đang theo Vương Hương Tú học lễ nghi cung đình. Những việc rắc rối rườm rà này làm sao nàng có thể học nổi, nhưng mà vì làm cho mẫu thân yên tâm, nàng mới giả vờ giả vịt học.

Vương Hương Tú thấy Tô Mộ Tịch chăm chú theo nàng học hỏi, trong lòng cũng không còn trách bọn họ muốn đưa nàng vào cung nữa. Chỉ là, trong lòng đột nhiên thấy ề ảm, có chút tư vị không đành lòng. Ngồi xồm xuống, đem nàng ôm vào lòng mình Tô Mộ Tịch không hề cử động, có lẽ mẹ con tâm linh tương thông. Nàng có thể cảm nhận được nỗi khổ sở của mẫu thân, tay nhỏ bé vỗ nhẹ lưng của nàng, an ủi nàng. Kiếp trước, nàng thật là khờ, cứ nhiên lại nghĩ mẫu thân không thương nàng.

“Tịch nhi, vào cung rồi phải chiều cố chính mình thật tốt. Nhất định phải ăn cơm đúng giờ, ngủ đúng giờ, cùng các công chúa, hoàng tử hòa hợp sống thật tốt. Chỉ cần nương có thời gian, sẽ tiến cung thăm người.” Vương Hương Tú cẩn thận dặn dò nàng, muốn nàng hào hào chiều cố chính mình, không thể tùy hứng linh tính trong lời nói.

Tô Mộ Tịch lẳng lẳng nghe mẫu thân dặn dò chính mình, hốc mắt hồng hồng, trong lòng ê ẩm. Cái mũi nức nở một chút, mới lên tiếng an ủi : “Nương, con biết rồi. Con vào cung, nếu như người nhớ con, có thể mời Nhược Mai tí ti đến làm khách trong phủ, nàng sẽ rất vui, cũng có thể thay nữ nhi bồi người, còn có, hãy đối xử tốt với phụ thân và ca ca không cần lo cho nữ nhi. Nếu như mọi người có chuyện gì, nương nên để ý nhiều hơn, đừng để cho cha phải bận lòng nhiều.” Mỗi một câu nói, nàng đều có mục đích, chỉ mong mẫu thân có thể hiểu thì tốt rồi. Kiếp trước, vì chuyện của nàng làm cho nương đối với cha có chút hiểu lầm, cho nên mới có thể tạo cơ hội cho tiện nhân Cận Băng Tâm thừa cơ nhảy vào.

“Người, nha đầu kia, tỏ ra già dặn như vậy làm gì. Nương biết người vẫn là một đứa con nít, không cần suy nghĩ nhiều như vậy.” Vương Hương Tú cũng hiểu Cận Băng Tâm có gì đó là lạ, không nên để tướng công của mình quá thân cận với nàng ta. Thu hồi tâm trí, đau lòng ôm nữ nhi của mình. Cảm thấy nữ nhi sau lần bị thương đó thông minh hơn rất nhiều, cũng hiểu chuyện hơn rất nhiều, như vậy cũng tốt, tính tình này vào cung sẽ không chịu thiệt thòi. Nhưng, nàng lại không hy vọng Tịch nhi như vậy, hài tử thì nên hưởng thụ sự vui vẻ đúng tuổi của mình.

“Ân, người ta chính là lo lắng mẫu thân thôi!” Tô Mộ Tịch yêu sủng nói xong, còn nhẹ nhàng lắc lắc thân mình. Nàng như vậy, làm cho Vương Hương Tú đau lòng hơn : “Tịch nhi, con càng như vậy, nương càng không muốn rời xa con, ngày mai sẽ không muốn con rời đi.”. Trước kia, nữ nhi không thân thiết với nàng, nhưng hiện tại... Vương Hương Tú muốn giữ chặt nữ nhi bên mình, không muốn cho bất luận kẻ nào cướp đi.

“Nương, con sẽ trở về nhà!” Tô Mộ Tịch chu cái miệng nhỏ nhắn, tiếp tục làm nũng với mẫu thân. Tô Mộ Tịch thích ở chung với mẫu thân, với người nhà của mình, cảm giác này, kiếp trước nàng đã bỏ lỡ rất nhiều.

“Chúng ta không biết, Tịch nhi lại làm nũng với nương a!” Vài ca ca đi tới, cũng không biết là ai lên tiếng trêu chọc. Cười, liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó cung kính hành lễ với Vương Hương Tú “Nương.”

“Các con mau đến đây. Có chuyện gì cứ nói hết đi. Mai mọi người phải vào cung rồi.” Vương Hương Tú từ ái vẫy tay, gọi ba con trai đi đến trước mặt. Ba đứa nhỏ lập tức đi đến, nhìn chúng chiều cao không đồng đều. Vương Hương Tú lộ ra nụ cười vui mừng. Đây là con của nàng, thật giống cha của bọn chúng....

Cuối cùng cũng đến mừng 7 tháng 7. Người nhà lưu luyến đưa tiễn không rời, Tô Mộ Tịch đi phía trước, bị Tô Thanh Hiệp ôm lên : “Tịch nhi, hãy chăm sóc bản thân thật tốt, nếu có cơ hội cha sẽ vào cung thăm con.”

Tô Mộ Tịch gật đầu : “Cha, Tịch nhi biết rồi. Người hãy chăm sóc tốt cho mẫu thân và ca ca, đại sự quan trọng, chuyện trong nhà không cần lo lắng, nương sẽ xử lý tốt. Còn nữa, quan trọng nhất là không được tìm đi nương cho con. Bằng không, Tịch nhi sẽ hận cha cả đời a!” Đi phía trước, Tô Mộ Tịch không quên dùng thanh âm non nớt của mình uy hiếp.

Tô Thanh Hiệp vừa bức mình, vừa buồn cười nheo nheo cái mũi của nàng : “Nha đầu kia, cha thề với trời, tuyệt đối sẽ không tìm đi nương cho con, cha đời này chỉ có một nữ nhân là mẹ của con, được chưa?” Nói xong, thâm tình liếc nhìn Vương Hương Tú một cái.

Sau khi phụ thân nói xong, Tô Mộ Tịch liếc nhìn Cận Băng Tâm một cái. Cận Băng Tâm ta xem người sẽ làm được gì? Ôm một hồi lâu, Tô Thanh Hiệp mới thả Tô Mộ Tịch xuống, để cho nàng bước lên phía trước. Người một nhà đều 2 mắt đắm lệ tiễn nàng, nhưng Tô Mộ Tuyết lại cao hứng, về sau. Tô gia chỉ có một mình nàng là nữ nhi.

Tô Mộ Tịch ngồi trên một xe ngựa xa hoa, nhìn khung cảnh ngoài phố thông qua sa liêm (màn cửa xe ngựa) đến xuất thần. Hoàng cung, có phải giống như kiếp trước?. Còn ngốc từ kia... Thân thể có khỏe hay không? Không bao lâu nữa, có thể gặp được hân rồi. Hôm nay, mình nhất định sẽ không làm xấu mặt. Mình đã không cầu kinh với mẫu thân, cũng không có không học lễ nghi, cũng sẽ không thất lễ trước điện của hoàng hậu nương nương. Nghĩ đến đây, mày nhỏ của nàng nhú lại một chút, đôi lát nữa nhất định phải hết sức cẩn thận. Nghe được tiếng âm mộ cùng trào phúng bên ngoài xe ngựa. Tô Mộ Tịch chỉ lộ ra nụ cười nhạt. Kiếp này, sẽ không có bất kì ai có thể dao động quyết tâm bảo vệ ngốc từ của nàng. Sau khi mất đi, mới biết quý trọng. Nhưng nàng may mắn hơn, bởi vì nàng có thể trọng sinh.

Xe ngựa rốt cục cũng ngừng lại. Tim của nàng đập thật nhanh, không bao lâu nữa có thể gặp ngốc từ rồi. Thân mình nho nhỏ, một thân hồng y diễm lệ, tay đặt trên tay của ma ma để người ta dìu nàng xuống xe ngựa. Tô Mộ Tịch cẩn thận nhìn, sợ chính mình không cẩn thận sẽ ngã sấp xuống. Một đường đi, nhìn hoàng cung vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, tâm kích động, thật lâu không thể bình tĩnh lại. Đi được một lát, đã đến Quan Sư Cung của hoàng hậu.

Đế hậu ngồi ngay ngắn ở phía trên, uy nghiêm làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Tô Mộ Tịch bình phục tâm tình, chậm rãi bước tiêu sái đến trước mặt 2 người, hành lễ theo quy củ: “Thần nữ Tô Mộ Tịch bái kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.”

Hoàng đế vừa thấy, vừa lòng gật gật đầu: “Bình thân.”

Nghe được Hoàng Thượng cho phép, Tô Mộ Tịch mới đứng lên. Lần này, cuối cùng nàng cũng không mắc sai lầm. Khẽ nâng đầu lên, nhìn thấy hoàng hậu vừa lòng gật gật đầu, tâm tình lo lắng mới có thể buông lỏng.

Lâm Ánh Nguyệt nhìn Tô Mộ Tịch cùng với lễ nghi vừa rồi của nàng, phi thường vừa lòng. Vẫy tay áo, ra hiệu, lại đọc thánh chỉ lần nữa. Tô Mộ Tịch lại quỳ xuống : “Tô Mộ Tịch tiếp chỉ.”

Lâm Ánh Nguyệt thấy nàng không lộ vẻ mặt bất mãn, mới lên tiếng nói : “Tịch nhi, đứng lên đi. Cung nữ này tên Xảo Tâm, về sau, ban nàng cho người. Còn mấy tiểu cung nữ nữa, sẽ theo người về Thần Hi cung.”

“Thần nữ tạ hoàng hậu nương ban thưởng.” Hơi cúi người, Tô Mộ Tịch mở miệng tạ ơn.

Thần Hi cung, vừa nghe cái tên này. Tâm niệm của Tô Mộ Tịch khẽ động. Lâm Ánh Nguyệt vốn định bảo Tô Mộ Tịch sửa lại gọi nàng là mẫu hậu, nhưng tạm thời cũng không nên vội vàng. Đợi nàng học xong lễ nghi cung đình, sau đó sửa lại cũng không muộn.

“Xảo Tâm, trước mang Tô tiểu thư đi gặp Thành hoàng tử.”

“Thần nữ bái biệt Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương.”

Sau khi thi lễ bái biệt, Tô Mộ Tịch mới cùng Xảo Tâm rời khỏi Hai người đi xa, Lâm Ánh Nguyệt nhìn Hiên Viên Vinh Hi nói: “Tô Mộ Tịch này thật sự hiểu lễ nghi, Tô phu nhân dạy dỗ nàng thật tốt, tuổi còn nhỏ mà đã có thể tự nhiên như thế.”

“Ân. Cứ chờ xem.” Hiên Viên Vinh Hi không muốn nhiều lời, dù sao cũng mới gặp có 1 lần.

Nhìn đại môn cung điện nguy nga trước mặt, Tô Mộ Tịch thất thần một chút, Xảo Tâm nhắc nhở mới theo nàng vào trong. Sau khi vào trong, một hàng cung nữ, thái giám đều cùng nhau hành lễ với Tô Mộ Tịch: “Nô tỳ (nô tài) tham kiến Tô tiểu thư.” Dẫn đầu là Tổng ma ma và Đình ma ma.

Tô Mộ Tịch hơi hơi đáp lễ: “Về sau xin hai vị ma ma chỉ giáo nhiều hơn, bây giờ xin Đình ma ma mang ta đi gặp Thành hoàng tử trước.” Tổng ma ma là người của Hiên Viên Hạo Dạ, Tô Mộ Tịch bây giờ không muốn để ý đến nàng. Nhớ kiếp trước, khi không có Đình ma ma, Tổng ma ma không ngừng nói Hiên Viên Hạo Dạ tốt đẹp như thế nào. Khi đó, có lẽ là do quá nhỏ, nên không phát hiện nàng dụng tâm kín đáo.

“Dạ vâng, tiểu thư, mời đi theo ta.” Đình ma ma rất vừa lòng, không giống như những tiểu thư khác nàng từng gặp. Gặp ma ma các nàng, bọn họ toàn lộ ra bộ dáng cao ngạo. Đi vào bên trong, Đình ma ma ôn hòa nói: “Tiểu thư, hoàng tử lúc này chắc là đang dùng thuốc, xin người cứ ở trong này chờ một chút.” Hoàng tử lúc này bệnh không thể xuống giường, trong phòng toàn mùi thuốc, Đình ma ma sợ Tô Mộ Tịch đi vào sẽ sinh ra phản cảm nên lên tiếng ngăn cản.

“Đình ma ma, không sao đâu.” Tô Mộ Tịch có chút chờ không kịp, muốn sớm nhìn thấy ngốc tử kia. Thấy nàng khẳng khái, Đình ma ma cũng không nói nhiều, đem nàng đưa vào nội điện. Đi vào, mùi thuốc nồng đậm xộc vào mũi của nàng, suýt nữa làm cho nàng bị sặc. Tô Mộ Tịch đi đến trước giường, hành lễ: “Tô Mộ Tịch tham kiến Thành hoàng tử.”

Nghe được thanh âm của người khác, Hiên Viên Hạo Thành mở đôi mắt trong suốt nhìn nàng, thanh âm non nớt, mềm mại vang lên: “Người là ai?” Sau đó im lặng trong chốc lát, nghe nàng gọi là Tô Mộ Tịch, nhãn thần sáng lên: “Ân, ta biết rồi. Mẫu hậu nói Tô Mộ Tịch sau này sẽ là hoàng tử phi của Thành nhi, sẽ chơi với Thành nhi cả đời, có thật không?” Một tiếng này, làm cho Tô Mộ Tịch suýt khóc. Trong lòng không biết nên biểu đạt thế nào, cao hứng, mắt mát, ê ẩm, ngọt ngào.

Bắt gặp 2 cung nữ đang nhìn mình. Tô Mộ Tịch thu lại tâm tình, sau đó tiếp nhận chén thuốc trong tay nha hoàn, vừa uy hiếp Hiên Viên Hạo Thành uống thuốc vừa kiên định trả lời: “Ân, chỉ cần Thành hoàng tử hào hào uống thuốc là được.”

Nhìn thấy hốc mắt hồng hồng của Tô Mộ Tịch, Hiên Viên Hạo Thành vừa vội, vẻ mặt ủy khuất: “Vậy vì sao người lại khóc? Có phải người không muốn chơi cùng Thành nhi hay không? Ta rất ngoan, sẽ không khi dễ Tịch nhi... Người, người đừng không chơi với Thành nhi có được không?”

Nghe hán sót ruột biền bạch, Tô Mộ Tịch bật cười: “Tịch nhi không hề không muốn chơi với Thành hoàng tử, chỉ là gặp được người, Tịch nhi rất cao hứng, có chút nhớ nhung nên khóc thôi...” Người này, vẫn ngốc như vậy, nhưng vì sao ngốc lại đáng yêu như vậy.

Thấy nàng không tức giận, hân giống như con cún nhỏ, mờ to 2 mắt đáng yêu nhìn nàng: “Thật, thật sao?”

“Thật sự, không lừa người.” Tô Mộ Tịch gật đầu, cố gắng áp chế tâm sắp bay khỏi lồng ngực, nhìn tiểu tử đáng yêu như vậy, nàng thật muốn ôm vào trong ngực.

Đình ma ma đã nhìn thấy hết mọi chuyện, biết rõ Tô Mộ Tịch không có khinh thường Thành hoàng tử, nên yên tâm. Trong lòng âm thầm quyết định, sẽ dạy tốt lễ nghi trong cung cho Tô Mộ Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Hiên Viên hạo Dạ(1)

Edit: Trucxinh

Sau khi dỗ Hiên Viên Hạo Thành ngủ, Tô Mộ Tịch mới từ trong nội điện lui ra ngoài. Đình ma ma đi theo phía sau nàng: “Tiểu thư, trước tiên người về phòng nghỉ một chút đi! Bận rộn cả 1 ngày, người cũng mệt mỏi rồi.” Nhìn Tô Mộ Tịch bị Thành hoàng tử quấn quýt một trận, cũng không mất kiên nhẫn, Đình ma ma lúc này càng đối với nàng thêm kính trọng.

Mang Tô Mộ Tịch đến tây điện, kì thực chỉ cách đông điện của Hiến Viên Hạo Thành một chính điện, đều nằm trong Thần Hi cung. Tổng ma ma thấy đoàn người tiến vào, hành lễ với Tô Mộ Tịch : “ Tiểu thư mệt mỏi cả một ngày rồi, để cho Xảo Tâm hầu hạ người, người nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Tô Mộ Tịch gật đầu ngồi vào trước gương : “ Làm phiền Tổng ma ma suy nghĩ chu toàn, Tịch nhi đa tạ.” Ma ma này, Tô Mộ Tịch cũng không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt. Kiếp trước, nếu không phải nàng ta dốc sức trợ giúp, nàng cũng không nhanh như vậy nhìn ra bộ mặt thật của Hiến Viên Hạo Dạ. Nhưng mà, nói đến đây nàng cũng thấy hiếu kì, Hiến Viên Hạo Dạ tuổi của nhỏ làm sao có thể mưu lược như vậy? Chín tuổi đã biết lợi dụng người khác? Bên người hần, nhất định có cao nhân. Người này, kiếp trước nàng cũng chưa từng gặp, rốt cuộc là người phương nào?

“Tiểu thư, tiểu thư...” Xảo Tâm giúp Tô Mộ Tịch rửa mặt, chải đầu, nhìn thấy Tô Mộ Tịch thất thần, sợ nước thái giám chuẩn bị lạnh mất, nhẹ nhàng gọi nàng vài tiếng.

“Ừm...” Tô Mộ Tịch lấy lại tinh thần.

“Nô tỳ trước giúp tiểu thư tắm rửa!” Xảo Tâm cảm thấy vị tiểu thư này không giống một hài tử 6 tuổi, là nàng bị ảo giác sao?

“Không cần, ta tự tắm được rồi.” Tô Mộ Tịch cự tuyệt, trừ Hoa Ngữ, nàng không thích người khác hầu hạ bên người nàng.

Xảo Tâm vừa nghe, sợ tới mức quỳ gối trên mặt đất : “Tiểu thư, nô tì đã làm cái gì không tốt, xin tiểu thư trách phạt.”

“Không cần sợ, ta chỉ không quen thôi. Đúng rồi, khi nào Hoa Ngữ có thể đến Thần Hi Cung?” Tô Mộ Tịch biết nha hoàn mình mang theo phải trải qua thụ huấn mới có thể bước vào hậu cung, nhưng bên người nàng không có nàng ấy, có chút không quen.

“Hỏi tiểu thư, hoàng hậu nương nương đã căn dặn, nếu như Hoa Ngữ học nhanh, nhiều nhất là 2 ngày có thể trở lại bên người tiểu thư.” Đinh ma ma không mở miệng, Tổng ma ma cướp lời, cần phải để Tô Mộ Tịch nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

“Vậy hai vị ma ma lui xuống trước đi. Nơi này có Xảo Tâm được rồi.” Tô Mộ Tịch liếc nhìn Tổng ma ma một cái, sau đó nói.

“Vâng.” Hai người được rồi cái lễ, đều lui xuống.

“Xảo Tâm, về sau nha hoàn bên người ta chỉ có người và Hoa Ngữ. Ta không cần các người có thể làm việc gì to lớn, nhưng ta muốn các người phải trung thành với ta, biết không?” Kiếp trước hầu hạ bên người nàng là Hoa Ngữ và A Bảo, Xảo Tâm không có cơ hội gần gũi nàng, nàng cũng không hiểu lắm về nàng ta. Cho nên, phải nói ngay từ đầu Xảo Tâm bị khí thế Tô Mộ Tịch tán ra dọa sợ : “Nô tì, nô tì đã biết.” Trong lòng một lần nữa khẳng định, Tô Mộ Tịch không giống một đứa trẻ 6 tuổi.

Tô Mộ Tịch gật đầu, để tránh nàng ta nghi ngờ mình, nàng ra vẻ ngây thơ nói : “Ừm, người biết thì tốt rồi, xem ra biện pháp nương ta dạy có thể dùng, hi hi...” Xảo Tâm này hần là tuổi không lớn sai biệt với Hoa Ngữ. Xuất ra một cây trầm bình thường hay cái thưởng cho nàng : “Xảo Tâm, đây là quà nương ta thưởng cho người, người lui xuống trước đi. Ta có thể tự mình tắm rửa.”

“Vâng!” Xảo Tâm lúc này mới nhẹ thở ra, nguyên lai là Tô phu nhân dạy cho nàng. Nàng đã nói rồi, một tiểu hài tử 6 tuổi làm sao biết nhiều như vậy.

Một ngày trôi qua, Tô Mộ Tịch thật là mệt mỏi. Sau khi tắm rửa, liền nằm trên giường nghĩ đến những chuyện phát sinh ban ngày, giống như nằm mơ vậy.

Sáng sớm hôm sau, Tô Mộ Tịch dậy rất sớm. Mở mắt ra đã thấy Tổng ma ma cùng với Xảo Tâm. Hai người thấy nàng ngồi dậy. Tổng ma ma đưa nước muối, Tô Mộ Tịch dùng ngón tay chấm một chút bỏ vào trong miệng, sau đó cầm lấy chén nước súc miệng Xảo Tâm bụng lại, đem dụng cụ giao cho tiểu cung nữ ở phía sau Xảo Tâm, lại tiếp nhận một cái khăn mặt trong tay cung nữ khác, mới để cho Xảo Tâm trang điểm cho mình.

Xảo Tâm chải đầu xong, Tô Mộ Tịch vừa đứng lên, Tổng ma ma đã mở miệng : “Tiểu thư , lát nữa Dạ hoàng tử sẽ đến gặp người. Người mặc xiêm y màu phấn hồng đi! Sẽ nổi bật màu da phấn nộn của tiểu thư.”

Tô Mộ Tịch nhũn mày, làm sao có thể mặc giống như kiếp trước được, bất quá nàng cũng không định mặc xiêm y màu hồng : “Không cần, lấy bộ màu thủy lam lại đây.” Tô Mộ Tịch khi nói chuyện kiêu ngạo giống như một tiểu hài tử bị chiều hư.

Tổng ma ma sắc mặt cứng một chút, ý bảo tiểu cung nữ giúp thay xiêm y màu lam. Trong lòng nàng có chút không yên, nha đầu này thật khó bảo, cũng không dễ dàng bị dụ dỗ, nàng sẽ làm việc vì Dạ hoàng tử sao? Sau khi thay xong y phục, Tô Mộ Tịch làm bộ như không thấy biểu tình trên mặt Tổng ma ma. Xoay người đi về phía nội điện của Hiến Viên Hạo Thành. Tổng ma ma muốn để nàng ở chính điện chờ Dạ hoàng tử, nhưng mà vừa nghĩ đến thì Tô Mộ Tịch đã rời khỏi tây điện đi về hướng đông điện rồi.

Vừa đến nội điện, đã chứng kiến Đinh ma ma dụ dỗ Hiến Viên Hạo Thành ăn cơm. Nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất của hần. Hần mở to đôi mắt trẻ con, nhìn Đinh ma ma ra điều kiện : “Ma ma, ta có thể không ăn không? Thành nhi không có đói bụng, buổi trưa lại ăn có được không?” Bị chủ tử nhà mình mua chuộc, tâm của Đinh ma ma đều đã tan thành nước rồi. Nhưng nghĩ đến hần chưa ăn được bao nhiêu. Trong lòng không biết nên làm thế nào cho tốt .

Tô Mộ Tịch cười rồi đi vào: “Tịch nhi tham kiến Thành hoàng tử.”

“Tịch nhi, người đã đến rồi, mau nói với Đinh ma ma, Thành nhi không đói bụng, không muốn ăn cơm.” Hiến Viên Hạo Thành vừa nhìn thấy nàng, như nhìn thấy cứu tinh, lôi kéo tay áo làm nũng , không muốn ăn cơm.

Xảo Tâm bê một cái ghế đặt ở bên người Tô Mộ Tịch, Tô Mộ Tịch ngồi xuống. Cầm bát trên tay Đinh ma ma qua, giong giả nói: “Đương nhiên không

thể.” Khi nói chuyện liền múc một muỗng cháo bỏ trong miệng của hắn.

Nuốt xuống muỗng cháo kia, lập tức há miệng hỏi: “Vì sao? Thành nhi không muốn ăn!”

Tô Mộ Tịch thở dài, hài tử trong hoàng gia, vốn không thể yếu ớt. Lấy khăn tay trong tay cung nữ, nhẹ nhàng lau miệng cho Hiên Viên Hạo Thành, học bộ dáng của mẫu thân giảng đạo lý cho hắn: “Hoàng tử có muốn chơi cùng Tịch nhi không? Có muốn cùng Tịch nhi đi thỉnh an hoàng thượng và hoàng hậu không?”

“Uhm... đương nhiên muốn.” Nói xong liền mạng gậy đầu, phụ hoàng và mẫu hậu đối với hắn rất tốt, đã lâu rồi hắn không có tự mình đến Quan Sur Cung thỉnh an bọn họ. Đều là bọn họ đến thăm hắn, hơn nữa mỗi lần đến đều mang về mặt sầu lo.

Tô Mộ Tịch vừa lòng gật gật đầu: “Nếu muốn, vậy ngoan ngoãn ăn cháo, ăn no, bệnh của hoàng tử mới mau khỏi. Mới có thể cùng Tịch nhi chơi đùa, còn có thể đi thỉnh an hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, như vậy có phải tốt lắm không?” Tô Mộ Tịch vừa nói vừa uy, bây giờ mới phát hiện, ngốc tử này rất hiểu thảo.

“Uhm!” Hiên Viên Hạo Thành gật đầu thật mạnh, cố gắng ăn cháo. Tô Mộ Tịch cẩn thận dứt xong chén cháo, thấy Hiên Viên Hạo Thành nắc nức, mới buông bát ngọc xuống rồi lau miệng cho hắn.

Hiên Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt nhìn thoáng qua lẫn nhau, sau đó lặng lẽ rời khỏi nội điện. Quý công công bên cạnh hoàng thượng: “Hoàng thượng, người...”

“Đi thôi, đừng đi vào.” Hiên Viên Vinh Hi xem như an tâm, xem ra Tô Mộ Tịch sẽ không khi dễ Thành nhi. Người trong điện, hoàn toàn không phát hiện có người ngoài đến, nhìn hoàng thượng và hoàng hậu đến lặng lẽ, cũng không dám lên tiếng, tất cả đều đứng yên tại chỗ.

Đĩnh ma ma bội phục Tô Mộ Tịch sát đất, cư nhiên có biện pháp dụ Thành hoàng tử ăn nhiều như vậy. Tô Mộ Tịch nhìn bộ dáng của Đĩnh ma ma buồn cười nói: “Ma ma, ngươi không cần nhìn ta như vậy, trước kia nương ta cũng dỗ ta ăn cơm như vậy.” Hiện tại nếu thu nạp Đĩnh ma ma, tương lai sẽ có nhiều chỗ cần dùng.

“Ân, hôm nay còn phải cảm ơn tiểu thư, hoàng tử đã lâu chưa ăn nhiều như vậy.” Đĩnh ma ma trước kia theo hoàng hậu vào cung, thân nhân trong nhà đều qua đời vì ôn dịch. Không có vương bận, vào cung đã nhiều năm nhưng cũng không nguyện xuất cung, mới có thể ở lại trong cung làm ma ma cho Hiên Viên Hạo Thành. Chăm sóc Thành hoàng tử từ lúc mới sinh đến giờ, trong lòng không khỏi yêu thương.

“Ma ma không cần lo lắng, về sau ta đều bồi hoàng tử dùng bữa.” Đối với ma ma này, kiếp trước Tô Mộ Tịch kính sợ, nhưng kiếp trước Đĩnh ma ma biết năng đối với Thành hoàng tử không tốt, cũng không thích mình. Vì thế, tựa hồ không thân cận với mình.

Tổng ma ma thấy một màn như vậy, trong lòng phiền chán muốn chết, nhưng vẫn theo quy củ lên tiếng: “Tiểu thư, Dạ hoàng tử đến, đang ở chính điện chờ gặp ngài, để hắn chờ lâu không tốt.” Dạ hoàng tử đã từng nói qua với nàng, không thể để cho Tô Mộ Tịch quá thân cận với Đĩnh ma ma, nàng phải nghĩ biện pháp châm ngòi một chút mới được.

“Vâng, Băng Lan, Thu Tịch, các người mở cửa sổ ra, để mùi thuốc trong phòng tiêu tán một chút.” Vừa rồi chạm vào trán của Hiên Viên Hạo Thành, không có sốt. Nhưng mùi thuốc trong phòng nồng như vậy, không bệnh cũng sẽ thành ra bệnh.

“Điều này...” Hai cái cung nữ không dám động đây, Tổng ma ma nói hoàng tử không thể ra gió.

“Tiểu thư nói gì các người không nghe thấy sao, còn không mau đi làm.” Tổng ma ma sợ hai nha đầu kia sẽ khai năng ra, cho nên lên tiếng khiển trách.

Hai tiểu cung nữ không dám nhiều lời, đi mở cửa sổ ra. Tô Mộ Tịch thấy thế trấn an Hiên Viên Hạo Thành một chút: “Đĩnh ma ma, ở lại chiếu cố hoàng tử đi, ta cùng Tổng ma ma đi là được rồi.” Nói xong, liền xoay người theo Tổng ma ma rời khỏi nội điện.

“Vâng.” Đĩnh ma ma lo lắng nhìn Tô Mộ Tịch, nếu như nàng nhìn thấy Dạ hoàng tử. Sau đó không thích Thành hoàng tử thì làm sao bây giờ?

Trên đường, Tổng ma ma nhin không được, rốt cục nói chuyện: “Tiểu thư, người biết không, chủ tử trong cung này. Dạ hoàng tử là tốt nhất. Tuổi còn nhỏ nhưng bộ dạng tuấn tú, vừa nghe tiểu thư tiến cung đã đến Thần Hi cung thăm người, thật là có lòng. Hoàng cung này nha, hoàng thượng nói hắn là một hoàng tử thông minh.” Tô Mộ Tịch cũng không nói gì, lẳng lặng nghe nàng nói xong.

Thấy nàng nói xong, Tô Mộ Tịch cũng không nói câu nào. Trong lòng cười lạnh, lúc này ta sẽ không trúng bẫy của các người. Cố gắng áp chế lửa giận, giả bộ ngây thơ nói: “Thì ra Tổng ma ma thích Dạ hoàng tử nha, nếu không, như vậy đi! Đợi lát nữa ta gặp hoàng hậu nương nương, sẽ nói giúp Tổng ma ma một chút, điều người đến Từ Kim Cung.”

Tổng ma ma mở to mắt, lập tức quỳ trên mặt đất: “Lão nô đáng chết, lão nô lẩm miệng, lão nô chỉ hy vọng tiểu thư mau chóng thích ứng với cuộc sống trong hậu cung và hiểu rõ người trong cung, không có ý gì khác.” Nếu để cho hoàng hậu nương nương biết, mình sẽ còn mạng để sống sao? Lúc trước Dạ hoàng tử đã nghĩ rất nhiều biện pháp mới có thể điều mình đến Thần Hi cung.

Tô Mộ Tịch trong mắt hiện lên dị quang: “Ma ma thật là, Tịch nhi chỉ tùy tiện nói một câu thôi, chúng ta mau đi đi. Đừng để Dạ hoàng tử chờ sốt ruột.”

Chương 8: Hiền Viên Hạo Dạ(2)

Tô Mộ Tịch vừa vào chính điện, liền nhìn thấy Hiền Viên Hạo Dạ một thân mình hoàng. Không thể không nói, Hiền Viên Hạo Dạ tuổi còn nhỏ, đã có khí chất tôn quý quả thật rất khó. Không suy nghĩ nhiều. Tô Mộ Tịch tiến lên hành lễ: “Thần nữ Tô Mộ Tịch tham kiến Dạ hoàng tử.” Thân người nhỏ nhắn làm cho Tô Mộ Tịch lúc hành lễ càng thêm đáng yêu.

Hiền Viên Hạo Dạ ngây ngốc một chút, không nghĩ tới Tô Mộ Tịch có thể là tiểu cô nương đáng yêu như thế, lấy lại tinh thần: “Ngươi chính là Tịch nhi. Không cần đa lễ. Ta với tam ca ngươi là tri kỉ, về sau ngươi cũng như mọi người của ta, mau ngồi xuống đi.”

“Vâng.” Tô Mộ Tịch làm như không thấy vị trí hấn chỉ. Ngồi xa hấn một chút. Ngồi vào chỗ của mình. Trong lòng nàng cười lạnh, bạn tri kỉ, thật buồn cười.

Hiền Viên Hạo Dạ âm thầm cắn răng, trong lòng mắng thầm, nhưng mà không biểu lộ trên mặt, khuôn mặt vẫn mang ý cười; “Tịch nhi, về sau, hoàng đế xin nhờ ngươi chiếu cố, ngươi biết... hấn... ngươi nên lo lắng nhiều một chút...hấn...” Nói xong, cố ý khó xử ngừng lại, nhìn chăm chăm vào Tô Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch trong lòng lại cười lạnh, lời nói giống y như kiếp trước. Lúc này. Phóng chừng đang đợi câu trả lời của nàng. Nhưng nàng cũng không bộc lộ sự chán ghét của mình, lộ ra nụ cười đáng yêu: “Dạ hoàng tử nói gì vậy, thần nữ thích Thành hoàng tử, cũng không biết hấn có gì không tốt?”

Một câu nói của nàng làm cho mặt của Hiền Viên Hạo Dạ cứng đờ, lại thăm hấn nàng: “Ừm, Tịch nhi hiểu là tốt rồi, bài tập thái phó giao bản hoàng tử còn chưa làm xong, bây giờ phải đi rồi.”

“Thần nữ cung tiễn Dạ hoàng tử.” Tô Mộ Tịch đứng dậy, hơi hơi hành lễ.

Hiền Viên Hạo Dạ lại nhìn Tô Mộ Tịch liếc mắt một cái, thấy nàng vẫn cúi đầu, tức giận phát tay áo rời đi. Tô Mộ Tịch cúi đầu cười lạnh, hừ, đúng là vẫn một tiểu hài tử. Vẫn thiếu kiên nhẫn như vậy.

Nhìn thấy Hiền Viên Hạo Dạ phát tay áo rời đi, Tống ma ma ở sau lưng đem Tô Mộ Tịch từ trong ra ngoài mắng vài lần. Nha đầu chết tiệt kia không thể dạy dỗ, cư nhiên dám đối xử như vậy với Dạ hoàng tử. Chờ Hiền Viên Hạo Dạ đi xa, Tống ma ma lập tức lên tiếng chất vấn: “Tiểu thư, ngươi đối xử với Dạ hoàng tử như vậy thật không ổn. Hấn có lòng đến thăm ngươi.”

Tô Mộ Tịch cũng không tức giận, ngẩng đầu từ từ hỏi: “Àn, ma ma, ta có chỗ nào thất lễ?” Có lòng đến thăm nàng sao? Ngược lại nàng thấy có chỗ nào hảo tâm đâu?

“Này...Này... Nhìn biểu tình của tiểu thư, tựa hồ không thích Dạ hoàng tử?” Tống ma ma cũng không đếm xỉa đến, bắt quá cũng chỉ là tiểu hài tử. Chờ ngốc từ kia hết bệnh, tiểu nha đầu này cũng sẽ theo nàng học lễ nghi thôi.

“Ma ma sao có thể nói như vậy. Tịch nhi đều dựa vào lễ nghi quy củ, nếu ma ma cảm thấy Tịch nhi thất lễ, có thể nói với hoàng hậu nương nương, không sao, nếu Tịch nhi thật sự làm sai, ta cam nguyện chịu phạt!” Nói xong, Tô Mộ Tịch mở to 2 mắt phỉếm lệ quang nhìn Ninh ma ma. Trong lòng cười thầm, biểu tình như thế thì làm sao? Kiếp này ta chỉ định dùng biểu tình như vậy để đối mặt với Hiền Viên Hạo Dạ. Ngươi tốt nhất câu nguyện hấn không nên vọng tưởng tổn thương những người bên cạnh Hạo Thành. Bằng không, biểu tình lạnh hơn ta cũng có thể dùng với hấn.

Tống ma ma hiện lên một tia chột dạ, Tô Mộ Tịch kia không có làm sai cái gì. Bất quá thấy nàng đối với chủ tử của mình lạnh nhạt như nước trôi. Bây giờ nhìn thấy 2 mắt phỉếm lệ quang của nàng mới biết chính mình suy nghĩ nhiều. Tô Mộ Tịch thu hồi tinh thần, kéo tay Tống ma ma qua, ngay thò lên tiếng: “Ma ma không nên trách Tịch nhi, nương ta thường nói. Tịch nhi sau này sẽ là Thành hoàng tử phi, không thể thân cận với nam tử khác, đối với danh dự của Tịch nhi không tốt.” Tô Mộ Tịch lộ ra bộ dáng giả vờ giả vịt. Trong lòng lắc đầu cười không ngừng, tiểu hài tử này đúng là thật khó giả trang a!

“Lão nô làm sao dám, chỉ là cảm thấy con người Dạ hoàng tử tốt lắm, tiểu thư có thể thân cận nhiều hơn, về sau nếu như có chuyện gì hấn cũng có thể giúp ngươi.” Tống ma ma nhẹ nhàng thở ra, nàng đã nói một tiểu cô nương làm sao khó chơi như vậy, nguyên lai là Tô phu nhân. Không sao, về sau nàng ở trước mặt nàng gạt rửa não là được rồi, tiểu hài tử sẽ quên mau thôi.

Nhìn biểu tình dụ dỗ chính mình của nàng, Tô Mộ Tịch có điểm buồn cười, trong đầu linh quang chợt lóe: “Àn, ta đã biết rồi.” Vừa đáng yêu, vừa gạt đầu: “Đợi lát nữa đến giờ thỉnh an hoàng hậu nương nương ta sẽ hỏi người một chút...”

Tống ma ma vừa nghe, sợ chút nữa ngã trên mặt đất: “Tiểu...Tiểu thư... này... việc này không cần nói với hoàng hậu nương nương, ngươi cứ xem như lão nô chưa nói gì.” Nha đầu này tại sao lại lừa đảo như vậy, tại sao lại có chấp như thế...

Hai tay nhỏ tròn vo xoa xoa thất lưng: “Làm sao có thể chưa nói, ma ma rõ ràng đã nói nha? Nương ta nói, nói dối là không tốt, ma ma, ta muốn ngươi sửa.” Nói xong vươn bàn tay chỉ trích nhìn Tống ma ma, bộ dáng kia, miễn bàn muốn có bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu.

Nhưng mà, lúc này Tổng ma ma nghĩ chỉ muốn tát Tô Mộ Tịch một cái, đương nhiên nàng không dám: “Lão nô đã biết, cầu tiểu thư trăm ngàn lần đừng nói với hoàng hậu nương nương.” Xem ra, về sau, trước mặt nha đầu lừa đảo này nên cẩn thận một chút không nên nói lung tung.

Tô Mộ Tịch cố ý làm bộ nghiêng đầu thật lâu, quyết định tạm thời buông tha nàng: “Hảo, vậy ngươi làm quế hoa cao cho ta cùng Thành hoàng tử ăn, bằng không ta lập tức nói cho hoàng hậu nương nương.” Thu hồi ngón tay, hai tay tiếp tục chống vào thắt lưng uy hiếp, nhìn như một tiểu bá vương.

“Lão nô, lập tức đi ngay.” Nói xong, hướng phòng bếp chạy đi, sợ nàng lại hối hận.

Thấy nàng rời đi, Tô Mộ Tịch lập tức buông hai tay ra, lạnh nhạt sửa sang quần áo. Trên mặt lạnh lùng cười, hừ, muốn đấu với ta, ta muốn ngươi ghi nhớ thật lâu, đừng ở trước mặt ta nhắc tới Hiên Viên Hạo Dạ. Nếu như ngươi không phải có chỗ hữu dụng, ta đã sớm đá ngươi ra khỏi Thần Hi cung rồi.

Qua mấy ngày, bệnh của Hiên Viên Hạo Thành thuyên giảm, Tô Mộ Tịch dậy sớm, để cho Hoa Ngữ giúp nàng rửa mặt, chải đầu, trong lòng cảm thấy ấm áp. Hiện tại, bên người nàng chỉ có Hoa Ngữ là người nàng hoàn toàn tin nhiệm, nhìn không được dạn dò: “Hoa Ngữ, trong cung không thể so với Tô phủ, về sau ngươi làm việc gì cũng nên cẩn thận một chút, nhất thiết đừng để ngươi ta nắm khuyết điểm mà khi dễ ngươi.”

“Tiểu thư, nô tì biết rồi, người cứ yên tâm” Hoa Ngữ mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng mà, bởi vì trong nhà điều kiện không tốt, tự lập lúc còn nhỏ. Sau đó mọi người mất vì bệnh ôn dịch, nhờ Tô phu nhân cứu giúp nàng mới có thể sống sót. Tô phu nhân bắt đầu kêu nàng hầu hạ đại tiểu thư, đó là người cả đời nàng phải trung thành. Nhưng mà, từ khi tiểu thư đựng đầu vào tường tựa hồ bất đồng với trước kia, không còn trẻ con nữa.

Nhớ tới kiếp trước, Hoa Ngữ cũng không phạm sai lầm gì, Tô Mộ Tịch an tâm không ít. Tô Mộ Tịch chuẩn bị đứng lên, một bóng dáng đã chạy đến bên người nàng: “Tịch nhi, đi, chúng ta mau đến thỉnh an mẫu hậu đi, nhìn thấy Thành nhi nàng nhất định sẽ rất vui vẻ.” Nghĩ đến mẫu thân, Hiên Viên Hạo Thành cao hứng.

“Ân, hảo.” Tô Mộ Tịch đã nhiều ngày thỉnh an hoàng hậu vài lần, hoàng hậu đối với mình rất hiền từ, chưa từng tỏ sắc mặt khó coi với nàng. Điều này làm cho nàng yên tâm không ít, kiếp trước, có lẽ cảm thấy mình không thích Hạo Thành, nên hoàng hậu cũng không ít lần tỏ thái độ. Tô Mộ Tịch thu hồi tinh thần, dắt Hiên Viên Hạo Thành đi về phía Quan Sư cung.

Đình ma ma đi theo phía sau hai người, thấy bọn họ một cao một thấp tiêu sái bước đi, cũng cảm thấy cao hứng. Nàng còn sợ Tô Mộ Tịch thấy Dạ hoàng tử, sẽ khinh thường Thành hoàng tử, lúc này, xem ra là nàng suy nghĩ nhiều.

Người lúc này buồn bực, đương nhiên là Tổng ma ma, Tô Mộ Tịch này chắc cũng là một ngốc tử đi! Bằng không, vì sao lại đối với Hiên Viên Hạo Thành tốt như vậy?

Quan Sư cung

Hiên Viên Hạo Dạ vừa thỉnh an ngồi ngay ngắn một bên, Lâm Ánh Nguyệt câu được câu không hỏi việc học của hắn. Hắn trả lời theo quy củ. Lưu ma ma hành lễ nói: “Nương nương, Thành hoàng tử cùng Tô tiểu thư vội đến thỉnh an người.”

Lâm Ánh Nguyệt lập tức buông ly trà: “Mau cho bọn họ vào.” Trên mặt không giấu được vui sướng. Thân thể Thành nhi cuối cùng cũng tốt hơn. Đã nhiều lần gặp Tô Mộ Tịch đến thỉnh an, đối với con dâu tương lai này nàng phi thường hài lòng. Nghe Đình ma ma nói, Tô Mộ Tịch lại tận tâm chiếu cố cho Thành nhi, Lâm Ánh Nguyệt cao hứng liền phân phó Đình ma ma, lúc dạy Tô Mộ Tịch lễ nghi cung đình, không cần quá nghiêm khắc.

Hai bóng dáng nho nhỏ, một cao một thấp bước vào, đồng thời cúi xuống thỉnh an Lâm Ánh Nguyệt. Lâm Ánh Nguyệt nhìn hai người bước vào, liền cao hứng cười tươi rói: “Thành nhi, thân thể còn gì không thoải mái không?”

Hiên Viên Hạo Thành thấy Hiên Viên Hạo Dạ đang ngồi một bên, cũng kêu một tiếng hoàng huynh. Thấy Hiên Viên Hạo Dạ gật đầu đáp lại, mới cao hứng chạy đến trước mặt Lâm Ánh Nguyệt, chu miệng phàn nàn lên làm nũng: “Mẫu hậu, Thành nhi không có không thoải mái, gần đây Tịch nhi đều làm cho Thành nhi ăn được thật nhiều cơm, sau đó Thành nhi không còn không thoải mái.”

Thấy hắn hướng hoàng hậu nương nương làm nũng đáng yêu, Tô Mộ Tịch đã đoán được tâm tư của hắn. Khẳng định là hắn sợ nói rằng thân thể không thoải mái, lại bị bắt uống thuốc đắng mà thôi! Ai nói hắn ngốc, người này chính là một tên nhóc nghịch ngợm mà.

Lâm Ánh Nguyệt vừa nghe vậy, hảo cảm đối với Tô Mộ Tịch lại tăng thêm một bậc: “Lần này, nếu không có Tịch nhi, có lẽ Thành nhi cũng không có hảo hảo ăn cơm.”

“Thần nữ không dám, đây vốn là chuyện thần nữ nên làm, hoàng hậu nương nương không cần khen ngợi.” Tô Mộ Tịch cân nhắc một chút, liền trả lời như vậy. Quá mức biểu lộ quan tâm đến Hạo Thành, ngược lại sẽ làm hoàng hậu nương nương suy nghĩ nhiều, không bằng cứ giữ khuôn phép như vậy là tốt nhất.

Lâm Ánh Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, có thể lên đến vị trí hoàng hậu, đương nhiên sẽ không phải người đơn giản. Tinh tế quan sát biểu tình trên mặt Tô Mộ Tịch, thấy nàng không giống diễn trò, mới yên lòng: “Tô phu nhân dạy dỗ ngươi thật tốt, Tịch nhi chắc cũng nhớ mẫu thân? Hai ngày nữa, bản cung sẽ cho truyền nàng tiến cung thăm ngươi, được không?”

Vừa nghe vậy, tươi cười trên mặt Tô Mộ Tịch rốt cuộc không kìm được, mấy ngày nay không phải không nghĩ đến người nhà. Chính là dù nàng có nhớ, cũng không thể muốn gặp là gặp: “Thần nữ đa tạ hoàng hậu nương nương.”

Hiên Viên Hạo Dạ vẫn lạnh lùng nhìn mấy người trước mặt, khi nhìn thấy tươi cười trên mặt Tô Mộ Tịch, không khỏi giật mình sửng sốt. Vì sao nàng có thể cười vui vẻ giống Hiên Viên Hạo Thành đến vậy, giống nhau làm cho người khác chán ghét đến vậy. Không phải nàng chỉ thấy nương thôi sao? Cao

hứng cái gì? Hắn cũng có nương, chính là nương hắn...Không thể nghĩ nhiều, Hiền Viên Hạo Dạ đứng lên: “Mẫu hậu, Dạ nhi còn việc học chưa xong, cáo lui trước.”

“Ân, việc học làm trọng.” Lâm Ánh Nguyệt thân nhiên đáp một câu, tiếp tục câu chuyện đang dang dở với Hiền Viên Hạo Thành. Đối với đứa nhỏ Dạ nhi này, nàng không có khả năng yêu thương, nhưng hắn là là hoàng tử duy nhất của Vinh Hi ngoại trừ Thành nhi. Thành nhi như vậy, kế thừa giang sơn căn bản là không có khả năng, nàng lại ích kỉ không hy vọng Vinh Hi có thêm nữ nhân khác. Cho nên giang sơn hoàng triều Hiền Viên chỉ có thể trao cho Hiền Viên Hạo Dạ mà thôi, hy vọng, trong tương lai, hắn ngồi lên vị trí kia rồi, có thể nhớ đến tình cảm huynh đệ mà không cần thương tổn Thành nhi. Nghĩ tới đây, Lâm Ánh Nguyệt thở dài, nâng tay xoa xoa đầu Hiền Viên Hạo Thành.

Tựa hồ, cảnh tượng này giống hệt kiếp trước, chỉ có Tô Mộ Tịch là khác. Nhìn bộ dáng hoàng hậu sủng Hiền Viên Hạo Thành, trong lòng Hiền Viên Hạo Dạ cũng không khá khẩm gì. Nhưng là năm đó, nếu không phải mẫu phi hắn hạ độc hoàng hậu nương nương lúc nàng đang mang thai, Hạo Thành sao có thể thành như hôm nay? Hiện tại, Tô Mộ Tịch thật tin gieo nhân gì gặt quả này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Góc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Edit: Trucxinh

Hai người từ Quan Sur cùng đi ra, Hiền Viên Hạo Thành liền buồn rầu cau mày, vừa thấy liền biết hắn có tâm sự. Đi được chốc lát, rốt cục Tô Mộ Tịch nhìn không được ngừng lại, giữ chặt tay hắn dắt đi vào một cái đình gần đó, chúng cung nữ cùng ma ma đương nhiên không dám cùng đi qua. Tô Mộ Tịch để Hiền Viên Hạo Thành ngồi xuống, hỏi: “Hạo Thành, đã xảy ra chuyện gì? Vì sao không vui?”

“Không... Không có...” Hiền Viên Hạo Thành vô tội trốn tránh ánh mắt Tô Mộ Tịch, hai tay nhỏ bé đều hoàng không biết bỏ chỗ nào.

Tô Mộ Tịch vừa thấy liền biết tên nhóc này đang nói dối, còn giả vờ: “Hạo Thành, Tịch nhi là thê tử tương lai của huynh đúng không?” Ánh mắt vô tội nhìn về phía Tô Mộ Tịch, dùng sức gật gật đầu. Tô Mộ Tịch tiếp tục dụ dỗ: “Vậy huynh có biết cái gì là thê tử không? Thê tử cưới về để làm gì nào?”

Hắn sờ sờ đầu đáp: “Thành nhi biết, thê tử là người cùng mình ở chung một chỗ cả đời. Còn cưới về làm gì? Cưới về làm gì?...” Hiền Viên Hạo Thành vuốt đầu nghĩ cả ngày cũng không ra, mẫu hậu không nói cho hắn. Ánh mắt tội nghiệp nhìn về phía Tô Mộ Tịch, hy vọng nàng có thể nói cho mình.

Tô Mộ Tịch thấy gian kế thực hiện được, làm bộ như đại nhân sờ sờ đầu Hiền Viên Hạo Thành: “Thê tử chính là người khi huynh gặp chuyện không vui hoặc mất hứng đều phải nói với nàng. Nếu huynh không nói, Tịch nhi sẽ không làm thê tử của Hạo Thành biết không?”

“Thực... Thật sao?” Vừa nghe Tô Mộ Tịch nói không làm thê tử của hắn, Hiền Viên Hạo Thành gấp đến độ mắt đỏ lên, lôi kéo tay Tô Mộ Tịch.

Lúc này, đổi thành Tô Mộ Tịch gật đầu thật mạnh: “Đương nhiên thật, huynh không nói cho Tịch nhi vì sao không vui, Tịch nhi sẽ không thể làm thê tử của Hạo Thành, có nghĩa ta phải về Tô phủ.” Vì sao nhìn con người đen vô tội của Hiền Viên Hạo Thành, Tô Mộ Tịch lại có loại cảm giác lừa gạt tiểu hài tử. (tác giả: người đứng là đang lừa gạt Hạo Thành nhà ta ●___●) Hiền Viên Hạo Thành: người... đi là ai? Tránh ra được không, đi ở đây, Tịch nhi nhà ta thấy sẽ mất hứng. tác giả bí thăm mở to hai mắt, con cư nhiên không nhận mẹ ruột, :>_

“Vậy... vậy Thành nhi nói với muội... muội đừng không làm thê tử của Thành nhi được không?” Giữ chặt tay Tô Mộ Tịch sợ Tô Mộ Tịch chạy mất.

Nhìn bộ dáng đáng yêu của hắn, Tô Mộ Tịch nhìn không được dùng tay nheo nheo mặt Hiền Viên Hạo Thành, đáp: “Được, Tịch nhi nghe Hạo Thành nói.”

Hiền Viên Hạo Thành cúi đầu, mất một lúc lâu mới nói: “Tịch nhi, có phải ta thực vô dụng hay không?”

“Không có, Hạo Thành sao có thể vô dụng, vì sao lại nghĩ như vậy?” Tô Mộ Tịch không ngờ hắn sẽ nói vậy, gạt mình sùng sốt một chút hỏi.

“Thành nhi đúng là vô dụng, vừa rồi mặc dù mẫu hậu nói chuyện cùng Thành nhi, nhưng Thành nhi biết, mẫu hậu đang thất vọng, bởi vì ta không có thông minh như hoàng huynh. Tịch nhi, muội có phải cũng thất vọng Thành nhi hay không? Muội đừng thất vọng Thành nhi được không? Thành nhi, Thành nhi sẽ cố gắng biến thông minh.” Hiền Viên Hạo Thành hồng hồng hốc mắt, hắn vẫn biết hắn không thông minh như hoàng huynh, cho nên chúng tiểu bằng hữu đều không thích chơi với hắn. Giờ hắn có Tịch nhi lại sợ Tịch nhi cũng giống các tiểu bằng hữu khác, bởi vì hắn không thông minh nên không thích hắn.

Thì ra Hạo Thành biết. Còn nhỏ tuổi như vậy sao lại mất cảm thê? Trách không được hắn sợ mình rời đi như vậy. Trước khi Tô Mộ Tịch tiến cung đã suy nghĩ thật lâu, trong lòng đã có biện pháp giúp Hiền Viên Hạo Thành. Sờ sờ đầu của hắn: “Tịch nhi vĩnh viễn sẽ không thất vọng Hạo Thành, nhưng Hạo Thành muốn mẫu hậu vui về sao? Tịch nhi có biện pháp!”

Nghe xong, ánh mắt Hiên Viên Hạo Thành sáng long lanh chờ mong nhìn Tô Mộ Tịch: “Thật sao? Biện pháp gì?” Chỉ cần mẫu hậu vui vẻ, muốn hấn làm gì cũng được.

“Chỉ cần...” Tô Mộ Tịch còn chưa nói hết câu Hiên Viên Hạo Thành hình như nghe được cái gì, bỏ chạy ra đình một chút. Tô Mộ Tịch vừa thấy cũng đuổi theo, đuổi kịp hấn đã thấy hấn ôm một con chim nhỏ thấp giọng không biết đang nói cái gì đó?

Đình ma ma các nàng đương nhiên cũng theo tới, nhìn thấy Hiên Viên Hạo Thành đang làm chuyện ngu ngốc, Tống ma ma lạnh lùng cười cười, tiểu nha đầu lừa đảo này gặp phải Hiên Viên Hạo Thành làm chuyện ngu ngốc như vậy còn có thể thích hấn không?

Tô Mộ Tịch ngồi xổm xuống, hỏi: “Hạo Thành làm gì vậy?”

“Tịch nhi, tiểu Linh Nhi bị thương, chúng ta cứu nó được không?” Hiên Viên Hạo Thành đáng thương nhìn Tô Mộ Tịch, rất sợ nàng cự tuyệt chính mình.

“Tiểu Linh Nhi là con chim sơn ca nhỏ này sao?” Tô Mộ Tịch chỉ vào chim sơn ca trong tay Hiên Viên Hạo Thành hỏi.

“Ừ, mẫu thân tiểu Linh Nhi đi ra ngoài. Tiểu Linh Nhi muốn bay đi tìm mẫu thân nhưng bay không được mới té xuống mặt đất bị thương.” Hiên Viên Hạo Thành còn nghiêm túc giải thích cho Tô Mộ Tịch, chỉ sợ Tô Mộ Tịch cảm thấy hấn là đồ ngốc.

“Ừ, tốt, chúng ta bắt nó mang về Cung Thần Hi trước được không?” Tô Mộ Tịch bật cười, muốn cứu chim nhỏ thì cứu thôi, còn kể chuyện xưa làm gì?

“Được.” Nghe Tô Mộ Tịch nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sáng lên, Tịch nhi đối với hấn thực tốt, một tay lôi kéo tay Tô Mộ Tịch, thật cẩn thận che chở chim nhỏ đi tới Cung Thần Hi.

Tống ma ma mở to hai mắt nhìn. Làm chỗ nào? Tô Mộ Tịch cư nhiên một chút cũng không cười nhạo. Sao lại thế này? Dạ hoàng tử còn muốn dùng việc này để nàng mượn sức Tô Mộ Tịch. Nếu, Tô Mộ Tịch vốn không quan tâm Hiên Viên Hạo Thành là tên ngốc, vậy nàng phải làm như thế nào để mượn sức Tô Mộ Tịch?

Hiên Viên Hạo Thành tự mình đi Đông điện để Băng Lan tìm mảnh vải, bắt đắc dĩ băng bó nửa ngày cũng không băng bó xong, miệng không ngừng nói: “Tiểu Linh Nhi thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Tiểu chim sơn ca đáng thương nhìn hấn, đứa nhỏ này vì sao còn chưa băng bó xong? Nó đau quá, ô ô...

Tô Mộ Tịch từ Tây điện lấy được dược, tiến vào Đông điện liền nhìn thấy Hiên Viên Hạo Thành ôm chim nhỏ nói xin lỗi. Cười đi qua lấy mảnh vải trong tay Hiên Viên Hạo Thành: “Hạo Thành, ta làm cho!” Nói xong, rắc chút thuốc bột giảm đau lên mảnh vải, cẩn thận băng bó cho tiểu chim sơn ca: “Xem, được rồi!”

Hiên Viên Hạo Thành xoa xoa đầu, vẻ mặt hăm mộ: “Tịch nhi, Tịch nhi thật thông minh.” Hấn ngu ngốc, làm đã lâu cũng chưa xong.

“Thành nhi cũng thực thông minh nha! Cứu tiểu Linh Nhi, chờ vết thương của tiểu Linh Nhi khỏi rồi, chúng ta sẽ đưa nó trở về tìm mẫu thân được không?” Thấy vẻ mặt nhụt chí của Hiên Viên Hạo Thành, Tô Mộ Tịch lên tiếng chuyển đề tài.

“Ừ, tốt...” Vừa nói xong, chợt nghe gặp tiểu chim sơn ca líu ríu kêu lên. Hiên Viên Hạo Thành cố gắng cúi đầu, một hồi lâu tiểu chim sơn ca không kêu nữa mới ngẩng đầu nói: “Tịch nhi, tiểu Linh Nhi nói nó không đau, muốn ta thay nó cảm ơn muội.”

Tô Mộ Tịch há hốc mồm, tình huống gì vậy, tiểu tử kia lại nghĩ ra chuyện ma quỷ lừa mình đi! Không đành lòng nhìn hấn thất vọng, Tô Mộ Tịch cười nói đáp: “Vậy huynh giúp ta nói với nó, không cần cảm tạ!”

“Ừ, tốt.” Nói xong Hiên Viên Hạo Thành lại kích động cúi đầu nói với tiểu chim sơn ca, một người một chim nói rất giống thật, Tô Mộ Tịch nhìn mà không khỏi bật cười.

Cuối cùng Đình ma ma cũng an tâm, không bao giờ lo lắng Mộ Tịch sẽ khinh thường Hiên Viên Hạo Thành nữa. Tống ma ma càng xem mặt càng thâm trầm, chuyện Dạ hoàng tử dẫn dò càng ngày càng không hy vọng. Hoa Ngữ mở to rộng, tiểu thư nhà nàng từ khi nào thì kiên nhẫn như vậy? Xảo Tâm nhìn, càng ngày càng cảm thấy Tô tiểu thư chỉ là tiểu hài tử, mấy ngày trước đây khẳng định là nàng nhìn lầm rồi.

Hiên Viên Hạo Dạ trở lại Từ Kim cung liền ngồi yên ở một bên, bên người hấn chỉ có Vi ma ma, bà đi đến bên người Hiên Viên Hạo Dạ, quy củ hành lễ: “Hoàng tử, ngài suy nghĩ chuyện gì?”

“Ma ma, người gặp qua Tô Mộ Tịch chưa?” Hiên Viên Hạo Dạ hoàn hồn, có chút bất an hỏi.

“Gặp qua, là một tiểu cô nương mà thôi.” Cũng không có chỗ nào đặc biệt, chẳng lẽ... Nghĩ tới khả năng này, lập tức lạnh lùng nói: “Hoàng tử, không phải là người động lòng với nàng chứ? Nhớ rõ ‘nàng’ nói, người không thể động lòng với bất kỳ kẻ nào.” Vi ma ma lạnh lùng nhắc nhở.

“Ma ma nghĩ cái gì, ta chỉ cảm thấy Tô Mộ Tịch này thực không đơn giản.” Hiên Viên Hạo Dạ nhú mày nhớ tới lần đầu tiên gặp Tô Mộ Tịch, tuy nàng cực lực che giấu, nhưng hấn vẫn phát hiện nàng có chút chán ghét chính mình. Hấn và Tô Mộ Tịch chưa từng gặp qua, chán ghét này từ đâu mà đến?

“Chỉ là cái tiểu nha đầu thôi, Dạ hoàng tử không cần để tâm tới nàng. Nhưng mà, chớ quên thân cận nàng, nàng là một quân cờ rất hữu dụng.” Biểu cảm trên mặt Vi ma ma bí hiểm. Tô Mộ Tịch cũng không phải chỉ là một quân cờ hữu dụng mà thôi, một tên trủng cả Lâm Ảnh Nguyệt cùng Hiên Viên Hạo Thành.

“Ma ma, ta biết.” Hiên Viên Hạo Dạ còn có chút lo lắng, cứ cảm thấy ma ma quá coi thường Tô Mộ Tịch. Mà thôi, hấn chú ý nhiều một chút là được.

“Ừ, người an bài bên cạnh Lâm Ánh Nguyệt vẫn chưa bị phát hiện đi?” Vì ma ma thường rất ít rời đi Từ Kim cung, cho nên mọi chuyện đều là Hiên Viên Hạo Dạ nói cho bà. Mà bà, sẽ an bài mọi thứ bên người Hiên Viên Hạo Dạ.

“Chưa bị phát hiện.” Hôm nay hẳn còn thấy cung nữ kia, tiểu cung nữ ở phía dưới cùng, không bắt mắt nhất.

“Vậy là tốt rồi, người phải cố gắng theo Thôi Thái Phó học tập! Nô tỳ đi xuống trước.” Vì ma ma cười lui xuống. Chỉ cần Lâm Ánh Nguyệt không mang thai, giang sơn này sớm hay muộn sẽ là của Hiên Viên Hạo Dạ. Chỉ cần Hiên Viên Hạo Dạ làm hoàng đế, như vậy... (chú ý: mọi người có lẽ sẽ cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng tiếp tục xem sẽ biết.) Trong chốc lát, Vì ma ma lại vào: “Dạ hoàng tử, Tô Tam công tử đến đây.” Hoàn toàn quy củ, vô lễ vừa rồi hết thảy giống như đều là giả.

“Để cho hắn vào đi!”

“Vâng.”

Vì ma ma lui ra ngoài không bao lâu Tô Hồng Diệu liền vào: “Hồng Diệu gặp qua Dạ hoàng tử.”

“Hôm nay sao Hồng Diệu lại đến Từ Kim cung, ngày thường bốn hoàng tử có mời cũng mời không được.” Hiên Viên Hạo Dạ đã nắm chắc Tô Hồng Diệu sẽ đến đây, nhưng vẫn nhin không được lên tiếng trêu chọc.

“Dạ hoàng tử nói đùa, hôm nay Hồng Diệu là có chuyện muốn nhờ.” Tô Hồng Diệu cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng ý đồ đến.

“Câu cái gì? Nói nghe một chút.”

“Thỉnh Dạ hoàng tử mang ta đi gặp muội muội một lần, Hồng Diệu có việc nói với nàng.” Tịch nhi tiến cung đã mấy ngày, mọi người trong nhà thực lo lắng, bắt đắc dĩ là hậu cung cũng chỉ có hắn mới có thể tìm cơ tiến vào.

“Trực tiếp đi là được, cần gì đến cầu ta.” Hiên Viên Hạo Thành nhớ tới Tô Mộ Tịch khi gặp mình mặt liền lạnh, không hiểu sao lại muốn làm khó Tô Hồng Diệu một chút.

“Hoàng tử nói đùa, hậu cung là nơi Hồng Diệu có thể tùy tiện đi lại sao, thỉnh hoàng tử hỗ trợ.”

“Được rồi, ta mang người cùng đi!” Thân cận Tô Mộ Tịch, từ hôm nay trở đi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Edit:Trucxinh

Phía trước bên phải chính điện Cung Thần Hi có một cây tùng rất lớn, Hiên Viên Hạo Thành ngày thường thích chơi xích đu. Hoàng đế liền sai người làm một cái xích đu lớn ở chỗ cây tùng, Hiên Viên Hạo Thành chơi một liên có thể nghỉ ngơi. Lúc này, Hiên Viên Hạo Thành đang lôi kéo Tô Mộ Tịch ngồi lên xích đu, hai người thảo luận không ngừng về tiểu chim sơn ca, Tô Mộ Tịch bị Hiên Viên Hạo Thành thường thường nói vài câu khiến người ta không nói được lời nào chọc cười ha ha. Hiên Viên Hạo Dạ cùng Tô Hồng Diệu tiến vào nhìn thấy cảnh tượng hân hoan như thế, tiểu thái giám quét tước tại cửa gặp hai người tiến vào liền quỳ xuống hành lễ. Tô Mộ Tịch nghe được tiểu thái giám thỉnh an ngừng đầu lên, nhìn thấy là Tam ca nhà mình đến, chạy qua mới nhìn thấy Hiên Viên Hạo Dạ cũng đứng ở một bên. Thu lại nụ cười sáng lạn vừa rồi, cung kính hành lễ: “Thần nữ gặp qua Dạ hoàng tử.”

Hiên Viên Hạo Thành cũng đã đi tới, nhìn thấy Hiên Viên Hạo Dạ liền bắt an lôi kéo tay Tô Mộ Tịch kêu lên: “Hoàng... hoàng huynh.” Vì sao hoàng huynh lại ở chỗ này? Ngày thường hẳn sẽ không ở đây, có phải hắn lại làm sai cái gì hay không? Nhớ lần trước mẫu hậu dẫn hắn đi Từ Kim cung, hắn không cẩn thận đánh nát nền lưu ly của hoàng huynh, hoàng huynh nhìn hắn một cái bây giờ hắn còn nhớ rõ.

“Ừ.” Hiên Viên Hạo Dạ nhìn bộ dáng hai người, không hiểu sao cảm thấy thực bức bối. Hiên Viên Hạo Thành chính là tên ngốc, Tô Mộ Tịch có cần phải đối xử tốt với hắn như vậy không? Vì lấy lòng phụ hoàng cùng hoàng hậu sao?

“Hồng Diệu gặp qua Thành hoàng tử.” Tô Hồng Diệu nhìn cảnh hai người ở chung vừa rồi thì yên tâm, Thành hoàng tử này mặc dù ngốc một chút nhưng sẽ không bắt nạt Tịch nhi, thật tốt. Nghĩ, cung kính thỉnh an Hiên Viên Hạo Thành.

Hiên Viên Hạo Thành nghe được thanh âm Tô Hồng Diệu, lúc này mới quay đầu nhìn hắn, Hồng Diệu? Đầu nhỏ cố gắng nghĩ nghĩ, ‘Hạo Thành, đại ca của ta kêu Hồng Diệp nhị ca kêu Hồng Xán Tam ca kêu Hồng Diệu, huynh gặp bọn họ đừng nhận sai nha’. Dùng sức gật gật đầu: “A, ta biết rồi, người là Tam ca của Tịch nhi đúng không?” Nói xong, lại xoay người nhìn Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, ta rất thông minh đúng không, ta nhớ rõ Tam ca của ta”

muội kêu Hồng Diệu nha!” Hai mắt sáng long lanh hy vọng Tô Mộ Tịch có thể khen hán một câu.

Hiên Viên Hạo Dạ lạnh lùng nhìn thoáng qua, quả nhiên là đồ ngọc.

Tô Mộ Tịch làm như không thấy Hiên Viên Hạo Dạ khinh thị, cười nhìn Tô Hồng Diệu một cái, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn cầu của Hiên Viên Hạo Thành thì không hề tiếc lời, khen: “Ừ, Hạo Thành thật thông minh. Vậy huynh mang tiểu Linh Nhi về Đông điện trước được không? Tịch nhi có chuyện muốn nói cùng Tam ca ca nha.”

Hiên Viên Hạo Thành ừ khua chu miệng, có chuyện gì không thể nói trước mặt của hán sao? Nhưng mà, vẫn ngoan ngoãn gật đầu bĩu môi nói: “Được, chốc lát ca ca Tịch nhi ở lại Cung Thần Hi ăn cơm được không? Ta sẽ bảo Đình ma ma làm thức ăn ngon.” Ca ca của Tịch nhi hán phải quan tâm nha, có như thế Tịch nhi mới có thể vui vẻ.

Tô Hồng Diệu ngần ngại một chút, không ngờ Hiên Viên Hạo Thành có thể nói như vậy, lập tức đáp: “Hồng Diệu tạ Thành hoàng tử.”

Lúc lắc tay nhỏ bé: “Không cần cảm tạ, ca ca Tịch nhi là ca ca của ta.” Ca ca Tịch nhi thật tốt, không có khinh thường hán, Hạo Thành vui vẻ ôm tiểu chim sơn ca chạy về Đông điện của mình.

Tô Mộ Tịch bật cười nhìn hành động giống như đũa nhỏ của hán, trong lòng âm áp . Thật sự là đồ ngọc, người trả giá vì hán một phần, hán sẽ đối tốt với người mười phần.

Hiên Viên Hạo Dạ nhìn Tô Mộ Tịch cười vui vẻ với Hiên Viên Hạo Thành, trong lòng có chút bức, lập tức không có tâm tình thân cận Tô Mộ Tịch: “Hồng Diệu, người đã đến nơi này, vậy huynh muội các người tán gẫu đi, bản hoàng tử về Tử Kim cung trước.”

“Cung tiền Dạ hoàng tử.” Giờ phút này Tô Mộ Tịch ước gì hán mau cút, để chính mình trò chuyện cùng Tam ca. Đối với Hiên Viên Hạo Dạ, Tô Mộ Tịch không biết nên dùng tâm tình gì để đối mặt, không có khả năng đối hán giống kiếp trước, nhưng cũng không thể nói rõ hán hán bao nhiêu, nhiều lắm là mình có mắt không trông mà thôi. Nhưng mà không quen nhìn hán đối xử với Hạo Thành, được thiên hạ cũng không tha Hạo Thành cùng hoàng hậu một con đường sống. Nhớ tới đại họa ở Tử Ninh cung, nhớ tới Hạo Thành bị người ta bắt nạt vẫn ôm chặt bài vị của mình không cho người khác đụng tới, tâm thất thật chặt. Kiếp này, sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, mặc kệ Hiên Viên Hạo Dạ có phải hoàng đế hay không?

Đối Hiên Viên Hạo Dạ đi xa, Tô Mộ Tịch mới lời kéo Tô Hồng Diệu ngồi vào xích đu không ngừng hỏi: “Tam ca, sao huynh lại tới đây? Trong nhà có khỏe không? Chuyện ta dặn dò huynh có làm tốt hay không?”

“Tịch nhi, muội hỏi nhiều như vậy, Tam ca làm sao trả lời?” Nhìn muội muội lại biến thành một tiểu gà mái, Tô Hồng Diệu có chút bất đắc dĩ nói. Nhưng thấy nàng vui vẻ hán lại cảm thấy mình yên tâm không ít, sờ sờ đầu Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi yên tâm đi! Trong nhà không có chuyện gì. Chỉ có, cha mẹ thực lo lắng cho muội, thế nào cũng phải để ta tiến cung đến xem muội có chịu uất ức gì trong cung hay không?”

Tô Mộ Tịch yên lòng, xem ra Cận Băng Tâm còn không có hành động. Cười hi hi nói: “Ta có thể chịu uất ức gì, ta không khiến người khác chịu uất ức đã tốt lắm rồi.” Cao ngạo ngẩng đầu, vẻ mặt đắc ý nhìn Tô Hồng Diệu.

“Không có là tốt rồi, nhìn muội và Thành hoàng tử ở chung tốt như vậy, cha mẹ và chúng ta cũng không có gì để lo lắng. Nhưng Tịch nhi phải chăm sóc tốt chính mình.” Tô Hồng Diệu cười nheo nheo má Tô Mộ Tịch, dặn dò.

“Tam ca, ta đã biết, mọi người không cần lo lắng.” Tô Mộ Tịch gật đầu thật mạnh, trong lòng âm áp, cảm giác có người quan tâm thật tốt. Nhớ tới kiếp trước, Tô Mộ Tịch có chút cô đơn tựa đầu vào vai Tô Hồng Diệu.

Cảm giác được muội muội không vui, Tô Hồng Diệu lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Tịch nhi không phải bị uất ức gì đi?”

Dùng sức ép nước mắt nơi hốc mắt trở về, làm nũng nói: “Không, không có, thấy mọi người quan tâm ta như vậy, Tịch nhi vui vẻ thôi.”

Tô Hồng Diệu cung chiều lời kéo bím tóc của Tô Mộ Tịch: “Nha đầu muội kia... Đúng rồi, mấy ngày nay thân thể Tuyết Nhi không được tốt, trong nhà mọi người thực...”

Nghe đến đó, Tô Mộ Tịch ngồi dậy một chút, nàng biết không đơn giản như vậy mà. Cận Băng Tâm nữ nhân kia quả nhiên không chịu nổi, không được, quyết không thể làm cho chuyện tiếp tục như vậy: “Tam ca, mấy ngày nay cha thường xuyên đến Trà Tuyết viên sao?” Kiếp trước Tô Mộ Tịch tiến cung rồi sẽ không quá quan tâm chuyện Tô phủ, nhưng nàng vẫn nhớ rõ cha lên làm Thừa tướng mới nạp Cận Băng Tâm làm thiếp. Sao sớm như vậy Cận Băng Tâm đã tính kế?

“Cha chỉ đi hai lần, gần đây triều đình có nhiều việc ông không phân thân được.” Tô Hồng Diệu cứ cảm thấy bệnh của Tô Mộ Tuyết có chút kỳ quái, nhưng để hán nói cụ thể hán lại không thể nói rõ.

“À, vậy đại phu có nói Tuyết Nhi bị bệnh gì sao? Nữ nhi gia phải cẩn thận giữ sức khỏe mới đúng.” Nghĩ biện pháp cũng phải biết nên xuống tay từ chỗ nào.

“Đại phu nói Tuyết Nhi cảm phong hàn, hơn nữa nhớ thương quá độ mới khiến bệnh nặng thêm.” Tô Hồng Diệu cũng hiểu được có chút buồn cười, ngày thường Tuyết Nhi quan hệ với Tịch nhi không tốt, còn tuổi nhỏ sao sẽ nhớ thương quá độ?

Tô Mộ Tịch nghe xong sững sờ, nhớ thương quá độ, rất buồn cười. Cảm tình của nàng và Tô Mộ Tuyết từ khi nào tốt đến tình trạng này, nhưng mà, không thể không nói chiều này của Cận Băng Tâm dùng đúng rồi. Lúc này cho dù không chiếm được phụ thân thương xuyên thăm hỏi cũng có thể làm

cho mẫu thân thương hại nàng, nàng không ở Tô phủ, nương đương nhiên sẽ đòi yêu thương lên người Tô Mộ Tuyết một ít: “Tam ca, ngày mai ta thỉnh hoàng hậu nương nương phái ngự y đến xem.” Đến lúc đó các người nói dối bị phát hiện, muốn che lấp như thế nào?

“Ừ, Tịch nhi lo lắng cũng đúng.” Tô Hồng Diệu cứ cảm thấy chuyện này không đơn giản, Tịch nhi có thể để ngự y ra mặt đương nhiên là tốt.

“Tịch nhi, Tam ca ca mau vào dùng bữa đi! Đừng bị đói.” Hiền Viên Hạo Thành bắt tay lên miệng, vẻ mặt vô thức kêu hai người. Tiếng Tam ca ca kia gọi còn thân thiết hơn cả Tô Mộ Tịch gọi, khiến Tô Hồng Diệu không dám lên tiếng trả lời. Thấy không có người ứng hân, Hiền Viên Hạo Thành vô tội nâng mắt nhìn hai người, có phải hân lại nói sai cái gì hay không? Đáng thương nhìn về phía Tô Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch phục hồi tinh thần lại, nàng xác thực bị Hiền Viên Hạo Thành gọi Tam ca ca dọa: “Hạo Thành, có người ở đây không được kêu như vậy, về sau kêu ca ca Tịch nhi là được, biết không?”

Ngoan ngoãn gật đầu: “Ừ, Thành nhi đã biết.” Tam ca ca Tịch nhi hân không thể kêu sao? Vì sao?

Tô Hồng Diệu ở bên cạnh nhìn hành động của hai người mà sửng sốt, sao cứ cảm thấy muội tử mình đang dở tiểu hài tử? Nhưng mà, khó được muội muội kiên nhẫn như vậy, trong lòng cảm thấy muội muội thật sự trưởng thành không ít.

Trong phòng, Hiền Viên Hạo Thành không ngừng nói Tô Hồng Diệu ăn cái này ngon cái kia ngon, vui vẻ tự đắc. Đừng nhìn hân cười vui vẻ, hân vẫn có tâm tư nhỏ. Tam ca ca của Tịch nhi vui vẻ sẽ nói tốt mình với Tịch nhi, như vậy Tịch nhi sẽ vĩnh viễn không rời chính mình. Hân thích Tịch nhi, bởi vì Tịch nhi là người trừ phụ hoàng mẫu hậu còn có Đĩnh ma ma sẽ đối xử tốt với hân, Tịch nhi đối tốt với hân, hân cũng muốn đối tốt với người bên cạnh Tịch nhi: “Ca ca Tịch nhi, ăn thịt kho tàu này đi, Đĩnh ma ma tự mình làm, ăn ngon lắm.”

Tô Hồng Diệu thật tâm có chút ngồi không yên, Thành hoàng tử thật giống một con mèo nhỏ đang lấy lòng chủ. Tuy rằng nhìn đáng yêu, nhưng nếu Hoàng Thượng nhìn thấy không bỏ hân ra mới là lạ: “Thành... Thành hoàng tử, Hồng... Hồng Diệu sẽ ăn, ngài không cần để ý ta.”

Nhìn tam ca bị Hiền Viên Hạo Thành biến thành mèo hôi lạnh đầy đầu, Tô Mộ Tịch bất giác nở nụ cười: “Hạo Thành, đừng tưởng Tam ca ở đây, huynh sẽ được ăn ít cơm đi. Tam ca có tay tự mình sẽ ăn, ta nhìn huynh ăn hết thức trong chén, bằng không ngày mai sẽ không chơi với huynh.”

Ủy khuất nhìn Tô Mộ Tịch một cái, vì sao tâm tư đều bị Tịch nhi biết, ô ô... Nha hoàn ma ma trong phòng nhìn hân như vậy đều đau lòng cực kỳ. Nhưng cũng biết Tô Mộ Tịch là vì tốt cho Thành hoàng tử, cũng không dám nhiều lời.

Trà Tuyết viên, Cận Băng Tâm lạnh nhạt nhìn Tô Thanh Hiệp cùng Vương Hương Tử rời đi. Từ ái bùng lên chén thuốc không nóng không lạnh, dứt Tô Mộ Tuyết uống. Trong lòng không ngừng quay cuồng, vì sao chàng vẫn không liếc mình một cái?

“Băng di, tỷ tỷ không ở đây cha mẹ quả nhiên chỉ quan tâm ta.” Về mặt Tô Mộ Tuyết đây ý cười, căn bản không có bộ dáng ốm yếu vừa rồi.

“Nhị tiểu thư, người biết cái gì? Đó là nương người nhớ thương tỷ tỷ mà đến. Người còn phải cố gắng để trong lòng bọn họ chỉ có người là nữ nhi duy nhất mới được, biết không?” Cận Băng Tâm đau lòng sờ sờ mặt Tô Mộ Tuyết.

“Ừ, ta đã biết Băng di.” Tô Mộ Tuyết vừa uống thuốc liền buồn ngủ.

“Nhị tiểu thư ngủ đi!” Cận Băng Tâm đỡ nàng nằm ngủ, đắp chăn cho nàng. Ngồi ở một bên chờ qua một canh giờ, thấy Tô Mộ Tuyết ngủ sâu mới đứng lên, xốc lên một góc chăn, đi đến bên cạnh mở cửa sổ ra. Rồi mới ra nội thất, dặn dò nha hoàn ở ngoài nói: “Canh giữ kỹ, không cho phép đi vào quấy rầy nhị tiểu thư nghỉ ngơi.”

“Vâng.” Trà Tuyết viên vẫn do Cận Băng Tâm quản sự, chuyện nàng phân phó nha hoàn đương nhiên không dám vi phạm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Sáng sớm hôm sau, Tô Mộ Tịch thỉnh an hoàng hậu nương nương xong. Liền nói ra chuyện Tô Mộ Tuyết, Lâm Ánh Nguyệt vừa nghe lập tức gật đầu đáp ứng. Trong lòng càng cảm thấy Tô Mộ Tịch là hảo hán tử trọng tình trọng nghĩa, không chút do dự gọi Thái y gọi nhất Thái Y Viện đến: “Vận Nhiễm, người đi mời Lưu thái y đến.”

“Thần nữ tạ hoàng hậu nương nương.” Lâm Ánh Nguyệt nói xong Tô Mộ Tịch lập tức hành lễ tạ ơn.

Lâm Ánh Nguyệt suy tư một lát, vẫy tay gọi Tô Mộ Tịch. Tô Mộ Tịch có chút không yên tiểu sái đi qua: “Hoàng hậu nương nương.” Không phải là vừa rồi nàng nói sai cái gì đi? Giống như, không có nha?

Giữ chặt tay Tô Mộ Tịch thủ, thân thiết nói: “Tịch nhi, về sau con cùng Thành nhi kêu bản cung là mẫu hậu đi!” Nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mộ Tịch, Lâm Ánh Nguyệt càng thích Tô Mộ Tịch.

“Này...” Giống như, sớm hơn kiếp trước rất nhiều, nhớ rõ khi đó nàng học xong lễ nghi hoàng gia ở chỗ Đình mẹ, hoàng hậu nương nương mới miễn cưỡng cho phép nàng kêu mẫu hậu: “Vâng, mẫu... Mẫu hậu...” Lâm Ánh Nguyệt là nữ nhân tốt, kiếp này nàng sẽ tôn kính Lâm Ánh Nguyệt như người thân.

Lâm Ánh Nguyệt vừa nghe liền cười: “Ừ, về sau con hãy đối xử tốt với Thành nhi, bản cung tất nhiên sẽ không bạc đãi con. Ở trong cung có gì uất ức, đều có thể nói với bản cung, bản cung làm chủ cho con.”

“Tạ mẫu hậu, Tịch nhi hiểu được...” Mặc dù là vì Hạo Thành, nhưng Tô Mộ Tịch biết hoàng hậu nương nương là trưởng bối thực không sai, nhưng Hạo Thành là tội kỵ, bất luận kẻ nào đều không thể khinh thị. Bằng không, thù đoạn của hoàng hậu nương nương cũng đã kiến thức qua.

Mặt khác còn có một việc Tô Mộ Tịch khó hiểu, Hạo Thành đã vài tuổi, vì sao đến bây giờ hoàng hậu còn không mang thai lại. Tô Mộ Tịch nhớ rõ kiếp trước hoàng hậu nương nương hoài thai lần nữa, nhưng đứa nhỏ kia không có thể sinh hạ.

Tô Mộ Tịch đi ra khỏi Quan Sur cung, suy tư trở lại Tây điện. Tô Mộ Tịch cố gắng nhớ lại, hình như nàng cùng Hạo Thành đến Quan Sur cung đùa đánh nát một cái lư hương, khi đó có Thái y đang bắt mạch cho hoàng hậu, hình như phát hiện bên trong có được vật để người ta không mang thai được. Hoàng Thượng cùng hoàng hậu thấy thần sắc Thái y không đúng, sợ nàng và Hạo Thành nhìn đến thứ gì không sạch sẽ nên để Quý công công đưa bọn họ đi. Chuyện lư hương là sau này nàng nghe hai cung nữ nói mới biết. Giờ xem ra là có người thả loại xạ hương nào đó trong cung hoàng hậu.

Nhưng mà, sau đó không bao lâu hoàng hậu mang thai lại lưu sản, đứa nhỏ kia không thể sinh hạ, hoàng hậu cũng vì thân thể hao tổn không thể ở hoài thai nữa. Hoàng hậu nương nương vì sao lại lưu sản? Tô Mộ Tịch sức nhớ đến một sự kiện: tiểu thư, mang theo túi hương này đi gặp Dạ hoàng tử đi! Mùi này nhẹ nhàng khoan khoái Dạ hoàng tử sẽ thích.

Tốt! Vậy mẹ giúp ta trang điểm đi.

Tịch nhi, vui trên người nàng là hương vị gì vậy? Thơm quá.

Dạ ca ca, huynh thích không?

Ừ, thực thích.

Tốt, về sau ta sẽ mang loại túi hương này đến thăm huynh được không?

Ừ, nhưng giờ Tịch nhi phải đi thỉnh an mẫu hậu, nàng mang thai tâm tình sẽ không tốt, muội phải đi bồi nàng nhiều biết không?

Vâng, Tịch nhi nghe Dạ ca ca, nhất định sẽ đi nhiều.

Nghĩ đến đây, đôi tay nhỏ bé của Tô Mộ Tịch nắm đến xuất huyết. Thì ra, hết thảy đều là vì nàng, nàng đã sớm bị người lợi dụng. Đứa nhỏ kia nếu sinh ra là hoàng tử, Hiền Viên Hạo Dạ sợ là sẽ không làm được hoàng đế. Chẳng lẽ, đây là tác dụng của nàng đối với Hiền Viên Hạo Dạ ở kiếp trước sao. Hoàng hậu mang thai Hoàng Thượng để ý cỡ nào, ngay cả nô bộc làm việc vặt vãnh ở Quan Sur cung đều do Hoàng Thượng tự mình chọn. Nhưng sao cũng không ngờ mà để phòng nàng, điều này Hiền Viên Hạo Dạ đã sớm đoán được! Kiếp trước nàng vẫn mang loại túi hương này, như vậy... Nghĩ đến đây, trong mắt Tô Mộ Tịch lạnh lùng, trong lòng đã dần dần.

“Bệnh của Tuyết Nhi vì sao vẫn không thấy khỏi sắc? Không phải đại phu nói chỉ cảm phong hàn thôi sao?” Vương Hương Tú vuốt cái trán càng nóng hơn hôm qua của Tô Mộ Tuyết, lên tiếng chất vấn Cận Băng Tâm. Tô Mộ Tuyết mặc dù không phải thân sinh của nàng, nhưng dù sao cũng là vì “Nhớ thương” Tịch nhi mới như vậy. Ngày thường nàng biết Tịch nhi cùng Tuyết Nhi quan hệ không tệ, nhưng không ngờ Tuyết Nhi là đứa nhỏ có tâm tư nặng như vậy. Nghĩ mà không khỏi động tâm một chút, nữ nhân kia dù sao đã mất, có lẽ nàng nên quan tâm Tuyết Nhi một chút.

“Nô tỳ cũng không biết, tối hôm qua nô tỳ hầu hạ nhị tiểu thư uống thuốc nàng còn gọi tỳ tỳ không chịu uống thuốc, nô tỳ thật không có biện pháp.” Cận Băng Tâm lạnh nhạt như nước, cảm xúc cuối cùng có chút dao động, như có chút bất đắc dĩ.

Không bao lâu, Tô Thanh Hiệp liền trở lại đi đến bên người Vương Hương Tú khẽ hỏi: “Tuyết Nhi vẫn không có khỏe lên sao?” Nha đầu kia làm sao vậy? Tịch nhi tiến cung liền bệnh lợi hại.

“Hình như sốt mạnh hơn.” Cầm lấy khăn tay xoa xoa cái trán Tô Mộ Tuyết.

“Nô tỳ gặp qua lão gia.” Cận Băng Tâm tự nhiên hào phóng hành lễ.

“Ừ.” Tô Thanh Hiệp không giương mắt, nhìn Tô Mộ Tuyết trên giường.

“Lưu thái y, thỉnh vào bên trong.” Tô Hồng Diệu dẫn Lưu thái y đi đến.

“Gặp qua Tô thượng thư, Tô phu nhân.” Lưu thái y là quan ngũ phẩm, nhìn thấy Tô Thanh Hiệp tất nhiên phải hành lễ.

“Lưu thái y, người đây là?” Sao hắn có thể tới nơi này? phẩm chất Thái y mặc dù không bằng chính mình, nhưng cũng không phải là người mình có thể tùy tiện mời.

“Cha, là con tiến cung nói chuyện Tuyết Nhi sinh bệnh với Tịch nhi, nha đầu kia khẳng định là đẻ bụng nên đi cầu hoàng hậu nương nương.” Tô Hồng Diệu về mặt lộ ý cười liếc Tô Mộ Tuyết trên giường một cái, bệnh này hình như một chút cũng không tốt lên.

“Tịch nhi đứa nhỏ này thật có tâm, vậy làm phiền Lưu thái y.” Nhắc tới Tô Mộ Tịch Tô Thanh Hiệp ngày thường nghiêm túc cũng khó lộ ra thần sắc từ ái, cảm thấy nữ nhi này của hắn càng ngày càng nhận người yêu thương.

“Không dám, ta phải làm.” Nói xong, liền bắt mạch cho Tô Mộ Tuyết. Lưu thái y xem mạch xong, biểu tình trên mặt ngưng trọng chút. Theo mạch tượng Tô nhị tiểu thư là cảm phong hàn, nhưng phong hàn này càng ngày càng nghiêm trọng thật là kỳ lạ. Trước đó đại phu xem bệnh cho Tô nhị tiểu thư khai phương thuốc cho nàng Lưu thái y cũng xem qua, cũng không có gì vấn đề?

“Thái y, làm sao vậy? Tuyết Nhi nàng...” Nhìn sắc mặt ngưng trọng của Lưu thái y Vương Hương Tú có chút sốt ruột, đừng thành bệnh nặng gì mới tốt.

Lưu thái y thả tay Tô Mộ Tuyết lại bên trong chăn, hỏi Cận Băng Tâm: “Ngày thường các người cho nhị tiểu thư ăn gì?”

Trong lòng Cận Băng Tâm hơi ngừng, hành lễ thần nhiên trả lời: “Đều là chút thức ăn lỏng, ngày thường nhị tiểu thư nhớ đại tiểu thư nên dùng không được bao nhiêu.” canh trứng gà vốn là thức ăn lỏng, nhưng người bị cảm phong hàn không thể dùng, không vài người biết đến.

“Vậy quá, nhị tiểu thư chỉ cảm phong hàn bình thường. Ta xem qua phương thuốc đại phu khai, nhiều nhất hai ngày đã có thể chuyển tốt, không có khả năng kéo lâu như vậy?” Lưu thái y sờ sờ cằm.

“Này...” Để tránh Lưu thái y tiếp tục đoán, Cận Băng Tâm khó xử lên tiếng: “Không, không biết có phải bởi vì mỗi lần nhị tiểu thư đều nhớ đại tiểu thư, dùng không bao nhiêu thức ăn hay không?”

Nhìn Cận Băng Tâm một cái: “Ta khai lại phương tử, nhị tiểu thư cũng không có gì trở ngại đi? Hơn nữa cũng không liên quan đến việc nhớ thương đại tiểu thư. Lời này vạn vạn không thể nói, vốn không liên quan gì đến đại tiểu thư, nếu truyền ra mọi người lại nghĩ nhị tiểu thư là điềm xấu. Đúng rồi, còn có một chuyện các người nhất định phải nhớ kỹ, trước khi nhị tiểu thư chưa khỏi phong hàn, trong thức ăn tuyệt không thể cho trứng gà vào.” Nói xong, Lưu thái y khai xong phương thuốc liền rời đi.

Tô Thanh Hiệp nghe xong Lưu thái y nói mặt đều trầm xuống, trách cứ nhìn Cận Băng Tâm một cái. Trong lòng Cận Băng Tâm trầm xuống, sắc mặt vẫn lạnh nhạt. Vương Hương Tú liếc Cận Băng Tâm một cái, dặn dò Lí mẹ: “Lí mẹ, vài ngày này người ở lại Trà Tuyết viên, chờ nhị tiểu thư khỏe lại rồi hãy hỏi chủ viên, ta không tin một cái bệnh phong hàn nhỏ nhỏ không khỏi được.”

“Vâng phu nhân, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm hầu hạ nhị tiểu thư.” Lí mẹ lãnh nghiêm mặt đứng dậy, có chút bất mãn nha hoàn bà tử một phòng đều hầu hạ không tốt một tiểu cô nương. Trọng yếu nhất là, còn phải để phu nhân phải nâng đến hầu hạ một tiện tì nữ nhi vô si.

“Lão gia, chúng ta hỏi chủ viên đi!” Tô Thanh Hiệp gật gật đầu, hai người đứng dậy rời đi.

Chuyện vừa rồi, Vương Hương Tú đương nhiên rõ ràng chuyện gì đã xảy ra. Nàng vốn là nữ nhi đại học sĩ điện các, thủ đoạn của nữ nhân hậu viện của cha nàng gặp nhiều, loại gì cũng đều có. Khi xuất giá nương cũng dạy nàng không ít thủ đoạn, nhưng mà lão gia tình thâm, nàng chưa từng dùng qua. Tô Mộ Tuyết còn nhỏ tuổi đương nhiên không có tâm kế sâu như vậy, nhưng Cận Băng Tâm này, cũng nên tìm người hộ nàng ta. Bằng không, nàng sẽ quên cái gì nàng không nên nhớ thương đi?

Lưu thái y trở lại hoàng cung không trở về Thái Y Viện, nghĩ đến ánh mắt lo lắng của Tô đại tiểu thư trước khi hắn đi Tô phủ, trực tiếp từ Cung Thần Hi đến Tây điện.

Tô Mộ Tịch nghe tiểu cung nữ thông báo nói Lưu thái y đến, trong lòng hiểu rõ cười cười để tiểu cung nữ thỉnh hắn tiến vào. Vừa thấy hắn đi vào Tây điện, Tô Mộ Tịch sốt ruột mở miệng hỏi: “Lưu thái y, thân thể muội muội ta thế nào? Không có gì trở ngại đúng không?”

Lưu thái y thấy Tô Mộ Tịch gấp như vậy, cảm thấy mình tới đúng rồi: “Không ngại, chỉ cảm phong hàn mà thôi, tiểu thư không cần quá lo lắng.”

Tô Mộ Tịch hơi hơi hành lễ, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy cảm kích: “Tịch nhi tạ Lưu thái y.”

“Không dám, ta tới là hy vọng tiểu thư có thể yên tâm, nếu đã tới, ta liền cáo từ trước.” Tô Mộ Tịch có lễ như vậy, Lưu thái y lại vui mừng, cảm thấy nàng là một tiểu thư quan gia hiếm có. Trong lòng quyết định về sau ở trong cung có thể giúp đỡ nàng một chút.

“Làm phiền Lưu thái y.” Tô Mộ Tịch đi đến phía trước, tự mình tiễn Lưu thái y ra Cung Thần Hi. Thái y trong cung không thể xem thường, có đôi khi giúp mình một đại ân.

Trở lại trong cung, tất cả mọi người lui xuống, chỉ có Hoa Ngữ đứng ở một bên. Tô Mộ Tịch cười khẽ một chút: “Phụ, Hoa Ngữ, người có thấy buồn cười không, Tô Mộ Tuyết lại bởi vì nhớ thương ta mà cảm phong hàn.”

“Tiểu thư, kỳ thật ngài đã tiến cung không cần so đo với nàng ta.” Tô Mộ Tuyết dùng này tâm nhãn gì với tiểu thư, nàng xem rõ ràng, nhưng nàng chỉ là một hạ nhân cũng không nên nhiều lời.

“Ta nào có so đo, không phải còn thỉnh Thái y nhìn nàng sao?” Kiếp trước, Tô Mộ Tuyết còn viện cớ nhớ thương nàng mà sinh bệnh. Được hoàng hậu nương nương đặc biệt cho phép có thể tùy thời tiến cung, kiếp này nàng sẽ không để Tô Mộ Tuyết nhờ nàng mà tiếng lên từng bước.

Chương 12

Sáng sớm, Hoa Ngừ cùng Xảo Tâm rửa mặt chải cho Tô Mộ Tịch đầu xong, Đĩnh mẹ cùng Tống mẹ đi vào, hai người hành lễ Đĩnh mẹ nhân tiện nói: “Tiểu thư, hoàng hậu nương nương phân phó từ hôm nay trở đi tiểu thư không cần đến Quan Sur cung thỉnh an, đi theo chúng lão nô học lễ nghi là được.”

Tô Mộ Tịch sợ run một chút, liền hơi hơi phúc thân: “Vật làm phiền hai mẹ lo lắng, Tịch nhi nhất định sẽ chăm chỉ học tập.”

Đĩnh mẹ vừa lòng gật gật đầu, Tống mẹ tồn tâm tư khác, lễ nghi này cũng không dễ như vậy học. Nhớ tới Vi mẹ dặn dò mà lên tinh thần.

“Tiểu thư, chúng ta bắt đầu giờ đi!” Đĩnh mẹ để vài tiểu cung nữ cầm mấy quyển sách thật dày tiến vào.

Tô Mộ Tịch vừa thấy, đương nhiên biết đó là dùng làm gì? Khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp xuống một chút, nhớ thời gian học lễ nghi bị thẩm kiếp trước. Đội chồng sách thật dày kia, không biết đi bao nhiêu lần cũng chưa qua được.

Đĩnh mẹ thấy nàng suy sụp, lắc lắc đầu, có như thế nào cũng chỉ là đứa nhỏ, giọng điệu thả nhẹ an ủi nói: “Tiểu thư không phải sợ, chỉ cần ngồi đi tốt, làm vài lần là được.”

Nghe xong lời này Tô Mộ Tịch nhẹ nhàng thở ra, kiếp trước tốt xấu cuối cùng mình cũng quá quan, chỉ cần theo kiếp trước mà làm hẳn không phải quá khó.

Tống mẹ buồn bực, nàng còn chưa kịp nói tốt được không? theo Vi mẹ giảng, chỉ cần nàng nói tốt giúp Tô Mộ Tịch lúc học lễ nghi nàng sẽ thiên về chính mình. Đĩnh mẹ thật sự là đáng chết, cứ phá hư chuyện của nàng.

Quả nhiên, Tô Mộ Tịch đội chồng sách dày, tại Đĩnh mẹ không ngừng nói ngắc đầu ưỡn ngực đi vài lần, quả nhiên tìm được cảm giác, càng đi càng tốt.

Đĩnh mẹ vừa lòng gật gật đầu: “Tiểu thư đi thật tốt, đi lại một lần là được.”

“Tịch nhi, Tịch nhi...” Hiên Viên Hạo Thành chạy tiến vào, gặp Tô Mộ Tịch đội chồng sách đi tới đi lui, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc: “Tịch nhi, muội đang làm gì?”

Nghe được tiếng Hiên Viên Hạo Thành, Tô Mộ Tịch đỡ sách quay đầu hỏi: “Thành hoàng tử sao huynh lại tới đây?”

“Tịch nhi không đến Đông điện dùng đồ ăn sáng cùng ta, Thành nhi nghĩ muội không để ý tới Thành nhi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn từ nghi hoặc chuyển thành lo lắng, hẳn tại Đông điện đợi đã lâu đã lâu vẫn không thấy Tịch nhi đến.

“Làm sao có thể? Tịch nhi chuẩn bị học xong đến Đông điện cùng Thành hoàng tử dùng đồ ăn sáng nha!” Tô Mộ Tịch quay đầu trấn an cười với Hiên Viên Hạo Thành.

“Thật sao, vậy Thành nhi bồi Tịch nhi đi được không? Đĩnh mẹ người cũng thả quyển sách lên trên đầu Thành nhi, Thành nhi đi cùng Tịch nhi.” Hì hì, chỉ cần hẳn giúp Tịch nhi làm tốt, Tịch nhi có thể bồi hẳn dùng đồ ăn sáng, thật tốt.

Đĩnh mẹ vừa nghe mặt đều đen, cô nương mới cần học cung bậc. Hoàng tử sao học được, để hoàng hậu nương nương biết không chém đầu nàng mới là lạ. Không đợi Đĩnh mẹ ra tiếng, Tống mẹ liền nói: “Tiểu thư luyện trong chốc lát khẳng định cũng mệt mỏi, không bằng dùng đồ ăn sáng cùng Thành hoàng tử trước đi! Trong chốc lát lại đến học.”

Đĩnh mẹ liếc Tống mẹ một cái: “Tiểu thư, ngài dùng đồ ăn sáng trước đi!”

“Cám ơn mẹ.” Tô Mộ Tịch lấy sách nặng trên đầu xuống xoay cổ sắp cứng ngắc, lôi kéo Hiên Viên Hạo Thành đi Đông điện dùng đồ ăn sáng. Chậm rãi đi dùng xong đồ ăn sáng, vừa chuẩn bị đi học lễ nghi tiếp, Đĩnh mẹ liền đến: “Tiểu thư, Tô phu nhân đang ở chính điện chờ, ngài mau đi qua! Đừng để nàng sốt ruột chờ.”

Nương đến đây, nhân tình Tô Mộ Tịch sáng lên, lôi kéo Hiên Viên Hạo Thành đến chính điện: “Hạo Thành, trong chốc lát gặp nương của ta phải có lễ biết không?” Vừa đi vừa cẩn thận dặn dò, chỉ sợ Hiên Viên Hạo Thành lưu lại ấn tượng không tốt cho mẫu thân.

“Tô phu nhân là mẫu thân Tịch nhi sao?” Hiên Viên Hạo Thành không rõ Tô phu nhân là ai, không có người nói với hẳn. Nàng có phải tới cướp Tịch nhi đi hay không, nghĩ, bắt chặt lấy tay Tô Mộ Tịch.

“Đúng rồi, cho nên huynh phải lễ phép, không cần vì huynh là hoàng tử mà tự cao tự đại với nương ta nha!” Vừa nghe lời này, Tô Mộ Tịch lập tức cười gật đầu dạn dỏ.

Nương Tịch nhi, có phải là giống mẫu hậu sinh Thành nhi hay không? Mẫu hậu ghét nhất hấn bị người ta đối xử không tốt, vậy, nương của Tịch nhi có phải đến mang Tịch nhi đi hay không? Nghĩ, Hiên Viên Hạo Thành bắt đầu rầu rĩ không vui, hấn không muốn Tịch nhi rời đi.

Hai người đi đến chính điện, Vương Hương Tú đang ở một bên uống trà. Nhìn thấy Tô Mộ Tịch cùng Hiên Viên Hạo Thành đi vào, buông ly trà khom người hành lễ với Hiên Viên Hạo Thành nói: “Thần phụ gặp qua Thành hoàng tử.”

Nhìn Vương Hương Tú như vậy, Hiên Viên Hạo Thành càng xác định ý tưởng trong lòng, mẫu thân Tịch nhi nhất định là đến mang Tịch nhi đi. Đột nhiên bỏ tay Tô Mộ Tịch, bước nhanh chạy về Đông điện.

Tô Mộ Tịch há hốc mồm, vừa rồi mình nói đều nói vô ích sao, hấn căn bản không nghe vào! Lấy lại tinh thần, đi đến trước mặt Vương Hương Tú: “Nương, Tịch nhi rất nhớ người.”

Vương Hương Tú nghe được Tô Mộ Tịch nói, mới từ từ hạ phục hồi tinh thần lại, ôm Tô Mộ Tịch vào trong lòng: “Tịch nhi, có nghỉ ngơi tốt hay không? Có ăn cơm ngon hay không?” Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Mộ Tịch lên, cẩn thận nhìn lại x, còn nhìn riêng cái trán của nàng.

“Nương, không cần lo lắng cho ta, ta sẽ chiều cổ tốt chính mình, nhưng Tịch nhi rất nhớ cha mẹ cùng các ca ca.” Nói xong, Tô Mộ Tịch liền nhào vào trong lòng Vương Hương Tú, dùng sức hít lấy hương vị thuộc về mẫu thân.

“Nha đầu con kia, nói nữa nương liền muốn khóc.” Vương Hương Tú đau lòng sờ sờ Tô Mộ Tịch. Trên mặt lại tràn đầy lo lắng, người này ngọc cũng tốt, nếu người ngọc tính tình lại không tốt nữ nhi của mình phải làm sao bây giờ – Thành hoàng tử này: “Tịch nhi, Thành hoàng tử vừa rồi làm sao vậy? Chẳng lẽ hấn thương như vậy?”

“Nương, người đợi lát nữa sẽ biết.” Tiểu gia hỏa kia vừa chạy, Tô Mộ Tịch liền biết hấn nghĩ cái gì, khẳng định là sợ mẫu thân đem mình đi.

“Ngày thường hấn cũng như vậy sao?”

Sợ mẫu thân nhà mình càng đoán càng xa, Tô Mộ Tịch đành phải lên tiếng nói: “Nương, người đi đến Quan Sur cung chưa?”

“Rồi, thỉnh an hoàng hậu nương nương ta mới có thể tới nơi này, đây là quy củ.” Vương Hương Tú thấy khí sắc của nữ nhi cũng không tệ lắm, khuôn mặt đỏ bừng, thoáng buông tâm.

“Đạ, từ hôm nay trở đi Tịch nhi phải học lễ nghi cùng Đình mẹ, nương, có thể rất khó hay không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn cố ý làm vẻ lo lắng, kỳ thật chỉ muốn làm nũng với mẫu thân.

“Nương không học qua nên không biết có khó không, nhưng ta tin tưởng Tịch nhi của ta chỉ cần dụng tâm học, cái gì cũng có thể học được” trên mặt Vương Hương Tú tràn đầy kiêu ngạo vì nữ nhi.

“Đạ, Tịch nhi nhất định dụng tâm học, không để nương mất mặt. Nương, thân thể muối muối thể nào? Có khỏe hơn không?” Trải qua sự kiện kia, mẫu thân hấn bắt đầu nghi ngờ Cận Băng Tâm. Trước đó vài ngày nàng tiến cung luôn không thể an tâm, lo lắng Cận Băng Tâm dùng thủ đoạn mà mẫu thân không có một chút phòng bị.

“Không có việc gì, ta để Lí mẹ trông nom đến khi nàng khỏe mới thôi. Tịch nhi, con thỉnh ngự y đến Tô phủ có phải đã sớm biết các nàng làm như vậy hay không?” Nói đến Tô Mộ Tuyết, sắc mặt Vương Hương Tú nháy mắt trầm xuống.

Lặng im trong chốc lát, Tô Mộ Tịch mới nói: “Nương, chuyện lần trước ta đụng đầu, hôn mê mấy ngày ngài nhớ rõ đi!”

“Đương nhiên.” Vương Hương Tú nhớ tới đã cảm thấy kinh tâm không thôi, nếu dung mạo Tịch nhi bị hủy thì làm sao bây giờ? May mà, giờ xem ra một chút việc cũng không có.

“Nương, lúc nữ nhi hôn mê, mơ mơ màng màng nghe được Tuyết Nhi cùng Băng đi ở bên cạnh nói cái gì? Hình như lần này làm như vậy, để đại tiểu thư tiến hoàng cung, người mới có thể trở thành nữ nhi duy nhất của lão gia phu nhân. Nữ nhi nghe được điều này cho nên mới thực ngoan, Tịch nhi không muốn nương cùng cha không thích Tịch nhi.” Nói xong, nước mắt lưng tròng nhìn mẫu thân. Lời này, Tô Mộ Tịch biết nương nhất định sẽ tin, như vậy nương mới cảnh giác với Cận Băng Tâm hơn. Nương có thể lo liệu toàn bộ Tô phủ, nếu Cận Băng Tâm có gian kế sẽ không dễ dàng thực hiện được.

“Tịch nhi, con nói thật sao?” Nếu thật là như vậy, Cận Băng Tâm này quả nhiên là một nữ nhân tâm kế nặng, Tô phủ thật không thể lưu nàng.

“Đương nhiên là thật, Tịch nhi sẽ không nói dối.” Tô Mộ Tịch dùng sức gật đầu, đương nhiên nàng đang nói dối, nhưng nàng là vì để nương lưu tâm nữ nhân Cận Băng Tâm kia. Bằng không, toàn bộ Tô gia đều sẽ bất an thân.

Tô Mộ Tịch vừa dứt lời, Hiên Viên Hạo Thành ôm một thứ gì đó thật lớn đi đến, lộ vẻ nước mắt đáng thương đứng ở trước mặt Vương Hương Tú nhìn nàng.

“Thành hoàng tử, ngài, ngài đây là?” Đứa nhỏ này quả nhiên là kẻ ngốc sao? Làm chuyện gì nàng cũng không hiểu. Ngẩng đầu nhìn Đình mẹ một cái, không ngờ Đình mẹ phúc thân liền lui xuống.

Nhìn Vương Hương Tú nửa ngày, Hiền Viên Hạo Thành rốt cục có động tác, bắt tay lấy thứ gì đó bên trong, vừa lấy vừa nói: “Đây là tiểu kim khóa mẫu hậu cho Thành nhi mang theo từ nhỏ, đây là long ngọc xứng phụ hoàng cho Thành nhi, đây là cung mẹ làm cho Thành nhi, đây là đồ chơi hai ngày trước Tịch nhi đưa cho ta. . . Này, đều là thứ Thành nhi thích nhất, mẫu thân Tịch nhi, Thành nhi đều đưa cho ngươi, ngươi đừng mang Tịch nhi đi được không?” Đưa xong, uất ức nhìn Vương Hương Tú, bộ dáng kia giống như bị kẻ ác bắt nạt vậy.

Nghe xong, trong lòng Tô Mộ Tịch vừa động, ngốc tử này cứ làm chuyện khiến người ta đau lòng. Nhưng mà, vì sao trong lòng nàng lại ngọt ngào ? Kiếp trước rốt cuộc nàng hư hỏng bao nhiêu, ngay cả người đối tốt với nàng như vậy cũng thương tổn.

Vương Hương Tú sững sờ nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, nhìn Hiền Viên Hạo Thành đáng yêu như vậy, tình thương của mẹ tràn ra : “Ai nói với Thành hoàng tử ta muốn mang Tịch nhi đi?” Nàng muốn thật, nhưng nàng có thể mang đi mới là lạ.

“Không, không có người nói với Thành nhi, nhưng Thành nhi biết.” Giống đứa nhỏ làm sai chuyện, cúi đầu hai tay hổ trạc trước ngực. Nếu ai mang Thành nhi đi, mẫu hậu khẳng định cũng không cho, cho nên mẫu thân Tịch nhi khẳng định cũng không cho. Hắn không cho nương của Tịch nhi mang Tịch nhi đi, hắn là tiểu hài tử hư. Nhưng hắn không muốn Tịch nhi đi, Tịch nhi sẽ kể chuyện xưa cho hắn, sẽ cùng chơi với hắn không cười hắn là ngốc tử. Nếu Tịch nhi đi rồi hắn lại độc thân, hắn không cần một mình.

Vỗ nhẹ lưng Hiền Viên Hạo Thành, lên tiếng nói: “Thành hoàng tử không sợ, thần phụ không phải đến mang Tịch nhi đi, chỉ đến thăm Tịch nhi.” Thật là hảo hài tử, đáng tiếc trí lực không đủ.

“Thật vậy chăng?” Vừa nghe, hai mắt lập tức sáng long lanh nhìn Vương Hương Tú xác định. Bộ dáng kia, thiếu chút nữa làm mù mắt hai người ở đây.

“Ừ.” Vương Hương Tú gật gật đầu, càng xem Hiền Viên Hạo Thành càng thuận mắt.

“Vậy, vậy mỗi ngày ngươi đến thăm Tịch nhi tốt lắm, Thành nhi cũng gặp mẫu hậu mỗi ngày.” Vừa nghe nàng không phải đến mang Tịch nhi đi , đứa nhỏ này lập tức buông lo lắng.

Vương Hương Tú nở nụ cười một chút, thật sự là đứa nhỏ đơn thuần. Thấy hắn để ý Tịch nhi như vậy, trong lòng cũng tốt lên một chút, mấy ngày nay bị mấy phụ nhân châm chọc khiêu khích, nàng thực tại đau lòng Tịch nhi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Edit:Đằm♥Cờ

Vương Hương Tú từ hoàng cung trở về, liền thỉnh vài vị phu nhân đến hỗ trợ tìm người thích hợp. Cận Băng Tâm này càng ngày càng không biết thân biết phận, lúc trước nếu không niệm tình nàng một lòng che chở Tô Mộ Tuyết, nàng là một quả phụ như thế nào có thể ở lại Tô phủ. Giờ khen ngược, lá gan lớn, vậy mà dám tính kế Tịch nhi. Thật là giống hệt tỷ tỷ tiền nhân của nàng, thích dùng thủ đoạn tạo về thanh cao để quyến rũ nam nhân. Nhớ tới nữ nhân kia, trong mắt Vương Hương Tú lạnh lùng. Cận Băng Tâm tuyệt đối không thể ở lại.

“Phu nhân, nàng làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?” Tô Thanh Hiệp hạ triều, trở về thay triều phục liền thấy Vương Hương Tú ngồi ngẩn người, đi qua nhẹ giọng hỏi:

“Lão gia, ngài đã trở lại, triều đình có gì không ổn không?” Vương Hương Tú hồi phục tinh thần lại, đứng lên vì Tô Thanh Hiệp sửa sang lại trên người quần áo. Đối với nam nhân này, Vương Hương Tú là vừa lòng, mười năm như một ngày, đối chính mình hảo đối bọn nhỏ hảo. Lúc trước tiền nhân kia dùng mọi kế cũng chưa có thể để Tô Thanh Hiệp động nửa phần tâm tư nạp nàng làm thiếp, có chút ngoài dự kiến của nàng. Nhưng nàng vẫn như cũ không cách nào nói thương hắn. Nàng sợ chính mình lại giống như nương, có một ngày sẽ vì thương hắn mà làm chuyện thương tổn đến hắn. Yêu như vậy thì thà không yêu.

“Phu nhân, không vui sao?” Tô Thanh Hiệp cúi đầu nhẹ giọng hỏi, trên đời này trừ bỏ chuyện bọn nhỏ, còn có gì có thể để nàng rầu rĩ không vui? Cười khô một cái, có lẽ ngay cả hắn cũng không nhất định có thể tác động đến cảm xúc của thê tử.

“Không có, thiếp thân chỉ muốn giúp Băng Tâm tìm một người trong sạch, lão gia cảm thấy được không.” Nên làm chuyện này như thế nào Vương Hương Tú rất rõ ràng, việc này so với vụng trộm làm, còn không bằng nói rõ cùng lão gia, miễn đến lúc làm nàng lại bỏ tay bỏ chân. Quan trọng nhất, nàng muốn nhìn lão gia có phản ứng như thế nào?

Tô Thanh Hiệp ngẩng người một chút, đáp: “Việc hậu viện phu nhân làm chủ là được, không cần thương lượng với vi phu.” Chuyện xảy ra ngày ấy ở Trà Tuyết viên hắn cũng nhìn ra chút manh mối, hy vọng Cận Băng Tâm không trở thành Cận Băng Lan thứ hai. Năm đó, hắn không biết chính mình có chạm vào người nữ nhân kia hay không, mà dù chạm vào hay không chạm vào, hắn đều cảm thấy chính mình thực xin lỗi thê tử. Mà Tô Mộ Tuyết, hắn càng không muốn biết nàng rốt cuộc là ai nữ nhi, thân sinh nữ nhi của hắn chỉ có Tô Mộ Tịch. Lúc trước nếu không phải trượng phu Cận Băng Lan là Triền

Thiên, xả thân cứu tính mạng mình, hấn căn bản không có khả năng để Cận Bạng Tâm cùng Tô Mộ Tuyết tiếp tục ở tại Tô phủ. Mà Tô Mộ Tuyết giờ thân phận này, cũng là Thiên lúc hơi thờ cuối cùng cầu hấn, hấn không thể không thành toàn.

Vì Tô Thanh Hiệp nói, Vương Hương Tú nở nụ cười, mình chung quy vẫn may mắn hơn mẫu thân, tìm được một phu quân nguyện ý tin nhiệm chính mình: “Lão gia, cảm ơn ngài.” Chuyện năm đó nàng không chấp nhất ai đúng ai sai nữa.

Tô Thanh Hiệp ôm người trước mắt vào trong lòng: “Có thể từ như nàng, là phúc của ta.” Chuyện năm đó nàng chung quy vẫn canh cánh trong lòng, có thể vui đi, thật tốt.

Mà Trà Tuyết viên, Cận Bạng Tâm cũng biết chuyện đã xảy ra ngày ấy, Vương Hương Tú khẳng định sẽ nghỉ ngơi chính mình. Để lòng nàng nghỉ ngơi nhất định sẽ không để mình ở Tô phủ lâu, mà phương pháp xử lý nhanh nhất là để mình nhanh thành thân. Nhưng mà, cũng phải xem nàng có đồng ý hay không. Nàng không phải là tỷ tỷ, không ngốc như vậy. Cúi đầu nhìn Tô Mộ Tuyết đang ngủ say, trên mặt hiện ra nụ cười, tỷ tỷ người lại giúp ta một đại ân. Tuyết nhi, giờ không thể theo ta tiến hành kế hoạch, vậy theo ta lui từng bước đi! Tương lai, ta sẽ cho người danh chấn toàn bộ hoàng thành. Tô Mộ Tịch đứng ở bên cạnh người tất nhiên sẽ không là gì cả.

Nghiêng đầu nhìn ấm trà một bên, từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ, ngã vào bên trong một chút bột phấn rồi lắc lắc. Trung thu qua đi, Tuyết Nhi sẽ cùng nàng đi Lệ thành. Lệ thành, nơi có văn nhân tài nữ nhiều nhất, hơn nữa nàng biết Tô phủ có một tòa biệt trang ở nơi đó. Lệ thành cách Hoàng thành không xa, Hoàng thành có đại tin tức gì nàng cũng có thể biết được trước tiên. Ánh mắt quyết tâm, ngã ly trà cầm đến bên giường, nhẹ giọng gọi nói: “Nhị tiểu thư, đứng lên uống ly trà, chúng ta đi vấn an phu nhân đi!”

“Ừm, Bạng di.” Tô Mộ Tuyết tỉnh lại xoa xoa ánh mắt nhận ly trà, uống xong trà đem giao chén lại trong tay Cận Bạng Tâm, bất mãn nói: “Bạng di, Tô Mộ Tịch thỉnh Thái y chết tiệt gì đến xem bệnh của ta, hai ngày này cha mẹ đều không đến xem ta.”

“Đại tiểu thư là quan tâm người, trước mặt người ngoài không nên nói lời này, biết không?” Mím cười, nhìn Tô Mộ Tuyết, trong mắt tràn đầy từ ái.

Tô Mộ Tuyết nhìn, cảm thấy trên đời này chỉ có Bạng di đối xử tốt nhất với nàng. Tô Mộ Tịch thật đáng giận, khuôn mặt nhỏ nhắn thượng tràn đầy oán độc: “Bạng di, người nói vì sao Tô Mộ Tịch không sinh bệnh chết đi? Như vậy cha mẹ chỉ có ta, sẽ không nghĩ đến Tô Mộ Tịch. Còn có, vì sao Bạng di không phải mẫu thân ta? Bạng di đối xử tốt với ta như vậy, hấn là mẫu thân của ta mới đúng.”

Cười nhẹ: “Tuyết Nhi, cho dù người thực hận đại tiểu thư muốn nàng ta chết cũng không nên biểu hiện ra ngoài. Dấu tâm tư dưới đáy lòng, chậm rãi đi bước một biết không?”

Tô Mộ Tuyết cái hiểu cái không gật đầu, Bạng di nói khẳng định là tốt với nàng. Biết nàng không hiểu, Cận Bạng Tâm cũng không tiếp tục nói, đến Lệ thành mình sẽ có nhiều thời gian nói với nàng.

Mà Tô Mộ Tịch, dùng hơn mười ngày học xong những lễ nghi cung đình. Đình mẹ vô cùng cảm khái, Tô Mộ Tịch đại khái là tiểu thư thông minh nhất nàng đã dạy. Tổng mẹ giận dữ trong lòng, nàng chưa kịp giúp Tô Mộ Tịch nói tốt, tiểu nha đầu lừa đảo này sao lại học xong rồi? Nhiệm vụ Vì mẹ dặn dò mình làm sao bây giờ?

“Tịch nhi, có phải từ hôm nay trở đi muội sẽ không phải học lễ nghi nữa hay không?” Hấn cảm thấy Tịch nhi học lễ nghi đã lâu đã lâu, mẫu hậu nói về sau Tịch nhi là con dâu nàng, cho nên lễ nghi không thể không học. Hấn không muốn Tịch nhi mệt, nhưng hấn cũng muốn Tịch nhi làm thể tử của hấn, cho nên hấn lại hy vọng Tịch nhi học.

“Ừ, học xong rồi, vậy kẹo của Tịch nhi đâu?” Tô Mộ Tịch đưa tay trước mặt Hiên Viên Hạo Thành, bĩu môi mong muốn.

“... À.” Kẹo này chỉ có mẫu hậu có, nhưng mỗi ngày mẫu hậu chỉ cho hấn hai viên, ngay cả Đình mẹ cũng không có. Ô ô... Thật luyến tiếc, rất muốn ăn nha! Nhưng Tịch nhi học lễ nghi có vẻ mệt, hấn nên cho Tịch nhi ăn. Tay mập mập nhỏ bé thật cẩn thận lấy ra hai viên kẹo đóng gói tinh mỹ từ trong lòng, không nỡ bỏ tới vào tay mũm mĩm của Tô Mộ Tịch. Cuối cùng, còn nhìn nhìn chăm chăm nó.

“Phụt...” Nhìn hấn uất ức đáng thương, Tô Mộ Tịch bất giác bật cười giống như mình bắt nạt hấn vậy. Cầm lấy một viên trong đó thả lại vào tay Hiên Viên Hạo Thành: “Này, ta với huynh mỗi người một viên.”

“Nhưng mà, Tịch nhi học lễ nghi có vẻ mệt hấn là cho muội ăn...” Nuốt nuốt nước miếng tiếp tục nói: “Cho nên... Cho nên Tịch nhi ăn đi, Thành, Thành nhi không ăn.” Ô ô... Kẹo nhìn rất ngon, hấn rất muốn ăn nha, Nhưng mà... Không nhìn nhìn liền đưa kẹo vào tay Tô Mộ Tịch.

Nếu không phải mình cũng là tiểu hài tử, Tô Mộ Tịch thật muốn sờ sờ đầu của hấn: “Nếu Hạo Thành không ăn, Tịch nhi sẽ không làm thể tử Hạo Thành, cho nên Hạo Thành cũng nhanh ăn đi.” Nói xong, vui vẻ lột giấy gói kẹo, đem viên kẹo đường trong suốt bỏ vào trong miệng. Đường ngọt tan trong miệng, ngọt đến trong lòng Tô Mộ Tịch. Nghiêng đầu, nhìn vẻ mặt ăn thỏa mãn của Hiên Viên Hạo Thành, thầm nghĩ trong lòng hấn thật sự là đứa nhỏ dễ thỏa mãn. Thật nghĩ không ra vì sao Hiên Viên Hạo Dạ được quyền to vẫn không buông tha hấn? Mất Thái Hậu cùng Lâm gia, Hiên Viên Hạo Thành căn bản không có khả năng uy hiếp đến hấn không phải sao? Hay là Hiên Viên Hạo Dạ vốn là người tàn nhẫn!

Đột ngột một thanh âm truyền đến: “Thì ra các người ở đây, ta tìm các người đã nửa ngày.”

Hiên Viên Hạo Thành cùng Tô Mộ Tịch đồng thời ngẩng đầu, người tới không phải là người Tô Mộ Tịch vừa nghĩ đến – Hiên Viên Hạo Dạ sao? Hiên Viên Hạo Thành sợ tới mức viên kẹo xém một chút nghẹn trong cổ họng. Tô Mộ Tịch thấy thần sắc hấn không đúng, liền vỗ vỗ lưng Hiên Viên Hạo Thành, thấy hấn không có việc gì mới buông tay hành lễ: “Thần nữ Tô Mộ Tịch gặp qua Dạ hoàng tử.”

“Bốn hoàng tử đã nói Tịch nhi không cần đa lễ, kêu bốn hoàng tử là Dạ ca ca được rồi.”

Hiên Viên Hạo Dạ về mặt tôn quý, lời nói vừa rồi trong mắt Tô Mộ Tịch, xưng hô Dạ ca ca này giống bố thí chính mình vậy: “Đa tạ Dạ hoàng tử nâng đỡ, thần nữ không dám vượt rào.” Hừm, làm bộ làm tịch, một bên tưởng lấy lòng chính mình để hấn sở dụng, một bên lại xem thường chính mình. Dạ ca ca, ta đời này nếu gọi ra xưng hô ghê tởm như vậy, ta sẽ không mang họ Tô.

Sắc mặt Hiên Viên Hạo Dạ trầm xuống, nhưng vẫn nhìn được: “Tịch nhi, Tam ca của ngươi bình thường có lễ với bốn hoàng tử, ngươi gọi sao cũng thể.” Nếu không nhớ Tô Mộ Tịch còn hữu dụng, hấn đã sớm dạy dỗ Tô Mộ Tịch một chút, một nhi nữ nhỏ nhỏ dám không biết thân biết phận.

Lúc này, Hiên Viên Hạo Thành rút cục từ kinh hách lấy lại tinh thần, sợ hãi kêu một tiếng hoàng huynh. Lúc này, Hiên Viên Hạo Dạ ở trước mặt Tô Mộ Tịch giả từ ái, trách cứ nói: “Thành nhi, bộ dáng này là sao? Uống công ngày thường hoàng huynh đối tốt với ngươi như vậy?”

Hiên Viên Hạo Thành nhìn Hiên Viên Hạo Dạ như vậy, từ khi hấn có trí nhớ chưa thấy hoàng huynh có vẻ mặt ôn hoà như thế. Cái đầu nhỏ lại thất lại, không yên bất an nhìn Hiên Viên Hạo Dạ, không biết đáp lời như thế nào?

Tô Mộ Tịch biết kiếp trước Hiên Viên Hạo Dạ cho Hạo Thành không ít sắc mặt xem, phỏng chừng kiếp này cũng không khác mấy, tiến lên hơi hơi hành lễ: “Dạ hoàng tử ngài hiểu lầm, Thành hoàng tử nhất gan, có lẽ là vừa rồi bị thanh âm đột ngột dọa.”

“Tịch nhi ý nói bốn hoàng tử không đúng.” Hiên Viên Hạo Dạ nhú mày, tươi cười trên mặt lại không nhìn được, bình tĩnh nhìn Tô Mộ Tịch hỏi.

Tô Mộ Tịch cúi đầu: “Thần nữ không dám.”

“Thành nhi vừa, vừa rồi bị dọa, Tịch nhi, Tịch nhi nói không sai.” Ô ô... Hấn rất sợ hoàng huynh cười như vậy, nhưng hấn chán ghét hoàng huynh nhìn Tịch nhi. Kéo Tô Mộ Tịch ra sau, một mình đối diện ánh mắt Hiên Viên Hạo Dạ, hấn tuyệt không thể để hoàng huynh bắt nạt Tịch nhi. Nhìn nhau trong chốc lát, đáng tiếc Hiên Viên Hạo Thành không đủ hóa lực, cắn cắn môi uất ức cúi đầu.

Lúc này Hiên Viên Hạo Dạ mới dời mắt, nhìn Tô Mộ Tịch nói: “Tịch nhi, Tam ca ngươi tại ở Từ Kim cung, nếu không mau chân đến xem hấn, hấn sẽ hồi phủ đó” Vì mẹ dặn dò, hôm nay nhất định phải đưa Tô Mộ Tịch đến cung của hấn.

Tô Mộ Tịch giương mắt, trong lòng cười lạnh, lại muốn dùng chiêu kiếp trước lừa nàng. Kiếp trước, mỗi lần nàng đi Từ Kim cung rất ít nhìn thấy bóng dáng Tam ca, mà Hiên Viên Hạo Dạ luôn lấy Tam ca đã rời đi làm lý do thoái thác, khi đó nàng lại tin tưởng, thật là đại độ muốn chết. Lấy lại tinh thần cười nói: “Làm phiền Dạ hoàng tử nhớ rõ việc này rồi, nhưng trong cung có quy củ của trong cung, không thể làm khác. Nếu Dạ hoàng tử không có việc gì nữa, Hoàng hậu nương nương còn chờ Thành hoàng tử cùng thần nữ dùng cơm trưa, xin cáo lui trước.” Nói xong liền hành lễ rồi kéo Hiên Viên Hạo Thành rời đi.

Hiên Viên Hạo Dạ lạnh lùng nhìn hai người dắt tay nhau rời đi, Tô Mộ Tịch này cũng là đứa ngốc đi? Rõ ràng so với Hiên Viên Hạo Thành, mình là người thông minh ưu tú, nàng lại ngu ngốc đặc tội với mình. Hiên Viên Hạo Thành như vậy cho dù là con trai được phụ hoàng yêu thương thì sao, vị trí hoàng đế tương lai đương nhiên là của hấn, đến lúc đó từ từ chậm rãi thu thập Tô Mộ Tịch. Không cam lòng dâng trào, hai tay nhanh nắm chặt, Tô Mộ Tịch, có một ngày bốn hoàng tử nhất định khiến ngươi quỷ xuống cầu xin ta.

Trở lại Đông điện, Hiên Viên Hạo Thành nghi hoặc nháy mắt mấy cái nhìn Tô Mộ Tịch, hỏi: “Tịch nhi, khi nào mẫu hậu để chúng ta tới Quan Sư cung dùng bữa?” Tịch nhi từ Tây điện đi ra, hấn vẫn cùng Tịch nhi ở một chỗ, có thấy Tịch nhi đi gặp mẫu hậu đâu?

“Là lừa hấn.” Tô Mộ Tịch thần nhiên trả lời. Tình hình vừa rồi, nói nhiều với Hiên Viên Hạo Dạ một câu thôi thì Tô Mộ Tịch sợ mình cũng nhận không được cho hấn mấy bạt tay.

“Tịch, Tịch nhi, mẫu hậu nói gạt ngươi là không đúng.” Cố lấy dũng khí, nói ra chuyện hấn cảm thấy không đúng, nói xong liền hối hận, Tịch nhi có thể không để ý tới hấn hay không.

Nhìn hấn bối rối, Tô Mộ Tịch cố nén cười hỏi: “Hạo Thành, huynh nói ta gạt ngươi, vậy huynh nói tiểu chim sơn ca nói với huynh cảm ơn ta, có phải cũng gạt ngươi không?”

“Thành nhi không có lừa muội, tiểu chim sơn ca nói vậy mà.” Đi qua giữ chặt tay Tô Mộ Tịch bấu môi vội vàng giải thích, chỉ sợ Tịch nhi không tin chính mình.

“Cho nên, Tịch nhi cũng không có lừa huynh nha!” Về mặt Tô Mộ Tịch nghiêm túc, một chút cũng không lộ bộ dáng lừa tiểu hài tử.

“Phải, phải không?” Gạt ngươi cũng có thể như vậy sao? vì sao mẫu hậu không có dạy hấn?

“Đúng vậy!” Tô Mộ Tịch dùng sức gạt gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Góc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Edit: Đàm♥Cỏ

Ngày rằm Tháng tám, đêm Trung thu. Từ trước tới nay các quan viên từ tứ phẩm trở lên của Hiến viên hoàng triều đều có thể mang theo gia quyến cùng nhau đến Minh Nguyệt cung ngắm trăng cùng đế vương. Đương nhiên thân là Binh bộ thượng thư Tô Thanh Hiệp cũng phải tiến cung, người một nhà đang chuẩn bị lên xe ngựa rời phủ, Tô Mộ Tuyết liền đuổi theo: “Cha, người không mang Tuyết Nhi theo sao? Tuyết Nhi muốn gặp tỷ tỷ.”

“Tuyết Nhi, thân mình con đã khỏe rồi sao? Không khỏe vẫn nên nghỉ ngơi nhiều chút, không nên tùy tiện xuất môn.” Tô Thanh Hiệp nhíu mày nhìn khuôn mặt trắng thối sặc của Tô Mộ Tuyết, không đồng ý để nàng tiến cung.

“Không cần, Tuyết Nhi nhớ tỷ tỷ, nhất định phải tiến cung xem nàng, cha nếu lo lắng thì để Băng đi đi theo Tuyết Nhi, cha để ta đi đi mà.” Nói xong, vẻ mặt mặt hững hờ môi, chết sống lôi kéo ống tay áo Tô Thanh Hiệp không buông.

Tô Thanh Hiệp theo bản năng nhìn Vương Hương Tú một cái, thấy nàng chỉ nhìn thoáng qua, liền cúi đầu nói chuyện cùng các nhi tử, thất vọng rất nhiều đáp: “Vậy cùng đi đi!” Tô Mộ Tuyết lập tức vui vẻ lên xe ngựa, Cận Băng Tâm về mặt lạnh nhạt cũng chuẩn bị lên xe ngựa ngồi cạnh bên người Tô Mộ Tuyết.

Tô Thanh Hiệp thấy nàng lên xe ngựa, chau mày, lạnh lùng lên tiếng: “Ai cho ngươi lên xe ngựa, đừng quên thân phận của mình.” Hắn cũng không biết vì sao? Theo bản năng không hy vọng nữ nhân này quá thân cận. Nhưng mà xem nàng bình thường quy củ, giờ lại phạm như vậy rồi.

Thân mình Cận Băng Tâm cứng đờ, trên mặt vẫn lạnh nhạt như nước, nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện tay nàng nắm có chút trắng bệch. Lập tức cười nhẹ một chút nói: “Là nô tỳ thất lễ, lão gia bớt giận.” Dứt lời, hơi hơi phúc lui thân ra ngoài, đi theo nhóm nô tỳ phía sau xe ngựa.

Tô Mộ Tuyết bắt mắt bấu môi, hỏi: “Cha, vì sao không cho Băng đi cùng toạ xe ngựa, đi đường sẽ vất vả.” Trong lòng nàng, Băng đi càng giống mẫu thân, hẳn nên cùng nàng toạ một chỗ mới đúng, sao lại phải đi xe ngựa của bọn nô tỳ.

Không đợi Tô Thanh Hiệp lên tiếng trả lời, Vương Hương Tú ngẩng đầu nghiêm khắc nhìn nàng một cái: “Tuyết Nhi đừng quên thân phận của mình hiện giờ, ngươi là Tô gia nhị tiểu thư không phải ai cũng có thể ngồi chung một chỗ.” Mỗi lần nhìn Tô Mộ Tuyết đang dần lớn, gương mặt càng ngày càng giống Cận Bang Lan, Vương Hương Tú càng không thể yêu thương nàng nổi. Nếu là một đứa nhỏ gia đình bình thường, chính mình còn có thể lấy tâm đối đãi, nhưng đối với Tô Mộ Tuyết nàng thật không thể yêu thương, cũng chỉ có thể nhìn nàng, nhưng nàng tốt nhất cầu nguyện không cần xúc phạm đến điểm mấu chốt của chính mình, bằng không nàng tuyệt đối không nương tay.

Bắt mắt bấu môi nhìn Vương Hương Tú một cái, cúi đầu vịn khăn tay trong tay. Hừ, có một ngày ta nhất định để Băng đi lên làm mẫu thân ta, ai bảo ngươi đối với ta không như đối với Tô Mộ Tịch.

Hoàng cung, Tô Mộ Tịch cùng Hiến Viên Hạo Thành được Quý công công đưa đến Quan Sư cung. Tô Mộ Tịch biết, hôm nay là mười lăm tháng tám, trong chốc lát bọn họ cùng Hoàng Thượng hoàng hậu đi Minh Nguyệt Cung. Nhớ chuyện sẽ xảy ra hôm nay kiếp trước, Tô Mộ Tịch muốn cáo ốm không đi. Nhưng lập tức nghĩ lại, vẫn đi, ông trời nếu cho nàng cơ hội trọng sinh một lần, như vậy nhất định phải để nàng bắt đầu một lần nữa, không thể tiếp tục trốn tránh. Ít nhất, hôm nay nàng nhất định sẽ không để hai tiện nhân kia tính kế lên người mình, nàng sẽ không trốn tránh nữa, Cận Băng Tâm ta nhìn xem ngươi tính kế ta như thế nào.

“Tịch nhi, đợi lát nữa đến Minh Nguyệt Cung ăn bánh Trung thu có phải không?” Hiến Viên Hạo Thành lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi Tô Mộ Tịch, vừa nghe tiểu cung nữ cùng tiểu thái giám nói hôm nay là Trung thu, hắn liền biết sẽ tới Minh Nguyệt Cung ăn bánh Trung thu. Nhưng hắn ghét đến nơi đó, nơi đó mọi người đều dối trá. Trước mặt phụ hoàng mẫu hậu liêu mạng khen hắn, phụ hoàng mẫu hậu không chú ý họ liền dùng ánh mắt trào phúng nhìn hắn, hắn chán ghét những người dối trá đó, chán ghét Minh Nguyệt Cung.

“Đừng vậy, Hạo Thành không thích sao?” Tô Mộ Tịch nhìn ra cảm xúc của hắn có chút lạ, có ý hỏi như vậy. Hạo Thành làm sao vậy? Vừa nghe muốn đi Minh Nguyệt Cung liền mất hứng, kiếp trước nàng không chú ý lắm, cũng không biết hôm nay hắn đã xảy ra chuyện gì.

“Tịch nhi, Thành nhi có thể không đi sao?” Tuy rằng nơi đó có rất nhiều rất nhiều tiểu bằng hữu nhưng bọn hắn cũng không chơi với mình, còn nhân lúc phụ hoàng mẫu hậu không ở bắt nạt hắn, hắn không muốn đi.

“Hạo Thành, vì sao không muốn đi? Nói cho Tịch nhi nghe đi.” Tô Mộ Tịch đi chậm lại, hỏi nghiêm túc, không phải là tiểu gia hỏa này bị người bắt nạt đi.

“Thành nhi chỉ không muốn đi, Thành nhi một muốn hỏi Thần Hi cung ngủ.” Cúi đầu cố gắng không cho Tô Mộ Tịch nhìn hắn chột dạ.

“Hạo Thành không nói thật, cẩn thận nửa đêm tiểu quý đến giường huynh ngủ với huynh đó.” Tô Mộ Tịch giả cái mặt quỷ, cố ý phóng đưa tới trước mặt Hiến Viên Hạo Thành.

“A... Thành nhi đừng để tiểu quý ngủ với ta...” Hiến Viên Hạo Thành lắc lắc thân mình, cả kinh nói.

“Vậy huynh nói cho Tịch nhi biết vì sao không muốn đi?” Liền thay đổi mặt bức thiết muốn biết.

“Tịch nhi, nơi đó mọi người thật đáng ghét. Có kẻ mập mạp kêu Như Quân lần trước còn đẩy Thành nhi ngã trên mặt đất, ngã đau lắm, hắn còn không cho Thành nhi nói cho mẫu hậu cùng phụ hoàng, bằng không hắn sẽ tìm đại xá đến ăn ta. Tịch nhi, Thành nhi sợ...” Nói xong, hai mắt run rưng đáng

thương lời kéo ống tay áo Tô Mộ Tịch.

“Thành nhi đừng sợ, phụ hoàng huynh là hoàng đế, là người đứng đầu nhất thiên hạ, huynh là con của hoàng đế sao có thể sợ. Đợi lát nữa Tịch nhi cùng đi với huynh, đến lúc đó Tịch nhi giúp huynh báo thù.” Như Quân, Như Lâm, quả nhiên là huynh muội, làm chuyện để người ta chán ghét như nhau.

Nhớ tới phụ hoàng, ừ, phụ hoàng là người đứng đầu thiên hạ. Nhưng mẫu hậu nói phụ hoàng bận việc, không cần thường xuyên quấy rầy hần, tiểu nữ suy nghĩ thật lâu khó xử nói: “Tịch nhi, Thành nhi không muốn báo thù, chỉ cần hần không bắt nạt Thành nhi thì tốt rồi.” Kỳ thật tiểu tử kia sợ Tịch nhi đánh không lại Như Quân mập mạp, Như Quân kia rất lớn, sợ Tịch nhi thua, hần đánh Tịch thì làm sao bây giờ?

“Phụt.” Tô Mộ Tịch nhìn hần bối rối nở nụ cười một chút, nhưng cũng đoán được trong lòng hần nghĩ gì, trong nháy mắt lòng giống như bị cái gì lấp đầy “Được, chúng ta không báo thù.” Nhưng sẽ không để cho hần đẹp mặt.

Đến Quan Sur cung thỉnh an xong, liền theo Đệ hậu một đường đến Minh Nguyệt Cung. Hoàng hậu nương nương không ngừng lời kéo Hiến Viên Hạo Thành dặn dò này dặn dò kia, Tô Mộ Tịch không có xen mồm, nhớ tới mình tiến cung mẫu thân cũng dặn như vậy. Mẫu thân thiên hạ, phần lớn đều như vậy! Ngay cả Cận Bạng Lan kia cũng như thế, không ai rõ ràng hơn nàng Tô Mộ Tuyết rồi cuộc là con ai, lại không biết xấu hổ để phụ thân gánh ô danh. Nhưng có lẽ nàng tồn tâm tư khác, nhưng phụ thân sẽ nhớ rõ nàng cả đời sao, chê cười. Cận gia hai tỷ muội một dạng như nhau, đều là tiện nhân không biết xấu hổ.

“Tịch nhi, Tịch nhi...” Hoàng hậu nương nương kêu vài tiếng, Tô Mộ Tịch mới lấy lại tinh thần.

“Mẫu hậu.”

“Làm sao vậy? Thân thể không khoẻ sao?” Sờ sờ Tô Mộ Tịch đầu, dịu dàng hỏi nói.

“Không phải, Tịch nhi chúc lát nữa là có thể nhìn thấy cha mẹ, thật vui vẻ.” Tiểu hài tử thôi, nhìn thấy cha mẹ mới là vui vẻ nhất.

“Làm khó con, bản cung đã hạ ý chỉ để Tô phu nhân có thể tùy thời tiến cung, nhưng nương con với tiểu nha con đều thủ lễ nha vậy, không chấp nhận.” hoàng hậu gặp Vương Hương Tú rất nhiều lần, ấn tượng với nàng cũng không tệ lắm. Người ta thủ lễ như vậy, đoạt nữ nhi của họ còn không cho gặp, nàng có chút ngượng ngùng.

“Mẫu hậu, đó đều là chuyện tất yếu.” Tô Mộ Tịch không muốn nhiều lời, hoàng cung vốn là nơi nhiều lễ nghi nhất, hoàng hậu nương nương nói lời này cũng chỉ vì mặt mũi thôi. Thân ở trong cung không có khả năng hoàn toàn làm theo chính mình, không phải ai cũng đơn thuần giống như Hạo Thành.

Vẫn không nói gì, Hoàng đế đánh giá Tô Mộ Tịch một thời gian, biết nàng thật tình tốt với con mình, kế hoạch trong lòng cũng chuẩn bị giao cho nàng. Thành nhi không thể làm hoàng đế là tiếc nuối lớn nhất của hần đời này. Nếu Nguyệt nhi thật sự không thể mang thai, như vậy nhất định Dạ nhi sẽ đăng vị, đứa nhỏ kia tâm tư quá sâu, nếu thực sự đi lên để vị, nhất định không đối xử tử tế với Thành nhi. Sớm chuẩn bị tốt mới được: “Tịch nhi, ngày mai đến thư phòng một chuyến, trầm có việc tìm ngươi.”

“Vâng.” Tô Mộ Tịch dừng bước, hành lễ lên tiếng trả lời.

Hoàng hậu nghe được liền trao đổi một cái nhìn với Hoàng Thượng, chỉ có bọn họ mới hiểu, mong rằng Tô Mộ Tịch sẽ không phụ lòng bọn họ mới tốt.

Đoàn người vừa đến, Minh Nguyệt Cung đã sớm kín người hết chỗ. Mọi người thấy Đệ Hậu giá lâm, tất cả đều quỳ thân hành lễ: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế, “ Hiến Viên Vinh Hi cầm tay Lâm Ánh Nguyệt ngồi xuống mới nói: “Bình thân.” Mọi người mới đứng lên.

“Đều ngồi xuống đi! Hôm nay là ngày hội Trung thu, quân thần chung vui, phổ thiên đồng nhạc.”

Mọi người thân nói: “Tạ Hoàng Thượng.”

Tô Mộ Tịch đứng ở bên người Đệ hậu, không ngừng nhìn xung quanh. Thấy nơi cha mẹ ngồi, vui vẻ muốn nhảy dựng lên, nhiều ngày nàng không nhìn thấy cha. Hoàng hậu thấy nàng khó lộ ra một mặt đáng yêu, nói nhỏ: “Tịch nhi, con mang theo Thành nhi đi gặp cha mẹ con đi! Giúp bản cung chiếu cố tốt nó.”

“Tịch nhi tạ mẫu hậu.” Vui vẻ tạ lễ, lời kéo Hiến Viên Hạo Thành đi đến hướng kia. Tô Thanh Hiệp cùng Vương Hương Tú sớm thấy được Tô Mộ Tịch, bắt đầu dĩ đây là hoàng cung hai người không dám thất lễ, lúc này gặp hai người đi đến trước mặt, việc đầu là hành lễ với Hiến Viên Hạo Thành. Hiến Viên Hạo Thành không biết làm sao, đây chính là phụ thân Tịch nhi a, hần gặp qua ở ngự thư phòng: “Ngươi, ngươi đứng lên.”

Tô Mộ Tuyết dù sao còn nhỏ tuổi, gặp Hiến Viên Hạo Thành như vậy, trên mặt lập tức khinh bỉ. Hừ, đích trường nữ thì như thế nào, tương lai còn không phải gả cho một tên ngốc. Đột nhiên cảm giác sau lưng có người chạm chính mình, đang chuẩn bị xoay người mắng chửi, vừa thấy là Bạng đi liền ngừng lại. Gặp vài vị huynh trưởng đều chú ý Tô Mộ Tịch nơi đó, mới hỏi: “Bạng đi, làm sao vậy?”

“Tiểu thư, người xem nam hài bên cạnh hoàng thượng.” Bạng đi điềm đàm nói. Người có mục tiêu mới có thể không tiếc hết thảy, Tô Mộ Tuyết là người như vậy.

Tô Mộ Tuyết ngửa đầu, nhìn ánh sáng chiếu càn chói mắt Hiến Viên Hạo Dạ, trong lòng vừa động: “Bạng đi, hần là ai vậy nha! Thật lớn khí phái!”

Cười lạnh nhạt: “Trường tử của Hoàng Thượng, Hiến Viên Hạo Dạ.” trên mặt Tô Mộ Tuyết lóe ra ánh sáng khiến nàng thực vừa lòng, không sợ người động chỉ sợ người bất động.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Tô Thanh Hiệp nhìn thấy nữ nhi đã hơn một tháng không gặp, trong lòng kích động không biết nói cái gì cho phải: “Tịch nhi...” Vừa kêu tên Tô Mộ Tịch liền gặp ánh mắt phát sáng của Thành hoàng tử bên cạnh đang nhìn chính mình, hấn lại ngượng ngùng mở miệng nói chuyện cùng Tịch nhi.

Hiên Viên Hạo Thành nhìn Tô Thanh Hiệp một hồi, rốt cục thật cẩn thận mở miệng nói: “Cha Tịch nhi, người đến ăn bánh Trung thu, không phải đến mang Tịch nhi đi đúng không?” Tiểu tử này thật thông minh, vừa thấy cha mẹ Tịch nhi liền đem Tô Mộ Tịch chắn ở sau người, sợ cha mẹ nằng nằng đem đi.

Tô Thanh Hiệp sợ run một chút, không biết nói cái gì cho phải, cuối cùng rốt cục ừ một tiếng. Hiên Viên Hạo Thành vừa nghe, ánh mắt phải gọi là sáng rọi vô hạn, thí điền thí điền chạy đến bên cạnh bàn cầm vài cái bánh trung thu lớn nhét vào trong tay Tô Thanh Hiệp, giống như mèo nhỏ lấy lòng nói: “Vây người mau ăn, ăn nhiều một chút, Thành nhi cũng thích nhất ăn bánh Trung thu.” Hành động ngây thơ này chọc nhiều người cười. Hạo Thành nghĩ, Cha Tịch nhi người mau ăn a, mau ăn no đi, như vậy sẽ không sợ hấn mang Tịch nhi đi.

Hoàng hậu nương nương đứng xa xa nhìn cười lắc đầu, tiến đến bên tai hoàng đế nhẹ nhàng nói: “Hoàng Thượng, gốc tử của chúng ta vờ ngớ ngẩn phạm đến trước mặt nhạc phụ tương lai của nó rồi.”

Hiên Viên Vinh Hi đương nhiên cũng thấy được, mặt uy nghiêm gọi lên nụ cười: “Hãy chờ xem!” Con hấn, chỉ có người hiểu nó mới biết được nó tốt. Nếu Tô Thanh Hiệp không khinh thường Hạo Thành, như vậy lão Thường tướng sắp về hưu có thể đem vị trí này cho hấn đảm lược. Hơn nữa có Tô Thanh Hiệp, có thể cân bằng các thế lực. Tư tâm bên trong hoàng đế cảm thấy có thể để Tô Thanh Hiệp nhiều hơn nữa quyền lợi, cho dù đến chính mình mất đi, cũng có thể che chở cho con mình cùng nữ nhi của hấn. Hiên Viên Vinh Hi bụng lên ly rượu uống một hơi cạn sạch. Đột nhiên lại nhớ đến lời phụ hoàng trước khi lâm chung nói với hấn một câu: “Vi quân giả, trước ưu thiên hạ.” Hấn, có phải rất bất công với Dạ nhi không? Nhìn Lâm Ánh Nguyệt ánh mắt nhu hoà bên cạnh thờ dài một cái, thôi, ai bảo Thành nhi là con của nữ nhân hấn yêu nhất. Vì nàng phế đi hậu cung, vì Thành nhi mưu tính cũng không là cái gì.

Hiên Viên Hạo Dạ ngồi ở một bên, nhìn ánh mắt dịu dàng phụ hoàng xem Lâm Ánh Nguyệt. Không khỏi cảm thấy bất bình, vì sao người phụ hoàng nhìn không phải là mẫu phi của mình. Chờ hấn ngồi lên vương vị, nhất định phải khiến Lâm Ánh Nguyệt chết không được từ tế, vì mẫu phi đòi lại tất cả.

Tô Thanh Hiệp nhìn bánh Trung thu trong tay trong chốc lát, nở nụ cười. Tấm lòng son này là không phải là thứ người thường có được, Tịch nhi có trượng phu như vậy có lẽ là may mắn, cười cười đáp: “Tạ Thành hoàng tử, thần nhất định sẽ ăn.”

“Cha, người ăn ít thôi, nữ nhi biết người không thích ăn đồ ngọt. Thành hoàng tử, không thể khó xử phụ thân Tịch nhi!” kiếp trước Tô Mộ Tịch không chú ý lắm đến sở thích của người nhà, nhưng sau khi trọng sinh mấy ngày tại Tô phủ đã nhìn ra.

“À.” Hiên Viên Hạo Thành đáng thương cúi đầu, nhìn hai cái bánh trong tay Tô Thanh Hiệp, lại thả lại bánh đang cầm trong tay lên bàn. Bộ dáng ngây ngốc, khiến cả nhà Tô gia đều buồn cười không thôi.

“Vẫn là Tịch nhi tri kỷ, cha biết.” cảm giác được nữ nhi quan tâm thật tốt, trong lòng Tô Thanh Hiệp ấm áp.

“Cảm tình muội muội chỉ nhớ rõ cha, không nhớ rõ chúng ta đáng thương nha. Đại ca Tam đệ chúng ta vẫn nên đi thôi, đừng ở chỗ này ngại muội muội mất. Ô ô...” Nói xong, Tô Hồng Xán làm bộ bôi nước mắt lên khóe mắt, buồn cười phải chết.

“Nhị ca, sao huynh vẫn ngây thơ như vậy, còn như vậy Tịch nhi thực không để ý tới huynh, hừ...” Tô Mộ Tịch biết nhị ca của mình chỉ là mồm mép lém lỉnh, phụng phịu lên tiếng uy hiếp, nàng biết chiêu này nhất định hữu dụng.

“Ôi, Tiểu Tịch nhi muội muội của ta, nhị ca sai lầm rồi còn không được sao? Muội đừng thực không để ý tới ta, nhị ca sẽ chết mất.” Quả nhiên, lập tức đầu hàng.

Đại ca Tô Hồng Diệp nhìn thoáng qua Nhị đệ không tiết tháo, thân nhiên khách sáo liếc mắt một cái nói: “Không biết xấu hổ.”

Tô Hồng Xán vừa nghe, trề môi không nói, trên đời này hấn sợ nhất chính là cha mẹ và đại ca.

“Đừng náo loạn, thật vất vả mới nhìn thấy Tịch nhi, ta còn chưa kịp nói chuyện cùng Tịch nhi, các người tránh ra.” Tô Hồng Diệp đẩy đại ca nhị ca đứng ở trước mặt Tô Mộ Tịch hỏi đông hỏi tây, giành nói như lão gà mái.

“Tốt lắm, tiểu hầu tử các người, một đám không để nương bót lo.” Vương Hương Tú dù mắng, trong mắt lại đều là sùng nịch, thực thích bọn họ tại cãi nhau ngoạn náo ở trước mặt mình.

Vương Hương Tú nói lời này mới khiến Tô Mộ Tuyết dời ánh mắt khỏi người Hiền Viên Hạo Dạ, đung đến Tô Mộ Tịch lại có ra về ngay thar: “Tỷ tỷ, Tuyết Nhi rất nhớ tỷ, Tuyết Nhi sinh bệnh sao tỷ tỷ không đến thăm ta?” Nói xong, liền ôm lấy cánh tay Tô Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch không dấu vết rút tay mình về, sờ sờ đầu Tô Mộ Tuyết cười đáp: “Tuyết Nhi còn nhỏ không biết, trong cung có quy củ của trong cung, không phải tỷ tỷ muốn đi là có thể đi.”

Đáng thương bừa bãi: “Hôm nay rất cực có thể gặp tỷ tỷ, Tuyết Nhi nhớ tỷ tỷ đều muốn sinh bệnh.”

Hừ, tiện nhân kia nói gì nàng còn nhớ rõ ràng mạch , Tô Mộ Tịch ngẩng đầu liếc Cận Băng Tâm về mặt lạnh nhạt một cái: “Phải không? Lưu ngụ ý hồi cung không nói muội vì tỷ tỷ mà bệnh tương tư. Hơn nữa, nếu truyền ra ngoài, Tuyết nhi vì tỷ tỷ mà phải bệnh tương tư, về sau Tuyết nhi làm sao có thể gả ra ngoài.” Lời bên ngoài nhìn là đùa chọc, có thể nghe ra chân ý cũng chỉ có Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyết.

Tô Mộ Tuyết sợ tới mức mở to mắt, thật sáo? Nói ra nàng sẽ không thể lập gia đình sao? Theo bản năng nhìn thoáng qua Hiền Viên Hạo Dạ, nàng rất muốn gả cho ca ca uy phong kia làm thế tử. Trong lòng Tô Mộ Tịch cười lạnh, nhanh như vậy đã nhìn trúng hân, kiếp trước nàng bị mù, ánh mắt rõ ràng như vậy nàng lại không nhìn ra.

Cận Băng Tâm siết chặt tay, nha đầu chết tiệt kia, từ khi nào thì lạnh lợi như vậy? Lập tức lại lạnh nhạt, cho người khác ý trong chớp lát! Chỉ cần chờ một lát nữa, trong mắt mọi người người sẽ trở thành tiện nha đầu giết hại bào muội, đến lúc đó ta xem người còn giữ bộ dạng này nữa không?

“Tốt lắm, Tịch nhi đừng đùa chọc Tuyết Nhi, huynh muội khó gặp mặt, cùng nhau đi chơi đi!” Vương Hương Tú nhìn Tô Mộ Tuyết lắc lư trước mắt liền phiền, trong lòng cũng muốn ba đứa con trai cùng Tịch nhi nhiều thân cận một chút.

Tô Mộ Tịch nhìn biểu cảm rất nhỏ trên mặt Cận Băng Tâm, nói với Vương Hương Tú: “Nương, người ta mới không muốn đi chơi, Tịch nhi muốn gặp ngoại tổ mẫu.” Nói là nói với Vương Hương Tú, nhưng ánh mắt Tô Mộ Tịch lại nhìn hoa sen đang nở kiêu diễm cách đó không xa.

Vương Hương Tú dừng một chút, sờ sờ Tô Mộ Tịch đầu: “Tịch nhi, ngoại tổ mẫu thân thể không tốt, hôm nay vẫn chưa tiến cung.”

“À.” Tô Mộ Tịch bừa bãi thất vọng rồi, kiếp trước rõ ràng ngoại tổ mẫu có tiến cung. Hơn nữa ngay lúc đó, nàng bị đại đa số người trách cứ, ngoại tổ mẫu là người đầu tiên cúi đầu tới ôm nàng vào trong ngực vì nàng biện giải. Nhớ tới tâm của ngoại công, Tô Mộ Tịch liền đau lòng một trận: “Nương, nếu thân thể ngoại tổ mẫu không quá tốt, có thể mời nhiều người đưa ngoại tổ mẫu đến xem Tịch nhi được không?” Ở trong cung, nàng không thể tùy tiện đi ra ngoài.

“Được, Tịch nhi rất giống nương lúc nhỏ.” Vương Hương Tú nghe giọng nói mềm mại của nữ nhi, nhớ tới mẫu thân vì nàng cùng huynh trưởng mà sở chịu khổ. Cha có tài hoa có khát vọng, nhưng phong lưu thành tánh ở trong nhà có một đồng thiếp thất thông phòng, nữ nhân được sủng ái ai không khiến mẫu thân chịu khổ. Giờ nàng cùng huynh trưởng đều đã thành gia, thân thể mẫu thân lại không tốt lắm. Nữ nhân a, có người cả đời may mắn, có người cả đời đáng thương, nương của nàng chính là người đáng thương. Nhìn Hiền Viên Hạo Thành nhìn chăm chăm Tô Mộ Tịch, trong lòng bình thường trở lại, ít nhất hân sẽ không ba bốn nàng hầu, một lòng vì Tịch nhi của nàng.

Người một nhà còn nói một chút, Tô Mộ Tịch đã bị Giả Như Lâm lôi kéo đến ao sen bên cạnh. Tô Mộ Tịch biết Giả Như Lâm này không là người tốt, ngày thường nhiều người nói mình đáng yêu hơn nàng ta, tiểu quý này liền nhớ dai, lúc này biết tương lai mình sẽ gả cho hoàng tử, khẳng định là tới cười nhạo, thôi quên đi, mặc kệ nàng lôi kéo, bị nàng nói một chút cũng không chết, không cần chấp nhất với tiểu hài tử.

Quả nhiên, vừa đi đến bên cạnh ao hoa sen, vài cô nương cùng tuổi vừa thấy Tô Mộ Tịch lại đẩy trên mặt đều là trào phúng, dù sao mọi người đều là tiểu hài tử còn không hiểu được che giấu cảm xúc trên mặt. Hiền Viên Hạo Thành thấy Tô Mộ Tịch bị lôi đi, đương nhiên cũng đi theo sau nàng. Vài tiểu cô nương thấy thế, càng lấy ra khăn tay che miệng cười trộm.

Giả Như Lâm vừa thấy, lần đầu tiên đứng ở bên người Tô Mộ Tịch chiếm được thượng phong, lại nhìn Hiền Viên Hạo Thành lên tiếng đùa cợt: “A, Tịch muội muội, ngọc phụ quân tương lai của ngươi cũng theo đến kia.” Hừ, ta muốn cho người khác mất hết mặt mũi.

Tô Mộ Tịch rất muốn đi lên tát nàng mấy cái, nhưng nghĩ đến cha nàng là Lễ bộ thượng thư, cùng phạm với phụ thân mình, đắc tội với Giả thượng thư ông ta làm khó dễ sẽ không tốt lắm. Trong lòng vòng vo vài vòng, cười nói: “Phụ thân Lâm tỷ tỷ là Lễ bộ thượng thư đúng không?”

“Đương nhiên.” Giả Như Lâm ngẩng cao đầu, tư thế như là lão cha nhà ta là thiên hạ vô địch.

Tô Mộ Tịch ra về đã hiểu gât gât đầu: “Nếu phụ thân Lâm tỷ tỷ là Lễ bộ thượng thư, vậy ông ta nhất định đã dạy người coi rẻ người của hoàng tộc là phạm tội gì đi? Lâm tỷ tỷ nếu biết rõ mà còn cố phạm có phải tội chồng thêm tội hay không?” Ngừng một chút lại có ý nói: “Tịch nhi phải đi thỉnh giáo hoàng hậu nương nương.” Nói xong, làm bộ kéo Hiền Viên Hạo Thành chuẩn bị đi.

Giả Như Lâm vừa nghe đã nóng nảy, bình thường nàng chỉ nói chuyện âm hiểm một chút thôi, từ lúc nào Tô Mộ Tịch lại biến thông minh như thế? Lôi kéo Tô Mộ Tịch khăn cầu nói: “Tịch muội muội, Lâm tỷ tỷ chỉ nói giỡn với muội, muội trăm ngàn lần đừng nói với Hoàng Hậu nương nương.” mọi người bên cạnh đang cười nhạo, lúc này nghe Tô Mộ Tịch nói liền sợ tới mức hồn cũng chưa hoàn, Thành hoàng tử này đúng là một hoàng tử, nhưng người ta là hoàng tử, thân phận cao quý hơn bọn họ bao nhiêu lần.

“Mặc kệ người nói có giỡn không hay, lập tức hành lễ xin lỗi Thành hoàng tử.” mặt nhỏ của Tô Mộ Tịch trầm xuống, liếc mắt cảnh cáo người chung quanh một cái. Đời này chỉ cần có nàng, ai cũng đừng nghĩ cười nhạo Hiền Viên Hạo Thành trước mặt nàng.

Giả Như Lâm cắn chặt răng, không tình nguyện hành lễ không giống cung lễ: “Thần nữ biết sai rồi, thỉnh Thành hoàng tử thứ tội.” Hừ, Tô Mộ Tịch dám

khẩn trương thỉnh tội với một đũa ngọc, đợi lát nữa để đại ca báo thù cho mình.

Hiên Viên Hạo Thành biết Tịch nhi như vậy làm vì bảo hộ mình, hẳn không thể để Tịch nhi mất mặt, cố lấy dũng khí học bộ dáng mẫu hậu giáo huấn người: “Lần này tha cho ngươi, lần sau nghiêm trị không tha.” Vốn xuất thân từ hoàng gia, bộ dáng học được quả thật có vài phần uy nghiêm.

Tô Mộ Tịch nghe xong cũng có chút kinh ngạc, ai nói hẳn ngọc, tới thời điểm còn biết đáp lời như vậy, chính mình thật đúng là xem thường hẳn.

“Tỷ tỷ, Lâm tỷ tỷ biết sai lầm rồi cho dù...” Tô Mộ Tuyết không biết từ chỗ nào đi ra, dịu dàng giả trang người tốt nói.

Tô Mộ Tịch vừa thấy, Cận Băng Tâm quả nhiên đứng ở phía sau cách đó không xa. Tô Mộ Tuyết thấy Tô Mộ Tịch không lên tiếng trả lời, tiếp tục nhỏ giọng nói: “Hơn nữa Lâm tỷ tỷ cũng nói không sai, nếu nháo lên tỷ tỷ sẽ bị người ngoài cười nhạo.”

Hai người vừa nói, Tô Mộ Tịch đương nhiên biết lời vừa rồi có ý gì, nhưng mà giờ nàng có việc quan trọng hơn phải làm, lười cùng các nàng so đo mấy động tác nhỏ kia. Lạnh lùng liếc Tô Mộ Tuyết một cái, kéo Hiên Viên Hạo Thành rời khỏi ao hoa sen.

Cận Băng Tâm vừa thấy nàng muốn rời đi, trong lòng sốt ruột, nàng đi rồi thì kế hoạch của mình làm sao bây giờ? Xúc động nói: “Đại tiểu thư.” Kêu ra khỏi miệng liền hối hận, bởi vì nàng không biết nói cái gì.

“Sao nào, Băng di có chuyện gì?” Tô Mộ Tịch quay đầu, liếc Cận Băng Tâm một cái.

“Nô tỷ muốn nói, đại tiểu thư không cùng nhị tiểu thư chơi một chút sao? Các người thật lâu không gặp.”

Chặn đường ta để tỷ muội gặp mặt, nhìn mà Tô Mộ Tịch đều muốn phun, thật là giả mù sa mưa, Tô Mộ Tịch biết không sớm rời đi thì thanh danh mình sẽ bị hủy, liền nói: “Hoàng hậu nương nương còn chờ Thành hoàng tử và ta, giờ ta không có thời gian để chơi.” Cận Băng Tâm, người cứ yên tâm đi đi! Ta sẽ xóa hết chút áy náy còn lại của cha ta đối với Cận gia mới có thể từ từ thu thập người.

Nhìn Tô Mộ Tịch đi xa, Cận Băng Tâm khế cắn môi. Đáng chết, vì sao từ lúc đụng đầu Tô Mộ Tịch mỗi lần nàng tính kế đều thất bại. Mất thấy động tác của Vương Hươu Tú mấy ngày nay, Tô phủ sợ là không thể dung nàng nữa. Nhưng nàng không cam lòng, nàng không muốn gả cho nam nhân nàng không thương một lần nữa, nàng thích lão gia, dù làm thiếp cũng không có vấn đề gì.

Nhưng mà, nếu nàng không theo, Vương Hươu Tú muốn hại chết nàng dễ như bóp chết một con kiến vậy. Nàng ta không phải lão gia, sẽ không vì Cận gia mà nương tay với mình. Nghĩ đến đây, biệt viện ở Lệ thành nàng không thể ở, biệt viện kia là đồ cưới của Vương Hươu Tú, người quản thôn trang đương nhiên cũng là người của nàng ta. Giờ không thể tính kế Tô Mộ Tịch, được trên người Tuyết nhi cũng không sai biệt lắm sẽ phát tác, làm thế nào cho tốt đây?

Đột nhiên, gặp Giả Như Lâm đứng ở một bên bậu môi mát hứng, trong đầu chột lóe linh quang, Giả gia phú quý có thể sánh bằng Tô phủ. Giả Như Sinh là Lễ bộ thượng thư, Tuyết Nhi bị nữ nhi của hắn đẩy xuống ao hẳn sẽ làm gì, nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, nàng không tin Giả Như Sinh dám mặc kệ, nghĩ liền khom người nhặt lên một viên đá tròn vo trên mặt đất. Tô Mộ Tịch đứng cách ao hoa sen rất gần, Giả Như Lâm giờ mới lấy lại tinh thần, gặp Tô Mộ Tịch đi rồi liền vội vàng đi đến trước mặt Tô Mộ Tuyết. Cận Băng Tâm vốn cách Tô Mộ Tuyết không xa, tìm được cơ hội không người chú ý nơi này, cầm viên đá trong tay quăng đến Giả Như Lâm dưới chân.

“A” “Bùm” một tiếng, Cận Băng Tâm lập tức kêu to cứu mạng, gặp mọi người đều chú ý nơi này mới nhảy xuống ao. Giả Như Lâm nhìn chính tay mình, nàng, nàng không muốn đẩy Tô Mộ Tuyết xuống, tại sao, tại sao lại như vậy? Là Tô Mộ Tuyết tự ngã xuống, đúng, là chính nàng ngã xuống...

Nước ở ao hoa sen vốn không sâu, căn bản không quá đầu Cận Băng Tâm. Nhưng nàng tìm kiếm hơn thời gian một ly trà mới kéo Tô Mộ Tuyết lên. Vài tiểu cung nữ đi ôm Tô Mộ Tuyết vào nội điện Minh Nguyệt Cung, đổi quần áo trước đã.

Lúc này trên bờ vây đầy người, lão Thừa tướng vẻ mặt uy nghiêm: “Sao lại thế này?”

Có một đại tiểu thư lá gan to chỉ vào Giả Như Lâm, lắp bắp lên tiếng nói: “Là... Là nàng đẩy Tô Mộ Tuyết... Đẩy xuống nước...” Nghe được tiếng Tô Mộ Tuyết rớt xuống nước, các nàng đều nhìn thấy Giả Như Lâm vờn tay, khẳng định là nàng đẩy Tô Mộ Tuyết xuống.

Giả Như Lâm đã sớm bị dọa choáng váng, nghe người khác nói nàng đẩy, không ngừng lên tiếng phủ nhận: “Không phải ta, ta không có đẩy nàng. Không phải ta đẩy, ta không có đẩy nàng...”

Lúc này các phu nhân tiểu thư xem diễn bên cạnh đều lên tiếng thảo luận.

“Giả tiểu thư này ngày thường tính tình kiêu ngạo bốc đồng, không ngờ dám làm ra chuyện bực này.”

“Trời ạ, tuổi còn nhỏ đã ác độc như vậy, tương lai nhà ai còn muốn thú cô nương này về.”

“Ài, ta nói các người nói ít nhất vài câu, đừng để nàng nhớ kỹ, cha nàng là Lễ bộ thượng thư đó. Đến lúc đó cha nàng nghe được, cẩn thận hẳn nói vài câu trước mặt hoàng thượng thì nam nhân nhà các người một quyền cũng không đỡ nổi.”

“...” Im lặng trong chốc lát, nhưng lại không có ai đứng ra bênh vực.

Lúc này, Tô Thanh Hiệp và Vương Hươu Tú cùng toàn gia nhân còn có Giả thượng thư mới chạy lại đây. Nhìn thấy như vậy, Giả Thượng thư liền nói nữ nhi của mình sẽ không làm loại chuyện này. Tô Thanh Hiệp coi như bình tĩnh lên tiếng nói: “Tới nội điện trước, xem tình huống Tuyết nhi như thế nào

đã.”

Vừa nghe như vậy, lúc này đoàn người mới đến nội điện. Tô Mộ Tịch lôi kéo Hiên Viên Hạo Thành đi cuối cùng, nghe người người phía trước chỉ trích. Cười lạnh một cái, kiếp trước đều là nàng phải chịu những điều này. Mà lúc đó nàng cũng thực sự tin mình đây Tô Mộ Tuyết, còn để nàng ta ở lại trong cung để thái y điều trị một đoạn thời gian. Nhưng không biết, lần này nàng có còn giống kiếp trước hay không. Hẳn là không giống, lúc này người đẩy nàng ta không phải là mình. Cận Băng Tâm kia nhất định có tính toán khác.

Việc này kinh động đến hoàng hậu nương nương, nàng nghĩ Tô Mộ Tuyết là Tịch nhi muội muội, liền thỉnh thái y đến bắt mạch cho Tô Mộ Tuyết. Đoàn người đều nhìn thái y, nếu Tô Mộ Tuyết không có việc gì thì thôi, nếu có... Giả Như Lâm này coi như xong.

Thái y bắt mạch xong nhủ mảy suy nghĩ nửa ngày mới hành lễ nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng hoàng hậu nương nương, Tô nhị tiểu thư trước đó vài ngày vốn bị phong hàn, hôm nay lại ngâm nước bẩn, sợ là bị viêm phổi.” Nhưng thái y thấy có chút kỳ quái, chỉ mới xuống nước một chút, vì sao triệu chứng viêm phổi liền hiện ra? Lời này đương nhiên hẳn không dám nói ra, bằng không Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu nương nương sẽ nghĩ y thuật của hẳn không tinh, đến lúc đó phiền toái đến thân nên vẫn ít lời thì tốt hơn. Cận Băng Tâm biết điểm này mới kê đơn Tô Mộ Tuyết.

Viêm phổi, bệnh này không phải là có thể trị dứt, hoàng hậu nương nương vừa nghe liền hỏi nói: “Thái y, phải làm như thế nào mới tốt?”

“Vi thần khai phương thuốc, tốt nhất tìm một biệt trang để Tô nhị tiểu thư im lặng tĩnh dưỡng, bệnh này sợ là phải ba năm đến năm năm mới có thể trị dứt.” Thương kịp phở tì, chậm thì ba năm lâu thì năm năm!

Để thái y lui xuống, Hiên Viên Vinh Hi mới trầm giọng hỏi: “Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ai tới nói cho trẫm?” Hẳn đã cướp đi một nữ nhi của người ta, nếu Tô Mộ Tuyết gặp chuyện không may trong hoàng cung, Tô Thanh Hiệp còn có thể trung tâm với mình mới là lạ.

Lão Thừa tướng đứng dậy: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, người nọ là do Giả thượng thư thiên kim đẩy xuống.” Giả thượng thư này, ngày thường ông nhìn hẳn đã thấy khó chịu, đã sớm muốn ra tay, cuối cùng giờ cái cũng tìm được cơ hội.

“Không phải ta, không phải ta...” Giả Như Lâm sợ muốn chết, không thừa nhận chính mình đẩy Tô Mộ Tuyết.

Giả Như Sinh vừa thấy Giả Như Lâm như vậy liền biết nhất định là nữ nhi nhà mình gây rắc rối liền bùm một tiếng quỳ xuống: “Thần giáo nữ không nghiêm, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt.” Nha đầu chết tiệt kia, trở về nhất định phải hảo hảo giáo huấn. Giờ lão Thừa tướng đang muốn từ quan, đúng là cơ hội tốt để thăng quan, bị nha đầu chết tiệt này náo như vậy, Hoàng Thượng khẳng định sẽ không coi trọng hẳn.

“Thôi, này chuyện là gia sự của các ngươi, trẫm không tiện nói, Tô thượng thư chính ngươi nhìn mà làm.” Trung thu vốn là ngày hội vui vẻ, bị những người này huỷ hoại như vậy, tâm tình đều không có. Lôi kéo Lâm Ánh Nguyệt, hai người liền hỏi Quan Sur cùng.

Cung đưa hoàng đế xong, Tô Thanh Hiệp còn chưa nói gì, Giả Như Sinh đã đứng ở trước mặt hẳn thỉnh tội: “Thanh hiệp huynh, đại nhân không chấp kế tiểu nhân, bọn nhỏ chơi với nhau va chạm đụng phải là điều khó tránh khỏi. Bằng không hay là như vậy, để tiểu đệ chọn một tòa biệt trang chiếu cố lệnh thiên kim, đến khi bệnh của nàng khỏi hẳn mới thôi.” Bệnh viêm phổi sợ là muốn hẳn không ít bạc.

“Này...”

“Cho tiểu đệ thiếu huynh một cái nhân tình.”

“Cũng tốt.” Để Tô Mộ Tuyết rời khỏi mắt mình cũng tốt, chút áy náy với Cận gia đã sớm bị các nàng cọ trôi hết.

Cận Băng Tâm vừa thấy mục đích đã đạt được, quỳ trước mặt Tô Thanh Hiệp mắt ngấn nước mắt khẩn cầu: “Lão gia phu nhân, thỉnh ngài để nô tỳ đi theo chiếu cố nhị tiểu thư! Nhị tiểu thư là do nô tỳ nhìn lớn lên, nô tỳ lo lắng nàng ở một mình không ai chăm sóc.” Nhiều người nhìn như vậy, chúng phu nhân tiểu thư thích nhất là trung tâm, nhất định nói giúp mình.

Quả nhiên, vừa nghe có người đã nói, đều khen Cận Băng Tâm tốt bụng, khen Cận Băng Tâm trung tâm linh tinh...

“Cha, Tuyết Nhi nàng...” Tô Hồng Diệp cùng Tô Hồng Xán muốn để Tô Mộ Tuyết hỏi Tô phủ, miễn cho người khác nói Tô gia ngay cả nữ nhi cũng nuôi không nổi.

Tô Thanh Hiệp gật gật đầu, cùng nhau đi coi như sạch sẽ: “Cha tự có chừng mực, các ngươi không cần nhiều lời.”

Tô Mộ Tịch xem hết thấy vào trong mắt, đã biết Cận Băng Tâm muốn làm gì. Về mặt đau lòng tiêu sái đến bên người Cận Băng Tâm: “Băng di, cha đã đồng ý ngươi mau đứng lên đi! Trên mặt đất lạnh.” Lập tức lại nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Ngươi muốn mang Tô Mộ Tuyết đi Lệ thành đi! Ngươi nghĩ rằng ngươi muốn làm gì ta không biết sao? Nhưng ta cho các ngươi đi làm muốn xem ngươi có thể biến nàng thành bộ dáng gì, nàng, nhất định vĩnh viễn không thể so với ta. Còn có, tốt nhất nên thu hồi tâm tư của ngươi một cách cẩn thận, cha ta không phải là người ngươi có thể chạm vào, bằng không tương lai ngươi hỏi hoàng thành, Tô Mộ Tịch ta sẽ có biện pháp khiến ngươi sống không bằng chết.”

Cận Băng Tâm nghe xong Tô Mộ Tịch nói mở to hai mắt nhìn, nàng làm sao có thể biết? Những lời này ngay cả Tuyết Nhi nàng cũng chưa từng nói. Vì sao nàng cảm thấy Tô Mộ Tịch thật đáng sợ, giống như quỷ cái gì cũng biết hết. Cận Băng Tâm bị Tô Mộ Tịch nói sợ tới mức thật lâu còn chưa hoàn hồn, trong lúc thất thần bị người lôi kéo lên xe ngựa hỏi phủ.

Tô Mộ Tịch nhìn xe ngựa rời đi, biểu tình trên mặt khó lường. Cận Băng Tâm, Tô Mộ Tuyết, Tô Mộ Tịch ta chờ các ngươi trở về, xem các ngươi có thể làm ra sóng gió gì? Để các ngươi tưởng mình có thể trèo lên thật cao, nhưng không ngờ lại rơi xuống địa ngục, đây mới là điều khiển cho người ta sống

không bằng chết. Cận Băng Tâm, Tô Mộ Tuyết, ác mộng kiếp trước của ta là kết cục của các người kiếp này, ta sẽ không để các người giải thoát dễ dàng như vậy.

“Tịch, Tịch nhi.” Cảm giác được hận ý dọa người trên người Tô Mộ Tịch, Hiên Viên Hạo Thành lắc lắc Tô Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch nhìn Hiên Viên Hạo Thành vẻ mặt lo lắng, lại một lần nữa cảm tạ trời cao để nàng có thể trọng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Edit:Đằm♥CƠ

Tô Mộ Tuyết từ hôn mê tỉnh lại thì đã đến Lệ thành, tâm thần nào loạn một hồi bị Cận Băng Tâm hung hăng tát một cái mới ngừng lại được, uất ức ôm mặt sung đỏ nói: “Băng di, vì sao người lại đánh ta?”

“Tuyết Nhi, người không tin Băng di sao?” Cận Băng Tâm không lạnh nhạt như nước giếng dĩ vãng, hung hăng trừng Tô Mộ Tuyết. Giờ nàng cái gì cũng không có, chỉ có Tô Mộ Tuyết là quân cờ quan trọng nhất, không thể nghỉ thêm gì nữa. Mặc kệ Tô Mộ Tịch đã biết được chuyện gì, thân phận của nàng cũng vĩnh viễn không thể thay đổi. Tô Mộ Tịch trừ thân phận hoàng tử phi tương lai, nàng còn có cái gì? Cho nên ta không sợ, ta nhất định phải có được Tô đại ca.

“Tuyết Nhi tin tưởng.” Không tin thì có thể làm gì, giờ bên người nàng chỉ có Băng di. Nàng không rõ, đã có nàng vì sao còn muốn có Tô Mộ Tịch khiến người ta chán ghét kia, bộ dạng càng đáng yêu hơn nàng, càng nhiều người thích hơn nàng, nàng nhất định phải vượt qua Tô Mộ Tịch, mọi người sẽ thấy nàng mới là người hơn hẳn.

“Được, vậy người ngoan ngoãn đi theo Băng di, cho người làm gì người phải làm cái đó. Chỉ cần người ngoan ngoãn, ta nhất định khiến người trở thành nữ nhân tôn quý nhất Hiên Viên hoàng triều.” Cận Băng Tâm sờ sờ đầu Tô Mộ Tuyết, sâu kín nói.

“Ta không cần làm cái gì tôn quý nhất nữ nhân, ta muốn làm thê tử của Dạ hoàng tử.” Đứng ở vị trí tôn quý như Dạ hoàng tử, nàng cũng đã là người tôn quý nhất.

“Đương nhiên, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe Băng di nói.” Quả nhiên là nữ nhi Cận gia, chỉ cần muốn thì cái gì cũng có thể làm.

“Được, Tuyết Nhi nhất định ngoan ngoãn nghe Băng di.”

Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyết vừa rời đi, Tô Mộ Tịch đã bắt đầu tính đến chuyện Quan Sur cung. Nàng biết lấy tâm tính Hiên Viên Hạo Dạ, nếu thực sự đi lên đại vị khẳng định sẽ không bỏ qua Hạo Thành cùng hoàng hậu nương nương. Mà biện pháp tốt nhất để ngăn cản hẳn chính là để hoàng hậu mang thai sinh hạ Hoàng tử, như vậy hẳn sẽ vĩnh viễn không có khả năng thừa kế hoàng vị. Nhưng thật sự có thể thay đổi hết thấy kiếp trước sao, để hoàng hậu nương nương sinh hạ hoàng tử? Không có mình, Hiên Viên Hạo Dạ có thể dùng thủ đoạn khác hại hoàng hậu lưu sản hay không? Tô Mộ Tịch đang nghĩ nhập thần thì Hoa Ngừ mang theo Quý công công tiến vào: “Tiểu thư, Quý công công tới truyền khẩu dụ của Hoàng Thượng.”

Tô Mộ Tịch lấy lại tinh thần, nhớ tới Trung thu ngày ấy Hoàng Thượng có nói qua muốn gặp nàng, hơi hơi phúc thân có lễ: “Làm phiền Quý công công, Hoàng Thượng còn nói gì không?”

Quý công công thực vừa lòng thái độ có lễ của Tô Mộ Tịch, Hoàng Thượng cùng nương nương hẳn không nhìn lầm người: “Thỉnh tiểu thư cùng lão nô đến ngự thư phòng, Hoàng Thượng có việc muốn gặp mặt dặn dò tiểu thư, đang ở ngự thư phòng chờ người.”

“Thỉnh công công dẫn đường.” tìm Tô Mộ Tịch đập rốn lên, kiếp trước Hoàng Thượng chưa bao giờ triệu kiến mình mình. Lần này Hoàng Thượng triệu kiến là vì chuyện gì? Thu hồi tâm tư không dám nghĩ nhiều, đi theo sát Quý công công.

Tiến ngự thư phòng, Quý công công liền lui xuống.

Tô Mộ Tịch đi lên phía trước, hành đại lễ: “Thần nữ Tô Mộ Tịch tham kiến Hoàng Thượng.”

Hiên Viên Vinh Hi ngẩng đầu khỏi thư án, đánh giá kỹ tiểu nữ mới có sáu tuổi trước mắt. Nàng thật không giống sáu tuổi. Sau một lúc lâu, thu hồi ánh mắt hỏi: “Hôm nay trẫm gọi người đến, người có biết là vì chuyện gì?”

Dù là trước khi trọng sinh hay là sau khi trọng sinh, uy nghiêm cùng khí thế trên người Hiên Viên Vinh Hi đều khiến Tô Mộ Tịch cho tới bây giờ vẫn không dám nhìn thẳng, cúi đầu đáp: “Thần nữ ngu dốt, thỉnh Hoàng Thượng minh thị.”

“Trạng huống của Thành nhi người đã biết đến.” Buồng châu bút trong tay, biết rõ còn cố hỏi.

“Thần nữ biết.” Có lẽ không ai rõ ràng hơn nàng.

“Như vậy người tính sao.” Hiên Viên Vinh Hi không quên Tô Mộ Tịch còn nhỏ tuổi hẳn không thể nói điều gì dễ nghe, chỉ muốn nhìn xem nàng sẽ phản ứng ra sao, một lần khảo nghiệm cuối cùng này hy vọng nàng có thể thông qua.

“Bồi đến khi không thể bồi, ta sẽ không rời hẳn”. Những lời này quả nhiên không giống những lời mà một tiểu nữ mới có sáu tuổi có thể nói ra. Nhưng Hoàng Thượng hỏi nàng, nàng chỉ có thể đáp như thế.

Hiên Viên Vinh Hi bị câu trả lời của Tô Mộ Tịch làm cho sợ run một chút, lấy lại tinh thần bình tĩnh lắc đầu, lập tức gọi lên ý cười, nữ nhi của Tô Thanh Hiệp quả nhiên có ý tứ: “Được, mặc kệ lời này là ai dạy người, lời người nói hôm nay trầm tin.” Lấy một khối ngọc bội tinh xảo đặc sắc trên án thư: “Tịch nhi, người lại đây, trầm có thứ muốn giao cho người.”

Tô Mộ Tịch bị Hiên Viên Vinh Hi gọi một tiếng Tịch nhi làm sợ tới mức há to miệng, từ lúc nào Hoàng Thượng trở nên thân thiết như vậy? Lấy lại tinh thần đi tới trước mặt Hiên Viên Vinh Hi, nhìn ngọc bội trong tay hắn: “Hoàng Thượng, này...” Nương ánh mặt trời, Tô Mộ Tịch thấy rõ ràng vẫn lộ như máu trên ngọc bội. Ngọc bội này nàng đã gặp qua, trong tay Tùng Thư Minh kiếp trước.

Trịnh trọng giao ngọc bội vào đôi tay có chút nập nập của Tô Mộ Tịch, dặn dò nói: “Về sau người chính là chủ nhân của ngọc bội này, cầm nó người có thể điều động toàn bộ ám vệ hoàng thành, có thể khiến bọn họ làm cho người một chuyện. Ta biết người còn nhỏ không biết tác dụng của thứ này, nhưng từ giờ trở đi người cần phải học. Nhưng giờ người phải thể trước mặt trẫm, dù tương lai xảy ra chuyện gì, người cũng phải che chở Thành nhi cả đời, làm thế tử của hắn, không để hắn chịu chút thương tổn.”

Chuyện liên tục xảy ra khiến Tô Mộ Tịch có chút không biết làm sao, bởi vì việc này kiếp trước chưa từng xảy ra. Nghe Hoàng Thượng muốn nàng thể, lời thể này dù có hay không, nàng cũng sẽ hộ Hiên Viên Hạo Thành cả đời, nhưng nếu có thể để Hoàng Thượng yên tâm với mình hơn, lời nói ra đều thật tâm nói: “Ta, Tô Mộ Tịch xin thể với trời, nếu tương lai làm tổn hại Thành Hoàng tử sẽ chết không được từ tể.”

Hiên Viên Vinh Hi xem như yên tâm, hẳn không sợ Tô Mộ Tịch dối ý, hẳn có biện pháp xem xét lời thể của Tô Mộ Tịch sau này: “Được, Thiên Vũ người xuất hiện đi”

“Thiên Vũ tham kiến Hoàng Thượng.” Một nữ tử áo trắng không biết từ chỗ nào đi ra, một chút liền bay tới trước mặt hai người, trên khuôn mặt tuyệt sắc không có chút biểu cảm.

“Thiên Vũ, đem tất cả những gì người có dạy cho nàng, bao gồm cảm kỳ thư hoạ người đặc ý nhất.” Hiên Viên Vinh Hi thần nhiên nói.

Tô Mộ Tịch còn không biết ý nghĩa giờ khắc này. Nữ tử kêu là Thiên Vũ này, sợ chỉ cần nàng học được những thứ nàng ta dạy, đó sẽ trở thành vũ khí lợi hại tương lai nàng dùng để đối phó với địch nhân. Xem biểu cảm trên mặt Tô Mộ Tịch, Hiên Viên Vinh Hi biết nàng còn lọt vào sương mù, cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Tịch Nhi, mau bái sư đi”.

Còn không rõ lúc này đang xảy ra chuyện gì đâu? Sao lại bái sư ? Nhưng mệnh lệnh của Hoàng Thượng nàng không dám không nghe, Tô Mộ Tịch quỳ xuống dập đầu ba cái: “Tịch nhi gặp qua sư phò.”

“Ừ, đứng lên đi.” Trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Tô Mộ Tịch một cái, giống như trên đời này không có gì có thể giao động cảm xúc của nàng. Nữ nhân này thật lạnh, khác với Cận Băng Tâm ra vẻ thanh cao, Tô Mộ Tịch không tìm tòi nghiên cứu nhiều, dù sao về sau còn nhiều thời gian ở chung.

“Tốt lắm, trẫm cũng mệt mỏi, các người trước đi xuống đi!” Lâm bộ mọi mệt nhu nhu cái trán, lên tiếng đề hai người đi xuống.

“Vâng.” Hai người hơi hơi phúc thân rồi đi.

Tô Mộ Tịch cùng Thiên Vũ vừa rời đi, Lâm Ánh Nguyệt liền từ trong điện đi ra, kinh ngạc nói: “Vinh Hi, ta nghĩ chàng chỉ để Tịch nhi bái Thiên Vũ làm sư phụ mà thôi. Chàng còn dám giao ám ngọc cho nàng, ám vệ không phải chỉ truyền cho lịch đại hoàng thôi ư sao?” Nam nhân này thiên vị mình cùng Thành nhi nàng biết, lại không ngờ chàng lại làm đến mức này. Mặt ngoài nàng cảm thấy Vinh Hi không nên giao ám ngọc cho Tịch nhi, nhưng tư tâm nàng lại không hy vọng Hiên Viên Hạo Dạ có được đến ám vệ. Như vậy, nếu Vinh Hi mất đi, hẳn sẽ không lưu tình dùng ám vệ đối phó chính mình cùng Thành nhi.

“Ta có chừng mực, nàng không cần quan tâm quá mức. Thành nhi là con của hai chúng ta, là đứa con chúng ta yêu nhất, ta tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp để nó chu toàn cả đời, cho dù Dạ nhi có kếp vị ta, cũng sẽ không thể động đến Thành nhi cùng nàng.” Vô vô vai Lâm Ánh Nguyệt, hẳn chỉ có xưng ta khi ở bên cạnh Lâm Ánh Nguyệt, ở trước mặt nàng hẳn là trọng phụ chứ không phải là Hoàng đế.

“Đều là ta không tốt, không thể sinh thêm đứa nhỏ cho chàng. Nhưng cho dù biết là ta không tốt, ta cũng không muốn chia xẻ tình yêu cùng hết thảy của chàng với nữ nhân khác.” Tựa đầu vào vai Hiên Viên Vinh Hi, nếu nàng có thể sinh thêm một hoàng tử cho Vinh Hi thì sẽ không hao nhiều tâm tư như vậy. Rõ ràng Thái y nói thần thể nàng không có gì không khoẻ, nhưng mấy năm nay nàng lại không hoài thai, rốt cuộc là nơi nào xảy ra vấn đề?

“Nói cái gì ngốc đó, từ lần đầu tiên gặp nàng, ta biết nàng sẽ là nữ nhân ta yêu cả đời, vĩnh viễn không thay đổi. Chỉ là, có chút hối hận vì sao không gặp được nàng từ sớm, như vậy sẽ không có nữ nhân khác, cũng sẽ không xảy ra chuyện hạ độc, Thành nhi sẽ không như hôm nay. Ta là người đứng đầu thiên hạ, nhưng lại không cứu được chính đứa con của mình, thực xin lỗi.” Lần đầu nhìn thấy Lâm Ánh Nguyệt, Hiên Viên Vinh Hi vẫn còn nhớ rõ ràng giống như chỉ vừa xảy ra ngày hôm qua. Đời này có thể gặp được Nguyệt Nhi, là ông trời ban ân lớn nhất, so với ngôi vị hoàng đế còn khiến hắn vui vẻ hơn.

“Hừ, ta tin chàng mới lạ, ngoài miệng toàn lời ngon tiếng ngọt, ta nhớ trước kia hậu cung này không thiếu những nữ nhân xinh đẹp.” Lâm Ánh Nguyệt bĩu môi, cố ý ăm dăm chua năm xưa của Vinh Hi nhà mình.

“Ta không phải nói suông, ta sẽ làm được.” lúc này Hiên Viên Vinh Hi không còn giống một Hoàng Đế cửu ngũ chí tôn, mà càng giống tên lưu manh du côn. Hắn yêu Lâm Ánh Nguyệt và cũng chỉ ở trước mặt nàng hắn mới có thể là chính mình. Không bao lâu, trên long sán là một hồi xuân ý dào dạt. Cung nữ thái giám vội vàng lui ra ngoài, vụng trộm cảm thán, vì sao cảm tình của Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu luôn tốt như vậy.

Tô Mộ Tịch trở lại Tây điện vẫn ngồi ở bên giường ngăn người. Hết thấy đều không giống kiếp trước, có ngọc bội còn có Thiển Vũ đều là những thứ kiếp trước không xuất hiện. Tô Mộ Tịch lại trầm tư, kiếp trước mặc dù nàng không bắt nạt Hạo Thành trước mặt Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nương, nhưng làm cha mẹ, thấy đứa nhỏ không vui, bọn họ nhất định có thể nhìn ra chút gì đó. Kiếp này nàng thật tình đối tốt với Hiên Viên Hạo Thành, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu chắc là nhìn thấy được. Nhưng mà , hết thấy biến tốt hay là vẫn không tốt?

Tô Mộ Tịch nhìn xuyên qua ánh sáng ngọc bội, vẫn lộ bên trong giống như tơ máu, thật xinh đẹp, ngọc bội này cư nhiên có thể điều động toàn bộ âm vệ hoàng thành. Nhìn thật lâu sau, Tô Mộ Tịch mới thu hồi ngọc bội, trong mắt sáng ngời, có chút hiểu được vì sao Hoàng Thượng cho mình ngọc bội, tự mình thề độc là có ý tứ gì, thật đáng tâm của cha mẹ trong thiên hạ.

Vì để bọn họ càng yên tâm, Tô Mộ Tịch quyết định hành động. Nàng từng đến Thái Y Viện tra được ngày mai là ngày Lưu thái y sẽ đến Quan Sur cung bắt mạch bình an cho hoàng hậu nương, quả thật là một cơ hội tốt, kế hoạch vừa hiện lên trong lòng liền có quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trộm Hôn

Ngày hôm sau, mới canh năm Thiển Vũ đã vào phòng của Tô Mộ Tịch. Sợ tới mức Tô Mộ Tịch muốn kêu to, Thiển Vũ liền che miệng Tô Mộ Tịch, thần nhiên quẹt Tô Mộ Tịch một cái: “Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày canh giờ này phải rời giường. Giờ người mau thu thập một chút, ta mang người đi một nơi.”

Hôm nay không được, nàng còn có đại sự chưa làm, chuyện đó nàng không muốn buông ta, nhìn Thiển Vũ khẩn cầu nói: “Su phò, ngày mai lại đi có được không? hôm nay Tịch nhi có chuyện quan trọng muốn làm, cầu người .”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn làm nũng khẩn cầu của Tô Mộ Tịch, Thiển Vũ thất thần trong chốc lát, nếu đứa nhỏ của nàng còn tại thế cũng nên lớn như vậy! Ma xui quỷ khiến nàng lại gật gật đầu. Tô Mộ Tịch vừa được đến Thiển Vũ đồng ý, lập tức cười: “Cám ơn su phò.”

Thiển Vũ nhìn nàng cười, đột nhiên cảm thấy có chút chói mắt, đứng dậy nhanh nhẹn rời đi Tây điện.

Nhìn bên ngoài trời đã nắng lên, Tô Mộ Tịch cũng ngủ không được, tự mình mặc quần áo chải đầu. Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm mới đến thấy tiểu thư nhà mình còn đang rửa mặt chải đầu, hỏi: “Tiểu Thư, sao ngài dậy sớm như vậy?”

“Ngủ không được thì dậy thôi.” Nhận nước cùng muối súc miệng, để Hoa Ngữ lau mặt cho mình. Chuẩn bị xong, Tô Mộ Tịch liền mang theo Hoa Ngữ đi Đông điện đi. Đi vào, gặp Đình mẹ đang mặc quần áo cho Hiên Viên Hạo Thành, hơi hơi hành lễ: “Tịch nhi gấp qua Thành hoàng tử.”

Vừa thấy Tô Mộ Tịch đến, nhân tình Hiên Viên Hạo Thành sáng lên: “Tịch nhi hôm nay tới thật sớm, ông mặt trời còn chưa chiếu vào cửa sổ của Thành nhi muội đã tới rồi. Mẹ người mặc nhanh cho Thành nhi, đừng để Tịch nhi chờ lâu.” Nói xong, về mặt lấy lòng nhìn Tô Mộ Tịch.

Nhìn hắn tội nghiệp như vậy, Tô Mộ Tịch buồn cười: “Thành hoàng tử ngoan ngoãn, chờ Đình mẹ mặc xong quần áo cho huynh chúng ta cùng đi Quan Sur cung dùng bữa sáng với mẫu hậu được không?”

“Tốt tốt, Thành nhi thích nhất cùng mẫu hậu, phụ hoàng dùng bữa sáng.” Mỗi một lần mẫu hậu đều thật vui vẻ gấp thức ăn cho mình, phụ hoàng cũng phải hỏi Thành nhi muốn ăn gì, hắn rất thích thời điểm như vậy, ấm áp. Nhưng Đình mẹ nói, không thể thường xuyên như vậy, nếu không sẽ không phải là hảo hãi tử của phụ hoàng mẫu hậu.

Chốc lát sau, hai người đi đến Quan Sur cung, Hoàng Thượng cùng hoàng hậu cũng vừa rời giường. Ngồi trong chốc lát hoàng hậu rửa mặt chải đầu xong liền đi ra. Hiên Viên Hạo Thành hữu mô hữu dạng thỉnh an: “Thành nhi gấp qua phụ hoàng mẫu hậu.” Hiên Viên Hạo Thành thỉnh an xong, Tô Mộ Tịch mới khom người hành lễ: “Tịch nhi gấp qua Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương.”

“Đến, các con mau tới đây ngồi, Tịch nhi đến đây về rồi Thành nhi của chúng ta lớn lên không ít đâu, còn biết thỉnh an.” hôm nay tâm tình hoàng hậu nương nương rất tốt, trên mặt Hoàng đế cũng treo ý cười không rõ.

Chỉ chốc lát sau, Quý công công liền truyền đồ ăn lên. Lúc dùng bữa Tô Mộ Tịch biết vì sao Hạo Thành thích theo chân bọn họ cùng nhau dùng bữa. Không có thân phận Hoàng Thượng hoàng hậu, càng như người nhà, tiếng hoan hô cười đùa, ăn đều là cháo hoa rau xanh bình thường nhất, thật ấm áp.

Dùng xong đồ ăn sáng Hiên Viên Vinh Hi liền vào triều sớm, Tô Mộ Tịch mặc dù hay nói chuyện với hoàng hậu nương nương, nhưng trong lòng luôn luôn sốt ruột Lưu thái y khi nào thì đến? Tô Mộ Tịch nhớ rõ nơi bọn họ đánh vỡ bồn hoa là ở mặt sau một gian phòng vẽ tranh của Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương am hiểu nhất là họa, mọi người ở Quan Su cung đều biết, hơn nữa mỗi ngày nàng đều ở ngóc ở bên trong ít nhất hai canh giờ. Không thể không nói về mấy thứ này ở trong bồn hoa, người này thật có tâm tư, nơi đó là đương nhiên rất an toàn ít có ai kiểm tra so với những nơi khác.

Tô Mộ Tịch suy nghĩ thật lâu sau, mở miệng nói: “Mẫu hậu, Tịch nhi thường nghe mẫu thân nói mẫu hậu vẽ rất đẹp, không biết Tịch nhi có vinh hạnh nhìn xem hay không?”

“Tịch nhi thích vẽ tranh sao?” nhân tình hoàng hậu nương nương sáng lên, hưng trí bừng bừng hỏi.

“Tịch nhi thích, nhưng họa không được tốt lắm, thường bị các ca ca chê cười.” Tô Mộ Tịch cúi đầu, hoàng hậu nghĩ nàng then thừng, đáp: “Khó được con thích, đến, cùng Thành nhi vào phòng vẽ tranh của bản cung xem, bản cung có thể chỉ chỉ cho con.”

“Tạ hoàng hậu nương nương.” Ừm, mục đích đạt được, Tô Mộ Tịch vội vàng kéo Hiên Viên Hạo Thành đi theo sau Lâm Ánh Nguyệt.

Bãi trí bên trong không khác trước là mấy, tiến vào phòng Tô Mộ Tịch liền nhìn đến bồn hoa xinh đẹp bên cửa sổ. Thu hồi ánh mắt, một bên trả lời câu hỏi của hoàng hậu nương nương vừa nghĩ Lưu thái y hẳn sắp tới đi! Quả nhiên, không bao lâu Vận Nhiễm liền vào: “Nương nương, Lưu thái y đến thỉnh mạch bình an cho ngài.”

“Ừ, đã biết, Tịch nhi các con ngoan ngoãn không nên chạm loạn những thứ trong phòng biết không?” Sờ sờ đầu hai người.

“Đã biết, mẫu hậu.” không chạm mới là lạ, hôm nay đến không vì vậy sao?

Hoàng hậu vừa ra đi, Tô Mộ Tịch dựa vào gần kia bồn cảnh đưa tay muốn đẩy đổ nó, bất đắc dĩ bây giờ còn rất bé căn bản là đụng không đến, thật sự tức chết nàng. Tô Mộ Tịch vừa chuyển đầu, nhìn bên người Hiên Viên Hạo Thành có cái ghế: “Hạo Thành, đem cái ghế kia lại đây.”

Hiên Viên Hạo Thành đứng bất động, vẻ mặt còn nghiêm túc phân rõ phải trái nói: “Tịch nhi, mẫu hậu vừa mới nói không thể loạn chạm vào đồ trong phòng, phải nghe lời.” Mẫu hậu nói nhất định là đúng, Thành Nhi là hảo hán từ nghe lời mẫu hậu nói, không động sẽ không động. Nghĩ, còn dùng hai tay giữ chặt ghế ngồi xuống.

Tô Mộ Tịch thấy hần mặc kệ, chính mình chạy qua, kéo vài cái cũng không thể lòi ra khỏi tay Hiên Viên Hạo Thành. Thờ dài, nói: “Mẫu hậu nói không thể loạn chạm những thứ trong phòng có phải không?”

Dùng sức gật gật đầu: “Đúng vậy!”

Bị lừa, tiếp tục: “Kia Hạo Thành có biết loạn chạm là gì sao?”

Dùng sức nghĩ nghĩ, lắc đầu.

“Là được, Hạo Thành không biết loạn chạm là cái gì sao lại không cho Tịch nhi cái ghế? Cho nên, có phải Hạo Thành nên đem ghế cho Tịch nhi hay không.” Một chút cũng không núng nính lừa người khác, giờ Tô Mộ Tịch gạt người có chút thành tựu nghiệm.

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Vì sao hần cảm thấy Tịch nhi nói không đúng ?

“Không được nhưng mà, mau đưa ghế cho ta, bằng không Tịch nhi không làm thế tử của huynh đâu.” Tô Mộ Tịch hai tay chống nạnh, không tin vật nhỏ người dám không theo.

Vừa nghe Tô Mộ Tịch nói như vậy, Hiên Viên Hạo Thành lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn buông tay.

Tô Mộ Tịch ôm ghế, lập tức đi đến đẩy bồn hoa xuống đất: “Choảng” một tiếng bồn hoa rơi xuống mặt đất. Tô Mộ Tịch vì không đứng vững cũng ngã xuống hét to “A” một tiếng. Hiên Viên Hạo Thành chạy tới nâng Tô Mộ Tịch lên “Tịch nhi, muội có đau không, người tới a!” Người bên ngoài đương nhiên cũng nghe thấy, không bao lâu hoàng hậu nương nương liền vào, nhìn thấy bồn hoa trên mặt đất: “Không phải không cho các người loạn chạm hay sao? Người có bị sao hay không?”

“Mẫu hậu, Tịch nhi bị té xuống đất, người mau để người ta nhìn xem Tịch nhi.” Lôi kéo tay Tô Mộ Tịch thối thối khắp nơi, vừa nghe mẫu hậu hỏi lập tức trả lời.

“Lưu thái y, mau vào giúp Tịch nhi xem một chút.” Cô nương này bình thường rất văn tĩnh, sao có thể loạn chạm vào bồn hoa kia?

Lưu thái y đi vào bắt mạch cho Tô Mộ Tịch: “Tiểu thư, có thấy nơi nào đau không?”

“Ta không sao, làm phiền Lưu thái y.” Thấy mấy người sốt ruột khiến Tô Mộ Tịch có chút bồn khoản, đành phải cúi đầu thành thật trả lời.

“Đứa nhỏ này, bình thường im im lặng lặng, lúc này sao lại giống như hầu tử thế? Bồn hoa kia có gì đẹp?” lúc này hoàng hậu giống như đang giáo dục khuê nữ nhà mình.

Tô Mộ Tịch thấy Lưu thái y còn chưa có phản ứng, chỉ thân thiết xem xét thân mình mình, nóng nảy chớp mắt: “Mẫu hậu, Tịch nhi biết sai rồi, Tịch nhi chỉ nghĩ thấy bồn hoa thơm quá, muốn nhìn một chút bên trong có cái gì?” Nói xong, học bộ dáng Hiên Viên Hạo Thành ngày thường làm sai sự, cúi đầu trạc ngón tay.

“Thơm, chỉ là một chậu thanh tùng mà thôi, làm sao có thể có mùi?” Hoàng hậu vừa nghe xong liền kỳ quái.

Lưu thái y nghe xong Tô Mộ Tịch nói, mới tiêu sái đến bồn hoa bị bề nát xem kỹ. Cảm thứ ở dưới bồn hoa lên cẩn thận nghiên cứu, cuối cùng đưa tới trước mũi người một chút, sắc mặt đại biến: “Nương nương, thỉnh ngài để Thành hoàng tử cùng Tô tiểu thư rời đi nơi này, thân có việc bẩm báo.”

“Vạn Nhiễm, mau, mang Thành nhi cùng Tịch nhi đi xuống, Lưu Mẹ người đi tìm Quý công công gọi Hoàng Thượng đến.” Nhìn thần sắc Lưu thái y, hoàng hậu nương nương đã đoán được bên trong bồn hoa khẳng định có vấn đề.

Tô Mộ Tịch thấy mục đích đạt được, nhẹ nhàng thở ra, cùng Hiên Viên Hạo Thành trở về Thần Hi cung.

Hiên Viên Hạo Thành cùng Tô Mộ Tịch vừa rời đi, mặt Lâm Ánh Nguyệt lập tức lạnh xuống, bộ dáng thân thiết vừa rồi liền biến mất: “Lưu thái y, người thành thật trả lời bản cung, bên trong bồn hoa này rốt cuộc có thứ gì?”

Lưu thái y sợ tới mức quỳ trên mặt đất, kinh sợ đáp: “Nương nương, bên trong bồn hoa có phân lượng xạ hương rất lớn.”

“Cái gì? Xạ hương, thứ đó mùi rất nồng, bản cung ở trong này lâu như vậy sao không có khả năng ngửi thấy.” Lâm Ánh Nguyệt biến sắc, xạ hương này cho vào bao lâu? Nàng và các cung nhân đều không phát hiện, sự việc thật không tầm thường.

“Hoàng hậu nương nương, nặc hương bên trong là dược phẩm cực kỳ quý hiếm, thành phần lại cho nhiều hơn xạ hương bình thường rất nhiều. Xạ hương này lại được trộn lẫn cùng bùn đất trong bồn hoa, hỗn hợp cùng một chỗ khiến người ta không dễ phát hiện. Nếu không phải hôm nay Tô tiểu thư vô tình đánh vỡ bồn hoa, cho dù vì thân tiến vào nơi này, ngày ngốc vài canh giờ cũng không thể phát hiện.” Lưu thái y trả lời thật cẩn thận.

“Hoàng hậu, làm sao vậy?” Hiên Viên Vinh Hi vừa hạ triều, ngay cả tấu chương đều chưa kịp xem đã nghe Lưu Mẹ nói Quan Sur cung xảy ra chuyện.

Lâm Ánh Nguyệt khom người hành lễ: “Nô tì tham kiến Hoàng Thượng.” Lập tức nói với Hiên Viên Vinh Hi chuyện vừa rồi, Hiên Viên Vinh Hi nghe xong mặt không chút thay đổi hỏi: “Lưu thái y, người xác định bên trong bồn hoa có xạ hương?”

“Quả thật là xạ hương, vì thân không dám nói dối.” Lưu thái y quỳ trên mặt đất, sao một cái vừa hỏi xong lại đến một cái.

“Được, thật giỏi, người Quan Sur cung là gan càng lúc càng lớn.” Lúc này Quan Sur cung cao thấp chỉ sợ đều biết việc này, muốn tìm kẻ làm sợ không có khả năng. Bọn họ dám thả xạ hương đương nhiên đã sớm chuẩn bị lúc bị người điều tra ra. Hiên Viên Vinh Hi nghĩ trong lòng liền lạnh giọng nói với Quý công công nói: “Đi gọi mọi kẻ tiếp xúc qua bồn hoa này đến, thẩm tự mình thẩm vấn, nhớ rõ một cái cũng không thể bỏ sót.”

“Vâng, nô tì đi làm.” Quý công công mang theo hai tiểu thái giám đi xuống.

“Hoàng hậu, nàng cũng mệt mỏi đi nghỉ ngơi trước đi! Chuyện nơi này giao cho thẩm xử lý. Lưu mẹ, mang hoàng hậu nương nương đến Long Tường cung.” Quan Sur cung này phải kiểm tra lại trên xuống dưới.

Lâm Ánh Nguyệt biết, trên mặt Hiên Viên Vinh Hi càng là bình tĩnh thì phát hỏa càng lớn. Người thả xạ hương này khẳng định là tra không được, nhưng chàng nhất định sẽ để tất cả mọi người nhớ rõ, Quan Sur cung không phải là nơi bọn họ có thể tùy tiện tính kế. Chàng làm việc, nàng luôn luôn yên tâm, hơi hơi hành lễ: “Hoàng Thượng lo lắng, thân thiếp cáo lui trước.” Nói xong liền lui xuống. Chuyện hậu cung vốn là chuyện nàng quản lý, nhưng việc này lại là hoàng đế Hiên Viên hoàng triều đến làm.

Thần Hi cung, từ Quan Sur cung trở về Hiên Viên Hạo Thành không cùng Tô Mộ Tịch nói chuyện nhiều, vẫn chu cái miệng. Tô Mộ Tịch nói với hắn nói hắn cũng không để ý. Hiên Viên Hạo Thành có ý bên trong nho nhỏ oán niệm: mẫu hậu đều nói không cần loạn chạm vào trong phòng gì đó Tịch nhi còn chạm vào, lúc này nàng bị thương nhất định rất đau, nhưng là hiện tại không thể để ý nàng, vạn nhất lần sau nàng còn không nghe lời làm sao bây giờ? Hôm nay nhất định phải Tịch nhi nhận sai, mình mới có thể để ý nàng, bằng không lần sau vạn nhất Tịch nhi giống tiểu Linh Nhi như vậy té bị thương chân làm sao bây giờ? Hắn vừa mới nghĩ liền sợ hãi.

Tô Mộ Tịch gặp Hiên Viên Hạo Thành không để ý tới chính mình, cười cười biết tiểu gia hỏa này khẳng định bởi vì chuyện vừa rồi tức giận. Mặc kệ có phải hay không trí lực bình thường, Hiên Viên gia đặc hữu chủ nghĩ đại nam tử vẫn lộ ra. Tô Mộ Tịch ra về đáng thương lôi kéo Hiên Viên Hạo Thành quần áo, nói: “Hạo Thành, Tịch nhi xin lỗi là Tịch nhi sai lầm rồi, người không cần không để ý tới Tịch nhi được không?” Tô Mộ Tịch ủy khuất, vì sao nàng còn phải xin lỗi, nàng làm như vậy đều là vì tốt cho Hạo Thành. Quên đi, thành toàn một chút hắn ít chủ nghĩa đại nam nhi đi!

Hiên Viên Hạo Thành thế này mới dùng mặt đối với Tô Mộ Tịch, vẻ mặt tiểu đứng đắn hỏi: “Tịch nhi thật sự biết sai lầm rồi?”

“Àn, Tịch nhi biết sai lầm rồi, Hạo Thành nói cái gì đều đúng.” Tô Mộ Tịch giờ khắc này vì sao cảm thấy chính mình mới là ngốc? Quên đi, bình thường khi dễ hắn nhiều như vậy thứ, lúc này làm cho hắn thực hiện được một lần.

“Àn, Tịch nhi biết thì tốt rồi. Kia, Tịch nhi có hay không nơi đó đau đau, đau ở đâu nói nói Thành nhi cho người thổi thổi sẽ không đau.” Nói xong, lôi kéo Tô Mộ Tịch trên tay hạ lật xem, chu phần nộn cái miệng nhỏ nhắn nơi này thổi thổi nơi đó thổi thổi.

Tô Mộ Tịch từ hắn làm ấm ỉ, trên mặt tràn đầy ý cười, thấy hắn thổi này thổi kia trong lòng đều giống thả cái tiểu ấm lò giống nhau. Không chịu không chế hỏi: “Hạo Thành, nếu có một ngày ta không để ý tới người, người hội làm như thế nào?”

Lập tức dừng lại thối thối động tác, hốc mắt hồng hồng nhìn Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi vì sao không để ý tới Thành nhi, Thành nhi là làm sai chuyện gì sao?”
Hiên Viên Hạo Thành nhìn Tô Mộ Tịch bộ dáng, giống một cái bị chủ nhân vứt bỏ con chó nhỏ bộ dáng rất đáng thương.

Nàng đánh cái cách khác mà thôi, tiểu tử kia dùng kích động như vậy sao? “Hạo Thành, ta chỉ là nói nếu, nếu có một ngày ngươi chọc ta tức giận, ta không để ý tới ngươi ngươi hội làm như thế nào?”

Nguyên lai là nếu nha! Tịch nhi tức giận đương nhiên muốn hỏi Tịch nhi thế nào mới không tức giận, nghiêng đầu hỏi: “Tịch nhi, vậy ngươi muốn Thành nhi làm như thế nào ngươi mới không tức giận sao?”

Ách, quên đi, nàng cảm thấy này hóa khẳng định là ở giả ngu, cư nhiên biết như vậy hỏi nàng. Dối cánh tay thân đến Hiên Viên Hạo Thành trước mặt, mệnh lệnh nói: “Tiếp tục thôi, Tịch nhi tay đau quá.”

Lập tức đã quên vừa rồi, khẽ kéo qua Tô Mộ Tịch thủ, chu phần nộn cái miệng nhỏ nhắn tiếp tục thối. Nhìn Hiên Viên Hạo Thành thật cẩn thận vì chính mình thối bộ dáng, Tô Mộ Tịch trong lòng giống có trăm ngàn con kiến tại cắn cắn, không chịu khống chế ngừng đầu tiến đến Hiên Viên Hạo Thành trước mặt, nhẹ nhàng hôn của hân khuôn mặt nhỏ nhắn một chút. Lập tức, Tô Mộ Tịch lấy lại tinh thần, bùm mặt chạy ra. Nàng, nàng làm cái gì vậy? Hạo Thành, Hạo Thành hiện tại mới bảy tuổi, nàng hiện tại thân mình cũng mới sáu tuổi. . .

Hiên Viên Hạo Thành bị Tô Mộ Tịch động tác biến thành ngơ ngác ngồi ở bàn đu dây thượng, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại vuốt chính mình bị hôn địa phương ngây ngô cười. Tuy rằng không biết Tịch nhi làm như vậy là có ý tứ gì? Hân rất thích nga, ngơ ngác ôm ngực, nó vì sao đập nhanh như vậy? Đứa nhỏ này bị Tô Mộ Tịch đùa giỡn. . .

Quan Sur cung, quý công công đem mọi người đều tụ tập lại một chỗ. Hiên Viên Vinh Hi nhìn đến đám người đang quỳ, cười lạnh một cái, thản nhiên nói: “Phòng vệ bốn cảnh bên trong phát hiện có xạ hương, là các ngươi bên trong ai làm, hân tự mình rõ ràng, trăm cũng lười phí tinh lực đi thăm dò. Người tới, đem những người này tha xuống, mỗi cái đánh một trăm bản đuổi ra khỏi hoàng thành. Quan Sur cung lí lí ngoại ngoại cung nữ cùng thái giám, toàn bộ đều thay đổi hết, một cái cũng không lưu. Hân Thương, việc này giao cho ngươi, ngươi tự biết nên làm như thế nào chứ.” Hân Thương là nội vệ thống lĩnh quân, Hoàng đế bên ngoài tâm phúc.

“Nặc, thần cái này đi làm.” Nhìn sắc mặt như hàn băng Hoàng Thượng, Hân Thương biết Hoàng Thượng lần này là thật nổi giận, không dám nhiều lời tiếp chỉ liền lui xuống.

Công đạo hoàn Quan Sur cung chuyện, Hiên Viên Vinh Hi về tới Ngự thư phòng đem cung nữ thái giám tất cả đều bình lui, khinh hoán thanh: “Thiên Tường, ngươi đi ra, trăm có việc công đạo.”

“Thiên tường tham kiến Hoàng Thượng.” Hắc y nam tử xuất hiện tại Hiên Viên Vinh Hi trước mặt, quỳ xuống nghe chỉ.

“Phái người đi theo những cung nữ thái giám trăm đuổi khỏi cung, xuất hiện khả nghi liền theo dõi.” Tại Quan Sur cung hạ lâu như vậy xạ hương cư nhiên không có người phát hiện, phía sau màn người quả nhiên cao minh. Trục tiếp hỏi không tra được, từ trong bóng tối làm, hân cũng không tin phía sau màn nhân hội không giết người diệt khẩu. Lập tức giống như nghĩ tới cái gì, Hiên Viên Vinh Hi lại công đạo nói: “Đúng rồi, Thiên Tường ngươi tìm hai cái khinh công tốt ám vệ nhìn chăm chăm Tử Kim cung.” Mặc dù cảm thấy khả năng không lớn đến Dạ nhi, nhưng nhìn chăm chăm luôn tốt. Dù sao nguyệt nhi nếu không thể lại mang thai, như vậy ích lớn nhất đó là hân. .

“Nặc.” Thiên tường nhận được ý chỉ, liền lặng yên không một tiếng động ly khai.

Tử Kim cung, nghe được tiểu thái giám truyền quay lại tin tức, Hiên Viên Hạo Dạ liền ngồi ở ghế trên suy nghĩ. Tại sao có thể như vậy? Hân hôm qua đi Quan Sur cung thình an thời điểm hoàn hảo tốt, chuyện gì đều không có phát sinh? Như thế nào mới một ngày công phu liền bị phát hiện?

Không bao lâu, Vi mama liền đi đến: “Hoàng tử, ngươi không phải nói Quan Sur cung hết thấy như thường sao? Như thế nào liền bị phát hiện Ngươi có biết chúng ta mất nhiều khí lực, thật vất vả mới tại Quan Sur cung xếp vào một cái người của chúng ta, hiện tại toàn xong rồi.”

Hiên Viên Hạo Dạ cau mày, suy nghĩ nửa ngày mới trả lời: “Ta hôm qua đi còn hết thấy như thường, ta cũng không biết vì sao hội như vậy? Sự tình nếu bại lộ, mama, chúng ta có phải hay không muốn giết kia cung nữ diệt khẩu?”

Vi mama sắc mặt trầm xuống: “Hoàng tử, ngươi rất thiếu kiên nhẫn. (nàng) đã nói, không thể động cái kia cung nữ Hoàng Thượng hiện tại khẳng định phái người đi theo, chúng ta động thủ ngược lại kinh động Hoàng Thượng.”

“Nhưng là, nếu kia cung nữ đem chúng ta nói ra làm sao bây giờ?” Hiên Viên Hạo Dạ vẫn là lo lắng, nếu xảy ra chuyện, phụ hoàng đã biết, hân cho dù xong rồi.

“Hoàng tử, ngươi còn rất nghĩ đến rất đơn giản (nàng) nếu dám làm như thế, tất nhiên đã chuẩn bị nếu bị phát hiện.” Vi mama đối Hiên Viên Hạo Dạ có chút thất vọng, tuổi không nhỏ, tâm quả thật đủ ngoan, nhưng mà trong lòng nhưng không có bao nhiêu mưu tính. Nếu không phải (nàng) tại, Dạ hoàng tử có thể thuận lợi đi lên ngôi vị hoàng đế sao?

Hiên Viên Hạo Dạ cúi đầu: “Là ta nghĩ đến không chu toàn.”

Thấy hân cúi đầu, Vi mama cũng không nói nhiều, chỉ chuyển giao (nàng) nói trong lời nói: “Hoàng tử, (nàng) nói hiện tại Quan Sur cung chuyện nếu bị phát hiện, chúng ta lại không thể lại có cơ hội tại Lâm Ánh Nguyệt nơi đó xuống tay. Nàng mang thai là chuyện sớm hay muộn, hiện tại quan trọng nhất là theo Tô Mộ Tịch trên người xuống tay, bằng không, làm cho Lâm Ánh Nguyệt đàn hạ hoàng tử, ngôi vị hoàng đế ngươi vĩnh viễn đều đăng không lên rồi.

Không đảm đương nổi hoàng đế, người dùng cái gì cho mẫu phi người báo thù?”

“Ta...” Hân nhưng thật ra tưởng tới gần Tô Mộ Tịch kia nha đầu căn bản không thể tiến hơn, mỗi một lần đi tìm nàng, đều ăn không ít giận, nàng căn bản không thấy chính mình

“Nàng không thấy người, hoàng tử không biết dùng phương pháp thấy nàng sao? Nàng tuổi còn nhỏ, nếu có người thường xuyên tại nàng trước mặt để người cùng Thành hoàng tử bất đồng, nàng tự nhiên sẽ thiên hướng người. Việc này ta sẽ đi làm, còn lại liền xem hoàng tử chính người.” Nói xong, Vì mama liền lui xuống.

Hiên Viên Hạo Dạ ngồi ở chỗ cũ ánh mắt ám ám, Tô Mộ Tịch, bốn hoàng tử nhìn người có thể trốn ta trốn tới khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bước đầu phá này tính kế

EDIT: Uni

Thời gian vội vàng đi qua, Quan Sur cung cao thấp đều thay đổi cái bộ dáng. Mỗi ngày ra vào Quan Sur cung gì đó, đều phải làm cho thái y lý ngoại ngoại cẩn thận tra vài lần.

Mà Hiên Viên Hạo Dạ cũng giống nhau đổi đổi tính, mỗi ngày hướng Thần Hi cung chạy. Tô Mộ Tịch mỗi ngày thấy hân liền cùng thấy người xa lạ giống nhau, vẫn an có lệ, bởi vì không ai so với nàng càng hiểu biết Hiên Viên Hạo Dạ mục đích đến là vì cái gì, cho nên Tô Mộ Tịch mặc kệ hân, Hiên Viên Hạo Thành chỉ sợ nhìn thấy Hiên Viên Hạo Dạ, thấy hân gần nhất liền lôi kéo Tô Mộ Tịch trốn hồi Đông viện chính mình, như thế nào cũng không chịu đi ra.

Gần nhất còn có sự kiện này phát sinh, mỗi lần Tô Mộ Tịch cùng Hoa Ngữ đến ngự hoa viên thời điểm, luôn nghe được người ta thảo luận Thành hoàng tử có bao nhiêu ngọc có bao nhiêu bổng, Dạ hoàng tử bộ dạng nhiều tuần thật tốt. Tô Mộ Tịch trở lại tây điện liền nghĩ nghĩ, chỉ biết sao lại thế này, bọn họ tưởng nàng là kiếp trước Tô Mộ Tịch sao? Loại này chiêu số đã muốn mặc kệ dùng. Nhưng mà, không thể làm cho bọn họ tiếp tục lại thảo luận đi xuống. Tiểu cung nữ tiểu thái giám nói Hiên Viên Hạo Dạ có bao nhiêu tuần thật tốt nàng mặc kệ, nhưng nàng không hy vọng nghe được người ta nói Hiên Viên Hạo Thành không tốt, xem ra phải giết gà dọa dột khi.

Sáng sớm, Tô Mộ Tịch tại Thiên thanh cung luyện tốt lắm nhất thủ khúc, Thiên Vũ mới đem nàng đuổi về Thần Hi cung. Vừa hồi Tây điện tại bàn trang điểm vừa nhỏ xuống cây trầm gội tóc trên đầu, Tổng mama liền vào được hành lễ nói: “Lão nô gặp qua tiểu thư” Lập tức đi đến Tô Mộ Tịch bên người tiếp nhận trong tay nàng trầm gội tóc: “Tiểu thư, lão nô giúp người. Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm các nàng như thế nào còn không có đến hầu hạ tiểu thư? Cư nhiên làm cho tiểu thư tự mình làm loại chuyện này, thật là đáng đánh đòn.”

Tô Mộ Tịch trong lòng trung cười lạnh một tiếng, giúp ta? Việc này vốn chính là người phải làm. Trên mặt vẫn là bình thản cảm kích nói: “Cảm ơn mama, mama hôm nay tới là tìm Tịch nhi có chuyện gì sao?”

Tổng mẹ vừa thấy Tô Mộ Tịch lúc này dễ bảo cười đáp: “Lão nô mấy ngày nay sự việc, không như thế nào hầu hạ tiểu thư. Lúc này đã muốn cùng Đình mama thương lượng qua, về sau tiểu thư ăn, mặc ở, đi lại từ lão nô đến an bài.”

Từ nàng đến an bài, xem ra, Hiên Viên Hạo Dạ lại muốn đánh chủ ý lợi dụng chính mình đây. Đáng tiếc, hân bản tính nhảm rồi, nàng sớm đã không phải kiếp trước cái ngọc kia Tô Mộ Tịch, mỉm cười: “Vậy làm phiền mama.” Lập tức giận tái mặt cân nhắc, này Tổng mama rốt cuộc muốn hay không lưu? Hiên Viên Hạo Dạ tính toán trước kế chính mình là xác định vững chắc, Tổng mama người này nàng coi như hiểu biết nếu phế đi nàng, vạn nhất Hiên Viên Hạo Dạ liền đổi một người đến nàng không nhất định đoán được, rốt cuộc muốn làm như thế nào mới là tốt nhất?

Lúc này, Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm vào được hành lễ nói: “Tiểu thư.”

Tổng mama ra về nghiêm khắc giận tái mặt, khiển trách: “Các người hai cái nha đầu, như thế nào lúc này mới đến? Cư nhiên dám để cho tiểu thư chính mình rửa mặt chải đầu, có phải hay không không nghĩ muốn đầu các người. Ta không tại, một đám lá gan càng lúc càng lớn có phải hay không?” Lời này mình bạch nếu rửa nha đầu, ả y còn lại là nói cho Tô Mộ Tịch không có ta ở đây, này Tây điện cũng không đầy đủ. Tô Mộ Tịch còn nhỏ, nghĩ đến Tô Mộ Tịch nghe không hiểu lời của nàng đâu.

Tô Mộ Tịch vốn định không cùng nàng so đo, nhưng thấy nàng như thế hung thần ác sát rửa nha đầu Hoa Ngữ xem không thuận. Kiếp trước liền là vì nàng rất nhường nhịn, mới làm cho Hoa Ngữ bị này đó tiểu nhân hại chết. Nghĩ nghĩ, Tô Mộ Tịch khuôn mặt nhỏ nhắn ra vẻ khó hiểu hỏi: “Mama thật lợi hại, mama, trong cung đều quy định cung nữ khi nào thì rời giường à?”

Tổng mẹ còn không có phát hiện chính mình lời nói, lập tức đắc ý dào dạt đáp: “Trừ bỏ bên người hoàng thượng cung nhân, Cung quy đều quy định thời gian khi nào phải rời giường.” Hừ, trong cung quy củ ai có nàng Tổng mama lưng rõ ràng.

“Kia hiện tại quả thời gian sao?” Mở lớn hai mắt, vô tội thu Tống mama không để. Mặc kệ bốn cô nương lưu hay không lưu người, cũng không sẽ làm người động bốn cô nương bên người nhân một phân một hào nào.

Tống mẹ thế này mới phát hiện không đúng, không yên đáp: “Không... Không tới...”

“Nếu không có, kia Tống mama vì sao muốn như vậy hung răn dạy Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm? Mẹ ta kể, nữ hài tử muốn chính mình học làm rất nhiều chuyện, không thể hoàn toàn ý lại nha hoàn cung nữ. Còn có, mẹ ta kể, của ta bên người nha hoàn chỉ có ta cùng hoàng hậu nương nương chính mình có thể răn dạy. Chỉ có không hiểu quy củ điều nô tài hội trước mặt của ta mặt răn dạy của ta nha hoàn, Tống mama là điều nô sao?” Vừa nói vừa hai tay lau thất lung, nhìn ngây thơ lại không cho nhân hoài nghi.

“Tiểu thư, lão nô là vì tốt cho người, người nghĩ nhiều a! Các nàng phải được thường răn dạy như vậy, sớm muộn gì sẽ không đem tiểu thư để vào mắt.” Này tiểu nha đầu lừa đảo như thế nào lại biến thành như vậy chán ghét bộ dáng, người sẽ không có thể giống cái khác nữ hài tử giống nhau xuẩn một chút.

Tô Mộ Tịch quyết định cảnh cáo một chút buông tha nàng, hiện tại không phải trở mặt thời điểm: “Mama nói là thật vậy chăng?”

“Đương nhiên... Đương nhiên...” Tống mama vụng trộm lau trên trán mồ hôi, hô, nha đầu kia lừa đảo như thế nào khó như vậy?

“Được rồi! Lần này ta tha thứ người, nhưng mà lần sau không cho phép khi dễ Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm, bằng không ta làm cho hoàng hậu nương nương đem người ra khỏi cung, hừ hừ.” Trang cái tiểu bá vương chính là tiểu bá vương, này Tống mama lưu trữ chậm rãi thu thập, lão điều nô.

Tống mẹ khẽ cắn môi: “Lão nô biết sai rồi, thỉnh tiểu thư đừng giận.”

“Quên đi, Hoa Ngữ, Xảo Tâm theo ta đi Đông điện đi! Thành hoàng tử còn chờ ta đâu.” Tô Mộ Tịch biết, Tống mẹ lần này đến chính mình khẳng định bên người không đơn giản như vậy, tất nhiên là Hiền Viên Hạo Dạ có việc giao cho Tống mẹ làm.

Quả nhiên, Tô Mộ Tịch đi chưa được mấy bước liền bị Tống mama gọi lại: “Tiểu thư, trên người như thế nào không mang túi hương? Nữ hài tử trên người hương hương mới nhận người thích, lão nô cố ý vì tiểu thư thêm một cái, tiểu thư ngài mang theo đi!” Liền, liền đem hương túi đeo vào đai lưng Tô Mộ Tịch.

Hừ, quả thật là dụng tâm lương khổ, hiện tại Quan Sur cung bọn họ khẳng định không thể đem người chen lọt vào, lúc này mới nhanh như vậy đem chủ ý đánh lên người nàng! Nhìn túi hương công phu thêm hoa lệ xinh đẹp, Tô Mộ Tịch chỉ cảm thấy giống đụng phải cái gì ghê tởm thật bản, còi bỏ túi hương giống như rác bần quăng trên mặt đất ghét bỏ nói: “Mùi thật thối, ghê tởm đã chết. Tống mama, về sau loại hương này nọ không cho phép đem đến trước mặt bốn tiểu thư và bên trong Tây điện.” Nói xong còn hung tợn đạp hai chân. Chính là như vậy nhỏ chuyện, cự nhiên có thể làm hại Hoàng hậu nương nương lưu sản, nếu kiếp trước nàng cùng Hạo Thành thật sự viên phòng, có phải hay không cũng không có đứa nhỏ? Nghĩ như vậy thật khả năng, Tô Mộ Tịch trong lòng hận ý khó bình tĩnh, tính kế, đời này ta cho các người tất cả tính kế công dã tràng.

Tống mama oán hận trừng mắt Tô Mộ Tịch ly khai phương hướng, nha đầu chết tiết kia như vậy không chịu làm, sớm muộn gì hao hao thu thập người. Nhặt lên trên mặt đất túi hương, Tống mama âm thầm tâm tư, muốn như thế nào nói cùng Vi mama?

Tô Mộ Tịch vừa đi đến Đông điện, Đình mama liền về mặt sốt ruột chạy đến, nhìn thấy Tô Mộ Tịch việc hành lễ nói: “Tiểu thư, hoàng hậu nương nương vừa hạ ý chỉ, làm cho ngài hồi Tô phủ một chuyến.”

“Cái gì, nhà ta bên trong xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu thư, người trở về liền đã biết, kiệu đã muốn chuẩn bị tốt lắm, tiểu thư mau đi đi! Nương nương nói tiểu thư có thể ở nhà nhiều thêm mấy ngày.” Bực này việc vui, hẳn là Tô phủ nhân chính mình nói cho tiểu thư mới tốt.

“Nhưng là, Thành hoàng tử nơi đó?” Tô Mộ Tịch biết chính mình rời đi vài ngày có chút lo lắng, vạn nhất tiểu gia hỏa kia khóc tìm chính mình làm sao bây giờ? Việc này Tô Mộ Tịch có kinh nghiệm, Hiền Viên Hạo Thành khẳng định sẽ như vậy làm.

Đình mama cười nói: “Tiểu thư đừng lo lắng.” Khom người đến Tô Mộ Tịch bên tai nói: “Hoàng tử chính là ở trên xe ngựa chờ ngài đâu.” Tô tiểu thư tiến cung thời gian không tính quá dài, khiến cho Thành hoàng tử kề cận không buông. Thành hoàng tử người mặc dù ngốc, nhưng ai đối hắn hảo, hắn đều trong lòng đều biết.

Nghe xong Đình mama trong lời nói, Tô Mộ Tịch thế này mới vội vã bước vào kiệu. Đi vào, chỉ thấy Hiền Viên Hạo Thành tọa ở trong xe thấy nàng đi vào, lập tức bãi đi lấy lòng tươi cười: “Tịch nhi đi đâu Thành nhi phải đi cùng, Thành nhi là Tịch nhi tiểu cái đuôi a.”

“Phốc, nhìn người kia bộ dáng thật không có tiền đồ.” Tô Mộ Tịch ngoài miệng mặc dù nói như vậy, trong lòng vẫn thực hưởng thụ. Chỉ là có chút lo lắng, qua này năm, Hoàng thượng cũng sẽ cho hắn tìm Thái Phó, thật hy vọng hắn có thể hao hao học làm cho Hiền Viên Hạo Dạ tức chết.

Một hàng đồ sộ đội ngũ đến Tô phủ, Tô Thanh Hiệp cùng Tô Hồng Diệu bọn họ sớm là ở chỗ này chờ, gặp Hiền Viên Hạo Thành tiến vào liền quỳ nghênh nói: “Thần cung nghênh Thành hoàng tử.” Tô Mộ Tịch xem nhà mình lão cha cùng ca ca quỳ phi thường không đành lòng, đẩy đẩy Hiền Viên Hạo Thành.

Hiền Viên Hạo Thành vội nói: “Tịch nhi cha cùng ca ca, các người mau đứng lên, không cần đa lễ.”

“Tạ Thành hoàng tử.” Tô Thanh Hiệp thể này mới mang theo con nhóm đứng lên, đi đến Tô Mộ Tịch trước mặt sờ sờ đầu nàng, nói nhỏ: “Tịch nhi, nhanh đi Chủ viên người nương còn chờ người đâu?”

“Đã biết cha, ca, các người giúp ta mang Thành hoàng tử đến Mạnh tịch viên đi, ta một hồi liền đi qua.” Tô Mộ Tịch lo lắng nói.

“Mau đi đi! Chúng ta biết đến.” Thật là có tướng công đã quên ca, cũng không hỏi bọn hắn được không.

Tô Mộ Tịch trở lại Chủ viên phòng ngủ, liền gặp Lí mẹ vỗ lưng cho mẫu thân, Ngọc dung đang ôm cái úr bàn*, mẫu thân liều mạng phun. Tô Mộ Tịch hoảng sợ, chớ không phải là mẫu thân sinh bệnh. Liền chạy đi vào: “Nương, người làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

*thao để nôn mửa

Vương Hương Tú gặp Tô Mộ Tịch, tiếp nhận tiểu nha hoàn trong tay khăn tay xoa xoa miệng, nói nhỏ: “Ngọc dung các người trước đi xuống đi! Ta tốt hơn nhiều.” Gặp bọn nha hoàn đi xuống, Vương Hương Tú mới đem Tô Mộ Tịch tiếp tiến trong lòng: “Tịch nhi, người là muốn có đệ đệ hoặc muội muội.” Vương Hương Tú mặt đỏ hồng có chút ngượng ngùng, con lớn nhất đều đã muốn mười một tuổi, không nghĩ tới chính mình hội lại có mang có bầu.

“Nương, thật vậy chăng?” Tô Mộ Tịch nhận tình sáng lên.

“Việc này nương còn có thể lừa người sao? Nương chính là mang thai sau đặc biệt tưởng nhớ người, thể này mới thỉnh Lâm phu nhân cấp hoàng hậu nương nương nói, cho người về nhà ở vài ngày.” Vương Hương Tú từ ái nheo nheo Tô Mộ Tịch cái mũi, cảm thán nữ nhi thật sự là càng dài càng giống chính mình cùng lão gia .

Tô Mộ Tịch đầu tại Vương Hương Tú trong lòng cọ cọ: “Nữ nhi chỉ biết nương đối ta tốt nhất, không biết nương trong bụng là tiểu đệ đệ vẫn là tiểu muội muội nha.”

Vương Hương Tú trong lòng cũng ấm áp, ước gì đem nữ nhi ôm trong lòng trong miệng: “Người nha đầu kia nga, là đệ đệ là muội muội đều hảo, Tịch nhi tốt đau quá hân.”

“Nương, ta biết, nói đến Lâm bá mẫu ngài cảm thấy Nhục Mai tỷ tỷ thế nào?” Về nhà bên trong đã nghĩ đến đại ca chuyện, hiện tại Tô Mộ Tuyết không ở đây nhưng khó bảo toàn về sau trở về nàng sẽ không tính kế đại ca. Trước đem đại ca chung thân đại sự định ra đến, làm cho đại ca trước có trách nhiệm cùng yêu nhân, khẳng định sẽ không đối Tô Mộ Tuyết động tâm tư .

“Là cái tốt lắm nha đầu, biết người tiến cung nàng cũng đến xem qua ta vài lần.” Là một hảo cô nương đoan trang hào phóng, nếu không phải sợ cây to đón gió, đối lão gia con đường làm quan bất lợi, nàng nhưng thật ra hy vọng kia cô nương có thể cho diệt nhi làm thê tử.

“Nương, kia làm cho nàng làm ta đại tẩu được không?” Trước xem xem nương nói.

“Tịch nhi, lời này cũng không thể đối người khác nói bây, sự tình Nhục Mai trong sạch.” Tịch nhi nha đầu kia xem ra là cực thích Nhục Mai, mà nếu quả Diệt nhi thật sự cưới Nhục Mai, Tô gia sợ sẽ bị đem thành đầu ngọn sóng gió a.

Tô Mộ Tịch biết mẫu thân lo lắng, cũng không tại nhiều lời, đến lúc đó chính mình theo đại ca nơi đó ra tay đó là. Nhưng mà mẫu thân mang thai, thật sự là cái thiên đại hảo sự. Nhưng mà, không biết hoàng hậu nương nương muốn tới khi nào mới có tin vui truyền ra đâu?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thân thân Tịch Nhi

Tô Mộ Tịch vẫn bồi đến mẫu thân ngủ mới rời khỏi Chủ viên, mới ra sân liền gặp phụ thân đứng ở ngoài cửa liền chạy đi qua: “Cha, người như thế nào nhưng mà đi, đứng ở chỗ này làm cái gì?”

Tô Thanh Hiệp phục hồi tinh thần lại khom người đem Tô Mộ Tịch ôm lên, cười đáp: “Cha sợ quấy rầy đến người nương với người thân cận, chỉ có thể chờ bảo bối của ta Tịch nhi đi ra cha mới có thể ôm một chút, Tịch nhi có hay không tưởng phụ thân?”

Nha, nhà nàng phụ thân khi nào thì như vậy tưởng niệm nữ nhi? Tô Mộ Tịch thật là có điểm không thói quen, nhưng mà vẫn là dùng khuôn mặt nhỏ nhắn tại Tô Thanh Hiệp trên mặt cọ cọ, làm nũng nói: “Cha, nữ nhi rất nhớ người. Nhưng là, cha cũng không tiến cung nhìn Tịch nhi, cho nên Tịch nhi quyết định không nghĩ phụ thân.” Tô Mộ Tịch có chút không thói quen như vậy, khả năng nhớ kiếp trước không có cảm thụ qua hết thầy, một lần nữa cảm thụ một lần, thật tốt.

Tô Thanh Hiệp tâm đều nhanh bị Tô Mộ Tịch cọ hóa: “Nha đầu ngốc, người cho là hậu cung là cha muốn tiến liền tiến sao? Nhưng mà, Tịch nhi của ta

giống như lại lớn lên chút, càng ngày càng đáng yêu cũng càng ngày càng giống người nương.” Dùng tay khác sờ sờ Tô Mộ Tịch đầu, Tô Thanh Hiệp về mặt vui mừng ý cười, hẳn tuy có tam con trai, nhưng chỉ có nữ nhi bộ dạng giống thế tử nhất.

Kiều ngao giọng lên đầu: “Kia đương nhiên, ta là nữ nhi của cha cùng nương thôi! Cha, nương trong bụng hoài tiểu đệ đệ cùng tiểu muội muội, cha người tốt hảo chiếu cố mẫu thân nga, không thể làm cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất nga.” Tô Mộ Tịch vẫn là quên không được kiếp trước cha cùng nương ác liệt quan hệ, Cận Băng Tâm cái kia tiện nhân hiện tại mặc dù không ở cha bên người, nàng vẫn là sợ nữ nhân khác hội cướp đi phụ thân.

“Cha biết này Tô phủ ai dám cho người nương nửa điểm tức giận, cha định lột da hắn, Tịch nhi không cần lo lắng.” Trước kia hắn tổng cảm thấy chính mình không thể nào đến tâm thế tử. Có đôi khi hắn thậm chí cảm thấy chính mình đối thế tử yêu rất vất vả, vô luận hắn làm cái gì đều không chiếm được sự đáp lại của nàng.

Thẳng đến ngày ấy nghe được thế tử cùng nhạc mẫu nói chuyện, hắn mới hiểu biết đến nàng không phải không thương chính mình, chính là đem hắn yêu theo cách nàng tặng rất sâu. Kia một khắc, hắn chỉ biết, mặc kệ có bao nhiêu tốt nữ nhân xuất hiện trước mặt hắn đều so kém thế tử của mình. Nhất kiến chung tình, cũng có thể có kết quả không phải sao? Trong đầu, lại nghĩ tới thật nhiều năm trước, hắn đối với nữ tử kinh hồng trong kiệu chỉ thoáng nhìn. Khi đó hắn chỉ là cái thư sinh nghèo, chính là âm thầm hy vọng nữ tử này có thể làm thế tử của mình thì thật sự tốt biết bao. Chỉ tiếc ngày ấy hắn vẫn chưa biết nàng phương danh, sau trúng Trạng Nguyên, khi đó Vương thượng thư nhìn trúng hắn, thú của hắn đích nữ nhi. Nghĩ đến kia kinh hồng nữ tử chỉ có thể thật sâu giấu trong lòng cả đời không thể gặp lần nữa, không tưởng đến khi lật hi khăn lộ ra gương mặt hắn ngày đêm mong nhớ, làm cho hắn mừng như điên không thôi.

Nhìn cha đang lâm vào chính mình suy nghĩ bên trong, Tô Mộ Tịch không có bao nhiêu từ để nói. Nương tính cách mặc dù không thể nói là nội hướng, nhưng bởi vì bà ngoại khi còn sống làm cho nàng đối tình yêu nam nữ phi thường nội liễm, cho dù đối cha hữu tình cũng không nhất định nói ra. Kiếp trước, Cận Băng Tâm khẳng định chính là lợi dụng điểm này, mới có thể làm cho phụ thân cùng nương càng chạy càng xa cách. Nhưng hiện tại xem ra, cha tựa hồ đã muốn đã biết cái gì, bằng không đặt ở trước kia cha khẳng định sẽ không nói như vậy. Kiếp trước cha mẹ, rõ ràng yêu thương lẫn nhau vì sao sẽ là như vậy kết cục, nghĩ Tô Mộ Tịch đối Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyết hận ý cao hơn một tầng. Các nàng tốt nhất không cản trở về, bằng không làm cho các nàng muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Tô Mộ Tịch cùng Tô Thanh Hiệp nói trong chốc lát nói, Tô Thanh Hiệp mới không tha đem nàng đuổi về Mạnh tịch viên. Tiến phía trước viện, chỉ thấy ba cái ca ca làm thành một đồng, Hiên Viên Hạo Thành đáng thương hề hề ngồi ở bên trong. Tô Mộ Tịch khinh chạy bộ gần một chút, liền nghe được nhị ca Tô Hồng Xán rồng to kêu to thanh âm: “Nói, bình thường người có hay không khi dễ nhà chúng ta Tịch nhi, có hay không làm cho nàng chịu ủy khuất.”

Hiên Viên Hạo Thành đáng thương hề hề ngồi trên mặt đất, lấy trên cây rút xuống nhánh cây vẽ vòng tròn, bị Tô Hồng Xán lan truyền lớn tiếng hồng đồ hốc mắt, biện miệng đáp: “Thành nhi không có khi dễ Tịch nhi, Thành nhi thích nhất Tịch nhi không khi dễ nàng, cũng không làm cho người ta khi dễ nàng.” Tịch nhi nhị ca thật hung dữ Thành nhi thật sợ, Tịch nhi người vì sao còn không trở lại? Oán niệm cảm nhánh cây tiếp tục vẽ vòng vòng.

“Tốt nhất không có, bằng không, chúng ta khiến cho người cả đời đều không thấy được Tịch nhi, hừ.” Đại ca Tô Hồng Diệp kiến thức ngày ấy Hiên Viên Hạo Thành tại Minh Nguyệt Cung đối Tịch nhi bộ dáng, mặc dù không lo lắng hắn khi dễ Tịch nhi, nhưng cảnh cáo vẫn là tất yếu, vạn nhất tiểu tử này câu kinh làm sao bây giờ?

Sợ tới mức bỏ lại trên tay nhánh cây, việc đứng lên lôi kéo Tô Hồng Diệp quần áo: “Thành nhi sẽ không khi dễ Tịch nhi, không cho các người đem nàng đem đi, ta muốn Tịch nhi, ta muốn Tịch nhi...” Nói xong, lại ngồi vào trên mặt đất oa oa khóc rồng lên.

Tô Mộ Tịch thấy, đi đến Hiên Viên Hạo Thành trước mặt đưa hắn kéo đến, vỗ vỗ quần áo của hắn dùng khăn lụa xoa xoa hắn mặt: “Không được khóc, bằng không ta không chơi với người.”

Gặp người đến là Tô Mộ Tịch, Hiên Viên Hạo Thành tài nhắm lại miệng đáng thương lôi kéo Tô Mộ Tịch ống tay áo hỏi: “Tịch nhi, người có phải hay không không cần Thành nhi? Ta thực ngoan, cho tới bây giờ đều không có khi dễ Tịch nhi, người không thể không muốn ta.” Giống như con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, mắt nước mắt lưng tròng Tô Mộ Tịch ống tay áo không khỏi khẽ.

Bất đắc dĩ thở dài: “Hoa Ngữ, mang Thành hoàng tử đến khách phòng đi đổi thân quần áo. Tịch nhi không không hề không muốn người, Tịch nhi các ca ca lừa gạt người thôi, mau thay quần áo bằng không Tịch nhi thật sự không để ý tới người.”

“Ân, Thành nhi đi.” Hiên Viên Hạo Thành không tha nhìn Tô Mộ Tịch liếc mắt một cái, mới không tình nguyện đi theo Hoa Ngữ phía sau. Nhất chúng ca ca há hốc mồm, này đưa ngọc để nghe Tịch nhi trong lời nói nha.

“Ca, các người rất xấu rồi, làm sao có thể khi dễ hắn thôi.” Tô Mộ Tịch thừa nhận, tuy rằng bị các ca ca duy hộ cảm giác tốt lắm, nhưng nhìn Hiên Viên Hạo Thành bị bọn họ sợ tới mức khóc hề hề bộ dáng, nàng vẫn là thực không đành lòng hiểu ý đau.

Tô nhị ca nghe xong khoa trương ôm ngực, vẻ mặt bị thương: “Ngao ~ nhị ca bị thương, Tịch nhi làm sao có thể như vậy thương các ca ca tâm, chúng ta khá là vì tốt cho người, vạn nhất kia tiểu tử ý vào chính mình là hoàng tử khi dễ nhà của ta Bảo bối muội muội làm sao bây giờ?”

Nhìn nhị ca khoa trương bộ dáng, Tô Mộ Tịch bật cười: “Phốc, ca các người suy nghĩ nhiều quá, ta không khi dễ hắn sẽ không sai làm rồi.”

Tô Hồng Diệp không nói gì, chính là sờ sờ Tô Mộ Tịch đầu: “Tịch nhi hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi, đại ca đi về trước.” Nói xong xoay người hỏi Hồng Diệp viên, của hắn kiếm còn không có luyện hoàn đâu.

Tô Mộ Tịch nhìn đại ca rời đi, quyết định buổi tối đi tìm hắn hảo hảo nói Nhược Mai tỷ tỷ chuyện.

“Náo loạn đã nửa ngày, Tịch nhi khẳng định mệt mỏi. Xảo Tâm, mang tiểu thư đi xuống nghỉ ngơi đi!” Nhất sắc Tam ca lập tức nhìn muối muối trên mặt có chút mệt mỏi, ra tiếng phân phó tiểu cung nữ.

“Ân, chúng ta trong chốc lát tại tới tìm người, Tịch nhi hảo hảo nghỉ ngơi đi!” Nói xong, huynh đệ hai người liền cùng nhau ly khai. Tô Mộ Tịch nhìn hai người rời đi, tâm đột nhiên yên ổn, mặc kệ trả giá cái dạng gì đại giới đều phải thủ hộ đường như mình gia, sẽ không làm cho bất luận kẻ nào tính kế.

“Tiểu thư, nô tỳ trước mang ngài đi xuống nghỉ ngơi đi!” Tiểu thư thực hạnh phúc, có nhiều như vậy đau của nàng ca ca.

Tô Mộ Tịch đồ thực cảm thấy mệt mỏi, trở lại đã lâu phòng ở, dùng một chút đồ ăn sáng, liền thoát áo khoác quyết định hảo hảo nghỉ ngơi một chút, dưỡng dưỡng tinh thần. Bên này Hiên Viên Hạo Thành, Hoa Ngữ thật vất vả cho hắn thay đổi áo khoác, lừa hắn dùng xong rồi đồ ăn sáng. Lúc này vừa buông bát đĩa, hắn lại đến tìm tiểu thư, Hoa Ngữ có chút bất đắc dĩ Thành hoàng tử bám nhân công lực thật sự là không người có thể sánh bằng: “Thành hoàng tử, ngài đừng tìm lung tung, nô tỳ mang ngài đi gặp tiểu thư.”

“Hoa Ngữ biết Tịch nhi tại kia sao? Chúng ta đây mau đi đi!” Giống chi có thể yêu chim nhỏ, bay nhanh chạy đến Hoa Ngữ bên người.

Đem Hiên Viên Hạo Thành đưa Tô Mộ Tịch phòng ngủ cửa, Xảo Tâm liền vỗ vỗ Hoa Ngữ bả vai: “Hoa Ngữ, Lí mẹ làm cho chúng ta hai người đi một chút tiểu phòng bếp.”

Hoa Ngữ gật gật đầu, quay đầu đối Hiên Viên Hạo Thành gần đó nói: “Thành hoàng tử, tiểu thư liền ở bên trong ngủ, ngài không cần đánh thức nàng nga.”

“Nga, Thành nhi đã biết.” Hiên Viên Hạo Thành ngây ngốc gật đầu, hi, chỉ có Tịch nhi một người tại đây. Đẩy cửa ra đi rồi đi vào, khinh thủ khinh cước tiêu sái đến bên giường, gặp Tô Mộ Tịch ngủ thực yên. Hiên Viên Hạo Thành ngồi vào bên giường lẳng lẳng nhìn, Tịch nhi bộ dạng thật là đẹp mắt, lông mi thật dài, thật đáng yêu nha.

Nhìn nhìn, nhớ tới ngày ấy Tịch nhi dùng miệng thân hắn mặt bộ dáng, hắn cũng tốt muốn thân ái Tịch nhi nga! Nghĩ, thân dài cổ nhìn Tô Mộ Tịch phần đồ đồ khuôn mặt nhỏ nhắn. Tim đập thật nhanh, thân một chút, một chút là tốt rồi, đáng yêu chu cái miệng nhỏ nhắn gần sát Tô Mộ Tịch khuôn mặt nhỏ nhắn, không dám dùng sức, nhẹ nhàng chạm vào một chút. Giống bị cái gì dọa đến giống nhau việc thối lui, gặp Tô Mộ Tịch không mở mắt mới mới nhẹ nhàng thở ra. Hi, Tịch nhi không phát hiện đâu. Vuốt ngực, vừa mới của hắn tâm đều muốn nhanh nhảy ra ngoài.

Trong lúc vô tình, ánh mắt đảo qua, nhìn đến Tô Mộ Tịch phần nộn mềm cái miệng nhỏ nhắn. Tịch nhi lần trước chính là dùng nó thân chính mình, vươn tay chỉ sờ sờ Tô Mộ Tịch cánh môi, nó nóng quá hảo nhuyễn nga, Thành nhi có thể thân ái nó sao? Tịch nhi không có ra tiếng nói không cho, khẳng định chính là có thể. Lại nhẹ nhàng tới gần Tô Mộ Tịch, cái miệng nhỏ nhắn đối với Tô Mộ Tịch cái miệng nhỏ nhắn, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một chút. Tịch nhi miệng là ngọt, so với mẫu hậu cho hắn đường còn muốn ăn ngon còn muốn ngọt, nhìn không được dùng sức chút. Gặp Tô Mộ Tịch ánh mắt giật giật, việc thối lui về mặt vô tội ngồi trở lại chỗ cũ, tâm oanh oanh oanh khiêu thật nhanh.

Tô Mộ Tịch bị môi thượng liền tỉnh lại, ngồi dậy, gặp Hiên Viên Hạo Thành vẻ mặt vô tội ngồi ở bên giường: “Hạo Thành, người đến đây lúc nào? Như thế nào không gọi tỉnh ta?” Không phải mới vừa hắn đem chính mình làm cho tỉnh đi?

“Thành nhi, Thành nhi vừa xong.” Cúi đầu, ánh mắt không dám nhìn hướng Tô Mộ Tịch, sợ Tô Mộ Tịch hỏi chính mình việc bữu môi ra tiếng trách cứ: “Tịch nhi, Tịch nhi ca ca có phải hay không không thích Thành nhi? Bọn họ đối Thành nhi thật hung dữ nga!”

“Phốc, đó là bởi vì bọn họ sợ Hạo Thành khi dễ Tịch nhi a! Hạo Thành không sợ, chỉ cần người đối Tịch nhi hảo, bọn họ sẽ không hội đối với người hung dữ nga.” Nhìn hắn đáng thương vừa đáng yêu cáo trạng bộ dáng, Tô Mộ Tịch tức cũng không được cười cũng không được.

“Nga.” Hi hi, Tịch nhi quả nhiên quên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tin Vui

Đêm, lẳng lẳng, Tô Mộ Tịch ngồi ở đình viện bên trong. Nàng ban đầu muốn đi tìm đại ca nói về chuyện Nhược Mai tỷ tỷ, nhưng nghĩ đến chính mình tuổi còn nhỏ, nói có chút không thích hợp, cũng liền thôi. Dù sao Tô Mộ Tịch hiện tại cũng không ở Tô phủ, qua hai năm nữa đại ca cũng sẽ đến quân doanh đánh giặc, cũng không nóng lòng chuyện nam nữ việc. Nếu nàng làm lộ ra dấu vết, ngược lại sẽ làm cho đại ca đối Nhược Mai tỷ tỷ phản cảm.

Tô Hồng Diệu vừa đi đến đình, khinh kêu: “Tịch nhi, tường cái gì? Như vậy xuất thần?”

“Tam ca, người còn chưa ngủ a!” Tô Mộ Tịch xoay người, gặp Tam ca về mặt tao nhã đã đi tới.

“Tịch nhi không phải cũng không ngủ, thời tiết lạnh đừng ở chỗ này ngồi lâu”. Gặp Tô Mộ Tịch trên người mặc cái áo choàng, Tô Hồng Diệu cũng là yên

tâm không ít.

“Không sợ, muội không phải ngồi dưới đất. Đứng rồi Tam ca, huynh gần nhất có phải hay không đi theo Ngũ chương quỳ bắt đầu học việc buôn bán?” Tô Mộ Tịch biết, Tam ca tại đây gần nhất sẽ đẩy việc làm thư đồng của thái tử. Bắt đầu theo Ngũ chương quỳ học việc buôn bán, mà hẳn tại đây cùng lúc cũng thật khó giải bày. Nói đến chính mình ba cái ca ca, ai cũng có sở trường riêng, đại ca tính tình trầm ổn, đối với võ công cùng binh pháp cảm thấy hứng thú. Nhị ca mặc dù bất cần đời, nhưng tứ thư ngũ kinh hẳn đều có thể xem qua liền nhớ hết. Tam ca tính tình ôn hoà, tiêu chuẩn cười mặt hồ ly tại thương trường đối với mọi việc đều thuận lợi, kiếp trước tiếp nhận Tô gia gia nghiệp chỉ sau vài năm ngắn ngủi, liền làm cho Tô gia đứng thứ nhất hoàng thành thủ phủ. Trách không được Hiên Viên Hạo Dạ dung không được Tô Gia, phải từng bước từng bước huỷ diệt ba cái ca ca, là sợ bọn họ liên hợp lại cùng một chỗ, này gian sơn sợ cũng muốn sửa lại họ.

“Ân, Tam ca thích việc buôn bán, về sau Tam ca kiếm rất nhiều tiền đều cho chúng ta gia Tịch nhi làm đồ cưới.” Tô Hồng Diệu đau lòng nhìn chính mình duy nhất muội muội.

Tô Mộ Tịch trong lòng ề ảm có chút nhớ nhưng khóc: “Tam ca.”

Lập tức, Tô Hồng Diệu trở nên nghiêm khắc chút: “Tịch nhi, ngươi có phải hay không biết Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyết có tâm bất hảo” Ngày ấy xảy ra chuyện tại Minh Nguyệt Cung, Tô Hồng Diệu đã sớm phát hiện không thích hợp, Tịch nhi ngày thường cùng Tô Mộ Tuyết quan hệ tốt nhất. Nhưng là ngày ấy Tô Mộ Tuyết tiến cung Tịch nhi cư nhiên đối nàng lạnh lùng thần nhiên, lúc ấy hẳn liền nhìn ra manh mối đến đây, chính là vẫn không có cơ hội hỏi.

“Tam ca, ngươi làm sao có thể hỏi như vậy?” Tô Mộ Tịch trương mắt to, Tam ca có phải hay không nhìn ra cái gì?

“Tịch nhi, ngươi cùng Tam ca nói thật.”

Chính mình trọng sinh việc quá mức không thể tưởng tượng, nói Tam ca cũng sẽ không tin đi! Nhưng là muốn như thế nào cùng Tam ca nói đi? Trong đầu linh quang chợt lóe: “Tam ca, muội năm mơ mơ thấy. Vốn muội còn chưa tin, khả ngày ấy Tuyết Nhi cùng Băng di tiến cung mặc quần áo cùng muội trong mộng giống nhau như đúc, Tịch nhi mới lảng tránh các nàng. Tịch nhi mơ thấy chính mình trong lúc vô tình đem Tuyết Nhi đẩy xuống nước, cho nên ta không dám tại bên cạnh ao ngọc lâu, chính là không nghĩ tới muội vừa đi cư nhiên là Giả Như Lâm đem Tuyết Nhi đẩy xuống trong ao.”

Tô Hồng Diệu xem trong chốc lát, mới nói nói: “Tịch nhi, về sau lại có loại sự tình này nên cùng Tam ca nói, Tam ca giúp ngươi xử lý. Còn có, Tô Mộ Tuyết về sau nếu lại tính kế ngươi, ngươi không cần thủ hạ lưu tình, nàng căn bản không phải của ta muội muội.” Tô Hồng Diệu lúc này mới nhớ lại, ngày ấy nếu là Tịch nhi đem Tô Mộ Tuyết đẩy xuống nước, Tịch nhi đời này đều trên lưng gánh tội thương tổn bảo muội phá hư thanh danh. Nghĩ vậy cái có thể, hẳn thật muốn một phen bóp chết Tô Mộ Tuyết. Một cái tiểu bé gái mồ côi, cha cấp cho nàng thân phận Tô gia đích thứ nữ đã là đối phụ thân nàng ân tình rồi, nàng cư nhiên dám ở Tịch nhi trên người động tâm tư. Các nàng đang ở lệ thành không trở lại còn chưa tính, nếu trở về còn không an phận, nhìn hẳn như thế nào thu thập các nàng.

“Tam ca, Tuyết Nhi, Tuyết Nhi không phải cha nữ nhi? Ngươi làm sao có thể biết đến?” Tô Mộ Tuyết không phải nữ nhi của cha nàng biết, nhưng Tam ca là làm sao mà biết được?

“Trong lúc vô tình nghe được cha mẹ nói chuyện biết đến.” Hẳn trước kia đối Tô Mộ Tuyết mặc dù không giống như vậy với Tịch nhi, nhưng cũng không phải như vậy bài xích, nhiều nhất chính là không thích nàng còn tuổi nhỏ liền thích cùng Tịch nhi so với này so với kia tính tình. Sau lại theo cha mẹ trong lời nói biết nàng không phải chính mình thân muội muội, hẳn mới càng ngày càng không thích Tô Mộ Tuyết.

“Nguyên lai là như vậy, kia đại ca nhị ca biết không?”

“Ta chỉ cùng Tịch nhi nói qua.”

“Tam ca, Tịch nhi đã biết.” Tô Mộ Tịch ngoan ngoãn gật đầu, có Tam ca tại Tô phủ, cho dù kia hai cái tiện nhân trở về cũng không sợ.

“Ân, Tam ca với muội nói chuyện là có thể, không thể cùng người khác nói. Sắc trời không còn sớm, Tịch nhi mau chút trở về phòng nghỉ ngơi đi!”

“Ta đã biết, Tam ca.” Tô Hồng Diệu nhìn Tô Mộ Tịch vào phòng mới xoay người ly khai mạnh tịch viên.

Tắm rửa sau nằm tại trên giường, Tô Mộ Tịch thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, thì ra Tam ca sớm chỉ biết Tô Mộ Tuyết không phải cha mẹ thân sinh nữ nhi, trách không được hẳn chỉ đau chính mình. Tam ca đã biết cũng tốt, nếu tương lai kia hai nữ nhân dám trở về, chính mình cùng Tam ca cùng nhau đối phó các nàng.

Sáng sớm, Tô Mộ Tịch liền mang theo Hiên Viên Hạo Thành cùng nẫu thân dùng đồ ăn sáng. Tịch gian, Hiên Viên Hạo Thành tổng nói chút đồng ngôn đồng ngữ, chọc Vương Hương Tú mang thai sau tính tình cũng sung sướng không ít, đối Hiên Viên Hạo Thành cũng càng phát ra yêu thích.

Dùng hoàn thiện, Tô Mộ Tịch mới hỏi nói: “Nương, ngươi có thai bà ngoại có hay không đến xem ngươi?”

Vương Hương Tú lo lắng nhíu mày: “Không có, ngươi bà ngoại thân mình càng ngày càng không tốt. Theo Minh Nguyệt Cung trở về nương nhìn qua nàng một lần, ngươi mẹ chiều có rất tốt!” Nói tới đây Vương Hương Tú liền cảm thấy bức bối, mẫu thân đều bệnh thành như vậy từ, phụ thân mấy ngày trước đây còn nạp cái so với chính mình còn nhỏ di nương, quả nhiên là bạc tình quả nghĩa. Hoàn hảo hiện tại trong phủ chuyện phần lớn đều là ca cùng đại tẩu tại cầm giữ, bằng không, mẫu thân bị nhân hại chết phụ thân khả năng cũng không hội quản.

Tô Mộ Tịch vừa nghe, liền nói: “Nương, ngày mai ta đi xem bà ngoại.” Kiếp trước bà ngoại mặc dù đi sớm, nhưng đối chính mình vẫn là thập phần yêu

thương .

“Cũng tốt, Nương mà nhìn đến người này quý linh tinh nói không chừng thân mình sẽ tốt hơn, nàng đối với người nhà so với đối kia vài cái cháu gái còn đề bụng.” Vương Hương Tú nhéo nhéo Tô Mộ Tịch mặt, cười nói. Lần trước nàng đến vương phủ khi, nương còn nói nhân ngọc là phúc, làm cho nàng không cần bởi vì Tịch nhi chuyện cùng lão gia giận dỗi đâu.

“Ân, Tịch nhi biết.” Tô Mộ Tịch vừa dứt lời, Xảo Tâm liền vào được hành lễ nói: “Phu nhân, tiểu thư Đình mama đến đây, hiện chính ở bên ngoài chờ.”

Vương Hương Tú vừa nghe, vội hỏi: “Mau, đi đem mama mời vào đến.”

Đình mama tiến vào quy củ hành lễ: “Nô tỳ gặp qua tô phu nhân.”

“Mama, người đây là.” Chớ không phải là tới đón Tịch nhi bọn họ hồi cung , không phải nói làm cho bọn họ nhiều ở vài ngày sao?

Đình mama vẻ mặt ý cười, hiện tại trong cung đại hỷ sự, tự nhiên muốn tiếp Thành hoàng tử cùng tiểu thư trở về : “Phu nhân, người có điều không biết, buổi sáng Thái y xem mạch hoàng hậu nương nương đã có hơn một tháng có bầu. Lúc này Hoàng Thượng mừng đến nói muốn bãi gia yến, thể này mới làm cho nô tỳ tiếp Thành hoàng tử cùng tiểu thư tiến cung, hy vọng phu nhân không trách.”

Vương Hương Tú nghe xong, sợ run một chút lập tức lấy lại tinh thần đáp: “Hắn là hắn là, Tịch nhi các người thu thập một chút cùng mama tiến cung đi! Đình mama thay ta cùng hoàng hậu nương nương nói tiếng chúc mừng.”

“Nô tỳ biết đến.”

“Nương, ta đã biết, ngày mai ta liền cầu hoàng hậu nương nương thỉnh nàng phái lưu Thái y cấp bà ngoại nhìn xem, người đừng lo lắng hảo hảo an thai.” Nói xong, Tô Mộ Tịch lôi kéo Hiên Viên Hạo Thành đứng dậy. Hoàng hậu nương nương rốt cục có thai, nàng quả thật hẳn là tại trong cung thủ có vẻ hảo.

“Ân, nương biết, người cái tiểu lão thái bà.” Vương Hương Tú tuy rằng không tha, nhưng quy củ nàng vẫn là biết đến.

Trở lại manh tịch viên thu thập một chút, Tô Mộ Tịch tuy có tất cả không tha cũng chỉ cáo biệt người nhà ngồi trên kiệu đuổi. Tô Mộ Tịch phiền muộn nhìn kiệu đuổi ngoại phong cảnh, trong lòng vì bà ngoại bệnh lo lắng.

Nhìn Tô Mộ Tịch mất hứng bộ dáng, Hiên Viên Hạo Thành lôi kéo Tô Mộ Tịch quần áo: “Tịch nhi, người không vui sao?” Tịch nhi vì sao giống muốn bay đi giống nhau, là ở thương tâm sao? Nếu làm cho hắn rời đi phụ hoàng mẫu hậu hẳn cũng sẽ thực thương tâm, Tịch nhi hiện tại ly khai cha mẹ cũng nhất định thực thương tâm, hẳn muốn như thế nào làm cho Tịch nhi cao hứng đứng lên đâu?

Tô Mộ Tịch thu hồi ánh mắt nhìn về phía Hiên Viên Hạo Thành, cười đáp: “Không có nha, Tịch nhi thực vui vẻ, bởi vì Thành nhi cũng muốn có đệ đệ muội muội.”

Hiên Viên Hạo Thành còn thật sự nhìn Tô Mộ Tịch trong chốc lát, cúi đầu rầu rĩ không vui nói: “Tịch nhi, Thành nhi không thích người như vậy cười.”

Tô Mộ Tịch sợ run một chút, hỏi: “Vì sao?”

Hiên Viên Hạo Thành vuốt đầu suy nghĩ thật lâu: “Bởi vì, Tịch nhi trong lòng không cười, chỉ có trên mặt đang cười.” Nói xong, học mẫu hậu ngày thường dễ bộ dáng của hắn, vỗ vỗ Tô Mộ Tịch lưng: “Tịch nhi mất hứng liền cùng Thành nhi nói, không cần một người không vui.” Nói xong, vẻ mặt lo lắng lại vô tội nhìn Tô Mộ Tịch.

Nhìn bộ dáng của hắn, Tô Mộ Tịch không có tồn tại cảm thấy uất ức, giống cái đại nhân giống nhau sờ sờ Hiên Viên Hạo Thành đầu: “Tịch nhi biết, tuy rằng ta luyến tiếc rời đi cha mẹ cùng các ca ca, nhưng Tịch nhi càng luyến tiếc Hạo Thành.” Ngốc tử, lần này hồi cung, ta nhất định không cho nhân tính kể đến hoàng hậu nương nương thai nhi, mặc kệ hoàng hậu nương nương trong bụng là nam hài vẫn là nữ hài, Hạo Thành đều có thể nhiều dựa vào.

Nghe xong Tô Mộ Tịch trong lời nói, Hiên Viên Hạo Thành cười ngây ngô nửa ngày, lấy lòng đối Tô Mộ Tịch nói: “Ta chỉ biết Tịch nhi đối ta tốt nhất, Thành nhi chỉ cần có thời gian liền bởi Tịch nhi đến xem Tịch nhi cha mẹ được không?”

“Ân, hảo.” Ai nói hẳn ngọc tới, đều học được an ủi người. Nàng không vui hẳn cũng có thể nhìn ra đến, như vậy liền đủ, nàng còn xa cầu cái gì?

Hai người trở lại trong cung, trực tiếp bị mang đi Long Tường cung. Đến điện bên trong, Tô Mộ Tịch trước khom người hành lễ: “Tịch nhi chúc mừng mẫu hậu, nguyện mẫu hậu bình an sinh hạ hoàng tử.” Hiên Viên Hạo Thành ngay cả an đều không kịp, cứ tự nhiên chạy đến Lâm Ánh Nguyệt bên người, tay nhỏ bé phóng tới mẫu hậu bụng thượng, ngẩng đầu tò mò hỏi: “Mẫu hậu, đệ đệ muội muội tại mẫu hậu trong bụng sao?”

“Tịch nhi, đứng lên đến ta bên người đến.” Lâm Ánh Nguyệt trước tiếp đón Tô Mộ Tịch đứng lên, mới sờ sờ Hiên Viên Hạo Thành đầu đáp: “Đúng vậy, Thành nhi phải có đệ đệ muội muội, có vui không?” Lâm Ánh Nguyệt lúc này vui sướng là không cần nói cũng biết, nàng nghĩ đến đời này chỉ có thể làm một đứa nhỏ, không nghĩ tới hội lại người mang có thai.

“Vui vẻ, ta cũng muốn giống Tịch nhi ca ca giống nhau đau của ta đệ đệ muội muội.” Hảo vui vẻ, Thành nhi cũng muốn làm ca ca .

Nhìn hẳn cao hứng bộ dáng, Lâm Ánh Nguyệt cùng Tô Mộ Tịch nhìn nhau cười, Lâm Ánh Nguyệt thể này mới ra tiếng: “Tịch nhi, cảm ơn người.” Tô Mộ Tịch tự nhiên biết hoàng hậu nương nương theo như lời vì sao, chính là ra vẻ khó hiểu mờ mịt nhìn nàng. Lâm Ánh Nguyệt chính là cười cười, thầm

nghĩ, nha đầu kia đại khái còn không biết nằng đánh nát bồn cảnh giúp chính mình một cái đại ân đi!

Hai người cẩn thận tư Hiên Viên Hạo Thành tự nhiên là không có khả năng biết đến, đối với mẫu hậu bụng nghiên cứu ban ngày, đột nhiên hỏi: “Mẫu hậu bụng nhỏ như vậy, đệ đệ muội muội có thể hay không ở bên trong buồn hổng rồi? Mau ra đây, ca ca theo các người ngoạn.”

Hiên Viên Hạo Thành không biết ngôn ngữ, biến thành Long Tường trong cung cung nhân nghẹn cười không thôi. Hoàng hậu cười cũng không được tức cũng không được, vỗ nhẹ một chút Hiên Viên Hạo Thành thủ: “Đệ đệ muội muội còn muốn qua mấy tháng mới có thể đi ra cùng người ngoạn.”

“Nga...” Hiên Viên Hạo Thành bĩu môi, đệ đệ muội muội rất xấu rồi không nghe lời, trốn miêu miêu làm sao có thể trốn lâu như vậy đâu.

Lúc này, quý công công bên nhon thanh âm truyền đến: “Hoàng Thượng giá lâm.”

Một hàng cung nhân lập tức quý thân đón chào, Hiên Viên Vinh Hi về mặt ý cười tâm tình tốt: “Đều đứng lên đi! Hoàng hậu, thân thể có cái gì không khoẻ? Thành nhi cùng Tịch nhi cũng hồi cung, buổi tối người một nhà cùng nhau dùng bữa.”

Tô Mộ Tịch khom người hành lễ: “Tịch nhi gặp qua Hoàng Thượng.”

“Thành nhi cũng gặp qua phụ hoàng.” Hiên Viên Hạo Thành mặc dù không hành lễ, nhưng thấy Tô Mộ Tịch thình an, hân cũng lập tức ra tiếng.

“Ân, cũng không cần đa lễ. Các người biết mẫu hậu có bầu, về sau nhiều đến bởi chuyện cùng nằng, biết không?” Hiên Viên Vinh Hi đi đến Lâm Ánh Nguyệt bên người, đem Hiên Viên Hạo Thành ôm vào trong ngực công đạo nói.

“Thành nhi biết, Thành nhi muốn bảo hộ đệ đệ muội muội tại mẫu hậu trong bụng lớn lên.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tài năng của Hạo Thành

So với việc Long Tường cung hoà thuận vui vẻ hoà thuận, Từ Kim cung không khí đều nhanh ngưng tụ thành băng. Hiên Viên Hạo Dạ cảm lấy ly trà hung hăng ném xuống đất. Tay run run lên bàn. Lâm Ánh Nguyệt cự nhiên mang thai, nếu nằng sinh hạ là hoàng tử, vậy ngôi vị hoàng đế sao có thể dễ dàng tới tay mình. Theo hân từ lúc trí nhớ bắt đầu, để được đến ngôi vị hoàng đế, vì mẫu phi báo thù, đó là sứ mệnh của hân, hiện tại rối loạn, hết thấy đều rối loạn. Hân nên làm gì bây giờ? Có phải hay không muốn lập tức thông tri cậu, để cho hân cùng mình nghĩ biện pháp.

(nằng) đâu? (nằng) có phải hay không còn không biết Lâm Ánh Nguyệt mang thai, bằng không làm sao có thể không có bước tiếp theo hành động: “Từ Vũ, Từ Tĩnh, các người đi thỉnh Vi mama đến, bẩm hoàng tử có việc hỏi nằng.”

“Nặc.” Từ Vũ cùng Từ Tĩnh hành lễ liền lui xuống.

Không bao lâu, vi mama liền vào được: “Nô tỳ gặp qua Dạ hoàng tử.”

“Mẹ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Hiên Viên Hạo Dạ giống tìm được cứu tinh giống nhau vội hỏi nói.

Vi mama nhủ mảy: “Nô tỳ cũng không biết, Tổng mama nơi đó cũng thất bại, Tô Mộ Tịch căn bản là không muốn mang theo cái kia túi hương.” Hiện tại Lâm Ánh Nguyệt mang thai, Hoàng Thượng phòng càng nghiêm. Lâm Ánh Nguyệt mấy ngày nay chưa từng bước ra Long Tường cung nữa bước, người của nằng căn bản không thể tiếp cận được Long Tường cung. Nhìn Hiên Viên Hạo Dạ bối rối bộ dáng, nếu hoàng hậu nương nương thực sinh hạ hoàng tử, vị trí Hiên Viên Hạo Dạ không biết thế nào. Vi mama không thể không nghĩ lại, lúc trước nằng có phải hay không làm sai. Nhưng là hiện tại, cũng không có thể đổi ý, chính mình ca ca còn tại (nằng) trong tay.

“Tại sao có thể như vậy?” Nhắc tới Tô Mộ Tịch, Hiên Viên Hạo Dạ rất cảm giác vô lực. Chỉ cần tới gần nằng, hân là có thể cảm giác được trên người nằng phát ra nồng đậm bài xích cảm giác. Ngày thường xem nằng cùng kia ngọc tử chơi rất vui vẻ, như thế nào nằng không cùng hân chơi như thế, hân so với tên ngọc tử kia vĩ đại thân phận có bao nhiêu hơn.

“Nô tỳ cũng không biết, nhưng mà quả thật là nô tỳ quá coi thường nha đầu kia, Tổng mama vài lần mưu kế đều thua trong tay một tiểu nha đầu.” Vi mama trước kia là người bên cạnh hoàng thái hậu bên người, trong cung tâm kế nằng đã gặp nhiều, vốn có điểm kinh thường Tô Mộ Tịch tiểu nha đầu này, sau này sẽ hảo hảo nhìn nằng. Cân nhắc một trận, Vi mama mới nói: “Hoàng tử không cần quá mức lo lắng, hoàng hậu nương nương mới vừa mang thai, chúng ta còn có cơ hội. Buổi tối gia yến thời điểm (nằng) đã muốn an bài tốt lắm, đến lúc đó người hãy đem cơ hội này làm cho Tô Mộ Tịch càng tính nhiệm thân cận người hơn.”

“Ta biết.” Hiên Viên Hạo Dạ gật gật đầu, biết việc này tầm quan trọng. Có Tô Mộ Tịch, rất nhiều chuyện đều đã dễ làm rất nhiều. Phụ hoàng bắt công hân từ nhỏ hân biết, nhưng nếu hoàng hậu chỉ có Hiên Viên Hạo Thành một cái đứa nhỏ, phụ hoàng dù muốn, vẫn vô bá quan cũng sẽ không đồng ý

đem giang sơn giao cho một cái gốc tử.

Tô Mộ Tịch cùng Hiền Viên Hạo Thành trở lại Thần Hi cung, thay đổi thân quần áo. Hai người liền ngồi ở bàn đu dây thượng, Hiền Viên Hạo Thành ôm tiểu chim sơn ca không ngừng nói chuyện. Tô Mộ Tịch chỉ tại một bên lẳng lặng nhìn, gặp một người một chim nói chuyện phiếm, thật đúng là giống như vậy hảo bằng hữu lâu ngày không gặp. Kiếp trước nàng chỉ thấy Hiền Viên Hạo Thành thường xuyên như vậy, càng phát ra cảm thấy hán ngốc, không muốn để ý đến hắn. Hiền đang nhìn hắn giống như thật có thể nghe hiểu, nên thử hỏi: “Hạo Thành, tiểu Linh Nhi với ngươi nói cái gì?”

Vô tội nhìn Tô Mộ Tịch liếc mắt một cái, không chút nào giấu diếm đáp: “Tiểu Linh Nhi nói chúc mừng ta muốn làm ca ca, còn có, nó nói nó muốn cùng mẫu thân đến phía nam đi, qua này mùa đông rồi trở về xem chúng ta.”

Tô Mộ Tịch càng ngày càng cảm thấy tiểu gia hỏa này có phải hay không thật sự nghe hiểu được, tiếp tục hỏi: “Hạo Thành, tiểu Linh Nhi nói cái gì ngươi đều thể nghe hiểu a?”

Hiền Viên Hạo Thành mê mang gật gật đầu: “Đúng vậy, Tịch nhi nghe không hiểu sao?”

Vô nghĩa, nàng đương nhiên nghe không hiểu. Nhưng mà, Tô Mộ Tịch còn là có chút không tin: “Vậy ngươi làm cho tiểu Linh Nhi đi xem, Đình mama lúc này đang làm cái gì? Làm cho nó nhìn trở về với ngươi nói, có thể không?”

“Tốt.” Hiền Viên Hạo Thành cười đến vui vẻ, Tịch nhi lần đầu tiên làm cho hắn làm việc đâu, hắn nhất định phải làm tốt. Lập tức cúi đầu, cùng tiểu chim sơn ca huyền thuyên nói trong chốc lát, Tô Mộ Tịch chỉ thấy tiểu chim sơn ca hướng đông điện bay đi.

“Tịch nhi, ta lợi hại đi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn vẻ mặt toả sáng, người khác kêu Tiểu Linh nhi sẽ bất động, chỉ có hắn có thể làm cho nó bay nha, Tịch nhi nhất định cảm thấy hắn rất lợi hại a.

Tô Mộ Tịch quyết định thành toàn một chút của hắn tâm lý: “Ân, Hạo Thành lợi hại nhất.” Nếu hạo trở thành sự thật có thể nghe được tiểu chim sơn ca nói chuyện trong lời nói, sau có thể hảo hảo lợi dụng một chút, ít nhất tại Hiền Viên Hạo Dạ không hề lương tâm tư thời điểm phòng bị một chút. Tô Mộ Tịch cũng đã nghĩ tương, lợi dụng Hiền Viên Hạo Thành tâm tư nàng vẫn là không nghĩ, nàng hy vọng Hiền Viên Hạo Thành vĩnh viễn đều như vậy đơn thuần đáng yêu.

Được đến Tô Mộ Tịch khích lệ giống được đường giống nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến càng vui vẻ. Không trong chốc lát, tiểu chim sơn ca liền bay trở về, tại Hiền Viên Hạo Thành bên tai thầm thì kêu vài tiếng, Hiền Viên Hạo Thành gật gật đầu liền ngẩng đầu đối Tô Mộ Tịch nói: “Tịch nhi, Đình mama đang ở Đông điện dạy bảo mọi người, nói tiểu cung nữ điện bên trong quét tước không sạch sẽ.”

Thật hay giả? Tô Mộ Tịch theo bàn đu dây thượng đứng dậy, bước nhanh đi đến Đông điện liền nghe được Đình mama thanh âm: “Chính ngươi xem nơi này, nơi này, cũng chưa quét tước sạch sẽ điểm, ta mới rời đi nhiều một lát thời gian, các ngươi liền lười thành như vậy sự, không muốn ăn cơm à! Mau lau...”

Tô Mộ Tịch tại chỗ cử trương mồm rộng, này này cũng quá không thể như thế nào là thật đi! Lấy lại tinh thần đi đến bàn đu dây, gặp Hiền Viên Hạo Thành vẫn cùng tiểu Linh nhi tán gẫu, bắt điện nhạc hồ, thật, ông trời quả nhiên là cướp đi của ngươi điều gì, sẽ ban cho ngươi một điều khác.

Ngẩng đầu thấy Tô Mộ Tịch trở về, tranh công nói: “Tịch nhi, tiểu Linh Nhi chưa nói sai đi! Mama đang giáo huấn mọi người thật hung dữ, Thành nhi không dám đi.”

“Ân, Tiểu Linh Nhi không nói sai.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Gốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Yên tiệp gặp Hoàng Thúc

Ban đêm, Long Tường cung đèn đuốc sáng trưng, tiểu cung nữ tiểu thái giám lui tới. Đình mama mang theo Tô Mộ Tịch cùng Hiền Viên Hạo Thành đến Long Tường cung chính điện là lúc đã có người đến. Cấp Hiền Viên Vinh Hi cùng Lâm Ánh Nguyệt thỉnh an. Hiền Viên Vinh Hi liền cười nói: “Thành Nhi, Tịch nhi, tới gặp qua các người Hoàng Thúc.”

Hiền Viên Hạo Thành không đợi phụ hoàng nói xong, liền chạy đến người có vẻ mặt lạnh như băng: “Hoàng Thúc, người đã trở lại, người đã lâu không có tới xem Thành Nhi nha.” Này nam nhân Tô Mộ Tịch kiếp trước có gặp qua, là đương kim hoàng thượng đồng mẫu, bào đệ Hiền Viên Vinh Hi, Hiền Viên Vinh Hi đối với Hạo Thành rất là yêu thương. Ngày xưa phụ tá Hiền Viên Vinh Hi đoạt ngôi vị hoàng đế, sau liền chỉ làm một cái lười nhác Vương Gia nhàn nhã, thích ngao du thiên hạ, không thường ở hoàng thành. Không giống với các huynh đệ khác, không phải đi đến đất phong chính là bị nhốt trong hoàng lăng.

Hai người hàn huyên trong chốc lát, Hiền Viên Hạo Thành đem Tô Mộ Tịch kéo đến Hiền Viên Vinh Hi bên người, vẻ mặt cao hứng: “Hoàng thúc,

đây là Tịch nhi, ta nương tử a.”

Tô Mộ Tịch nghe, mặt một chút liền đỏ, chà chà chân thấp giọng nói: “Chúng ta còn không có bái đường, nương là ai nương tử.”

“Chẳng lẽ Tịch nhi không muốn làm nương tử của ta sao?” Hiên Viên Hạo Thành lập tức đỏ ánh mắt, đáng thương nhìn Tô Mộ Tịch, giống chỉ bị chủ nhân ghét bỏ con mèo nhỏ.

Tô Mộ Tịch vô lực, muốn nói như thế nào mới tốt đây? Hiên Viên Vinh Hiên đem hai cái tiểu bối ở chung xem tại trong mắt, Tô Mộ Tịch không có khinh thường Thành nhi làm cho hắn yên tâm không ít.

Lúc này, Hiên Viên Hạo Dạ cùng Vi mẹ đi đến, đã lấy Hiên Viên Vinh Hi cùng Lâm Ánh Nguyệt liền ngồi xuống bên cạnh trường công chúa Hiên Viên Vinh Hoa. Hiên Viên Vinh Hoa, tiên đế trường công chúa, Hiên Viên Hạo Dạ mẫu phi đó là của nàng phu gia muội muội. Kiếp trước Hiên Viên Hạo Dạ thuận lợi kế vị, nàng xuất lực không ít. Có đôi khi Tô Mộ Tịch hoài nghi, Hiên Viên Hạo Dạ sau lưng nhân có phải hay không là nàng?

Cậu của Hiên Viên Hạo Dạ là Đổ Chính Tông ngồi ở trường công chúa bên người, hỏi Hiên Viên Hạo Dạ việc học. Đổ Chính Tông, tay cầm Hiên Viên hoàng triều một nửa binh quyền, lại là trường công chúa Phò mã, cho dù hắn muội muội Đổ quý phi phạm tội tru cửu tộc, Hiên Viên Vinh Hi cũng không dám đụng hắn mấy may. Nhưng mà, cũng là cái người biết tiến thoái thoả đáng, Hiên Viên Vinh Hi bắt không được hắn một chút nhược điểm nào.

Đền rực rỡ mới thấp lên, Long Tường cung chính giữa điện, vũ cơ văn nhả khói vũ, cung nữ tới tới lui lui chia thức ăn xong. Hiên Viên Vinh Hiên dẫn đầu đứng lên, đối với Hiên Viên Vinh Hi cùng Lâm Ánh Nguyệt giơ lên ly rượu: “Thần đệ chúc mừng hoàng huynh cùng hoàng tẩu, nguyên hoàng tẩu bình an sinh hạ hoàng tử. Thần đệ cũng không chuẩn bị cái gì lễ vật, nhưng thần đệ từ thần đệ có thể hoàng tẩu mượn mấy tháng.” Nói xong, ánh mắt ôn nhu như nước nhìn bên cạnh thần đệ từ liếc mắt một cái, chuyển cái thần đối diện ba người trên đại điện nói: “Những người có tâm khác thường, hiện tại tốt nhất cấp bốn vương thu hồi tâm tư, Vương Phi bốn vương là đệ tử của quỷ thân y vô thường, chỉ cần có cái gì bản này nợ trước mặt nàng, đều không có khả năng tránh được của nàng ánh mắt cùng cái mũi. Nói tới đây, thần đệ trước kính hoàng huynh một ly.” Nói xong, thâm ý nhìn trường công chúa cùng Đổ Chính Tông liếc mắt một cái, cầm trong tay ly rượu uống một hơi cạn sạch.

“Hào... Hào... Trẫm ở trong này tạ qua hoàng đệ, mấy ngày nay trẫm đều nhanh đem Thái Y Viện đều chuyển đến Long Tường cung. Hoàng hậu đều cùng trẫm nóng nảy, có đệ muội liền nhưng là hảo rất nhiều.” Hiên Viên Vinh Hi so với ai khác đều hiểu biết nhà mình đệ đệ quý tâm tư, này cũng là nguyên nhân hắn tổ chức gia yến hôm nay. Đổ Chính Tông, hoàng tử, các người có thánh chỉ của tiên đế, trẫm không thể động đến các người, nhưng các người cũng đừng tưởng động đến nữ nhân trẫm yêu nhất.

Trường công chúa cùng Đổ Chính Tông trên mặt hiện lên một tia mắt tự nhiên, lập tức hai người bung lên rượu, mỉm cười chúc mừng: “Thần muội/ thần, chúc mừng Hoàng Thượng hoàng hậu nương nương.” Trường công chúa là nữ nhi đầu tiên cả tiên đế, cho nên được tiên đế rất là sủng ái. Thần đệ đệ của nàng là Hiên Viên Vinh Chiếu cùng tranh ngôi vị hoàng đế, bị tiên đế ban chết, cho nên nàng đối với ngôi vị hoàng đế của Hiên Viên Vinh Hi vốn có chút địch ý. Cùng muội muội của trường phu cũng chết ở tại trong hậu cung, xem trước mặt Hiên Viên Vinh Hi đối với Lâm Ánh Nguyệt độc sủng. Kỳ thật là có chút tâm lý đố kỵ, nàng quý vị Tiên đế sủng ái nhất trường công chúa, nhưng trường phu đều có mấy cái thiếp thất thông phòng, vì sao, Lâm Ánh Nguyệt một cái nhỏ nhỏ quan viên chi nữ, lại có thể được Hiên Viên Hoàng Triều Hoàng Đế độc sủng? Hiện tại cự nhiên hoài thai, nếu nàng sinh là hoàng tử, Dạ nhi nơi có còn đâu khả năng kế vị, đến lúc đó địa vị của nàng chỉ sợ không bằng hiện tại. Nhìn đến kia hai huynh đệ tư thế, chính mình còn chưa động đến Lâm Ánh Nguyệt. Bất động sẽ không động, nhưng mà, đứa nhỏ sinh hạ đến cũng không nhất định đường đến trường thành, không phải sao?

Đổ Chính Tông vốn không có nhiều như vậy tâm tư, trung quân, ái quốc là hắn từ nhỏ chịu giáo dục. Mặc dù đối Hoàng Thượng xử tử chính mình muội muội có chút bất mãn, nhưng là muội muội đã làm sai chuyện hắn không thể cứu nàng. Tư tâm bên trong, hắn quả thật không hy vọng hoàng hậu nương nương mang thai, nàng mang thai nếu là nam hài Dạ nhi lại không thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, hiện tại chỉ có đi từng bước xem từng bước.

“Nhi thần cũng chúc mừng phụ hoàng mẫu hậu.” Hiên Viên Hạo Dạ đứng dậy chúc mừng, cố gắng che giấu ở trên mặt lo lắng. Không biết cậu cùng mẹ có thể hay không nghĩ đến biện pháp gì giúp chính mình? Hắn bên người trừ bỏ Vi mama, những cung nữ thái giám khác đều là phụ hoàng cố ý an bài. Hắn muốn làm cái gì đều chỉ có thể thông qua Vi mama, bằng không hắn làm đều gì cũng bỏ tay bỏ chân.

“Ha ha... Trẫm cùng hoàng hậu mượn mọi người cát ngôn, đều dùng bữa đi! Không cần lại khách sáo.” Hiên Viên Vinh Hi nhìn thần sắc khác nhau ba người liếc mắt một cái, liền vì Lâm Ánh Nguyệt không tại nhiều lời.

Tâm tư mọi người đều suy tư, dùng xong rồi một chút tinh mỹ thức ăn nhưng ai cũng có cảm giác vô vị, nhìn một lát ca vũ, thấy sắc trời không còn sớm mới lục đục rời đi. Chậm hơn một chút, Tô Mộ Tịch cùng Hiên Viên Hạo Thành cũng từ Long Tường cung đi ra, Hiên Viên Hạo Dạ mang theo Vi mama cùng đám người đi ở phía trước không xa. Vi mama lặng lẽ quay đầu, nhìn Tô Mộ Tịch đang đi đến vị trí hành lang, hơi hơi giật thân mình cầm trong tay chuẩn bị cái gì đó tát xuống nền mặt đất. Đứng dậy đi đến bên cạnh Hiên Viên Hạo Dạ thấp giọng nói: “Dạ hoàng tử, chú ý, đợi lát nữa nhất định phải tiếp được Tô Mộ Tịch.”

Hiên Viên Hạo Dạ quay đầu, nhìn nhìn Tô Mộ Tịch vị trí, gật gật đầu.

Theo Long Tường cung đi ra Tô Mộ Tịch liền mất hồn mất vía, dùng bữa là lúc mỗi người biểu tình nàng đều thu ở tại đáy mắt. Cảm thấy Hiên Viên Hạo Dạ phía sau nhân có thể là trường công chúa, nàng thần sắc rất không bình thường. Nhưng là lại có chút không giống, người nợ kiếp trước như vậy mưu lược, lại làm sao như vậy thiếu kiên nhẫn, hay là do hoàng hậu lần này mang thai làm cho (nàng) trở tay không kịp? Tô Mộ Tịch chỉ lo suy nghĩ, không có chú ý dưới chân hành lang, nhẹ nhàng bước lên, dưới chân vừa trượt, thân mình thẳng tắp liền muốn bỏ nhào trên mặt đất. Phía trước Hiên Viên Hạo Dạ quay người lại: “Tịch nhi, cẩn thận” ôm Tô Mộ Tịch vòng mấy vòng, liền làm đệm đỡ phía dưới.

Hiên Viên Hạo Thành thấy Tô Mộ Tịch ngã sắp xuống phục hồi tinh thần lại, liền chạy đến Tô Mộ Tịch bên người đem nàng nâng dậy: “Tịch nhi, người có hay không bị thương, Xảo Tâm, người nhanh đi tìm Thái y, Tịch nhi khẳng định ngã đau.” Nói xong, giống chính mình ngã sắp xuống giống nhau, ánh

mắt hồng hồng khóc lên.

“Tịch nhi không có việc gì, Thành hoàng tử đừng có gấp, đừng khóc.” Tô Mộ Tịch đưa tay tình tế lau khô Hiên Viên Hạo Thành hốc mắt đang ứ nước mắt, cảm thấy đau lòng. Đời này nàng không hy vọng Hiên Viên Hạo Thành lại vì nàng khóc, bởi vì, kiếp trước hẳn vì chính mình lưu luyến quá sâu. Nay ngốc tử, kiếp trước chính mình đối hẳn lại không tốt, hẳn vẫn là lòng tràn đầy đối chính mình hảo. Như vậy so với không biết tự cho là thông minh Hiên Viên Hạo Dạ, hẳn vĩ đại bao nhiêu lần, kiếp trước nàng ánh mắt như mù mới có thể bị Hiên Viên Hạo Dạ lợi dụng.

Hiên Viên Hạo Dạ được Đình mama nâng dậy, nhìn Tô Mộ Tịch ngay cả xem cũng chưa từng liếc hẳn một cái, toàn chú ý đến Hiên Viên Hạo Thành, trong lòng không khỏi khó chịu. Rõ ràng là chính mình cứu nàng, chính mình so với Hiên Viên Hạo Thành hơn biết bao nhiêu lần. vì sao Tô Mộ Tịch chỉ mãi chú ý tên ngốc tử kia? Lại không nhìn chính mình, Hiên Viên Hạo Dạ ghen cả khí ra tiếng hỏi: “Tịch nhi, ngươi không sao chứ.”

Tô Mộ Tịch trấn an hảo Hiên Viên Hạo Thành, nghe được Hiên Viên Hạo Dạ thanh âm, liền lôi kéo Hiên Viên Hạo Thành đi đến Hiên Viên Hạo Dạ trước mặt, thần nhiên nói thanh: “Tạ qua Dạ hoàng tử cứu giúp chi ân, thần nữ vô cùng cảm kích.”

Tô Mộ Tịch vừa dứt lời, Hiên Viên Hạo Thành liền sợ hãi ra tiếng: “Tạ hoàng huynh cứu Tịch nhi, bằng không Tịch nhi nhất định hội rơi càng đau.” Tuy rằng hẳn rất sợ hoàng huynh, nhưng hẳn cứu chính mình tịch nhi a, quả thật hẳn là nên nói lời cảm tạ. Đứa nhỏ này ở trong lòng nhận định Tịch nhi là hẳn thê tử, thê tử là bảo, hoàng huynh chỉ là thảo.

Nghe xong lời này, Hiên Viên Hạo Thành tức giận đến mặt đều đen: “Tịch nhi không có việc gì là tốt rồi, bản hoàng tử hiện tại chính là trên lưng té bị thương, nếu là Tịch nhi ngã trên mặt đất thực khả năng thương đến mặt, nữ nhi gia mặt bị thương kia như thế thì không tốt.” Hiên Viên Hạo Dạ trên mặt mỉm cười, trong lòng đều nhanh tức giận đến hộc máu, người cái tên ngốc tử chết tiệt ai muốn của người cảm tạ. Bản hoàng tử muốn là Tịch nhi cảm kích, là Tịch nhi.

Tô Mộ Tịch dừng một chút, khuôn mặt biểu tình xa cách mỉm cười, khom người tạ lễ: “Tịch nhi lại tạ qua Dạ hoàng tử cứu giúp.” Gặp qua người không biết xấu hổ, chưa thấy qua như vậy không biết xấu hổ, nhưng vẫn phải cảm tạ. Nhưng mà mặc kệ chuyện vừa rồi là ngoài ý muốn hay cố ý, thì nàng cũng không hội thật tình cảm tạ hẳn, bởi vì hẳn đã khiến chính mình kiếp trước thảm cảnh.

Hiên Viên Hạo Thành nghe thấy Tô Mộ Tịch nói, cũng đi theo nói: “Thành nhi lại tạ hoàng huynh cứu Tịch nhi.” Thấy hẳn không có chút thành thực bộ dáng, thực sự có thể làm cho Hiên Viên Hạo Dạ á khẩu không trả lời được bộ dáng, Tô Mộ Tịch rất muốn giúp hẳn vỗ tay.

“Tịch nhi không có việc gì là tốt rồi, bản hoàng tử về cung trước, ngày mai đi Thần Hi cung xem Tịch nhi.” Hiên Viên Hạo Dạ trên mặt cười có chút không nhìn được, không thể tưởng được Tô Mộ Tịch nha đầu kia tâm như vậy cứng rắn. Không quan tâm chính mình bị thương, cấp chính mình cảm tạ lời nói như vậy cũng không thành ý.

“Tịch nhi không dám, ngày mai Tịch nhi sẽ cùng Thành hoàng tử cùng tiến lên Từ Kim cung xem Dạ hoàng tử.” Vô sỉ, giả mù sa mưa nói lời này cũng không biết ghê tởm

“Không cần, bản hoàng tử không có việc gì.” Người một người đi không tốt sao, vì sao muốn dẫn thêm Hiên Viên Hạo Thành?

“Dạ hoàng tử, nô tỳ trước đỡ ngài hồi cung đi!” Vì mama gặp Hiên Viên Hạo Dạ càng ngày càng không nhìn được tươi cười, ra tiếng nhắc nhở. Nàng quả thật là quá coi thường Tô Mộ Tịch, hôm nay này hết thấy phản ứng cũng không nên có của một tiểu cô nương sáu bảy tuổi. Là Vương Hương Tú dạy, hoặc là có người khác quan hệ, nàng phải cẩn thận cân nhắc nói cho (nàng) sớm mới tốt.

Nhìn một đám người rời đi, Tô Mộ Tịch mới quay đầu đối Hoa Ngữ nhẹ giọng nói: “Hoa Ngữ, vừa rồi ta ngã xuống kia bậc thang có cái gì không dị thường?” Vừa rồi Hiên Viên Hạo Dạ bọn họ đi ở phía trước, làm cho nàng không thể không hoài nghi bọn họ tại phía trước động thủ tay chân.

“Tiểu thư, vừa rồi nô tỳ thừa dịp mọi người không chú ý thời điểm, khom người nhìn qua bậc thang kia, không có phát hiện cái gì không bình thường.” Hoa Ngữ theo Tô Mộ Tịch một ít thời gian, trong cung chuyện tự nhiên cũng cẩn thận rồi chút.

“Ân, đã biết.” Tô Mộ Tịch cũng không tin, hôm nay chuyện hội cùng Hiên Viên Hạo Dạ không thoát quan hệ. Hẳn lại như vậy vừa vận cứu chính mình, làm sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy? Quên đi, dù sao nàng cũng sẽ không mắc mưu, lưới quản này tiểu nhân. Hiện tại trọng yếu nhất là đề phòng Tổng mama, không cho nàng tại chính mình trên người đánh hoàng hậu chủ ý.

“Tịch nhi...” Hiên Viên Hạo Thành muốn kéo nàng, nhưng lại sợ chạm vào nàng đau.

“Tịch nhi không có việc gì, chúng ta về trước cung.” Nói xong, Tô Mộ Tịch cười kéo Hiên Viên Hạo Thành thủ.

“Mama, chuyện vừa rồi có phải hay không bị Tô Mộ Tịch phát hiện?” Hiên Viên Hạo Dạ có chút nhìn không ra, Tô Mộ Tịch lại lãnh tình, chính mình cứu nàng, cũng không có khả năng nói được như vậy nghĩ một đằng nói lại một nẻo.

“Hẳn là không có, ta vừa rồi thấy Tô Mộ Tịch bên người Hoa Ngữ khom người sờ soạn hạ cầu thang. Nếu nàng trước phát hiện trong lời nói, khẳng định liền nói tại đó.” Vừa rồi Hoa Ngữ động tác nhỏ cũng không có tránh được Vì mama ánh mắt.

“Kia nàng vì sao cũng không giống đối với ta xin lỗi bộ dáng?”

Vì mama nghĩ nghĩ: “Khả năng thứ nhất, là nương nàng dạy cho nàng không thể cùng những nam tử khác thân cận, còn một loại khả năng khác, có lẽ nàng tâm trí căn bản không phải của một tiểu cô nương sáu tuổi.” Khả năng thứ nhất quả thực có thể, nhưng nếu là thứ hai loại này rất không thể tưởng tượng hẳn là không lớn, nhưng Quốc sư cực lực vì Hiên Viên Hạo Thành tuyền nàng làm hoàng tử phi, chuyện này cũng là nói được đi qua.

“Mama, ta mệt rồi, trước làm cho Tư Tinh Tư Vũ tắm rửa đi! Tô Mộ Tịch người này, mama ngày mai tại tỉnh tế đánh giá. Còn có, Tổng mama nơi đó hương túi bất thành, có thể tại quần áo thượng thử xem.” Hắn cũng không tin mang theo mùi hoa, Hiền Vương phi còn có thể nhận ra đến.

“Ân, nô tỳ đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ngốc Nhân Đích Thị Là Nàng

Hiền Viên Hạo Thành thật cẩn thận giúp đỡ Tô Mộ Tịch hồi Thần Hi cung, ngay cả Hoa Ngữ muốn chạm một chút Tô Mộ Tịch cũng không cho. Làm cho Tô Mộ Tịch dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói: “Hạo Thành, Tịch nhi thật không có việc gì, người đừng lo lắng.”

Tịch nhi nhất định là an ủi của hắn, té như vậy ngã xuống đất làm sao có thể không có việc gì! Hiền Viên Hạo Thành nhìn cái bánh bao mặt nhăn thành một đoàn hờn nói: “Tịch nhi, không thể nói dối, người khẳng định rất đau.” Nói xong, bấu môi, bả đạo học phụ hoàng ngày thường thật cẩn thận phù mẫu hậu bộ dáng, giúp đỡ Tô Mộ Tịch chậm rãi hướng Thần Hi cung đi. Thấy hắn về mặt chấp nhất, Tô Mộ Tịch cũng liền cùng hắn đi, mặc hắn giúp đỡ, chỉ cần hắn không vì chính mình khóc, làm cái gì cũng tốt. Đây tiểu đứa ngốc, nàng cũng là phát đau lòng.

Trở lại tây điện, Hiền Viên Hạo Thành thẳng lời kéo Tô Mộ Tịch đến nội điện, kiên quyết nàng kéo đến trên giường: “Tịch nhi, mau ngủ đi, tỉnh ngủ sáng mai đứng lên sẽ không đau.” Nói xong, liền đem thật dày chăn kéo qua, nghiêm túc đắp lên người Tô Mộ Tịch. Tô Mộ Tịch nhăn nhó đỏ mặt, nàng còn không có tắm rửa đâu. Nhưng Hiền Viên Hạo Thành một lòng vì Tô Mộ Tịch bị thương này, không chú ý được Tô Mộ Tịch không được tự nhiên, nhẹ nhàng vỗ chần, mềm nhẹ đỡ Tô Mộ Tịch ngủ. Mỗi lần hắn sinh bệnh không thoải mái, mama đều như vậy chiều cố hắn, Tịch nhi đối hắn hảo, hắn cũng muốn đối với Tịch nhi hảo.

Tô Mộ Tịch nhìn hắn ngốc hành động đáng yêu, trong lòng giống được rót một dòng nước ấm, ấm áp ôn nhu, còn có một chút, ê ả. Nhất thời không biết nên làm gì phản ứng mới tốt, chính là cười nhìn Hiền Viên Hạo Thành. Hiền Viên Hạo Thành cảm nhận được Tô Mộ Tịch nhìn chăm chú, trở về một cái thuần lương tươi cười. Hai người nhìn nhau trong chốc lát, Hiền Viên Hạo Thành ngượng ngùng đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, Tịch nhi vì sao còn không ngủ, sao cứ mãi nhìn hắn a? Bị Tịch nhi như vậy nhìn hắn hảo thẹn thùng nga: “Tịch. . . Tịch nhi, người mau nhắm mắt lại ngủ.” Hiền Viên Hạo Thành bất mãn than thở, lấy cớ che giấu chính mình ngượng ngùng.

Tô Mộ Tịch quyết định đêm nay làm một tiểu cô nương sáu tuổi, bấu môi tùy hứng nói: “Tịch nhi không ngủ, Tịch nhi muốn xem Hạo Thành.” Lời vừa ra khỏi miệng, mang theo âm điệu của đứa nhỏ sáu tuổi. Tô Mộ Tịch cảm thấy chính mình nổi lên một tầng da gà. Nhưng mà nhìn đến Hiền Viên Hạo Thành trên mặt biểu tình ngượng ngùng, lại cao hứng, nghịch ngợm chớp chớp đôi mắt, rất vô tội nhìn Hiền Viên Hạo Thành.

“Tịch nhi ngủ không được sao? Kia Thành nhi cho người kể chuyện xưa được không?” Hiền Viên Hạo Thành nhìn Tô Mộ Tịch sáng ngời con người, hưng phấn mà đề nghị nói. Thành nhi thích nhất nghe Đình mama kể chuyện xưa, không biết Tịch nhi có thích hay không? Nếu là Thành nhi nói chuyện xưa, Tịch nhi liền ngoan ngoan ngủ, kia liền tốt lắm.

“Thì ra Hạo Thành còn có thể kể chuyện xưa a! Kể thôi, Tịch nhi nghe.” Phốc, phồng chừng là từ Tổng mama nơi đó nghe tới đi! Tuy biết như thế, Tô Mộ Tịch vẫn là thực nể tình, chớp thật dài lông mi, đôi mắt chớp mở bộ dáng nhìn Hiền Viên Hạo Thành.

“Tốt tốt, kia Thành nhi liền kể.” Hiền Viên Hạo Thành thấy Tô Mộ Tịch đến đây hưng trí, vẻ mặt “Sùng bái” nhìn chính mình bộ dáng, kiều ngao cảm xúc chiếm được tràn đầy, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên hồng hơn, càng thêm đỏ tươi trạng thái. Liền chỉ chốc lát, khuôn mặt nhỏ nhắn liền suy sụp xuống. . . giờ muốn kể cái nào hảo đây? Oai đầu một hồi lâu, Hiền Viên Hạo Thành này mới bắt đầu kể: “Ngày xưa ở một ngọn núi có một toà miếu, trong toà miếu có ba cái tiểu hoà thượng. . .”

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn không ngừng khép mở, Tô Mộ Tịch suy nghĩ về kiếp trước. Khi đó hắn cũng luôn quan tâm lại đây xem chính mình, nhưng bản thân mãi không chịu để ý tới hắn.

Hiền Viên Hạo Thành luôn lấy lòng nhìn chính mình: Tịch nhi, người không cần không để ý tới Thành nhi được không, Thành nhi hội kể chuyện xưa nga! Thành nhi cấp Tịch nhi kể chuyện xưa được không? Từ trước có cái tiểu cô nương. . .

Mà khi đó nàng chỉ cần Đình mama không ở, luôn hội đẩy ra hắn, lớn tiếng cảnh cáo: tránh ra, ai muốn nghe một cái đại ngốc tử kể chuyện xưa, ta muốn nghe Dạ ca ca kể. Mặt khác, ta cảnh cáo người, không được lại tiến Tây điện, lại càng không có lẽ lại bảo ta Tịch nhi!

Bị chính mình mắng, Hiền Viên Hạo Thành luôn ủy khuất suy sụp khuôn mặt, âm thầm rời đi Tây điện. Đi tới cửa khi không ngừng quay đầu nhìn xung quanh, hy vọng chính mình có thể gọi hắn trở về. . . Nàng tựa hồ còn có thể rõ ràng nhớ lại hắn ngay lúc đó ánh mắt, phát sáng như hắc diệu thạch con người trong vắt trong suốt. Lại tại nàng đuổi hắn đi hốc đã có một làn hơi nước, tội nghiệp nhìn nàng, như một chú cún nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, hiện tại ngấm lại, ngực nơi này thực đau. Cho tới nay, chân chính là một người ngốc là nàng mới đúng.

Bên người thật sự vẫn còn thanh âm non nớt của Hạo thành, làm cho Tô Mộ Tịch khản trương tâm thần liền trầm tĩnh lại, liền chậm rãi nhắm lại hai mắt. Hiên Viên Hạo Thành vừa kể chuyện xưa xong, đã thấy Tô Mộ Tịch đã muốn ngủ liền ngừng lại. Tịch nhi đang ngủ à. Hiên Viên Hạo Thành một tay chống đỡ mặt, ngồi ở đầu giường, hưng trí nhìn nhìn. Một tay khác chạm chạm vào bánh bao mặt trước mắt, oa Tịch nhi mặt hão nhuyển nga, thật là mềm, so với ngư phòng ăn bánh bao còn mềm hơn. Vụng trộm nhìn quanh nội điện, Hoa Ngữ, Xảo Tâm các nàng đều không có ở đây, Hiên Viên Hạo Thành cúi đầu nở nụ cười, chu môi đến khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn của Tô Mộ Tịch liền hôn một cái, sau đó liền vội lui lại, đôi mắt nhỏ bất an chuyển khắp mọi nơi. Rồi sau đó có tật gật mình nhìn nhìn vào mặt Tô Mộ Tịch và cái miệng nhỏ nhắn trước mắt. Tịch nhi miệng thật là ngọt à! Hắn không thể chỉ được ăn một lần à? Tịch nhi không nói chuyện, thì phải là...

“Thành hoàng tử, thời gian không còn sớm, nô tỳ mang người hồi Đông điện nghỉ tạm đi!” Đinh mama ở bên ngoài đợi thật lâu, thấy sắc trời đã muốn không còn sớm, thấy nhà mình hoàng tử còn không có đi ra, liền tiến vào thúc giục Hiên Viên Hạo Thành trở về phòng nghỉ ngơi.

“Nga ~” Hiên Viên Hạo Thành lưu luyến không rời nhìn Tô Mộ Tịch cái miệng nhỏ nhắn liếc mắt một cái, không cam lòng không muốn đáp. Mama hào chán ghét, như thế nào không muốn một lát hãy tiến vào? Hắn còn không có ăn Tịch nhi miệng nhỏ đâu.

Sáng sớm hôm sau, Tô Mộ Tịch cùng Hiên Viên Hạo Thành dùng sớm bữa sáng, liền làm cho Đinh mama thu thập một chút, đoàn người đi đến Tử Kim cung. Đi đến cửa cung, Hiên Viên Hạo Thành ngừng lại, bất an hỏi: “Tịch nhi, hoàng huynh thật sự sẽ không tức giận sao?” Hắn lần trước đi hoàng huynh cung, hoàng huynh liền rất tức giận.

“Sẽ không, tức giận cũng không sợ, Tịch nhi với người cùng vào nhau nha!” Nhìn quen thuộc lại thực xa lạ cung điện, Tô Mộ Tịch cũng có chút do dự. Nhưng nhìn về mặt lo lắng Hiên Viên Hạo Thành lại có dũng khí, nếu không quan hệ cần gì phải để ý.

Cửa cung tiểu thái giám thấy hai người vội vàng đi vào liền làm lễ chạy vào thông báo, hai người đi đến chính điện khi, Hiên Viên Hạo Dạ đã ngồi ở chỗ ngồi chờ. Tô Mộ Tịch đi lên trước hành lễ nói: “Thần nữ Tô Mộ Tịch gặp qua Dạ hoàng tử.” Hiên Viên Hạo Thành cũng đi theo hành lễ, nhẹ nhàng hô “Hoàng huynh”

Hiên Viên Hạo Dạ vỗ về ngực, giả bộ khó khăn đáp: “Bản, bản hoàng tử, nói qua Tịch nhi, Tịch nhi không cần đa lễ.” Vì mama ở một bên vỗ nhẹ Hiên Viên Hạo Dạ lưng, giống hần bị thương rất nặng. Vỗ vài cái, lấy trong điện đều có thể nghe được âm lượng nói: “Dạ hoàng tử, nô tỳ đã nói ngài thân thể không khoẻ không thể đứng lên, ngài lại không nghe, người xem này...”

Hiên Viên Hạo Dạ khoát tay: “Không, không có việc gì, Tịch nhi lần đầu tiên đến Tử Kim cung, bản hoàng tử như thế nào có thể không lại đâu?” Nói xong, vừa vội cấp thờ.

Tô Mộ Tịch nhìn hai người giả mặt đối trá, chỉ cảm thấy ghê tởm, trong lòng một chút áy náy cũng biến mất sạch sẽ. Xem bọn hắn diễn đến diễn không nổi nữa, Tô Mộ Tịch mới giả bộ áy náy nói: “Đều là thần nữ không tốt, làm phiền hà Dạ hoàng tử, Hoa Ngữ, đem ta cấp Dạ hoàng tử tạ lễ lấy ra.”

Hoa Ngữ phúc phúc thân, cầm hộp gấm đi ra, cúi đầu đứng ở cự Hiên Viên Hạo Dạ từng bước xa vị trí. Vì mama ý bảo, bên cạnh Tư Vũ tiếp nhận Hoa Ngữ trong tay gì đó. Tô Mộ Tịch thấy hắn nhận lấy, mới giả bộ ngượng ngùng cúi đầu: “Vật này là khi thần nữ tiến cung được phụ thân làm cho thần nữ mang theo, thần nữ biết này trong cung khẳng định không thiếu, nhưng đây là một mảnh tâm ý, xin mời Dạ hoàng tử nhận lấy.”

Nhớ tới ngày hôm qua chuyện, vì mama lão hồ ly này khẳng định có chút hoài nghi mình không giống với một tiểu cô nương mới sáu tuổi. Bất đắc dĩ, Tô Mộ Tịch nhìn được sự ghê tởm, ra vẻ thẹn thù cúi đầu, lắc lắc trên tay khăn: “Thần nữ vốn định đem qua sẽ đến thăm Dạ hoàng tử, nhưng nương của thần nữ có nói, nữ tử gia không thể cùng nam tử khác ngoài phu quân tương lai thân cận quá. Cho nên, thần nữ sáng nay mới đi theo Thành hoàng tử cùng nhau đến, mong Dạ hoàng tử chớ trách.”

“Tịch... Tịch nhi có tâm, bản hoàng tử thực không có gì sự? Chính là không nghĩ tới, Tô... tô phu nhân đem Tịch nhi làm như vậy thủ lễ, khả Tịch nhi còn nhỏ, không cần để ý như vậy.” Hiên Viên Hạo Dạ bất động thanh sắc dò xét Tô Mộ Tịch thần sắc, thấy nàng không giống như đang nói dối, cảm thấy nói thâm, chẳng lẽ thật sự là Tô phu nhân làm?

“Dạ hoàng tử nói đùa, làm người tử nữ, cha mẹ dạy bảo, không thể không nghe.” Tô Mộ Tịch lúc này nhìn qua, tựa như một cái tiểu hài tử, rõ ràng không thủ vị, nhưng trên mặt biểu tình vừa đáng yêu lại chân thành.

Vì mama cân nhắc Tô Mộ Tịch biểu tình thật lâu, nha đầu kia thoạt nhìn quả thật không giống như là trưởng thành sớm, rất nhiều việc hẳn là Tô phu nhân làm. Tốt lắm, nếu là người làm, như vậy luôn luôn có thể cải biến lời nói.

Lại hàn huyên một trận, Tô Mộ Tịch cùng Hiên Viên Hạo Thành từ Tử Kim cung đi ra. Vừa ra khỏi Tử Kim cung không đi bao xa, ghen nửa ngày Hiên Viên Hạo Thành lập tức ra tiếng nói: “Tịch nhi, vừa rồi hoàng huynh cùng Vi mama biểu tình hảo giả nga.” Nhìn Tô Mộ Tịch ánh mắt, vô tội lại trong suốt trong sáng.

Tô Mộ Tịch rất muốn cười to, nhưng mà vẫn là nhìn nhìn rồi khỏi những cung nhân cách đó không xa: “Hừ, Hạo Thành lời này cùng Tịch nhi nói là có thể, không thể cùng người khác nói như vậy nga!”

“Vì sao? Thành nhi chính là cảm thấy hảo giả.” Mẫu hậu nói, hắn có cái gì nói liền nói ra không cần ghen ở trong lòng, chẳng lẽ hắn nói không đúng sao?

“Thành nhi theo ta nói có thể, nhưng cùng người khác nói, người hoàng huynh sẽ tức giận nga! Thành nhi không sợ sao?” Tô Mộ Tịch biết Hiên Viên Hạo Thành mặc dù sợ Hiên Viên Hạo Dạ, nhưng trong lòng cũng là xem hắn là ca ca.

Nhớ tới hoàng huynh lần trước bộ dáng trừng chính mình, dùng sức lắc đầu: “Thành nhi sợ hoàng huynh tức giận, không cùng người khác nói.”

“Ân, Hạo Thành thực ngoan.”

Trở lại Thần Hi cung, hoàng hậu nương nương đã muốn làm cho Vận Nhiễm đến truyền chỉ, buổi trưa làm cho Tô Mộ Tịch cùng Hiền Viên Hạo Thành đến Long Tường cung dùng bữa. Trở lại tây điện, Tổng mama liền đón đi lên: “Tiểu thư, Dạ hoàng tử không có việc gì đi!”

“Không có gì đại sự? Ta đã muốn tạ qua hần cứu giúp chi ân.” Tô Mộ Tịch vừa mới vào, cảm thấy thực nóng, đem trên người hồng nhật ngoại sam thoát xuống dưới giao cho Tổng mama trong tay.

— Ngoại sam có thể hiểu là áo khoác ngoài

Tổng mama tiếp nhận ngoại sam, phiên muộn thấp giọng nói một câu: “Nếu tiểu thư định ra là Dạ hoàng tử thì tốt rồi...”

Tô Mộ Tịch làm bộ như không có nghe đến, khỏe mắt dư quang, gặp Tổng mama cảm nhất kiện thù tiểu đồ quyền hoa ngoại sam lại đây.

“Tiểu thư, ngươi mặc vào cái này đi! Hiện tại trời vẫn còn lạnh, không mặc đủ quần áo hội phong hàn.” Tổng mama nói xong liền đem quần áo mặc lên người Tô Mộ Tịch.

“Ân, ta đã biết.” Quần áo thượng mùi vì sao cùng trước kia bất đồng? Tô Mộ Tịch nghĩ đến chính mình nghe thấy sai lầm rồi, tinh tế ngửi thấy một chút, quả thật bất đồng: “Mama, này quần áo thượng mùi vì sao cùng trước kia bất đồng?”

Tổng mẹ cứng đờ, không nghĩ tới như vậy đều bị Tô Mộ Tịch đoán được, sửa sang lại trên mặt thần sắc trả lời: “Tiểu thư, nô tỳ chính là tại huân quần áo hương liệu trung nhiều hơn chút hải đường.”

Hải đường, tưởng nàng là hải tử ba tuổi sao? Hải đường mùi hoa thanh nhã tươi mát, mà này mùi lại hoàn toàn bất đồng, nơi này mùi vấn đề khá lớn. Vốn định mặc quần áo đi gặp hoàng hậu nương nương, làm cho hoàng hậu nương nương sửa trị Tổng mama này. Nhưng nghĩ Tổng mama này quần cò không thể bỏ, đem trên người quần áo thoát xuống ném trên mặt đất: “Khó ngửi chết được, về sau không được huân mấy loại hương này trên quần áo của ta. Ta muốn mặc lục nhật sắc kia.” Tưởng là chiều mới ư, thật đúng là không cao minh.

Tổng mẹ động tác mất tự nhiên lấy qua thần sắc quần áo, trong lòng thất kinh, sẽ không phải là tiểu nha đầu phát hiện cái gì manh mối chứ? Cảm thấy không yên, đối Tô Mộ Tịch kiêng kị lại nhiều một phần.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Những ngày sau, Tô Mộ Tịch cố ý sửa lại rất nhiều thói quen ngày thường của mình. Xảo diệu tránh thoát Tổng mẹ tính kế đủ loại, thời gian bất tri bất giác hoàng hậu mang thai đã gần ngày sinh.

Hiền Viên Hạo Dạ mất thấy bụng hoàng hậu nương nương càng lúc càng lớn, mà một chút kế sách hần cũng không có. Tổng mẹ từ chỗ Tô Mộ Tịch xuống tay, cho tới bây giờ cũng không thực hiện được qua, trong lòng càng nóng vội. Hiền Viên Hạo Dạ đành phải âm thầm cầu nguyện trong lòng, Lâm Ánh Nguyệt sẽ không sinh hạ nam hài, bằng không hần nên làm cái gì bây giờ?

Tô Mộ Tịch cũng âm thầm cầu nguyện, hoàng hậu nương nương nhất định phải sinh nam hài, như vậy Hiền Viên Hạo Dạ mới không thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế, Hạo Thành cũng là có thể vĩnh viễn bình an. Mặc kệ là ai, loại tâm tư gì, đứa nhỏ cũng phải sinh ra.

Chín tháng, cuối thu trời trong xanh, Hoàng Thượng vừa lấy được tin trúng mùa thu hoạch tốt từ các nơi truyền đến, tại Long Tường cung mở gia yến. Ca múa vừa mới bắt đầu, liền gặp Vận Nhiễm luôn luôn bình tĩnh vội vàng nói vài câu bên tai Quý công công. Quý công công biến sắc, đến trước mặt hoàng đế: “Hoàng Thượng, nương nương sắp sinh, giờ đang ở nội điện chờ ngài, Hoàng Thượng, người xem này...”

Tay Hiền Viên Vinh Hi run lên một chút, lập tức buông ly rượu trong tay, bước nhanh đến cung Long Tường. Tô Mộ Tịch ngồi cách đó không xa rõ ràng thấy thần sắc mấy người, đánh giá hoàng hậu nương nương khẳng định là sắp sinh, vội vàng lôi kéo Hiền Viên Hạo Thành theo đi.

Hoàng Thượng vừa đi, trưởng công chúa cùng Đỗ Chính Tông cũng lôi kéo Hiền Viên Hạo Thành theo đi lên. Gặp mọi người đều đi hết, Hiền Viên Vinh Hôn mới cùng Hôn Vương phi chậm rì rì đi đến nội điện.

Trong Long Tường cung, tiếng hoàng hậu nương nương thống khổ khổ sở la to không ngừng truyền đến, cung nữ cầm một chậu nước ấm đi vào, đổi thành một chậu máu loãng mang ra. Máu nhiều lắm, một đám người nhìn thấy ghê người.

Không bao lâu, hai bà mẹ liền đi ra quỳ gối trước mặt Hiền Viên Vinh Hi: “Hoàng Thượng, nương nương... Nương nương nàng...” Nàng nửa ngày, cuối

cùng không thể nói ra, cuối cùng thấy chết không sờn hỏi: “Hoàng Thượng, chúng nô tỳ đã cố hết sức, thỉnh Hoàng Thượng ý bảo giữ nương nương vẫn là hoàng tử?”

Lời này, làm mọi người sững sốt không hồi thần. Hiền Viên Vinh Hi giật mình, chân vô lực lui vài bước, Quý công công bước lên phía trước đỡ hần, lo lắng gọi: “Hoàng Thượng, ngài bình tĩnh, nương nương còn chờ ngài.” Làm sao có thể xuất hiện chuyện như vậy, nương nương thật vất vả mang thai.

Hôn Vương phi nghe xong lời này, cũng hoảng sợ, nàng ngày thường giúp hoàng hậu bắt mạch hết thầy đều bình thường. Đứng dậy vào nội điện, vì bắt mạch cho Lâm Ánh Nguyệt, quả thật khí huyết không đủ, khẳng định là vì mấy ngày nay không dùng bữa.

Hiền Viên Vinh Hi thật vất vả ổn định tâm thần trầm giọng hỏi: “Đứa nhỏ rõ ràng đã đủ tháng, vì sao hoàng hậu còn có thể khó sinh? Nhất định là do nô tỳ các người không chú tâm, hôm nay nếu hoàng hậu cùng hoàng tử có nửa điểm sơ xuất, trăm muốn các người toàn bộ chôn cùng.”

“Hoàng Thượng, trách không được các nàng, là hoàng hậu nương nương khí huyết không đủ, Hoàng Thượng vẫn sớm làm quyết định mới tốt.” Hôn Vương phi từ trong điện đi ra, thần nhiên nói.

Bà mụ bị Hiền Viên Vinh Hi nói sợ tới mức cả người phát run, Hôn Vương phi xuất hiện, hai người như gặp được cứu tinh liều mạng gật đầu. Đứa nhỏ còn ở bên trong sản đạo, hoàng hậu nương nương lúc này đã hôn mê bất tỉnh, tình huống như vậy các nàng chỉ có thể cứu sống một. Hiền Viên Vinh Hi gặp Hôn Vương phi cũng nói như thế, khó khăn thở dài, kiên định nói: “Giữ—— hoàng—— hậu——”

Hiền Viên Hạo Thành bị máu làm sợ tới mức giật mình, mẩu hậu khí huyết không đủ, sẽ thế nào? Có phải là do đệ đệ muội muội nghịch ngợm không chịu đi ra hay không, vì vậy mẩu hậu mới có thể không đủ khí huyết? Một hồi lâu lấy lại tinh thần, liền muốn sấm nội điện: “Mẫu hậu... Mẫu hậu, Thành nhi tại đây... Người đừng sợ, Thành nhi đi vào cùng người cùng đệ đệ muội muội... Đệ đệ đệ muội muội đi ra... Không thể nghịch ngợm... Mẫu hậu... Ô ô...”

Tô Mộ Tịch cũng bị bà mụ cùng Hôn Vương phi dọa, khó sinh? Hoàng tử đã đủ tháng cũng không có thể bình an sinh ra, là đã định trước rồi sao? Hôm nay, vừa vặn là ngày hoàng hậu khó sinh kiếp trước. Tô Mộ Tịch bị tiếng khóc Hiền Viên Hạo Thành kéo hoàn hồn, vội vàng kéo Hiền Viên Hạo Thành: “Thành hoàng tử, đừng gấp, hoàng hậu nương nương sẽ không có việc gì.” Tô Mộ Tịch nhìn tay mình run run, trong lòng cũng không nghĩ được gì, nếu đứa nhỏ thật sự không có, có phải là sẽ tiếp tục như kiếp trước? Thu hồi tâm thần, nàng thật sự không dám nghĩ nhiều.

“Không cần... Thành nhi muốn mẫu hậu... Thành nhi muốn vào bên trong bồi mẫu hậu... Tịch nhi cùng Thành nhi cùng đi... Ô ô... Mẫu hậu... Mẫu hậu... Ô ô...” Hiền Viên Hạo Thành nhìn cung nữ lại bụng chầu nước đi ra, lôi kéo Tô Mộ Tịch đã muốn tiến nội điện, bị cung nữ ở cửa ngăn cản: “Thành hoàng tử, ngài hiện tại không thể vào đi.”

Hiền Viên Hạo Thành vừa nghe, khóc lớn hơn nữa, vì sao mẫu hậu chảy nhiều máu như vậy? Nhất định là bị bệnh rất nặng rất nặng, vì sao phụ hoàng nói giữ mẫu hậu? Có phải đệ đệ muội muội cũng sinh bệnh hay không, vì sao bọn họ sinh bệnh? Thành nhi muốn giúp bọn họ khỏi bệnh: “Mẫu hậu... Ô ô... Thành nhi ở trong này... Mẫu hậu...”

“Thành hoàng tử, hoàng hậu nương nương sẽ không có việc gì, người trước đừng khóc trước đừng khóc...” Tô Mộ Tịch nói trong lời nói, Hiền Viên Hạo Thành căn bản nghe không vào.

Lâm Ánh Nguyệt mơ mơ màng màng, nghe đến Thành nhi đang khóc, tâm giống bị người nắm chặt. Thành nhi sao lại khóc? Có phải Hiền Viên Hạo Dạ lại bắt nạt hay không, có phải lại bị người khác bảo hần là gốc tử hay không... Trong lòng, nàng giống như nhìn thấy Hiền Viên Hạo Dạ làm hoàng đế. Nàng giống như đến Từ Ninh cung, nhưng Từ Ninh cung cháy lớn, thân thể của nàng đều bị lửa vây quanh.

Cảnh tượng lại thay đổi, Hiền Viên Hạo Dạ ngồi ở ngôi vị hoàng đế, Thành nhi quỳ gối trong đại điện. Hiền Viên Hạo Dạ nói Thành nhi bất kính với hần, muốn biếm Thành nhi làm thứ dân. Cảnh tượng giống như lại thay đổi, Thành nhi ôm bài vị của mình cùng Tịch nhi ở trên đường trở thành khát cái, đi tới đâu cũng bị người đánh đập gọi gốc tử.

Thân mình không ngừng thống khổ vận vẹo, không muốn, nàng không muốn... Thành nhi là đứa nhỏ nàng hao hết ngàn tâm vận khổ sinh hạ, là đứa nhỏ duy nhất của mình cùng Vinh Hi. Nàng không muốn hần bị bất luận kẻ nào thương tổn, không cần...

Hiền Viên Hạo Thành vang dội bi thống khóc rống, Lâm Ánh Nguyệt tỉnh lại, chậm rãi mở mắt. Cảm giác được hạ phúc làm cho người ta đau đớn muốn chết, nàng mới nhớ tới đứa nhỏ trong bụng. Hai tay nắm chặt gối đầu, răng nanh liều mạng cắn môi: “A... A... Hoàng Thượng... Thành nhi...” Nàng nhất định phải bình an sinh hạ đứa nhỏ này, nhất định... Nếu là nam hài, hần có thể thủ hộ ca ca và mình.

Bà mụ gặp hoàng hậu nương nương tỉnh lại, nhẹ nhàng thở ra việc nói: “Hoàng hậu nương nương, thỉnh ngài dùng sức hít vào... Hít vào... Đúng... Lại đến hơi thở... Hơi thở...”

Hiền Viên Vinh Hi nghe được giọng Lâm Ánh Nguyệt, nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Nguyệt nhi không có việc gì là tốt rồi. Lập tức lại nòng đậm sâu não, mấy ngày trước đây rõ ràng hần còn có thể cảm giác được đứa nhỏ đá hần, hiện tại lại... Có lẽ, đứa nhỏ này thực không có duyên với bọn họ!

Hiền Viên Hạo Thành nghe được tiếng mẫu hậu thống khổ kêu đau, gấp đến độ hai chân không ngừng chuyển ở trước mặt cung nữ chặn: “Mẫu hậu... Ô ô... Mẫu hậu... có đau hay không... Thành nhi đi vào cùng người... Ô ô...”

Tô Mộ Tịch mắt nhắm mắt giữ chặt Hiền Viên Hạo Thành, càng sợ hãi, sợ kiếp trước lại tái diễn. Hiền Viên Hạo Dạ ngồi lên ngôi vị hoàng đế sẽ không có khả năng buồn tha bọn họ, xem ra nàng càng phải trở nên mạnh mẽ được.

Trưởng công chúa, Đỗ Chính Tông còn có Hiền Viên Hạo Dạ ba người ở một bên lẳng lặng nhìn, Lâm Ánh Nguyệt tỉnh lại. Như vậy, đứa nhỏ khẳng

định đã không có, vì sao mẹ cùng cung nữ còn không ra thông báo. Thật tốt quá, Lâm Ánh Nguyệt mang thai mười tháng thì sao, đứa nhỏ không phải cũng không có.

“Oa oa... Oa oa...” Bên trong, tiếng khóc như sấm rơi vào tai mỗi người ngoại điện. Hiền Viên Vinh Hi chấn động, đứa nhỏ, không phải đã không có sao? Hiện tại vì sao còn có thể khóc?

Hiền Viên Hạo Thành nghe được tiếng khóc oa oa, ngừng khóc, ngây ngốc hỏi Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, có phải đệ đệ muội muội Thành nhi đang khóc hay không?” Đệ đệ muội muội đi ra, vậy bọn họ đều không sinh bệnh?

Tô Mộ Tịch cũng ức chế không được kích động, lôi kéo Hiền Viên Hạo Thành dùng sức gật gật đầu: “Ừ, đệ đệ muội muội Thành nhi đang khóc, đệ đệ muội muội đang khóc.” Không giống, không giống với kiếp trước, đứa nhỏ bình an sinh ra không gặp chuyện không may...

Hiền Viên Hạo Dạ cùng trưởng công chúa thay đổi sắc mặt, không phải khó sinh sao? Vì sao còn nghe được tiếng đứa nhỏ khóc, chẳng lẽ hoàng hậu đã chết? Rất nhanh, miệng đẹp của bọn họ đã bị đánh vỡ.

Bà mẹ ôm đứa trẻ mới sinh đến trước mặt Hiền Viên Vinh Hi quỳ xuống, vui mừng nói: “Nô tỳ chúc mừng Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương bình an sinh hạ công chúa, mẫu tử bình an.”

Tay Hiền Viên Vinh Hi hơi hơi phát run tiếp nhận đứa nhỏ, nhìn trong chốc lát cao hứng ra tiếng: “Long Tường cung cao thấp thường nửa năm nguyệt phụng, người hầu hạ hoàng hậu thường một năm nguyệt phụng.” Lập tức Hiền Viên Vinh Hi lôi kéo Hiền Viên Hạo Thành đứng ở bên cạnh ngây ngô cười nói nhỏ: “Dạ nhi Tịch nhi, cùng đến, chúng ta cùng đi gặp mẫu hậu các người.”

Trưởng công chúa lẳng lẳng đứng ở một bên, lập tức cười, an bài hết thấy kế hoạch đều không dùng được. Nữ, Hiền Viên hoàng triều chưa bao giờ có tiền lệ nữ tử kế vị, sinh cùng không sinh giống nhau, ha ha... Bên ngoài cung nữ đều nhìn chăm chăm nàng, trưởng công chúa thu liễm tươi cười lôi kéo Đỗ Chính Tông cùng đi lên.

Nội điện, Lâm Ánh Nguyệt sinh hạ đứa nhỏ đã muốn không còn sức lực, biết sinh hạ là công chúa còn có chút thất vọng. Nhưng cũng chỉ thất vọng một chút mà thôi, có thể sinh cho Vinh Hi một đứa nhỏ lần nữa nàng đã thấy thực đủ. Hiền Viên Vinh Hi đặt nữ nhi trước mặt Lâm Ánh Nguyệt: “Nguyệt nhi, đây là nữ nhi của chúng ta, thật xinh đẹp...” Rõ ràng là đứa nhỏ nhiều nếp nhăn, nhưng trong mắt Hiền Viên Vinh Hi là xinh đẹp nhất.

Hiền Viên Hạo Thành thấy mẫu hậu không có việc gì, cũng không cam lạc hậu nhìn nhìn muội muội nhà mình, quay đầu nói với Tô Mộ Tịch: “Muội muội của Thành nhi, đẹp như Tịch nhi!” Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn liền kiêu ngạo.

“Ừm, rất được.” Tô Mộ Tịch bị vẻ mặt đáng yêu của Hiền Viên Hạo Thành chọc cười, quên tiếc hận trong lòng. Sinh hạ đã là vạn hạnh, không phải nam hài nhưng cũng là Hạo Thành thân nhân.

Hiền Viên Hạo Dạ đứng ở một bên lạnh lùng nhìn, vì sao hoàng hậu sinh Rõ ràng là nữ nhi phụ hoàng lại không mất hứng? Nhìn đứa trẻ bên trong tã lót, nữ nhi, thì không thể kế vị, hân nhẹ nhàng thở ra.

Lâm Ánh Nguyệt nhìn người vây tại bên người, mệt nhắm hai mắt lại. Hiền Viên Vinh Hi quỳnh lên, hỏi: “Thái y, mau nhìn xem hoàng hậu làm sao vậy?”

Thái y bình tĩnh tiến lên: “Hoàng Thượng đừng vội, nương nương chỉ mệt mỏi. Nhưng mà...” Suy nghĩ trong chốc lát, vẫn đáp: “Nhưng mà lần này nương nương sinh đồ máu quá nhiều, thân mình nương nương vốn suy yếu, về sau sợ là khó có thể hoài dục.”

Nghe xong lời này, Hiền Viên Vinh Hi không có nhiều thất vọng, có thể có thêm một nữ nhi đã là vạn hạnh: “Không ngại, nương nương vô sự là tốt, phân phó đi xuống, thời gian này Thái Y Viện hảo hảo điều trị thân mình nương nương.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Một đám người vây quanh ở Long Tường cung đã lâu, gặp không trò hay để nhìn mới dần dần rời đi. Hiền Viên Hạo Thành bảo bồi om muội muội đã ngủ, người khác khuyên can mãi cũng không chịu buông tay. Vài mẹ mẹ không dám lơ đãng, đành phải ở bên cạnh nhìn.

Hiền Viên Hạo Thành nhìn đứa bé trong tã lót ngây ngô cười, hân cũng có muội muội, thật vui vẻ... Hân cũng muốn giống ca ca của Tịch nhi, hảo hảo thương muội muội, không để nàng bị người khác bắt nạt. Nhìn trong chốc lát nghi hoặc nhíu mày, nhưng mà tò mò, mặt muội muội vì sao lại nhăn như vậy? Không có phần phần mềm mềm dễ xem như mặt Tịch nhi? Nghi hoặc vươn tay chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhăn nhăn của muội muội, mặt muội muội nóng quá. Tiểu công chúa đang ngủ say bị chọc đau, lập tức oa oa khóc rống lên. Ca ca, sao có thể bắt nạt muội muội như vậy...

Tô Mộ Tịch đang suy nghĩ, nghe được tiếng khóc hoảng sợ, từ tay Hiền Viên Hạo Thành ôm tiểu công chúa vừa dỗ vừa hỏi: “Hạo Thành, sao người lại

làm muội muội khóc, không phải người nói muốn giống ca ca Tịch nhi thương muội muội sao? Người nói, có phải không thích muội muội hay không?”

Hiên Viên Hạo Thành vô tội cúi đầu, hai ngón trỏ nhẹ nhàng chọc chọc vào nhau, đáng thương đáp: “Thành nhi không có không thích muội muội, chỉ là thấy mặt muội muội nhăn không dễ nhìn như Tịch nhi, Thành nhi chỉ muốn chạm xem thử vì sao mặt muội muội không dễ nhìn như Tịch nhi? Ta không biết nàng sẽ khóc...” Nói xong, hốc mắt hồng hồng tiêu sái đến bên đưa nhỏ lấy lòng nói: “Muội muội đừng khóc, ca ca sai rồi, sau này không động muội...” Lời Hiên Viên Hạo Thành nói khiến mẹ bên cạnh đều ghen cười lẳng lẳng lui ra ngoài, Thành hoàng tử này thật đúng là chọc người vui vẻ.

“Phụt...” Tô Mộ Tịch bị hành động vô tội vừa đáng yêu của Hiên Viên Hạo Thành làm nở nụ cười: “Hạo Thành, muội muội nghe không hiểu người nói gì, nhưng về sau người không thể chọc muội muội biết không? Qua một thời gian nữa muội muội sẽ dễ nhìn hơn cả Tịch nhi, đến lúc đó người không thể ghét bỏ Tịch nhi nha, bằng không ta sẽ không để ý tới người, hừ...” Còn nói, tiểu gia hóa này, biết cái gì kêu ghét bỏ sao?

Hiên Viên Hạo Thành gấp đến độ xoắn ngón tay, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Tịch nhi ôm em bé là muội muội, Tịch nhi là con dâu, Thành nhi sẽ không ghét bỏ Tịch nhi, Tịch nhi không thể không để ý tới Thành nhi.” Nói xong, ánh mắt phát sáng lờ lờ nhìn Tô Mộ Tịch, vẻ mặt lấy lòng.

Tô Mộ Tịch đặt tiểu công chúa tới bên người hoàng hậu nương nương, đưa tay nheo nheo mặt Hiên Viên Hạo Thành, hung ác uy hiếp nói: “Hừ, không cho phép ghét bỏ ta, bằng không, ta cho người quý sản lạnh, sau đó cả đời không để ý tới người, hừ hừ...” Tô Mộ Tịch làm bộ hừ vài tiếng, khiến Hoa Ngừ ở bên cạnh không nói được gì, tiểu thư nhà nàng từ khi nào ngây thơ như vậy? Nhưng mà thật đáng yêu nha.

“Ừ, Thành nhi biết. Đúng rồi, Tịch nhi, Thành nhi nói với phụ hoàng, ngày mai Thành nhi và Tịch nhi cùng nhau đến Tô phủ thăm đệ đệ Tịch nhi.” Thành nhi là hài tử tốt, không phải có muội muội liền quên đệ đệ Tịch nhi nha.

Trong lòng Tô Mộ Tịch âm áp, đứa ngốc này còn nhớ rõ việc này, cười nặng nề mà gật đầu: “Được, chúng ta cùng đi xem đệ đệ Tịch nhi.” Đệ đệ trong lòng Tô Mộ Tịch là Vương Hương Tú mới sinh hai tháng trước, sinh ra khỏe mạnh khỏe khinh đáng yêu vô cùng, rất được người nhà thích, Tô Thanh Hiệp gọi nó là Tô Hồng Đập.

Hi hi, hẳn biết Tịch nhi sẽ vui vẻ, hẳn thích Tịch nhi cười, Tịch nhi cười rất dễ nhìn. Chỉ cần Tịch nhi vẫn cười, cái gì hẳn cũng có thể làm...

Thời gian trôi qua mau, Tô Mộ Tịch cũng đến tuổi dậy, sang năm là năm cập kê. Mà Hiên Viên Hạo Thành cũng đã đến tuổi mười lăm, cao hơn Tô Mộ Tịch một cái đầu, tuy rằng vẫn ngốc bên bộ dáng ngu đần, nhưng đã là thiếu niên.

“Tịch nhi, Tịch nhi...” Hiên Viên Hạo Thành giống đứa nhỏ sôi nổi chạy đến Tây điện, không nhìn thấy Tô Mộ Tịch liền sốt ruột kêu người.

Hoa Ngừ tiến lên hơi hơi hành lễ: “Nô tỳ bái kiến Thành hoàng tử, Thành hoàng tử đừng gấp, trong chốc lát tiểu thư liền trở về, ngài ngồi trước một chút nô tỳ rót trà cho ngài.” Tình huống như vậy dường như mỗi ngày đều phát sinh, Thành hoàng tử có cái gì chơi tốt ăn ngon đều đem đến Tây điện **. Chẳng hạn mỗi ngày, tiểu thư cũng sẽ ở bàn đu dây phía trước điện hỏi Thành hoàng tử ban ngày đi học học gì đó. Hiện tại Thành hoàng tử chỉ cần không nói lời nào, không có người sẽ cảm thấy hẳn không giống với người bình thường.

Hoa Ngừ vừa rót nước trà, Tô Mộ Tịch đã vén bức rèm đi vào. Một thân cung trang thiên thanh sắc, sắc Tô Mộ Tịch càng xuất sắc. Mắt to trong suốt sáng ngời, mày liễu cong cong, lông mi thật dài hơi hơi rung động, làn da trắng nõn không tỳ vết hơi hơi hồng, đôi môi mỏng manh như cánh hoa hồng mềm mại ướt át, tuổi không lớn, nhưng cũng xuất ra tướng mạo khuynh quốc khuynh thành mỹ nhân bại hoại tương lai.

Nhìn thấy người vào, mắt Hiên Viên Hạo Thành sáng lên, vui chạy đi qua hỏi: “Tịch nhi, nàng vừa đi đâu vậy? Thành nhi không tìm được nàng.”

Tô Mộ Tịch cười nhẹ, nhìn nhìn Hiên Viên Hạo Thành: “Hạo Thành tìm Tịch nhi có chuyện gì sao?” Người này, càng lớn càng trẻ con.

Hiên Viên Hạo Thành hiển vật quý xuất ra trang sách trong tay phóng tới trước mặt Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi nàng xem, hôm nay Thái Phó khen ta, ta nghe lời nàng đọc hết 《Tôn Tử binh pháp》, Thành nhi rất lợi hại có đúng không?” đọc là đọc xong rồi, nhưng hẳn không hiểu gì cả, ách... Nhưng lời này không thể nói với Tịch nhi.

“Ừm, Hạo Thành rất lợi hại.” Nhìn nam hài cao hơn mình rất nhiều, Tô Mộ Tịch thực nể khen hẳn một chút.

Hi hi, Tịch nhi lại khen hẳn. Hiên Viên Hạo Thành chưa vui vẻ bao lâu, tiểu công chúa Hiên Viên Hạo Y liền đi đến: “Hoàng huynh huynh vui vẻ như vậy làm gì? hoàng muội ta mới bảy tuổi mấy thứ này ta đã sớm thuộc lòng, ta mới lợi hại được không?” Tiểu công chúa bình thường thích nhất là đã kích ca ca nhà mình, nhưng mà đã kích này chỉ giới hạn ở chính mình, nếu người khác dám nói ca ca nàng nửa câu không tốt, nàng lập tức hóa thân thành tiểu gà mái nắng người ta máu chó đầy đầu.

Hiên Viên Hạo Thành vừa nghe tiếng Hiên Viên Hạo Y, đáng thương suy sụp rũ mặt. Muội muội vì sao lại đến đây? Còn ở trước mặt Tịch nhi nói xấu hẳn, ô ô... Muội muội thật chán ghét, Tịch nhi thật vất vả mới khen hẳn một lần, sao nàng có thể như vậy... Nhìn vẻ mặt Hiên Viên Hạo Thành uể oải, khóe miệng Tô Mộ Tịch cười thêm lớn, lớn như vậy còn thích làm vẻ mặt đáng yêu.

Hiên Viên Hạo Y gặp ca ca nhà mình đáng thương hể hể ừ ừ, có chút không đành lòng lập tức lại nói với Tô Mộ Tịch: “Nhưng hoàng huynh vẫn thực thông minh, Tịch tỷ tỷ, tỷ nói đúng không?”

“Đúng vậy! Thành hoàng tử thực thông minh, ngay cả Tịch nhi đều so không hơn tiểu công chúa, Thành hoàng tử không cần thương tâm.” Tô Mộ Tịch nhìn vẻ mặt Hiên Viên Hạo Y đang cười trộm, bất đắc dĩ diễn trò cùng nàng. Hiên Viên Hạo Thành đơn thuần như đứa nhỏ, Hiên Viên Hạo Y lại thông minh như tiểu đại nhân, hai huynh muội này...

Bị hai người nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiền Viên Hạo Thành lập tức sáng lên. Hắn biết mà, muội muội nhà hắn vẫn thực đáng yêu .

“Tốt lắm, chúng ta cùng đến Quan Sur cung đi! Bằng không trong chốc lát mẫu hậu lại phái người đến thúc dục.” Hiền Viên Hạo Y không có quên chuyện. Vinh Ninh cung của Hiền Viên Hạo Y ngay bên cạnh Thân Hi cung, là nàng yêu cầu cung điện nàng tương lai xây gần ca ca, bằng không nàng sẽ không chịu.

Ba người đến Quan Sur cung, Hiền Viên Vinh Hi cùng Lâm Ánh Nguyệt đã muốn ngồi ở vị trí. Gặp ba người đã đến, Lâm Ánh Nguyệt từ ái lên tiếng: “Ta và Hoàng Thượng đang chuẩn bị để Vận Nhiễm đi gọi các người đây.”

“Mẫu hậu, chúng ta biết. Nhưng mà ca ca , thế nào cũng phải nói với Tịch tỷ tỷ chuyện Thái Phó khen huynh ấy, xấu hổ xấu hổ, việc này có gì đâu? Xấu hổ xấu hổ...” Hiền Viên Hạo Y ngồi bên người Lâm Ánh Nguyệt, vừa ngồi vừa phun tào ca ca.

Tô Mộ Tịch quy củ hành lễ: “Tịch nhi khấu kiến phụ hoàng, mẫu hậu.” từ khi Hiền Viên Hạo Y sinh ra, Hoàng Thượng liền khiến Tô Mộ Tịch sửa miệng gọi ông là phụ hoàng.

Hiền Viên Hạo Thành bĩu môi cúi đầu, thật xấu hổ, muội muội sao có thể như vậy! Về sau không bao giờ để ý nàng, một chút cũng không đáng yêu như Tịch nhi, ô ô... Hiền Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt liếc mắt một cái, bất đắc dĩ, Y nhi đứa nhỏ này chính là thích trêu cợt ca ca nàng.

Tô Mộ Tịch vì giúp Hiền Viên Hạo Thành giải vây, hỏi: “Dạ hoàng tử còn chưa tới sao?” Từ khi Hiền Viên Hạo Y năm tuổi rời đi Quan Sur cung, Hoàng Thượng liền lập quy củ, chỉ cần không có chuyện gì mỗi ngày vài cái đứa nhỏ đều phải đến Quan Sur cung dùng bữa tối. Tô Mộ Tịch hiểu được khổ tâm của Hoàng Thượng và hoàng hậu, làm như vậy đơn giản là muốn vài đứa nhỏ có thể nhận nhiều chút cảm tình. Nhưng mà, xem Hiền Viên Hạo Dạ đầu muối không tiến, Tô Mộ Tịch cảm thấy khổ tâm của Hoàng Thượng và hoàng hậu là uổng phí .

“Hắn là sắp tới! Đứng rồi Tịch nhi, ngày mai con phải về Tô phủ, đã chuẩn bị tốt hết chưa?” Đối với Hiền Viên Hạo Dạ, Lâm Ánh Nguyệt không thích hắn nổi. Nghĩ đến ngày mai Tô Mộ Tịch hỏi Tô phủ, lập tức lên tiếng hỏi.

“Đều chuẩn bị tốt lắm, tạ mẫu hậu quan tâm.” Tô Mộ Tịch cười, trả lời câu hỏi của Lâm Ánh Nguyệt. Trong mắt khó nén vui sướng, ngày thường thời gian Vương Hương Tú có thể vào cung thăm nàng không nhiều lắm, nàng gặp cha cùng ca ca càng ít.

“Ừ, Thành nhi thế nào cũng muốn đi, lại phiền Tô Thừa tướng cùng phụ nhân.” Đối với Hiền Viên Hạo Thành luôn thích đi theo sau Tô Mộ Tịch, hoàng hậu nương nương có chút bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại thật vui vẻ Thành nhi kẻ cận Tịch nhi như vậy, này thuyết minh Tịch nhi là thật tâm đối tốt với Thành nhi.

“Mẫu hậu, ngài đừng nói đùa, người không biết cha mẹ thích Thành hoàng tử bao nhiêu, huynh ấy ở Tô phủ còn được bọn họ yêu chiều hơn nữ nhi này nhiều.” Lời này, Tô Mộ Tịch thật đúng là không đùa. Tô Thanh Hiệp tại quan trường gặp nhiều người đối trả giáo hoạt, Hiền Viên Hạo Thành đơn thuần có vẻ đặc biệt trân quý . Mà Vương Hương Tú nghĩ có vẻ đơn giản, Hiền Viên Hạo Thành là vị hôn phu tương lai của Tịch nhi, nàng đương nhiên sẽ chiều hắn.

Tô Mộ Tịch nói xong, Hiền Viên Hạo Dạ liền vào được: “Dạ nhi thỉnh an phụ hoàng mẫu hậu, hoàng đệ hoàng muội hôm nay tới thật sớm.”

Hiền Viên Vinh Hi kéo hắn: “Dạ nhi mau ngồi, truyền lệnh đi!”

Hiền Viên Hạo Dạ thông minh hơn trước kia, hiểu được che giấu cảm xúc trên mặt. Ngày thường sẽ không cố ý vô tình tiếp cận Tô Mộ Tịch, ở mặt ngoài quả thật an phận.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Sáng sớm Tô Mộ Tịch dậy đã bắt đầu chuẩn bị, đến buổi chiều mới có thể xuất cung . Hiền Viên Hạo Thành ngốc ngốc đi theo sau Tô Mộ Tịch, từng bước không rời, sợ vừa rồi Tịch nhi đã không thấy tăm hơi. Nhìn mà Tô Mộ Tịch tức cũng không được mà cười cũng không xong, mỗi lần mình hỏi Tô phủ hắn cứ như vậy.

Một lát sau ở Tô phủ, một phòng người hoà thuận vui vẻ ngồi cùng một chỗ dùng bữa tối. Thân là Thừa tướng Tô Thanh Hiệp không ngừng gấp thức ăn cho Hiền Viên Hạo Thành ngồi bên: “Thành hoàng tử, người ăn nhiều một chút, đồ ăn đều là đầu bếp của Tô phủ đặc biệt làm cho người, mặc dù kém tay nghề ngự thiện phòng nhưng cũng không phải quá kém.”

Hiền Viên Hạo Thành nhìn đồ ăn xếp thành chồng trong chén, thật nhiều! Hắn ăn không hết, nhưng vẫn rất lễ phép gấp chút đồ ăn vào bát Tô Thanh Hiệp: “Cám ơn phụ thân Tịch nhi, người cũng ăn.”

Tô Mộ Tịch ở một bên nhìn mà buồn bực , rốt cuộc ai mới là con của cha a, ông đối với Hạo Thành quá tốt đi! Ghen tỵ bủn xỉn lên tiếng: “Cha, ngài rất bất công, có phải ngài đã quên ta mới là nữ nhi của ngài hay không! Nương, người xem cha ta đối với Thành hoàng tử còn tốt hơn ta...”

Hiên Viên Hạo Thành vừa nghe, vô tội uất ức liếc Tô Mộ Tịch một cái, gấp hết đồ ăn trong chén vào bát Tô Mộ Tịch lấy lòng nói: “Cha Tịch nhi mới không có đối xử tốt với Thành nhi, ông gấp đồ ăn vào bát Thành nhi sau đó để Thành nhi gấp cho Tịch nhi.” nhìn Tịch nhi như sắp khóc, hắn không ăn, đều cho Tịch nhi.

Mọi người còn chưa kịp phản ánh, Tô Hồng Dập bảy tuổi liền bắt tay chỉ lên mặt quát quát: “Tỷ tỷ xấu hổ xấu hổ, lớn như vậy còn làm nũng, không e lệ... Không e lệ...” bộ dáng kia giống lúc tiểu công chúa trong cung trêu cợt Hiên Viên Hạo Thành như đúc, nhưng mà! Tiểu đệ đệ đã quên tỷ tỷ của mình không phải là Hiên Viên Hạo Thành.

“Tô Hồng Dập, tỷ tỷ đệ ta đây đúng là không e lệ, hừ, đệ có thể làm gì nào?” Tô Mộ Tịch ngửa đầu kiêu ngạo đem đồ ăn Hiên Viên Hạo Thành gấp vào bát mình phồng vào miệng, khiêu khích chống lại đệ đệ nhà mình. Mọi người trong phòng không nói chuyện, cùng chiều nhìn hai người, lúc Tịch nhi đối xử với Dập nhi mới giống cái tiểu hài tử.

Hiên Viên Hạo Thành nhìn Tô Hồng Dập giễu cợt Tô Mộ Tịch, đầu đưa tới gần Tô Mộ Tịch thần bí hề hề nói: “Tịch nhi, nàng xem đệ đệ Dập nhi thật giống hoàng muội! Nhìn thật là ngây thơ...” Nếu không tại dùng bữa, phỏng chừng không ít người đều phun ra, rốt cuộc là ai có vẻ ngây thơ đây?

Tô Hồng Dập đột nhiên đỏ mặt, không được tự nhiên chuyển đầu tới bên kia: “Ai nói ta giống công chúa điều ngoa kia, ta thông minh hơn nàng được chứ!” Trong chốc lát, mới là lạ quái hỏi: “Tỷ tỷ, công chúa điều ngoa kia sao không đến cùng hai người?” Công chúa điều ngoa kia bình thường thích nhất là đi theo sau Thành hoàng tử không phải sao? Sợ người ta bắt nạt ca ca nàng, lần trước cậu đùa giỡn kêu Thành hoàng tử ngốc, đã bị công chúa điều ngoa kia hung hăng tát một tai. Lần này sao nàng không theo tới? Không sợ bọn họ bắt nạt ca ca nàng sao?

“Vi sao ta phải nói cho đệ? Hừ...” Tô Mộ Tịch nói xong không để ý đến cậu, giúp Hiên Viên Hạo Thành gấp chút rau xanh phồng vào bát hắn, uy hiếp nói: “Hạo Thành phải ăn hết rau, không thể không ăn, bằng không ta sẽ không để ý tới huynh ba ngày.” Ai cho huynh khiến phụ thân ta chú ý, hôm nay phải bắt huynh ăn nhiều chút rau xanh.

“À...” Hiên Viên Hạo Thành đáng thương trả lời, gấp cộng rau thoát nhìn xấu xấu lại khó ăn phồng tới miệng. Vì sao Tịch nhi muốn hắn ăn cái này, một chút cũng không thể ăn. Hơn nữa hôm nay hắn đã muốn ăn năm cộng rau, vì sao phải ăn nhiều? Ô ô...

Người nhà Tô gia nhìn một đại nam hài vẻ mặt uất ức lại ghét bỏ ăn rau đều nở nụ cười, Thành hoàng tử này thật sự là bị Tịch nhi nhà họ ăn gắt gao. Nhưng mà, nhìn dáng vẻ của hắn giống như thích thú a!

Nhị ca Tô gia Tô Hồng Xán bĩ bĩ lên tiếng: “Ta nói Tịch nhi a, muội đừng quá buru hân, cẩn thận dọa Thành hoàng tử chạy, tương lai không ai dám thú muội.” Đứa nhỏ này, đã đọc sách thánh hiền chưa?

Tô Mộ Tịch dùng xong cơm buồng bát đĩa, tiếp nhận khăn trong tay Hoa Ngừ lau khô miệng, chậm rì rì lên tiếng: “Nhị ca, huynh như vậy, Tịch nhi còn tưởng rằng huynh là du côn nhà ai không hốt hạo chạy đến đâu! Tịch nhi nhưng thật không sợ Thành hoàng tử bị dọa chạy, nhưng ta sợ có chút người tương lai thú không được con dâu, người nào đó năm nay mười bảy tuổi đi? Đến lúc đó ta sẽ nói với hoàng hậu nương nương, ban ý chỉ gì đó, nhị ca cảm thấy thế nào?”

Tô nhị ca u oán nhìn Tô Mộ Tịch một cái: “Xem như muội lợi hại.” Nói xong cúi đầu oán hận cắn chân gà, trừ người nhà cái khác hắn đều có thể không cần, nhưng lão bà nhất định phải thú. Ô ô... tiểu muội đáng yêu nhà hắn, từ khi nào lại như vậy ô ô...

Hừ, Tô Mộ Tịch khinh bỉ nhìn hắn một cái, không tiết tháo... Quay đầu nhìn về phía Vương Hương Tú hỏi: “Nương, đại ca hắn là sắp trở lại! Nhiều năm rồi ta không gặp huynh ấy.” Đại ca Tô Hồng Diệp rời nhà đi quân doanh đã nhiều năm, năm nay đều mười tám tuổi, người khác ở tuổi của hắn đều đã thành thân.

Vương Hương Tú gật gật đầu, thực tự hào về thiếu niên tướng quân con lớn nhất: “Ừ, cha con viết hơn mười phong thư rất cực cũng bắt hắn trở lại, ta thấy, hắn thích biên quan còn hơn cả gia đình này nhiều.” Vương Hương Tú nói xong, còn có chút mất mát, tiểu tử kia đến biên quan vài năm cũng không về nhà một chuyến, nàng sắp không nhớ rõ con lớn nhất trông như thế nào nữa rồi.

Tô Mộ Tịch nghe vậy cười cười, an ủi nói: “Nương, không có đại ca cùng tướng sĩ đóng ở biên quan, chúng ta sao được đến bình an. Hoàng Thượng nói với Tịch nhi, Duyệt quốc sẽ phái sứ giả cùng công chúa đến Hiên Viên hoàng triều hòa thân, đến lúc đó đại ca sẽ không cần đến biên quan nữa, việc này, cha đã sớm biết đi!”

Tô Thanh Hiệp ở dưới bàn hạ lời kéo tay Vương Hương Tú, trên mặt xác thực thần nhiên nói: “Nam nhi chí tại bốn phương, sao có thể nữ tính tình trường. Tịch nhi, quốc sự không nên nói trong nhà.”

Tô Mộ Tịch thề lời: “Cha, lời này là Hoàng Thượng lên nói với nữ nhi, không xem như quốc sự!”

“Nha đầu này.” Tô Thanh Hiệp á khẩu không trả lời được, nha đầu kia càng ngày càng tinh quái, cũng càng trở mã giống mẫu thân nàng.

Vương Hương Tú vừa nghe, vui vẻ, người tuổi lớn muốn cũng không nhiều, chỉ hy vọng người một nhà hoà thuận vui vẻ cùng một chỗ: “Đại ca con sớm trở về cũng tốt, để cho nương sớm ôm tôn tử.”

“Tốt lắm, chuyện bọn nhỏ, để chính bọn họ làm chủ.” Trừ hôn sự của Tịch nhi không thể thay đổi, hôn sự của đứa nhỏ khác Tô Thanh Hiệp đều hy vọng

bọn họ tìm được người của chính mình. Nhìn cha vẫn tốt vẫn thương bọn họ như vậy, Tịch nhi không biết sao lại nhớ tới kiếp trước, cha muốn nạp Cận Băng Tâm vào phòng bên làm thiếp. Kiếp trước sau này trong nhà nhất định sẽ loạn thành một đống! Nhưng nàng nhất định sẽ không để chuyện đó xảy ra lần nữa, nương nhất định sẽ đau lòng chết mất.

Tam ca Tô gia Tô Hồng Diệu nhìn muội muội có chút không yên lòng, lấy chén nhỏ chan chút canh gà phóng tới trước mặt Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, uống chút canh gà đi! Tam ca thấy muội chưa dùng cơm bao nhiêu.”

Tô Mộ Tịch nở nụ cười với Tô Hồng Diệu một chút, bưng bát lên uống mấy ngụm “Cám ơn Tam ca.” Tam ca luôn nhìn ra nàng không vui trước tiên.

Lệ thành, biệt viện thanh nhĩ tú lệ, tiếng đàn du dương từ từ truyền đến. Một khúc kết thúc, nam tử áo trắng khen gât gât đầu: “Tiểu thư cảm kỹ đã vượt qua ta, ta không có gì có thể truyền dạy cho gười nữa. Chỉ có thể tặng người một câu, đánh đàn, tùy ở lòng yên tĩnh, nếu tạp niệm nhiều, cho dù đánh ra âm thanh cũng sẽ ngơ ngẩn.” Hắn nghe ra trong tiếng đàn của Tô Mộ Tuyết có không cam lòng cùng phẫn nộ, khúc đàn quả thật dễ nghe, lại thiếu chút hương vị siêu thế thoát tục.

Tô Mộ Tuyết đứng lên, hơi hơi hành lễ: “Sư phó, tạ sư phó chỉ dạy, đệ tử nhất định ghi nhớ.” Chỉ là hành lễ, nhưng đại tiểu thư gợn tay nhắc chân đều có thể làm động lòng người. Đây, chính là quân cờ Cận Băng Tâm dùng bảy năm dạy dỗ, một quân cờ xuất sắc.

Nam tử áo trắng biết nàng không để lời mình nói vào lòng, không sao cả, dù sao nhiệm vụ chủ nhân giao cho hắn đã viên mãn hoàn thành. Lạnh nhạt nhìn nữ tử trước mắt một cái, mỹ thì mỹ, nhưng mà mỹ rất giả không chân thực. Làm cho người ta không thích nổi, dù bản sự có lợi hại cũng không được, căn bản không phải là đối thủ của chủ nhân. Nghĩ hoàn, nam tử áo trắng lạnh nhạt đứng dậy rời khỏi, Tô Mộ Tuyết, gặp lại ở hoàng thành. Người là do ta tự tay dạy, đến lúc đó đừng thua chủ nhân nhiều lắm, bằng không hắn sẽ thực mất mặt.

Thấy nam tử đi xa, Tô Mộ Tuyết lại ngồi xuống, tiếp tục đàn. Khúc nghe tuyệt đẹp êm tai, tâm Tô Mộ Tuyết lại hoàn toàn không ở chỗ này. Sư phó nói, nàng đủ tư cách, như vậy ngày nàng trở lại hoàng thành cũng không xa. Tô Mộ Tịch, ta nhất định sẽ vượt qua ngươi trở thành tiểu thư xuất sắc nhất hoàng thành, người khác nhắc tới Tô gia tiểu thư chỉ có thể nghĩ đến ta.

“Tuyệt Nhi, ngươi đàn càng ngày càng dễ nghe, ở Lệ thành giờ không ai có thể so với ngươi.” Cận Băng Tâm một thân áo trắng đi vào, hai mươi sáu tuổi dung mạo vẫn như năm đó rời khỏi hoàng thành như đúc.

“Băng di, ngài đã đến rồi.” Tô Mộ Tuyết dừng lại tay đánh đàn, tiếng đàn im bặt. Cận Băng Tâm khẽ mỉm cười, đặt canh hạt sen lên bàn đá: “Tuyệt Nhi, mệt mỏi rồi đúng không! Uống chút canh hạt sen.”

“Vâng, cám ơn Băng di.” Uống xong canh hạt sen, Tô Mộ Tuyết buông bát, hỏi: “Băng di, khi nào chúng ta hồi hoàng thành?” Nàng chờ không kịp, nàng ở Lệ thành mấy năm nay, cha viết thư cho nàng chỉ có thể đếm trên mười ngón tay ra, càng không cần nói người khác, phòng chừng đã sớm quên nàng.

“Cảm nghệ Tuyệt Nhi học không sai, nhưng kỳ nghệ của ngươi còn chưa tốt ngươi xác định muốn hồi hoàng thành sao?” Nàng cũng muốn trở về sớm chút, năm nay nàng đã hai mươi sáu, không thể đợi nữa, ánh mắt nhìn phương hướng hoàng thành. Đây lòng lại có chút sợ hãi, nhớ tới những lời Tô Mộ Tịch nói lúc rời đi, âm thầm kinh hãi. Mấy năm nay mặc dù nàng dạy Tô Mộ Tuyết thành nữ tử xuất sắc, nhưng có một điều một chút cũng không biến, không có quyền vô thế...

“Băng di, ta không muốn đợi nữa, ta nhất định phải vượt qua Tô Mộ Tịch trước tuổi cập kê, được đến thứ ta vốn nên có được.” trên gương mặt xinh đẹp của Tô Mộ Tuyết, tràn đầy không cam lòng. Nàng không chỉ muốn vượt qua Tô Mộ Tịch, còn muốn gả cho hoàng đế tương lai của Hiến Viên hoàng triều, vĩnh viễn áp trên đầu Tô Mộ Tịch. Nghĩ đến Tô Mộ Tịch đối xử với mình tam bá cử khấu, Tô Mộ Tuyết càng vui vẻ.

“Được, ta liền viết phong thư cho lão gia, nói chúng ta phải về.” Tô Mộ Tịch chỉ là một nha đầu thông minh chút thôi, nàng cảm thấy mình quá mức đa tâm. Có Tô Mộ Tuyết xuất sắc như vậy, nàng không tin đâu không lại Tô Mộ Tịch một tiểu nha đầu.

Phía sau bức rèm che Tô Mộ Tịch nghe xong nam tử áo trắng hội báo, thần nhiên trả lời: “Đã biết, Thiên Bạch, thời gian này đã phiền ngươi, ngươi đi xuống nghỉ ngơi cho tốt đi!”

“Vâng.”

Tô Mộ Tuyết, ta tại hoàng thành chờ ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Hôm sau sau khi Tô Mộ Tịch hỏi Tô gia, Lâm phu nhân mang Lâm Nhược Mai cùng đến Tô phủ bái phỏng. Tô Mộ Tịch thật vui vẻ, lần trước gặp

Nhược Mai tỷ tỷ là thán trước, để Hoa Ngữ thay cho nàng thân xiêm y hồng nhạt Tô Mộ Tịch mới mang theo Hiên Viên Hạo Thành tới chủ viện.

Đi vào, người trong phòng hành lễ với Hiên Viên Hạo Thành trước. Chờ mọi người đều ngồi xuống Tô Mộ Tịch mới hơi hơi khom người: “Đã lâu rồi Tịch nhi không gặp Lâm bá mẫu, Lâm bá mẫu càng ngày càng trẻ ra nha.” Tô Mộ Tịch biết lần này Lâm bá mẫu đến là vì cái gì, thánh chỉ tứ hôn gần đây sẽ ban xuống, ca ca trở về không lâu sẽ cưới Nhược Mai tỷ tỷ. Mười tám tuổi, Nhược Mai tỷ tỷ sớm nên đính hôn, theo hoàng hậu nương nương thì vài năm trước Lâm gia quả thật giúp nàng tuyển hai cửa hôn nhân, nhưng nàng lại không chịu. Tô Mộ Tịch biết khẳng định là vì đại ca, Nhược Mai tỷ tỷ tuy bề ngoài nhu nhược, nhưng quyết định chuyện gì người khác tuyệt không thể thay đổi.

Lâm phu nhân mặt mang ý cười, nữ nhân mà, ai không thích được người khác khen, cười nói với Vương Hương Tú: “Xem Tịch nhi nha đầu nhà các ngươi, cái miệng nhỏ nhắn càng ngày càng nói ngọt như mật, không giống Nhược Mai nhà của ta càng ngày càng không thích nói chuyện.” Nói xong, trách cứ nhìn nữ nhi một cái. Đối với nữ nhi này bà có chút bất đắc dĩ, ngày thường dịu dàng im lặng, nhưng quyết định chuyện gì thì dù người khác có dùng mười con trâu cũng kéo không được.

Wang Hương Tú vốn vừa lòng nữ nhi của mình, nghe người khác khen cười càng vui vẻ, nhưng mà ngoài miệng vẫn thực khiêm tốn nói: “Lâm phu nhân chê cười, Nhược Mai cũng là một tiểu thư khuê các rất tốt. Ngươi xem Tịch nhi nhà ta càng ngày càng không quy củ, giống như đã nha đầu, may mà Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nương nương không nói gì, bằng không ta nhất định phải giáo huấn nàng một phen.” Có nữ nhi đương nhiên như Tịch nhi là tốt, nhưng con dâu tự nhiên phải như Nhược Mai mới tốt.

“Như vậy đã tốt lắm rồi, Hiên Viên hoàng triều thiếu tiểu thư tuân theo quy củ sao?” nữ nhân, hoạt bát hiếu động mới tốt.

Tô Mộ Tịch không muốn nghe hai vị mẫu thân đây khen đến khen đi nữa, nàng còn có chính sự muốn làm: “Nương, các ngài tán gẫu, ta cùng Nhược Mai tỷ tỷ đến đình bên trong ngồi một chút. Dập nôi, giúp ta chiếu cố Thành hoàng tử...” Nói xong, Tô Mộ Tịch hơi hơi thối lui, lôi kéo Lâm Nhược Mai tới đình sau chủ viện.

Hai người ngồi xuống, Tô Mộ Tịch liền nói: “Hôm nay Nhược Mai tỷ tỷ nghĩ như thế nào mà tới nơi này?”

Lâm Nhược Mai mỉm cười như hoa lan xinh đẹp động lòng người: “Nương biết muội đã trở lại, kiểu gì cũng phải kéo ta đến thăm muội.” Nói xong, sắc mặt hơi hơi đỏ lên, là nương biết đại công tử sắp trở lại, kiểu gì cũng phải lôi kéo nàng đến. Nương, hẳn là biết tâm tư của nàng, nghĩ đến đại công tử kia ôn nhu như ngọc mặt nàng càng đỏ. Trước đó cha tìm người cho nàng thật ra cũng có tiếng, nhưng trong lòng nàng có người, cho nên nàng tình nguyện chết cũng không gả. Nàng là người có qua có lại, nhưng so với nó thì người âu yếm lại càng quan trọng hơn, chỉ cần chàng không nói là không thích mình, như vậy nàng sẽ không chết tâm.

Tô Mộ Tịch lẳng lặng nhìn nàng, nghĩ nghĩ vẫn nói: “Nhược Mai tỷ tỷ, tỷ thích đại ca của ta đi!” Đại ca không quá thích biểu lộ cảm xúc của mình với người khác, nếu Nhược Mai tỷ tỷ đoán được tâm của đại ca, hẳn sẽ tỏ tâm ý của mình trước. Nhưng mà, Tô Mộ Tịch có chút hoài nghi, Lâm Nhược Mai nội tâm có thể có lá gan lớn như vậy hay không?

Thông suốt một chút, Lâm Nhược Mai cảm thấy mặt mình sắp thiêu cháy tới nơi, tay hơi hơi phát run: “Ta, ta...” Là thích, thích đã lâu rồi. Nhưng chàng đối với mình luôn không gần không xa, nàng cũng không dám lộ tâm tư, sợ chàng sẽ chán ghét mình. Một lần vượt rào duy nhất chính là ngày Tịch nhi nói chàng muốn đi biên quan, nàng tặng một cái bùa bình an cho chàng, đưa xong không dám xem về mặt của chàng liền chạy. Nàng không dám nghĩ, có phải lúc nàng rời đi đại công tử sẽ quăng bùa bình an xuống đất hay không.

Tô Mộ Tịch nhìn kỹ biến hóa trên mặt Lâm Nhược Mai, cuối cùng chỉ nói: “Nhược Mai tỷ tỷ, nếu tỷ thực thích đại ca của ta, lúc huynh ấy trở về tỷ hãy cho anh ấy biết tâm ý của tỷ đi! Cho chính mình một cơ hội, chẳng sợ kết quả cuối cùng không như tỷ muốn, ít nhất tương lai tỷ sẽ không hối hận.” Nếu Hoàng Thượng trực tiếp giáng chỉ tứ hôn, trong lòng đại ca khẳng định có chút không thoải mái. Nhưng mà, nếu này thánh chỉ chính là huynh ấy cầu, kết quả khẳng định sẽ khác.

Bị Tô Mộ Tịch nói như vậy, Lâm Nhược Mai ngược lại bình tĩnh: “Làm như vậy có thể chứ?” Nàng không để ý thanh danh bị hao tổn, nàng chỉ để ý huynh ấy sẽ nhìn mình thế nào. Nếu thật làm như Tịch nhi nói, huynh ấy có thể cảm thấy mình là một nữ tử tử đại hay không?

“Đương nhiên có thể, không phải ta ích kỷ để tỷ – một nữ hài tử bày tỏ tâm ý trước. Mà là đại ca của ta vốn là người lãnh tình, trừ bỏ người nhà, thực ít có người có thể tác động tâm tư của huynh ấy, huynh ấy có hảo cảm với tỷ cũng sẽ không biểu lộ ra.” Kiếp trước, Tô Mộ Tuyệt chính vì biết điều này, mới có thể đi trước một bước vào lòng của đại ca. Nếu không sau này đại ca cùng mọi người đều nghĩ Nhược Mai tỷ tỷ chỉ phụng chỉ gả cho đại ca, không phải nàng tự nguyện.

Lâm Nhược Mai nghĩ lời Tô Mộ Tịch nói, kiên định gật gật đầu. Nếu Tịch nhi nói đúng, vì đại công tử nàng nguyện ý thử, không thành công cũng không sao, ai bảo nàng yêu chàng ấy trước. Cùng lắm thì, nửa đời sau nàng tại am ni cô vượt qua.

Thấy nàng gật đầu, Tô Mộ Tịch nhẹ nhàng thở ra. Đại ca, muội muội chỉ có thể giúp huynh đến đây, đời này huynh phải hạnh phúc. Tô Mộ Tịch nghĩ nghĩ, quyết định để âm vệ bám trụ Tô Mộ Tuyệt trước, làm cho nàng hồi hoàng thành trễ chút. Nàng không dám lấy hạnh phúc của đại ca ra mạo hiểm, ít nhất để đại ca yêu Nhược Mai tỷ tỷ rồi, lại để nàng ta trở về.

Tô Mộ Tịch đang muốn nói thêm với Lâm Nhược Mai, Hiên Viên Hạo Thành đã uất ức tiêu sái đến trước mặt Tô Mộ Tịch, bữu môi cáo trạng: “Tịch nhi, Dập nôi đệ đệ bắt nạt ta, nàng xem, tay của Thành nhi đều đỏ, đau quá đi...” mặt mày vốn như oa nhi, giờ lại khóc, càng giống đứa nhỏ.

Nhìn đệ đệ đứng ở bên người Hiên Viên Hạo Thành chỉ cao đến bả vai của hắn, ưu thế rõ ràng như vậy còn bị “Bắt nạt”. Tô Mộ Tịch tức cũng không được cười cũng không được, nghiêm mặt: “Nói, vì sao Dập nôi bắt nạt huynh?”

Cúi đầu, giống cái đứa nhỏ làm sai chuyện, bắt tay ra sau lưng: “Chơi trò chơi, vẽ vòng tròn, đứng ở ngoài vòng tròn quăng tảng đá vào bên trong vòng

tròn, người thua bị đánh tay.”

“Hừm, vậy Thành nhi thua sao?” Tô Mộ Tịch kéo bàn tay hồng hồng của Hiên Viên Hạo Thành qua nhẹ thổi thổi, đau lòng, Dập nhi tiểu tử này xuống tay cũng quá nặng, đợi lát nữa phải hảo hảo chi bảo nó.

Giọng nói rõ ràng nhỏ rất nhiều, nhưng vẫn rất dũng khí nói cho hết lời: “Thành nhi cũng quăng vào bên trong vòng, nhưng mà không có vào chính giữa như Dập nhi, sau đó đệ ấy nói Thành nhi thua phải đánh bàn tay. Rõ ràng người ta không thua, đâu có nói ai ra ngoài hơn sẽ thua đâu, sao có thể như vậy? Thành nhi không bao giờ chơi với Dập nhi đệ đệ nữa...” Vừa nói vừa oán niệm cúi đầu trạc ngón tay, Dập nhi đệ đệ thật chán ghét, Dập nhi đệ đệ thật chán ghét...

Nhìn đôi mắt nhỏ đầy oán niệm của hắn, Lâm Nhược Mai đứng bên cạnh thiếu chút nữa bị chói mù mắt, biểu đệ nhà mình thật đáng yêu ~, trách không được Tịch nhi đối xử với hắn tốt như vậy. Tô Mộ Tịch thấy tay hắn không đỏ nữa, mới buông ra nói: “Nếu quăng không tốt như Dập nhi, có phải tính huynh thua hay không?”

Ủy khuất thật lâu, mới rầu rĩ lên tiếng: “Tính.” Như vậy cũng được sao? Nhưng mà Tịch nhi nói hắn không dám nói không a! Ô ô... Tịch nhi cũng bất công...

“Vậy nếu tính, Thành nhi có phải nên bị phạt hay không?” Tô Mộ Tịch tuy rằng đau lòng Hiên Viên Hạo Thành, nhưng không phải mọi chuyện đều theo hắn.

Qua thật lâu, mới bữu môi không tình nguyện nói: “Nên.”

“Ừm, vậy Hạo Thành đi xuống cùng Hoa Ngữ dùng nước đá ủ tay rồi quay lại được không?” Nhìn hắn không tình nguyện Tô Mộ Tịch lại muốn cười.

“À.”

Tô Hồng Dập biết Thành hoàng tử đi rồi, lão tỷ nhất định sẽ tìm nó tính sổ, nghiêm mặt chuẩn bị đường trốn. Nó không phải ý, nó chỉ muốn bắt nạt Thành hoàng tử một chút, xem công chúa điều ngoa kia có thật sự không tới hay không.

Tô Mộ Tịch sang mắt đảo qua, giọng nói lạnh lùng: “Tô Hồng Dập, đệ đứng lại đó cho ta.”

Không nghe thấy, cái gì nó cũng không nghe được, tiếp tục đi.

“Tô Hồng Dập, bước thêm bước nữa có tin ta cho đệ khóc đến cầu ta hay không.” Tô Mộ Tịch bắt tay ôm trước ngực, thần nhiên nói một câu, làm cho Tô Hồng Dập ngoan ngoãn ngừng lại, ngây ngô cười: “Hắc hắc, tỷ tỷ thân ái của ta, tỷ bảo ta sao?”

“Đệ nói xem!”

“Ha ha... Tỷ, ta sai lầm rồi, ta không dám bắt nạt tỷ phụ tương lai nữa, ngài tha cho ta đi?” Nó không phải cố ý, chỉ là nhất thời không chế lực đạo không tốt mà thôi.

Tô Mộ Tịch nhẹ nhàng nhéo nhéo lỗ tai Tô Hồng Dập: “Nếu về sau lại dám bắt nạt huynh ấy, xem ta thu thập đệ như thế nào? Nhanh đi xin lỗi, bằng không tiểu công chúa sẽ không bỏ qua cho đệ, ngày mai có thể nàng sẽ đến Tô phủ, đệ cẩn thận một chút cho ta.” Nói xong, buông ra lỗ tai nó.

Lỗ tai được cứu trợ, Tô Hồng Dập ôm lỗ tai chạy. Thì ra, công chúa điều ngoa kia ngày mai mới có thể đến Tô phủ đến a!

Đợi Tô Hồng Dập ôm lỗ tai đi xa, Lâm Nhược Mai mới lên tiếng nói: “Tịch muội muội, muội thật sự không giống trước kia, lúc muội vào cung lúc ta còn thực lo lắng. Không ngờ muội chẳng những ở chung thật tốt với Thành hoàng tử, còn được Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nương yêu thích.”

Tô Mộ Tịch thế này mới ngồi xuống: “Nhược Mai tỷ tỷ, trước kia Tịch nhi thật sự rất tệ sao?” trước kia nàng hắn là rất tệ đi, khiến mọi người vì nàng mà lo lắng, nàng lại không vì người khác suy nghĩ gì. Lúc thấy rõ điều mình chấp nhất là điều thật đáng chê cười, nàng mới phát hiện người ở bên cạnh yêu thương nàng.

Lâm Nhược Mai thần nhiên cười cười: “Không phải, trước kia Tịch nhi rất đơn thuần, nghĩ không nhiều chuyện lắm. Nhưng giờ Tịch nhi lại làm cho người ta muốn thân cận, hơn nữa muội sẽ vì người bên người mà suy nghĩ.” Nếu là trước kia, Tịch nhi sẽ không thẳng thắn nói chuyện với mình về đại công tử.

“Có lẽ, ta trưởng thành.” Người không trải qua có lẽ không rõ! Lúc người mất đi tất cả, nhưng ông trời lại cho người cơ hội làm lại, mới có thể phát hiện những thứ mất đi trân quý bao nhiêu. Loại trân quý này, cho dù mất đi tánh mạng người cũng không tiếc mà thủ hộ.

“Không nói mấy chuyện không vui đó, đúng rồi, Tịch nhi, đại ca muội còn bao lâu nữa về đến Tô phủ.” Lâm Nhược Mai xấu hổ đỏ mặt, nhẹ giọng hỏi.

“Nhược Mai tỷ tỷ chờ không kịp a~, yên tâm yên tâm, đại ca của ta chậm nhất ngày kia là đến. Yên tâm, đến lúc đó ta sẽ cho người mang tin cho tỷ.” Nhìn Lâm Nhược Mai đỏ bừng mặt, Tô Mộ Tịch lên tiếng trêu chọc.

Lâm Nhược Mai mặt đều sắp cháy, đỏ mặt nhìn Tô Mộ Tịch, rời khỏi đình: “Không để ý tới muội, nương khẳng định chờ ta.”

Bên này, Lâm phu nhân cũng hữu ý vô tình đề cập Tô Hồng Diệp. Vương Hương Tú biết tâm tư của nàng, nhưng trong lòng lại bối rối, nếu nhận cửa hôn nhân này, bên chỗ Hoàng Thượng... Quên đi, nếu lão gia đã nói, để cho bọn nhỏ tự mình quyết định đi!

Thấy Vương Hương Tú này giờ không nói gì, Lâm phu nhân nóng nảy, Nhục Mai nha đầu kia nếu không gả được cho Tô Hồng Diệp sợ là sẽ xuất gia làm ni cô. Suy nghĩ một chút, liền hỏi nói: “Tô phu nhân, đại công tử nhà ngươi không phải là sắp trở lại sao? Sao còn chưa tới?”

Lúc này Vương Hương Tú mới lấy lại tinh thần, thấy Lâm phu nhân có chút vội vàng, chỉ đáp: “Hắn là một hai ngày nữa! Diệp nhi rời nhà nhiều năm như vậy cuối cùng cũng trở lại, tâm của ta cũng buông.”

“Ngươi có gì phải lo lắng, Diệp nhi nhà ngươi xuất sắc như vậy. Không giống Mai nhi nhà của ta, đúng rồi, tuổi Diệp nhi cũng không nhỏ, các ngươi giúp hắn coi trọng cô nương nào chưa?” Tha một vòng, cuối cùng Lâm phu nhân cũng hỏi ra.

Lâm phu nhân này cũng thật có ý tứ, Vương Hương Tú cười cười: “Điều này thật ra ta cũng đã nhắc tới, nhưng lão gia nói chuyện của bọn nhỏ để cho chính bọn họ xử lý.”

“Vậy sao, lão gia nhà ngươi thực khai thông?” lão gia nhà bà trước giờ nữ nhân đều gả cho người ông chỉ định, thật sự là người so với người tức chết người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Đêm im lặng, tiếng lá cây rơi xuống đất cũng có thể nghe được rõ ràng. Tô Mộ Tịch đứng ở bên cửa sổ nhìn trăng tròn vành vạch, giật mình xuất thần. Hiên Viên Hạo Dạ đã thương nghị kết thân với Quân Vô Thường! Theo nàng biết, Quân Vô Thường thương nữ nhân duy nhất này còn hơn Quân Mạc Sâu thương con trai trưởng Quân Mạc Ly nhiều. Nếu thực sự để bọn họ kết thân thành công, thì binh quyền Hiên Viên hoàng triều trong tay Đỗ Chính Tông không khác gì ở toàn bộ trong tay Hiên Viên Hạo Dạ, đến lúc đó dù là Hoàng Thượng cũng không ngăn được hắn.

Kiếp trước, chính là Hiên Viên Hạo Dạ cưới Quân Mạc Sâu, Quân Vô Thường dẫn chúng võ tướng quỳ gối ngoài ngự thư phòng một ngày một đêm, Hoàng Thượng rơi vào đường cùng mới hạ chỉ phong Hiên Viên Hạo Dạ làm thái tử. Nhưng mà, lần này bọn họ muốn kết thân, xem ra mình không thể để cho bọn họ như ý. Không biết nếu Hiên Viên Hạo Dạ biết mình trước khi thành thân có tiếng xấu đức hạnh bại hoại, không biết Quân Mạc Sâu tính cách mạnh mẽ quái đản còn có thể nguyện ý gả cho Hiên Viên Hạo Dạ hay không? Về phần Quân Mạc Ly, trong mắt Tô Mộ Tịch hiện lên một tia âm quang...

Tô Mộ Tịch đang nghĩ đến xuất thần, một bóng đen không tiếng động rất nhanh tránh vào bên trong phòng, khom người hành lễ với Tô Mộ Tịch: “Chủ nhân, Bạch tiên bối đã phái người trà trộn vào bên cạnh Tô Mộ Tuyết thành công, đặc phái ta đến phục mệnh với chủ nhân, trong khoảng thời gian ngắn các nàng hồi hoàng thành không được.”

Tô Mộ Tịch nghe thế mới bình tĩnh trở lại, bóng dáng dung hợp với ánh trăng, như thánh khiết như tiên nữ. Thiếu niên ngẩng đầu lên không khỏi nhìn choáng váng, chủ nhân rõ ràng là nữ tử, vì sao khí thế lại không thua Hoàng Thượng chút nào?

Tô Mộ Tịch gật gật đầu, nàng để Thiển Bạch thính hoa khôi nổi danh ở Lệ thành dạy Tô Mộ Tuyết kiêu vũ, nam nhân thích nhất là mỹ vũ. Cười lạnh, lúc này mới ra tiếng: “Đã biết, khi nào đại ca của ta về tới hoàng thành?”

Bóng đen thu hồi ánh mắt kính sợ, trả lời: “Án theo tốc độ của đại công tử, trưa mai nhất định sẽ tới Tô phủ, chủ nhân không cần sốt ruột.”

“Ừ, ta đã biết, Thư Minh, người đi xuống trước đi!” Tùng Thư Minh đang chuẩn bị xoay người rời đi, Tô Mộ Tịch giống như nghĩ tới cái gì, lên tiếng kêu: “Chậm đã, sự phó của ta, nàng có khỏe không?” Tô Mộ Tịch học bản sự của Thiển Vũ không sai biệt lắm, nhưng mà, thân mình Thiển Vũ lại càng ngày càng không tốt. Tô Mộ Tịch bất giác lo lắng, mặc dù Thiển Vũ không thích nói chuyện, nhưng ở chung lâu Tô Mộ Tịch lại có cảm tình sự mẫu với nàng.

“Thiển tiên bối, nàng, may mà...” Tình huống thật không tốt, nhưng mà, Thiển tiên bối không cho hắn nói cho chủ nhân.

Nghe ra Tùng Thư Minh chần chờ, Tô Mộ Tịch biết khẳng định là sự phó không muốn làm nàng lo lắng, đành phải phân phó nói: “Đề Lưu thái y đi xem sự phó, thời gian không còn sớm, người cũng đi xuống nghỉ ngơi đi!”

“Vụt” bóng đen giống chưa có tới qua, cấp tốc biến mất bên trong màn đêm.

Ngày kế, sáng sớm tiểu công chúa Hiên Viên Hạo Y bị người trong cung vây quanh đến Tô phủ. Đoàn người Vương Hương Tú hành lễ, Hiên Viên Hạo Y vẫn luôn rất có khí thế uy nghiêm của công chúa. Nhưng mà, vừa thấy Tô Hồng Đáp, khí thế uy nghiêm trên mặt tất cả đều không có, chạy đến trước mặt nó vron ngón tay chỉ: “Nói, có bắt nạt hoàng huynh của ta hay không?” Người này thích nhất là bắt nạt hoàng huynh.

Tô Hồng Đáp cau mày mất hứng bĩu môi, mới tới đã nghĩ hoàng huynh của nàng, thật sự là luyến huynh cuồng. Nhưng mà, nghĩ đến hôm qua lão tỷ giáo huấn nó, chột dạ phủ nhận nói: “Không, không có, ai bắt nạt huynh ấy! Huynh ấy cao lớn hơn ta đó! Huynh ấy không bắt nạt ta đã không sai.”

“Hừ, tốt nhất không có, bằng không xem bản công chúa thu thập người như thế nào?” Hiền Viên Hạo Y hai tay chống nạnh, thần khí đòi mạng.

“Phụt...” Hiền Viên Hạo Thành cùng Tô Mộ Tịch đứng ở bên kia, hai người đều nhìn không được cười ra tiếng. Tiểu công chúa này, thật đúng là hộ huynh như mạng!” Tịch nhi, muội muội giống tiểu cạp mẹ đúng không? Thật hung dữ.” Hiền Viên Hạo Thành nhỏ giọng nói với Tô Mộ Tịch.

Nhẹ nhàng nhéo tay hấn một chút, trách cứ nói: “Tiểu công chúa như vậy không phải là vì huynh, huynh còn không biết xấu hổ cười nàng là tiểu cạp mẹ, có tin gì ta liền nói cho nàng hay không.” Tiểu công chúa còn nhỏ tuổi đã thông minh như tiểu đại nhân. Hơn nữa hình như nàng biết sứ mệnh của mình chính là thủ hộ ca ca hay sao, chuyện gì đều che chở Hiền Viên Hạo Thành.

Bị Tô Mộ Tịch nói như vậy, Hiền Viên Hạo Thành áy náy cúi đầu, rầu rĩ nói: “Tịch nhi, Tịch nhi đừng nói với muội muội, Thành nhi nói sai, muội muội không phải cạp mẹ Thành nhi mới là...”

Nụ cười trên mặt Tô Mộ Tịch sắp giữ không được, người là cạp mẹ? người này thật sự là có thể khiến người ta há to miệng cười, nhưng mà nàng vẫn cố gắng nhịn: “Ừm, Thành nhi biết là tốt rồi, về sau không thể nói muội muội như vậy biết chưa? Nàng cũng là vì bảo hộ huynh nha!” Nhìn Hiền Viên Hạo Y bảo hộ Hiền Viên Hạo Thành, Tô Mộ Tịch cũng không chấp nhất nàng không phải nam hài. Không phải nam hài, mới có thể bình an lớn lên. Không phải nam hài, mới không ở nơi đâu sóng ngọn gió. Mặc dù không phải nam hài, cũng có thể cùng mình thủ hộ Hiền Viên Hạo Thành, như vậy là đủ rồi.

Hiền Viên Hạo Thành ngoan ngoãn trả lời: “Ừ, Thành nhi đã biết.” Hấn biết muội muội là vì tốt cho hấn, nhưng mà hấn muốn muội muội dịu dàng giống Tịch nhi. Mẫu hậu nói, nữ hài tử phải dịu dàng mới có người thích, tuy rằng hấn thực thích muội muội, nhưng hấn cũng hy vọng có thể mọi người thích muội muội như thích Tịch nhi, giống Thành nhi. Nhưng mà, lời này không thể nói với Tịch nhi, bằng không Tịch nhi khẳng định sẽ tức giận.

“Tịch tỷ tỷ, tỷ nói gì với hoàng huynh đó? Sao huynh ấy lại có vẻ như chịu uất ức?” Hiền Viên Hạo Y uy hiếp xong Tô Hồng Dập liền đi tới, lại đây chỉ thấy hoàng huynh cúi đầu, thấy liền biết mới bị Tịch tỷ tỷ huấn qua: “Hoàng huynh, sao huynh ngốc như thế, có phải lại chọc giận Tịch tỷ tỷ hay không?”

“Không có, không có... Thành nhi không có.” Bị muội muội hiểu lầm, Hiền Viên Hạo Thành lớn tiếng biện giải, Thành nhi ngoan nhất, làm sao có thể chọc Tịch nhi tức giận.

“Tốt lắm, tiểu công chúa mới tới, để Xảo Tâm mang người đến Mạnh tịch viên nghỉ ngơi một chút trước, ngọc thiện sẽ gọi người được không?” Nhìn Hiền Viên Hạo Thành giống như con mèo nhỏ bị đập cái đuôi, Tô Mộ Tịch nhanh chóng làm cho Hiền Viên Hạo Y rời đi.

“Tốt, Tịch tỷ tỷ ta đi tịch viên trước.” lúc Hiền Viên Hạo Y đi, còn làm mặt quỷ với Hiền Viên Hạo Thành. Hiền Viên Hạo Thành hừ một tiếng, xoay đầu đi không để ý tới nàng, ghét muội muội nhất. Tô Mộ Tịch đứng ở một bên âm thầm buồn cười, hai tiểu hài tử không được tự nhiên. Nhìn Vương Hương Tú còn đứng bên kia, nàng đi vào: “Nurong, người về chủ ốc trước đi! Để hạ nhân chuẩn bị chút đồ đại ca cùng công chúa thích ăn.”

Wang Hương Tú cười cười hỏi: “Đại ca con chưa tới không phải sao? Chuẩn bị nhiều đồ như vậy làm gì?”

“Nurong, người cứ chuẩn bị đi! Vạn nhất đại ca về sớm thì sao!”

“Được, con và Thành hoàng tử cũng đừng đứng ở chỗ này, giờ thời tiết còn nóng cần thận bị cảm nắng.” Vương Hương Tú công đạo một tiếng, liền lôi kéo Tô Hồng Dập rời khỏi. Tô Mộ Tịch kéo Hiền Viên Hạo Thành đi đến bộ bàn cạnh góc lê ngồi xuống, Hiền Viên Hạo Thành hỏi: “Tịch nhi, vì sao chúng ta không trở về Mạnh tịch viên?”

Tô Mộ Tịch cười cười: “Bởi vì chúng ta phải ở chỗ này chờ đại ca của ta trở về.”

“Đại ca của Tịch nhi bao lâu mới đến? đại ca Tịch nhi có phải thực uy vũ hay không? Có phải là đại anh hùng hay không?” Phụ hoàng từng nói, tương tự vì Hiền Viên hoàng triều thủ biên quan đều là anh hùng, đại ca của Tịch nhi thủ tại biên quan, vậy nhất định cũng là đại anh hùng.

Tô Mộ Tịch còn chưa kịp đáp lời, liền thấy một thân nam tử áo xanh đi đến. Chỉ nghe thủ vệ hộ vệ giật mình đứng tại nơi đó, nhận không ra người tới. Ngũ quan cực kỳ giống cha, Tô Mộ Tịch nhận ra đó không phải đại ca nàng thì còn là ai, kích động chạy đi qua ôm người thét chói tai: “Đại ca!!!”

Tô Hồng Diệp cúi đầu nhìn nhìn Tô Mộ Tịch, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần chần chờ kêu lên: “Tịch, Tịch nhi...”

“Đại ca, rốt cục huynh đã trở lại.” Tô Mộ Tịch chỉ chỉ hộ vệ đứng gác bên cạnh: “Còn đứng gác ở đó làm gì? Còn không mau thông báo cho phụ nhân, nói đại thiếu gia đã trở lại.” Không ngờ còn tới sớm hơn dự kiến, Tô Mộ Tịch buông Tô Hồng Diệp ra cầm lấy hành lý trên vai Tô Hồng Diệp, giao cho Hoa Ngữ.

Hành động săn sóc của Tô Mộ Tịch làm trong lòng Tô Hồng Diệp ấm áp, đưa tay sờ sờ đầu Tô Mộ Tịch cười nói: “Bảo bối Tịch nhi nhà chúng ta đã lớn như vậy, để đại ca háo hức nhìn xem. Ừm, quả nhiên là nữ đại mười tám biến, so với tiểu nha đầu năm đó còn dễ nhìn hơn.” Đã bao nhiêu năm hấn không gặp Tịch nhi, bây giờ năm đi, Tịch nhi đã lớn như vậy.

“Đại ca...” Tô Mộ Tịch nhìn kỹ đại ca cách xa bảy năm, đại ca thật cao, cũng đen hơn trước kia rất nhiều. Đã không còn giống thiếu niên mười tám tuổi, mà giống một nam tử thành thực hơn hai mươi tuổi. Hốc mắt Tô Mộ Tịch hồng hồng có chút muốn khóc, không biết âm vệ nàng phải dạy võ công cho đại ca đã đến mức nào, đời này quyết sẽ không để đại ca chết ở trên chiến trường.

Hiền Viên Hạo Thành nhìn hai người im lặng đứng ở bên kia, Tịch nhi nhất định có thật nhiều điều muốn nói với đại ca Tịch nhi. Hấn phải ngoan ngoãn, không thể quấy rầy Tịch nhi. Tô Mộ Tịch lại hỏi Tô Hồng Diệp mấy câu, lôi kéo hấn đến trước mặt Hiền Viên Hạo Thành nói: “Đại ca, đây là Thành hoàng tử, tháng này là tháng ta hồi Tô phủ, huynh ấy theo ta đến.”

Tô Hồng Diệp hai lời chưa nói, lập tức quỳ xuống: “Vi thần Tô Hồng Diệp khấu kiến Thành hoàng tử.” Đây là Thành hoàng tử, đã cao lớn như. Nhìn qua không có gì khác người bình thường, chẳng lẽ hần biến thông minh?

Hiên Viên Hạo Thành kéo Tô Hồng Diệp lên: “Đại ca Tịch nhi mau đứng lên, không cần như vậy.”

“Vâng.” Tô Hồng Diệp nghe xong lời này mới đứng dậy, ai, xem cách nói chuyện này thì hần biết mình nghĩ sai rồi. Đáng tiếc, Thành hoàng tử tuần tú lịch sự như vậy, nếu trí lực trác tuyệt tất nhiên sẽ là một vị quân chủ không sai. Lập tức lại nghĩ, nếu hần không có chí tâm chân thành, tất nhiên Tịch nhi cũng sẽ không động tâm với hần. Minh và Tịch nhi nhiều năm không thấy, phải cướp đi lực chú ý của Tịch nhi trong chốc lát, nghĩ như vậy trong lòng Tô đại ca không phải tư vị.

Lúc này, Vương Hương Tú bọn họ đi ra, lời kéo Tô Hồng Diệp ân cần thăm hỏi. Một lát sau Tô Mộ Tịch mới lên tiếng: “Nương, để đại ca trở lại Hồng Diệp viên rửa mặt chải đầu đã ! Chúng ta tới chủ viên chuẩn bị thức ăn trước đi! Để chút nữa đại ca ăn ngon một chút, đại ca ở biên quan khẳng định ăn không ít khổ.” Nói xong, trừng mắt nhìn Tô Hồng Diệp.

Vương Hương Tú thế này mới buông tay Tô Hồng Diệp, lấy khăn tay xoa xoa nước mắt trên mặt: “Con xem nương, cao hứng lên cái gì cũng quên? Ngọc Dung, mau dẫn đại thiếu gia đi rửa mặt chải đầu. Đám quần gia, ông cho người ta đi thỉnh nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Một đám người đều rời khỏi, Tô Mộ Tịch mới trở về Mạnh tịch viên, viết phong thư giao cho Hoa Ngừ: “Hoa Ngừ, tìm người đưa thư đến tay Lâm tiểu thư.” Nàng có thể làm chỉ có như vậy, nhưng theo lời ám vệ biết vài năm nay ca ca vội vàng lịch lãm tại biên quan, cảm tình là trống rỗng, nàng thật sự yên tâm không ít. Cho dù bây giờ còn không yêu Nhượng Mai tỷ tỷ, nhưng ít nhất huynh ấy không có người tâm nghi. Nàng đau lòng một mảnh tình thâm của Lâm Nhượng Mai, cũng hy vọng bên người đại ca ca có một nữ nhân có thể ái mộ, không như kiếp trước bị thâm rồi đi.

“Vâng, nô tỳ đi.” Hoa Ngừ lĩnh mệnh đi xuống.

Chốc lát, thư liền đưa đến tay Lâm Nhượng Mai. Tay Lâm Nhượng Mai run run mở thư, xem xong, phóng tới ngọn nến trên bàn thiêu hủy. Vui sướng trên mặt không dấu được, chàng đã trở lại, chàng đã trở lại... đi đến trước gương đồng, cầm lấy mi bút nhẹ nhàng vẽ họa, lập tức lại ngây ngô cười buồm mi bút. Nàng cứ gấp như vậy làm gì? Đại công tử cũng không phải sẽ xuất hiện ngay trước mặt mình. Trong đầu hiện ra bộ dáng khi chàng rời đi, không biết giờ chàng trưởng thành thành bộ dáng gì? Khuôn mặt nhỏ nhắn ứng đỏ, ở trong lòng không ngừng bối rối, nàng phải bày tỏ tâm ý với đại công tử như thế nào.

Lâm phu nhân vừa nghe môn đồng báo lại có người truyền tin cho đại tiểu thư, liền biết Tô đại công tử chắc chắn đã trở lại. Lúc này nhìn nhìn khuôn mặt hồng sắp nở mầu của nữ nhi, liền biết mình khẳng định đoán đúng rồi. Bà cảm thấy Tô đại công tử quả thật là đứa nhỏ có có năng lực, nhưng không biết vì sao nữ nhi lại chấp nhất hần như vậy, thờ dài, cảm tình, sự tình này ai cũng không nói trước được: “Có phải Tô đại công tử đã trở lại hay không?”

Lâm Nhượng Mai chạy nhanh ngồi thẳng thân mình, sửa sang lại sắc mặt, kêu lên: “Nương!” Nhiều một câu cũng không dám nói.

“Nhìn nha đầu con kia, đừng pha trò với nương, nói, có phải Tô gia đại công tử đã trở lại hay không?” Lâm phu nhân phụng phịu hỏi.

Lâm Nhượng Mai đỏ mặt gật gật đầu, Lâm phu nhân thế này mới sờ mái tóc đen của Lâm Nhượng Mai: “Nha đầu, cha con tìm người cho con ai không phải nhân trung long phượng, vì sao con lại chấp nhất Tô đại công tử như vậy? Con đừng tưởng rằng con nghĩ gì nương không biết? Nhưng con nghĩ xem, nếu hần cự tuyệt con, đời này con xong rồi. Lễ giáo Hiên Viên hoàng triều mặc dù không nghiêm khắc bằng tiền triều, nhưng lời đồn đãi cũng không phải một nữ nhi như con có thể thừa nhận được.”

“Nương, nếu chàng thực không thích ta, ta cũng không hối hận.”

Lâm phu nhân nhìn ánh mắt kiên định tỏa sáng của nữ nhi, giống chính mình năm đó tới cỡ nào, đáng tiếc người bà yêu trong lòng sớm có người, ngay cả cơ hội mở miệng bà đều không có, chỉ thờ dài: “Nha đầu, nương mặc kệ con.” Quên đi, ngày mai bà tiến cung đi cầu hoàng hậu nương nương, thỉnh Hoàng Thượng hạ thánh chỉ. Có thánh chỉ, Tô Hồng Diệp không dám không cưới bảo bối nữ nhi của mình.

Ngày kế, Tô Mộ Tịch quán lấy Tô Hồng Diệp lời kéo hần đến chùa Nhân Duyên ở ngoại ô. Về mặt Tô Hồng Diệp đau khổ, hần một đại nam nhân sao có thể đến chùa miếu như vậy? Bất đắc dĩ bị Thành hoàng tử ấu trĩ trẻ con uy hiếp, đành phải cùng hai người đi.

Đến một chỗ nhà đình thanh tịnh trong chùa, Tô Mộ Tịch lời kéo hần đi vào, Tô Hồng Diệp đi vào liền thấy có bóng dáng một người nữ tử lập tức cảm thấy không ổn: “Tịch nhi, này...” Tô Mộ Tịch không đợi hần nói xong, liền nói: “Đại ca, ta muốn đi cầu ký với Thành hoàng tử, huynh ở chỗ này chờ chúng ta, không được đi chỗ khác.” Nói xong lời kéo Thành hoàng tử rời khỏi đình.

Tô Hồng Diệp vốn định xoay người rời khỏi đình, nữ tử phía sau đã lên tiếng : “Huynh đã trở lại.” Giọng nói đó, làm Tô Hồng Diệp cảm thấy rất quen thuộc, nhưng nhất thời nhớ không nổi nghe qua ở nơi nào, tò mò quay đầu. Dung nhan thanh lệ thoát tục ánh vào bên trong con ngươi đen, trong lòng Tô Hồng Diệp vừa động, có thể là nàng hay không? Chần chờ một chút, kêu lên: “Có phải, Nhượng Mai muội muội...”

Chàng, cư nhiên nhớ rõ tên của nàng, có phải đại biểu nàng còn có cơ hội hay không? trong lòng Lâm Nhượng Mai rạo rực, không biết mở miệng như thế nào? Hai người nhìn nhau thật lâu sau, Lâm Nhượng Mai đỏ mặt cúi đầu, nhẹ giọng hỏi: “Tô, Tô đại ca, huynh ở biên quan có khỏe không?”

Tô Hồng Diệp nhìn nàng, khỏe môi lãnh cứng rắn gọi lên nụ cười nhẹ: “Tốt, hết thấy đều tốt. Muội thì sao? Như thế nào?” Biên quan lạnh khủng khiếp, làm sao có thể tốt, nhưng mà hân tự nguyện, thủ vệ quốc gia dường như thành tâm nguyện của hân kể từ khi còn nhỏ. Nhưng mà, hân thường xuyên nghĩ đến nha đầu đỏ mặt đưa bùa bình an cho hân, trong lòng luôn cảm thấy ấm áp bất giác gọi khẽ môi.

“Muội, muội cũng tốt lắm.” Lâm Nhượng Mai có chút không dám nói lời nào, nhưng nghĩ đến mục đích của mình, cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt Tô Hồng Diệp: “Vậy, muội, vậy huynh...” Bối rối nửa ngày, Lâm Nhượng Mai vẫn không biết mở miệng như thế nào.

Tô Hồng Diệp thấy mặt Lâm Nhượng Mai đỏ bừng liền đi lên: “Nhượng Mai muội muội, muội, muội làm sao vậy? Thân thể không khỏe sao, bằng không ta đưa muội trở về đi!” Tịch nhi này, chạy đi chỗ nào? Hân một nam tử đưa nàng trở về không thích hợp.

“Không, không cần, muội...” Lâm Nhượng Mai cảm giác toàn thân đều đang run rẩy, không biết lấy dũng khí từ đâu liền bật thốt lời nói trong đầu: “Tô đại ca, huynh thích muội sao?” Nói xong còn có chút co quắp bất an, không dám nhìn mặt Tô Hồng Diệp.

Một trận yên tĩnh trầm mặc, mặt Lâm Nhượng Mai trắng bạch, bằng bất cứ giá nào nói: “Từ khi còn rất nhỏ muội liền thích huynh, lúc muội nghe Tịch muội muội nói huynh muốn đi biên quan, muội cố ý đi chùa cầu bùa bình an. Muội biết là muội tự mình đa tình, nếu gây phiền phức cho huynh thì muội thật sự xin lỗi.” Nói xong, Lâm Nhượng Mai liền chạy, quả nhiên nàng tự mình đa tình. Về sau, cha thích gả nàng cho ai thì gả! Nàng không cần.

Tô Hồng Diệp bị Lâm Nhượng Mai bày tỏ tâm ý biến thành thất thần, nàng thích mình, thì ra không phải do hân nghĩ nhiều mà là nàng thật sự thích mình. Cho nên, năm kia hân rời đi Tô phủ, nàng mới đỏ mặt tặng bùa bình an cho mình sao? Tâm, kịch liệt đập phồng, bị cảm xúc không biết tên bao vây quá chặt chẽ, giống như bị cái gì đó nắm. Chờ lấy lại tinh thần, nơi đó đã không còn bóng dáng Lâm Nhượng Mai.

Tô Mộ Tịch kéo Hiên Viên Hạo Thành tránh ở bụi cỏ cách đó không xa, nhìn về mặt Nhượng Mai tỷ tỷ uể oải chạy đi ra, chỉ biết đại ca ngu ngốc khẳng định làm người ta thương tâm. Ở trong bụi cỏ không biết làm thế nào mới tốt, nếu đại ca bỏ lỡ Nhượng Mai tỷ tỷ, làm sao tìm được nữ tử nào khác khẳng định một mực với mình như vậy.

“Tịch nhi, lúc nào chúng ta mới có thể đi ra ngoài, chân Thành nhi đều chết lặng, Tịch nhi không môi chân sao?” Hiên Viên Hạo Thành đáng thương hề hề nhìn Tô Mộ Tịch về mặt bối rối lên tiếng hỏi.

“Ta...” Tô Mộ Tịch nói còn chưa nói xong, một bóng dáng liền bao phủ hai người: “Còn không ra, muốn ta lôi các người ra sao?” về mặt Tô Hồng Diệp trêu tức, nhìn Tô Mộ Tịch cùng Hiên Viên Hạo Thành chật vật hề hề.

“Hi hi...” Tô Mộ Tịch ngây ngô cười, xem ra võ công đại ca nhà mình không sai, nàng còn tưởng rằng khoảng cách này đại ca không phát hiện được.

Tô Hồng Diệp bắt đầu dĩ vãng: “Nói đi, chuyện Nhượng Mai muội muội có phải muội đã sớm biết hay không.”

“Chuyện gì vậy?” Về mặt vô tội, giả vờ cái gì cũng không biết.

“Muội...” Nhìn Hiên Viên Hạo Thành ở một bên ánh mắt phát sáng nhìn mình chăm chăm, lời này Tô Hồng Diệp hỏi không ra, đành phải vung tay từ bỏ.

Đêm, lạnh như nước, Tô Hồng Diệp ngồi ở trong viện đình của mình, cảm lá bùa bình an đã hơi hơi phai màu có chút mại mơn xuất thần. Tô Mộ Tịch đi vào sân, ngăn cản vài nha hoàn muốn thỉnh an. Đi đến bên Tô Hồng Diệp, nhìn bùa bình an trong tay hân, bùa bình an phản xạ ánh trắng, Tô Mộ Tịch nhìn thấy một chữ Mai. Trên mặt cười, đưa tay dễ dàng đoạt lấy bùa bình an trong tay đại ca: “Ai nha, đại ca cư nhiên còn tin tưởng bùa bình an a! Không phải là người trong lòng đại ca đưa chứ?”

“Càng ngày càng không biết lớn nhỏ, trả lại cho ta, sao có thể tùy tiện cướp đồ của người khác?” Tô đại ca nghiêm khắc nói, nhưng trên mặt lại đỏ ửng rất khả nghi.

“Không cho, ách, ta xem xem, bên này còn có cái chữ Mai này, không phải là Nhượng Mai tỷ tỷ đưa cho đại ca chứ? Nếu nàng đưa, tính thời gian cũng đã năm sáu năm đi! Đại ca giữ gìn thật tốt.” Tô Mộ Tịch không gấp, này xem như ngoài ý muốn phát hiện. Chẳng lẽ, đại ca đã yêu Nhượng Mai tỷ tỷ, khả năng không lớn đi? Có thể là Nhượng Mai tỷ tỷ tặng bùa bình an cho đại ca trước khi huynh ấy rời đi hoàng thành, làm cho đại ca có ấn tượng rất sâu với nàng. Tô Mộ Tịch càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, kiếp trước quan hệ của mình cùng Nhượng Mai tỷ tỷ không tốt, đại ca rời đi hoàng thành mình cũng không nói cho nàng, lúc nàng biết đại ca đã đến biên thành. Mà kiếp này, trước khi đại ca rời đi hai ngày nàng nói cho Nhượng Mai tỷ tỷ biết.

“Tịch nhi, không được đùa bậy, mau trả lại cho đại ca.”

Tô Mộ Tịch nghĩ thông suốt, thả bùa bình an vào tay Tô Hồng Diệp, trong đầu linh quang chợt lóe tỏ vãng: “Ai, ta còn muốn nói cho đại ca biết chuyện Hoàng Thượng tứ hôn cho Nhượng Mai tỷ tỷ, xem ra đại ca không muốn biết. Quên đi, ta không làm phiền huynh nữa, Tịch nhi đi đã.” Nói xong, liền làm bộ phải rời khỏi đình.

“Chậm đã, muội nói tứ hôn gì?” Tô Hồng Diệp nóng nảy, nghe Tô Mộ Tịch nói Hoàng Thượng tứ hôn cho Lâm Nhượng Mai, tâm như bị khoét một khối.

“Ta tưởng đại ca không muốn nghe chứ?” Tô Mộ Tịch quay đầu cười, xem ra đại ca để bụng thật.

“Nha đầu chết tiệt, nói mau...” Khó được Tô đại ca có phản ứng lớn như vậy, Tô Mộ Tịch nghĩ nghĩ tùy tiện bịa: “Trước đó vài ngày, lúc dùng bữa, ta nghe hoàng hậu nương nương nói với Hoàng Thượng. Nói chất nữ Nhục Mai tuổi không nhỏ giả mà Giả Như Quân nhà Lễ bộ thượng thư lại không sai, muốn hoàng thượng hạ chỉ ban hôn, tăng thêm mặt mũi cho chất nữ. Hoàng Thượng cũng đồng ý, nói tháng này sẽ tứ hôn. Ai nha, lại nói Giả Như Quân mấy năm nay quả thật không chán ghét như trước đây, nhưng mà bộ dạng giống như lợn ấy, không xứng với Nhục Mai tỷ tỷ chút nào.” Nói hết lời rồi, nếu đại ca thật có lòng thì tự mình đi tranh thủ đi!

Nghe xong lời này, tâm Tô Hồng Diệp giống bị người nắm chặt. Không thể, không thể để nàng gả cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Ấn quy chế Hiền Viên hoàng triều võ tướng từ tứ phẩm hồi hoàng thành, ngày thứ hai đều phải tiến cung triều kiến Hoàng Thượng. Tô Hồng Diệp giờ đã là võ tướng tứ phẩm, gặp mặt hoàng đế đương nhiên là tất yếu. Khi trở về, không ngoài Tô Mộ Tịch sở liệu, trong tay đại ca mình nắm thánh chỉ cầu hôn.

Tô Thanh Hiệp cùng Vương Hương Tú mặc dù có chút lo lắng Tô gia hưng thịnh, nhưng thấy ánh mắt Tô Hồng Diệp sáng rực khác xưa, cũng không nói thêm gì. Dù sao, Lâm gia giờ cũng là chức quan nhân tản, chỉ vì hoàng đế độc sủng hoàng hậu, nên địa vị hiển hách chút. Nghĩ như vậy, Vương Hương Tú liền thỉnh bà mối tới Lâm gia cầu hôn, trao đổi cạnh thiếp.

Xong xuôi chuyện Tô Hồng Diệp, Tô Mộ Tịch thở ra nhẹ nhàng. Ở Tô phủ an tâm qua vài ngày, còn chưa nghe được tin Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyết trở về lại có chút lo lắng. Thả ra tín hiệu, buổi tối Tùng Thư Minh liền xuất hiện ở trong phòng Tô Mộ Tịch.

“Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyết sao còn chưa trở về? Ta không phải đã đưa tin rồi sao?” Tô Mộ Tịch bình tĩnh nói, nàng không thích hai nữ nhân kia thoát ly tầm khống chế của nàng. Nàng muốn các nàng đi một bước, đều rơi vào bẫy của nàng mà xuống địa ngục.

Tùng Thư Minh do dự một chút, gặp Tô Mộ Tịch thật sự tức giận, đành phải kiên trì thành thật trả lời: “Chủ nhân, Cận Băng Tâm nàng, nàng đang theo người của chúng ta học phòng thuật.”

Tô Mộ Tịch thông suốt, gạt ly trà trên bàn xuống đất, vẻ mặt chán ghét: “Không biết xấu hổ.”

Tùng Thư Minh bị hận ý trong mắt Tô Mộ Tịch dọa: “Chủ, chủ nhân, ta có phải làm gì hay không...”

“Không cần, để cho nàng học. Người đi xuống trước đi! Lập tức sẽ có người vào.” lúc này Tô Mộ Tịch đã bình tĩnh không ít, vừa rồi tiếng ly trà rơi xuống đất Hoa Ngừ cùng Xảo Tâm không có khả năng không nghe thấy.

“Vâng.” Tùng Thư Minh xoay người, theo cửa sổ rời khỏi. Mới vừa đi, giọng Xảo Tâm liền truyền tiến vào: “Tiểu thư, xảy ra chuyện gì? Nô tỳ cùng Hoa Ngừ có thể tiến vào sao?”

“Vào đi!” Thấy hai người đi vào, Tô Mộ Tịch mới lên tiếng nói: “Vừa rồi ta không cẩn thận đánh nát ấm trà cùng ly trà, các người dọn dẹp xong đi xuống nghỉ ngơi sớm đi!”

“Vâng, chúng nô tỳ đã biết.”

Không bao lâu, hai nha đầu liền đi xuống, Tô Mộ Tịch ngủ thẳng trên giường nghĩ đến lời Tùng Thư Minh nói. Thực cảm thấy ghê tởm, nữ nhân Cận Băng Tâm như vậy mà kiếp trước phụ thân lại thú nàng. Càng nghĩ, chán ghét trong mắt Tô Mộ Tịch càng sâu, không muốn tiếp tục nghĩ, nhưng nhắm mắt lại hiện lên gương mặt hai nữ nhân đối trá ghê tởm kia. Ngoài cửa, một tia tiếng vang làm Tô Mộ Tịch chú ý, nghe này tiếng bước chân Tô Mộ Tịch nở nụ cười một chút làm bộ nhắm mắt lại ngủ.

Không bao lâu, Hiền Viên Hạo Thành ôm gối xuất hiện trong phòng Tô Mộ Tịch. Vừa rồi tiểu ong mật nói, Tịch nhi không vui, hẳn tới là để làm cho Tịch nhi vui vẻ, sao Tịch nhi lại ngủ rồi? Nhẹ nhàng chuyển chân ngồi bên giường nhìn Tô Mộ Tịch ngủ, nhìn thất thần, Tịch nhi hình như lại đẹp thêm. Ngực ngứa ngáy, duỗi ngón tay chọc chọc khuôn mặt Tô Mộ Tịch, vừa mềm vừa nộn lại trạc vài cái. Tô Mộ Tịch nhin cười, xem người này rốt cuộc muốn làm sao? Người này xem mặt nàng là bánh bao mà trạc sao?

Mặt Tô Mộ Tịch sắp bị hấn trạc đỏ, Hiền Viên Hạo Thành mới ngừng lại. Chu môi đến gần mặt Tô Mộ Tịch nhẹ nhàng hôn một cái, mặt Tịch nhi thom quá, lại hôn nhiều vài cái. Mặt Tô Mộ Tịch sắp thiêu cháy, người này làm gì vậy.

Hiển nhiên, hôn mật đã không thể khiến Hiên Viên Hạo Thành vừa lòng, nhìn đôi môi phẩn hồng của Tô Mộ Tịch. Đã thật lâu thật lâu hán không hôn miệng Tịch nhi, Tịch nhi đang ngủ, hán vụng trộm hôn một chút cũng được đi? Chu môi, tới gần Tô Mộ Tịch, cúi đầu hôn lên môi Tô Mộ Tịch. Giống năm đó, ăn thật ngon, nghĩ nghĩ còn vượn đầu lưỡi liếm liếm môi Tô Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch giả vờ không nổi nữa, người này cư nhiên dám ăn đầu hủ của nàng, còn không dứt . Hiên Viên Hạo Thành cảm thấy không đúng, rời đi môi Tô Mộ Tịch, thấy Tô Mộ Tịch khiển trách nhìn mình chăm chăm. Chột dạ cúi đầu trạc ngón tay, vừa rồi khẳng định là hán nhìn lầm, Tịch nhi còn ngủ, Tịch nhi còn ngủ. . .

Tô Mộ Tịch nhìn hán ngốc ngốc, tức cũng không được cười cũng không được, nhẹ nhàng nắm lỗ tai của hán: “Nói, vừa rồi huynh đang làm gì? Còn có, đã trễ thế này huynh ôm gối đến trong phòng Tịch nhi làm cái gì?”

“Tiểu ong mật nói Tịch nhi không vui, Thành nhi đến xem Tịch nhi, vừa rồi Thành nhi không làm gì cả, cái gì cũng không làm. . .” Càng nói giọng càng nhỏ, nhìn liền biết tiểu tử này đang chột dạ . Tô Mộ Tịch bị hán nói đỏ mặt, lần đầu tiên có nam tử đụng vào môi nàng, cảm thấy có chút ngượng ngùng, tuy rằng biết về sau Hạo Thành sẽ là phu quân của nàng. Nhưng mà, nhìn Hiên Viên Hạo Thành đáng thương như vậy, cũng không nói nhiều : “Về sau không được như vậy, chúng ta còn chưa thành thân!”

Lập tức ngừng đầu, mắt to sáng long lanh nhìn Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, chúng ta thành thân có phải là có thể hay không?” Hán biết, Tịch nhi đối với hán tốt nhất .

Tô Mộ Tịch tức giận vỗ nhẹ đầu của hán một chút, ai nói cho nàng biết, người này là ngốc thật hay là giả ngốc đây. Nhưng mà, lúc này Hiên Viên Hạo Thành không chú ý chút nào, bắt tay đếm, từ lần đầu ăn miệng Tịch nhi đến bây giờ đã bảy năm . Nếu thành thân với Tịch nhi rồi ngày nào cũng được ăn, mắt càng sáng hỏi: “Tịch nhi, thành thân rồi Thành nhi có thể ăn miệng của nàng mỗi ngày chứ?”

“...” Tô Mộ Tịch liếc mắt xem thường, nàng nhần, nàng nhần, mưu sát hoàng tử là từ tội.

Thấy thần sắc Tô Mộ Tịch như có chút không vui, Hiên Viên Hạo Thành lại cúi đầu, có phải Tịch nhi không thích hán ăn nàng hay không, nhưng mà hán thực thích a, nghĩ nghĩ đáng thương hê hê hỏi: “Tịch nhi tức giận sao, nàng không thích Thành nhi ăn miệng của nàng sao?” Cúi đầu trạc trạc ngón tay, khó xử nói: “Hay là, Thành nhi năm ngày ăn một lần được không?”

“...” Tô Mộ Tịch nghe Hiên Viên Hạo Thành nói mà dở khóc dở cười, người này: “Lúc này Thành nhi đến để nói cho Tịch nhi biết điều đó sao! Trời lạnh, Thành nhi mau trở về phòng ngủ.”

Hiên Viên Hạo Thành vừa nghe, lập tức giữ chặt tay Tô Mộ Tịch: “Thành nhi không muốn đi, nếu Thành nhi đi rồi Tịch nhi sẽ không vui. Thành nhi đến là để làm cho Tịch nhi vui vẻ , Tịch nhi, vì sao nàng không vui?”

Trong lòng Tô Mộ Tịch âm áp, gia hỏa này khi nào thì như vậy, làm cho nàng cảm thấy thực âm áp: “Tịch nhi nghĩ đến người đáng ghét, cho nên không vui.” Đưa ngốc, không phải ai cũng giống huynh vô ưu vô lự .

Hiên Viên Hạo Thành nghĩ nghĩ, an ủi nói: “Tịch nhi đừng không vui, có đôi khi Thành nhi thực chán ghét hoàng huynh, nhưng mà cho tới bây giờ Thành nhi sẽ không chán ghét hán đến nỗi ngủ không yên. Cho dù trước khi ngủ nghĩ đến hán, Thành nhi liền cố gắng nghĩ Tịch nhi, sau đó Thành nhi sẽ ngủ ngon. Về sau, nếu Tịch nhi nghĩ đến người đáng ghét mà ngủ không yên, nàng hãy nghĩ đến Thành nhi được không, như vậy Tịch nhi có thể ngủ.” Càng nghĩ càng cảm thấy đó là một ý kiến hay, Tịch nhi nghĩ đến mình, có thể ngủ rất ngon chẳng.

“Phụt...” Tô Mộ Tịch cười nheo nheo mặt của hán, thực là chuyện gì cũng đơn thuần như vậy.

“Tịch nhi nở nụ cười nha, có phải Tịch nhi vui vẻ hay không?” Hán biết mà, hán đến Tịch nhi khẳng định sẽ cười . Trên đời chỉ có hán có thể làm Tịch nhi vui vẻ, hán muốn bồi Tịch nhi cả đời, giống phụ hoàng cùng mẫu hậu, giống cha và nương tiểu Linh Nhi, vĩnh viễn vĩnh viễn cùng Tịch nhi.

Nhìn sắc trời bên ngoài, đã khuya , Tô Mộ Tịch gật gật đầu: “Tịch nhi vui vẻ , Thành nhi mau trở về phòng đi ngủ, bằng không ngày mai mặt trời chiếu đến mông mà huynh còn dậy không nổi, sẽ bị tiểu công chúa chê cười đó.”

Hiên Viên Hạo Thành không muốn đi, vừa nghe đến dậy không nổi sẽ bị hoàng muội cười nhạo, không tình nguyện đứng dậy uất ức nói: “Vậy Tịch nhi cũng đừng nghĩ đến người đáng ghét nữa, đi ngủ sớm một chút, bằng không Thành nhi cũng cười nhạo nàng.”

“Ừm, Tịch nhi đã biết, huynh mau đi ngủ đi!” Nhìn hán không tình nguyện, Tô Mộ Tịch lại muốn cười .

“A...” Bữa môi, ba bước lại quay đầu, cuối cùng đi ra cửa. Tô Mộ Tịch cũng thật sự mệt mỏi, nhớ tới hành động vừa rồi của Hiên Viên Hạo Thành, khoe môi gọi lên đẹp tươi cười nhập mộng đẹp.

Hiên Viên Hạo Thành trở lại trong phòng, bước đến cửa sổ nhẹ giọng nói với một con ong: “Tiểu ong mật, người nhanh đi giúp ta nhìn xem Tịch nhi ngủ chưa.” Mỗi ngày Tịch nhi còn mệt hơn cả hán, không thể không ngủ.

Ong mật vỗ vỗ cánh nhỏ, từ trong phòng Hiên Viên Hạo Thành bay đến phòng Tô Mộ Tịch, thấy Tô Mộ Tịch ở trên giường nhắm mắt lại, mới vỗ vỗ cánh bay trở về trong phòng Hiên Viên Hạo Thành “Ong ong” xoay trong chốc lát. Hiên Viên Hạo Thành gật gật đầu: “Tịch nhi ngủ là tốt rồi, cảm ơn tiểu ong mật, người cũng mau về nhà nghỉ ngơi, Thành nhi cũng muốn ngủ, bằng không ngày mai ta sẽ bị muội muội chê cười.” Ong mật lại vỗ vỗ cánh bay đi .

Ngày kế, bà mối cầm canh thiếp, hợp một chút, liền tìm người định cái ngày, định vào Thất Tịch này. Tô gia rốt cục cũng có việc vui , Vương Hương Tú

mình vô cùng, làm cho người ta bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị. Tô Mộ Tịch cũng thật tình chúc phúc hai người, hy vọng kiếp này bọn họ có thể tương thân tương ái, đầu bạc đến lão.

Lúc dùng cơm trưa, Tô Thanh Hiệp xem mọi người đều tại, lên tiếng nói: “Hôm qua ta thu được thư của Tuyết Nhi, nói bệnh của nàng đã hoàn toàn khỏi, sắp tới sẽ hồi hoàng thành.” Vừa dứt lời, mọi người đang dùng bữa đều ngừng lại, đồng nhất nhìn Tô Thanh Hiệp.

Vương Hương Tú lấy lại tinh thần đầu tiên, cau mày hỏi: “Khi nào thì về?” Mấy năm nay vội vàng chuyện bọn nhỏ, hai nữ nhân kia bà lại sơ sót. Cũng thế, trở về chỉ cần an an phận phận, bà sẽ đối tốt với các nàng.

“Mấy ngày này! Lệ thành cách nơi này cũng không xa.” Tô Thanh Hiệp giờ bận việc chính vụ, cũng không có nhiều thời gian tính xem khi nào các nàng đến.

“Đã biết, ta sẽ xử lý.” Vương Hương Tú cúi đầu, vì Tô Thanh Hiệp gấp chút đồ ăn, tiếp tục dùng bữa. Trở về tốt nhất an phận một chút, nếu còn dám đánh lão gia chủ ý, bà sẽ có biện pháp làm cho Cận Băng Tâm sống không bằng chết.

Tô Hồng Diệp cùng Tô Hồng Xán cúi đầu ăn cơm, đối với muối muối này bọn họ không còn bao nhiêu ấn tượng, chỉ nhớ rõ trước đây nàng thực thích so đo với Tịch nhi, không quá thích. Biểu tình của Tô Hồng Diệp thâm trầm, không ngờ các nàng còn dám trở về, đưa trên tay đều sắp bị hấn niết biến hình. Bình tĩnh nhất chính là Tô gia tiểu đệ, từ khi sinh ra cho đến bây giờ nó chưa thấy qua Tô Mộ Tuyết, trong ấn tượng của nó tỷ tỷ chỉ có mình Tô Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch lăng lăng ăn cơm, thỉnh thoảng gấp chút rau cho Hiến Viên Hạo Thành nhìn hấn uất ức ăn, tâm tình tốt lên. Trở về liền trở về, nàng sẽ hào hảo ‘Chiếu cố’ các nàng.

Lệ thành, Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyết thu dọn tốt lắm, kỳ thật cũng không có gì. Thôn trang vốn là của Lâm gia, hai người không muốn lấy gì nhiều, nghĩ Tô Hồng Diệp làm sinh ý lớn như vậy, đến lúc đó đến cửa hàng của hấn lấy vài thứ về dùng thì tốt rồi. Nghĩ như vậy, hai người cầm hai bộ quần áo để tắm rửa liền hồi hoàng thành.

Lên xe ngựa, Tô Mộ Tuyết thăm oán nói: “Băng di, người để hoa khôi dạy người cái gì? Sao phải để ta chờ thêm hai ngày.” Tốt nhất không phải gặt nàng học bản sự gì, bằng không, hừ...

Cận Băng Tâm cười dịu dàng, vỗ vỗ tay Tô Mộ Tuyết: “Nha đầu người ấy, ta có thể để nàng dạy ta cái gì? Còn không phải lãnh giáo nàng chuyện dạy người vũ đạo, ta có ý để nàng về mấy bước quan trọng, đến lúc đó người hảo học nhảy.” Nói xong, theo trong lòng xuất ra mấy tờ giấy, mở ra cho Tô Mộ Tuyết xem, bên trong họa vài động tác không đồng nhất, nhưng đều có một đặc điểm chính là, mị.

Tô Mộ Tuyết nhìn nhìn, chần chờ hỏi: “Băng di, nam nhân thật sự đều thích nữ tử khiêu vũ kiểu này ở trong phòng sao?” Có thể rất dâm đẳng hay không? Tô Mộ Tuyết còn có chút thẹn thùng.

“Tuyết Nhi, Băng di có thể hại người sao? Người xem, mấy năm nay người sống khổ như vậy, không phải chỉ có ta canh giữ bên cạnh người sao? Nam nhân đều một dạng, thích nữ nhân của mình ở bên ngoài đoan trang ở trong phòng lại càng có thủ đoạn càng tốt. Đặc biệt nam tử như Dạ hoàng tử, tiểu thư khuê các hấn thấy còn không thiếu sao? Khẳng định sở thích không giống người thường.” Cận Băng Tâm bình tĩnh vô ba, trong mắt u quang lại hiện lên.

“Ách, Băng di, Tuyết Nhi nghe lời người.” thế này Tô Mộ Tuyết mới gật gật đầu.

Các nàng vừa rời đi, ám vệ liền về hoàng thành trước các nàng một bước, bẩm báo với Tô Mộ Tịch. Nghe xong Thiên Bạch bẩm báo, Tô Mộ Tịch gật gật đầu: “Ta đã biết, người trước đi xuống đi!”

“Chủ nhân, Thiên Bạch còn có việc muốn báo.”

“Người nói.”

“Ta vừa trở về liền có người đến phủ trấn quốc tướng quân bẩm báo, nói Dạ hoàng tử đã đến phủ trấn quốc tướng quân, hôn sự chỉ sợ là sẽ đề suất mấy ngày gần đây.” Thiên Bạch vô cùng lo lắng, nếu hai nhà kết thân, vậy tình cảnh của Thành hoàng tử cùng Hoàng Thượng đều vô cùng nguy hiểm.

Tô Mộ Tịch nheo mắt lại: “Bẩm báo với Hoàng Thượng rồi sao?”

“Nói qua, một hồi ta sẽ tiến hoàng cung.”

“Hoàng Thượng nói như thế nào?” Kiếp trước chỉ sợ Hoàng Thượng cũng biết, nhưng không ngăn cản được.

“Nếu hai người đồng thời thỉnh cầu tứ hôn, Hoàng Thượng tìm không thấy lý do không đáp ứng.”

Tô Mộ Tịch gật gật đầu: “Việc này ta đã biết, nói Hoàng Thượng yên tâm, việc này ta sẽ tìm được lý do cho ngài.”

“Vâng.” Thiên Bạch hành lễ lui ra, không chút nghi ngờ năng lực làm việc của Tô Mộ Tịch.

Kết thân, Hiến Viên Hạo Dạ, người vĩnh viễn đừng nghĩ.

Chương 31

Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyết ngồi xe ngựa một ngày, hơi trễ chậm chút, cuối cùng đến hoàng thành. Nhìn màn đêm sắp buông xuống nhưng hoàng thành vẫn người đến người đi náo nhiệt ồn ào, bên trong xe ngựa Tô Mộ Tuyết nói một câu: “Hoàng thành thay đổi thật nhiều, phồn hoa hơn trước kia.” Nếu nàng có thể lên làm hoàng hậu, như vậy nơi này đều đã là của nàng cùng Dạ hoàng tử (mỗ Vân nhện không được, khinh bỉ con ngốc ý dâm vô địch này →_→).

“Đương nhiên hoàng thành...” Cận Băng Tâm còn chưa nói xong, đã bị thanh âm thảo luận bên ngoài hấp dẫn chú ý.

“Ai, người nghe nói chưa? đại công tử Tô Thừa tướng muốn kết thân với chất nữ hoàng hậu, là Hoàng Thượng tự mình hạ ý chỉ.”

“Thật sao, đây chính là chuyện tốt, Tô đại công tử người ta hoàn toàn không dựa vào phụ thân mà làm được tới vị trí tứ phẩm tướng quân, thực rất giỏi a, thành thân rồi khẳng định còn làm lớn hơn nữa l.”

“Đúng vậy, đúng vậy... Thiếu niên anh hùng a... Lại nói, vài đứa nhỏ Tô gia cũng không sai! Đặc biệt Tô gia tiểu thư rất được Hoàng Thượng cùng hoàng hậu thích, còn nhỏ tuổi mà bề ngoài phải gọi là xuất sắc, tương lai nhất định là hoàng thành đệ nhất mỹ nhân!”

“Đúng vậy, đáng tiếc sớm bị tứ hôn cho ngốc hoàng tử.”

“Đúng vậy...” Tuy đi chậm, nhưng xe ngựa vẫn dần dần đi xa, đã hai người đang thảo luận ở phía sau, hai người trên mã xa đương nhiên nghe không được.

Tô Mộ Tuyết nghe xong lời nói vừa rồi, khăn lụa trong tay đều nhanh bị nàng xe rách. Mắt Cận Băng Tâm chợt lóe ý cười, thật sự là ông trời giúp nàng. Lập tức, ôn hòa lời kéo tay Tô Mộ Tuyết: “Tuyết Nhi, bằng tài mạo của người, nàng so còn kém xa người, người mới là tiểu thư đáng giá kiêu ngạo của Tô gia.”

“Đúng, ta nhất định sẽ ưu tú hơn Tô Mộ Tịch.” Tô Mộ Tuyết thề son sắt.

Xa phu bên ngoài tròn trắng mắt, so với chủ nhân, người xứng sao?

Trở lại Tô phủ, hai người một trước một sau xuống xe ngựa đến đại môn khẩu, thấy không ai ở cửa nghênh đón chính mình, vẻ mặt Tô Mộ Tuyết mất hứng, lãnh nghiêm mặt không nói chuyện muốn đi vào. Thủ vệ vừa thấy hai nàng tự cho là đúng không lẽ phép như vậy, không nói một câu đã muốn sầm vào phủ người ta, một chút hảo cảm cũng không có lập tức ngăn cản hai người: “Chậm đã, nơi này là nơi các người muốn tiến lên tiến sao?”

Tô Mộ Tuyết hận thủ vệ gác cổng phải chết, nhưng nghĩ mình là đại tiểu thư không thể giống mụ đàn bà chanh chua, đứng ở một bên không nói chuyện. Cận Băng Tâm bước tới trước, dịu dàng trách cứ nói: “Thật không có mặt, không biết đây là Tô nhị tiểu thư sao?”

Thủ vệ vừa tới không lâu, nào biết Tô nhị tiểu thư gì, Tô phủ rõ ràng chỉ có một Tịch tiểu thư, thủ vệ đang muốn phát tác. Quản gia liền đi ra, nhìn một đám người ở cửa, sau đó nhìn kỹ Tô Mộ Tuyết cùng Cận Băng Tâm. Tô Mộ Tuyết trưởng thành, hẳn không nhận ra, nhưng Cận Băng Tâm không khác năm đó là mấy, sợ run một chút liền lập tức hành lễ với Tô Mộ Tuyết: “Nhị tiểu thư đã trở lại, phu nhân đã công đạo qua, nhị tiểu thư trở về vẫn ở Trà Tuyết viên trước kia. Nhà hoàn ở đó chưa hề điều động đi nơi khác, Băng Tâm có thể tùy tiện điều phối.”

Tô Mộ Tuyết áp chế bất mãn, có lẽ đáp hồi: “Quản gia, cha nương ta vì sao còn chưa tới?” Rồi nhà nhiều năm như vậy, vì sao trong nhà không coi trọng nàng, nàng cũng là nữ nhi của bọn họ.

Quản gia thấy Tô Mộ Tuyết coi như thức thời không giống trước kia khí thế bức người, mới trả lời: “Lão gia cùng phu nhân mang theo thiếu gia cùng tiểu thư đến Lâm gia, tiểu thư vẫn đến Trà Tuyết viên nghỉ ngơi một đêm trước, sáng mai lại đi thỉnh an lão gia phu nhân đi!” Hừ, vốn là không phải con của lão gia, thật tự cho mình có thân phận đặc biệt hơn người sao! Một cái tiện loại do tiện nữ nhân sinh hạ mà thôi, lão gia bây giờ, căn bản không đem nàng để vào mắt, quản gia cũng không muốn để ý nàng. Quản gia ở đây thời gian lâu, đương nhiên biết thân thế của Tô Mộ Tuyết.

“Cám ơn quản gia, xin báo cho cha mẹ ta một tiếng, Tuyết Nhi sáng sớm mai chắc chắn sẽ đi thỉnh an tạ tội họ.” Tô Mộ Tuyết nói xong mới cùng Cận Băng Tâm rời khỏi. Chúng thủ vệ há hốc mồm, nàng thật đúng là nhị tiểu thư a, bọn họ nghĩ Tô phủ chỉ có một nữ nhi là Tịch tiểu thư thôi. Nhưng mà, nhị tiểu thư này không phải là thân sinh của lão gia chứ? không được phu nhân cùng thiếu gia yêu thích.

Tô phủ toàn gia ở Lâm phủ chơi đến khuya mới trở về, vừa đến, quản gia liền bẩm báo chuyện Tô Mộ Tuyết trở về. Tô Mộ Tịch chỉ cười cười, Tô Thanh Hiệp uống chút rượu chỉ ứng một tiếng: “Đã biết.” Vương Hương Tú liền đỡ hân trở về phòng. Đoàn người chỉ đứng ở cửa trong chốc lát, đều tự về sân của chính mình. Thủ vệ lại hoài nghi, nhị tiểu thư này thật sự là tiểu thư Tô phủ sao? Sao không có chủ tử nào để ý nàng?

Buổi tối, Thiên Bạch lại vào phòng Tô Mộ Tịch một lần nữa, nói: “Chủ nhân, ta nhận được tin tức, Dạ hoàng tử cùng lão hồ li Quân Vô Thường chuẩn bị lâm triều ngày mai cầu Hoàng Thượng thánh chỉ tứ hôn, chúng ta nên làm như thế nào?”

Tô Mộ Tịch cúi đầu nghĩ nghĩ, vì sao lại sớm hơn kiếp trước: “Kéo, nói cho Hoàng Thượng kéo dài, ít nhất phải kéo tới khi đại ca của ta thành thân xong.” Ngăn cản không được, nhưng thời gian Hoàng Thượng vẫn có thể kéo dài!

“Này...” Thiên Bạch có chút băn khoăn.

Tô Mộ Tịch cũng không tức giận, chỉ nói: “Người chiếu lời ta hỏi bẩm Hoàng Thượng, khẳng định người sẽ biết ta làm như thế nào.” Mặc dù ở hôn lễ của đại ca thành toàn tiện nhân Tô Mộ Tuyết kia có điểm xin lỗi đại ca, nhưng nghĩ chỉ có như vậy mới có thể làm cho các nàng không còn mặt mũi gặp người, liền cứng rắn quyết tâm.

Ngày kế, Tô Mộ Tuyết thu thập gọn gàng chỉnh trang đến chủ viện thỉnh an. Đi vào, Lí mẹ lãnh mặt lĩnh nàng vào. Đi vào, liền nhìn thấy một tiểu cô nương và Vương Hương Tú ngồi ở chủ tọa, không kịp hỏi nhiều khom người thỉnh an: “Tuyết Nhi thỉnh an mẫu thân, Tuyết Nhi bất hiếu, mấy năm nay không có thể bồi bên người cha và mẫu thân.” vì sao cha không ở đây? không phải còn chưa tới thời gian lâm triều sao?

Hiên Viên Hạo Y vốn có chút ngạo khí, nữ nhân này không thỉnh an mình trước thì thôi, nghĩ Tô gia chỉ có một nữ nhi là Tịch tỷ tỷ giờ sao lại nhiều ra một cái. Nữ nhân này tuyệt không giống Tịch tỷ tỷ, khẳng định là ngoại thân sinh của Tô thừa tướng, trở về khẳng định phải tranh thủ tình cảm với Tịch tỷ tỷ. Hôm nay nàng trước xả giận giúp Tịch tỷ tỷ trước, miễn tương lai nàng ta vô pháp vô thiên. Không đợi Vương Hương Tú mở miệng, nàng chậm rãi buông ly trà trong tay, thanh âm thanh nhiên nói: “Luu mẹ, nhìn thấy bản công chúa không thỉnh an tội gì?” Nói xong, ánh mắt lợi hại bắn về phía Tô Mộ Tuyết.

Luu mẹ còn nhớ chuyện năm ấy xảy ra ở Minh Nguyệt Cung, vốn không có hảo cảm với hai người liền lên tiếng trả lời: “Bẩm công chúa, phạt và miệng một trăm cái, sau đó lại đến quý hai ngày dưới ánh mặt trời không được ăn uống.”

Bị ánh mắt Hiên Viên Hạo Y dọa sợ tới mức run lên, công chúa? Công chúa sao có thể ở Tô phủ, không thể nghĩ nhiều liền quý thỉnh tội: “Thần nữ ngu đốt không biết công chúa giả làm, thỉnh công chúa thứ tội.” tiểu cô nương uy nghiêm này chính là tiểu công chúa Hoàng Thượng sủng ái nhất sao? Đáng chết, nha đầu A Bảo kia sao không nhắc nhở nàng?

Lúc này, Tô Mộ Tịch mang theo Thành hoàng tử đi đến, mọi người trong phòng thỉnh an Hiên Viên Hạo Thành. Tô Mộ Tịch mới phúc thân hành lễ: “Thần nữ khấu kiến Hạo Y công chúa, Tịch nhi thỉnh an mẫu thân.” Nhìn Tô Mộ Tuyết quý trên mặt đất, Tô Mộ Tịch biết khẳng định là kiệt tác của tiểu công chúa. Cười cười: “Ai, đây không phải Tuyết Nhi sao? Sao sáng sớm đã quý ở trong này? Thỉnh an mẫu thân không cần quý lâu như vậy.”

Tô Mộ Tuyết nghe được thanh âm, cúi đầu oán hận cắn chặt răng: “Tỷ tỷ, mau giúp Tuyết Nhi cầu tình, Tuyết Nhi vừa rồi không biết là công chúa cho nên không thỉnh an, thỉnh tỷ tỷ giúp ta cầu tình.” Cận Bằng Tâm quý gối cách đó không xa, sắc mặt cũng không tốt, hôm nay nàng cố ý chuẩn bị không ngờ không gặp được lão gia. Lúc này, Tô Mộ Tuyết lại gặp chuyện như vậy.

Biểu tình của hai người Tô Mộ Tịch không cần xem cũng biết, cười nhạt phúc phúc thân: “Công chúa, muội muội ta hàng năm không ở hoàng thành, đương nhiên không biết gì là quy củ. Hơn nữa nàng quả thật chưa từng gặp công chúa, thỉnh công chúa đại nhân đại lượng tha thứ nàng một lần!” hãy hưởng thụ tư vị khô sở cầu người khác cầu tình cho mình đi Tô Mộ Tuyết, nhưng người phải nhớ , đây chỉ là bắt đầu, về sau còn cho người thụ.

Hiên Viên Hạo Y vừa thấy Tô Mộ Tịch cầu tình, còn sợ mình khó xử sai người, nhưng nhìn nụ cười nhạt trên mặt nàng liền biết, Tịch tỷ tỷ cầu tình cho người tỷ ấy dễ ý sẽ không cười, trong chớp lát mới nói: “Tô Mộ Tuyết đứng không, lần này xem mặt mũi Tịch tỷ tỷ mà tha cho người một lần, nếu có lần tiếp theo ta cho người biết cái gì là cung quy.”

“Thần nữ đã biết.” Không ngờ một hồi đến liền gặp chuyện như vậy, tự tin trong lòng Tô Mộ Tuyết bị đá kích không còn mấy. Hoàng thành, cũng không có tốt đẹp như nàng nghĩ, xem ra giờ muốn đi lên địa vị cao chỉ có thể dựa vào chính mình. Công chúa, công chúa gì thì cũng có một ngày ta sẽ khiến người quý trước mặt cầu ta.

Hiên Viên Hạo Thành nghiêng đầu nhìn nửa ngày, xem sắc mặt của Tịch nhi liền biết không thích hai người trên mặt đất. Tịch nhi không thích hẳn cũng không thích, giống khuôn giống dạng nói: “Hai người kia ở trong này quý thật khó coi, hoàng muội mau cho các nàng đi xuống đi! Thành nhi không muốn nhìn thấy các nàng.”

Phụt... Hiên Viên Hạo Y cười thầm, hoàng huynh không hổ là cái đuôi của Tịch tỷ tỷ. Nhưng mà, khuôn mặt nhỏ nhắn ghét bỏ vẩy vẩy tay: “Hừ, đứng lên, đi xuống đi! Đừng làm bản cung chứng mất.”

Tô Mộ Tuyết không dám nhiều lời, đứng dậy lui xuống. Trở lại trong phòng ở Trà Tuyết viên liền đôi hết đồ đạc, A Bảo run lên sợ này nọ trúng phải mình. Tô Mộ Tuyết đập hết đồ xong rồi, đi đến trước mặt A Bảo hung hăng tát nàng một cái: “Công chúa đến Tô phủ, sao người không nói trước cho ta một tiếng, người muốn hại chết ta sao? Có phải nhìn cha nương ta không coi trọng ta, người cũng khinh thường ta hay không.” Nói xong, bàn tay liền hung hăng tiếp đón mặt A Bảo.

A Bảo cắn răng, buổi sáng vì lúc trang điểm rõ ràng nàng đã nói, chính nàng ta không nghe lúc này chỉ biết đánh người. Trong lòng A Bảo hận cực, nếu nàng là nha hoàn của đại tiểu thư thì tốt biết bao. Xem Hoa Ngừ cùng Xảo Tâm bao nhiêu phong cảnh, không biết tốt hơn nàng bao nhiêu lần, còn có thể có mâm cơm riêng, dùng là đều là đồ ăn vô cùng tốt. Mà nàng lại phải ở trong này bị nữ nhân bề ngoài dịu dàng nội tâm ngoan độc trách đánh, trong lòng lại càng không muốn thấy Tô Mộ Tuyết.

Cận Bằng Tâm nghe được tiếng vang từ bên ngoài tiến vào, thấy đồ vật đều quăng ngã, Tô Mộ Tuyết đang không ngừng trách đánh A Bảo vội vàng kéo nàng: “Nhị tiểu thư...” Nha đầu kia lại phát điên gì?

Tô Mộ Tuyết này mới dừng lại động tác, phục hồi tinh thần lại. Cận Băng Tâm liếc A Bảo quỳ dưới đất, vẻ mặt đau lòng đem nâng nâng dậy: “A Bảo, người đi xuống trước đi! Để tiểu Tinh giúp người dùng trứng gà nhu một chút.”

“Cám ơn Băng di.” May mà, Trà Tuyết viên còn có người tốt .

A Bảo đi rồi, không biết Cận Băng Tâm nói gì với Tô Mộ Tuyết mà không thấy nàng tiếp tục làm ẩm nữa.

Tô Mộ Tịch từ miệng Hoa Ngữ biết Tô Mộ Tuyết đánh sưng mặt A Bảo, chỉ thần nhiên nhủ mày. A Bảo, đây là nàng nên chịu, kiếp trước bát súp giết chết chính mình không phải là tự tay nàng đưa lên sao. Nha đầu A Bảo không thích người đối tốt với nàng, nàng hẳn là ưa đối người đối với nàng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Đến buổi tối, cuối cùng Tô Mộ Tuyết cũng gặp được Tô Thanh Hiệp. Thất tịch, nơi nơi đều hoà thuận vui vẻ, chỉ có Tô Mộ Tuyết giống ngoại nhân. Trong lòng hận không xuể, nhưng mà trên mặt vẫn là dịu dàng ý cười.

Tô Mộ Tịch trước hết buông bát đĩa: “Cha mẹ, ngày mai Tịch nhi cùng Thành hoàng tử, còn có tiểu công chúa phải về cung.” Nàng không đi, Tô Mộ Tuyết sao có thể có đường sống để phát huy. Một quy tắc khác, nàng không tiến cung Tô Mộ Tuyết lấy có gì để gặp mặt Hiên Viên Hạo Dạ?

Tô Thanh Hiệp lập tức buồn bực hỏi: “Tịch nhi, không phải mới hơn mười ngày sao? Sao lại hồi cung, không tốt chỗ nào ở nhà cứ nói với cha.” Nha đầu kia, mới trở về vài ngày, một năm hẳn cũng không gặp được nàng vài lần.

Vương Hương Tú cũng lập tức nói: “Đúng vậy, Tịch nhi...”

Tô Mộ Tịch còn chưa kịp đáp lời, Tô Mộ Tuyết liền cười nhẹ ra tiếng, giả bộ trêu ghẹo nói: “Cha mẹ, tỷ tỷ sợ là ở quen trong hoàng cung, Tô phủ lại không như ý như trong cung, vẫn là để tỷ tỷ hồi cung đi thôi.” Nói xong, người trong phòng đều đồng loạt lãnh mặt nhìn nàng chằm chằm.

Tô Mộ Tịch đã sớm đoán được nàng sẽ nói như vậy, khẽ cười một tiếng: “Tuyết Nhi, tỷ tỷ là dạng người gì cha mẹ còn không rõ sao? Về sau không thể nói như thế nữa.” Trách cứ nhìn nàng ta một cái, Tô Mộ Tịch mới quay đầu cười nói với Tô Thanh Hiệp và Vương Hương Tú: “Cha mẹ, giờ đã là tháng sáu, tháng bảy đại ca sẽ đại hôn, ta làm muội muội đương nhiên phải chuẩn bị đại lễ nha!”

Tô Thanh Hiệp nghĩ nghĩ không nói chuyện, Vương Hương Tú kéo tay Tô Mộ Tịch trách cứ nói: “Nha đầu con kia, mấy năm nay Hoàng Thượng hoàng hậu nương nương thưởng cho con, con đều chuyển về nhà còn thiếu sao! hôn lễ của Diệp nhi, con đừng chuyển đồ Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nương nương thưởng đến, rất kỳ cục.”

Hiên Viên Hạo Y thu hồi tầm mắt khỏi người Tô Mộ Tuyết, tiếp nhận nói: “Tô phu nhân, phụ hoàng mẫu hậu nói thưởng cho Tịch tỷ tỷ chính là của Tịch tỷ tỷ, nàng muốn xử lý như thế nào đều có thể.”

“Vâng, thần phụ biết.” Vương Hương Tú cười gật gật đầu, thấy nữ nhi ở trong cung thật tốt, so với ai bà càng vui vẻ. Cùng Tô Thanh Hiệp trao đổi một ánh mắt, cúi đầu tiếp tục dùng bữa.

Cận Băng Tâm vẫn quy củ đứng ở bên người Tô Mộ Tuyết tự nhiên xem hồ động của Vương Hương Tú và Tô Thanh Hiệp vào trong mắt, bàn tay mềm hung hăng néo cùng nhau. Từ khi nàng vào cửa lão gia sẽ không liếc nhìn nàng một cái, Rõ ràng nàng đẹp hơn Vương Hương Tú hiện tại không biết bao nhiêu lần. Rõ ràng nàng và lão gia mới là từ nhỏ lớn lên, vì sao giờ ngay cả hạ nhân nàng cũng không phải? Ngay cả một ánh mắt hẳn cũng không cho mình.

Ngày hôm sau, người một nhà tiễn Hiên Viên Hạo Thành cùng Tô Mộ Tịch bọn họ tới cửa, Tô Mộ Tịch đang chuẩn bị lên xe ngựa. Tô Mộ Tuyết chạy lên phía trước vài bước, hỏi: “Tỷ tỷ, Tuyết Nhi mới gặp tỷ không mấy ngày, thật nhiều chuyện chưa kịp hỏi, có thể tiến hoàng cung tìm tỷ sao?”

Tô Mộ Tịch cười gật gật đầu: “Đương nhiên có thể.” Trong lòng cười lạnh, là chờ không kịp muốn gặp Hiên Viên Hạo Dạ đi! Cũng thế, không sợ người tới chỉ sợ người không đến. Nhưng mà, cũng quá dễ dàng trúng chiêu, điểm ấy định lực cũng không có, kiếp trước nàng vậy mà lại thua trong tay người như vậy.

Ngồi trên xe ngựa, Hiên Viên Hạo Y nhìn Tô Mộ Tịch nói: “Tịch tỷ tỷ, muội muội này của tỷ không đơn giản.” Hiên Viên Hạo Y từ nhỏ đã được hoàng đế mang theo bên người lớn lên, ánh mắt nhìn người cũng là cực chuẩn. Lời nói buổi sáng hôm qua thình an cùng hôm nay dùng bữa, cũng đủ để Hiên Viên Hạo Y nhìn ra một chút.

Tô Mộ Tịch gật gật đầu, không phải Tô Mộ Tuyết không đơn giản, mà là Cận Băng Tâm sau lưng nàng quả thật không đơn giản: “Tiểu công chúa, người

có tin lúc đại ca của ta thành thân, hoàng thành phu nhân đều sẽ nhớ kỹ Tô gia có nhị tiểu thư hay không.”

Hiên Viên Hạo Y nhủ mảy: “Nàng có năng lực lớn như vậy.” Tô phu nhân nhìn bộ dáng Tô Mộ Tuyết, không giống như nhìn nữ nhi của mình, sẽ mang nàng tiến vào vòng luẩn quẩn của hoàng thành phu nhân sao?

Nhìn ra Hiên Viên Hạo Y suy nghĩ cái gì, nàng thân nhiên nói: “Ta để mẫu thân mang.” Nàng không trào lên cao một chút, ngã xuống làm sao có thể đau? Càng nhiều người biết Tô Mộ Tuyết, đối với kế hoạch của nàng càng có lợi.

Hiên Viên Hạo Y không thèm nhắc lại, Tịch tỷ tỷ dám thỉnh cầu Tô phu nhân như vậy trong lòng tất nhiên đã có chủ ý. Nhìn hoàng huynh ngốc ngốc ngồi một bên, lắc lắc đầu xem ra nàng phải mau lớn lên một chút mới được. Bằng không, để cho Hiên Viên Hạo Dạ kế thừa ngôi vị hoàng đế không biết sẽ ra sao nữa.

Trở lại hoàng cung, Tô Mộ Tịch thỉnh an hoàng hậu nương nương, liền bị Quý công công gọi lại tới ngự thư phòng. Đi tới cửa, Quý công công liền để mình Tô Mộ Tịch đi vào. Tô Mộ Tịch vẫn an, Hiên Viên Vinh Hi ngẩng đầu lên: “Tịch nhi, đứng lên đi!”

“Tịch nhi tạ qua phụ hoàng, không biết phụ hoàng tìm Tịch nhi đến có gì phân phó?” Tô Mộ Tịch đã đoán được tám phần là vì chuyện để hấn kéo chuyện tứ hôn.

“Nha đầu nguoi a, còn ở trước mặt trăm thừa nước đục thả câu, nói mau, để trăm kéo dài thì nguoi có biện pháp gì không cho Dạ nhi cùng Quân gia kết thân?” từ tối hôm qua Hiên Viên Vinh Hi vẫn nghĩ đến bây giờ cũng nghĩ không ra được.

Nghe đến đó, Tô Mộ Tịch lập tức quỳ xuống: “Hoàng Thượng, nếu Tịch nhi ngăn cản hai nhà hôn sự làm tổn hại danh dự của Dạ hoàng tử, Hoàng Thượng có thể tha thứ hay không?” Tô Mộ Tịch nghĩ, lời này vẫn nên nói trước thì tốt hơn. Hiên Viên Hạo Dạ cho dù trăm ngàn chỗ không tốt, nhưng hấn cũng là con thân sinh của Hoàng Thượng.

“Cái gì?” Hiên Viên Vinh Hi giật mình, lập tức bình tĩnh trở lại hỏi: “Nguoi tính làm như thế nào?” Hiên Viên Vinh Hi nói xong, nhắm mắt lại, chỉ cần không thương tổn đến tánh mạng Dạ nhi có lẽ là có thể. Đưa nhỏ kia quá âm trầm, ngày thường đối xử không tốt với Thành nhi, thêm quan hệ của mẫu phi hấn và Nguyệt nhi. Nếu hấn mất, Dạ nhi khẳng định dung không được Nguyệt nhi cùng hai hài tử. Cho nên, hấn không muốn để Dạ nhi kế vị, nhưng mà không biết hấn có thể đợi đến khi đứa nhỏ của Thành nhi cùng Tịch nhi sinh ra hay không.

“Ngày đại hôn của đại ca ta, ta sẽ làm cho Quân gia sẽ không nhắc lại khỏi tứ hôn chuyện.” Tô Mộ Tịch không muốn nhiều lời, của nàng mục đích rất đơn giản, Hiên Viên Hạo Dạ không thể kế vị Hoàng Thượng hấn là hiểu được.

“Đi làm đi!” Hiên Viên Vinh Hi vẫy vẫy tay, làm cho Tô Mộ Tịch đi xuống.

“Vâng.” Tô Mộ Tịch đứng dậy, vừa đi vài bước Hiên Viên Vinh Hi thanh âm truyền đến: “Tịch nhi, về sau nếu trăm mất, Dạ nhi không thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, vô luận như thế nào, cũng lưu cho hấn một cái tánh mạng.” ngay cả khi nữ nhân có muôn vạn lỗi, Dạ nhi cũng là đứa nhỏ của hấn.

Tô Mộ Tịch cười lạnh một tiếng, nàng chỉ biết Hoàng Thượng sẽ nói lời này. Sống, có đôi khi còn không bằng chết! Gật gật đầu: “Hoàng Thượng, Tịch nhi biết.” Hiên Viên Hạo Dạ, nếu có ngày nguoi muốn chết ta cũng sẽ không đáp ứng.

Tô Mộ Tịch mới đi Quý công công liền vào, phóng canh hạt sen ướp lạnh lên bàn, lo lắng hỏi: “Hoàng Thượng, như vậy được không? Tô tiểu thư có thể không?” Hoàng Thượng cho Tô Mộ Tịch nhiều quyền lợi lắm, thêm Tô thừa tướng, đến lúc đó có thể ổn chứ?

Hiên Viên Vinh Hi nâng tay ngăn cản: “Quý Lễ, nguoi đi theo trăm đã bao nhiêu năm, trăm có thể làm chuyện không nắm chắc sao. Tịch nhi nha đầu kia là thật tâm đối tốt với Thành nhi, phẩm tính của Tô gia trăm biết.” hi nộ ái ố của con mình, hấn nhìn rất rõ ràng.

“Là lão nô lẩm miệng, vẫn là Hoàng Thượng anh minh.” Quý công công thả lỏng còn không quên vuốt mông rồng.

“Tốt lắm, nghiên mặc cho trăm. Còn có, nhớ kỹ những người muốn trăm sớm lập thái tử, trăm phải hảo hảo thu thập bọn họ, trăm còn chưa ôm tôn từ đâu, đã ngóng trông trăm sớm chết a.”

“Vâng, lão nô nhất định sẽ nhớ kỹ.” Thấy hoàng hậu nương nương đến đây, Quý công công lên tiếng liền lui xuống. Hiên Viên Vinh Hi phê duyệt xong chong tấu chương, mới phát hiện người nghiên mặc cho hấn là Lâm Ánh Nguyệt. Kéo tay Lâm Ánh Nguyệt qua, cười trách cứ nói: “Đến đây sao không gọi ta một tiếng, nàng có biết ta mà phê tấu chương thì cái gì cũng không biết.”

“Giúp Vinh Hi làm việc, Nguyệt nhi thực vui vẻ, vừa mới gặp Tịch nhi kia nha đầu.”

“Ừ, vì chuyện Dạ nhi cùng Quân gia cầu tứ hôn.”

“Giao cho nha đầu kia làm đi! Nàng nói làm sao? Có làm tổn thương đến Dạ nhi hay không?” mặc dù Lâm Ánh Nguyệt không thích Hiên Viên Hạo Dạ, nhưng cũng không hy vọng hấn chịu tổn thương gì.

“Không có việc gì, nhưng ta còn ngóng trông nàng sớm đến tuổi cập kê, ta còn chờ ôm tôn từ đâu.” mặt Hiên Viên Vinh Hi đầy ý cười nhìn thấy Lâm Ánh Nguyệt dường như chuyện gì không vui đều quên.

“Không phải vậy sao.” mặc dù Lâm Ánh Nguyệt nói như vậy, nhưng trong lòng cũng hy vọng Nhưng không biết, đến lúc đó đứa con ngốc ngếch của nàng có biết cái gì gọi là động phòng hay không.

Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nương nương nghĩ đến chuyện động phòng này, Hiền Viên Hạo Thành đọc được bốn chuyện vui trong đời: hạn hán lâu gặp trời mưa, tha hương ngộ cố tri, đêm động phòng hoa chúc, kim băng đề danh. Hắn suy nghĩ thật lâu, cái khác đều đã biết, Nhưng mà đêm động phòng hoa chúc là có ý gì? Có phải là hai người có thể cùng ngủ mỗi ngày hay không? Nhưng mà, mỗi ngày cùng ngủ phải làm gì?

Lúc này, vừa vặn nhìn thấy Tô Mộ Tịch theo ngự thư phòng đã trở lại. Việc chạy đi qua, hỏi: “Tịch nhi, Tịch nhi, đêm động phòng hoa chúc là có ý tứ gì? Có phải hai người cùng ngủ hay không, nhưng mà hai người cùng ngủ phải làm gì?”

Tô Mộ Tịch đỏ mặt, nhìn tiểu cung nữ tiểu thái giám hai bên ghen cười, bị phần lời kéo Hiền Viên Hạo Thành hỏi Đông điện, vào nội điện: “Về sau không được hỏi người khác vấn đề này, bằng không Tịch nhi sẽ không để ý huynh.”

Cúi đầu, trạc ngón tay: “Nhưng mà, Thành nhi thực muốn biết, Thành nhi không có hỏi người khác, Thành nhi hỏi Tịch nhi mà, Tịch nhi nằng nói đi! Bằng không buổi tối Thành nhi lại ngủ không được.” Thanh âm uất ức lại vô tội, hắn thực muốn biết a. Nhân sinh tứ chuyện vui mừng, khẳng định là chuyện thực vui vẻ, nhưng hai người ngủ chung có gì vui vẻ sao?

Tô Mộ Tịch lúc này khóc cũng không phải, cười cũng không được, chỉ có thể trả lời: “Ngủ chung cái gì cũng không làm.” Nói xong, đỏ mặt rời khỏi, người này sao có thể đột nhiên hỏi cái này? Có phải ai dạy hắn cái gì hay không?

Hiền Viên Hạo Thành vô tội nhìn Tô Mộ Tịch rời đi, hai người ngủ chung thật sự cái gì cũng không làm sao? Ăn quà vặt cũng không thể? Nếu mỗi ngày hắn có thể ngủ cùng Tịch nhi, hắn rất muốn ăn miệng Tịch nhi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Tô Mộ Tịch suy nghĩ cả đêm, cũng không biết hôn lễ của đại ca nên đưa gì mới tốt. Rốt cục tại sáng sớm hôm sau, Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm đem y phục mới làm lên. Trong lúc vô tình Tô Mộ Tịch liếc mắt nhìn mẫu đơn mặt phú quý thêu ở trên, trong lòng hiểu ra. Lập tức để cho Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm cầm một khối vải trắng thượng đẳng đến, một người một bên trái tấm vải ra. Để tiểu cung nữ nghiên tốt nhan sắc màu mặc các loại, múa bút một trận một bức đồ ấm áp liền họa xong. Là một góc hoa quế, nhiều đóa hoa quế rũ xuống, một cặp vợ chồng tóc trắng xoá ngồi dưới tàng cây hoa quế, bên người còn vây quanh một đám nhỏ vui đùa âm ỉ. Tô Mộ Tịch dừng bút tinh tế nhìn nhìn, vừa lòng gật gật đầu.

“Tiểu thư họa thật tốt, đây là muốn tặng người sao? Có muốn chúng nô tỳ để người ta giúp ngài treo lên không?” Hoa Ngữ vừa thấy, lập tức hỏi Tô Mộ Tịch muốn xử lý như thế nào.

Tô Mộ Tịch nghĩ nghĩ, không thể chỉ đưa họa, nhìn rất đơn điệu: “Hoa Ngữ, Xảo Tâm các ngươi đến Thượng Y cục tìm kim chỉ, phải là chỉ tuyến, tiểu thư ta muốn đính thân thêu xong tặng đại ca làm quà tân hôn.” Còn có hơn nửa tháng, thêu xong hẳn là không thành vấn đề.

“A...” Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm há to miệng, tiểu thư muốn đính thân thêu? Nhưng bức họa này cũng không nhỏ, tiểu thư có thể thêu xong trong thời gian ngắn như vậy sao? Vẫn là Hoa Ngữ bình tĩnh lấy lại tinh thần trước, hỏi: “Tiểu thư, còn có đại nửa tháng nữa đại thiếu gia sẽ đại hôn, giờ thêu sẽ kịp sao? Ngài có muốn chúng nô tỳ thêu cùng ngài hay không?”

“Không cần, tặng đại ca thì phải do ta làm, ta phải tự mình thêu, các ngươi nhanh đi lấy thêu tuyến đi!” Đồ tặng thân nhân, đương nhiên phải tự mình động thủ mới chân thành. Thứ này là tâm ý của nàng chúc phúc đại ca, tựa như cảnh tượng trong họa, hy vọng huynh ấy cùng Nhưộc Mai tỷ tỷ có thể đầu bạc đến lão, con cháu thành đàn.

“Vâng, chúng nô tỳ đi.” Hai người hành lễ cáo lui, đi tới cửa, gặp Tổng mẹ bụng một cái khay, vẻ mặt kiêu ngạo đi tới. Tổng mẹ liếc hai người một cái cái gì cũng không hỏi, liền vào nội điện, thấy Tô Mộ Tịch lập tức hành lễ: “Lão nô khấu kiến tiểu thư.”

Tô Mộ Tịch cũng không để ý bà, tiếp tục nhìn sách trong tay, đợi trong chốc lát mới đáp lại một câu: “Ta còn tưởng Tổng mẹ quên tiểu thư ta đây rồi, sáng sớm không thấy bóng người, lúc này mới xuất hiện. Sao nào, miếu nhỏ của ta dung không được Tổng mẹ đại Bồ Tát sao, hay là ta nói hoàng hậu nương nương đổi cho người nơi khác.” giọng điệu Tô Mộ Tịch tuy là đùa giỡn, nhưng mà đáy mắt lại xẹt qua ám quang. Tổng mẹ này không biết lại đánh cái quỷ tâm tư gì?

“Tiểu thư a, có lẽ ngài hiểu lầm lão nô, sáng sớm lão nô liền làm canh tâm bồ cho tiểu thư, lúc này mới hầm xong bụng tới cho tiểu thư, ngài xem...” Nói xong, Tổng mẹ liền phóng khay lên trên bàn, đem chén nhỏ không biết đựng cái gì bên trong phóng tới trước mặt Tô Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch ngẩng đầu khỏi sách nhìn bà ta một cái: “Tịch nhi làm cho mẹ lo lắng rồi, ta nhất định uống sạch sẽ.” Nói xong, Tô Mộ Tịch buông quyển sách trên tay tiếp nhận bát trong tay Tổng mẹ, giống như lơ đãng hỏi: “Mẹ, lần trước hồng châu sức hoàng hậu nương nương thưởng cho ta để ở đâu, Xảo Tâm cùng Hoa Ngữ đều không tìm được.”

Thấy nàng tiếp nhận bát, mặt Tống mẹ lộ vẻ vui mừng, tiểu nha đầu lừa đảo này cuối cùng nhận hảo ý của mình. Như vậy tốt lắm, sau khi chuyện lần trước thất bại, đã thật lâu Vi mẹ chưa cho bà sắc mặt hoà nhã, chuyện lần này bà không thể thất bại. Nghĩ như vậy, vui vẻ tiêu sái đến trước đài trang điểm giúp Tô Mộ Tịch tìm hồng châu sức.

Tô Mộ Tịch đem đồ chén nước vào bình hoa bên cạnh, tuyệt không lo lắng bị Tống mẹ phát hiện, bởi vì nơi Tô Mộ Tịch đứng, gương nơi đài trang điểm phản xạ không đến.

Tống mẹ tìm tìm, mới nghĩ nha đầu lừa đảo kia để mình tìm hồng châu sức, không phải sẽ lừa mình đi để đồ vật kia đi! Tuy rằng hiện giờ bên trong cái gì cũng không có? Nhưng Vi mẹ công đạo phải dưỡng nàng thành thói quen uống này đó. Lặng lẽ quay đầu, thấy Tô Mộ Tịch bưng bát uống không nhìn chỗ bà, lúc này mới yên tâm tìm hồng châu sức. Không biết, bà vừa mới chuyển đầu, Tô Mộ Tịch liền nhìn chăm chăm tám lưng béo của bà, trong mắt lạnh như băng dọa người. Hiên Viên Hạo Dạ bọn họ lại muốn làm gì? Nhìn nhìn hoa bình ở bên, tìm Lư thái y nhìn xem. Kiếp trước hình như cũng như vậy, nhưng khi đó nàng toàn tâm tín nhiệm Tống mẹ, không chút nghi ngờ liền uống hết thứ bà ta bưng tới.

Không bao lâu, Tống mẹ tìm được hồng châu sức lấy đến trước mặt Tô Mộ Tịch, Tô Mộ Tịch buông bát trong tay: “Mẹ, cái này là gì? Ngọt rất dễ uống.” Kỳ thật, nàng chính chỉ dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một chút, thứ Tống mẹ đưa nàng không dám ăn nhiều.

Tống mẹ cười mở, đáp: “Tiểu thư, đây chính là huyết yến tốt nhất, lần trước sinh nhật ngài Dạ hoàng tử cho người đưa tới. Lão nô thấy ngài không dùng, sáng tinh mơ liền đến ngự hoa viên thu thập sương sớm hằm, Thái y nói là thực bổ thân cho nữ gia, sau này mỗi ngày lão nô sẽ đưa tới cho tiểu thư.”

“Mẹ thật là có tâm, hồng châu sức này thường cho người đi! Về sau phiên mẹ lo lắng.” có tâm như vậy, đưa người chút này nọ, nhan sắc này bốn cô nương xem người cũng mang không được.

“Tạ tiểu thư ban cho.” Tống mẹ có chút buồn bực tiếp nhận, nhan sắc này, bà mang sao được?

Một lát sau, Tô Mộ Tịch tìm cơ đuổi Tống mẹ đi. Hoa Ngừ cùng Xảo Tâm cũng cảm tư vàng tuyến trở lại, để Xảo Tâm đem đồ để vào phòng trong nội điện. Nhẹ giọng công đạo Hoa Ngừ, đem thứ bên trong hoa bình đến chỗ Lư thái y cho hắn xem xét. Không bao lâu, Lư thái y cùng Hoa Ngừ đến, hành lễ sau liền nói: “Tiểu thư, đây quả thật là huyết yến cùng sương sớm hằm, không có gì không ổn.”

Tô Mộ Tịch gật gật đầu, kỳ thật trong lòng đã nắm chắc chỉ công đạo nói: “Lư thái y, chuyện hôm nay đừng nói với ai, về sau mỗi ngày ta đều để Hoa Ngừ mang đến cho người tra một chút. Không có thì thôi, nếu có gì không ổn thỉnh Lư thái y chỉ nói với mình ta.”

“Vâng, ta đã biết, tiểu thư còn có phân phó gì khác sao?” mấy năm nay Lư thái y giúp Tô Mộ Tịch không ít việc, nhân chuyện ở Quan Sư cung lần đó Hoàng Thượng cũng dĩ nhiên đem hắn trở thành tâm phúc, cho nên âm vệ bị thương phần lớn đều đi tìm hắn.

Tô Mộ Tịch nghĩ nghĩ, hỏi: “Lư thái y, ta... Sư phó, thân mình nàng thế nào?”

“Lệnh sư hết thấy đều tốt, tiểu thư không cần quá mức lo lắng.” Lư thái y nói xong bước đi. Lời vừa rồi rõ ràng nói hoàng, Tô Mộ Tịch đến chỗ Thiên Vũ vài lần đều bị nàng mời đi. Quên đi, vẫn là chờ đại hôn của đại ca qua đi lại đi thăm nàng! Giờ chuyện nàng nên để ý nhất, là thù cho xong quà tặng đại ca.

Vài ngày sau đó, ngay cả Hiên Viên Hạo Thành Tô Mộ Tịch cũng không gặp, nhốt chính mình trong nội điện chuyên tâm thù. Hiên Viên Hạo Thành đáng thương đứng yên ngoài cửa phòng thật lâu, Tô Mộ Tịch không để ý tới hắn. Đầu nhỏ lập tức loạn suy nghĩ, vì sao Tịch nhi không để ý tới hắn, có phải là do ngày đó hắn hỏi Tịch nhi nhân sinh tử chuyện vui làm Tịch nhi tức giận hay không, nhưng rõ ràng cái gì hắn cũng chưa nói Tịch nhi đã tức giận. Chẳng lẽ chuyện hắn muốn ngủ cùng Tịch nhi, sau đó ăn quả vật bị Tịch nhi biết? Nhưng Tịch nhi làm sao có thể biết? Ô ô... Tịch nhi có thể vĩnh viễn không để ý tới hắn hay không, cùng lắm thì, cùng lắm thì về sau hắn không ăn miệng Tịch nhi, Tịch nhi... Ô ô... vừa oán niệm, vừa đáng thương hê hê hồi Đồng điện, hắn nghĩ biện pháp làm cho Tịch nhi để ý chính mình...

Lại qua vài ngày, Tô Mộ Tịch thù xong một nửa. Liền nhận được thư Tô Mộ Tuyết cho cung nữ đưa tới, Tô Mộ Tịch xem xong, liền cầu hoàng hậu nương nương để Tô Mộ Tuyết tiến cung một lần.

Ngày hôm sau, Cận Bạng Tâm có ý chuẩn bị cho Tô Mộ Tuyết, án Tô Mộ Tuyết miêu tả chính mình, thật sự là đáng yêu lại không mất cười khê, tóm lại là đủ loại tốt. Nàng không tin Dạ hoàng tử nhìn thấy nàng như vậy sẽ không động tâm, mấy ngày nay dựa vào dung mạo xuất chúng cùng miệng ngọt, đã chiếm được rất nhiều quý phu nhân tán thành. Còn có rất nhiều người tới cửa cầu hôn, điểm ấy làm cho Tô Mộ Tuyết vô cùng kiêu ngạo, cảm thấy rất cục mình phiêu tại trong mây. Ít nhất Tô Mộ Tịch vì Thành hoàng tử mà không ai dám lên cửa cầu thân, nhưng người cầu thủ nàng lại nhiều đến không được.

Bên này, Tô Mộ Tịch nhìn thấy trên mặt Tô Mộ Tuyết che giấu không được kiêu ngạo. Âm thầm buồn cười, cho nàng chút nhan sắc, thật đúng tự cho mình là thiên tiên. Nghe nói mấy ngày nay Tô Mộ Tuyết ở hoàng thành hỗn không sai, rất nhiều quý phu nhân đều tới Tô phủ cầu thân, tốt lắm, hết thấy đều nắm trong tay. Uống ngụm trà, Tô Mộ Tịch mới lên tiếng khen nói: “Hôm nay Tuyết Nhi thật xinh đẹp.” hăm mộ trong giọng nói không thể bỏ qua, điều này làm cho trong lòng Tô Mộ Tuyết nho nhỏ đắc ý một chút. Cái gì trưởng thành sẽ là hoàng thành đệ nhất mỹ nhân, bộ dạng còn không xinh đẹp bằng chính mình, chỉ trông vào hoa lệ trang điểm mà thôi, không thể đặt lên mặt bàn. Nhưng mà, trên mặt vẫn ngai ngùng cười cười: “Tỷ tỷ nói đùa, Tịch nhi nơi nào so được với tỷ tỷ. Đúng rồi tỷ tỷ, Tuyết Nhi đến đây lâu như vậy sao không thấy Thành hoàng tử?”

Tô Mộ Tịch cúi đầu uống trà, trên mặt cười lạnh, Cận Bạng Tâm đã sớm lấy bạc hỏi thăm tốt lắm đi! hoàng tử công chúa đến Hi Dương cung học tập. Chậm rì rì buông ly trà, cười nói: “À, giờ hoàng tử cùng công chúa đều tại Hi Dương cung học tập, nhìn sắc trời, lúc này cũng sắp tan học rồi, lập tức có thể thấy bọn họ.”

Tô Mộ Tuyết đứng lên một chút, kích động nói: “Tỷ tỷ, người dẫn ta đi Hi Dương cung nhìn xem được không?” Lập tức, biết mình phản ứng quá lớn,

nàng liền quy củ ngồi xuống nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, ý Tuyết Nhi là, Tuyết Nhi muốn đến nơi hoàng tử cùng công chúa học tập, tỷ tỷ có thể mang ta đi nhìn xem sao?”

“Vây đi xem đi! Ta cũng lâu rồi không đi.” Tô Mộ Tịch đứng lên, nói xong, đi ra ngoài. Tô Mộ Tuyết cười trong lòng, Tô Mộ Tịch thực là ngu. Dưới chân bước nhanh đuổi kịp, nàng cũng sắp nhìn thấy Dạ hoàng tử. Xuân ý ghé tòm trên mặt không lẫn át được, làm cho cung nữ đứng ở hai bên rớt đầy da gà...

Đoàn người đi đến cửa Hi Dương cung, người ở bên trong liền đi ra, đi tuốt đằng trước mặt là vài vị Thái Phó, Thái Phó rồi đi Hiên Viên Hạo Dạ liền đi ra trước. Tô Mộ Tuyết vừa thấy người đi ra, kích động đi đến phía trước Tô Mộ Tịch khom người cấp Hiên Viên Hạo Dạ thỉnh an: “Thần nữ Tô Mộ Tuyết tham kiến Dạ hoàng tử.” Người muốn rời khỏi, nghe được thanh âm ngừng lại, Tô Mộ Tuyết? Ai?

Tô Mộ Tịch cười nhạt, lúc này mới tiến lên khom người thỉnh an: “Thần nữ khấu kiến Dạ hoàng tử.” Thật đáng thương, nhớ kỹ người ta nhiều năm như vậy, người ta lại tuyệt không nhớ rõ người. Kiếp này, quả nhiên hết thấy đều thay đổi. So với Tô Mộ Tuyết kiếp trước có thể tùy ý đi vào hoàng cung, giờ nàng chỉ là một con ngọc đáng thương. Không, kiếp trước cũng vậy, cho dù nàng cùng Cận Băng Tâm mưu tính tốt hết thảy, Hiên Viên Hạo Dạ cũng không để nàng trong lòng. Nhưng mà, mưu tính của các nàng lại bị hủy toàn bộ Tô gia.

“Đều miễn lễ đi!” Hiên Viên Hạo Dạ có chút không dám nhìn Tô Mộ Tịch, nữ tử này rất khôn khéo.

Tô Mộ Tịch không nói cái gì, bình tĩnh đứng thẳng lui lại mấy bước, quyết định để Tô Mộ Tuyết phát huy. Tô Mộ Tuyết thấy Hiên Viên Hạo Dạ như hoàn toàn không biết nàng, trong lòng không phải tư vị. Nhưng lại thấy Hiên Viên Hạo Dạ cũng không nhìn Tô Mộ Tịch, cuối cùng tỉnh táo tỉnh thần: “Tuyết Nhi tạ qua Dạ hoàng tử.” Vô sỉ, cái gì gọi là vô sỉ, các người xem liền biết.

“Tuyết Nhi?” lúc này Hiên Viên Hạo Dạ mới nghiêng đầu nhìn về phía Tô Mộ Tuyết, là một nữ tử đáng yêu, nàng chính là muội muội của Tô Mộ Tịch đi? Vây chính là thứ nữ của Tô thừa tướng, nghĩ, ánh mắt Hiên Viên Hạo Dạ chợt lóe khen nói: “Không hổ là thiên kim của Tô thừa tướng, quả nhiên cũng là xuất sắc.” Hắn tìm không thấy lý do thân cận với một nhà Tô thừa tướng, nhìn ánh mắt nữ tử nhìn mình lóe ra ánh sáng, có lẽ có thể lợi dụng một chút. Nếu thực sự có được Tô thừa tướng tương trợ, hẳn lại dùng quan hệ thông gia với Quân gia, có vấn đề quyền thần tương trợ, ngôi vị hoàng đế này liền dễ như trở bàn tay.

Tô Mộ Tuyết được khen, ý cười trên mặt càng rõ ràng, trước kia hắn không biết mình không quan hệ, giờ xem ra ấn tượng của Dạ hoàng tử với mình là vô cùng tốt. Tô Mộ Tịch cười như không cười nhìn hai người, bọn họ nghĩ như thế nào nàng rất rõ ràng. Một cái muốn lợi dụng Tô Mộ Tuyết làm cho phụ thân giúp hắn có được ngôi vị hoàng đế, một cái muốn vinh hoa phú quý được người khác tôn sùng kính ngưỡng, thật đúng là trời sinh một đôi, không dễ bọn họ cùng một chỗ thật là có chút đáng tiếc.

Hiên Viên Hạo Dạ đang muốn nói chuyện, nhìn thấy ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Tô Mộ Tịch, giống như tâm tư của mình đều bị xem thấu. Có chút chột dạ cúi đầu không dám nhìn ánh mắt Tô Mộ Tịch, chỉ nói: “Về sau Tuyết Nhi có thời gian thường tiến cung chơi, bốn hoàng tử còn có việc, đi trước.” Nói xong, liền xoay người rời khỏi. Tô Mộ Tuyết nhìn đám người đi theo sau hắn, hàm mộ không thôi, đây là tôn quý khí phái, một ngày nào đó, nàng cũng sẽ trở thành người như vậy.

Một lát sau, Hiên Viên Hạo Thành cùng Hiên Viên Hạo Y còn không chưa ra. Tô Mộ Tịch cùng Tô Mộ Tuyết cũng không có gì nói, không khí nhất thời có chút quái dị. Tô Mộ Tuyết nghĩ mình tiến cung một lần không dễ dàng, cũng nên hỏi thăm chút gì trở về, liền nói: “Tỷ tỷ, Dạ hoàng tử thật sự là thiên chi kiêu tử, người như vậy thật không biết dạng nữ tử thế nào mới xứng đôi với chàng?”

Quả nhiên sẽ hỏi như vậy, Tô Mộ Tịch cười nhẹ cố ý đè thấp giọng chỉ Tô Mộ Tuyết mới có thể nghe được: “Tuyết Nhi còn không biết sao! Dạ hoàng tử đang nghị thân cùng Quân gia đích nữ Quân Mạc Sâu, cộc hôn sự này giờ chỉ thiếu một thánh chỉ. Nhưng mà, thân sự nếu thành Dạ hoàng tử liền đáng thương.”

Tô Mộ Tịch mới nói xong, Tô Mộ Tuyết nghe xong còn chưa kịp thương tâm, lại nghe đến Dạ hoàng tử liền đáng thương, vội hỏi nói: “Tỷ tỷ, vì sao Dạ hoàng tử lại đáng thương? bộ dạng Quân Mạc Sâu thực xấu sao?”

“Tuyết Nhi muội vừa hỏi hoàng thành, rất nhiều chuyện muội không biết, Quân Mạc Sâu này tính cách có tiếng bá đạo. Nếu nàng thực sự làm chính phi của Dạ hoàng tử, với tính tình của nàng khẳng định sẽ không để nữ nhân khác tới gần Dạ hoàng tử.” Lời này, Tô Mộ Tịch nói cũng không giả, nhớ kiếp trước Quân Mạc Sâu thân thân với Hiên Viên Hạo Dạ rồi, cô nương nào cùng Hiên Viên Hạo Dạ nói nhiều hai câu, liền bị nàng nói không biết xấu hổ lĩnh tình trước mặt mọi người. Khi đó Hiên Viên Hạo Dạ cũng thú một nữ nhi văn thần, là suren phi, ngày hôm sau nàng ta liền bị Quân Mạc Sâu rút roi. Nhưng không biết, sau Hiên Viên Hạo Dạ làm cái gì, hắn nạp một phi tử một quý nhân, Quân Mạc Sâu vậy mà không dám quản nhiều. Nếu không nghĩ đến chuyện không thể để Hiên Viên Hạo Dạ làm hoàng đế, nàng thật sự muốn Hiên Viên Hạo Dạ thú Quân Mạc Sâu cộc mẹ này.

Tô Mộ Tuyết nghe xong Tô Mộ Tịch nói, tay liền nắm chặt vạt mặt phẫn nộ, không cho nữ nhân khác tới gần Dạ hoàng tử, vậy nàng làm sao bây giờ? Không được, mau trở về tìm Băng di nghĩ biện pháp? Tô Mộ Tịch nhìn biểu cảm trên mặt Tô Mộ Tuyết, ở trong lòng lắc đầu, Tô Mộ Tuyết giờ còn kém hơn kiếp trước, đến che giấu cảm xúc của mình cũng không như kiếp trước.

Không bao lâu, Hiên Viên Hạo Thành cùng Hiên Viên Hạo Y liền đi ra, Tô Mộ Tuyết thỉnh an hai người, ngay cả bữa tối cũng chưa dùng liền hỏi Tô phủ. Hiên Viên Hạo Y nhìn nàng vội vã rồi đi, hỏi: “Tịch tỷ tỷ, tỷ nói với nàng cái gì?”

“Đương nhiên nói điều nên nói, tiểu công chúa chúng ta nhanh đi dùng bữa đi! Băng không, hoàng hậu nương nương sẽ nóng nảy.” Tô Mộ Tịch không muốn nhiều lời, tiểu công chúa thông minh, nhưng nàng không hy vọng nàng ta còn nhỏ tuổi đã hiểu nhiều chuyện dơ bẩn. Hiên Viên Hạo Y thấy Tô Mộ Tịch không muốn nhiều lời, cũng không hỏi. Nghiêng đầu, nhìn ca ca đáng thương mà ngắm Tô Mộ Tịch, lắc đầu ngốc ca ca của nàng lại làm gì khiến Tịch tỷ tỷ không vui?

Hiên Viên Hạo Thành yên lặng nhìn Tô Mộ Tịch nửa ngày, mới nhẹ nhàng hỏi: “Tịch nhi...” Tịch nhi còn không để ý đến hắn nữa sao, đã thật nhiều ngày Tịch nhi không để ý đến hắn, ô ô...

“Hừm, làm sao vậy?” Tô Mộ Tịch nhìn hắn đáng thương hề hề, nào có giận nổi? Mấy ngày nay nàng vội vàng, không muốn người này đến quấy rối lấy chính mình mà thôi.

Vừa nghe Tô Mộ Tịch đáp lời, mắt to lập tức sáng long lanh giống con chó nhỏ bắt được xương, đi lên giữ chặt tay Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi đi, chúng ta đến Quan Sur cùng dùng bữa, Thành nhi để Đình mẹ làm canh sườn Tịch nhi thích nhất, Tịch nhi nhất định phải uống nhiều chút.”

Hiên Viên Hạo Y không nói gì lắc đầu, ca ca nhà nàng sao lại không chí khí như vậy, ai, nhất định cả đời đều bị Tịch tỷ tỷ ăn gấu gao. Nhưng mà, gặp được Tịch tỷ tỷ cũng là một loại phúc khí của hoàng huynh.

Hiên Viên Hạo Dạ tại Quan Sur cùng rất nhanh dùng xong bữa tối, đã sớm rời khỏi, trở lại Tử Kim cung để cung nhân đều lui xuống lưu lại Vi mẹ, nói: “Mẹ, hôm nay chuyện Tô Mộ Tịch muội muội tiến cung người có biết đi!”

“Lão nô nghe người ta nói, hoàng tử, làm sao vậy?”

“Ta đã thấy nàng.” ánh mắt Tô Mộ Tuyết nhìn mình, hắn thực hiểu được, hai cung nữ bồi giường Tống mẹ an bài cho hắn cũng dùng loại ánh mắt này nhìn hắn. Đối với tình yêu nam nữ hắn không hiểu cũng sẽ không biết, nhưng hắn sẽ lợi dụng hết thầy có thể lợi dụng để trợ chính mình đi lên ngôi vị hoàng đế.

“Dạ hoàng tử, quên đi, vẫn là ta nói trước! “nàng” nói, nếu Tô Mộ Tịch không bị người đá động, thì người hãy từ Tô Mộ Tuyết xuống tay. Cùng lắm thì tống xuất một vị trí sườn phi.” Tống mẹ thực không thích tính tình gắt đến gắt đi của Hiên Viên Hạo Dạ, đơn giản trực tiếp báo những gì “nàng” nói.

Thì ra “nàng” đã sớm nghĩ tới, nhưng mà Tô Thanh Hiệp sẽ để một nữ nhi tới gần chính mình sao? Quên đi, xem nữ nhân kia có vài phần tư sắc, để vị trí sườn phi cũng không tính là gì: “Mẹ, giúp ta chuẩn bị đại lễ, đại hôn của Tô Hồng Diệp ta sẽ tự mình tham gia.” Xem ra, hắn phải hảo tiếp xúc với Tô Mộ Tuyết. Nghĩ nghĩ, lại nghĩ tới Tô Mộ Tịch, nghĩ đến ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của nàng mà trong lòng cả kinh, hy vọng không xảy ra chuyện gì mới tốt.

“Đã biết, lão nô cáo lui trước.”

Đêm, Tô Mộ Tịch còn đốt đèn để thêu, đã đến khuya làm cho Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm đều lui xuống trước, sờ sờ phần đã thêu tốt lại nhu nhu mắt tiếp tục thêu. Không bao lâu, một bóng đen vọt vào trong phòng: “Chủ nhân.”

Tô Mộ Tịch nhìn người đến, kinh ngạc một chút liền vui vẻ hỏi: “Thư Ngọc, người đã trở về, thứ ta muốn đã mang trở lại sao?”

“Chủ nhân, đã mang trở lại, người xem.” Nói xong, Thư Ngọc liền tới gần Tô Mộ Tịch xuất ra một cái bọc cho Tô Mộ Tịch xem.

“Lấy được là tốt rồi, nhớ rõ đến lúc đó cẩn thận đừng làm cho người phát hiện.” Tô Mộ Tịch gật gật đầu công đạo nói.

“Thư Ngọc đã biết, nhưng mà chủ nhân, vì sao ngài xác định Dạ hoàng tử nhất định sẽ đến.” Theo Thư Ngọc có chút lo lắng, thuốc này là nàng thiên tâm vạn khổ mới lấy được, đừng lãng phí mới tốt.

“Nha đầu người kia, yên tâm đi! Hắn nhất định sẽ đến... Thư Ngọc, làm việc lâu như vậy, đi xuống nghỉ ngơi trước đi!” tính tình Hiên Viên Hạo Dạ nàng còn không rõ ràng sao, hơn nữa người đứng phía sau hắn chỉ sợ cũng muốn lợi dụng Tô Mộ Tuyết tới đến giúp. Nếu bọn họ muốn, như vậy nàng liền giúp bọn họ một phen.

“Vâng, Thư Ngọc cáo lui trước, chủ nhân cũng sớm đi nghỉ ngơi!”

“Ừ, ta biết.” động tác trên tay Tô Mộ Tịch một hồi lâu không nhúc nhích. Hiên Viên Hạo Dạ, phải nhớ những gì xảy ra ở Tô phủ hết thầy chỉ là bắt đầu. Mặc kệ người sau lưng người cường đại đến mức nào, ta cũng không sợ, cùng lắm thì lúc ta chết, lôi kéo người cùng chết...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Tối mừng sáu tháng bảy rớt cục Tô Mộ Tịch thêu xong đồ, nhìn bức đồ hoa lệ lại không mất đi ảm áp nàng vô cùng vừa lòng gật gật đầu. Để Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm đóng khung lại, mới ngủ ngon. Sáng sớm ngày hôm sau, liền cùng Hiên Viên Hạo Thành còn có Hiên Viên Hạo Y xuất cung đi Tô phủ.

Vừa đến Tô phủ, một mảnh màu đỏ làm cho Tô Mộ Tịch lại nghĩ tới chuyện kiếp trước chuyện. Lúc trước nàng cập kê thành thân với Hiên Viên Hạo Thành, cũng đỏ như vậy, nhưng khi đó nàng chỉ cảm thấy thật chói mắt, đóng cửa ở trong phòng không ra. Trung gian chỉ gặp Tô Mộ Tuyết, lại nghe Tô

Mộ Tuyết cùng A Bảo nói một ít, nàng chỉ hận không thể tìm cái động nhảy vào.

Kỳ thật khi đó tình hình cũng nhất định giống các nàng nói! Giờ ngẫm lại, thật không biết khi đó sao nàng lại ngốc như vậy? Ngay cả mẫu thân bị bệnh vẫn ở bên ngoài đợi vài cái canh giờ nàng cũng không gặp. Nàng kiếp trước, quả thực rất bất hiểu. Đại ca thành thân, nàng vì không thích Lâm Nhược Mai mà ngay cả nhà cũng không về. Thời gian này thân thể mẫu thân không tốt, hôn lễ của đại ca đều do Cận Băng Tâm nữ nhân kia xử lý. Sau lại nghe các cung nữ thảo luận, mới biết được hôn lễ của đại ca lạnh tanh, giờ ngẫm lại, đại bộ phận nguyên nhân là bởi vì Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyết!

Còn có lần đó đại ca lên chiến trường, rõ ràng Tam ca nói đại ca không muốn đi, vì sao cuối cùng lại đi? Không có người biết, nhưng khẳng định có liên quan đến Tô Mộ Tuyết. Quân Mạc Ly là chủ soái, mà đại ca là một tước phong, làm sao có thể an toàn? Đến bây giờ Tô Mộ Tịch luôn hoài nghi, đại ca chết có thể có liên quan đến Hiến Viên Hạo Dạ hay không? Khi đó phụ thân là Thừa tướng, chức vị của đại ca không biết cao hơn Quân Mạc Ly bao nhiêu, nhị ca được thanh lưu tôn sùng, mà Tam ca lại tay cầm ít nhất một nửa kinh tế của Hiến Viên hoàng triều. Nếu tạo phản, thành công chỉ sợ không phải không có khả năng.

Lợi dụng Tô Mộ Tuyết trừ bỏ đại ca cùng nhị ca, lại lợi dụng chính mình trừ bỏ Tam ca, như vậy, hẳn đã có thể ổn tọa ngôi vị hoàng đế. Người đứng phía sau Hiến Viên Hạo Dạ, rốt cuộc lợi hại bao nhiêu. Nàng, rất muốn gặp. Nhưng mà, đừng nghĩ thương tổn người nàng để ý, ai cũng không thể.

“Tịch nhi...” Hiến Viên Hạo Thành lắc lắc tay Tô Mộ Tịch, nhìn sắc mặt Tịch nhi, hẳn biết Tịch nhi không vui.

Tô Mộ Tịch lấy lại tinh thần, chống lại ánh mắt lo lắng của Hiến Viên Hạo Thành, trong lòng âm áp, cười ứng một chút: “Ừ...”

“Tịch nhi, hôm nay là ngày đại ca Tịch nhi thành thân, Tịch nhi không thể không vui. Nàng mà không vui, lần trước chúng ta đã nói, nàng không vui hãy nghỉ đến Thành nhi.”

“Ừ, ta vừa mới nghĩ tới Hạo Thành, cho nên ta giờ sẽ không không vui.” Có một người lo lắng cho mình như vậy, nàng hạnh phúc, gả cho người như vậy sẽ càng hạnh phúc.

“Ừ...” Dùng sức gật đầu, cười càng vui vẻ, Tịch nhi nghĩ đến hẳn.

Đi đến đại môn khải, Tô Hồng Diệp liền tiếp đón đi lên trước thềm an Hiến Viên Hạo Thành cùng Hiến Viên Hạo Y, mới nói với Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, muội đã đến rồi, nhanh đến chủ viên giúp nương tiếp đón các phu nhân tiểu thư.” Tô Hồng Diệp biết mình cùng Nhược Mai có thể cùng một chỗ, toàn dựa vào Tịch nhi, trong lòng cảm kích nhiều lắm, nhưng nói ra lại chỉ có những lời rêu rìa.

Nhìn huynh nhà mình đâu không được vui sướng cùng hưng phấn, Tô Mộ Tịch thật tình thay hẳn vui vẻ: “Đại ca, ta đã biết, huynh nha, nhanh đi đón đại tẩu của ta vào cửa.”

“Nha đầu muội kia.” Nói xong, Tô Hồng Diệp đỏ mặt rời khỏi. Hiến Viên Hạo Y phiến cái xem thường, biểu cảm của người muốn thành thân nhân thực ghê tởm.

Đi đến cửa chủ viên, gặp Tô Hồng Dập đi ra Tô Mộ Tịch ra tiếng gọi lại: “Dập nhi, đem Thành hoàng tử đến Mạnh tịch viên đi chơi, trong chốc lát ta đi qua tìm các người.” lại nói khẽ với Hiến Viên Hạo Thành: “Hạo Thành, huynh đi cùng Dập nhi đến trong vườn của ta chơi, trong chốc lát Tịch nhi lấy đồ ăn ngon cho huynh.”

Nhìn thoáng qua mấy nữ nhân trang điểm xinh đẹp bên trong, Hiến Viên Hạo Thành ngoan ngoãn gật gật đầu: “Ừ, ta chờ Tịch nhi đến.” hẳn không thể quán quít lấy Tịch nhi, Tịch nhi phải đi ứng phó đám nữ nhân đối trá này. Hiến Viên Hạo Y liếc mắt nhìn bên trong một cái, đi theo hai người đến Mạnh tịch viên, nàng còn lo lắng tiểu tử Tô Hồng Dập kia bắt nạt ca ca nhà nàng, mới không nghĩ gặp a dua nữ nhân này.

Tô Mộ Tịch thấy ba người đều rời khỏi, mới đi tiến chủ viên đại môn. Đi vào, liền gặp vài tiểu thư quy cách vây quanh bên người Tô Mộ Tuyết, vẻ mặt hâm mộ: “Mộ Tuyết, kiểu tóc của người sơ như thế nào, rất khác biệt nha.”

“Đúng vậy, dạy chúng ta được không?”

Tô Mộ Tịch nhìn thoáng qua, bụng nộ cười đi đến chủ vị, khom người hành lễ: “Tịch nhi thỉnh an mẫu thân, gặp qua các vị phu nhân.” Hành động tự nhiên hào phóng, quần áo trên người hoa lệ không mất cao nhã. Làm cho phu nhân ngồi ở hai bên trong lòng kính sợ, không hổ là hoàng hậu nương nương tự mình dạy dỗ, các phương diện đều so với người bên ngoài cường bạo không ít. Thế tộc có thể lấy được một con dâu như vậy tuyệt đối là vô cùng tốt, đáng tiếc, bị hoàng hậu nương nương định ra trước rồi.

Vương Hương Tú mặc tông sắc cát phục, thấy nữ nhi đến đây buông ly trà trong tay ngọc: “Tịch nhi, mau tới đây nương nhìn xem.” Vương Hương Tú tình tứ đánh giá một chút mới hỏi: “Tịch nhi, sao mắt lại bị thâm như thế? Không nghỉ ngơi tốt sao?” Vương Hương Tú vẻ mặt đau lòng.

Cầm lại tay Vương Hương Tú, Tô Mộ Tịch cười làm nũng: “Nương, còn không phải vì Tịch nhi vội vàng chuẩn bị hạ lễ cho đại ca, lần sau sẽ không, làm nương quan tâm là Tịch nhi không tốt.”

“Nha đầu con ấy, không phải có hạ lễ sao? Lấy đến nương nhìn xem trước, không tốt cũng không thể tặng đại ca cho con.” Vương Hương Tú trách cứ Tô Mộ Tịch nhưng trên mặt lại tất cả đều sùng ái, bà tin tưởng Tịch nhi sẽ không làm cho bà thất vọng.

Không biết khi nào, Tô Mộ Tuyết cũng đi tới, nghe xong Vương Hương Tú nói lập tức nói: “Đúng vậy tỷ tỷ, chuẩn bị lâu như vậy làm cho mọi người mệt mỏi, là đệ bảo hiểm quý gì.” Nàng muốn nhìn một chút Tô Mộ Tịch có thể xuất ra thứ tốt gì? Nếu không nghỉ ngơi tốt vì chuẩn bị gì đó, là hiếm quý đệ bảo thì lời Tô Mộ Tịch nói mới rồi là làm kiêu. Nếu là động thủ chuẩn bị, lại mất không phải là đệ bảo hiểm quý như lời mình vừa nói, đến lúc đó xem

nàng xuống đài như thế nào.

Tô Mộ Tuyết nói lời này ý tại mặt chữ, sao Tô Mộ Tịch có thể không biết, cười nhẹ lên tiếng trả lời: “Tuyết Nhi cũng đến đây, đồ tỷ tỷ chuẩn bị sợ là không thể vào mắt các vị phu nhân, nhưng mọi người cũng đừng chê cười Tịch nhi. Thật ra Tuyết Nhi tâm tư tình xảo đặc sắc, tỷ tỷ thực muốn nhìn xem Tuyết Nhi chuẩn bị cái gì?” Trước bãi thấp địa vị của mình, đợi lát nữa mới có thể kinh diễm, sẽ đem Tô Mộ Tuyết dụ dỗ. Không để ta yên, ta cũng sẽ không cho người yên như ý .

Nói xong, Hoa Ngừ cùng Xảo Tâm liền một người một bên cầm bức đồ thêu đi lên. Vạch tằm vải trắng thần bí, hấp dẫn người đầu tiên là khung cổ định bức thêu, màu trắng bảo thạch sáng long lanh. Tổ hợp với kim tuyến thêu hoa quế, cư nhiên có loại xuất sắc khác biệt. Hình ảnh bên trong âm áp, vừa thấy liền biết là chúc đôi vợ chồng tân hôn đầu bạc đến lão con cháu thành đàn, lại có kim tuyến thêu ra hoa lệ. Chúng phu nhân vừa thấy, nhãn tình sáng lên lại cảm thán, quả nhiên là người hoàng hậu nương nương tâm đắc, tâm tư có thể tinh tế như thế.

Một hồi lâu Vương Hương Tú mới lấy lại tinh thần, Tịch nhi nha đầu này từ khi nào thì học nữ hồng, lại thêu đẹp như thế: “Tịch nhi, thực không sai, đại ca cùng đại tẩu con nhất định sẽ thích .” Bức đồ thêu này, so với dị bảo hiếm quý còn trân quý không biết bao nhiêu lần. Không phải bà khinh thường Tô Mộ Tuyết, nàng, không thể so với Tịch nhi.

Lúc này Tô Mộ Tuyết cũng phục hồi tinh thần lại, nhìn ánh sáng trong mắt chúng phu nhân, Tô Mộ Tuyết cảm thấy bức bối vô cùng, nghĩ nghĩ lên tiếng nói: “Nha hoàn của tỷ tỷ thêu thật lợi hại, có thể sử dụng tơ vàng thêu đến thêu.” Tô Mộ Tuyết vừa dứt lời, về mặt chúng phu nhân bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là nha hoàn thêu! Cũng đúng, người ta là hoàng tử phi tương lai, làm sao có thể tự động thủ. .

Tô Mộ Tịch biết nàng chửi bới chính mình, cũng không nóng nảy biện giải. Hoa Ngừ cùng Xảo Tâm vừa nghe có người chửi bới chủ tử mình, trao đổi một ánh mắt lập tức khom người hành lễ nói: “Nhị tiểu thư hiểu lầm, này bức đồ thêu này là tiểu thư chúng ta tự thêu. Tiểu thư nói, tặng thân nhân của mình làm sao có thể để người khác làm thay, nàng hy vọng thứ đưa tặng đại thiếu gia cùng đại thiếu phu nhân có thể biểu đạt chúc phúc, mới tự mình thêu bức đoàn tụ đồ này.” Hai người nói xong, lại hành lễ nói: “Chúng nô tỳ vượt rào , chúng nô tỳ chỉ là không hy vọng tâm ý của tiểu thư bị người hiểu lầm. Thỉnh các vị phu nhân tiểu thư chớ trách.” Lúc này mới lui trở về.

Tô Mộ Tịch trách cứ nói: “Hai nha đầu này càng ngày càng không quy củ , các vị đừng chê cười.” Nói xong còn vờn ngọc thủ đỡ trán. Mọi người thấy đầu ngón tay của hai nha hoàn toàn không dấu vết bị kim chỉ đâm, mà tay Tô Mộ Tịch nơi nơi đều có điểm đỏ, hiểu rõ cũng không nói thêm nữa .

Tô Mộ Tuyết vốn định làm xấu mặt Tô Mộ Tịch, không ngờ này bức đồ thêu thật đúng là nàng thêu , làm sao có thể, Tô Mộ Tịch không hề ở hoàng cung hưởng thụ, học làm mấy thứ này làm gì?

Giả Như Lâm hận thấu xương Tô Mộ Tuyết kẻ ăn không phải trả tiền nhà mình vài năm, lúc này thấy nàng đứng ở một bên, Tô Mộ Tịch hạ lễ xuất sắc như vậy, xem liền biết tiện nhân ăn không phải trả tiền bạch uống nhà người khác có thể tổng xuất lễ vật gì gây ngạc nhiên, lập tức lên tiếng: ” Hạ lễ của Tô đại tiểu thư quả nhiên làm cho chúng ta đại khai nhãn giới, không biết Tô nhị tiểu thư sẽ cho chúng ta kinh hi gì? Mau lấy ra cho chúng ta nhìn xem đi!”

Tô Mộ Tuyết khê cần môi, nàng đưa cũng là một bức đồ thêu uyên ương do Băng di hỗ trợ thêu. So với Tô Mộ Tịch , nàng cùng Băng di thêu căn bản lên không được mặt bàn, cố gắng cười cười: “Tuyết, Tuyết Nhi không chuẩn bị lễ vật gì? Ngượng ngừng, làm cho mọi người thất...”

Tô Mộ Tuyết nói còn chưa nói xong, A Bảo liền cầm bức đồ thêu đi lên giọng không lớn không nhỏ nói: “Tiểu thư, người quên cầm bức đồ thêu, Băng di cho nô tỳ đưa lại đây cho người.” Lời này, làm cho lời Tô Mộ Tuyết mới nói bị chọc thủng đương trường, sắc mặt một trận thanh một trận bạch.

Chúng phu nhân trao đổi một ánh mắt mọi người đều biết, quả nhiên không phải dưỡng hoàng thành, điểm ấy lễ phép cũng không hiểu. Nhìn xem hai nha hoàn của người ta, mặc dù xen mồm vào chuyện của chủ tử nhưng khi nói chuyện lại hành lễ hai lần. Một cái khác tiến vào, ngay cả chủ mẫu cũng không thành an, quả nhiên là thất lễ.

Giả Như Lâm thấy đồ mang lên, cười lạnh: khẳng định là kém Tô Mộ Tịch , cho nên mới không dám lấy ra. Cười ra tiếng: “Mộ Tuyết không thành thật, Rõ ràng chuẩn bị xong còn không cho chúng ta kiến thức, mau lấy ra cho chúng ta nhìn xem đi! Đừng cất giấu .” Nói xong, cầm bức đồ trong tay A Bảo mở ra.

Mọi người vừa thấy, cũng là một bức bức đồ thêu, nhưng kém Tô Mộ Tịch quá xa. Hơn nữa, hai uyên ương còn đưa lưng về phía nhau, vừa thấy chính là điềm xấu. Lúc này, vài phu nhân chuẩn bị thân cận Tô Mộ Tuyết đều đánh mất tâm tư, nữ nhân như vậy không đem về gia tộc chiêu họa mới tốt.

Sắc mặt Tô Mộ Tuyết trắng dóa người, làm sao có thể như vậy? Nàng cùng Băng di dùng hai ngày thêu ra , cho dù kém Tô Mộ Tịch mọi người cũng không nên dùng sắc mặt này đi? Mà Tô Mộ Tuyết, không biết loại mất mặt này chỉ vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Tất cả những chuyện vừa rồi, Tô Mộ Tịch chỉ lạnh lùng nhìn, vẫn chưa lên tiếng nói một câu. Bởi vì, tất cả nàng đều không chế. Kiếp trước, nàng bị Tô Mộ Tuyết cùng Cận Băng Tâm dễ dàng tính kế mất đi tất cả, là nàng rất ngốc. Nhưng kiếp này, nàng muốn đứng cao cao, nhìn Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyết đau khổ gãy dựa, lại không thể hoàn thù, thẳng đến các nàng chết...

Tô Mộ Tuyết bị các phu nhân thấp giọng nói, biến thành không biết làm như thế nào mới tốt? Trên mặt một trận thanh một trận bạch, trong đầu linh quang chợt lóe, mặt mang trách cứ nghiêm khắc trách cứ A Bảo: “A Bảo, nha đầu chết tiệt này đem tới đây làm cái gì?” Nói xong, cười hơi hơi phúc thân nói: “Để các vị phu nhân chế giễu, A Bảo nha đầu kia sợ ý, đem tấm đồ ngày thường ta luyện tập đi lên. Còn không đem bức mẫu đơn đồ mang lên, để phu nhân cùng các vị tiểu thư chế cười, nha đầu kia từ nhỏ đã không ở bên cạnh ta nên làm cái gì cũng đều kỳ cục.” Bức đồ kia là Hồng Lục sư phó chạy đưa cho Tô Mộ Tuyết, họa vô cùng tốt. Vốn Tô Mộ Tuyết không ngờ đưa Tô Hồng Diệp làm hạ lễ, giờ chỉ có thể làm vậy mới so được với bức đồ thêu của Tô Mộ Tịch. Dù so ra kém, cũng không đến kém quá nhiều.

Vương Hương Tú nghe xong Tô Mộ Tuyết nói, thâm ý nhìn nàng một cái, chậm rãi nói: “Tuyết Nhi nói nha đầu A Bảo không tốt, vậy phải nàng đến sai phòng đi thôi!”

Sắc mặt Tô Mộ Tuyết cứng đờ hơi hơi phúc thân nói: “Mẫu thân không cần, Tuyết Nhi sẽ dạy dỗ nàng.” A Bảo nha đầu kia đi rồi, tâm tình nàng không tốt đánh ai a? Vẫn nên lưu trữ.

A Bảo phúc phúc thân, lúc này mới cầm bức đồ thêu đi xuống. Tô Mộ Tịch có chút kinh ngạc, rốt cuộc vẫn là Tô Mộ Tuyết, còn có thể nghĩ ra lý do này. Dù giả, nhưng mà có thể qua mắt chúng phu nhân tiểu thư. Cũng thế, lúc để Thư Mai động tay chân vào bức đồ thêu, đã nghĩ đến nàng sẽ dùng một chiêu này.

A Bảo cầm bức đồ thêu trở lại Trà Tuyết viên, nói chuyện vừa rồi xảy ra tại chủ viên lại một lần. Tay Cận Băng Tâm nắm chặt, một hồi lâu mới đứng dậy cầm tranh cuộn lại giao cho A Bảo. Tuyết Nhi nha đầu coi như lạnh lợi, A Bảo đi rồi, Cận Băng Tâm mới mở ra bức đồ thêu trên bàn. Sờ sờ hai uyên ương mặt trên, thêu kém hơn nàng cùng Tuyết Nhi thêu một chút. Đầu của uyên ương này có chút xa, rõ ràng là một cái ngỗng nhìn một cái, nàng hy vọng tình yêu của Tô Hồng Diệp cùng Lâm Nhượng Mai cũng như vậy, trong đó một người vĩnh viễn chỉ có thể canh giữ. Cho dù có người nhìn ra bức đồ thêu không tầm thường, nàng và Tuyết Nhi đều có cách nói.

Nhưng mà, vì sao đầu lại hoàn toàn trật, tối hôm qua nàng thêu cho tới khi xong còn nhìn kỹ, không có vấn đề gì. Nhưng đường may tinh tế quả thật là thủ pháp của nàng cùng Tuyết Nhi. Bức đồ thêu này, vì sao không giống? Việc này, nàng phải cẩn thận suy nghĩ.

Bên này, Tô Mộ Tuyết cầm bức họa mẫu đơn phú quý, coi như tránh thoát xấu hổ vừa rồi. Nhưng mà, ấn tượng trong lòng các vị phu nhân đã không bằng trước. Tô Mộ Tuyết mỉm cười ứng phó mọi người, giống như chuyện vừa rồi không xảy ra, nhưng mà nụ cười kia thật giả.

Không bao lâu, một phu nhân mập mạp đi đến khoa trương cười chúc mừng nói: “Chúc mừng Tô phu nhân, phủ Thừa Tướng thật lớn mặt mũi, Dạ hoàng tử cũng tới để chúc mừng Tô đại công tử đó. Tô phu nhân thật sự là phúc khí, về sau sẽ càng tốt.” Lời này của Giả phu nhân nghe như là thật lòng, nhưng mà đó cũng là vài thứ bà ta đồ mất cũng không có. Tô Thanh Hiệp vài năm liền thăng làm Thừa tướng, mà nam nhân nhà nàng vẫn là thượng thư. Nữ nhi con người ta một cái so với một cái tiền đồ, nhìn xem nhà nàng, thật sự là...

Nghe xong lời này, Vương Hương Tú nhún mày, ngày thường vì quan hệ với Thành hoàng tử nên lão gia rất ít lui tới cùng Dạ hoàng tử, hôm nay vì sao hân hân tới? Chỉ sợ không đơn giản: “Giả phu nhân chế cười, Tô phủ hết thấy đều là Hoàng Thượng cho, mà lão gia nhà ta lại thần tử của Hoàng Thượng, thanh nhân so ra kém lão gia nhà các người.” Giả phu nhân nghe xong, biến sắc.

Hai nữ nhân đối thoại, hoàn toàn không rơi vào tai Tô Mộ Tuyết, Dạ hoàng tử thật sự đến đây. Vậy... Nghĩ, Tô Mộ Tuyết phúc phúc thân: “Mẫu thân, Tuyết Nhi có chút việc, đi xuống xử lý một chút, trong chốc lát tại trở về.” Vương Hương Tú không nói nhiều chỉ mặt không chút thay đổi gật gật đầu.

Tô Mộ Tuyết muốn làm gì? Tô Mộ Tịch đương nhiên rõ ràng, nhưng cũng không nhiều lời, nàng đưa đại ca lên ngựa, nhìn hân nhênh Nhượng Mai tỷ tỷ trở về rồi chậm rãi thu thập Tô Mộ Tuyết. Không bao lâu, bà mới liền đi tới chủ viên, tạ lễ Vương Hương Tú: “Phu nhân, ngài nhanh đến từ đường đi, đại công tử đã lên ngựa.” Đây là tập tục của Hiên Viên hoàng triều, trước khi đón con dâu, cha mẹ đều từ từ đường đưa con trai tới cửa, ngụ ý con cháu phúc Trạch kéo dài.

Vương Hương Tú nghe xong, cười kéo Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, đi cùng nương.” Lập tức, nói với mọi người: “Ta thất bồi một chút, mọi người tự tiện.” Lúc này mới kéo Tô Mộ Tịch đi từ đường, lúc mẹ con hai người đến, đã sớm có một đám người vây quanh. Tô Mộ Tịch thối lui đến một bên, Tô Thanh Hiệp cùng Vương Hương Tú ngồi ở chính vị từ đường. Tô Hồng Diệp một thân hồng y đứng đó, thận trọng quý xuống: “Cha mẹ, con tạ qua chỉ ân nhị lão dưỡng dục, hôm nay con muốn kết hôn hôn, tương lai cùng thể tử tần hiếu hai người.” Lời nói rõ ràng đơn giản, làm cho ánh mắt của Tô Thanh Hiệp cùng Vương Hương Tú đều đỏ. Liếc nhau một cái, hiểu được tâm sự của nhau, con bọn họ trưởng thành.

Tô Mộ Tịch đứng ở một bên, hốc mắt cũng đỏ, đại ca nàng không giống kiếp trước. Giật mình liếc mắt một cái, nhìn Hiên Viên Hạo Thành đứng ở cách đó không xa, đột nhiên thực muốn biết Hạo Thành mặc hi phục sẽ ra sao. Kiếp trước, nàng vào động phòng ngay cả khăn voan cũng chưa yết, liền kéo Hiên Viên Hạo Thành chạy ra ngoài. Người này cũng coi như nghe lời, gọi hân đi ra ngoài liền đi ra ngoài, nhưng giờ nàng đều có thể nhớ tới tiếng khóc của hân khi đó: “Tịch nhi, ô ô... Vì sao đuổi Thành nhi đi, nẫu hậu nói, ô ô... Thành nhi cùng Tịch nhi thành thân sẽ ở cùng gian phòng, ngủ cùng giường. Tịch nhi... Ô ô...” Suy nghĩ lại, thật sự là đau lòng. Quả nhiên yêu một người và chán ghét một người, không giống nhau như vậy.

Hiên Viên Hạo Thành cảm giác được ánh mắt Tô Mộ Tịch, liếc mắt nhìn tay. Tịch nhi đang nhìn hân, thật vui vẻ... Chờ hân trưởng thành, hân cũng muốn giống Tịch nhi đại ca, mặc hi phục cưới Tịch nhi về. Vừa rồi hân hỏi Dạ nhi đệ đệ, Dạ nhi đệ đệ nói hai người mặc hi phục gọi là bá tử đường thành thân, thành thân rồi hai người sẽ ở cùng gian phòng, động phòng hoa chúc sau đó mới ngủ trên cùng một giường, sau đó sẽ sinh thật nhiều em bé...

Hân cũng muốn thành thân với Tịch nhi, tuy rằng đều ở trong Thần Hi cung, nhưng Tịch nhi ở Tây điện hân ở Đông điện không cùng gian phòng. Hân muốn thành thân với Tịch nhi, ở cùng gian phòng ngủ cùng giường, sau đó động phòng hoa chúc sinh thật nhiều thật nhiều tiểu Thành nhi, Tiểu Tịch nhi.

Nhưng mà, Hiền Viên Hạo Thành khó hiểu sờ sờ đầu nhỏ, nhưng mà tiểu Thành nhi và Tiểu Tịch nhi sinh ra như thế nào? Hắn không biết, là ngủ cùng Tịch nhi trên một cái giường, tiểu Thành nhi cùng Tiểu Tịch nhi sẽ chui vào trong bụng Tịch nhi sao? Hi hi... Mặc kệ thế nào, phải mau chút thủ Tịch nhi về, không cho người ta cướp với hắn...

Hoàn toàn không biết tâm tư tiểu tử này, Tô Mộ Tịch thực vui vẻ cười với Hiền Viên Hạo Thành. Hiền Viên Hạo Thành lập tức tự động bỏ não, Tịch nhi cũng muốn Thành nhi sớm thú nàng về ngủ cùng giường, sau đó sinh tiểu Thành nhi cùng Tiểu Tịch nhi sao? Hắn biết, Tịch nhi đối tốt với hắn nhất...

Tô Hồng Diệp bái Tô Thanh Hiệp cùng Vương Hương Tú xong, đoàn người liền đứng dậy, nhìn Tô Hồng Diệp ký lên ngựa mới dần dần tản ra, đều suy nghĩ đợi lát nữa nên nào động phòng như thế nào mới tốt. Tô Mộ Tịch cũng thối lui đến Manh tịch viên, đến một chỗ yên lặng, Thư Ngọc liền xuất hiện trước mặt Tô Mộ Tịch: “Chủ nhân.”

Tô Mộ Tịch gật gật đầu, hỏi: “Thư Ngọc, chuyện ta an bài xử lý thế nào?” chuyện đêm nay nếu thành, không cần nói Tô Mộ Tuyết, cho dù là Hiền Viên Hạo Dạ, nếu cặp cha mẹ nào trông xa được một chút đều sẽ không gả nữ nhi cho hắn.

“Đều chuẩn bị tốt, Trà Tuyết viên ta đã công đạo Thư Mai làm, kinh công của nàng tốt nhất, chẳng lẽ chủ nhân lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?” Thư Ngọc biết chuyện lần này ngay cả Hoàng Thượng cũng biết, cho nên làm việc rất cẩn thận không dám để xảy ra một chút sai lầm.

“Ừ, đúng rồi, sao không có nhìn thấy Quân Mạc Sầu cùng Quân Vô Thường?” Hai người này không đến, có diễn phần khích bọn họ cũng không nhìn được, cho dù lần này khả năng thành công cao, nhưng có chút yếu tố thất bại cũng không tốt. Tô Mộ Tịch có vẻ chấp nhất điểm này, tuy rằng trọng sinh rất nhiều chuyện đều thay đổi, nhưng nhân duyên ai cũng không nói chính xác được, không hạ mệnh được Tô Mộ Tịch vẫn lo lắng.

“Thư Ngọc không biết, nhưng Thư Tinh nhất định sẽ làm bọn họ đến, chủ nhân đã quên ánh mắt sáng ngời nha đầu kia sao.” lúc này Tô Mộ Tịch mới gật gật đầu, Thư Tinh làm việc quả thật không có gì lo lắng.

“Tịch nhi... Tịch nhi...” Nghe được thanh âm, Thư Ngọc lập tức ẩn mình, như chưa từng tới qua. Tô Mộ Tịch xoay người, đi ra ngoài liền gặp Hiền Viên Hạo Thành sốt ruột tìm mình. Thấy nàng đi ra, vui vẻ chạy đến bên người nàng: “Tịch nhi, nàng vừa đi đâu, sao không gọi Thành nhi đi cùng?”

“Tịch nhi vừa tìm tiểu Linh Nhi, nhưng không tìm được. Sao Hạo Thành lại đến nơi đây? Tiểu công chúa cùng Dập nhi đâu?” Tô Mộ Tịch vươn tay lôi kéo Hiền Viên Hạo Thành, tươi cười nhìn hắn.

“Muội muội cùng Dập nhi gây âm ỹ, không để ý tới Thành nhi.” Tội nghiệp cáo trạng với Tô Mộ Tịch, ghét nhất muội muội cùng Dập nhi đệ đệ như vậy, cãi nhau sẽ không để ý đến hắn, Tịch nhi vẫn là tốt nhất, khi nào cũng để ý đến hắn.

“Vây, Tịch nhi mang huynh đi gặp nhị ca cùng Tam ca được không?” Tô Mộ Tịch cười cười, đã thực hiểu tình hình ở chung của đệ đệ cùng tiểu công chúa, là một đôi hoan hỉ oan gia, ai cũng không quen nhìn ai.

“Được...”

Đến cửa Tô phủ, nhị ca cùng tam ca đều ở cửa chiêu đãi khách, nhìn thấy Tô Mộ Tịch. Nhị ca lập tức cười không đứng đắn, mồm mép không buông tha người: “Ồi, Thành hoàng tử cùng Tịch nhi muội muội ở trong phòng ngọc phiến, giờ đến tuần tra sao?”

Tô Mộ Tịch vừa nghe, vẻ mặt tức giận trừng hắn. Hiền Viên Hạo Thành nghiêng đầu, nhìn Tịch nhi không vui, lập tức bĩu môi ra vẻ mệnh lệnh: “Tịch nhi nhị ca, ngươi còn không thỉnh an Thành nhi đâu. Nhanh chút, bốn hoàng tử chờ.” Nhất thời, thanh âm chung quanh đều ngừng lại, kinh dị nhìn Hiền Viên Hạo Thành. Thành hoàng tử này, từ khi nào thông minh như vậy? Còn tự cao tự đại.

Ngay khi mọi người đang ngạc nhiên, tiếng chiêng trống ồn ào nào động truyền đến. Tô Mộ Tịch không quan tâm nhị ca cùng Tam ca, lôi kéo tay Hiền Viên Hạo Thành chạy tới nơi phát ra tiếng chiêng trống, không đi xa, liền thấy Tô Hồng Diệp đi tuốt đằng trước, mặt sau là kiệu hoa đỏ thẫm, đó là người sẽ cùng đại ca cả đời.

Màu đỏ chói mắt lóe sáng, biểu thị một nhân sinh bắt đầu. Tô Mộ Tịch nhìn chăm chú, một chút cũng không phát hiện người bên cạnh ngẩn ngơ nhìn nàng. Lúc sắp đến cửa lớn, rốt cục Hiền Viên Hạo Thành lên tiếng nói: “Tịch nhi, Thành nhi cũng muốn lớn nhanh chút, như vậy mới có thể thú nàng về nhà.”

Lúc này Tô Mộ Tịch mới ngẩng đầu nhìn Hiền Viên Hạo Thành, thấy ánh mắt của hắn cực nóng cùng chân thành, Tô Mộ Tịch động lòng gật gật đầu: “Được, Tịch nhi chờ huynh.” Nàng không nói cho hắn, kỳ thật người đã trưởng thành, nhưng mà người phải đợi Tịch nhi lớn lên.

Đá cửa kiệu, khóa chậu than, đập mái ngói, cuối cùng chính là bãi đường. Người mới đưa vào động phòng, đại viện chủ viên liền khai tịch. Sắc trời, cũng dần dần ám. Tô Mộ Tịch ở trong đám người, quả nhiên thấy Quân Mạc Sầu trong hàng ghế nữ tử. Gật gật đầu, tốt lắm, hết thấy đều tiến hành theo kế hoạch. Trà Tuyết viên cùng Manh tịch viên cách không xa, hai viện cũng cách chủ viên cũng không xa, mà cách yến hội của Tô phủ chính là Trà Tuyết viên. Nếu nơi đó có gì khác thường? Nơi này, nhất định sẽ biết. Chỉ mong, kế hoạch hôm nay sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 36

Hiên Viên Hạo Dạ đưa lễ xong liền bị một đám đại thần vây quanh nói những lời khen tặng. Tuy rằng hắn thích những người này làm như vậy, nhưng nghe lâu cũng sẽ thực phiền. Thật vất vả mới thoát thân, tìm được một nơi yên lặng, một tiểu nha hoàn diện mạo bình thường đi tới, hơi hơi phúc thân nói: “Dạ hoàng tử, tiểu thư nhà ta mời người đến Trà Tuyết viên.” Nói xong, tiểu nha hoàn không có động tác gì mà cứ đứng ở một bên lẳng lặng chờ.

Hiên Viên Hạo Dạ sợ run một chút, Trà Tuyết viên? Lấy lại tinh thần hỏi: “Tiểu thư nhà người là?” Nha hoàn này, hắn xác định mình chưa từng thấy qua. Tiểu cô nương là nha hoàn của ai, Quân Mạc Sâu? Hay là... Tô Mộ Tuyết? Nếu là Quân Mạc Sâu thì không tất phải thấy, hôn sự cùng nàng chỉ thiếu một thánh chỉ của phụ hoàng, gấp mặt nàng nhiều lắm ngược lại không tốt. Dù sao trước đó “nàng” đã an bài hết mọi chuyện, mà hắn, chỉ cần lấy Quân Mạc Sâu nữ nhân hung ác kia về nhà là được. Mà Tô Mộ Tuyết đúng là người bây giờ hắn muốn lợi dụng, cho nên nên gấp ai không gấp ai Hiên Viên Hạo Dạ nghĩ rất rõ ràng...

Tiểu nha hoàn hơi hơi phúc thân trả lời: “Dạ hoàng tử, khuê danh của tiểu thư nhà nô tỳ có một chữ Tuyết.” Tiểu nha hoàn nói xong, lại cúi đầu. Nhưng trong mắt lại hiện lên u quang, Dạ hoàng tử này cũng chỉ là một kẻ trong đám nhân trung long phượng mà thôi! Mặt ngoài đẹp chút mà thôi, thật kém tầm lòng son của Thành hoàng tử...

Thì ra thật là nàng, tốt lắm, mình còn chưa xuất chiêu, chính nàng đã đưa tới cửa. Tuy rằng hắn không có hứng thú với nữ nhân như vậy, nhưng đều có nhu cầu có sao lại không làm, nghĩ như vậy khẽ gật đầu: “Dẫn đường đi!” Hiên Viên Hạo Dạ thần nhiên cười, hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt.

Tiểu nha hoàn đưa hắn đến cửa Trà Tuyết viên, liền phúc phúc thân ngừng lại nói: “Tiểu thư ở bên trong chờ Dạ hoàng tử, nô tỳ còn phải đến chủ viện hỗ trợ, liền cáo lui trước, Dạ hoàng tử ngài cứ tự nhiên.” Nói xong, cúi đầu xoay người. Có lẽ là tiểu nha hoàn cúi đầu quá thấp, không thấy đường, bà vai không cẩn thận đánh vào người Hiên Viên Hạo Dạ. Tay tiểu nha hoàn rất nhanh chạm vào người Hiên Viên Hạo Dạ một chút, cũng rất nhanh quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: “Dạ hoàng tử, nô tỳ đáng chết, thỉnh Dạ hoàng tử thứ tội, nô tỳ biết sai rồi, lần sau không dám nữa...”

Hiên Viên Hạo Dạ khoát tay, lại phát hiện tiểu nha hoàn quỳ mà không nhìn hắn, mới mở miệng vàng nói: “Đứng lên đi! Không sao.”

“Nô tỳ tạ Dạ hoàng tử, nô tỳ cáo lui.” lúc này tiểu nha hoàn mới đứng dậy, thối lui. Chạm rầy tiêu sái vài bước đánh giá thời gian, cười lạnh quay đầu, nhìn Hiên Viên Hạo Dạ mặt mang ý cười tiêu sái tiến vào Trà Tuyết viên. Hôm nay là ngày đại hôn của đại công tử, phần lớn nha hoàn của Trà Tuyết viên bị chủ nhân dùng kế đưa tới chủ viện hỗ trợ, chỉ có Cận Băng Tâm cùng A Bảo trong vườn. Mà A Bảo, bị Tô Mộ Tuyết nhốt ở phòng bếp trong con thịnh nộ, giờ trong viện chỉ có Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyết. Chủ nhân thật sự là thần cơ diệu toán, ngay cả thời gian đều tính vừa đúng.

Trên quần áo của Hiên Viên Hạo Dạ và Tô Mộ Tuyết đều dính được phấn, nhiều nhất một khắc được hiệu sẽ phát tác, đến lúc đó kế hoạch của chủ nhân có thể thuận lợi tiến hành rồi. Mà lúc mọi người phát hiện gièm pha bọn họ, được đã sớm phát huy, đến lúc đó cho dù Thái y ở đây cũng sẽ tra không được.

Tiểu nha hoàn vừa rồi, không, là Thư Mai cười cười rồi lộn trở lại đi đến Mạnh tịch viên. Như quý mỵ rất nhanh tránh vào phòng Tô Mộ Tịch, quả nhiên, bên trong chỉ có Tô Mộ Tịch, nàng lập tức hành lễ: “Chủ nhân.”

“Thư Mai đã trở lại, mọi chuyện thế nào?” Thư Mai tới đây, nói vậy Hiên Viên Hạo Dạ đã vào Trà Tuyết viên. Tốt lắm, Tô Mộ Tịch nắm chặt quyền sách trong tay, ánh sáng lạnh trong mắt liên tiếp hiện lên. Các người nợ ta, ta sẽ đòi lại các người gấp bội. Tô Mộ Tuyết, không phải người thích Hiên Viên Hạo Dạ sao? Hôm nay sẽ thành toàn người. Cận Băng Tâm, không phải người muốn Tô Mộ Tuyết gả cho Hiên Viên Hạo Dạ làm phi tử sao, đêm nay ta cũng thành toàn người. Nhưng mà, sẽ không để Tô Mộ Tuyết phong cảnh giống kiếp trước, lấy thân phận Tô gia thứ nữ tiến cung. Bởi vì, thân phận Tô gia thứ nữ, Tô Mộ Tuyết không xứng, không chỉ thân phận Tô gia thứ nữ, ta sẽ càng không để nàng có thanh danh tốt mà tiến cung. Tô Mộ Tuyết, người chưa cập kê ta liền cho người đứng ở bên người Hiên Viên Hạo Dạ, người nên cảm kích ta mới đúng.

“Chủ nhân, hết thảy đều tiến hành theo kế hoạch, ngài không cần lo lắng.” Thư Mai nhìn ánh sáng lạnh trong mắt Tô Mộ Tịch, trên người lạnh lùng, thu hồi vừa về bất cần đời vừa rồi. Ánh mắt của chủ nhân, vì sao lại có nhiều hận ý như vậy? Tô Mộ Tuyết và Hiên Viên Hạo Dạ từng thương tổn nàng sao?

“Ừ, đã biết, người đi xuống trước đi!” Tô Mộ Tịch lấy lại tinh thần, thần nhiên lên tiếng. Hiên Viên Hạo Dạ, Cận Băng Tâm, Tô Mộ Tuyết các người phải đứng vững, đêm nay chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi...

Bên này, Hiên Viên Hạo Dạ đi vào Trà Tuyết viên không thấy một bóng người, cũng thấy có chút kỳ quái, nhưng nghĩ ngày đại hôn của Tô Hồng Diệp khẳng định hạ nhân đều đến chủ viện làm việc nên lại buông xuống lòng nghi ngờ. Đi đến khúc ngoặt nơi hành lang, vừa vặn gặp được Tô Mộ Tuyết. Hiên Viên Hạo Thành giật mình, nữ nhân này là một cô nương mới mười ba tuổi sao? Nhìn ít nhất cũng phải bằng tuổi Tô Mộ Tịch. Một cô nương thanh thuần, trên người nàng thứ gì cần có đều có.

Tô Mộ Tuyết đương nhiên cũng thấy Hiên Viên Hạo Dạ, chàng sao có thể tới nơi này? Chồng lại ánh mắt của Hiên Viên Hạo Dạ nàng mắc cỡ đỏ mặt cúi đầu, chẳng lẽ chàng tới để đến gặp mình. Thật tốt quá, nàng còn đang nghĩ làm thế nào mới có thể tiếp cận Dạ hoàng tử? Không ngờ chàng lại đến gặp mình, chàng nhất định có tâm với mình. Một hồi lâu, Tô Mộ Tuyết mới hồi phục tinh thần phúc thân: “Tuyệt Nhi khấu kiến Dạ hoàng tử.”

Hiên Viên Hạo Dạ khom người nâng Tô Mộ Tuyết dậy, tao nhã cười: “Tuyệt Nhi không cần đa lễ, nơi này không có ngoại nhân, xem bốn hoàng tử là người bình thường là được rồi.” Tô Mộ Tuyết vui vẻ, sắc mặt phiếm hồng. Máu hồng đó, cùng với ánh sáng màu đỏ nơi hành lang, quả thật rất dễ nhìn, đẹp mộng lung.

Hiên Viên Hạo Dạ động lòng, kéo tay Tô Mộ Tuyết một chút. Có lẽ thú một nữ nhân như vậy làm thiếp đem về ngắm cũng là lựa chọn không sai, ít nhất

tốt hơn Quân Mạc Sầu nữ nhân ghê tởm kia nhiều.

Tô Mộ Tuyết cảm giác được độ ẩm trên tay, trong lòng mừng như điên, Dạ hoàng tử cư nhiên kéo tay nàng. Dịu dàng lên tiếng hỏi: “Không biết Dạ hoàng tử có có rảnh không? trước đó không lâu Tuyết Nhi học qua trà nghệ, hy vọng Dạ hoàng tử có thể chỉ điểm một chút.” Khó có cơ hội ở cùng một mình với Dạ hoàng tử, lần này tuyết đối không thể buông tha.

“Được.” tâm niệm Hiên Viên Hạo Dạ vừa động, tuy biết như vậy không hợp cấp bậc lễ nghĩa, nhưng nghĩ dù sao lúc này Trà Tuyết viên cũng không có người. Ngồi trong chốc lát chắc là có người biết, sớm thông đồng với Tô Mộ Tuyết càng có lợi cho kế hoạch của hắn, nếu hắn muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế phải có Tô Thanh Hiệp Thừa tướng duy trì. Nghĩ xong, Hiên Viên Hạo Dạ liền gật gật đầu. Tính kế người ta, lại không thể ngờ được chính mình cũng bị người khác tính kế...

Hai người một trước một sau rời khỏi hành lang, đến phòng Tô Mộ Tuyết. Hai người đi vào, lư hương bên trong chậm rãi dâng lên làn khói nhẹ lượn lờ, nhìn rất mong lung. Tô Mộ Tuyết cùng Hiên Viên Hạo Dạ ngồi bên bàn tròn, hai tay Tô Mộ Tuyết không ngừng động bộ trà cụ, Hiên Viên Hạo Dạ còn thật sự chăm chú nhìn. Cứ như vậy một lát sau, Tô Mộ Tuyết rót một ly trà, phóng tới trước mặt Hiên Viên Hạo Dạ: “Thành hoàng tử ngài uống xem, Tuyết Nhi pha có tốt không?”

Hiên Viên Hạo Dạ nâng trà lên đang muốn uống, Cận Băng Tâm ở cách vách nghe tiếng động liền đi được. Nhìn thấy Tô Mộ Tuyết cùng một nam tử ở chung, kinh ngạc một chút, nhìn đến long vân trên y phục của nam tử trong lòng hiểu đại khái, long vân này nàng cũng thấy qua trên y phục Hiên Viên Hạo Thành cùng Hiên Viên Hạo Y. Biết nam tử này là ai, lập tức khom người hành lễ: “Nô tỳ khấu kiến Dạ hoàng tử.” Sao hắn lại tới nơi này? Tuyết Nhi có bản sự lớn như vậy?

“Người là?” Hiên Viên Hạo Dạ nhú mày, không có hảo cảm với người đột nhiên chạy đến, nữ nhân này là ai?

Tô Mộ Tuyết lập tức tiếp nhận nói: “Dạ hoàng tử, đây là Băng di chăm sóc cho Tuyết Nhi đến lớn lên, đối với Tuyết Nhi còn tốt hơn mẫu thân.” Băng di sao lại đến đây? Không phải nàng nói muốn nghỉ ngơi một chút sao?

“À, thì ra là người.” Hiên Viên Hạo Dạ cẩn thận đánh giá Cận Băng Tâm, năm đó chuyện xảy ra ở Minh Nguyệt Cung đương nhiên hắn là biết được. “Nàng” cũng biết, “nàng” nói nữ nhân Cận Băng Tâm là có chút tâm tư. Nếu lợi dụng thích đáng, có thể giúp bọn họ làm rất nhiều chuyện. Tuy hắn không biết một nữ nhân có thể làm gì cho bọn họ, nhưng “nàng” nói đến bây giờ chưa từng sai. Hiên Viên Hạo Dạ nghĩ, liền uống một ngụm trà ngon mà Tô Mộ Tuyết pha.

Cận Băng Tâm tuy có chút tâm tư, nhưng dù sao Hiên Viên Hạo Dạ cũng là hoàng tử, nàng cũng không dám tùy tiện trả lời, chỉ lẳng lặng đứng ở một bên. Hiên Viên Hạo Dạ uống xong trà không bao lâu liền cảm thấy cả người khô nóng, nhất là hạ thân có luồng khí nóng luân chuyển. Cảm giác này hắn từng có, đó là lúc Vi mẹ an bài một nữ nhân cho hắn. Mắt nhìn về phía Tô Mộ Tuyết, trà này sợ là có vấn đề. Nữ nhân này tiện như vậy sao? Bọn họ mới gặp hai lần mà thôi? Cư nhiên dám làm chuyện như vậy...

Cận Băng Tâm thấy thần sắc Hiên Viên Hạo Dạ không đúng, nàng gấp ánh mắt khô nóng hắn nhìn về phía Tô Mộ Tuyết. Nàng không phải là một cô nương ngây thơ cho nên biết chuyện gì xảy ra, năm đó trượng phu ghê tởm của nàng trong đêm động phòng cũng dùng ánh mắt này nhìn nàng, trong lòng Cận Băng Tâm chợt lạnh. Ngửi mùi trong phòng, cảm thấy có chút không đúng, đứng dậy rời khỏi phòng Tô Mộ Tuyết rồi nhẹ nhàng đóng cửa.

Trở lại phòng nàng âm thầm sốt ruột, Tô Mộ Tuyết nha đầu chết tiệt này sao có thể lớn mật như vậy? Lại nghĩ, Tô Mộ Tuyết vốn không phải cô nương mười ba tuổi, năm trước nàng đã có kinh nguyệt. Nếu thực sự có gì với Dạ hoàng tử, dùng việc này uy hiếp Dạ hoàng tử tương lai thì Tuyết Nhi làm sùen phi hắn cũng không dám nói ra, dù sao quan hệ vợ chồng với một cô nương chưa tới tuổi cập kê sẽ ảnh hưởng đến danh dự của hắn, đương nhiên nếu tương lai hắn còn muốn kế thừa ngôi vị hoàng đế. Nếu thực thành công, càng tốt cho kế hoạch của nàng. Nghĩ như vậy, liền yên tâm, nhưng mà nàng không ngờ, suy nghĩ của nàng sẽ làm hỏng hết mọi chuyện, đẩy Hiên Viên Hạo Dạ cùng Tô Mộ Tuyết vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Cận Băng Tâm vừa rời khỏi, Hiên Viên Hạo Dạ liền cảm thấy lửa trong người mình sắp áp không được, phải tìm một chỗ phát tiết. Ánh mắt dò lên nhìn Tô Mộ Tuyết cách đó không xa, trong lòng còn chút lý trí. Tuyết không thể để nữ nhân này thực hiện được, hắn muốn lợi dụng Tô Mộ Tuyết có được sự giúp sức của Tô Thanh Hiệp, nhưng giờ Tô Mộ Tuyết còn chưa cập kê, nếu chạm vào nàng, người trong thiên hạ sẽ nhìn hắn như thế nào? Còn có thể lấy lý do làm cho Tô Mộ Tuyết nhớ đến mình, muốn rời đi, nhưng thân thể lại không nghe sai sử.

Ánh mắt Tô Mộ Tuyết cũng dần dần mê ly, nàng nóng quá, thân thể còn chưa thành thực rung động. Hoa khôi ở Lệ thành đã dạy nàng, nàng loáng thoáng hiểu được chuyện gì xảy ra? Tất cả là Băng di an bài đi! Nếu là Dạ hoàng tử, sớm muộn gì cũng vậy, tìm đập nhanh, Tô Mộ Tuyết nghĩ đến đây liền nhắm mắt chờ mọi chuyện xảy ra.

Mùi thơm mê hoặc người, không ngừng quanh quẩn xung quanh hai người. Lý trí bị mùi thơm tra tấn không còn mấy. Trước mắt Hiên Viên Hạo Dạ

không ngừng biến ảo tư thế nam hoan nữ ái, hòa thiêu trên người càng mạnh nhưng hần vẫn không dám động.

Ánh mắt Tô Mộ Tuyết mê ly, thấy Hiên Viên Hạo Dạ bất động thật lâu không chịu nổi đi đến trước mặt Hiên Viên Hạo Dạ, ngồi vào trong lòng hần, đầu không ngừng chui vào lòng Hiên Viên Hạo Dạ. Hiên Viên Hạo Dạ vẫn là không dám lộn xộn, vạn nhất, vạn nhất bị người phát hiện thì làm sao bây giờ? Tô Mộ Tuyết thấy Hiên Viên Hạo Dạ vẫn bất động, đứng lên, muốn khiêu vũ lần điệu hoa khôi dạy nàng. Nàng nhất định phải làm nữ nhân của Dạ hoàng tử, nhất định phải vượt qua Tô Mộ Tịch. Nàng tin tưởng, chỉ cần nàng có thể trở thành nữ nhân của Dạ hoàng tử nàng liền có biện pháp lên làm hoàng hậu. Chỉ cần nàng lên làm hoàng hậu, sẽ không ai dám hoài nghi nàng không phải nữ nhi của Tô Thanh Hiệp, càng không ai dám hoài nghi nàng không ưu tú bằng Tô Mộ Tịch. Tâm tính vì bị Cận Băng Tâm giáo dục từ nhỏ mà vạn vẹo, làm nàng không muốn buông tha, thậm chí dù làm thế nào cũng phải vượt qua Tô Mộ Tịch.

Tô Mộ Tuyết vừa đứng lên, Hiên Viên Hạo Dạ thở sâu, ngửi được mùi hương dụ người trên thân Tô Mộ Tuyết, hạ phúc kêu gào càng lợi hại hơn. Một tia lý trí cuối cùng cũng biến mất vô tung, ôm lấy Tô Mộ Tuyết đi vào giường trong nội thất.

Lý trí của hai người đều không còn, cứ chỉ như điên rồi, chỉ biết dây dưa gắn chặt lẫn nhau. Chốc lát đã thoát hết quần áo trần truồng, Hiên Viên Hạo Dạ sốt ruột đặt Tô Mộ Tuyết ở dưới thân, đi thẳng vào chủ đề. Dù sao Tô Mộ Tuyết cũng là xử nữ, hạ thân như bị người dùng dao phá mở thống khổ thân ngâm. Nhưng lý trí người trên thân nàng đã sớm không còn, nào còn biết thương hương tiếc ngọc, chỉ lo tiến tới thật mạnh.

Cận Băng Tâm tại cách vách nghe được tiếng thân ngâm, cương một chút, đứng lên đến đại môn, dừng cho ai thấy mới tốt, bằng không mọi người đều xong. Cận Băng Tâm biến mất tại hành lang, Thư Ngọc cười lạnh từ chỗ tối đi ra, rất nhanh tiêu sái đến cửa phòng Tô Mộ Tuyết. Nghe được tiếng thân ngâm tu nhân bên trong, biểu cảm trên mặt quái dị, đứng dậy đi đến phòng bếp. Đi tới cửa, sờ sờ khóa cửa nhìn kỹ, Thư Ngọc liền nhổ cây trâm duy nhất trên đầu xuống, nhắm ngay khóa mắt, dễ dàng mở cửa. Sợ người ở bên trong không nghe thấy, còn cố ý gõ vài cái lên cửa, gõ xong liền dùng sức đẩy cửa phòng bếp, làm cửa mở thật to.

A Bảo đang lui mình ở bên trong, nghe được tiếng vang mở mắt, thấy cửa mở. Trong lòng vui vẻ, Tô Mộ Tuyết đồng ý thả nàng đi ra sao? Vậy nàng phải nhanh nhanh đi hầu hạ hai nữ nhân kia, bằng không còn bị nhốt ở trong này nữa. Đứng dậy, sửa sang lại quần áo trên người, đi đến phòng Tô Mộ Tuyết. Đi tới cửa, liền nghe thấy tiếng động không tầm thường. A Bảo là một tiểu nha hoàn không có cơ hội tiếp xúc với ngoại giới, đương nhiên không hiểu chuyện nam nữ. Còn tưởng Tô Mộ Tuyết bị bệnh, sốt ruột đưa tay chuẩn bị đẩy cửa đi vào.

Thư Ngọc ở chỗ tối thấy động tác của A Bảo, nhãn tình sáng lên, lấy ra hòn đá nhỏ đã sớm chuẩn bị trong lòng, dùng mười thành lực đạo đạn đến A Bảo trên đùi. Thình lình bị đau khiến A Bảo thất thanh kêu to, bình thường A Bảo không là một cô nương dịu dàng, lúc này tiếng kêu đau càng lớn hơn nữa. Tiếng kêu này, đương nhiên truyền ra ngoài. Cận Băng Tâm canh giữ ở cửa nhất thời nóng nảy, không biết làm như thế nào mới tốt, tiếp tục canh giữ hay là vào xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Không đến nửa khắc, Vương Hương Tú cùng một vài phu nhân nghe được tiếng đuổi tới cửa Trà Tuyết viên, thấy Cận Băng Tâm vẻ mặt khó xử đứng ở nơi đó. Vương Hương Tú mang theo người tới đây Cận Băng Tâm ra chuẩn bị đi vào, không ngờ, Cận Băng Tâm lập tức nhảy tới, ôm lấy chân Vương Hương Tú, cuống quýt nói: “Phu... Phu nhân, nhị... Nhị tiểu thư không ở trong vườn, ngài, ngài đừng đi vào.” Dù như thế nào cũng không thể để những người này đi vào. Nếu nhìn thấy Dạ hoàng tử cùng Tuyết Nhi đang... Không chỉ Tuyết Nhi, ngay cả Dạ hoàng tử cũng có khả năng gặp phiền toái, giao hợp với tiểu thư chưa tới tuổi cập kê, nàng nghĩ cũng không dám nghĩ... Lúc này, lại hối hận ý tưởng vừa rồi không thôi, nhưng đã quá muộn, chỉ có thể nghĩ biện pháp không cho người khác biết chuyện gì xảy ra ở Trà Tuyết viên.

Nhưng mà, dù tâm kế của người có lợi hại như thế nào, cũng đánh không lại người không phân rõ phải trái. Quân Mạc Sầu vốn tìm Hiên Viên Hạo Dạ một buổi tối cũng không tìm được, lúc này thấy nữ nhân là lợi này càng không có hảo cảm. Rút roi bên hông dùng sức đánh vào lưng Cận Băng Tâm: “Cút ngay, người là ai mà dám chắn đường chúng ta...” giờ tâm tình nàng không tốt, đang muốn xem náo nhiệt đây.

Lưng Cận Băng Tâm đau xót, tay liền buông lỏng. Vương Hương Tú hung hăng đạp nàng một đạp, mang theo người đi vào. Mấy ngày hôm trước Tịch nhi đã nói trước với bà đêm nay Trà Tuyết viên xảy ra chuyện, đề bà mang nhiều phu nhân đến đây. Bà không biết chuyện gì xảy ra, nhưng Tịch nhi nha đầu kia đã nói như vậy khẳng định là có đạo lý.

Đoàn người đi đến cửa phòng Tô Mộ Tuyết, liền thấy A Bảo ôm chân ngã trên mặt đất, mà trong phòng lại truyền đến tiếng động làm sắc mặt các phu nhân một so với một càng khó coi, đều biết chuyện gì xảy ra. Không ngờ Tô gia thứ nữ lại không có tự ái như vậy, trong ngày thành thân của đại ca lại loạn giao hoan với nam nhân.

Sắc mặt Vương Hương Tú xanh mét, dù thế nào bây giờ trên danh nghĩa nữ nhân kia vẫn là nghĩa nữ của bà, sao lại không biết liêm sỉ như vậy? Giống như tiện nhân nương của nàng. Lập tức, ánh mắt trầm xuống, cũng tốt, dùng chuyện này ép nàng cùng Cận Băng Tâm rời đi Tô gia. Vương Hương Tú nghĩ như vậy, mắt hiện lên dị quang, đề Ngọc Dung đi thông báo cho Tô Thanh Hiệp chuyện xảy ra nơi này.

Một đám phu nhân đều đỏ mặt ngượng ngùng mở miệng, đề nữ nhi nhà mình rời đi nơi này. Mà nội thất, mùi hương đã tiêu thất, hai người trên giường đã ** xong, cuối cùng khôi phục chút thần trí. Tô Mộ Tuyết còn không kịp thẹn thùng kêu đau đã nghe bên ngoài có tiếng vang, gấp đến độ chôn mình bên trong chăn không dám thò đầu ra, bên ngoài sao lại có nhiều người như vậy? Có phải Băng đi giờ trò quý hay không?

Hiên Viên Hạo Dạ đẩy chăn, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét. Nhưng hần càng lo lắng, tại sao có thể như vậy? Nếu việc này để Quân gia biết, Quân Mạc Sầu bà điên kia không biết sẽ nháo thành bộ dáng gì nữa. Vội vàng suy nghĩ, lại quên mặc quần áo.

Hiên Viên Hạo Dạ vừa nghĩ đến Quân Mạc Sầu, mà tính Quân Mạc Sầu vốn nóng nảy, gặp mọi người bất động nhin không được. Rốt cuộc trong phòng Tô Mộ Tuyết đã xảy ra chuyện kỳ quái gì mà mọi người ngượng ngùng không dám đi vào. Cô nương này tính tình cũng thẳng, từ nhỏ ở trong quân cùng phụ thân, mẫu thân lại chết sớm, cho nên đối với chuyện nam nữ vẫn là một tờ giấy trắng, đương nhiên không có khả năng biết bên trong đã xảy ra chuyện gì. Quân Mạc Sầu chờ sốt ruột, không đợi chúng phu nhân lên tiếng ngăn cản, rất nhanh vén màn liền vào nội thất.

Vừa thấy nam tử trên giường thân mình xích lửa thì cho dù có ngốc cũng biết chuyện gì xảy ra. Quân Mạc Sầu luôn luôn buh hăn cả ngày ngốc đứng ngay tại chỗ, thẳng tắp giống cọc gỗ. Đám người Vương Hương Tú đứng ở ngoài màn, sốt ruột không biết làm thế nào mới tốt? Đi vào, bên trong có nam nhân thân mình trần truồng, Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyết không biết xấu hổ, mặt mũi các nàng lại không chịu nổi. Không vào, sẽ không biết gian phu này là ai, Quân đại tiểu thư cũng đã đi vào, nếu có chuyện gì Quân Vô Thường cũng không phải dễ chọc .

Lúc một đám người bỏi rời ở cửa, Quân Mạc Sầu đã chậm rãi phục hồi tinh thần, lạnh lùng nhìn Hiên Viên Hạo Dạ. Đi đến bên cạnh Tô Mộ Tuyết kéo lấy chân, chân vừa rời khỏi liền nhìn thấy thân mình đầy vết ứ thanh của Tô Mộ Tuyết, còn người được mùi là lạ. Dạ dày không ngừng quay cuồng, ghê tởm muốn nôn. Rút ra roi bên hông dùng sức quất mấy roi trên thân thể vốn đầy ứ thanh của Tô Mộ Tuyết, Tô Mộ Tuyết bị đánh kêu to liên tục. Nghe tiếng kêu, lúc này đám phu nhân ở cửa đều vào, nhìn thấy Hiên Viên Hạo Dạ đang mặc quần áo còn có Tô Mộ Tuyết cả người đầy dấu vết hoan ái, đều hiểu được chuyện gì xảy ra. Gian phu này, thì ra là Dạ hoàng tử!

Quân Mạc Sầu đánh mấy roi, thu lại roi mang theo máu: “Roi này, là tặng cho người đồ không biết liêm sỉ.” Nói xong, lạnh lùng nhìn Hiên Viên Hạo Dạ đứng ở một bên như không có chuyện gì liên quan đến mình: “Hiên Viên Hạo Dạ, chuyện hôm nay, xem như người giỏi, chạy đến quý phủ người ta ngủ với nữ nhi người ta. Nhưng mà, người nhớ kỹ cho ta, chuyện người thương nghị với cha ta coi như xong, muốn ta gả cho người á, bốn cô nương chề người bản!” Nói xong, liền thẳng lưng rời khỏi. Nàng vốn không muốn gả cho Hiên Viên Hạo Dạ, biết tương lai hẳn sẽ ba vợ bốn nàng hầu. Nhưng mà, biết cùng nhìn thấy là hai việc khác nhau, nàng thật sự cảm thấy dùng chung một nam nhân với nữ nhân khác rất bẩn.

Hiên Viên Hạo Dạ nắm chặt tay, không nói một lời, giờ hẳn có thể nói gì? Vốn đã bị bắt gian tại giường, giờ điều duy nhất hẳn có thể nghĩ đến chính là rời đi nơi này giải thích với Quân Vô Thường. Nam nhân có mấy phụ nhân vốn không tính cái gì... Hơn nữa hẳn bị Tô Mộ Tuyết tính kế. Nhất định không có việc gì, Quân Vô Thường nhất định sẽ gả Quân Mạc Sầu cho hẳn, phụ hoàng cũng nhất định sẽ không biết chuyện hôm nay.

Tô Mộ Tịch ở Mạnh tịch viên nghe xong Thư Ngọc hồi bẩm, cười uống ngụm trà, đứng dậy rời khỏi phòng mình, mang theo Hoa Ngừ cùng Xảo Tâm đi tới Trà Tuyết viên. Muội muội xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng làm tỷ tỷ sao có thể không tới?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Tô Mộ Tịch dẫn người đi đến cửa Trà Tuyết viên liền gặp Cận Băng Tâm ánh mắt vô thần ngồi yên tại cửa, Tô Mộ Tịch cười lạnh một cái giống không thấy nàng mà tiến vào viện. Một chút đã kích đã không thừa nhận nổi, về sau không phải là người muốn đi tìm chết sao?

Khi ba người đi đến Trà Tuyết viên, Tô Mộ Tuyết cùng Hiên Viên Hạo Dạ đều đã mặc xong quần áo, mọi người đều ở ngoại thất không ai dám nói chuyện đều chờ Tô Thanh Hiệp đến. Tô Mộ Tịch đi đến trước Hiên Viên Hạo Dạ hơi hơi phúc thân: “Thần nữ khấu kiến Dạ hoàng tử.”

Lúc này Hiên Viên Hạo Dạ mới hơi hơi lấy lại tinh thần, ý bảo Tô Mộ Tịch không cần đa lễ. Tô Mộ Tịch đứng lên, lại hành lễ Vương Hương Tú: “Nương, các vị phu nhân. Nương, trong viện của muội muội xảy ra chuyện gì? Lúc tiểu nha hoàn thông báo cho Tịch nhi trông thực vội vàng.”

Vương Hương Tú nhìn vẻ mặt vô tội của nữ nhi, có chút không rõ chuyện đêm nay rốt cuộc có liên quan đến Tịch nhi hay không. Mặc dù bà không thích Tô Mộ Tuyết cùng Cận Băng Tâm, nhưng bà không hy vọng việc này là Tịch nhi làm. Lập tức lắc đầu trong lòng, sẽ không là Tịch nhi, sẽ không... Lấy lại tinh thần, thần sắc trên mặt cũng nghiêm khắc chút, không muốn Tịch nhi biết chuyện ghê tởm như vậy: “Tịch nhi, con đi xuống nghỉ ngơi. Chuyện nơi này Tịch nhi không cần lo lắng, Tô Mộ Tuyết không có việc gì.”

Các vị phu nhân ở đây đều hiểu được chuyện gì. Tô Mộ Tuyết này không phải thân sinh của Tô phu nhân! Bà đối xử với Tô Mộ Tịch và Tô Mộ Tuyết hoàn toàn bất đồng, chuyện này, người làm mẫu thân như các nàng nhìn xem mà hiểu rõ. Vài phu nhân biết chuyện năm đó âm thầm khinh bỉ Tô Mộ Tuyết, chiếm thân phận Tô gia thứ nữ còn dám làm ra chuyện bực này.

Tô Mộ Tịch nghe xong mẫu thân nói, nhu thuận gật gật đầu: “Vâng, nữ nhi lo lắng muội muội nên đến xem, nếu muội muội không có việc gì, vậy Tịch nhi cáo lui trước.” Tô Mộ Tịch cười, nhưng nụ cười lại không đạt đáy mắt. Sính làm vợ, trộm làm thiếp, Tô Mộ Tuyết, đời này người đừng tưởng xoay người. Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân nào, lấy tâm tính của Hiên Viên Hạo Dạ, đời này sẽ không để Tô Mộ Tuyết sống quá tốt.

Đi tới cửa đã thấy Tô Thanh Hiệp nét mặt xanh mét mang theo nhị ca cùng tam ca đi vào Trà Tuyết viên, Tô Mộ Tịch kêu một tiếng. Tô Thanh Hiệp lập tức sầm mặt: “Tịch nhi tới nơi này làm gì? Mau hồi Mạnh tịch viên đi.” Tô Thanh Hiệp thật không ngờ, Tô Mộ Tuyết một cô nương gia lại dám làm ra chuyện như vậy. Lúc này lo lắng trong lòng, cũng không hy vọng Tịch nhi nhìn thấy những thứ không sạch sẽ đó.

Tô Mộ Tịch cười cười, biết tâm tư của cha mẹ: “Tịch nhi biết, cha xử lý sự tình xong cũng sớm đi nghỉ ngơi đi! Tịch nhi cáo lui trước.” Giương mắt, nhìn nhìn Cận Băng Tâm phía sau Tô Thanh Hiệp. Cũng đứng, lấy tâm tư của Cận Băng Tâm, lúc này hẳn là đã hoàn hồn. Nhưng mà, phòng chừng vẫn chưa nghĩ ra phương pháp ứng đối. Có thể làm thế nào, sự thật xảy ra thế, cho dù có làm thiếp của Hiên Viên Hạo Dạ cũng phải đến tuổi cập kê mới tiến cung được. Đây là quy củ của Hiên Viên hoàng thành, tiểu thư đại gia tộc ở Hiên Viên hoàng thành phải cập kê mới có thể thành hôn, làm vợ hay làm thiếp đều là như nhau.

Tô Mộ Tịch rời đi cũng không có vẻ Manh Tịch viên mà mang theo Hoa Ngừ cùng Xảo Tâm đi tới Hồng Diệp viên. Nhìn màu đỏ lủa là hộp với ánh sáng đỏ bên trong, thần nhiên cười cười. Đại ca nhất định sẽ hạnh phúc, mọi người ở Tô gia đều hạnh phúc, bởi vì nàng sẽ dùng hết toàn lực đi thủ hộ .

Hoa Ngừ dù sao cũng theo Tô Mộ Tịch nhiều năm như vậy, cũng hiểu biết chút tâm tình của nàng: “Tiểu thư, đại công tử nhất định sẽ hạnh phúc, Lâm tiểu thư, không, thiếu phu nhân là một nữ nhân vô cùng tốt.”

“Ừ, nhất định sẽ.” ánh mắt Tô Mộ Tịch có chút nóng dùng sức gật đầu, đại ca Tô Mộ Tịch nàng sao có thể không hạnh phúc.

Trong phòng thấp một đôi nến đỏ, chiếu càng sáng chữ song hi đỏ thắm. Tô Hồng Diệp một thân hi phục, có chút bất an hít một hơi thật sâu vén khăn voan trên đầu Lâm Nhượng Mai. Giật mình một chút, nàng còn đẹp hơn mấy ngày trước đây. Mà nàng, giờ là thê tử của hắn. Tâm, lập tức yên ổn.

Lâm Nhượng Mai rũ mắt không dám nhìn hắn, hơi hơi dùng sức nắm chặt tay. Là đau, nàng không phải đang nằm mơ, nàng thật là thê tử của chàng. Trong lòng bồi rối lại chờ mong, mình thật sự có thể làm tốt thê tử của chàng sao? Đợi nửa ngày, thấy Tô Hồng Diệp không nhúc nhích nàng có chút không yên .

Tô Hồng Diệp nhìn tiểu thê tử còn bất an hơn chính mình, Tô Hồng Diệp bình tĩnh lại. Bưng hai ly rượu đặt dưới nến đỏ đến trước mặt Lâm Nhượng Mai, gọi nhẹ: “Mai nhi, nên uống rượu hợp cần.” Uống rượu này xong, về sau hắn và Mai nhi chính là một thể, vĩnh viễn sẽ không tách rời.

Lâm Nhượng Mai khẽ nâng đầu, tiếp nhận ly rượu. Tô Hồng Diệp ngồi bên giường, hai người giao tay uống xong rượu, Tô Hồng Diệp lại lấy ly rượu trong tay Lâm Nhượng Mai. Khi lấy ly rượu, tay Tô Hồng Diệp đụng phải Lâm Nhượng Mai. Mặt hai người, thoáng chốc đều đỏ. Xem ra đêm động phòng hoa chúc này, còn nhiều thẹn thùng ...

Tô Mộ Tịch đứng trong viện trong chốc lát, Xảo Tâm cảm thấy tiết trời có chút lạnh lên tiếng nói: “Tiểu thư, thời gian không còn sớm, ngài sớm hồi Manh tịch viên đi thôi! Bằng không, Thành hoàng tử không gặp ngài lại không chịu ngủ.” Tiểu thư bất luận làm gì, chỉ cần nhắc tới Thành hoàng tử tiểu thư đều đề ý.

Nghĩ đến dáng vẻ ngốc nghếch đáng thương của tên kia nhìn chính mình, Tô Mộ Tịch bất giác mỉm cười, gật gật đầu: “Ừ, chúng ta hồi Manh tịch viên.” chuyện ở Trà Tuyết viên để cho cha xử lý đi! trên danh nghĩa Tô Mộ Tuyết vẫn là đích nữ của Tô gia, cha muốn mặc kệ cũng không được .

Đi đến cửa Manh tịch viên, Tô Mộ Tịch liền nhìn thấy Hiên Viên Hạo Thành đáng thương hề hề đứng ở cạnh cửa. Vừa thấy nàng trở về, liền chạy đến bên người nàng bĩu môi: “Tịch nhi, nàng đã về rồi, vừa rồi nàng đi đâu? Sao không mang Thành nhi đi với?” Về không được tự nhiên vừa rồi lập tức không thấy, giống như chim sẻ lú rú vây quanh Tô Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch bật cười nhìn mặt Hiên Viên Hạo Thành biến thành cái bánh bao, giận dữ: “Tịch nhi đi làm chuyện nữ nhi, không thể mang Thành nhi theo. Nhưng mà, giờ Tịch nhi mệt mỏi quá, Tịch nhi buồn ngủ.”

Cúi đầu trạc ngón tay, nói thầm nửa ngày thanh âm mới lớn hơn chút: “Nhưng mà, Thành nhi không phải nữ hài tử... Thành nhi không phải nữ hài tử vì sao lại không thể đi với Tịch nhi? Kỳ thị nam hài sao?” Thấy mình nói không có ai đề ý, Hiên Viên Hạo Thành vô tội lại đáng thương nhìn nhìn Tô Mộ Tịch, kéo tay nàng: “Tịch nhi, Tịch nhi đừng ngủ sớm như vậy. Hay là, nàng ngủ, Thành nhi kể chuyện xưa cho nàng được không?”

Tô Mộ Tịch cười nhẹ mặt đỏ lên, nhớ tới chuyện người này ăn vụng đầu hủ của mình: “Không cần, Tịch nhi buồn ngủ, ngày mai Tịch nhi còn phải mang Hạo Thành đi một nơi, huynh cũng phải ngoan ngoãn đi ngủ sớm.”

“Không cần... Thành nhi kể chuyện xưa cho Tịch nhi...” Bĩu môi, cố chết lôi kéo tay Tô Mộ Tịch không thỏa hiệp. Hôm nay là ngày đại ca Tịch nhi thành thân, có đêm động phòng hoa chúc. Nhưng mà hắn không thành thân với Tịch nhi, không có đêm động phòng hoa chúc, không có cũng không sao, Thành nhi có thể chơi xấu ngốc trong phòng Tịch nhi chốc lát, như vậy cũng được...

Nhìn cái tên mặt dày mày dạn, Tô Mộ Tịch khóc cười không được, nhưng mà vẫn cố gắng lên tiếng trả lời: “Không thể, Tịch nhi thật sự muốn ngủ, bằng không, ngày mai không đề ý tới huynh.”

Hiên Viên Hạo Thành bĩu môi nhưng không chịu rời đi, không được, hắn nhất định phải kể chuyện xưa cho Tịch nhi. Dù sao mỗi lần Tịch nhi nói không đề ý tới hắn cuối cùng cũng đề ý, cho nên, hắn không sợ, kiên định lắc đầu, tỏ vẻ không muốn. Tô Mộ Tịch bất đắc dĩ, đành phải đưa Hiên Viên Hạo Thành đến phòng ngoại thất của mình, gặp Hiên Viên Hạo Thành vẫn không chịu buông, thở dài nói: “Huynh muốn kể chuyện xưa thì cũng phải để Tịch nhi tắm rửa trước đã, sau đó lại kể!”

Hiên Viên Hạo Thành buông tay, đỏ mặt đứng tại chỗ cười ngây ngô. Tịch nhi muốn tắm rửa, có phải giống Thành nhi trước khi tắm sẽ cời sạch hay không, nghĩ đến hình ảnh Tịch nhi cời sạch, mặt Hiên Viên Hạo Thành càng đỏ hơn. Hoa Ngừ cùng Xảo Tâm nhìn thoáng qua, che miệng cười trộm, Thành hoàng tử bị tiểu thư các nàng chọc ghẹo đều thẹn thùng .

Tô Mộ Tịch tắm rửa xong mặc áo sơ mi nằm trên giường, cũng không quản người đứng bên ngoài. Chẳng qua, thời gian càng lâu, trong lòng lại càng nghĩ đến về mặt uất ức đáng yêu của hắn.

Không ngoài Tô Mộ Tịch sở liệu, Hiên Viên Hạo Thành đang bất tay tính thời gian, vì sao lâu như vậy Tịch nhi vẫn chưa đi ra? có phải Tịch nhi ngủ quên trong nước hay không, nhưng Hoa Ngừ cùng Xảo Tâm đều đi ra, vạn nhất Tịch nhi cảm lạnh làm sao bây giờ? Tịch nhi không thể cảm lạnh, cảm lạnh thân thể sẽ không thoải mái, lần trước hắn bị cảm lạnh phải uống thật nhiều thuốc đắng. Cho nên, hắn phải đi cứu Tịch nhi ra sao? Ừ, nhất định phải...

Thật cẩn thận đẩy cửa nội thất, đứng ở cửa một chút, hơi do dự, vẫn nên đi vào đi, Tịch nhi không thể sinh bệnh. Tâm bất an đi vào nội thất, thấy Tô Mộ Tịch đã ngủ trên giường. Hiên Viên Hạo Thành tức giận hậu quả thực nghiêm trọng, tức giận tiêu sái đến bên giường: “Tịch nhi, nàng đã tắm rửa

xong vì sao không gọi Thành nhi vào, nàng không tuân thủ lời hứa.”

Thấy hần vào, Tô Mộ Tịch cũng không để ý mà chậm rãi hỏi: “Sao Tịch nhi lại không tuân thủ lời hứa, huynh nói lý do xem thử.” Nhìn hần tức giận chu miệng, Tô Mộ Tịch cảm thấy rất đáng yêu rất muốn chọc hần.

Bối rối nửa ngày, rốt cục Hiên Viên Hạo Thành tìm được lý do: “Chúng ta đã nói Tịch nhi tắm rửa xong thì gọi Thành nhi vào, kể chuyện xưa cho Tịch nhi. Tịch nhi tắm rửa xong rồi vì sao không gọi Thành nhi vào?” Ô ô... Tịch nhi nói không giữ lời, Thành nhi không bao giờ để ý Tịch nhi nữa.

Tô Mộ Tịch làm bộ như không biết, nghiêng đầu vô tội hỏi: “Tịch nhi đồng ý khi nào? Đều là Thành nhi tự nói, rõ ràng một chữ Tịch nhi cũng chưa nói.” Vô vô tội, ai không biết, hi hi...

Cái này Hiên Viên Hạo Thành im lặng, hình như là có chuyện như vậy, Nhưng mà... Nhưng mà... vì sao hần vẫn cảm thấy là Tịch nhi không đúng?

Nhìn hần bối rối khó xử, Tô Mộ Tịch không trêu chọc hần nữa: “Không phải muốn kể chuyện xưa sao? Tịch nhi đang chuẩn bị nghe, không kể Tịch nhi phải nghỉ ngơi nha!” Nói xong muốn nhắm mắt lại.

“Không cần, không cần, Thành nhi kể, trước kia có ngôi miếu, trong miếu có ba tiểu hòa thượng...” Nói xong, Hiên Viên Hạo Thành liền dùng giọng nói thực non nớt tí te nói xong. Kỳ thật người này chuyện khác sẽ không biết, nhưng mỗi lần kể chuyện xưa cho Tô Mộ Tịch đều như vậy.

Tô Mộ Tịch cũng thực nể tình mà chăm chú nghe. Nhìn người trước mắt hồng nhiên như hải đồng, Tô Mộ Tịch vươn tay giữ chặt Hiên Viên Hạo Thành. Thật hy vọng hần có thể vĩnh viễn như vậy, bất luận mình biến thành bộ dáng gì, hần đều giống như bây giờ quấn quýt lấy chính mình kể chuyện xưa cho mình nghe: “Hạo Thành, thật lâu thật lâu về sau, huynh vẫn cứ kể chuyện xưa cho Tịch nhi nghe như nữa chứ?” Tô Mộ Tịch sợ, vì không để cho Hiên Viên Hạo Dạ làm hoàng đế, nàng phải chống lại người đứng sau hần. Nếu có một ngày, nàng vì thủ hộ mà trở thành người không từ thủ đoạn, Hạo Thành, hần có còn như bây giờ ý lại tin nhiệm chính mình hay không?

Nàng hy vọng Hạo Thành vẫn bảo tâm lòng son như thế, lại hy vọng xa vời hần có thể hiểu được mình lo lắng bảo hộ. Như vậy, cho dù nàng đầu không lại người đứng sau Hiên Viên Hạo Dạ, Hạo Thành cũng có thể bình an.

Hiên Viên Hạo Thành nhìn ánh mắt Tô Mộ Tịch, đột nhiên xem hiểu cảm xúc trong mắt nàng. Lấy tay cầm bàn tay Tô Mộ Tịch, tay hần đã rất lớn, có thể nắm hết bàn tay Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, lúc nào Thành nhi cũng sẽ kể chuyện xưa cho Tịch nhi nghe. Dù Tịch nhi biến thành bộ dáng gì đi nữa, Thành nhi đều đi theo Tịch nhi. Nếu có một ngày Tịch nhi mệt mỏi, hãy để Thành nhi thủ hộ Tịch nhi được không?”

Hiên Viên Hạo Thành có thể nói ra lời này, làm cho Tô Mộ Tịch kinh ngạc trong chốc lát, lập tức gật gật đầu: “Được, nếu Tịch nhi mệt mỏi thì đến lượt Thành nhi thủ hộ Tịch nhi. Nhưng mà, bây giờ Thành nhi phải kể chuyện xưa cho Tịch nhi nghe nha...”

Lúc này Hiên Viên Hạo Thành mới tiếp tục kể, Tô Mộ Tịch nghe nghe liền ngủ. Hiên Viên Hạo Thành dừng lại, chăm chú nhìn Tô Mộ Tịch. Có chút không vui cúi đầu, Tịch nhi, có phải nàng thất vọng về Thành nhi hay không? Bởi vì Thành nhi không là anh hùng giống đại ca Tịch nhi, cũng không phải là người đứng đầu thiên hạ giống phụ hoàng.

Hần làm không tốt như Đại ca Tịch nhi, hần cũng không quản được Hiên Viên hoàng triều như phụ hoàng. Hần chỉ thầm muốn làm tốt hài tử của phụ hoàng cùng mẫu hậu, làm tốt trượng phu tương lai của Tịch Nhi. Nhưng mà, nếu Tịch nhi thất vọng, hần sẽ cố gắng biến chính mình thành người như phụ hoàng, như vậy có phải Tịch nhi sẽ vui vẻ hơn một chút hay không?

Nghĩ xong, Hiên Viên Hạo Thành đứng lên, hôn nhẹ lên trán Tô Mộ Tịch. Tịch nhi, đây là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta! Hần cũng phải trở về phòng, không thể ngủ lâu lắm. Đình mẹ nói hần và Tịch nhi còn chưa thành thân, không thể ở lại lâu trong phòng Tịch nhi.

Bên này bình yên vô sự ngủ, Trà Tuyết viên lại đã trải qua một hồi gió lốc. Khi Tô Thanh Hiệp đi vào Trà Tuyết viên, Vương Hương Tú đã để các vị phu nhân đều trở về, dù sao nên nhìn đều thấy được. Lại lưu chỉ càng thêm xấu hổ. Tô Thanh Hiệp vào phòng không ngồi xuống, nâng tay liền tát mạnh Tô Mộ Tuyết một cái. Xanh mặt, hành lễ với Hiên Viên Hạo Dạ: “Dạ hoàng tử, việc hôm nay, ngày mai thần sẽ tự thỉnh chỉ thị của Hoàng Thượng, mời Dạ hoàng tử về trước!” một hoàng tử phẩm tính bất chính như vậy, sao có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Hiên Viên Hạo Dạ cũng biết vì sao Tô Thanh Hiệp như vậy, nhưng việc này không đơn giản, Tô Mộ Tuyết tuy đẹp nhưng không có khả năng làm hần kim lòng không được, khẳng định là do trà hần uống có vấn đề: “Tô thừa tướng, việc này bản hoàng tử sẽ cho người một công đạo. Nhưng mà, mọi thứ trong phòng đều phải kiểm tra kỹ.” Nói xong, liền cho người vào trong cung thỉnh Thái y.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Tô Thanh Hiệp tức giận ngồi ở vị trí thượng vị mà xanh mặt, trong lòng vô cùng hối hận lúc trước sao lại vì ân tình cùng hoài nghi mà thu Tô Mộ Tuyết

làm đích nữ. Giờ khen ngược, nàng dám làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy, xem ra hẳn phải suy nghĩ cẩn thận chuyện Tô Mộ Tuyết. Mặc dù hẳn tuyên bố với bên ngoài Tô Mộ Tuyết là đích nữ, nhưng tên cùng ngày sinh của nàng vẫn chưa nhập Tô gia từ đường, không xem là nữ nhi của Tô Thanh Hiệp hẳn...

Vương Hương Tú ngồi ở bên kia trà bàn không nói, nhận nữ nhi của một tiện nhân làm nữ nhi vốn đã là chuyện nóng lòng, đừng hy vọng mình có tài cán vì Tô Mộ Tuyết mà đòi công đạo. Chuyện nam nữ hoan ái là chuyện một cây làm chẳng nên non, hơn nữa nhìn Tô Mộ Tuyết phải là ước gì bỏ lên ngay giường của Dạ hoàng tử.

Cận Băng Tâm đứng ở một bên, sắc mặt rất khó xem, vì sao nàng liền lại quên A Bảo bị nhốt trong phòng bếp, nha đầu kia đi ra như thế nào? Việc này phải điều tra kỹ. Đều do nàng quá sơ suất, sao lại quên trong phòng bếp còn có A Bảo. Giờ rốt cuộc nên làm như thế nào? Phủ Thừa Tướng có thể đuổi các nàng đi hay không? Nàng không muốn rời đi, nàng còn không có được thứ nàng muốn. Nhìn nam nhân vẻ mặt xanh mét, cảm thấy không cam lòng, trên đời không có mèo ăn trộm chui sạch mép, nàng nhất định sẽ có cơ hội.

Tô Mộ Tuyết đứng ở một bên, cúi đầu cắn chặt môi. Đau đớn nóng rát trên mặt để nàng cảm nhận sâu sắc mình không phải đang nằm mơ, tại sao mọi chuyện có thể như vậy? Rõ ràng nàng là có thể thành công, nếu không có người phát hiện, cho dù không thể làm chính phi của Dạ hoàng tử. Lấy thân phận Tô gia thứ nữ nàng cũng có thể làm sủng phi, chỉ cần làm sủng phi sau đó sinh hạ long tử trước, như vậy vị trí chính phi sớm muộn gì đều là của nàng không phải sao? Vì sao Băng đi lại để người phát hiện, nàng ta có ý sao? Có phải thấy mình sống tốt hơn nàng ta nên không cam lòng? Nếu... Nếu Thái y tra được Băng đi hạ được thì làm sao bây giờ? Chẳng những không làm được sủng phi, Dạ hoàng tử cũng nhất định sẽ không tha thứ cho mình. Đều do Băng đi, làm sao có thể hạ thủ đoạn ti tiện như vậy?

Thái y đến cẩn thận tra xét nước trà trên bàn, còn có hương liệu trong phòng, xác định đều không có vấn đề. Tô Thanh Hiệp nhẫn nại nghe xong, “Rầm” một tiếng vỗ mặt bàn, âm trầm lạnh lẽo: “Đêm đã khuya, Dạ hoàng tử vẫn nên trở về đi! Sáng ngày thần sẽ tiến cung xin chỉ thị của Hoàng Thượng.” Dạ hoàng tử đã sớm muốn mượn sức hắn, sao lại không biết. Thành hoàng tử quả thật không có khả năng ngồi lên vương vị, nhưng Dạ hoàng tử vì mượn sức hắn mà dám làm ra chuyện vô sỉ xấu xa bạc bẽo này, Tô Thanh Hiệp hẳn nguyện từ quan cũng sẽ không phù trợ người như vậy thượng vị. Người như vậy kế thừa ngôi vị hoàng đế thì dù có năng lực cũng sẽ thế nào, chỉ biết tận tình tham sắc mà thôi.

Hiên Viên Hạo Dạ có chút không thể tin được, làm sao có thể không tra ra được gì? Rõ ràng hẳn không khống chế được chính mình, nhìn nhìn Tô Thanh Hiệp sắc mặt tối tăm, nhất thời không biết làm như thế nào mới tốt? Đành phải hung hăng trừng mắt nhìn Tô Mộ Tuyết một cái, tiện nhân, dám tính kế bôn hoàng tử. Người tốt nhất cầu nguyện phụ hoàng không ban người cho ta, nếu không, ta nhất định khiến cho người sống không bằng chết. Chuyện phải làm bây giờ là xem “nàng” đã trở về chưa, xảy ra chuyện lớn như vậy “nàng” nhất định sẽ tức chết.

Tô Mộ Tuyết thấy ánh mắt của Hiên Viên Hạo Dạ, trong lòng lạnh xuống, liều mạng lắc đầu, không phải nàng hạ được... Nàng phát hiện khác thường mà không ngăn cản là nàng không đúng, nhưng được thật sự không phải là nàng hạ. Xong rồi, nàng nên làm gì bây giờ? Nhìn Tô Thanh Hiệp sắc mặt xanh mét, cúi đầu không dám lên tiếng.

Dạ hoàng tử đi rồi, Tô Thanh Hiệp nhìn Tô Mộ Tuyết cùng Cận Băng Tâm một cái. Xoay người đi ra ngoài, lúc đi tới cửa nói với nha hoàn hai bên: “Phân phó đi xuống, cho người phong tỏa Trà Tuyết viên, một con ruồi cũng không được bay ra.” Vì hắn nợ Thiên Thiên một cái mệnh, chuyện lần này phải xem Hoàng Thượng xử lý như thế nào. Nhưng mà, không cần hy vọng xa vời hẳn có tài cán vì một nữ nhân không biết xấu hổ giống Cận Băng Lan mà xuất đầu. Sinh làm vợ, trộm làm thiếp, Tô Mộ Tuyết thật muốn làm thiếp như mẫu thân nàng, hừ...

Trở về phòng, Vương Hương Tú lôi kéo tay Tô Thanh Hiệp, nói nhỏ: “Được rồi, lão gia đừng nóng giận, đừng quên hôm nay là ngày vui của Diệp nhi.” Tuy rằng Tô Mộ Tuyết làm chuyện cho người ta không thoải mái.

Tô Thanh Hiệp nghe Vương Hương Tú nói, cảm xúc mới hơi hơi dịu đi một chút: “Phu nhân, ta thực xin lỗi nàng. Lúc trước vì cho Tô Mộ Tuyết thân phận đích nữ còn gây chuyện không thoải mái với nàng, ta không ngờ nó dám làm ra chuyện không biết xấu hổ bạc bẽo này, thật sự một đức hạnh với Cận Băng Lan.” Lúc trước vì cho Tô Mộ Tuyết thân phận đích nữ, Vương Hương Tú vốn không đồng ý, giờ Tô Thanh Hiệp vạn phần hối hận mình không nghe Vương Hương Tú.

“Lão gia, mọi chuyện đều trôi qua, không đề cập tới cũng thế. Cũng là ta, vốn ta nghĩ Cận Băng Lan muội muội chắc chắn sẽ dạy dỗ tốt Tuyết Nhi. Không ngờ nàng dám để Tuyết Nhi làm ra chuyện bạc bẽo này, lúc ta nghe tiếng thét chói tai còn tưởng rằng Trà Tuyết viên đã xảy ra đại sự gì? Lúc đến Trà Tuyết viên Cận Băng Tâm còn ở cửa không cho ta đi vào, ta mà biết xảy ra việc này, đánh chết ta ta cũng sẽ không đi vào. Giờ nhiều phu nhân nhìn thấy như vậy, việc này sợ là giấu không được, may mà danh phận Tịch nhi đã định, bằng không...” Vương Hương Tú là nữ nhân thông minh, nói đến đây không cần phải nhiều lời nữa. Lời nói mới vạch rõ việc này không có nửa điểm quan hệ với bà, cũng khiến Tô Thanh Hiệp hoài nghi việc này là do Cận Băng Tâm thiết kế.

“Quên đi, chuyện lần này xem Hoàng Thượng xử lý như thế nào! Ta sẽ không cầu tình cho Tô Mộ Tuyết.” Lúc trước đáp ứng Thiên Thiên để Tô Mộ Tuyết lấy thân phận Tô gia thứ nữ, hẳn đã làm được. Về phần câu nói trước khi hắn chết, “Tuyết Nhi là nữ nhi của người” hẳn từng hoài nghi, nhưng hắn nhớ rõ đêm Cận Băng Lan hạ mê dược, tuy rằng mơ mơ màng màng nhưng hắn vẫn nhớ mình không có chạm vào nàng. Nàng sao có thể mang bầu? Giờ ngẫm lại, tâm tư của phụ nữ, thật sự thực đáng sợ, đã chết hắt nước mắt lên người mình.

“Lão gia, sớm đi nghỉ thôi! Đừng nghĩ nhiều, Hoàng Thượng thánh minh sẽ có cách.” Vương Hương Tú không muốn nhiều lời chuyện Tô Mộ Tuyết, nhưng mà, ngày mai bà phải hỏi rõ việc này có vấn đề gì tới Tịch nhi hay không.

Sáng sớm, Tô Hồng Diệp liền mang Lâm Nhược Mai về mặt thiện thùng đến kính trà. Vương Hương Tú vốn không phải là ác bà bà, vui vẻ tiếp nhận trà cho cái đại hồng bao, nói chút lời muốn sớm ôm tôn tử, trà này liền uống xong. Tô Thanh Hiệp cũng như thường uống trà, tặng hồng bao, trên mặt mặc dù không biểu hiện ra ngoài nhưng Tô Thanh Hiệp vô cùng vui vẻ, đứa nhỏ đầu tiên của hắn và ái thiếp đã thành gia. Nhưng nghĩ đến chuyện Tô Mộ Tuyết, lại có chút mất hứng, không bao lâu phải tiến cung diện thánh.

Dùng thiện quá sớm, Lâm Nhục Mai đi tìm riêng Tô Mộ Tịch, đem quần áo mình may nhiều ngày ra: “Tịch nhi, đây là ta tặng cho muội, ta biết muội không thiếu những thứ này, nhưng đây là tâm ý của ta. Nếu ngày ấy muội không nhắc nhở, ta cùng phu quân không có khả năng đến với nhau.” Lấy tâm tính của Hồng Diệp, làm sao có thể tự mình đi cầu thánh chỉ? Khẳng định là Tịch nhi nói gì đó, chẳng mới có thể...

Tô Mộ Tịch không chối từ, tiếp quần áo: “Đại tẩu, tẩu đừng cảm kích muội như vậy, nếu trong lòng đại ca không có tẩu, muội có làm nhiều chuyện hơn nữa cũng vô dụng. Đại ca của muội tính tình mặc dù có chút trầm, nhưng nói tóm lại vẫn là một phu quân không sai. Đại tẩu, tẩu sẽ đầu bạc đến lão với đại ca ta.”

Lâm Nhục Mai đang muốn mở miệng thì Hiên Viên Hạo Thành về mặt hưng phấn chạy vào: “Tịch nhi, nằng ở đây sao! Nhục Mai biểu tỷ cũng ở đây a! Hai người đang nói gì vậy? Là chuyện nữ nhi sao?” Nếu phải, vậy Thành nhi phải rời đi trước...

“Thành hoàng tử, ta vừa nói chuyện xong với Tịch nhi, người cùng Tịch nhi tán gẫu, ta đi xuống trước.” Nói xong, Lâm Nhục Mai liền rời đi. Nhìn Thành hoàng tử một ngày đều không rời Tịch nhi được, có chút hiểu. Ai nói kẻ ngốc không biết yêu, chỉ vì phương thức yêu của họ khác người khác mà thôi.

“Tịch nhi, không phải muội nói muốn dẫn Thành nhi đi một chỗ hay sao? Vì sao chúng ta còn không đi?” Tịch nhi muốn dẫn hắn đi ra ngoài, lớn như vậy, từ hoàng cung và Tô phủ hắn chưa đi đâu cả. Nghe tiểu Linh Nhi nói, ngã tư đường ngoài hoàng cung chơi rất vui...

“Ừ, chúng ta đổi quần áo trước, phải đi...” Tô Mộ Tịch lời kéo Hiên Viên Hạo Thành đổi quần áo, hai người mặc quần áo bình thường, không nhìn ra được thân phận tôn quý. Thuận lợi ra Tô phủ, Tô Mộ Tịch chỉ dẫn theo bốn ngự tiền thị vệ mặc y phục thường. Trên đường Hiên Viên Hạo Thành nhìn đông xem tây, mặt tràn đầy ngạc nhiên cùng vui vẻ. Tô Mộ Tịch mua cho hắn hai xuyến kẹo hồ lô, Hiên Viên Hạo Thành ăn càng giống tiểu hài tử. Tô Mộ Tịch vừa lời kéo hắn, vừa cầm kẹo hồ lô.

Thấy Tô Mộ Tịch lấy nhiều kẹo hồ lô như vậy, Hiên Viên Hạo Thành dùng động tác ăn kẹo hồ lô, nóng nảy: “Tịch nhi, Thành nhi ăn không hết nhiều kẹo hồ lô như vậy, nằng lấy nhiều như vậy làm gì?”

“Không phải cho huynh ăn.” Lúc này Hiên Viên Hạo Thành mới yên tâm, ăn nhiều như vậy không sợ biến thành heo nhỏ, mà chỉ là ăn không vô.

Lại mua thật nhiều đồ ăn, Tô Mộ Tịch mới kéo Hiên Viên Hạo Thành đi đến một tiểu viện đơn sơ, tiểu hài tử tốp năm tốp ba chơi bùn cùng nhau. Thấy Tô Mộ Tịch đến đây, đều chạy đến trước mặt nằng kêu Tịch nhi tỷ tỷ Tịch nhi tỷ tỷ. Nhìn thấy kẻ ngốc đại ở một bên, đều tò mò nhìn.

Tô Mộ Tịch cười cười: “Bọn nhỏ, đây là phu quân tương lai của Tịch nhi tỷ tỷ, các em cứ gọi huynh ấy là Hạo Thành ca ca là được.” Một đám tiểu hài tử oai đầu, phu quân là cái gì? Nhưng Tịch nhi tỷ tỷ nói khẳng định là tốt, đều cùng kêu Hiên Viên Hạo Thành ca ca.

Nhưng mà, Hiên Viên Hạo Thành bị lời “phu quân” mà Tô Mộ Tịch nói làm choáng váng, đứng ở một bên há miệng cười ngây ngô. Tịch nhi kêu Thành nhi là phu quân, ngao ngao ~~, Tịch nhi gọi hắn là phu quân... Một đám tiểu bằng hữu thấy kỳ lạ, phu quân của Tịch nhi tỷ tỷ thật quái, không có việc gì ngốc cười cái gì?

Một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, theo Tô Mộ Tịch cùng nhau phân thứ mua được đến tay từng tiểu hài tử. Nhìn bọn họ vui vẻ, tâm gọn sóng của Tô Mộ Tịch bình tĩnh rất nhiều, thế giới của đứa nhỏ đơn thuần hơn đại nhân nhiều, bọn họ đáng yêu như Hạo Thành vậy.

Hiên Viên Hạo Thành nhìn mấy đứa nhỏ ăn vui vẻ, rầu rĩ hỏi: “Tịch nhi, bọn họ không có ăn sao? Vì sao lại ăn hết tất cả như vậy?”

Tô Mộ Tịch kéo tay Hiên Viên Hạo Thành: “Bởi vì bọn họ đói bụng, không có cách nào ăn cơm no, cho dù giờ có thể ăn no cũng sẽ nhớ tới lúc mình không được ăn no. Cho nên, Thành nhi cũng phải ngoan ngoãn ăn, không thể kiêng ăn. Bằng không, tương lai sẽ không được ăn no.” Tô Mộ Tịch vẫn không quên được bộ dáng Hiên Viên Hạo Thành làm khát cái trên đường. Thu hồi tâm, nhìn bọn nhỏ, mấy đứa nhỏ này, là cô nhi Hoàng Thượng thu dưỡng làm ám vệ. Chờ bọn họ lớn lên một chút, có thiên phú liền tuyển nhập ám vệ. Ám vệ từ bảy tuổi bắt đầu huấn luyện, đến hai mươi tám tuổi thì được tự do rời đi hoặc lưu lại. Đương nhiên, cũng có trường hợp cá biệt như sư phó Thiên Vũ của nằng. Nếu không có thiên phú thì đề cập vợ chồng nào không có đứa nhỏ thu dưỡng.

Hiên Viên Hạo Thành cúi đầu trạc ngón tay, thì ra trên đời còn có người đáng thương như vậy, Thành nhi hạnh phúc hơn bọn họ rất nhiều rất nhiều: “Ừ, Thành nhi đã biết...” Về sau hắn sẽ cố gắng học tập cùng Thái Phó, làm người giống phụ hoàng, có thể cho những đứa nhỏ này có nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40

Hoàng cung, Hiên Viên Vinh Hi nghe xong Tô Thanh Hiệp nói, giận trừng mắt nhìn Hiên Viên Hạo Dạ quý gối một bên, dùng sức hất hết tẩu chương trên bàn xuống mặt đất: “Giỏi, giỏi, thật sự là đứa con ngoan của trẫm, người thật đúng là giỏi, dám làm chuyện bức này.” Ngoài miệng mặc dù mắng, trong lòng Hiên Viên Vinh Hi lại nói không nên lời là tư vị gì, kế hoạch của Tịch nhi hắn biết một ít. Lúc thật sự xảy ra vẫn nhìn không được thất vọng, được

kia, chỉ cần người không động tâm tư sẽ không dùng được...

Hiên Viên Hạo Dạ chỉ có thể cúi đầu quỳ, có khổ nói không được, định lực của hắn từ lúc nào không tốt như vậy? Tô Mộ Tuyết quả thật không tồi, nhưng chưa tới mức hắn cảm giữ không được. Trà hắn uống khẳng định là có vấn đề, vì sao Thái y không tra ra được cái gì? Nhất định là do Cận Băng Tâm ở bên ngoài đã thu thập sạch sẽ. Hiên Viên Hạo Dạ nắm chặt tay, tính hết thảy lên đầu Tô Mộ Tuyết, nín thở ra tiếng: “Phụ hoàng, con biết sai rồi!”

Hiên Viên Vinh Hi lắc lắc ống tay áo, xoay người nói với Tô Thanh Hiệp: “Tô thừa tướng, việc này người nói nên xử lý thế nào? Tô Mộ Tuyết dù sao cũng là thứ nữ của người.” Tô Mộ Tuyết không phải thân sinh nữ nhi của Tô Thanh Hiệp, việc này đương nhiên hắn biết. Nhưng mà, rốt cuộc trên danh nghĩa vẫn là đích nữ của hắn, nếu Tô Thanh Hiệp yêu cầu Dạ nhi thứ nàng làm vợ cũng là chuyện hợp tình. Nhưng tốt nhất Tô Thanh Hiệp không nên đưa ra yêu cầu này, bằng không hoàng đế hắn đây phải suy nghĩ cẩn thận Tô Thanh Hiệp có phải là người nên dùng hay không. Còn nữa, lễ chế Hiên Viên hoàng triều sinh làm vợ, trộm làm thiếp. Chuyện Dạ nhi cùng Tô Mộ Tuyết có không ít thiếu phu nhân biết đến, vị trí thế, Tô Mộ Tuyết không dám đương nói.

Tô Thanh Hiệp vì chuyện Tô Mộ Tuyết mà tức giận muốn tát chết nàng, sao có thể cầu thỉnh giúp nàng. Cũng không phải là thân sinh nữ nhi của mình, hắn phải vì nàng mà đắc tội với Hoàng Thượng sao? Còn có nhiều phu nhân đều thấy, Dạ hoàng tử thứ nàng làm sủng phi đã là rất tốt. Tô Thanh Hiệp nghĩ xong, lập tức trả lời: “Hết thảy nghe Hoàng Thượng làm chủ, nhưng thỉnh Hoàng Thượng không cần nể mặt mũi của thần mà nhân nhượng Tô Mộ Tuyết. Sinh làm vợ, trộm làm thiếp, việc này thần vẫn biết đến. Tô phủ xảy ra việc này, là thần dạy nữ vô phượng, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội.” Sủng phi, Tô Mộ Tuyết sợ là đánh chủ ý này! Làm cho nét mặt già nua của hắn đều mất hết, muốn làm sủng phi, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Lời Tô Thanh Hiệp nói, Hiên Viên Vinh Hi sao có thể không hiểu, ý niệm vừa chuyển trong đầu: “Việc này không trách Tô thừa tướng, Tô Mộ Tuyết từ nhỏ không lớn lên bên cạnh người, mọi người trong hoàng thành đều biết. Cứ như vậy đi! Chờ Tô Mộ Tuyết đến tuổi cập kê liền đưa người đến Thần Hi cung! Dạ nhi sẽ cho nàng danh vị thiếp. Các người đều đi xuống đi, trăm mệt mỏi.” Hôn sự của Dạ nhi cùng Quân gia hắn là không có khả năng, hắn phải cẩn thận suy nghĩ, đem ai từ hôn cho Dạ nhi mới tốt. Ngồi vị hoàng đế này, tương lai nếu thật sự không thể không giao cho Dạ nhi, như vậy, hoàng tử phi phải giao cho một gia tộc không hiện hách mới được. Chỉ có như vậy, Tô gia mới có thể đứng vững trong triều, làm cho Dạ nhi không dám động Thành nhi cùng Y nhi.

Hiên Viên Hạo Dạ nghe xong Hiên Viên Vinh Hi nói, sắc mặt xanh mét, tay nắm đến độ mau xuất huyết. Làm thiếp, hắn dựa vào cái gì thứ Tô Mộ Tuyết tiện nữ kia làm thiếp, kê đơn hắn, hắn còn phải thứ nàng làm thiếp. Như đã đoán trước nhưng lại không thể cam lòng, cũng không dám nhiều lời đành phải nghiêng răng nghiêng lợi tạ lễ lui ra, lại chán ghét Tô Mộ Tuyết thêm một phần.

Tô Thanh Hiệp trở lại Tô phủ, đem quyết định của Hoàng Thượng nói cho Vương Hương Tú, để Vương Hương Tú nhốt Tô Mộ Tuyết cùng Cận Băng Tâm tại Trà Tuyết viên, không cho phép các nàng bước ra Trà Tuyết viên một bước. Chờ Tô Mộ Tuyết cập kê liền đưa người đến Thần Hi cung.

Vương Hương Tú không nói gì, Cận Băng Tâm ở bên người Tô Mộ Tuyết, thân thể của Tô Mộ Tuyết sợ là nàng ta đã sớm biết. Hai nữ nhân kia làm việc này, không phải là muốn tương lai Dạ hoàng tử lên làm hoàng đế, thân phận có thể vượt qua Tịch nhi sao? Nhưng ăn trộm gà không thành, tình cảnh sau lại càng đáng thương. Bà, có nên thừa cơ hội này thu thập Cận Băng Tâm hay không? Vương Hương Tú cân đo trong lòng, vẫn cảm thấy lúc này mà thu thập Cận Băng Tâm, lão gia khẳng định sẽ hoài nghi chuyện Trà Tuyết viên là do mình làm, đến lúc đó hai vợ chồng cãi nhau ly tâm lại không tốt. Tuy rằng không cam lòng, nhưng Vương Hương Tú vẫn quyết định về sau lại nói.

Manh tịch viên, Tô Mộ Tịch ở trong phòng nghe xong Thiển Bạch nói, vẫn ngồi ở cửa sổ. Tô Mộ Tuyết làm thiếp, nàng đã sớm nghĩ tới, nhưng mà cập kê mới nhập Thần Hi cung lại để cho Tô Mộ Tuyết cùng Cận Băng Tâm có thời gian bình tĩnh. Đến lúc đó các nàng lại sinh ra tâm tư khác sẽ không tốt lắm? Cũng thế, một năm hai năm Cận Băng Tâm và Tô Mộ Tuyết không làm nên sóng gió gì.

Đại ca thành thân, Tô Mộ Tuyết cùng Cận Băng Tâm bị cha nhốt lại, Tô phủ sẽ bình tĩnh trong một thời gian rất dài. Giờ nàng phải cẩn thận suy nghĩ chuyện Công chúa Duyệt quốc hòa thân. Kiếp trước, hòa thân không thành. Kiếp này, nhất định phải lưu Công chúa Duyệt quốc ở lại Hiên Viên hoàng triều. Y cùng độc của Duyệt quốc đều là lợi hại nhất, Tô Mộ Tịch vẫn hoài nghi Hiên Viên Vinh Hi chết thật kỳ quái. Nếu có Duyệt quốc công chúa, việc này hẳn là sẽ có chút manh mối.

Mà Hiên Viên Hạo Dạ trở lại Thần Hi cung, biết “nàng” còn chưa trở về, thờ dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời lại bắt đầu lo lắng. Nhớ tới lời Quân Mạc Sầu nói ngày đó, chau mày, nữ nhân kia sợ là khó đối phó. Lập tức lại nghĩ đến cảnh nàng đánh roi Tô Mộ Tuyết, mày nhăn càng chặt. Hiên Viên Hạo Dạ không tình nguyện để Vi mẹ sửa soạn một chút, liền mang theo người đến Quân phủ.

Vi mẹ nhìn Hiên Viên Hạo Dạ rời đi, thất vọng lắc lắc đầu. Quân tiểu thư này tận mắt nhìn thấy Dạ hoàng tử cùng nữ nhân khác ở trên giường, phạm là nữ nhân hơi nóng tính đều không có khả năng đồng ý hôn sự này, Dạ hoàng tử đi chỉ sợ cũng mất công. Thực không thể tưởng được “nàng” không ở đây, Dạ hoàng tử lại xảy ra chuyện lớn như vậy, quả nhiên là tuổi trẻ, sơ ý a! Nếu Dạ hoàng tử không thể thuận lợi kết thân cùng Quân gia sau đó kế thừa thái tử vị, cho dù “nàng” có tìm được độc được ở Duyệt quốc thì kế hoạch cũng không thể làm được. Hơn nữa, công chúa Duyệt quốc sẽ đến hòa thân với Hiên Viên hoàng triều, nếu hòa thân thành công, sẽ càng bất lợi với bọn họ. Không được, nàng phải suy nghĩ kỹ, làm cho công chúa Duyệt quốc mau rời đi.

Hiên Viên Hạo Dạ mang theo phiền lòng đến Quân phủ, Quân Vô Thường vẫn có lễ gặp hắn, nhưng thái độ rõ ràng không thân thiện như trước kia. Vẫn cảm thấy Hiên Viên Hạo Dạ sẽ là một con rắn không sai, nữ nhi gả cho hắn định sẽ tốt. Hơn nữa, có hắn tương trợ, tương lai Dạ hoàng tử tất nhiên sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó nữ nhi của mình sẽ thuận lý thành chương làm hoàng hậu. Nhưng hắn không ngờ, Hiên Viên Hạo Dạ dám làm ra chuyện bực này. Chính vụ hắn biết, mình hắn duy trì Dạ hoàng tử là không đủ, hắn muốn mượn sức Tô Thanh Hiệp, thành hôn với nữ nhi sau đó nạp nữ nhi của Tô Thanh Hiệp làm sủng phi cũng là chuyện hợp tình. Nhưng nữ nhi người ta còn chưa cập kê, hắn đã làm ra chuyện như vậy, Tô Thanh Hiệp còn có thể giúp hắn? Giờ hoàng thành một lòng mắng Hiên Viên Hạo Dạ, hắn là mắng phu, nhưng hắn cũng biết nữ nhi vạn vạn không thể gả cho Dạ hoàng tử.

Còn nữa, lấy tính cách cường hãn của Sầu nhi, muốn gả cho Hiên Viên Hạo Dạ mới là lạ. Nhà đầu kia từ nhỏ đã không có nương, mà hắn cũng vì tình

thâm với thể tử, cho nên rất sùng ái ái nữ giống thể tử, mới khiến tính tình nàng trở nên cổ quái như hôm nay. Ngay cả như vậy, hấn cũng sẽ theo Sầu nhi, không buộc nàng lập gia đình .

Hiên Viên Hạo Dạ kiến thiết trong lòng hơn nửa ngày, mới cười ra tiếng: “Quân tướng quân, ngươi xem chuyện chúng ta thương nghị, có phải nên tìm thời gian thích hợp đề cập với phụ hoàng hay không, định ra ngày tốt thành hôn.”

Quân Vô Thường duy trì nụ cười giả, nụ cười kia nhìn tuyệt không thành thực: “Dạ hoàng tử, Sầu nhi nha đầu kia được ngài đề mắt là phúc của nó. Nhưng hôn sự này ta không làm chủ được, nha đầu kia bị ta nuông chiều hỏng rồi. Mấy ngày hôm trước ta còn đề cập với nàng, nhưng nàng chết sống không chịu, nói ta làm cha nếu dám định việc hôn nhân này liền tát cổ tự sát, ta thật không dám quyết định .” Nói xong, còn làm vẻ mặt sợ hãi, nhìn vào vô cùng buồn cười. Hấn lại quên, trước đó hấn lại đẩy miệng đáp ứng .

Hiên Viên Hạo Dạ áp chế lửa giận ngập trời trong lòng, duy trì nụ cười tiếp tục nói: “Quân tướng quân nói đùa, từ xưa hôn sự của nữ nhi đều do cha mẹ chi mệnh chỉ định. Gia đại như Quân gia, lễ nghi càng nên như thế mới đúng.” Giả ngây sao, ta không tin ngươi dám bỏ mặt mũi của ta. Hơn nữa Quân Vô Thường không đề cập chuyện Tô Mộ Tịch, Dạ hoàng tử ôm hy vọng duy nhất...

Nhưng lại có người cứ thích giả ngây, Quân Vô Thường uống ngụm trà, đặt mạnh xuống trước mặt Hiên Viên Hạo Dạ: “Dạ hoàng tử, cái gì Quân gia không Quân gia ? Sầu nhi nha đầu kia từ nhỏ đã bị ta sùng đến lớn, nếu ta không thuận theo nàng, sợ nàng sẽ thực sự làm chuyện như vậy. Dạ hoàng tử, lão phu chỉ có một nữ nhi như vậy... Việc hôn nhân này không thành, lão phu cũng sẽ dùng toàn lực hỗ trợ người được đến đại vị, điểm ấy người đừng lo, lão phu nhất định nói được thì làm được.” Cười Sầu nhi, hấn đương nhiên sẽ dùng hết toàn lực trợ Hiên Viên Hạo Dạ làm thái tử. Nhưng mà, nếu Sầu nhi không chịu gả cho Hiên Viên Hạo Dạ, như vậy chuyện trợ hấn ta, hấn còn phải quan vọng tốt mới được. Dù sao Hoàng Thượng còn khỏe mạnh, lướt qua con trực tiếp nhường vị trí cho tôn tử cũng không phải không có khả năng, giờ mà hành động thiếu suy nghĩ, hấn cũng không muốn không thể chết giả.

Hiên Viên Hạo Dạ tức giận sắp học máu, hấn vạn vạn không ngờ Quân Vô Thường lão già này dám sùng nữ nhi như vậy. Nếu hấn không đồng ý, chính mình có thể làm gì hấn, ngay cả phụ hoàng còn phải cho lão già này ba phần mặt mũi. Giờ lão già kia không đồng ý hôn sự, nếu hấn trực tiếp cầu phụ hoàng gượng chỉ tử hôn thì không có khả năng . Nếu phụ hoàng hy vọng hôn sự này có thể thành, lần đầu tiên Quân Vô Thường nhắc tới đã đáp ứng rồi, sẽ không có ý làm bộ nghe không hiểu mà có lẽ bọn họ. Giờ, hấn nên làm cái gì? Nghĩ nghĩ, Hiên Viên Hạo Dạ quyết định trở về lại nghĩ biện pháp.

Hiên Viên Hạo Dạ rời đi, Quân Mạc Ly liền đi ra : “Cha, hôn sự với Dạ hoàng tử cứ bỏ qua như vậy sao? Nếu muội muội gả cho hấn, tương lai sẽ là hoàng hậu nương nương, mà ngài sẽ là quốc trượng .” Quân Mạc Ly còn quá nhỏ tuổi, nhìn không tới những thứ Quân Vô Thường nhìn thấy.

Quân Vô Thường bí hiểm cười cười: “Cách nhi, con biết cái gì? Hoàng Thượng giờ mới bao nhiêu tuổi, tuy rằng chỉ có hai đứa con trai là Dạ hoàng tử cùng Thành hoàng tử. Thành hoàng tử không có biện pháp kế thừa ngôi vị hoàng đế là chuyện rõ ràng, nhưng Hoàng Thượng đối xử với Thành hoàng tử như thế nào mọi người đều có thể nhìn ra. Ông ta sẽ không nghĩ đến chuyện Hiên Viên Hạo Dạ kế vị sẽ thương tổn nữ nhân cùng con yêu của ông ta sao? Con không biết, năm đó Liên phi nương nương, mẫu phi của Dạ hoàng tử vì tặng hoàng hậu nương nương một bông hoa hồng đã tàn khi hoàng hậu nương nương hoài thai Thành hoàng tử mà bị Hoàng Thượng xử tử. Con nói, nếu là con, không báo sát mẫu chỉ cứu con có thể chịu được sao? Hơn nữa, Sầu nhi nếu không muốn thì tương lai cho dù Dạ hoàng tử thật sự làm hoàng đế, tính tình của Sầu nhi ở hậu cung cũng sẽ không có kết quả tốt.” con nói dòng của Hoàng Thượng vốn đơn bạc, nung ở tình huống như vậy Hoàng Thượng vẫn vì hoàng hậu nương nương mà giải tán hậu cung. Tình nghĩa như thế, chỉ là vì cả trái tim đều tại trên người hoàng hậu.

“Là ánh mắt con thiên cận.” Quân Mạc Ly không thêm nhắc lại , nhưng mà, hấn vẫn cảm thấy phụ thân hấn là duy trì Dạ hoàng tử. Thành hoàng tử là nghiệt tử, khó bảo toàn con hấn sinh ra sẽ bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

“Tịch nhi, bộ dạng công chúa Duyệt quốc có thể rất kỳ quái hay không? Có giống hầu tử lần trước chúng ta xem hay không?” Hiên Viên Hạo Thành ở một bên lo lắng hỏi Tô Mộ Tịch. Nghe tiểu cung nữ cùng tiểu thái giám nói, Duyệt quốc không phải quốc thổ của Hiên Viên hoàng triều, là người ở chỗ khác. Nếu không lớn cùng một chỗ, bộ dạng có thể khác Thành nhi không?

“Phụ...” Tô Mộ Tịch khóc cũng không phải, cười cũng không được, Công chúa Duyệt quốc Duyệt Tâm Nhưng là đại mỹ nhân có tiếng. Nếu nghe được lời Hạo Thành nói sẽ tức giận nói Hiên Viên hoàng triều không nam nhân tốt mắt, nhện cười nói: “Hạo Thành, đợi lát nữa gặp công chúa không thể nói lung tung biết không? Công chúa Duyệt quốc rất dễ nhìn, còn dễ nhìn hơn Tịch nhi nữa.” Nói xong, Tô Mộ Tịch giống như đồ tiểu hài tử mà sờ đầu Hiên Viên Hạo Thành.

Hiên Viên Hạo Thành kéo tay Tô Mộ Tịch, hấn là đại nhân không thể để Tịch nhi làm vậy, bĩu môi: “Tịch nhi đừng sờ đầu Thành nhi. Còn có công chúa kia mới không đẹp, Tịch nhi dễ nhìn nhất.” Công chúa Duyệt quốc sao có thể so với Tịch nhi, trên đời trừ Tịch nhi chỉ có mẫu hậu cùng muội muội là dễ nhìn nhất, người khác đều kém.

Nghe nói như thế, Tô Mộ Tịch vui vẻ cười cười, người này từ khi nào có thể nói như vậy? Tô Mộ Tịch đang muốn lên tiếng chọc Hiền Viên Hạo Thành thì thanh âm hai tiểu cung nữ bên ngoài truyền đến: “Thành hoàng tử, Tô tiểu thư, hai người chuẩn bị tốt sao? Hoàng hậu nương nương để chúng nô tỳ đến nói một tiếng, yến hội lập tức bắt đầu, mời hai người đến Nghênh Duyệt cung.”

“Đã biết, chúng ta lập tức đi, các người lui xuống đi!” Tô Mộ Tịch sửa sang lại quần áo trên người Hiền Viên Hạo Thành, hai người đang chuẩn bị rời đi, Tô Mộ Tịch nhìn thoáng qua Tổng mẹ ở sau: “Như thế nào? Tổng mẹ cũng muốn đi sao? Không cần, Đình mẹ đi là được, người lưu lại trông nom cung đi!” Muốn đi theo, bốn cô nương không cho người đi.

“Vâng.” Tổng mẹ không cam lòng hơi hơi phúc thân, trong lòng tức chết đi được, Vì mẹ để nàng tìm cơ hội đi Nghênh Duyệt cung, ở trước mặt Tô Mộ Tịch nói xấu Công chúa Duyệt quốc, giờ khen ngược, nàng tìm cơ hội đâu ra?

Tổng mẹ sẽ làm gì, Tô Mộ Tịch hiểu rõ. Nhưng lần này mình sẽ không để cho nàng có cơ hội, nhìn Nghênh Duyệt cung đèn hoa rực rỡ. Lần này, công chúa sẽ tìm được vị hôn phu như ý. Lưu nàng lại, kiếp trước Hoàng Thượng băng hà kỳ quái phải có được một lời giải thích cùng bảo đảm. Hơn nữa, nếu nàng có thể gả đến Hiền Viên hoàng triều, có lẽ đại ca sẽ không phải tới chiến trường...

“Tịch nhi...” Hiền Viên Hạo Thành không biết Tô Mộ Tịch còn muốn cái gì, nhưng xem biểu tình ngưng trọng của nàng theo bản năng muốn giữ chặt tay nàng, Tịch nhi có phải lại không vui hay không?

“Hừm...” Tô Mộ Tịch nghiêng đầu, nhìn ánh mắt Hiền Viên Hạo Thành lo lắng không thôi ánh mắt, lập tức cảm thấy, mình vì hắn làm cái gì đều đáng giá. Hai người vào Nghênh Nguyệt cung thỉnh an Hoàng Thượng cùng hoàng hậu liền ngồi vào vị trí bên cạnh hoàng hậu.

Lâm Ánh Nguyệt nhìn hai người hồ động, vui vẻ cười cười: “Tịch nhi mau tọa, Công chúa Duyệt quốc đến bây giờ. Nàng và con tuổi tác không khác mấy, con nên giúp Hiền Viên hoàng triều tiếp đón nàng chu đáo.” buổi sáng công chúa gặp Lâm Ánh Nguyệt một lần, là người hoạt bát, lễ giáo Hiền Viên hoàng triều sợ là không thích hợp với nàng. Nhưng Duyệt hoàng nói, nữ nhi đến Hiền Viên hoàng triều trạch tế, là vì hòa bình hai quốc gia. Chỉ cần Duyệt Tâm công chúa tuyển được nam tử ở Hiền Viên hoàng triều, dù là người buôn bán nhỏ hay là thế gia công tử đều là Phò mã Duyệt quốc, tuyệt không nuốt lời. Hơn nữa nếu công chúa thành công đám hỏi cùng Hiền Viên hoàng triều, Duyệt hoàng sẽ vô điều kiện ký kết vĩnh viễn không đánh biên cảnh Hiền Viên hoàng triều, cho nên chuyện lần này, Hoàng Thượng cùng bà đều thực đề ý.

“Mẫu hậu yên tâm, Tịch nhi nhất định hết sức giúp công chúa tìm được lang quân như ý.” Kiếp trước mặc dù không tiếp xúc nhiều với Duyệt Tâm công chúa, nhưng tính tình vị công chúa này, Tô Mộ Tịch vẫn là thực hiểu biết. Trong lòng bắt đầu đắn đo, ai mới là người thích hợp lựa chọn.

Không bao lâu, Duyệt Tâm và sứ giả đều tiến đến, hơi hơi thì lễ với Hiền Viên Vinh Hi liền ngồi xuống vị trí, bởi vì Duyệt Tâm ngồi đối diện với Tô Mộ Tịch nên hai ánh mắt sáng ngời một chút liên đới nhau. Tô Mộ Tịch không có ngưng ngừng chuyển đi, chỉ mỉm cười gật gật đầu với Duyệt Tâm. Điềm này, làm cho Duyệt Tâm vô cùng vui vẻ, từ Duyệt quốc một đường đi tới nơi này gặp nữ nhân nào cũng nhân nhó, nhìn thấy Tô Mộ Tịch hào phóng đương nhiên hào cảm trong lòng tăng nhiều, quyết định giao bằng hữu với nàng.

Không bao lâu, ca múa bắt đầu, Tô Mộ Tịch nhìn chung quanh một vòng, chung quanh làm đều là các vị công tử xuất sắc hoặc không xuất sắc. Cẩn thận nhìn một vòng, xác định nhị ca và tam ca nhà mình không ở bên trong những người này. Làm gì? Chẳng lẽ nhị ca và tam ca không muốn kết hôn với công chúa, lúc này Tô Mộ Tịch mới nhớ tới, kiếp trước nhị ca tam ca cũng không tới. Xem xong ca múa, liền có chút nhàm chán, Hiền Viên Vinh Hi thấy Duyệt Tâm công chúa sắp ngủ tới nơi, lập tức lên tiếng nói: “Các vị công tử, đến cho công chúa nhìn xem tài hoa của các người, xem nam phong Hiền Viên hoàng triều ta như thế nào, các người đừng làm cho trẫm mất mặt.”

Hiền Viên Vinh Hi vừa dứt lời, một chàng trai đi đến đài trung ương hành lễ: “Hoàng Thượng đã nói như vậy, tiểu nhân liền bêu xấu trước.” Nói xong, còn ra vẻ phong nhã lắc lắc cây quạt trên tay rung đùi đắc ý bắt đầu niệm: “Trước giường Minh Nguyệt quang, nghi là mặt đất sương. Giơ lên đầu vọng Minh Nguyệt, cúi đầu tư cố hương.” Niệm xong, mọi người trầm mặc một trận không nói gì. Mập mạp, chính là Giả Như Quân lập tức đắc ý nở nụ cười, hừ hừ, niệm như vậy các người không phản đối đi! Vị trí Phò mã Duyệt quốc là của ta, ha ha...

Hiền Viên Hạo Thành mắt sáng long lanh nhìn hắn một cái, nói khẽ với Tô Mộ Tịch nói: “Tịch nhi, Giả Như Quân này quá mất mặt, bài thơ này hai năm trước Thành nhi đã biết đọc, giờ hắn mới biết.” Tô Mộ Tịch cũng không còn lời gì để nói, Giả thượng thư sao lại dạy con trai như vậy.

Duyệt Tâm công chúa nhìn mập mạp, nhớ một bài thơ ngay cả tiểu hài tử đều thuộc đạo dạt đắc ý, trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ nam nhân Hiền Viên hoàng triều đều như vậy? Yêu cầu của nàng không cao, võ công không bằng nàng cũng không sao, Duyệt quốc đừng sĩ cũng đánh không lại nàng, bằng không nàng sẽ không đến Hiền Viên hoàng triều tìm Phò mã. Võ công không thể so đo, nhưng học thức khí độ nhất định phải trên nàng. Nghe xong Giả Như Quân niệm thơ, Duyệt Tâm công chúa của chúng ta thất vọng rồi, thơ này lúc nàng bốn năm tuổi đã niệm được rồi! Nghĩ nàng là ngọc tử sao!

Hiền Viên Vinh Hi nhìn sắc mặt Duyệt Tâm thất vọng rõ ràng, liếc Giả Như Quân một cái, có chút hoài nghi cha Giả Như Quân lên làm Lễ bộ thượng thư như thế nào, sao có thể dạy dỗ ra một đứa con còn ngốc hơn cả Thành nhi nhà mình như vậy. Quý công công nhin cười ho nhẹ một tiếng, liền quát: “Giả công tử đi xuống, kẻ tiếp...”

Lập tức, các vị công tử phân phân triển lãm học thức của mình. Có múa kiếm, có ngâm thơ, có vẽ tranh, có đánh đàn tống lại có các loại, nhưng đều không vào được mắt Duyệt Tâm công chúa, nhìn sắc mặt Duyệt Tâm công chúa càng ngày càng thất vọng. Sắc mặt Hiền Viên Vinh Hi cũng khó coi, Hiền Viên hoàng triều nhiều công tử như vậy, Công chúa Duyệt quốc này không coi trọng được một ai?

Nhìn thoáng qua Hiền Viên Hạo Thành ngồi bên cạnh mình ngủ gà ngủ gật, Tô Mộ Tịch nở nụ cười một chút, mấy vị công tử quả thật rất không thú vị, không đáng yêu như Hạo Thành nhà nàng. Lại nhìn Duyệt Tâm công chúa sắp ngủ không nổi, cuối cùng Tô Mộ Tịch vẫn quyết định đứng dậy, hơi hơi hành lễ với Hiền Viên Vinh Hi cùng Lâm Ánh Nguyệt: “Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương, nhìn sắc trời cũng không sớm, không bằng để Duyệt Tâm công chúa nghỉ ngơi trước!” Vốn định đề nghị để Duyệt Tâm công chúa đến Thần Hi cung nghỉ tạm, nhưng nghĩ vậy lại không hợp lễ, liền thôi.

Hiên Viên Vinh Hi cùng Lâm Ánh Nguyệt cũng ngồi nửa ngày, đã sớm mệt mỏi, nghe Tô Mộ Tịch nói như vậy Hiên Viên Vinh Hi lập tức nói: “Duyệt Tâm công chúa, sắc trời không còn sớm, người cũng sớm đi nghỉ ngơi đi! Trẫm đã cho chuẩn bị tốt tẩm cung.”

Duyệt Tâm rất nhanh đứng lên, hào khí khoáng tay: “Không cần, ta thấy cô nương này rất tốt, để ta cùng nàng ở cùng nhau đi! Bằng không ta sẽ thực nhảm chán.” sứ giả Duyệt quốc rất muốn nhảy dựng lên nói không hợp quy củ, nhưng mà nghĩ công chúa bệ hạ sùng ái nhất có thể coi trọng một người như vậy, cũng không nhiều lời. Dù sao công chúa cũng cần bằng hữu, mà cô nương này vừa thấy chính là người tốt.

Lời này tốt, hợp ý Vương Hương Tú. Cô nương gia ở cùng một chỗ, muốn nói cái gì sẽ dễ dàng hơn. Hiên Viên Vinh Hi thấy sứ giả Duyệt quốc không nói gì, cười đáp: “Nếu công chúa thích, trẫm an bài người nghỉ ngơi ngay tại Thần Hi cung được không?”

“Tốt!” Một người rất nhảm chán, đến Duyệt quốc cũng nên kết giao bằng hữu mới được. Hơn nữa, nhìn Thành hoàng từ ngồi bên cạnh cô nương kia cũng thực tốt chơi, lúc nhảm chán nói không chừng có thể bắt nạt hấn một chút, ở Hiên Viên hoàng triều hấn là sẽ không quá nhảm chán.

Hiên Viên Hạo Dạ ở một bên nhìn mà nóng vội, để công chúa Duyệt quốc cùng Tô Mộ Tịch một chỗ, vạn vạn không thể... nếu thực sự để công chúa Duyệt quốc tuyển phu thành công, kế hoạch của bọn họ làm sao tiến hành, để nàng về Duyệt quốc sớm một chút mới là chính sự. Muốn nhảy dựng lên ngăn cản lại bị Vi mẹ ở phía sau kéo lại. Lúc này mới nhớ tới sứ giả Duyệt quốc không có gì đi nghị, mà mình lại vừa xảy ra chuyện, quả thật không thể đứng ra, đành phải âm thầm nắm chặt tay...

Mọi chuyện cứ định như vậy, Duyệt Tâm ra khỏi Nghênh Duyệt cung một đường sôi nổi, một chút cũng không có bộ dáng công chúa. Tô Mộ Tịch âm thầm nở nụ cười một chút, tính tình vị công chúa này thật hoạt bát. Đột nhiên Duyệt Tâm ngừng lại, nghiêng đầu hỏi: “Đúng rồi, ta còn chưa hỏi tên của người là gì? Ta gọi là Duyệt Tâm, người thì sao?”

Tô Mộ Tịch hơi hơi hành lễ, tự nhiên đáp: “Tô Mộ Tịch.”

Nghe được tên, Duyệt Tâm kinh hãi một chút: “Tô Mộ Tịch a! Ta nghe qua tên của người, Tô Hồng Diệp chính là đại ca của người đi. Ở Duyệt quốc ta nghe phụ hoàng nói qua hấn, phụ hoàng còn nói võ công nhân phẩm của hấn không sai, mà bộ dạng cũng tốt, còn nói ta mà tuyển hấn làm phò mã sẽ không sai.” Tô Mộ Tịch kinh ngạc trong lòng, hay là vị công chúa này thích đại ca của mình, như vậy không tốt lắm, đại ca đã thành thân.

Duyệt Tâm buồn rầu nghĩ nghĩ, bữu môi bất mãn nói: “Nhưng mà, người ta không muốn gả cho vũ phu, bọn họ đều đánh không lại ta. Ta muốn gả cho tài tử, cái khác không cần, nhưng tài hoa nhất định phải giỏi hơn ta mới được, bằng không cả đời ta không lấy chồng. Hơn nữa gả cho tài tử thật tốt nha, nếu chàng dám bắt nạt ta, ta liền đánh tới khi chàng không dám bắt nạt ta nữa mới thôi...”

Tô Mộ Tịch nghe xong, thực thích tính tình Duyệt Tâm, cười an ủi nói: “Công chúa đừng nóng vội, người cùng với mình cả đời đương nhiên phải chọn kỹ, công tử Hiên Viên hoàng triều không phải đều như những công tử ở yến hội hôm nay, công chúa đừng quá thất vọng.”

Duyệt Tâm vừa nghe, ha ha cười cười: “Mộ Tịch người cũng phát hiện, ta còn tưởng rằng công tử Hiên Viên hoàng triều đều giống như ở yến hội. Đặc biệt là tên mập mập lên đầu tiên, thật khô hài, bài thơ đó lúc ta bốn năm tuổi đã biết, hấn còn dào dạt đắc ý. Nhưng mà, tiểu tử kia làm bia ngắm cho ta khẳng định không sai, người xem một thân thịt béo của hấn cũng nên giảm béo...” Duyệt Tâm công chúa nói xong, còn bà tám kéo Tô Mộ Tịch tán gẫu, cái gì cũng nói, một chút tâm kế cũng không có.

Hiên Viên Hạo Thành mất mớ sương buồn ngủ, sớm bị hào khí của công chúa đánh thức. Kinh ngạc nhìn công chúa, vị công chúa này cũng là người tốt nha. Muốn gả cho tài tử, vậy không phải nhị ca Tịch nhị sao?

Duyệt Tâm nói một hồi lâu, cuối cùng dừng lại, nhìn Hiên Viên Hạo Thành hỏi: “Ai, người tỉnh, nhìn rất bình thường nha? Ai nói người là ngọc tử.” Duyệt Tâm ở Duyệt quốc đã sớm nghe người ta nói hoàng tử Hiên Viên hoàng triều sùng ái nhất là một ngọc tử. Cho nên cũng rất hiếu kỳ về hấn.

Hiên Viên Hạo Thành bữu môi, người mới là ngọc tử, cả nhà người đều là ngọc tử. Hấn vốn đang muốn nói với công chúa nhị ca Tịch nhị là tài tử, nhưng nàng lại nói mình là ngọc tử. Vừa rồi mình còn xem nàng là người tốt, hừ... Khẳng định không phải người tốt, đầu nghiêng một bên không để ý tới nàng. Phụt... Nhìn Hiên Viên Hạo Thành không được tự nhiên như vậy, hai người đều không tiếng động nở nụ cười. Thành hoàng tử này, quả nhiên chơi vui lắm.

Đến Thần Hi cung, người Hoàng Thượng phái tới quý thân hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an Thành hoàng tử, thỉnh an Duyệt công chúa và tiểu thư, Duyệt công chúa thỉnh ngài chờ một chút, tẩm điện còn chưa sửa soạn xong.” bên trong Tây điện còn mấy phòng trống, Hoàng Thượng lâm thời để các nàng thu thập thật đúng là không nhanh như vậy. Dù sao nơi công chúa ở không thể tùy tiện được.

Duyệt Tâm hào khí khoáng tay: “Không sao, các người chậm rãi dọn đi! Đêm nay ta ngủ cùng Mộ Tịch.” Tô Mộ Tịch tuy không nhiều lời lắm nhưng mỗi lần đều nói đúng trọng tâm, giống mẫu hậu mình, nàng nhớ mẫu hậu, muốn tìm cảm giác an toàn trên người Mộ Tịch.

Hiên Viên Hạo Thành nghe được, nổi giận, vẽ vòng tròn nguyên rùa Duyệt Tâm, người xấu: “Không được, người không được ngủ cùng Tịch nhị.” Tịch nhị là của hấn, chỉ có hấn mới có thể động phòng hoa chúc, không thể ngủ cùng công chúa phá hư chán ghét này. Nói xong, cô chết lòi kéo tay Tô Mộ Tịch, bất mãn trừng mắt Duyệt Tâm công chúa. Duyệt Tâm há hốc mồm, thật sự là đứa ngọc, nhưng mà là đứa ngọc cuồng đại tốt nha, không cho người khác ngoài hấn ngủ cùng Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch thật xin lỗi cười cười nhìn Duyệt Tâm công chúa, Duyệt Tâm lắc đầu. Ngọc tử si tình như vậy, nàng không ngủ với Mộ Tịch cũng không sao, bằng không chờ hấn ngủ mình lại mò lên giường Mộ Tịch là được. Trong lòng Duyệt Tâm thật vui vẻ, Hiên Viên hoàng triều vẫn có nam nhân tốt, bệ hạ của Hiên Viên hoàng triều, Thừa tướng của Hiên Viên hoàng triều đều chỉ có một thể tử. Phụ hoàng mặc dù sùng ái mẫu hậu, nhưng hậu cung cũng có thật nhiều phi tử, đây cũng là nguyên nhân nàng đến Hiên Viên hoàng triều tuyển Phò mã.

Sau đó, Hiền Viên Hạo Thành theo Tô Mộ Tịch tới Tây điện. Thế nào cũng phải nhìn Tô Mộ Tịch ngủ mới bằng lòng đi, Duyệt Tâm bắt đắc dĩ, vốn định chờ Hiền Viên Hạo Thành đi rồi lại ngủ cùng Tô Mộ Tịch. Nhưng mà định lực không so được với Hiền Viên Hạo Thành đành phải về tẩm điện của mình ngủ.

Tô Mộ Tịch lúc này mới lên tiếng: “Hạo Thành, giờ có thể trở về phòng ngủ được chưa? Duyệt Tâm công chúa đã đi rồi.” Đưa tay nheo nheo mắt Hiền Viên Hạo Thành, trong lòng âm thầm nghĩ. Chỉ là, có chút chịu không nổi hấn ngay cả dấm chua của nữ hài cũng ăn, nếu là nam đứa không chừng hấn đã đánh thành một đoàn với người ta.

“Không cần, Tịch nhi ngủ đi.” Giúp Tô Mộ Tịch kéo chăn, không chịu đi, vạn nhất công chúa chán ghét kia lại đến đây thì làm sao bây giờ? Tịch nhi là của hần, không thể để cho người khác ngủ cùng Tịch nhi. Đình mẹ thấy Tô tiểu thư cũng khuyên không được, liền lặng lẽ lui xuống.

“Ừ, được... Nhưng ngày mai Hạo Thành phải dậy sớm, không được dậy trễ nha.” Tô Mộ Tịch cũng không nói để hần đi nữa, dù sao người này cứng đầu thì như con lừa ấy, người khác khuyên cũng khuyên không được.

“Ừ, Thành nhi đã biết.” Hiền Viên Hạo Thành ngoan ngoãn gật đầu, một chút cũng không chấp nhất như vừa rồi. Trong lòng nghĩ, quả nhiên vẫn là Tịch nhi đối với hần tốt nhất, hừ, hần phải nghĩ biện pháp làm cho công chúa chán ghét phá hư kia gả nhanh chút, bằng không năng cứ dành Tịch thì với mình thì làm sao bây giờ? Nghĩ nghĩ, thực nhu thuận hỏi: “Tịch nhi, công chúa tới tìm Phò mã sao?”

“Đúng vậy!”

“Nàng muốn tìm tài tử làm phò mã sao?”

“Đúng vậy!”

“Vậy, chúng ta đem nhị ca Tịch nhi cho nàng được không? Nhị ca Tịch nhi thật là lợi hại, người khác thì đều không lại huynh ấy, công chúa Duyệt quốc khẳng định sẽ thích của huynh ấy.” Mặc dù có tư tâm nhỏ, nhưng Thành nhi nói cũng có đạo lý đi?

Hiền Viên Hạo Thành nói làm cho Tô Mộ Tịch ngẩn ra, việc này nàng cũng nghĩ tới. Nhưng nhị ca thật sự có thể thủ nữ tử thân phận tôn quý như vậy sao? Cha là Thừa tướng Hiền Viên hoàng triều, đại ca cưới chất nữ của hoàng hậu nương nương, mà nàng cũng là hoàng tử phi tương lai. Nếu nhị ca cưới công chúa Duyệt hoàng sủng ái nhất, Hoàng Thượng sẽ an tâm Tô gia sao? Kiếp trước Tô gia vì chuyện như vậy mới bị Hiền Viên Hạo Dạ nhớ kỹ, hủy diệt các ca ca của nàng. Nhưng mà, lấy tâm tính của Duyệt Tâm công chúa quả thật không giống như nói dối. Nếu hòa thân không thành, Duyệt hoàng nào động biên cảnh thì bên này khẳng định sẽ không được thái bình, đến lúc đó đại ca đã lại... Nghĩ đến khả năng này trong lòng Tô Mộ Tịch lại căng thẳng. Vốn quyết định hỏi Hoàng Thượng một chút xem ý của Hoàng Thượng thế nào, nếu hoàng đế không hờn giận, nàng cũng không cần phiền thêm mới tốt, dù sao phải lấy bình an của Tô gia làm trọng.

“Tịch nhi, Tịch nhi...” Bị Hiền Viên Hạo Thành kêu vài tiếng, Tô Mộ Tịch mới lấy lại tinh thần cười cười: “Nói, huynh tích cực tìm Phò mã cho Duyệt Tâm công chúa như vậy là vì sao? Chẳng lẽ sợ nàng ngủ với ta à?”

Cư nhiên bị Tịch nhi nhìn ra, thật xấu hổ, Hiền Viên Hạo Thành đỏ mặt cúi đầu, nhẹ giọng cãi lại: “Mới... Mới không có...” Tuy rằng nói dối là không đúng, nhưng không thể nói thật với Tịch nhi, bằng không nàng khẳng định sẽ chê cười chính mình.

Đối với động tác giấu đầu lòi đuôi của Hiền Viên Hạo Thành, Tô Mộ Tịch cũng không vạch trần, làm bộ nhắm mắt lại ngủ. Bằng không, không biết người này lúc nào mới nguyên ý hỏi Đông điện. Hiền Viên Hạo Thành cúi đầu xấu hổ một hồi, thấy Tô Mộ Tịch không nói chuyện lúc này mới ngẩng đầu nhìn nàng đang ngủ. Nhìn kỹ nàng trong chốc lát, nhẹ nhàng hôn lên mặt nàng một cái, lúc này mới lưu luyến rời khỏi Tây điện, khi nào hần mới có thể động phòng hoa chúc với Tịch nhi?

Hiền Viên Hạo Thành vừa đi, Tô Mộ Tịch đỏ mặt mở mắt, sờ sờ nơi bị Hiền Viên Hạo Thành hôn qua, mặt càng đỏ hơn. Trong lòng ngứa , mặc dù ngượng ngùng nhưng trong ngực lại là cảm tình khó có thể nói ra.

Ngày hôm sau, Tô Mộ Tịch dậy rất sớm, trước khi vào triều sớm đi gặp Hiền Viên Vinh Hi một lần, nói quyết định của chính mình ra. Hiền Viên Vinh Hi nghe xong, cúi đầu suy nghĩ thật lâu mới nói: “Được, người đi làm đi! Phải làm cho Duyệt Tâm công chúa gả đến Hiền Viên hoàng triều hòa thân.” So với mất đi Duyệt quốc hòa thân mà nói, nắm Tô gia là chuyện thực đơn giản. Chỉ cần bọn họ không sinh tâm tư không nên có, vinh quang bực này sao không thể cho. Hơn nữa nếu lần này đàm hôn thành công, biên cảnh sẽ an tĩnh rất nhiều năm. Hần vốn định đoạt binh quyền Quân gia phóng tới tay Tô Hồng Diệp, cũng phải cân nhắc kỹ mới được. Dù sao người có binh quyền, dã tâm còn lớn hơn cả người khác...

Tâm tư Hiền Viên Vinh Hi, Tô Mộ Tịch sao lại không biết? Đây Tô gia tới đỉnh quyền lực quả thật nguy hiểm, nhưng nếu không có Duyệt quốc công chúa, tương lai Tô gia sẽ càng nguy hiểm. Kiếp trước nàng và Hạo Thành đại hôn không bao lâu, Hoàng Thượng liền bệnh không dậy nổi, sau lại lập Hiền Viên Hạo Dạ làm thái tử giám quốc. Hần chưa ngồi lên ngôi vị hoàng đế đã bắt đầu tính kế Tô gia, đầu tiên là Duyệt quốc đến xâm phạm, Hiền Viên Hạo Dạ để đại ca lên chiến trường, hơn nữa đại ca chết cũng thực kỳ quái. Sau đó, lại lợi dụng mình hại chết tam ca. Cuối cùng chỉ còn lại nhị ca không có quan chức, chỉ có hư danh, mà khi đó nhị ca đã sớm vì Tô Mộ Tuyết mà mất đi tài hoa ngạo nhân.

Tất cả tất cả, Tô Mộ Tịch đều nhớ rõ. Chỉ cần Hiền Viên Vinh Hi không ngã, Tô gia khẳng định không có vấn đề. Hơn nữa Hiền Viên Vinh Hi sẽ toàn lực giao âm vệ Tô gia cho chính mình, cũng hy vọng cho dù cuối cùng nếu bắt đắc dĩ là Hiền Viên Hạo Dạ kế vị, cũng có lực lượng có thể bảo toàn hoàng hậu nương nương, Hạo Thành cùng tiểu công chúa. Nhưng mà, chuyện để Duyệt Tâm công chúa gặp nhị ca, nàng không dám không cho Hoàng Thượng biết, vì quân gia không có khả năng không có tâm ngờ vực. Việc này đẩy ra so với gạt hần thỏa đáng nhiều lắm, dù sao nàng trung tâm cũng phải để Hoàng Thượng xem thấy mới được. Bằng không, lòng trung tâm bị ngờ vực vô căn cứ cũng không tốt.

Tô Mộ Tịch đi ra Quan Sư cung, thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cân nhắc phải làm như thế nào mới có thể để Duyệt Tâm công chúa nhất kiến chung tình với nhị ca. Chưa đến Thần Hi cung, Duyệt Tâm công chúa đã sôi nổi chạy đi ra: “Mộ Tịch, sớm như vậy người đã đi đâu? Trong cung thật nhàm chán! Người dẫn ta đi ra ngoài chút đi! Hơn nữa, ta thực muốn nhìn xem Hiên Viên hoàng triều cùng Duyệt quốc khác nhau chỗ nào, Tịch nhi người dẫn ta đi ra ngoài đi...” Nói xong, kéo ống tay áo Tô Mộ Tịch. Tô Mộ Tịch nở nụ cười, công chúa hay dùng chiêu này đối phó với Duyệt hoàng đế?

Hiên Viên Hạo Thành nhẹ nhàng đẩy Duyệt Tâm, lại khinh bỉ nhìn nàng một cái, sao nàng ta có thể giống tiểu hài tử mà làm nũng với Tịch nhi như vậy. Việc này, chỉ có Thành nhi mới được làm với Tịch nhi.

Tô Mộ Tịch cười cười, đáp: “Tốt, công chúa, ta mang người đến Tô phủ xem trước được?”

“Tốt tốt...” Có thể ra hoàng cung, đi chỗ nào cũng tốt. Tô Mộ Tịch chuyển cho Hoa Ngữ một ánh mắt, để nàng an bài nhiều ám vệ một chút, dù sao nhiều hơn một công chúa dị quốc, xảy ra chuyện cũng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Ba người ngồi kiệu đến Tô phủ, Tô Thanh Hiệp không có trong phủ mà vào triều sớm đi. Vương Hương Tú đang dùng điểm tâm sáng thì nghe tiểu nha hoàn thông báo, biết Tịch nhi mang theo Thành hoàng tử cùng một cô nương đến Tô phủ. Bà buông trà đi ra ngoài đón, thỉnh an Hiên Viên Hạo Thành nhìn thấy một cô nương mang nữ trang dị dạng, đoán được phân nửa thân thế của nàng. Vương Hương Tú sợ run một chút, lập tức hành lễ: “Khấu kiến Duyệt quốc công chúa.” Tịch nhi sao lại đem nàng đến?

Duyệt Tâm lập tức khoát tay, kéo Vương Hương Tú lên: “Ai nha, không cần đa lễ. Người chính là nương của Mộ Tịch đi! Mộ Tịch rất giống người, vừa thấy đã biết Tịch nhi là nữ nhi của người, ta cũng giống mẫu hậu ta, người ta vừa thấy liền biết ta là nữ nhi của mẫu hậu, mẹ con a...” Nói xong, thân thiết lôi kéo tay Vương Hương Tú blablabla nói lung tung. Người chờ hai bên đều há hốc mồm, đây là lần đầu tiên gặp mặt sao?

Duyệt Tâm nói thật lâu, còn không có ý dừng lại, Tô Mộ Tịch phồng chùng nụ cười trên mặt nương sắp cứng lại rồi, đành phải lên tiếng giải vây: “Duyệt Tâm công chúa, Mộ Tịch mang người đến Manh Tịch viên của ta xem được không?” Vương Hương Tú gửi một ánh mắt cảm kích, công chúa này sao vậy? quá hoạt bát rồi, nói nửa ngày không phiền nhưng bà nghe cũng mệt mỏi. Nhưng mà, ở chung với người như vậy là tốt nhất, nàng muốn cái gì người liếc mắt một cái có thể biết.

Duyệt Tâm vừa nghe lập tức ngừng lại, chạy đến bên người Tô Mộ Tịch lôi kéo tay nàng, liều mạng gật đầu: “Tốt tốt, chúng ta đi ngay đi!” Hiên Viên Hạo Thành bên cạnh vô cùng bất mãn, còn thành thực cúi đầu vận bụng tay Duyệt Tâm, sau đó dùng tay mình Tô Mộ Tịch.

Duyệt Tâm cũng không thêm để ý, vui vẻ đi theo sau hai người tới Manh tịch viên. Mới vừa đi ra chủ viên, Duyệt Tâm liền nhìn thấy một nam tử áo trắng dấy dưa với một cái nha hoàn. Tâm hiệp nghĩa của Duyệt Tâm công chúa tràn ra, lập tức đề nghị đi qua đá nam tử áo trắng một cước bay thật xa. Sau đó dùng chân đạp ngực nam tử: “Dâm giả nơi nào đến, xem bản công chúa thu thập người như thế nào?” Nói xong đề chân muốn dùng lực, Tô Mộ Tịch thấy lập tức kêu to: “Công chúa, chậm đã.”

Nhìn thoáng qua người bị công chúa dẫm nát dưới chân, Tô Mộ Tịch không nói gì nhìn trời, một hồi lâu mới tìm được giọng của mình: “Nhị ca, huynh vừa mới làm gì chọc công chúa tức giận như vậy?” Nàng chuẩn bị tiết mục nhất kiến chung tình đâu a? Sao lại thành như vậy? Cái này, nhị ca sẽ không thành nam nhân hư hỏng trong mắt Duyệt Tâm công chúa chứ?

“Hê hê... Nhị ca Tịch nhi quá mất mặt đi, thế mà bị công chúa Duyệt Tâm chán ghét này đạp dưới lòng bàn chân, trở về ta nhất định phải kể cho hoàng muội nghe mới được.” Bình thường nhị ca Tịch nhi rất kiêu ngạo, sao vừa gặp công chúa đã bị bắt nạt thành như vậy, hi hi, nhìn Tô Hồng Xán bị bắt nạt thật là thoải mái...

Tô Hồng Xán tức giận đến hộc máu, điều ngoa nữ tử từ nơi nào đến, vậy mà dám... dám đạp hấn xuống đất, trách không được không phu tử nói nữ tử tiểu nhân đều khó dưỡng. Đạp ngã hấn thì thôi, còn dám đề tên gốc cứt đi muội muội của mình chê cười mình, tức giận a! Dùng sức thoát khỏi chân Duyệt Tâm, vỗ về ngực đau đớn đứng lên, đưa tay hung tợn chỉ vào Duyệt Tâm, mọi người còn tưởng rằng Tô Hồng Xán muốn làm gì. Không ngờ hấn nhắm mắt lại hung tợn mở ra tả tay xuống nói: “Hừ, bản công tử không so đo với tiểu nữ nhân không biết điều.” Ngao ~ đau chết, nữ nhân này sao khí lực lại lớn như vậy, quả nhiên là đồ dã man... Nhưng mà, bộ dạng nữ nhân này vẫn rất đáng yêu, làm cho hấn có chút hạ thủ không được, hơn nữa đánh nữ nhân rất không có phong độ...

Duyệt Tâm rốt cục dời được ánh mắt khỏi Tô Hồng Xán, nàng vậy mà lại nhìn một người nam nhân đến thất thần, mất mặt a! Duyệt Tâm công chúa then quá thành giận: “Người đồ hạ lưu, rõ như ban ngày còn dám khinh bạc một cô nương gia, rất không biết cảm thấy thẹn.” Nói xong trong lòng có chút rầu rĩ, chẳng lẽ nàng không gặp được nam nhân tốt nào sao?

Lúc này, tiểu nha hoàn mới sợ hãi đi tới, ánh mắt cô nương tự xưng là công chúa này thật đáng sợ! Nhưng vì nhị thiếu gia, tiểu nha hoàn nuốt nuốt nước miếng: “Tiểu, tiểu thư người hiểu lầm, nhị thiếu gia không có khinh bạc nô tỳ, là, là cầu nô tỳ cầu ngài ấy giúp.” Tô phủ ai chẳng biết tính tình nhị thiếu gia,

tuy rằng đào hoa nhưng sẽ không tùy tiện trêu đùa nha hoàn. Hơn nữa, trong phòng các vị thiếu gia đều không có nha hoàn thông phòng, nàng thấy các vị thiếu gia đều di truyền thâm tình của lão gia.

Tiểu nha hoàn nói xong, Tô Hồng Xán khinh bỉ liếc Duyệt Tâm một cái, ồng tay áo vung: “Hừ, nữ nhân lỗ mãng ngốc nghếch.” Dám đá hấn mạnh như vậy, thù này kết. Duyệt Tâm nghe xong tiểu nha hoàn nói, biết mình đã làm sai chuyện, cũng không so đo Tô Hồng Xán mắng nàng. Nhưng mà, muốn nàng xin lỗi, không có cửa đâu.

“Được rồi, nhị ca, Duyệt Tâm công chúa cũng không phải có ý.” Tô Mộ Tịch tuy rằng tiếc nuối cảnh nhất kiến chung tình không có, nhưng mà nhị ca cứ oán niệm như vậy thì khi nào hai người mới chung tình được? Hiên Viên Hạo Thành nghiêng đầu gật gật đầu, ừ, bắt đầu không tồi, Thái Phó có câu không đánh không quen không phải sao?

Từ Kim cung, Vi mẹ cho tất cả cung nữ thái giám lui xuống, vờ tùy tiện chỉ một cung nữ có bộ dạng bình thường: “Ngươi lưu lại lau dọn.” Cung nữ hơi hơi phúc thân: “Vâng.” Những người khác cũng không chú ý, phúc thân lui xuống. Cung nữ đều rời đi rồi, cung nữ bộ dạng bình thường lập tức đứng thẳng thân mình, cho Vi mẹ một ánh mắt, Vi mẹ gật đầu đến ngoại điện thủ.

“Chủ...” Hiên Viên Hạo Dạ muốn lên tiếng gọi nữ tử, nữ tử rất nhanh tiêu sái đến trước mặt Hiên Viên Hạo Dạ “Phách” một cái tát thật mạnh lên mặt hấn: “Ngươi còn không biết xấu hổ mà gọi ta, ta không ở hoàng thành ngươi đã làm chuyện tốt gì? Ngươi thật đúng là nam nhân tốt, dám đến Tô phủ Thừa Tướng ngủ nữ nhi chưa đến tuổi cập kê của người ta. Giờ tốt lắm, hôn ước với Quân gia không còn, chính ngươi đến mà nghe dân chúng hoàng thành chửi ngươi như thế nào? Không thành thân với Quân Mạc Sầu, ngươi cho là Quân Vô Thường lão già kia sẽ đem hết toàn lực duy trì ngươi sao? Ta tìm được về thì có ích gì? Ngươi không đảm đương nổi thái tử, cho dù độc chết Hiên Viên Vinh Hi thì ai làm hoàng đế còn chưa nhất định!”

Hiên Viên Hạo Dạ không dám nhiều lời liền quỳ xuống: “Chủ nhân, Dạ nhi biết sai lầm rồi, nhưng mà ngày đó ta nhất định là bị hai cái tiện nữ kia hạ xuân * được, bằng không ta sẽ không làm ra chuyện như vậy.”

Nữ tử lại gờ tay, không chút do dự đánh lên mặt Hiên Viên Hạo Dạ: “Hạ xuân * được, các nàng hạ xuân * được ngươi sẽ không biết rồi đi tìm nha hoàn sao? Ta thấy ngươi là bị Tô Mộ Tuyết tiểu tiện nhân kia mê hoặc rồi!”

Hiên Viên Hạo Dạ cúi đầu, lúc phát hiện hấn quả thật có chút lưu luyến Tô Mộ Tuyết. Không phản ứng lại mà tâm lý còn có chút may mắn, nếu các nàng dám tính kế hấn như vậy, khẳng định sẽ không để người ta phát hiện.

Nữ tử thấy Hiên Viên Hạo Dạ cúi đầu không dám đáp lời, lúc này mới tiêu chút giận: “Ngươi khiến ta quá thất vọng rồi, ta mất nhiều tâm lực mới khiến cho Quân Vô Thường lão già kia gả nữ nhi cho ngươi. Giờ xảy ra chuyện như vậy, lấy tính cách Quân Mạc Sầu mà chịu gả cho ngươi mới lạ.”

Kỳ thật trong lòng Hiên Viên Hạo Dạ đã sớm có kế hoạch, nhưng mà không được chủ nhân cho phép cùng hỗ trợ, lấy thực lực của hấn căn bản không có khả năng hoàn thành, thấy chủ nhân nói như vậy hấn lập tức nói: “Chủ nhân, thật ra Dạ nhi có biện pháp, không biết có được không?”

“Nói.” nàng không ôm mấy hy vọng với chủ ý của Hiên Viên Hạo Dạ, nhưng mà hấn cũng phải học được cách trưởng thành. Nếu có một ngày nàng thật sự mất, lấy tâm tư của hấn hiện giờ, cho dù tọa ủng giang sơn cũng sẽ tọa không xong.

Lúc này Hiên Viên Hạo Dạ mới đứng lên, nhẹ giọng nói bên tai nữ tử: “Chúng ta có thể tìm cơ hội thích hợp, để người ta...” Hiên Viên Hạo Dạ càng nói, sắc mặt nữ tử ánh sáng. Biện pháp này là có thể dùng, nhưng tương lai Quân Mạc Sầu là hoàng hậu một quốc gia, thân thể không sạch mà ngồi lên ngôi vị không phải sẽ làm cho người trong thiên hạ chê cười sao? Nghe xong, nữ tử hỏi: “Như thế, ngươi không để ý nàng không trong sạch?” Nam nhân vốn không có kẻ không để ý thứ này!

“Chủ nhân, chỉ cần chiếm được ngôi vị hoàng đế, còn sợ không cơ hội thu thập Quân Vô Thường lão già kia sao? Hơn nữa, nếu nàng không trong sạch, Dạ nhi sao có thể nắm nàng cùng Quân Vô Thường trong tay?” trong mắt Hiên Viên Hạo Dạ hiện tia cổ chấp, hấn nhất định phải lên làm hoàng đế, nhất định phải để những kẻ hại hấn cùng khinh thường hấn trả giá đại giới. Một hoàng hậu không trong sạch thì tính là cái gì, ngồi lên ngôi vị hoàng đế muốn bao nhiêu nữ nhân không thể, hơn nữa có được ngôi vị hoàng đế, người hấn thu thập đầu tiên chính là Quân Vô Thường lão già dám khinh thường hấn kia.

“Nhưng mà, việc này sẽ khiến Quân Vô Thường đoán được bao nhiêu đi? Nếu Quân Mạc Sầu nha đầu kia không chịu, ngươi cho rằng Quân Vô Thường còn có thể giúp ngươi.” Tuy rằng nữ nhân chú ý nhất là trinh * tiết, nhưng Quân Mạc Sầu luôn luôn tùy hứng kiêu ngạo dễ dàng giải quyết như những nữ tử khác sao? Nữ tử mặc dù có chút lo lắng, nhưng không đến mức phải dùng mọi cách để đạt được.” Chuyện Quân Mạc Sầu có thể từ từ tính, giờ quan trọng nhất là chuyện công chúa Duyệt quốc, nếu để nàng đảm hỏi thành công với Hiên Viên hoàng triều, như vậy kế hoạch của chúng ta sẽ rất khó thực hiện.” Thú không được Quân Mạc Sầu cũng không sao, chỉ cần Hiên Viên Vinh Hi chết, tất nhiên Dạ nhi sẽ làm hoàng đế.

“Chủ nhân, Dạ nhi biết.” Nhưng mà, không biết dùng biện pháp gì mới tốt. Nghe cung nữ bẩm báo nói Duyệt Tâm công chúa giờ đã cùng một chỗ với Tô Mộ Tịch. Không biết vì sao hấn luôn cảm thấy bên người Tô Mộ Tịch có một luồng lực lượng làm cho mình tiếp cận không được nàng, khủng bố nhất là, chỉ cần chống lại ánh mắt Tô Mộ Tịch, hấn sẽ cảm thấy vô cùng áy náy, rõ ràng mỗi một lần tính kế hấn đều thất bại...

“Đúng rồi, Tổng mẹ có đúng hạn cho Tô Mộ Tịch dùng huyết yến hay không?” Nữ tử nhớ tới việc này, ánh mắt neho lại, nàng vẫn có chút hoài nghi, vì sao mỗi một lần kế hoạch thực hiện trên người Tô Mộ Tịch sẽ xảy ra vấn đề? Rốt cuộc Tổng mẹ rất vô dụng hay là Tô Mộ Tịch quá thông minh.

“Có, nhưng giờ ở bên trong không cho quyết tử (được làm cho nữ tử không dụng dục được).” Hiên Viên Hạo Dạ cúi đầu, không cho nữ tử nhìn thấy ánh mắt không đành lòng của hấn. Một nữ nhân nếu không thể làm mẫu thân là chuyện tàn nhẫn nhất! Nhớ tới nụ cười yếu ớt của Tô Mộ Tịch, đột nhiên có chút không đành lòng.

Tâm tư Hiên Viên Hạo Dạ nữ tử sao lại không biết, lạnh lùng ra tiếng: “Thu hồi lòng thương hại của ngươi đi, ngươi tự mình giấu lại, sang năm nàng sẽ

cập kê, đến lúc đó nàng thành thân với Hiền Viên Hạo Thành, nếu thuận lợi sinh hạ người cho là Hiền Viên Vinh Hi sẽ tuyển ai làm hoàng đế, người sao? Nếu tương lai hậu hoạn vô cùng, không bằng ngay từ đầu liền chặt đứt uy hiếp. Đến lúc đó nếu nàng không thể mang thai, nam tử Hiền Viên gia không phải rất si tình sao? Người xem nếu lúc đó Hiền Viên Hạo Thành tuyệt hậu, Hiền Viên Vinh Hi có thể an bài sủng phi thiếp thất cho hắn hay không. Đến lúc đó để bọn họ nghi kỵ, tự giết lẫn nhau đi!” Si tình, cuộc đời nàng hận nhất người si tình.

“Dạ nhi biết, không biết chủ nhân tính làm thế nào với Duyệt Tâm công chúa?” Đúng vậy, hắn không nên thương hại nàng, nàng không thể làm mẫu thân không liên quan đến mình. Có thể làm mẫu thân thì có liên quan gì đến hắn, nàng cũng sẽ không sinh đứa nhỏ cho hắn, vì sao hắn lại không đành lòng? Được đến ngôi vị hoàng đế mới là sứ mệnh của hắn.

“Duyệt Tâm công chúa, không phải nàng muốn gả cho tài tử sao? Ta sẽ cho người của ta tham dự cuộc thi đoán câu đố ở Tá Yến đài, đề mục ta ra hẳn là không ai có thể đáp được.” chuyện Duyệt Tâm công chúa, nàng ở Duyệt quốc đã nghe không ít, chỉ là một tiểu cô nương bị làm hư mà thôi. Hơn nữa câu đố nàng ra đều là một người kỳ quái cho nàng, chính nàng đến nay đều không có đáp án, hắn không có thể trả lời. Đến lúc đó nàng sẽ thả tiếng gió để Duyệt Tâm công chúa biết mà đến, hơn nữa việc này phải làm ngay, mà tiếng gió hắn nên truyền tới Tô phủ.

Tô phủ, lúc dùng cơm trưa, Duyệt Tâm công chúa gặp được Tô Hồng Diệp cùng Lâm Nhược Mai, thế mới biết bọn họ đã thành thân lập tức tám chuyện với mọi người. Một đám người lại há hốc mồm lần nữa, công chúa này thật sự là người hoạt bát. Nhưng mà, có hoạt bát đến mấy người ta cũng là công chúa, lúc dùng bữa lập tức im miệng, tao nhã hiểu lễ dùng bữa. Mọi người ở đây vô cùng bội phục, rốt cuộc phải là một mẫu thân thế nào mới có thể dưỡng ra nữ nhi như vậy.

Đoàn người vừa dùng xong cơm, một thư đồng thanh tú tiến vào thi lễ lên tiếng nói: “Nhị thiếu gia, hai mươi bảy tháng chín Tá Yến đài có cuộc thi đoán câu đố, Gi công tử đề nô tài hỏi ngài một tiếng có muốn tham gia hay không?”

Tô Hồng Xán đang muốn nói không đáp, mấy cuộc thi đoán câu đố nhàm chán này thi đi làm gì? Không ngờ, Duyệt Tâm công chúa bên cạnh vừa nghe lập tức nhảy dựng lên: “Thật vậy chăng? Ta muốn đi, ta muốn đi...” Trò này chơi vui nhất, nói không chừng có thể gặp được tài tử.

Tô Hồng Xán nhìn nàng một cái, gật gật đầu: “Hồi Gi công tử, ngày kia bản công tử sẽ tới Tá Yến đài.” Nhìn ánh mắt phát sáng của công chúa điều ngoa, Tô Hồng Xán lập tức cảm thấy tiểu tử Gi Thịnh Uy kia khiêu khích cũng không có nhàm chán như vậy.

Vương Hương Tú kinh ngạc nhìn Tô Hồng Xán một cái, không phải cho tới bây giờ Xán nhi đều không thích tham gia mấy cuộc thi kiểu này sao, lại nhìn hai mắt lóe sáng của vị công chúa bên cạnh, như biết được cái gì bà lại nhăn lại mi. Tô Mộ Tịch chú ý tới cảm xúc của Vương Hương Tú, trấn an lời kéo tay bà, hỏi: “Nương, Tam ca đến giờ vẫn không trở lại dùng cơm trưa sao?” Tam ca gần đây hình như có tâm sự, cũng không nói nhiều như trước kia.

“Đúng vậy, trước đó nó từ biên thành trở về, liền là lạ như vậy đến giờ.” lúc này Vương Hương Tú mới hồi thần, lo lắng nói. Con mình có tâm sự, làm nương khẳng định sẽ biết một ít.

“Vậy sao, nương không cần lo lắng, có thời gian Tịch nhi sẽ tìm huynh ấy nói chuyện. Đúng rồi, nương, cái này cho người, đây là huyết ngọc hoàng hậu nương nương thưởng của ta, nghe nói rất tốt cho thân thể.” Nói xong, lấy huyết ngọc từ túi hương đeo lên tay Vương Hương Tú.

Vương Hương Tú cũng tùy nàng, trong lòng cảm thấy ấm áp, Tịch nhi của bà luôn hiểu biết như vậy. Trước kia bà còn sợ Tịch nhi tiến cung sẽ thăm oán chính mình, sẽ càng cách xa mình, giờ cuối cùng đã yên tâm. Chờ qua năm Tịch nhi đến tuổi cập kê, rất nhanh sẽ là hoàng tử phi.

Dùng quá ngộ thiện không bao lâu, ba người liền ngồi kiệu hồi cung. Trên đường trở về, Hiền Viên Hạo Thành và Duyệt Tâm công chúa không ngừng đầu vò mồm, Tô Mộ Tịch lại nghĩ đến lời mẫu thân nói mà có chút lo lắng cho Tô Hồng Diệp. Gió thổi bay tấm màn che kiệu Tô Mộ Tịch ngồi, Tô Mộ Tịch giật mình liếc mắt thấy một bóng dáng quen thuộc. Định nhìn nhìn, quả nhiên là Tam ca, nhưng nữ nhân Tam ca ôm lấy là ai? Đáng tiếc kiệu đi quá nhanh, Tô Mộ Tịch không thể thấy rõ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Trước hai mươi bảy tháng chín một ngày, Tô Mộ Tịch thỉnh an hoàng hậu nương nương nói muốn xuất cung. Hoàng hậu nương nương nghĩ nghĩ không nói gì liền cho phép, vừa được hoàng hậu nương nương đáp ứng Tô Mộ Tịch lập tức cho Tùng Thư Minh an bài âm vệ tại Tá Yến đài. Để người ta làm cho nàng, Hiền Viên Hạo Thành còn có Duyệt Tâm công chúa một bộ nam trang bình thường chút. Sáng sớm hai mươi bảy tháng chín, ba người thay xong quần áo cùng hội họp với Tô Hồng Xán ở ngoài cung.

Lúc mọi người đến Tá Yến đài thì đã có rất nhiều người đến. Tại âm vệ cố ý vô tình trợ giúp, đám người Tô Mộ Tịch mới chen vào Tá Yến đài được, vừa vào đã thấy Gi Thịnh Uy ngồi đầu tiên. Gi Thịnh Uy thấy đoàn người Tô Hồng Xán liền lên đi, khiêu khích liếc Tô Hồng Xán một cái, đang muốn lên tiếng đã kích lại nhìn thấy Hiền Viên Hạo Thành cùng Tô Mộ Tịch vận y phục thường ở một bên liền lập tức câm miệng. Cười cười nói: “Còn tưởng không mời được Tô huynh đại giá, huynh xem ta đã cho người giữ vị trí của huynh, chỉ chờ huynh đến nữa thôi.” Nhìn nhìn mấy người đi theo Tô Hồng Xán, Gi Thịnh Uy cho người lấy thêm mấy cái ghế dựa.

Tô Hồng Xán nhìn hần một cái, không nói nhiều, bình tĩnh thông dong ngồi xuống, nhàm chán hất tóc trên trán, một lát sau nhìn Gi Thịnh Uy: “Bản công tử tới trễ, vì sao câu đố còn không chưa ra?”

Duyệt Tâm vừa nghe, tán thành gật gật đầu: “Đúng vậy, chờ rất phiền nha! Không ra chúng ta phải đi, dạo đường cái còn vui hơn ngồi chỗ này.” Đám người này thật đáng ghét. Tô Mộ Tịch không chút hoang mang mà uống ngụm trà, có chút hoài nghi hữu tâm nhân bày ra chuyện lần này, bằng không lúc này cũng quá trùng hợp, vì sao lại tổ chức lúc Duyệt Tâm công chúa đến Hiền Viên hoàng triều? Hiền Viên Hạo Thành sợ Duyệt Tâm quần quít lấy Tô Mộ Tịch, đêm qua nắm tay Tô Mộ Tịch đến nửa đêm, lúc này đang ngồi cúi đầu ngủ bù.

Gi Thịnh Uy đang chuẩn bị đáp lời, một nữ tử dung mạo cực đẹp bung một cái hòm ra. Nhất thời tất cả mọi tiếng cãi nhau đều tĩnh lại, đồng loạt nhìn chăm chăm nữ tử. Chỉ thấy nữ tử tuyệt sắc đứng Đài Trung ương, cười hơi hơi hành lễ: “Ta gặp qua các vị tiên sinh cùng công tử, đề mục trong tay ta là một vị bằng hữu của chủ nhân ta ra, chủ nhân của ta đến giờ cũng không nghĩ ra đáp án. Lúc này mới mở cuộc thi đoán câu đố này ở Tả Yến đài này, hoan nghênh các vị đã đến, cũng hy vọng mọi người có thể cho ra đáp án giải thích nghi hoặc của gia chủ.” Nghe xong lời này, một nữ tử vận nam trang dưới đài cười khê một chút, bằng hữu? Có ý tứ, từ lúc nào nàng trở thành bằng hữu của nữ nhân hại nàng kia? Nhưng mà, nàng muốn nhìn một chút, đề nàng ra có ai giải được không.

Nữ tử tuyệt sắc phóng hòm lên trên bàn, mở ra, xuất ra một hạt châu trong suốt đỏ như máu, lúc này mới cười nói: “Nếu là cuộc thi, vậy tất nhiên sẽ có phần thưởng, trước kia không có thông báo là gì chủ nhân của ta sợ người có nhị tâm trà trộn vào. Huyết minh châu này là gia chủ hữu duyên được đến, nghe nói có thể trừ tà tránh hung, vô cùng trân quý, nếu ai có thể giải thích nghi hoặc cho gia chủ, như vậy huyết minh châu này là của người đó.” Mọi người phía dưới phục hồi tinh thần khỏi dung mạo của nữ tử, bình tĩnh nhìn hạt châu màu đỏ trong tay nữ tử, đây là huyết minh châu sao? Nếu vàng bạc châu báu bình thường có lẽ có thể hấp dẫn chút dân chúng, nhưng huyết ngọc châu lại làm cho tất cả mọi người phía dưới rục rịch, thứ này là khả ngộ không thể cầu a! Ánh mắt Tô Mộ Tịch nhìn huyết minh châu chột lóe, nàng thật tò mò gia chủ là người dạng gì mới có thể ra bút tích lớn như vậy.

Đội trong chốc lát, thấy nữ tử còn không ra đề mục, người phía dưới nóng nảy ồn ào kêu lên: “Mau ra đề mục... Mau ra đề mục... Huyết minh châu nhất định là của ta... Mau ra đề mục...”

Nữ tử từ ánh mắt mọi người biết đã được hiệu quả mong muốn, lúc này mới thả huyết minh châu lại vào hộp, không vội không chậm lấy ra một tờ giấy Trương Tuyên trong hòm, cao giọng nói: “Trước cấp các vị đảm cái tỉnh, này đề là muốn hợp với trả lời, các vị nên nghe rõ: Một, phía trước có một đồng cỏ, duy nhất thực vật. Hai, phía trước lại có một đồng cỏ, duy nhất thực vật. Ba, một đàn dương đến đây, duy nhất hoa quả. Bốn, một đàn sói đến đây, duy nhất hoa quả. Đề mục là vậy, thỉnh các vị giải thích nghi hoặc cho gia chủ, nếu đáp án đúng, vậy huyết minh châu này đó của người đó.” Nói xong, nữ tử ẩn ánh quang trong mắt thối lui qua một bên. Trong đám người, nữ tử phần nam trang cười nhẹ, chủ nhân của nữ tử này biết đề này không ai có thể giải đi! Một viên huyết minh châu lại dám bị nói là trân phẩm có thể trừ tà tránh hung, thật buồn cười.

Tô Mộ Tịch hình như cảm giác được gì, nhìn thoáng qua đám người phía dưới, ánh mắt chống lại nữ tử phần nam trang. Tô Mộ Tịch sợ run một chút, khê gật đầu với nàng. Nữ tử cũng cười đáp lễ, cảm thấy giật mình, không ngờ cổ đại còn có một nữ tử hào phóng như vậy (nữ phần nam trang, kỳ thật liếc mắt một cái liền đã nhìn ra, trừ phi bộ dạng có vẻ giống nam nhân.).

Đám người yên tĩnh một mảnh, đề này vì sao cho tới bây giờ bọn họ đều chưa từng nghe qua? Đề này thật sự có đáp án sao? Qua ước chừng một khắc vẫn không ai dám đi lên đáp đề, một kẻ ăn chơi trác táng trong đám người bắt đầu kêu gào : “Đây là đề mục quỷ gì? Vốn chính là gạt người, bằng không, người nói đáp án ra cho chúng ta nghe xem có đúng không.”

“Đúng vậy... đúng vậy... Bản công tử từ khi sinh ra đã bắt đầu đọc sách nhưng chưa từng thấy qua đề mục kiểu này.” Hoàng thành có rất nhiều tài danh tài tử đứng lên, phụ họa lời nói phía dưới.

“Đúng vậy... đúng vậy... đề mục như thế cho đến nay lão phu chưa từng gặp qua, không biết gia chủ ra đề này có phải là muốn trêu đùa chúng ta hay không. Gọi gia chủ của các người đi ra, chúng ta muốn nghe...” Một vị lão giả có học thức ở hoàng thành đứng lên muốn đáp án, đề mục như vậy không phải nói đùa bọn họ sao? Nữ tử ở trong đám người mỉm cười, mấy lão thất phu này, chỉ biết là đọc tứ thư ngũ kinh làm sao có thể đáp được. Xem ra, hôm nay nàng phải thất vọng rồi.

Lúc này, nữ tử tuyệt sắc tiến lên hơi hơi phúc thân trả lời tài tử cùng lão giả: “Tiên sinh đừng nóng giận, nếu gia chủ của ta biết đáp án sẽ không dùng huyết minh châu trân quý như vậy làm phần thưởng. Thỉnh mọi người chờ nóng, đề này khẳng định có đáp án, nhưng không biết những học thức giả tọa ở đây có vị này đáp được hay không” Nữ tử vừa dứt không ai dám kêu gào, người đọc sách không thích nhất là người khác nói bọn họ không học thức.

Tô Hồng Xán cùng Gi Thịnh Uy tĩnh tọa ở một bên tập trung sự nghĩ, giống không nghe được tranh chấp vừa rồi. Nữ tử phần nam trang nhìn “Huyết minh châu” lóe sáng ra ánh quang màu đỏ dưới ánh mặt trời, ánh mắt lóe lóe, thứ người cổ đại nhân đề ý có lẽ có thể lấy để cảm ơn ân cứu mạng của người nọ. Nghĩ một chút cảm thấy cũng đúng, đợi một khắc chung nữa nàng nên ra mặt giải đề đi.

Tô Mộ Tịch cũng không biết đáp án, nhưng nàng vẫn chú ý biểu cảm của nữ tử dưới đài. Thấy bộ dáng nàng đã định liệu trước, trong lòng nghi hoặc, đề này hình như nàng ta biết đáp án, rốt cuộc nàng ta là ai? Khó giải, lại quay đầu nhìn Tô Hồng Xán, thấy hần cũng suy nghĩ. Nhìn nhìn lại Duyệt Tâm công chúa, cũng là vẻ mặt muốn nghe đáp án.

Lại qua khoảng một khắc chung, vẫn không ai đi lên đáp đề. Hiền Viên Hạo Thành vừa tĩnh ngữ xoa xoa mắt nhìn cây trám hoa mai đẹp tuyệt trần trên đầu Tô Mộ Tịch, không chế không được nhẹ nhàng lên tiếng: “Tịch nhi, hoa mai thật đẹp, cho Thành nhi một đóa được không?” Bữa mới, đã lâu hần không thấy hoa mai.

Lúc này Tô Mộ Tịch mới quay đầu, thấy Hiền Viên Hạo Thành còn chưa tỉnh táo đã mở miệng muốn hoa mai. Chậm đã, hoa mai? Tô Mộ Tịch suy nghĩ đến điều gì trên mặt nở nụ cười dịu dàng, đưa tay nhẹ nhàng xoa khoeo mắt Hiền Viên Hạo Thành, cười nằng: “Đưa ngọc, giờ mới tháng mấy đã có hoa

mai, huynh nhất định nhìn lầm rồi, mùa này không có hoa mai ...” Nhị ca, hẳn có thể nghe hiểu đi?

Hiên Viên Hạo Thành bĩu môi, bất mãn nói: “Mới không có, rõ ràng ta thấy trên đầu Tịch nhi có hoa mai .”

Hiên Viên Hạo Thành vừa dứt lời, trong đầu Tô Hồng Xán linh quang chợt lóe, phía trước có một đồng cỏ, không tồn, hoa mai. Nghĩ rõ này, Tô Hồng Xán hơi hơi kích động đứng lên, nhưng giọng nói vẫn không nhanh không chậm: “Cô nương nghe rõ, ta biết đáp án.”

Ánh mắt nữ tử tuyệt sắc chợt lóe, cúi đầu hành lễ: “Tô nhị công tử mời nói.” Hẳn biết? sao có thể? Nàng suy nghĩ lâu như vậy đều không giải được câu đó.

Tô Hồng Xán cũng nhìn nàng, chỉ nói: “Đáp án của chúng nó phân biệt là: một, hoa mơ. Hai, hoa mơ đại. Ba , ô mai. Bốn, quả dương mai.” Tô Hồng Xán đáp xong cười cười, đề này quả nhiên có ý tứ. Cười như không cười liếc nhìn Hiên Viên Hạo Thành, nếu không phải Thành hoàng tử nhắc nhở, hẳn quả thật không nghĩ đến phương hướng này. Hắn quyết định, về sau không kêu Thành hoàng tử ngốc tử ở trong lòng nữa, ai nói hắn ngốc, có lẽ hắn còn thông minh hơn mỗi kẻ ngồi ở đây. Tô Mộ Tịch nhìn hai mắt nhị ca tỏa sáng, trong lòng vô cùng vui vẻ, nhị ca quả nhiên là thông minh nhất, một chút liên thông .

Mọi người nghe xong đáp án của Tô Hồng Xán đều như lọt vào trong sương mù, căn bản không biết đáp án này có ý gì? Nữ tử tuyệt sắc cương một chút, đứng dậy, hơi hơi phúc thân với Tô Hồng Xán: “Ta ngu dốt, không biết đáp án của Tô nhị công tử có ý gì? Thành Tô nhị công tử giải thích nghi hoặc cho mọi người.” Nếu là nói đùa thì may, nhưng nếu là đáp thực, nữ tử tuyệt sắc lo lắng nhìn Duyệt Tâm công chúa một cái.

Nghe xong lời này của nữ tử tuyệt sắc, Tô Hồng Xán gật gật đầu, khoe môi gợi lên ý cười, đáp án này quả thật làm cho người ta có chút học mầu: “Một, phía trước có một đồng cỏ, duy nhất thực vật. Chỉ có cỏ, không có hoa, không phải là hoa mơ sao? Hai, phía trước lại có một đồng cỏ, duy nhất thực vật. Lại là một đồng cỏ, không có gì khác, không phải là hoa mơ đại sao? Ba, một đàn dương đến đây, duy nhất hoa quả. Dương đến đây làm gì? Dương nhiên là ăn cỏ, ăn cỏ xong rồi, không phải là ô mai sao? Bốn, một đám sói đến đây, quý nhất hoa quả. Sói đến đây khẳng định là muốn ăn dương, dương ăn xong rồi, không phải là quả dương mai sao?”

[Đọc đi đọc lại cũng k hiểu được =.=] thôi các bạn cứ chấp nhận vậy nhé :)]

Tô Hồng Xán nói xong, mọi người không nói gì, có cách nói như vậy sao? Nhưng mà, đáp án của Tô Hồng Xán mọi người lại không nghĩ ra chỗ sai. Nữ tử tuyệt sắc nhìn thoáng nhìn Duyệt Tâm đang ngốc ra, ánh mắt chợt lóe: “Tô nhị công tử, đáp án của công tử hình như...” Có chút gượng ép...

Ánh mắt Tô Hồng Xán lúc này mới chuyển tới trên người nữ tử tuyệt sắc, nhưng không có bị dung mạo hơn người của nàng sợ hoặc, lạnh giọng chất vấn: “Như thế nào? Nếu cô nương cảm thấy đáp án của bản công tử không đúng, vậy cô nương có đáp án nào tốt hơn nói cho ta nghe một chút, nếu có lý hơn đáp án của bản công tử, Tô Hồng Xán ta tuyệt đối chịu thua.” Người có biết cũng không dám nói, không phải vừa rồi nói không có đáp án sao?

Nữ tử tuyệt sắc cúi đầu, tay nắm chặt. Không ngờ thật sự có người có thể nêu đáp án, hơn nữa này đáp án còn làm cho nàng không còn lời gì để nói. Trong đầu vòng vo vài vòng, một kẻ bất thành lại sinh một kế, nàng cũng không tin Tô Hồng Xán sẽ bắt vì sở động: “Tô nhị công tử hiểu lầm, ta không phải ý tứ này. Đáp án của Tô nhị công tử ta không có lời nào để nói, ta xin chỉ thị gia chủ một chút lại trở về hồi bẩm, thỉnh ngài chờ một chút.” Nói xong then thùng nhìn Tô Hồng Xán, lui xuống. Không bao lâu liền lên, phúc thân tiếp tục nói: “Gia chủ vừa rồi phân phó, đáp án của Tô nhị công tử vô cùng tốt. Trừ huyết mình cháu ta cũng sẽ đi theo hầu hạ, về sau nô tỳ là người của Tô phủ, làm thiệp vì ti do Tô nhị công tử làm chủ, ta tuyệt đối không có nửa câu oán trách.”

Nữ tử vừa dứt lời, phía dưới ồ lên một trận. Có mỹ nhân như hoa làm bạn, là giấc mộng của tuyệt đại đa số nam nhân! Tô Mộ Tịch thực bình tĩnh, tính tình nhị ca của mình sao nàng không rõ? Nhưng nữ nhân này, nàng phải chú ý kỹ một chút . Duyệt Tâm nghe xong lời này mới phục hồi từ ngẩn ngơ sùng bái, muốn vỗ bàn đứng dậy lại bị Tô Mộ Tịch kéo lại, lắc đầu nhìn nàng. Duyệt Tâm lúc này mới cảm thấy mình làm sai, Tô Hồng Xán không phải là gì của nàng, nghe được nữ tử không biết xấu hổ kia nói nàng tức giận như vậy làm gì? Nói không chừng Tô Hồng Xán tên lưu manh chết tiệt này ước gì được ôm nữ nhân về nhà đâu, hừ... Nhưng mà, vì sao trong lòng lại rầu rĩ ?

Mọi người đều chờ Tô Hồng Xán hoan hô nhảy nhót, không ngờ Tô Hồng Xán mí mắt cũng chưa nâng một chút, lạnh lùng phun ra ba chữ: “Ta — không — muốn—” nữ tử này dung mạo là tốt, nhưng có mỹ sau khi chết cũng trở thành một thân xác thối mà thôi. Hẳn quả thật bất cần đời, nhưng lại muốn tìm một người có tình cảm chân thành giống cha mẹ, cả đời nhất thế chỉ cần một đôi người.

Các nam nhân vừa nghe, Tô Hồng Xán này là đồ ngốc đi! Có mỹ nữ như vậy ẩm giường là một chuyện hạnh phúc cỡ nào! Tô Mộ Tịch chỉ thần nhiên cười, nhị ca quả nhiên không làm cho nàng thất vọng. Hiên Viên Hạo Thành còn ngây ngốc nhìn Tô Mộ Tịch, hẳn chỉ cần Tịch nhi, cho dù xuất hiện người đẹp hơn Tịch nhi hẳn cũng sẽ cự tuyệt như Tô nhị ca.

Người rung động nhất là Duyệt Tâm, phụ hoàng nàng cũng từng đồng ý với mẫu thân cả đời nhất thế một đôi người, nhưng mà khi Duyệt quốc đệ nhất mỹ nhân Tiêu Ninh xuất hiện trước mặt ông, hết thảy đều thay đổi. Tuy rằng ông vẫn sủng ái mẫu hậu, nhưng bà đã không phải là duy nhất. Nữ tử trước mắt này còn đẹp hơn Tiêu Ninh mà Tô Hồng Xán lại bất vì sở động. Trong lòng Duyệt Tâm lập tức vô cùng vui mừng, hiểu được cái gì, ánh mắt kỳ dị nhìn Tô Hồng Xán.

Nữ tử tuyệt sắc vờ khó xử cúi đầu, trong lòng lại hận chết, sao một đám nam tử Tô gia đều là bộ dáng quý này? Si tình, nàng hận người si tình. Nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Duyệt Tâm, cứ như vậy thất bại trong gang tấc, ngược lại để Tô Hồng Xán gả đi sao? Không được, nữ tử tuyệt sắc chưa từ bỏ ý định tiếp tục nói: “Ta biết Tô nhị công tử khinh thường ta là nô tỳ, nhưng thỉnh Tô nhị công tử không cần khó xử ta, nếu Tô nhị công tử không cần ta, ta cũng chỉ có chết .” Nói xong, hoa lệ đầm mưa khóc lên quý gối trước mặt Tô Hồng Xán.

Mỹ nhân rơi lệ, một ít nam nhân tự nhiên là nhìn không đành lòng, ra tiếng khuyên nhủ: “Tô nhị công tử hãy thu nàng đi, nha đầu kia nhìn rất đáng thương, người thu nàng làm nô tỳ cũng tốt.” Tô nhị công tử này khó hiểu phong tình như vậy, trách không được mọi người nơi hoàng thành đều nói nam nhân Tô

gia người người đều là đầu gối.

Mặc kệ mọi người nói như thế nào Tô Hồng Xán chỉ bắt vì sở động, lúc này Tô Mộ Tịch mới đứng lên, nhìn mọi người cười nói: “Không biết chủ nhân cô nương là ai, bản công tử rất muốn trông thấy. Dưới chân thiên tử tự nhiên có người muốn lấy mạng người như thế, xem ra là không để Hoàng Thượng vào mắt, bản công tử tiến cung gặp mặt Hoàng Thượng, nhất định phải vạch tội hần.”

Nữ tử tuyệt sắc cúi đầu cứng đờ, Tô Mộ Tịch này lại phá hư chuyện tốt của nàng. Đang muốn lên tiếng, Tô Hồng Xán lại nhanh hơn nàng một bước: “Nếu câu đó đã giải, vậy bản công tử hỏi Tô phủ, các người tự tiện.” Đi vài bước Tô Hồng Xán sực nhớ tới cái gì, gõ đầu một chút, kiệt ngạo bất tuân cười nói: “Nếu cô nương này sợ chủ nhân trách phạt, vậy bản công tử ra một vế đó, nếu đối được thì huyết minh châu cùng cô nương đều thuộc về người đó, mọi người nghe rõ: mở miệng liền cười, cười xưa cười nay cười tương lai.” Nói xong, Tô Hồng Xán liền dẫn đầu rời khỏi. Đề này, khó giải! Nữ nhân cùng huyết minh châu, ai thích lấy thì lấy, nếu không phải vì... Hần mới không đến nơi kiêu này, hừ...

Nữ tử phần nam trang trong đám người cười cười, nam tử Tô gia quả nhiên có ý tứ. Liếc nhìn nữ tử tuyệt sắc một cái, nữ nhân này cũng thật đủ bách biến, so với Thái Y Lâm còn có thể biến, lần trước nàng thấy không phải là khuôn mặt này. Nhưng mà, kẻ ngồi đứng cùng nữ tử kia cũng không đơn giản, người ở Hiên Viên hoàng triều một cái so với một cái đều quái.

Từ Tá Yến đài trở về, Duyệt Tâm liền trầm mặc, không giống trước kia yêu cười yêu náo nhiệt. Tô Mộ Tịch cũng không nói nhiều, chỉ lôi kéo Hiên Viên Hạo Thành đuổi hần về Đông điện. Vừa vào cửa Tổng mẹ liền tới, hành lễ nói: “Tiểu thư, lão nô tìm ngài một ngày, sao ngài đi không nói với nô tỳ một tiếng.”

“À, Tổng mẹ tìm ta có chuyện gì sao?” Tô Mộ Tịch nhún mày, biết rõ còn cố hỏi.

“Không có, lão nô chỉ lo lắng cho tiểu thư, ngay cả Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm người cũng không mang theo, lão nô lo lắng.” Tổng mẹ cúi đầu, tiểu nha đầu lửa đảo đã trở lại. Giờ Vì mẹ quan tâm chuyện huyết yến càng ngày càng gấp, nàng cũng không thể sơ ý.

“Không có chuyện thì lui xuống đi! Trong chốc lát ta sẽ hỏi Tây điện.”

Lúc này Tổng mẹ mới phúc thân trả lời: “Vâng, giờ lão nô đi xuống nấu huyết yến cho tiểu thư, tiểu thư trở về hãy uống.”

“Ừ, đã biết.”

Tổng mẹ đi rồi, Đình mẹ lên tiếng hỏi: “Tiểu thư, mấy ngày nay Tổng mẹ có phải quá không thành thật hay không? Muốn nô tỳ bẩm báo hoàng hậu nương nương mẹ khác không?” Tổng mẹ vốn không phải người hoàng hậu nương nương một tay mang ra, trước kia chọn nàng vì nàng là người ổn trọng, giờ xem ra cũng không thể để người bớt lo.

Lúc này Tô Mộ Tịch mới cười cười thật tình: “Mẹ, không cần, ta ứng phó được, nàng không gây được sóng gió gì.” Nếu một cái mẹ mà Tô Mộ Tịch nàng dẫn đo không được, tương lai Hạo Thành phong vương, không phải vương phủ càng làm cho nàng thúc thủ vô sách sao? Kiếp trước nàng vô tâm quản, kiếp này, nàng sẽ dụng tâm.

“Nô tỳ đã biết, nô tỳ lui xuống cho người ta chuẩn bị nước ấm để Thành hoàng tử tắm rửa.” Đình mẹ hơi hơi phúc lui ra.

“Tịch nhi, không thích Tổng mẹ thì để mẫu hậu phái nàng đến nơi khác không tốt hơn sao? Vì sao còn phải đặt nàng trước mắt?” Tịch nhi không thích Tổng mẹ Thành nhi đã sớm đã nhìn ra!

Tô Mộ Tịch cười cười: “Hạo Thành, không phải tất cả những điều không vừa mắt đều phải chuyển đi, có những chỗ bọn họ hữu dụng.” Nhìn ánh mắt Hiên Viên Hạo Thành càng ngày càng mê mẩn, Tô Mộ Tịch biết mình nói nhiều. Hiên Viên Hạo Thành là Hiên Viên Hạo Thành, không cần có quá nhiều thay đổi: “Hạo Thành không hiểu không sao, Tịch nhi biết là được rồi.”

Hiên Viên Hạo Thành ngoan ngoãn gật đầu, giờ Thành nhi không thể quản, lúc Tịch nhi mệt để Thành nhi đến là tốt rồi.

Đêm, im lặng. Tô Mộ Tịch ngồi bên cửa sổ trong nội thất, nhìn mưa rơi xuống mặt đất, không bao lâu một bóng đen tiến vào. Tô Mộ Tịch không qua đầu liền biết là ai vào: “Thư Minh, đi thăm dò thân phận nữ tử ở Tá Yến đài lúc sáng.” nữ tử dung mạo tuyệt sắc như vậy, nếu là người ở hoàng thành không có khả năng sẽ không ai biết đến.

“Vâng, Thư Minh nhất định dùng hết toàn lực đi thăm dò rõ ràng.” Tùng Thư Minh cung kính lên tiếng trả lời.

Tô Mộ Tịch đột nhiên nghĩ đến nữ tử nhìn thấy ở Tá Yến đài hôm nay, tâm niệm vừa động: “Thư Minh, đợi chút...” Tô Mộ Tịch nói xong, liền xoay người đi đến án thư mài mực, cầm lấy bút, rất nhanh họa ra một nữ tử trên giấy Tuyên Thành. Họa xong, cầm lấy nhìn nhìn phóng vào một quyển sách: “Thư Minh, để Thư Ngọc đi thăm dò nữ tử trong bức họa, nhất định phải biết nàng là ai, giờ đang ở nơi nào.”

Tùng Thư Minh tiếp nhận giấy Tuyên Thành, lên tiếng trả lời: “Thư Minh biết rõ.”

Khách sạn Lượng Nhiên, Tô Hồng Diệu cùng một nữ tử ngồi ở bên bàn nơi khách phòng, mắt lóe lóe: “Nàng, nàng thật sự quyết định rồi đi.” Tô Hồng Diệu nhấn không nổi trong lòng, rầu rĩ hỏi.

Nữ tử gật gù đầu: “Đúng vậy, nơi nên đi ở hoàng thành ta cũng đã đi, ta muốn đi nơi nơi nhìn xem. Về phần ân cứu mạng của huynh, Tiết Văn Lan ta nhớ kỹ, sẽ có một ngày báo ơn huynh.”

Tô Hồng Diệu ừ rừ: “Vấn Lan, nàg biết ta không có ý này. Vết thương trên người nàg thật sự không có việc gì sao?” Không muốn nàg rời đi, nhưng hấn lại tìm không thấy lý do. Nữ tử này, giống như ung, chỉ thích trời cao. Mà hấn, chỉ có thể đứng xa xa nhìn, vĩnh viễn can không nổi, rõ ràng hấn chỉ nhận thức nàg mấy tháng, vì sao tâm lại đau như vậy?

“Không có việc gì, huynh xem ta khỏe như trâu vậy. Đứng rồi, nhị ca huynh cũng thực thông minh, vậy mà có thể đoán ra câu đố của ta.” Ngày ấy nàg thật không ngờ có người đáp được. Dù sao này đề này là N năm sau mới xuất hiện trên mạng.

“Ừ, nhị ca quả thực thông minh, muội muội ta cũng thực thông minh.” Tô Hồng Diệu biết nàg cố ý nói sang chuyện khác, vô cùng bất đắc dĩ, đành phải rầu rĩ trả lời.

“Được rồi, huynh là luyện muội cuồng, không thèm nghe huynh nói nữa, ta phải thu dọn. Ách... Ta phải cẩn thận suy nghĩ, tiếp theo muốn đi đâu.” Tiết Vấn Lan đứng lên, áp chế chút điểm không nở trong lòng mà chuẩn bị thu dọn. Đứng, chỉ là có chút không nở.

Tô Hồng Diệu nhìn bóng dáng của nàg, biểu cảm trên mặt ám ám.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Duyệt Tâm im lặng vài ngày cũng chưa đi tìm Tô Mộ Tịch, sáng sớm hôm nay, Tô Mộ Tịch đang ở đình nơi hoa viên sau Thần Hi cung nghe Hiên Viên Hạo Thành niệm thơ. Duyệt Tâm công chúa chạy tiến vào đứng ở bên người Tô Mộ Tịch bởi hồi thật lâu sau đột nhiên nói: “Mộ Tịch, bản công chúa coi trọng nhị ca ngươi, quyết định để chàng làm Phò mã của bản công chúa. Giờ ngươi theo ta đi tìm hoàng thượng xin ý chỉ được không?”

Tô Mộ Tịch sợ run một chút, lấy lại tinh thần bị lời nàg nói làm sặc nước trà. Hiên Viên Hạo Thành buông sách chạy đến bên người Tô Mộ Tịch vỗ vỗ lưng của nàg, trách cứ nhìn Duyệt Tâm công chúa một cái, công chúa chán ghét này thật không biết xấu hổ, còn làm Tịch nhi bị sặc. Tô Mộ Tịch thật vất vả mới hết sặc, hỏi: “Công chúa nói thật?”

“Đương nhiên, con dân Duyệt quốc cũng không nói dối hướng chi ta còn là công chúa.” Duyệt Tâm dùng sức gật gật đầu, Tô Hồng Xán tuy rằng lưu manh nhưng mà đầu óc vẫn có, chỗ tốt là chàng không có võ công. Cho dù về sau chàng dám bắt nạt mình, chàng cũng đánh không lại, nghĩ đến đây nhân tính của Duyệt Tâm lại lờ lờ tỏa sáng.

Tô Mộ Tịch biết ánh mắt của nhị ca nhìn Duyệt Tâm công chúa, nhất định là có ý với Duyệt Tâm công chúa. Nhưng mà lấy tâm tính của nhị ca, muốn huynh ấy thừa nhận thì khả năng không lớn. Hơn nữa nếu biết Duyệt Tâm công chúa thích nhị ca, thánh chỉ còn chưa hạ thì bên Hiên Viên Hạo Dạ có khả năng sẽ hành động trước rồi. Lòng Tô Mộ Tịch có chút loạn, vỗ vỗ đầu, nàg muốn suy nghĩ một chút: “Hạo Thành, ta muốn uống trà mật, huynh cho Hoa Ngử đi làm được không?”

Hiên Viên Hạo Thành nhìn chung quanh một chút, không có cung nữ hay mẹ nào cả, được rồi! Chỉ có chính hấn đi. Hiên Viên Hạo Thành vừa đi, Tô Mộ Tịch liền kéo Duyệt Tâm công chúa: “Công chúa, đừng vội thỉnh hoàng thượng hạ chỉ a. Còn có, chuyện người nhìn trộm nhị ca của ta không nên nói cho người thứ tư biết, chuyện của người và nhị ca ta, ta sẽ giúp người nghĩ biện pháp khiến nhị ca ta cam tâm tình nguyện thú người.” tính tình của đại ca còn khó chơi hơn nhị ca nhưng cuối cùng còn không phải tự huynh ấy cam tâm tình nguyện cầu thánh chỉ thú đại tẩu sao, hướng chi là nhị ca, người vì vợ mà không cần mặt mũi đâu.

Duyệt Tâm dùng sức gật gật đầu: “Ừ, ta tin tưởng ngươi, cảm ơn ngươi Mộ Tịch.” Tuy rằng hiểu rõ chuyện mình nên làm, nhưng truy nam nhân nàg không thể quá chủ động, vạn nhất dọa tên lưu manh kia chạy mất thì làm sao bây giờ?

“Không có việc gì.” Giúp người cũng là giúp nhị ca ta, trong đầu Tô Mộ Tịch nghĩ đến ngày ấy ở Tá Yến đài nhìn thấy Gi Thịnh Uy, cứ làm như vậy đi, xem ra Tổng mẹ phải phát huy công dụng. Trong đầu nhanh chóng lên kế hoạch, xong xuôi rồi cực trên mặt cũng mang ý cười, thấp giọng nói thầm bên tai Duyệt Tâm. Duyệt Tâm nghe xong, mở to mắt hỏi: “Như vậy có thể chứ? Vạn nhất nhị ca ngươi tưởng thật thì làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, nhị ca ta là người càng bị áp chế lại càng hăng hái, tuy huynh ấy nhất định đánh không thắng người.” Tô Mộ Tịch nghĩ được biện pháp nên tâm tình tốt không ít, nhị ca bình thường sống rất trôi chảy, cũng nên phải tìm chút chuyện bức bối cho huynh ấy mới được.

“Ừ, ta tin tưởng Mộ Tịch.” Một chút cũng không phát hiện tư tâm Tô Mộ Tịch, Duyệt Tâm thật vui vẻ gật gật đầu. Lập tức, nhìn thấy Hiên Viên Hạo Thành thật cẩn thận bung trà mật lên: “Mộ Tịch, tên ngốc này đối xử với ngươi thật tốt.”

Nhìn hấn cẩn thận bung trà, Tô Mộ Tịch cười cười: “Ồ trong lòng ta, huynh ấy đã sớm không phải là đứa ngốc.” Duyệt Tâm nhìn Tô Mộ Tịch, cảm thấy đã hiểu, cũng chỉ có người như Tô Mộ Tịch mới xứng đôi với tâm tư tinh thuần của Hiên Viên Hạo Thành hoàng tử. Duyệt Tâm nàg tuy hoạt bát, nhưng không có nghĩa là cái gì nàg cũng không hiểu. Hậu cung huyết tính phong vân nàg gặp qua, nhưng nàg lựa chọn cố gắng quên đi. Bởi vì chỉ có nhu thuận đáng yêu mới có thể được phụ hoàng sủng ái, chỉ có như vậy mới không gây chuyện cho mẫu hậu cùng hoàng huynh. Nàg không giống Hiên Viên Hạo Thành, cho nên ở hoàng cung mà có thể đơn thuần như Hiên Viên Hạo Thành thì chỉ sợ cũng chỉ mình hấn.

“Tịch nhi, trà mật đến đây, nàg uống nhanh...” Hiên Viên Hạo Thành vui rạo rức đặt trà mật vào tay Tô Mộ Tịch, tranh công nhìn Tô Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch bung trà mật uống một ngụm, cố ý không nhìn về phía Hiên Viên Hạo Thành. Hiên Viên Hạo Thành đợi một hồi lâu thấy Tô Mộ Tịch không khen hần, trà mật trong tay cũng uống gần xong rồi, lập tức đáng thương ra tiếng: “Tịch nhi, trà mật uống ngon không?”

Tô Mộ Tịch sao không biết tâm tư cẩn thận của Hiên Viên Hạo Thành, nhưng nàng muốn trêu chọc hần một chút, đã lâu không thấy vẻ đáng thương lại vô cùng oán niệm của hần, nàng rất nhớ: “Uống ngon a! Làm sao vậy? Có phải Hạo Thành còn muốn giúp Tịch nhi rót một ly hay không?”

“Tịch nhi còn muốn uống sao? Nhưng mà... Nhưng mà...” Nói xong, đáng thương cúi đầu trạc ngón tay, vốn dung mạo không thay đổi nhiều lắm, vẫn giống như trước đây, lúc này nhìn hần lại làm cho Tô Mộ Tịch nhớ tới lần đầu tiên mình gặp hần.

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà, người ta vừa bung trà mật cho nàng, nàng lại không khen người ta.” Nói xong, oán niệm nhìn Tô Mộ Tịch một cái. Duyệt Tâm cười rồi khỏi đình, tên gốc vẫn thích người khác khích lệ a. Cuối cùng Tô Mộ Tịch cũng không nhịn được, vui vẻ bật cười, cười đến khi mặt Hiên Viên Hạo Thành đều phỉm hồng mới lên tiếng: “Ừ, Hạo Thành rất tốt, Tịch nhi thích nhất.”

Hiên Viên Hạo Thành nghe xong lời này mới nở nụ cười: “Tịch nhi còn muốn sao? Thành nhi rót cho nàng.”

“Không cần, chọc huynh thôi.” Tô Mộ Tịch cười cười, phóng cái chén lên bàn đá. Nhìn Hiên Viên Hạo Thành bĩu môi, nụ cười trên mặt càng sâu, gió nhẹ nhàng thổi qua đình truyền đến từng trận tiếng cười.

Một lát sau, Tô Mộ Tịch ngồi ở bên cửa sổ đọc sách, Tống mẹ mang theo người vào nội thất Tây điện quét tước. Không bao lâu, Duyệt Tâm công chúa sôi nổi đi đến, tới trước mặt Tô Mộ Tịch hỏi: “Mộ Tịch, người đừng đọc nữa, Duyệt Tâm có chuyện muốn hỏi người.”

Tô Mộ Tịch buông quyển sách trên tay: “Duyệt Tâm công chúa muốn hỏi chuyện gì, mời nói?”

“Mộ Tịch, người ta suy nghĩ đã lâu, muốn hỏi người một chút, vị công tử ngồi đối diện chúng ta ở Tá Yến đài ngày ấy là ai?” Duyệt Tâm không được tự nhiên một chút mới hỏi Tô Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch kinh ngạc một chút: “Duyệt Tâm công chúa, ngày đó người nhìn nhị ca ta như vậy, ta còn tưởng rằng...”

Tô Mộ Tịch còn chưa nói xong đã bị Duyệt Tâm công chúa ngắt lời: “Người nói bấy bọ gì đó? Ta chỉ cảm thấy nhị ca người thông minh có chút không giống người thường, tò mò mới nhìn được không. Ai, người đừng chuyển đề tài! Người còn không nói cho ta biết công tử ngồi đối diện chúng ta tên là gì đâu?”

Tô Mộ Tịch nhũn mày, nhìn Tống mẹ đang nghiêng tai nghe lén: “Hần à, gọi là Gi Thịnh Uy, là con trai độc nhất của Thái Sư, người đột nhiên hỏi hần làm gì? Không phải là, muốn tuyển hần làm phò mã đó chứ?”

“Ai nha, người ta không thèm nghe người nói nữa...” Duyệt Tâm xoa xoa miệng đỏ mặt liền chạy ra, Tô Mộ Tịch lắc đầu, Duyệt Tâm công chúa này còn diễn rất đạt, phụt...

Đêm, một bóng dáng lén lút chuẩn ra Thần Hi cung. Đi đến một góc khuất nơi hoa viên, học tiếng mèo kêu, một bóng người liền xuất hiện phía sau nàng: “Có chuyện gì? Nói...”

Trong màn đêm Tống mẹ không thấy rõ rốt cuộc có phải là Vi mẹ hay không, nhưng mà nghe giọng rất giống liền nói: “Vi mẹ, tiểu nhân nghe được tin tức quan trọng ở Thần Hi cung, đến bẩm báo.”

Người tới nghe thế, khuôn mặt trong bóng đêm mới dịu đi một chút: “Tiếp tục nói.”

“Ban ngày tiểu nhân nghe Duyệt Tâm công chúa tới hỏi thăm con trai Gi Thái Sư, Tô Mộ Tịch hỏi nàng có phải muốn Gi Thịnh Uy làm phò mã hay không, nha đầu kia còn đỏ mặt chạy.” Tống mẹ tranh công nói xong.

Duyệt Tâm nha đầu kia hỏi thăm tên Gi Thịnh Uy? Ngày đó, nàng rõ ràng nhìn thấy nha đầu kia nhìn chằm chằm Tô Hồng Xán. Lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Các nàng còn nói gì đó? Một chữ cũng không được bỏ sót.”

Tống mẹ mặc dù tò mò vì sao hôm nay Vi mẹ khí phách hơn ngày thường, nhưng thanh âm này quả thật giống liền tiếp tục nói: “Tô Mộ Tịch còn hỏi Duyệt Tâm vì sao ngày đó chỉ nhìn chằm chằm nhị ca nàng. Duyệt Tâm trả lời như vậy: Người nói bấy bọ gì đó? Ta chỉ cảm thấy nhị ca người thông minh có chút không giống người thường, tò mò mới nhìn được không. Tiểu nhân biết chỉ có vậy, Vi mẹ, ngài xem những điều ta nói có hữu dụng không?”

Người trong bóng đêm lên tiếng trả lời: “Ừ, ta sẽ truyền lời cho Dạ hoàng tử, người về trước đi! Đúng rồi, còn có chuyện huyết yến, chỉ cần Tô Mộ Tịch ở Thần Hi cung, nhất định phải cho nàng ta uống huyết yến, không thể sơ ý.”

“Vi mẹ yên tâm, việc này nô tỳ đã biết, mỗi ngày nhìn chằm chằm nàng uống xong mới đi.” Tuy rằng không biết mỗi ngày Vi mẹ cho Tô Mộ Tịch dùng huyết yến trân quý như vậy làm cái gì, nàng vẫn là không dám hỏi nhiều.

Tống mẹ lui ra sau, người trong bóng đêm nhân chặt mày. Nếu Tống mẹ nói thật, chẳng lẽ ngày đó nàng thật sự nhìn lầm? Nhưng mà, nếu là Tô Hồng Xán, Hiên Viên Vinh Hi cũng không có khả năng đồng ý đi! Dù sao, giờ quyền thế của Tô gia đã có thể làm cho ông ta kiêng kị. Tương lai Tô Mộ Tịch là hoàng tử phi, đây là chuyện mọi người đều biết, nếu Tô gia lại thêm thêm một Phò mã dị quốc, Hiên Viên Vinh Hi không có khả năng dung Tô gia.

Nghĩ như vậy, người giả dạng thành Vì mẹ nhẹ nhàng thở ra. Đối phó Gi Thịnh Uy còn dễ hơn đối phó với Tô gia một chút.

“Vì mẹ” rời đi rồi, Tô Mộ Tịch theo Tống mẹ đến đến nơi đây mới chậm rãi đi ra, cười lạnh, huyết yển, lần này lại khiến các người thất vọng rồi, thứ kia một ngụm nằng cũng chưa từng uống.

Từ ngày đó Duyệt Tâm hỏi về Gi Thịnh Uy liền thường xuyên xuất nhập Gi phủ. Việc này Tô Hồng Xán cũng biết, trong lòng có chút bức mình, sớm biết sẽ không mang nữ nhân kia đi Tả Yên đài. Nghĩ lại nghĩ, lập tức cho người đưa bái thiếp đến Gi phủ muốn bái phỏng Gi Thịnh Uy, kỳ thật sợ nữ nhân ngốc kia chịu thiệt, ai biết tiểu tử Gi Thịnh Uy kia có ráp tâm bất lương hay không.

Không bao lâu sau Gi gia công tử Gi Thịnh Uy cùng đích nữ Lí thượng thư bị người bắt kẻ thông dâm ngay tại giường ở khách sạn Long Môn. Vì áp chế gièm pha, Gi Thái Sư cùng Lí thượng thư định ra việc hôn nhân. Duyệt Tâm công chúa biết việc này đau lòng không thôi, quyết định hỏi Duyệt quốc, việc tuyên Phò mã dừng ở đây.

Thần Hi cung, Duyệt Tâm có chút lo lắng nhìn Tô Mộ Tịch: “Mộ Tịch, người xác định Tô Hồng Xán nhất định sẽ đuổi theo ta sao? Nếu chàng không đi thì làm sao bây giờ?” Tuy rằng số lần gặp chàng ở Gi phủ không ít, nhưng chàng chưa từng cho mình sắc mặt hoà nhã. Nếu chàng không đuổi theo đội ngũ Duyệt quốc, có phải nằng và chàng sẽ vĩnh viễn không có khả năng hay không.

Tô Mộ Tịch lời kéo tay Duyệt Tâm, vỗ nhẹ nhẹ: “Duyệt Tâm công chúa, người yên tâm đi, nhị ca nhất định sẽ đi. Nếu huynh ấy không đi, vậy người cũng không cần loại nam nhân không dám đối mặt với tình cảm của mình như thế.”

Duyệt Tâm lo lắng gật đầu, lưu manh chết tiệt, nếu chàng dám không đuổi theo bản công chúa, bản công chúa liền để phụ hoàng phái người không ngừng quấy rối biên quan Hiến Viên hoàng triều, sau đó ép chàng gả đến Duyệt quốc thành thân với bản công chúa, hừ...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Cáo biệt đám người Tô Mộ Tịch, Duyệt Tâm mới không nỡ ngồi lên kiệu hỏi Duyệt quốc. Trong lòng không yên, rốt cuộc chàng có đuổi theo hay không? tay Duyệt Tâm luôn luôn hoạt bát run nhẹ, liều mạng làm cho mình thôi suy nghĩ, nếu chàng không đến nghĩa là bọn họ không có duyên phận.

Tô phủ, Tô Hồng Xán biết việc này tức giận hất hết mọi thứ trên bàn xuống mặt đất. Nằng thật sự thích tên Gi Thịnh Uy kia sao, vì sao? Tên kia tài hoa kém hán, không anh tuấn như hán, hơn nữa tên kia còn là sắc quý...

Hoa Ngừ đứng ở một bên thấy biểu cảm trên mặt nhị thiếu gia giống tiểu thư nói như đúc, lập tức lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở: “Nhị thiếu gia, lúc này Duyệt Tâm công chúa sợ đã ra khỏi cửa hoàng thành, ngại không đi tiễn nằng sao? Nằng đi lần này, có lẽ vĩnh viễn sẽ không trở lại. Có lẽ, người sẽ vĩnh viễn không gặp lại được nằng.”

Nằng đi lần này, có lẽ vĩnh viễn sẽ không trở lại. Có lẽ, người sẽ vĩnh viễn không gặp lại được nằng... lời Hoa Ngừ nói không ngừng lặp lại bên tai Tô Hồng Xán. Tâm loạn, công chúa điều ngoa kia tuy rằng đáng ghét, tuy lần đầu tiên gặp mặt liền đâm hán nát trên mặt đất, thô lỗ không giống nữ nhân. Nhưng mà, hán hình như thích nằng. Không được, hán phải hỏi rõ nằng vì sao lại thích Gi Thịnh Uy? Minh kém hán ta điểm nào. Tô Hồng Xán lấy tinh thần, chạy đến chuồng ngựa Tô phủ lôi ra con ngựa tốt nhất đuổi đến cửa thành. Hoa Ngừ nhìn nhị thiếu gia rồi đi, ai, nằng có thể hỏi cung phục mệnh với tiểu thư rồi.

Tô Hồng Xán đuổi đến cửa thành, nơi đó nào còn có bóng dáng của đội ngũ Duyệt quốc. Lập tức, tâm Tô Hồng Xán như bị vét sạch ném xuống mặt đất, đau muốn chết. Liều mạng đuổi theo phương hướng của đội ngũ Duyệt quốc một đoạn đường rất dài, cuối cùng cũng thấy được cái đuôi của đội ngũ Duyệt quốc liền đuổi theo như điên. Thật vất vả mới đuổi tới chiếc kiệu kim hoàng sắc đã bị người ngăn cản: “Người nào lớn mật như thế, dám đuổi đến trước mặt kiệu của Công chúa Duyệt quốc gây ồn ào. Người tới, tha hán xuống cho bản quan.” Người tới nói xong, Tô Hồng Xán giống con gà con bị người xách đi. Hán tức chết rồi, lần đầu tiên cảm thấy mình nên học võ mới đúng.

Duyệt Tâm bên trong xe nghe được động tĩnh, nhất định là chàng đuổi theo, tìm đập thật nhanh, ổn định tâm thần mới nhỏ đầu ra: “Chậm đã, để ta nói với huynh ấy mấy câu.” lúc này người lái Tô Hồng Xán mới buông tay, hai người tìm một tảng đá ngồi xuống. Duyệt Tâm bình tĩnh lên tiếng: “Huynh chạy nơi này làm gì?” Kỳ thật nếu nghe kỹ có thể phát hiện giọng nằng đang run rẩy.

Lúc này Tô Hồng Xán tỉnh táo lại, hán điên rồi, đuổi theo công chúa điều ngoa này làm cái gì? Nằng chạy trở về Duyệt quốc mới tốt, không đúng, không phải mình tới để hỏi nằng vì sao lại thích tiểu tử Gi Thịnh Uy kia sao? Nghĩ nghĩ thô thanh hỏi: “Ta tới hỏi nằng, vì sao lại thích Gi Thịnh Uy tiểu tử kia. Hán không anh tuấn như ta, học thức không bằng ta, vì sao nằng thích hán?”

Duyệt Tâm đợi nửa ngày nghe được Tô Hồng Xán nói, tức giận muốn học máu. Tính tình vừa lên liền nói không suy nghĩ: “Liên quan gì tới huynh? Bản công chúa thích hán ta đó, ở trong mắt bản công chúa hán còn anh tuấn hơn huynh, mà...” Duyệt Tâm nói đến đây miệng đã bị ngăn chặn. Tô Hồng Xán không biết lấy dũng khí từ đâu, kéo Duyệt Tâm vào trong lòng, môi rơi xuống môi Duyệt Tâm.

Duyệt Tâm bị dọa ngốc mở to mắt, kinh ngạc mà để Tô Hồng Xán đòi lấy. Lấy lại tinh thần đẩy Tô Hồng Xán ra, mặt đỏ như máu, chàng, chàng dám hôn mình. Thật vất vả ổn định lại trái tim đang nhảy loạn, “Ba” tát một cái lên mặt Tô Hồng Xán: “Huynh là đồ lưu manh chết tiệt...” Đánh xong bỏ chạy.

Tô Hồng Xán giận cả buổi, lấy lại tinh thần ôm nửa mặt nóng đau. Con mẹ nó, hẳn lại bị nữ nhân chết tiệt kia đánh. Nhìn đi đoàn xe càng ngày càng xa, sang năm hẳn nhất định phải đến Duyệt quốc đánh trở về. Lại sờ sờ môi mình, nơi đó như còn giữ lại hương vị của nàng, đứng ở nơi đó cười ngây ngô thật lâu. Cuối cùng lấy lại tinh thần, Tô Hồng Xán rầu rĩ không vui trở về Tô phủ.

Nghe xong ám vệ hồi bẩm, Tô Mộ Tịch bình tĩnh cười cười, nên làm nàng đã làm, quyền quyết định ở trong tay Duyệt Tâm công chúa. Duyệt Tâm công chúa rời đi, đám người Hiến Viên Hạo Dạ cuối cùng cũng yên tâm. Xem ra Duyệt Tâm công chúa này quả thật yêu Gi Thịnh Uy. Như thế, bọn họ cũng không tính kể sai. Giờ quan trọng nhất là chuyện Quân Mạc Sâu, hoàng tử bình thường đến mười sáu tuổi phải thú hoàng tử phi, nhưng vì thú Quân Mạc Sâu mà Hiến Viên Hạo Dạ đã chậm mất một năm. Năm nay nếu không thú, chỉ sợ hoàng đế sẽ tùy tiện chỉ một người cho hắn.

Nhưng mà, bọn họ vừa mới chuẩn bị hành động, Duyệt hoàng liền đưa thư hòa thân tới, chỉ định Tô gia nhị công tử Tô Hồng Xán làm Phò mã Duyệt quốc, trước năm tới phải đến Duyệt quốc cưới công chúa Duyệt Tâm. Được đến tin tức này, Tô Mộ Tịch gọi lên khoe môi cười cười, phân phó Thư Ngọc an bài vài ám vệ cam đoan Tô Hồng Xán sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Muốn xuống tay với nhị ca cũng phải xem các người có bản sự này hay không.

Từ Kim cung, Hiến Viên Hạo Dạ nghe được tin tức này liền hoảng thần. Tại sao có thể như vậy? không phải Duyệt Tâm công chúa thích Gi Thịnh Uy sao? Sao có thể đột nhiên tuyển Tô Hồng Xán làm phò mã? Nghĩ lại, vì sao phụ hoàng lại cho phép? Nếu Tô thừa tướng và Duyệt quốc thông hôn, đến lúc đó chẳng phải Hiến Viên hoàng triều rất nguy hiểm...

Quay đầu lại nhìn cung nữ bình thường phía sau, giật mình, nàng tới khi nào? Cung nữ chỉ thần nhiên liếc Hiến Viên Hạo Dạ, lạnh lùng ra tiếng: “Sao nào? Như vậy người đã thiếu kiên nhẫn, tương lai sao có thể làm đại sự?”

“Chủ, chủ nhân...” Hiến Viên Hạo Dạ chần chờ ra tiếng.

Cung nữ như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Xem ra chuyện lần này chúng ta bị người đùa giỡn, điều hồ ly sơn, là ta quá sơ suất, nghĩ trừ người ta tin tưởng sẽ không có ai khác biết kế hoạch của ta. Xem ra, về sau tín nhiệm của ta phải tiếp tục thu nhỏ. Nhưng mà, bọn họ nghĩ hạ thánh chỉ ta sẽ không có cách nào sao? Hôn sự này không thể thành, nếu một người chết thì hôn sự này liền xong đi!”

“Chủ nhân, ngài nghĩ có người để lộ tin tức sao?” Nếu kế hoạch của bọn họ bị người khác biết, hơn nữa còn phòng bị, vậy không phải bọn họ rất nguy hiểm sao? Người này, có thể là Tổng mẹ hay không? Nhưng nàng chỉ biết một ít việc nhỏ mà thôi.

Cung nữ lắc đầu: “Không biết, giờ truy cứu chuyện này đã chậm. Chuyện Tô Hồng Xán cùng Quân Mạc Sâu ta sẽ phái người đi làm, bây giờ chuyện gì người cũng không cần làm, ngoan ngoãn theo Thái Phó học tập, đừng cho Hiến Viên Vinh Hi nghi ngờ. Bằng không dù người có thành hôn hẳn cũng có biện pháp không cho người rời cung.” Hẳn sắp xuất quan, nếu có sự hỗ trợ của hắn thì mình sẽ thuận lợi hơn một chút.

“Dạ nhị đã biết.” Hiến Viên Hạo Dạ không dám nhiều lời, hẳn cũng muốn xuất lực.

Tô phủ, Tô Thanh Hiệp cùng Vương Hương Tú đã biết việc này, lo lắng nhiều hơn vui mừng. Nhà khác có vinh hạnh như vậy hẳn là vui vẻ, nhưng lấy địa vị của Tô gia như bây giờ còn nhiều hơn vị công chúa, chỉ sợ hoàng đế sẽ không buông tâm. Cuối cùng, vẫn là Tô Hồng Diệu nói thông một chuyện: nếu Tô gia không có nhị tâm thì cần gì sợ Hoàng Thượng kiêng kị. Đúng vậy, bọn họ không có dị tâm, nếu hoàng đế không tín nhiệm bọn họ nữa, bọn họ có thể từ quan.

Tô Hồng Xán tiếp thánh chỉ liền mang theo một đoàn người đến Duyệt quốc, đương nhiên, ám vệ Tô Mộ Tịch phải đến cùng đi theo. Tô Hồng Xán rời đi không lâu, hoàng triều liền đã xảy ra một đại sự, Quân gia đích nữ Quân Mạc Sâu bị người hạ mê dược mà cưỡng gian.

Việc này vốn không vài người biết, nhưng cá tính Quân Mạc Sâu từ lúc. Quân Vô Thường biết nữ nhi không còn trong sạch, vốn định gả nàng cho Dạ hoàng tử. Việc này tương lai cho dù là có người biết, Quân Mạc Sâu cũng đã là chi mẫu của một quốc gia, khẳng định không ai dám nói huyền thuyên. Tuy rằng, hẳn cảm thấy chuyện nữ nhi thất khiết này có quan hệ ít nhiều đến Hiến Viên Hạo Dạ. Nhưng nữ nhi thất khiết đã là sự thật, vì thanh danh nữ nhi hẳn cũng không dám nhiều lời.

Hiến Viên Hạo Dạ biết chuyện đã thành, cũng nghĩ Quân Mạc Sâu trốn không thoát vẫn mệnh gả cho mình. Hiến Viên Vinh Hi bị Quân Vô Thường không ngừng thỉnh chí, đành phải xuống chỉ tứ hôn (mọi người còn không biết Quân Mạc Sâu bị thất thân, bằng không hoàng đế khẳng định sẽ nghĩ lý do không hạ chỉ.)

Đại hôn ngày đó, Hiến Viên Hạo Dạ ngồi ở kiệu hoàng tử thành hôn đi nghênh Quân Mạc Sâu. Khi đến cửa lớn, Quân Mạc Sâu giẫy khỏi tay người săn sóc cô dâu, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người coi khăn voan quảng mũ phượng cùng hi phục, để lộ một thân áo trắng. Xuất ra một thanh kiếm trong tay áo chỉ thẳng vào Hiến Viên Hạo Dạ, lạnh oán lên tiếng: “Hiến Viên Hạo Dạ, người cho rằng người hại Quân Mạc Sâu ta thất thân ta sẽ gả cho người sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ, cha ta vì thanh danh của ta mà nén giận, nhưng ta sẽ không. Chứng kiến chuyện gièm pha của người cùng Tô Mộ Tuyết, bản cô nương tình nguyện gả cho khát cái cũng sẽ không gả cho người đồ nam nhân ghê tởm.” Nói xong, kiếm trong tay xẹt qua đầu Hiến Viên Hạo Dạ, xuyên rơi hồng quan trên đầu hắn.

Chờ mọi người từ kinh hô lấy lại tinh thần, Quân Mạc Sâu đã sớm đã thương một thị vệ, cưỡi ngựa chạy không còn tăm hơi bóng dáng. Hiến Viên Vinh Hi biết việc này tức giận khó tiêu, đương nhiên, chuyện Quân Mạc Sâu thất thân rốt cuộc có liên quan gì đến Hiến Viên Hạo Dạ? Hiến Viên Vinh Hi cũng không miệt mài theo đuổi, bởi vì sự thật như thế nào hẳn đều rõ hơn ai khác. Chỉ hạ chỉ nói, Quân gia đích nữ Quân Mạc Sâu không hiến thân,

không xứng đôi với hoàng tử nên hủy bỏ hôn ước. Quân Vô Thường dạy nữ không nghiêm, phạt bổng ba năm, trong vòng ba năm không được bước vào triều đình. Mặt khác, hoàng tử đã đến tuổi đại hôn, tuyển con gái Lễ bộ thượng thư Giả Như Lâm làm hoàng tử phi, đặc chỉ tứ hôn chờ ngày thành hôn.

Thánh chỉ hạ xuống, cuối cùng Hiên Viên Vinh Hi cũng nhẹ nhàng thở ra. Cưới một chính phi không có quyền thế gì, cho dù có Đổ Chính Tông duy trì, Dạ nhi tạm thời cũng không gây được sóng gió. Hơn nữa, chuyện quan trọng nhất là khiến Quân Vô Thường lão hồ ly kia rời khỏi triều đình ba năm, ba năm sau trở về có lẽ đã là một quang cảnh khác. Chỉ cần Thành nhi cùng Tịch nhi có thể sinh hoàng tôn như hấn mong muốn, như vậy chuyện về sau sẽ đơn giản hơn nhiều.

Thần Hi cung, Tô Mộ Tịch nghe xong Hoa Ngữ nói chỉ thần nhiên gật gật đầu. Hoàng Thượng làm như vậy cũng như nàng mong muốn, nhưng không ngờ Hiên Viên Hạo Dạ vì ngôi vị hoàng đế mà thực sự dùng thủ đoạn ti tiện như vậy. Cho dù kiếp trước Quân Mạc Sâu nhục nhã nàng đủ đường. Tô Mộ Tịch cũng có chút đồng tình nàng, dính tới Hiên Viên Hạo Dạ một nam nhân như vậy, thật sự là không hay ho đủ đường. May mà Quân Mạc Sâu không tầm thường như nàng đoán, nếu tính tình Quân Mạc Sâu yếu đuối một chút, hôn sự này sợ là sẽ kết thành. Nhưng may mà, không uống công năng lo lắng để Thư Mai tung chút tin cho Quân Mạc Sâu.

Trải qua chuyện Quân Mạc Sâu đào hôn trước mặt mọi người, lần trước mọi người ở hoàng thành nửa tin nửa ngờ chuyện Hiên Viên Hạo Dạ cùng Tô Mộ Tuyết, giờ thái độ Quân Mạc Sâu lại cường ngạnh như thế trong lòng mọi người đều hiểu. Hơn nữa chuyện Quân Mạc Sâu thất thân rốt cuộc có liên quan gì đến Hiên Viên Hạo Dạ hay không, mọi người đều bàn tán xôn xao. Việc này xảy ra lại làm cho dân tâm hạ xuống, thanh danh Hiên Viên Hạo Dạ...

Nhìn tiểu thư nhà mình bình tĩnh tự nhiên như vậy, thấy không có ai ở đây Hoa Ngữ liền hỏi: “Tiểu thư, việc này có phải ngài đã sớm đoán được hay không, bằng không trước đó nghe tin Dạ hoàng tử cùng Quân cô nương muốn thành thân sao người lại không sốt ruột?” Tiểu Thư rõ ràng nhỏ hơn nàng nhưng vì sao có đôi khi lại trầm tĩnh không giống một cô gái mười bốn tuổi?

Tô Mộ Tịch nhún mày: “Ta làm sao mà biết được? Hoa Ngữ, ta nói nha đầu nguoi càng ngày càng lớn mật, chuyện này cũng có thể hỏi? Cẩn thận có ngày ta tùy tiện tìm người gả nguoi ra ngoài.”

“Tiểu thư...” Hoa Ngữ còn không phục, Hiên Viên Hạo Thành liền chạy vào, kéo chặt tay Tô Mộ Tịch. Hoa Ngữ thấy tình huống này ngoan ngoãn lui xuống. Hoa Ngữ vừa rời khỏi, Tô Mộ Tịch liền kéo Hiên Viên Hạo Thành ngồi xuống: “Hạo Thành, làm sao vậy?”

“Tịch nhi, Y nhi nói tân nương tử của hoàng huynh bỏ trốn trong ngày đại hôn. Nếu Thành nhi cũng mặc hi phục đi thú Tịch nhi, Tịch nhi không được chạy đó. Tân nương tử của hoàng huynh chạy, hấn sẽ thú người khác, nhưng Thành nhi sẽ không. Thành nhi chỉ cần Tịch nhi làm tân nương tử của Thành nhi. Cho nên, Tịch nhi nhất định không được chạy, bằng không Thành nhi sẽ thực thương tâm thực thương tâm...” Nói xong, ánh mắt hồng hồng nhìn Tô Mộ Tịch.

Hấn sẽ thú người khác, nhưng Thành nhi sẽ không. . . trong lòng Tô Mộ Tịch vừa động, thì ra đây là thật tình. Nhéo nhéo mặt Hiên Viên Hạo Thành gật đầu: “Ừ, Tịch nhi sẽ ngoan ngoãn đi theo Thành nhi.”

“Đừng rồi, Tịch nhi, Y nhi nói hoàng huynh thành hôn phải rời khỏi hoàng cung đến phủ ngoại ở. Vậy, Thành nhi cùng Tịch nhi thành thân có phải cũng phải rời ngoài cung ở hay không? Như vậy, có phải Thành nhi sẽ không thể nhìn thấy phụ hoàng mẫu hậu còn có Y nhi mỗi ngày hay không?” Tuy rằng rất muốn ở cùng phòng ngủ cùng giường với Tịch nhi, nhưng nếu thành thân rồi không thể thường xuyên nhìn thấy phụ hoàng, Thành nhi vẫn sẽ thực thương tâm.

Việc này sao? Hoàng tử thành hôn sẽ phong vương, phong vương sẽ có phủ đệ của chính mình, ần lễ chế hoàng tử thành hôn rồi phải rời hoàng cung. Kiếp trước, Hiên Viên Hạo Dạ cùng Quân Mạc Sâu thành hôn không bao lâu đã là thái tử, chuyển ra ngoài mấy tháng lại chuyển về. Mà lúc Hạo Thành rời hoàng cung, lời kéo hoàng hậu nương nương làm sao cũng không chịu đi. Lúc này, Hoàng Thượng sợ là sẽ không phong thái tử, như vậy, Hoàng Thượng có thể giữ hai hoàng tử không rời đi hoàng cung sao? Dù sao, Hiên Viên Hạo Dạ xuất cung không dưới mí mắt hấn, hấn khẳng định sẽ không an tâm. Nghĩ nghĩ, trả lời: “Hạo Thành đừng có gấp, phụ hoàng nhất định sẽ luyện tước Hạo Thành rời đi.”

“Ừ...” Hiên Viên Hạo Thành ngoan ngoãn gật đầu. Tô Mộ Tịch thất thần một chút, xem ra nàng phải nhắc nhở Hoàng Thượng một chút, Hiên Viên Hạo Dạ rời hoàng cung thì sẽ tự do làm nhiều chuyện lắm.

Cuối tháng mười một, Tô Hồng Xán thuận lợi nghênh hời Duyệt Tâm công chúa, Hiên Viên Vinh Hi mừng rỡ, mang theo hoàng hậu nương nương tự mình đến Tô phủ làm chủ hôn cho Duyệt Tâm công chúa và Tô Hồng Xán. Tô Mộ Tịch cũng nhẹ nhàng thở ra, đại ca yêu Nhục Mai tỷ tỷ, nhị ca trao tâm cho Duyệt Tâm công chúa, hết thảy đều không giống kiếp trước. Ít nhất hai ca ca đều không vì Tô Mộ Tuyết mà hủy đi, quan trọng nhất là Duyệt Tâm công chúa và Hiên Viên hoàng triều đám hỏi thành công, như vậy đại ca sẽ không vì chiến tranh mà chết.

“Tịch nhi, Tịch nhi...” Tô Hồng Diệu nhìn muội muội đang thất thần, gọi vài tiếng.

“A, Tam ca, chuyện gì?” Tô Mộ Tịch lấy lại tinh thần, không biết Tô Hồng Diệu đến bên người nàng khi nào.

“Nha đầu muội kia, nghĩ cái gì? Gọi một nửa ngày cũng không đáp, không phải là nhìn nhị ca thành thân, muội cũng muốn gả đi chứ!” hôm nay Tô Hồng Diệu vui vẻ, khó được trêu đùa Tô Mộ Tịch.

“Tam ca cứ nói ta, giờ tam tẩu của ta đang nơi nào a? À, ta có biết một chút, sao nào, người ta không muốn huynh?” Tô Mộ Tịch vụn vụn không ngờ, nữ tử nàng nhìn thấy ở Tá Yến đài ngày ấy chính là nữ tử Tam ca ôm hôm đó. Hơn nữa, nàng thoát nhìn không phải là một nữ nhân có thể bị hoàng thành trói buộc.

“Nói bậy bạ gì đó! Ta chỉ ngẫu nhiên cứu nàng một lần, chúng ta không có gì cả.” Tô Hồng Diệu nói xong, mắt ám ám. Tô Mộ Tịch không biết kiếp trước nữ tử này có xuất hiện không, hẳn là không có đi! Bằng không, kiếp trước Tam ca sao có thể thủ Đỗ Cẩm Huyền. Nói đến Đỗ Cẩm Huyền kia, bây giờ nàng ta cũng có thể tồn tại đi! Lại là một nữ nhân ngu ngốc, rõ ràng thích Hiên Viên Hạo Dạ lại vì hắn mà đồng ý tiếp cận Tam ca.

“Tam ca, huynh thích nàng đi! Nữ tử kia ta đã thấy.” Đại ca nhị ca đều hạnh phúc, Tam ca cũng phải hạnh phúc mới được .

“... Ta cùng nàng, không có khả năng ... Tịch nhi, sang năm muội sẽ cập kê , Tam ca sẽ tìm người thành thân trước khi muội cập kê.” Tô Hồng Diệu nói xong, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Tô Mộ Tịch.

Ánh mắt Tô Mộ Tịch đau xót, Tam ca luôn như vậy, kéo tay Tô Hồng Diệu: “Tam ca, ta không cần, nếu huynh không thủ được người huynh yêu, Tịch nhi tình nguyện không thành hôn cũng sẽ không để huynh tùy tiện thủ một người .” Chẳng lẽ kiếp trước Tam ca cũng vì nguyên nhân này mới vội vàng cưới Đỗ Cẩm Huyền . Không thể, không thể để Tam ca thủ Đỗ Cẩm Huyền.

“Tịch nhi...”

“Mặc kệ, dù sao Tô Mộ Tịch ta nói là làm .” Tiết Vấn Lan đứng không! Ta sẽ để người cam tâm tình nguyện gả cho Tam ca ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Nếu quyết định giúp Tam ca, Tô Mộ Tịch trở lại trong cung liền tìm Lưu thái y đến. Lưu thái y hành lễ, Tô Mộ Tịch liền hỏi hắn: “Lưu thái y không cần đa lễ, Tịch nhi chỉ muốn hỏi người một chút, có được gì có thể khiến mạch đập hỗn loạn, giống như bệnh nan y hay không?”

“A...” Lưu thái y sợ tới mức há to miệng, Tô tiểu thư hỏi cái này làm gì? Một hồi lâu mới lấy lại tinh thần đáp: “A... Có, có Toan Ninh thảo, loại cỏ này ăn vào liền giống như tiểu thư nói.”

Thật sự có, nhân tình Tô Mộ Tịch sáng lên, tiếp tục hỏi: “Lưu thái y, thuốc này có thương tổn đến người dùng không?” Nếu có cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác. Vạn vạn không thể tổn thương Tam ca, bằng không nàng sẽ hận mình chết.

“Không có thương tổn, chỉ cần ăn mấy bát nước vo gạo là giải được.” Lưu thái y lắc đầu.

”Toan Ninh thảo có người thử qua?” Quan hệ đến tánh mạng Tam ca nhà mình, Tô Mộ Tịch không dám sơ ý.

“Này...” Thật không có người thử qua, là hắn lật xem sách thuốc nhìn đến : “Hồi tiểu thư, không có người thử qua.”

Tô Mộ Tịch nhíu nhíu mày: “Lưu thái y, người giúp ta lấy Toan Ninh thảo lại đây, ta có chỗ dùng.”

“Tiểu thư, này...” Vạn nhất biện pháp hắn xem không chính xác thì sao?

Biết Lưu thái y lo lắng, Tô Mộ Tịch kiên định lên tiếng: “Đi đi! Không có việc gì , phiền Lưu thái y .”

Lưu thái y vừa đi, Tô Mộ Tịch liền thả tín hiệu, không bao lâu, Tùng Thư Minh xuất hiện ở nội thất: “Chủ nhân.”

“Tra được hành tung của Tiết Vấn Lan sao?” Cô nương kia chạy trốn rất nhanh , nếu dựa vào Tam ca phỏng chừng cả đời cũng truy không được!

“Tra được , nàng đi Lệ thành, vẫn một thân nam trang như cũ.” Tùng Thư Minh chưa thấy qua nữ tử kia, là Thư Mai hồi báo .

“Ừ, đã biết.” Lệ thành, cách nơi này không xa, tin tức hẳn sẽ rơi vào tai nàng rất nhanh. Nếu tánh mạng Tam ca bị uy hiếp mà nàng không trở về thì thật sự vô tâm với Tam ca, nữ tử như vậy không xứng với Tam ca. Nếu trở lại thì là hữu tình cố ý, hoàn thành tâm nguyện người sắp chết hẳn nàng sẽ nguyện ý. Tam ca, Tịch nhi chỉ có thể làm đến đây, về sau hết thảy phải dựa vào Tam ca.

Không bao lâu, Lưu thái y liền cầm Toan Ninh thảo đến, Tô Mộ Tịch tiếp nhận, nhìn nhìn thì ra là một nhánh cỏ khô, Lưu thái y này không đùa nàng đi: “Sao có lại khô ? dùng như thế nào?”

“Tiểu thư có điều không biết, cỏ này là như vậy, chỉ cần lấy một mảnh lá cây phóng vào nước trà mà uống, một canh giờ sau sẽ có hiệu quả.” lần đầu tiên Lưu thái y nhìn thấy cô cũng hơi kinh ngạc.

Tô Mộ Tịch tươi cười: “Lưu thái y cảm ơn người, vậy người đi xuống trước đi!”

Lưu Thái Ý biết Tô Mộ Tích có chứng mực nên cũng không hỏi nhiều, hành lễ cáo lui. Tô Mộ Tích bẻ một nhánh lá Toan Ninh thảo phóng vào ly trà đầy. Một lát sau, kêu Hoa Ngừ tiến vào: “Hoa Ngừ, người cho người đến ngự thiện phòng chuẩn bị nước vo gạo, nhiều một chút!” Vặn nhất uống không có tác dụng thì làm sao bây giờ, nhìn sắc trời cũng không sai biệt lắm, Tô Mộ Tích chậm rãi nâng chung trà lên uống.

Hoa Ngừ nhìn, lên tiếng: “Tiểu thư, nước trà đều đã lạnh, nô tỳ thay trà nóng cho ngài được chứ?”

“Không cần, đi chuẩn bị nước vo gạo đi!” Tô Mộ Tích khẽ nhủ mầy, hương vị trà này thực không phải khó uống bình thường. Qua một canh giờ, Tô Mộ Tích bắt đầu cảm choáng váng đầu óc. Hơn nữa toàn thân vô lực, Tô Mộ Tích cảm thụ thân thể mình biến hóa.

Lúc này, Hoa Ngừ bưng nước vo gạo vào nhìn sắc mặt Tô Mộ Tích tái nhợt mà bị dọa: “Tiểu thư, ngài làm sao vậy, muốn nô tỳ tìm Thái Ý hay không?”

“Không... Không cần... Hoa... Hoa Ngừ đem vo gạo nước lại đây.” Nay Toan Ninh thảo quả thật hữu dụng, nhưng mà, nói chuyện cũng không có khí lực cảm giác thật sự là tẻ hết biết. Còn không thể tiếp nhận bát trên tay Hoa Ngừ a, cười khổ một chút: “Hoa Ngừ, đứt cho ta.”

“A, tiểu thư, người muốn uống thứ này? Nhưng mà, Nhưng mà...” Nước này rất bẩn a.

“Mau, nhanh chút...” Tô Mộ Tích không thích cảm giác không khống chế được thân thể mình. Hoa Ngừ gật gật đầu, cầm chén phóng tới bên miệng Tô Mộ Tích, Tô Mộ Tích ừng ực ừng ực uống vài bát mới ngừng lại. Một lát sau, thân mình vẫn không thấy tốt lên, Tô Mộ Tích xác thực cảm thấy mình quá mệt mỏi, từ từ nhắm hai mắt ngủ một hồi lâu mới có khí lực. Cỗ này, dùng rất tốt, xem ra Lưu Thái Ý không nói dối.

Bẩm báo với hoàng hậu nương nương muốn thỉnh Tô Hồng Diệu tiến cung, chuẩn bị một chút rồi làm cho người ta đi thỉnh Tô Hồng Diệu. Đem trà đã chuẩn bị ra, đề Hoa Ngừ báo trước với Lưu Thái Ý rồi chờ Tô Hồng Diệu tới cửa. Không bao lâu, Tô Hồng Diệu quả nhiên đến đây, Tô Mộ Tích sớm báo Hoa Ngừ đem trà hâm nóng một chút rồi bưng lên cho Tô Hồng Diệu.

Tô Hồng Diệu không hề cảnh giác uống xong trà, tuy rằng cảm thấy hương vị trà có điểm lạ, cũng không hỏi nhiều. Hoa Ngừ phúc thân cầm ly trà lui xuống. Tô Hồng Diệu ngồi trong chốc lát, thấy Tô Mộ Tích vẫn không nói lời nào mới hỏi: “Tích nhi, muội tìm Tam ca đến không phải chỉ uống trà đi! Nói đi! Chuyện gì?”

Chính là tìm huynh đến uống trà, nhưng mà Tô Mộ Tích cũng không dám nói, chỉ tùy tiện hỏi nói: “Tam ca, gần đây Đỗ Cảnh Huyền có hay đi tìm huynh không?” Kiếp trước vào lúc này, nữ nhân kia hẳn là đã bắt đầu quần lấy Tam ca.

Ánh mắt Tô Hồng Diệu mê mang một chút, gật gật đầu: “Àch, là có cô nương tự xưng là nữ nhi Đỗ tướng quân, ở Tô gia bố phò long chỉ tên muốn gặp ta. Làm sao vậy? Nàng có vấn đề gì sao?”

“Không có gì, Tích nhi chỉ hỏi một chút, Tam ca, huynh mau về nhà nghỉ ngơi đi! Tích nhi tìm huynh đến chỉ hỏi vậy thôi.” Nói xong, học Hiên Viên Hạo Thành cười cười vô tội. Tô Hồng Diệu nhìn muội muội cười vô tội như vậy, bắt đắc dĩ thở dài, nha đầu kia càng ngày càng nghịch ngợm. Chuyện sinh ý làm hấn mết chết, nha đầu này còn hưng trí mời hấn vào cung chỉ để hỏi chuyện này?

Nhìn Tam ca rồi đi, Tô Mộ Tích gọi khoe môi cười cười, nhìn Tam ca bắt đắc dĩ thực đáng yêu. Yên tâm đi Tam ca, trước năm sau Tích nhi nhất định sẽ để huynh thú được nữ tử âu yếm, bất kể nàng là thần thánh phương nào, đều phải là thê tử của Tam ca ta.

Chờ Tô Mộ Tích nhận được tin tức đã là ngày hôm sau. Hoàng hậu nương nương cố ý để nàng hỏi Tô phủ thăm Tô Hồng Diệu, lần này ngay cả Hiên Viên Hạo Thành Tô Mộ Tích cũng không mang. Làm hại Hiên Viên Hạo Thành giống con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, ở cửa Thần Hi cung đứng giữa trời cũng không gặp Tô Mộ Tích trở về. Hiên Viên Hạo Thành thương tâm, có phải hấn lại bị Tích nhi từ bỏ hay không, nhưng mà, rõ ràng hấn không làm sai chuyện gì a? Ô ô...

Đến Tô phủ, một vòng đại phu vây bên giường Tô Hồng Diệu, tất cả mọi người đều bắt đắc dĩ lắc đầu, tra không ra nguyên nhân bệnh. Sắc mặt Tô Thanh Hiệp cùng Vương Hương Tú tái nhợt, con thứ hai vừa mới thành thân, con thứ ba sao lại xảy ra việc này. Lần này ngay cả Duyệt Tâm công chúa nghĩ Tô Hồng Diệu bị trúng độc cũng tra không ra nguyên do. Nhìn người trong phòng lo lắng, Tô Mộ Tích có chút hoài nghi có phải mình làm sai hay không. Nhịn nhẫn vài ngày là tốt rồi.

Lưu Thái Ý được mời tới, trước khi đến hấn đã sớm được nhắc nhở nên nhìn nửa ngày Lưu Thái Ý thán khí lắc lắc đầu: “Ta làm thái ý hơn mười năm chưa thấy qua chứng bệnh như vậy, ai, Tam công tử sợ là...” Nói xong không nói tiếp nữa, Tô Mộ Tích toát mồ hôi một chút, Lưu Thái Ý này cũng là một người biết diễn a.

Nhất thời, người trong phòng đều trầm mặc. Tô Hồng Diệu cũng không nghĩ là do trà hôm đó Tô Mộ Tích cho hấn uống, chỉ nói mình mệnh bạc. Nếu giờ mình ra đi, hại Tích nhi trẻ một năm mới có thể thành hôn, hơn nữa đồ cưới đã đáp ứng Tích nhi còn chưa lo đủ. Nhắm mắt, vô lực an ủi nói: “Mọi, mọi người đừng, đừng lo lắng, ta, ta sẽ không có việc gì.”

Tô Mộ Tích nhìn Tam ca như vậy hốc mắt cũng đỏ, biết rõ hấn không có chuyện gì, nhưng vẫn nhìn không được. Kiếp trước Tam ca cũng rời đi như lúc này sao? Mà nàng lại không đến thăm huynh ấy. Rõ ràng là nàng hại Tam ca thành như vậy, rõ ràng chính là nàng không tốt, nhưng Tam ca còn quan tâm nàng.

Tô Hồng Diệu nghe được tiếng khóc, nhìn Tô Mộ Tích xa xa: “Ngốc, nha đầu ngốc, muội, muội khóc cái gì? Tam, Tam ca không phải không có việc gì sao?” Tô Mộ Tích đẩy mọi người, lôi kéo tay Tô Hồng Diệu khóc lụy hại hơn.

Tô Hồng Diệu cũng không khí lực, chỉ có thể để Tô Mộ Tích khóc. Người trong nhà lại tròn tròn mắt, bởi vì từ khi Tô Mộ Tích tiến cung vốn không còn khóc trước mặt mọi người.

Đêm, Tùng Thư Minh mang tin tức trở về, Tam ca mắc bệnh nan y đã rơi vào tai Tiết Văn Lan. Ba ngày, nàng cho Tiết Văn Lan ba ngày, quá hạn liền xong. Kết quả ngày hôm sau, Tiết Văn Lan liền phong trần mệt mỏi bị ngăn ở cửa Tô phủ. Tiết Văn Lan cười khổ, biết rõ Tô Hồng Diệu tại Tô phủ nàng sẽ không thể gặp hẳn.

Tô Mộ Tịch biết Tiết Văn Lan đuổi tới liền chạy tới cửa đại môn, thấy nàng bị thị vệ hai bên ngăn đón liền phát phát tay cười nói với Tiết Văn Lan: “Ngươi quả nhiên vẫn đến đây, vào đi! Ta mang ngươi đi gặp Tam ca.”

Tiết Văn Lan ngẩng đầu nhớ tới mình gặp nàng ở nơi nào, trong đầu vừa động: “Thì ra ngươi là muội muội hán thường bắt bên miệng, cảm ơn.” Nàng hâm mộ Tô Mộ Tịch, bởi vì Tô Mộ Tịch có một ca ca yêu nàng. Mà nàng, ở trên đời này một người thân cũng không có, không thể phủ nhận Tô Hồng Diệu đã cho nàng ấm áp, nhưng ấm áp như vậy nàng không dám cầu nhiều. Vạn nhất ngày nào đó nàng trở lại thế giới của chính mình, Tô Hồng Diệu phải làm sao bây giờ? Người Tô gia đã yêu thì chính là cả đời, điểm ấy nàng tin.

“Không cần cảm tạ, Tam ca ta muốn gặp ngươi, ta biết.” Tam ca một chữ cũng không nói, Tô Mộ Tịch lại biết hẳn muốn gặp Tiết Văn Lan. Hai người không nói gì tiêu sai đến Hồng Diệu viên, Tô Mộ Tịch dừng lại trong vườn: “Ngươi đi qua đi! Ta ở chỗ này chờ ngươi.”

Tiết Văn Lan không nói nhiều, thân nhiên gật gật đầu, không bao lâu, sắc mặt xám ngắt đi ra, “Tô cô nương, huynh ấy còn bao nhiêu thời gian?” Lúc nàng đi rõ ràng huynh ấy vẫn tốt, vì sao giờ lại thành như vậy? Nàng nợ huynh ấy một mệnh, thật không còn cơ hội sao?

“Không biết, Lưu thái y nói sẽ kéo thời gian.” Nhìn Tiết Văn Lan tỏ vẻ, Tô Mộ Tịch thực vừa lòng. Quả nhiên là có tâm, nhưng dám để Tam ca truy sát và như vậy còn muốn buông tha, nàng sẽ không để nàng ta qua cửa dễ dàng. Tô Mộ Tịch nàng là người thực bao che khuyết điểm.

Tiết Văn Lan đỏ mắt một chút, trình độ y học cổ đại nàng biết, nếu ngay cả Thái y đều tra không được, như vậy Tô Hồng Diệu... trong đầu lập tức chuyển, không phải là Tô Hồng Diệu cô ý dùng khổ nhục kế dẫn nàng trở về đi? Lập tức lại phủ định, Tô Hồng Diệu người này, ngay cả khi nàng đi còn không lên tiếng giữ lại, làm sao có thể dùng thủ đoạn ấy lừa nàng trở về? Mặc dù nàng không muốn thừa nhận, nhưng nàng đau lòng, nàng yêu phải nam tử cứu nàng khỏi gót sắt kia: “Huynh ấy, vì sao lại như bây giờ?”

“Không biết, Tiết cô nương đi! Tam ca có nói tới ngươi.”

Tô Mộ Tịch không đầu không đuôi nói một câu làm cho Tiết Văn Lan có chút mộng, nhưng mà vẫn gật gật đầu.

“Quả nhiên là không phải nữ tử bình thường, có thể làm cho Tam ca ái mộ ngươi. Nhưng mà, giờ Tam ca ta như vậy, đương nhiên không xứng với ngươi, ngươi đã thăm Tam ca ta rồi, như vậy, xin mời rời đi thôi!” Biết đau lòng a, biết đau lòng ngươi còn chạy.

“Ta...” Tiết Văn Lan vì Tô Hồng Diệu bị bệnh mà cả trái tim đều rối loạn, nghe xong Tô Mộ Tịch nói càng cảm thấy rối loạn.

Tô Mộ Tịch không muốn cho nàng nhiều thời gian suy nghĩ, trí tuệ của nữ tử này nàng không hề nghi ngờ, vờn tay: “Tiết cô nương thỉnh đi...”

“Ta, ta không muốn rời đi.” đầu óc Tiết Văn Lan chưa suy nghĩ đã nói những lời này.

Cuối cùng cũng nói những lời này, Tô Mộ Tịch cười nhạt một chút: “Tiết cô nương muốn lưu lại, vậy hoàn thành tâm nguyện của Tam ca ta được không?”

“Tâm nguyện, tâm nguyện gì?”

“Tam ca ta thích ngươi, ngươi cũng biết đi!” Nhìn Tiết Văn Lan áy náy không nổi, tâm ý của Tam ca cứ để nàng ra tay là được.

Tiết Văn Lan thở dài gật gật đầu: “Ta biết.”

“Như vậy, xin ngươi hãy gả cho Tam ca ta, ít nhất để cho Tam ca ra đi không còn tiếc nuối. Tam ca ta đi rồi, ngươi có thể rời Tô gia đi đến nơi khác.” ánh sáng chợt lóe trong mắt Tô Mộ Tịch, này nữ tử quả thật thông minh, nhưng lúc này lo lắng bệnh tình của Tam ca thì nào còn thông minh như vậy.

Tiết Văn Lan ngăn người, gả cho Tô Hồng Diệu, có thể chứ? Nàng đến thế giới này, cha mẹ thân thể này đã chết, mọi người ở thôn đều nói nàng là điềm xấu, lời này nàng sẽ không tin. Cho nên nàng bán tất cả gia sản, dùng nam trang phiêu linh mọi nơi, nàng nghĩ, có lẽ sẽ như lúc nàng tới mơ mơ màng màng mà trở về, không có gì vướng bận cũng tốt. Nhưng mà, nàng không biết sao mình lại chộc phải nữ nhân âm dương quái khí kia, nàng ta cười ngửa thiếu chút nữa đập lên người nàng. Nàng được Tô Hồng Diệu một thân áo trắng kéo ra, tuy rằng chân vẫn bị thương, nhưng đây là lần đầu tiên có người cho nàng ấm áp ở thế giới này.

Huynh ấy cẩn thận chiếu cố, nàng không phải là người không có tâm, sao có thể không phác giác, nhưng nàng sợ... mà giờ, thời gian của huynh ấy không nhiều lắm, nàng không sợ, cùng lắm thì cùng huynh ấy chết: “Được.”

Tô Mộ Tịch nhéo mạnh tay mình một cái, sợ mình sẽ vui vẻ cười ra tiếng. Tam ca, huynh không cần tùy tiện thú nữ nhân khác nữa rồi.

Chương 47

Hôn sự của Tô Hồng Diệu cùng Tiết Vãn Lan, Tô Mộ Tịch một tay xử lý. Định ngày hai mươi ba tháng mười hai, Tô Hồng Diệu vốn chết sống không chịu, nhưng bệnh của hắn không có chuyển biến, việc này cũng không ai để ý hắn có chịu hay không. Tiết Vãn Lan đến khách sạn Lương Nhiên, ngày đại hôn Tô Hồng Diệu sẽ đến khách sạn rước nàng.

Ngày hai mươi ba tháng mười hai, sáng sớm Tô Mộ Tịch để Hoa Ngữ bưng mấy bát nước vo gạo đem vào phòng Tô Hồng Diệu. Lúc đi vào, Tô Hồng Diệu vừa mặc hi phục màu đỏ. Nhìn thấy Tô Mộ Tịch tiến vào, vô lực nhìn nàng một cái, nha đầu kia lại muốn làm gì?

Tô Mộ Tịch cười sờ sờ mũi, xong rồi, Tam ca giờ đã để phòng chính mình: “Tam ca...”

“Muội, muội nha đầu này, lại, lại muốn làm gì?” hôn sự của đại ca cùng nhị ca, hắn biết nha đầu này có tham dự vào, nhưng không ngờ mình sắp chết nàng còn đá một cước để mình cưới vợ, hắn thật không biết mình nên khóc hay nên cười.

Đặt chén nước vo gạo lên bàn, lấy lòng nói: “Tam ca, huynh uống thứ này đi.” Dù sao đã đến bước này, không tin Tam ca dám không theo, Tam ca khẳng định không dám đào hôn.

“Cái gì, cái gì vậy?”

“Được giúp Tam ca chữa bệnh, Hoa Ngữ, giữ tam ca lại, ta dứt.” Thấy Tô Hồng Diệu nhũn mày không uống, Tô Mộ Tịch nở nụ cười lên tiếng.

“Được, được rồi, ta, ta tự uống.” Nha đầu kia, rốt cuộc làm trò quỷ gì? Tô Hồng Diệu huyền thuyên bị Tô Mộ Tịch dứt vài bát nước vo gạo mới ngừng lại.

Cho Hoa Ngữ lui trước, Tô Mộ Tịch mới dang hoàng nói: “Tam ca, Tịch nhi chỉ có thể giúp đến đây, tiếp theo phải dựa vào huynh. Nếu nàng không theo, huynh cứ tiếp tục giả bệnh, người yêu ngay bên cạnh mới là hạnh phúc a.” Tô Mộ Tịch nói xong, liền rời đi.

Tô Hồng Diệu là loại người nào, lập tức hiểu hết thấy chân tướng nhưng giờ làm được gì? Ngày đó đến Thần Hi cung, Tịch nhi cho hắn uống trà kia, hắn đã nghĩ sao hương vị là lạ, hồi Tô phủ không bao lâu liền đổ bệnh hắn lại không ngờ là Tịch nhi làm, không ngờ hắn bị Tịch nhi tính kế như thế. Nghĩ hôm nay là ngày đại hôn, nếu Tiết Vãn Lan biết mình bị tính kế không biết sẽ giận như thế nào nữa? Trong lòng hơi hơi động, thủ nàng về trước, nếu nàng thật sự không muốn thì để nàng rời đi. Hắn, muốn ích kỷ một chút. Hôn lễ này, cuối cùng cũng xong, ba ca ca đều thủ được người mình yêu.

Hôn lễ của Tô Hồng Diệu qua đi đã sắp qua năm mới. Tô Mộ Tịch qua năm liền cập kê, cập kê phải gả cho Hiến Viên Hạo Thành. Hoàng hậu nương nương cũng biết thời gian Tô Mộ Tịch ở bên người cha mẹ không còn nhiều lắm nên cố ý hạ chỉ ngày hai mươi tám tháng mười hai Tô Mộ Tịch hỏi Tô phủ, hai mươi lăm tháng ba năm Vinh Hi hoàng triều hôn với Thành hoàng tử.

Hai mươi lăm tháng mười hai Tô Mộ Tịch bắt đầu cho Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm thu thập, Tổng mẹ về mặt a dua: “Chúc mừng tiểu thư, lần sau tiểu thư trở về đã là hoàng tử phi, tiểu thư ngài cũng đừng quên lão nô...” Ngồi vào vị trí mẹ này rất ít khi có thể xuất cung, mà lần này Tô Mộ Tịch xuất cung, hoàng hậu nương nương phải Đình mẹ lão già kia đi theo.

Tô Mộ Tịch nhìn khuôn mặt vừa già vừa trẻ của nàng, cười cười: “Đương nhiên, Tổng mẹ tình thâm ý trọng với Tịch nhi, làm sao Tịch nhi có thể quên người tốt thế nào.” Tô Mộ Tịch cắn chữ tốt rất nặng.

“Lão nô tạ tiểu thư trúc, lão nô còn có việc, cáo lui trước, tiểu thư ngài sớm đi nghỉ ngơi đi!” Tổng mẹ nói xong, phúc thân cáo lui. Tô Mộ Tịch nhìn nàng rời đi, thân nhiên nở nụ cười, tác dụng của huyết yến chỉ sợ người đứng sau Hiến Viên Hạo Dạ muốn dùng đi! Nàng muốn nhìn một chút, lần này bọn họ sẽ dùng thứ dơ bẩn gì?

Đêm khuya, Tổng mẹ đi ra Thần Hi cung đến hoa viên. Đi đến một chỗ ẩn nấp trong rừng, Vì mẹ đi ra vỗ vỗ bả vai Tổng mẹ: “Ta tại đây.”

Tổng mẹ hoảng sợ quay đầu: “Vì mẹ ngài đã tới, nô tỳ tìm ngài một hồi lâu, không biết ngài tìm nô tỳ có chuyện gì muốn phân phó?” Tổng mẹ cúi thấp người, về mặt hèn mọn hoàn toàn bất đồng ban ngày.

Vì mẹ lặng im một chút, đem một bọc nhỏ phóng tới tay Tổng mẹ: “Thứ này, người nấu cùng huyết yến cho Tô Mộ Tịch uống, nghe, phải tận mắt nhìn nàng uống xong, nếu không chủ nhân sẽ biện pháp cho người sống không bằng chết.”

Tổng mẹ tiếp nhận thứ kia, vội vàng gật đầu: “Nô tỳ biết, nô tỳ nhất định sẽ tận mắt nhìn Tô Mộ Tịch uống xong.” Vì mẹ để nàng hàm huyết yến cho Tô Mộ Tịch nàng đã hoài nghi có mục đích riêng, quả nhiên. Nhận lấy thứ Vì mẹ đưa Tổng mẹ liền biết là cái gì, quyết tử hàm cùng huyết yến, xử nữ uống xong sợ là sẽ vĩnh viễn không có khả năng mang thai. Nắm chặt giấy bao chần chờ một chút, nữ nhân không thể làm mẫu thân còn là nữ nhân sao? Nhưng mà không làm, nàng cũng không có đường lui.

Vì mẹ thấy Tổng mẹ tiếp nhận bao giấy vừa lòng gật gật đầu, cuối cùng lại dặn dò một câu: “Nói lại lần nữa, nhất định phải tận mắt thấy Tô Mộ Tịch uống xong.”

“Nô tỳ đã biết, Vì mẹ xin yên tâm” Tổng mẹ phúc thân, luôn mãi cam đoan. Không xem thì thế nào, Tô Mộ Tịch nha đầu ngốc kia, lần nào không uống hết huyết yến. Nhưng nàng làm vậy đúng hay không? Vạn nhất cuối cùng người đi lên ngôi vị hoàng đế không phải Hiền Viên Hạo Dạ, mình cố gắng hết thủy không phải đều uống công sao? Nàng muốn không nhiều lắm, chỉ muốn rời hoàng cung hồi gia hương mà thôi, mười hai tuổi nàng rời nhà vào trong cung sinh hoạt vài chục năm. Qua vài năm nữa nàng không có động tác gì sẽ bị đưa ra khỏi cung đến chỗ khác, nơi đó là chỗ nào nàng rõ ràng hơn ai khác. Hơn nữa mình giúp Dạ hoàng tử, tương lai hẳn đi lên ngôi vị hoàng đế, chỗ tốt tất nhiên không thiếu được... Người, bị hủy ở một chữ tham.

Sáng sớm hai mươi sáu tháng mười hai, Tổng mẹ đem thứ kia hầm hảo, khi đưa đến Tây điện Hoa Ngừ vừa vặn đang trang điểm cho Tô Mộ Tịch, hơi phúc thân với Tổng mẹ rồi lui xuống. Tổng mẹ cười phóng bát tới bàn trang điểm của Tô Mộ Tịch: “Tiểu thư, sắp làm tân nương tử, ngài uống huyết yến này bồi bổ khí sắc đi!” Về mặt thực thành thực, nhưng thần sắc trong mắt lại rất giả.

Tô Mộ Tịch bùng bát lên, Tổng mẹ mừng thầm, Tô Mộ Tịch đang muốn uống lại buông chén xuống cười cười với Tổng mẹ: “Mẹ, huyết yến rất nóng, ta muốn để nguội chút lại uống, được chứ?”

Tâm Tổng mẹ đều lên đến cổ họng, nghe Tô Mộ Tịch nói như vậy lại nhẹ nhàng thở ra: “Xem tiểu thư nói kia, việc này ngài không cần nói với nô tỳ.” Hừ... Nàng còn tưởng nha đầu kia phát hiện ra cái gì? May mà may mà.

Tô Mộ Tịch không chút để ý soi soi gương đồng: “Mẹ, việc của người người cứ đi làm đi! Huyết yến để nguội một chút ta sẽ uống.” Nói xong nhìn chăm chăm ánh mắt Tổng mẹ: “Cũng phải suy nghĩ cẩn thận, rốt cuộc làm gì mới là đúng, đến lúc đó đừng nói Tịch nhi không cho người cơ hội.” Tổng mẹ a Tổng mẹ, đây là cơ hội cuối cùng Tô Mộ Tịch ta cho người, nếu giờ người thẳng thắn thành khẩn, tương lai ta còn có thể tha người xuất cung, nếu người không nói tương lai đừng trách ta vô tình.

Trong lòng Tổng mẹ hoảng một chút, lấy lại bình tĩnh: “Lúc này lão nô không có chuyện gì để làm,” nói xong nhìn nhìn trâm cài tóc trên đầu Tô Mộ Tịch, hơi sửa lại vị trí: “Người xem Hoa Ngừ nha đầu kia, rốt cuộc là người tuổi trẻ, chút việc nhỏ đều làm không tốt.” Tô Mộ Tịch đột nhiên nói những lời kì lạ đó là ý gì? Không phải là nàng làm chuyện gì sai bị nha đầu kia phát hiện.

Xem ra nàng làm điều thừa. Bụng huyết yến trên bàn trang điểm lên một ngụm uống cạn. Tổng mẹ thấy nàng uống xong, tâm mới buông xuống: “Tiểu thư, dễ uống sao?”

Tô Mộ Tịch gật gật đầu: “Ừ, giống trước kia.” lúc này Tổng mẹ mới phúc thân cầm bát đi xuống, Tổng mẹ vừa rời khỏi, Tô Mộ Tịch liền đứng lên phun hết những thứ trong miệng vào bát Hoa Ngừ chuẩn bị sẵn. Nhìn huyết yến hồng hồng, Tô Mộ Tịch thật muốn cầm chén đập trên mặt đất, những người này còn chuyện gì không dám làm?

Hoa Ngừ lập tức tiến vào, hơi phúc thân: “Tiểu thư, Lưu thái y đã ở bên ngoài chờ, Xảo Tâm cũng đã dẫn Tổng mẹ rời đi.”

Đưa bát vào tay Hoa Ngừ: “Thỉnh Lưu thái y tra, nhưng kết quả chỉ có thể nói với người.” Việc này không thể để hoàng hậu nương nương biết, bằng không đã thảo kinh xà sẽ không tốt lắm.

Hoa Ngừ đi xuống không bao lâu liền vào, sắc mặt thật không tốt, cắn chặt răng mới nói với Tô Mộ Tịch: “Tiểu thư, lần này trong huyết yến Tổng mẹ hạ ‘Quyết tử’ Lưu thái y nói, nếu tiểu thư ăn vào, đời này sợ là khó có con thai.”

Đã sớm đoán được, kiếp trước cũng có chuyện như vậy, nhưng mà nàng không để ý, hơn nữa vẫn không cho Hạo Thành vào viên phòng, gật gật đầu: “Ta đã biết, Hoa Ngừ, lời ta dặn có nói với Lưu thái y chưa.”

Hoa Ngừ phúc thân: “Tiểu thư, nô tỳ nói. Nhưng mà nô tỳ không rõ, vì sao không nói cho hoàng hậu nương nương chuyện Tổng mẹ rắp tâm bắt lương? thả nàng bên người, tùy thời tiểu thư đều bị nguy hiểm.”

Tô Mộ Tịch kéo Hoa Ngừ: “Hoa Ngừ, Tổng mẹ là một nô tài vì sao lại kê đơn cho ta? Hơn nữa thuốc này là cấm dược trong cung, nàng lấy từ nơi nào, người không nghĩ tới sao? Nàng rắp tâm bắt lương tiểu thư ta rõ ràng, nếu đổi lại người khác, ta sẽ không rõ như vậy”

“Tiểu thư, ý của người là?” Hoa Ngừ mở to mắt, trong cung này ai sẽ hại tiểu thư?

“Hoa Ngừ, người đi xuống trước đi! Chuyện vừa rồi người làm như không biết, tới cửa nhìn, Tổng mẹ trở về nháy mắt cho ta.” Tô Mộ Tịch nằm lên giường, nhìn gra giường tuyết trắng, đợi lát nữa còn có kịch muốn diễn.

Không bao lâu, Hoa Ngừ nháy mắt với Tô Mộ Tịch. Tô Mộ Tịch hiểu ý, lập tức ôm bụng lăn trên giường: “A... Bụng đau quá, Hoa Ngừ...” Hoa Ngừ đứng ở một bên, trấn an Tô Mộ Tịch: “Tiểu thư... Nô tỳ nô tỳ đi thỉnh Thái y đến... Ngài...”

Tổng mẹ việc đi đến trước giường, lo lắng nói: “Tiểu thư, tiểu thư ngài làm sao vậy?”

“Ta, ta đau bụng...” Mặt Tô Mộ Tịch tái nhợt như tờ giấy, không có chút huyết sắc, mồ hôi lạnh từ trán toát ra, mười phần giống một bệnh nhân.

Hoa Ngừ nóng nảy: “Tiểu thư, nô tỳ đi thỉnh Thái y đến.” Hoa Ngừ đang chuẩn bị ra bên ngoài lại bị Tổng mẹ cấp kéo lại: “Nha đầu kia, tiểu thư đây là bị tật xấu của nữ nhi sao có thể thỉnh Thái y, đi lấy chút nước ấm đến.” Thỉnh Thái y, thỉnh Thái y không phải chuyện nàng làm sẽ bị phát hiện.

Hoa Ngừ được đến ánh mắt của Tô Mộ Tịch, lúc này mới phúc thân lui xuống: “Tiểu thư, người đừng vội, đợi lát nữa dùng khăn nóng chườm một chút thì tốt rồi, đừng sợ a...”

Tô Mộ Tịch hao hết khí lực nở nụ cười một chút: “Mẹ, người thật tốt, Tịch nhi cảm ơn người.” Tổng mẹ, người thật đúng là tốt, kiếp trước người giúp

Hiên Viên Hạo Dạ nhiều như vậy nhưng hắn kể vị rồi lại thần không biết quỷ không hay giết người. Lần này cho người cơ hội người còn lựa chọn giúp hắn, ta không cho người chết, không phải người sợ nhất là rời cung sao? Ta sẽ đưa người đi! Còn sống, có khi còn đau khổ hơn chết!

Tổng mẹ cười cười: “Tiểu thư nói gì đâu, đây không phải là chuyện lão nô phải làm sao, người là lão nô nhìn lớn lên, lão nô đương nhiên đối xử tốt với người.” Vừa làm chuyện xấu, lúc này còn dám không chút chột dạ nói như vậy, không hổ là người hai mặt.

Sáng sớm hai mươi tám tháng mười hai tháng, Tô Mộ Tịch đến cửa Thần Hi cung nhìn Hiên Viên Hạo Thành đi đến, bắt đầu đi vẫy tay cho Hoa Ngừ đi trước. Kéo Hiên Viên Hạo Thành vào bên trong đình, hai người ngồi xuống mới nói: “Hạo Thành, huynh có nghe Tịch nhi nói hay không?”

Hắn nghe, nhưng giờ không muốn nghe, vì sao Tịch nhi phải rời khỏi Thành nhi lâu như vậy, hắn tính Tịch nhi phải rời khỏi hắn rất lâu. Nhưng mà, hắn đã nói sẽ nghe lời Tịch nhi, chu miệng không tình nguyện gật gật đầu: “Thành nhi nghe...”

Tô Mộ Tịch đưa tay nhéo nhéo mặt hắn: “Ngày hôm qua không phải Tịch nhi đã nói với Hạo Thành rồi sao, phải ngoan ngoãn nghe lời, sau đó tại mặc hi phục đẹp để thủ Tịch nhi tiến cung, huynh đã quên?” Trùng sinh lại người này vẫn một tác cũng không rời mình, nhất thời rời đi trong lòng nàng cũng vô cùng không nỡ. Nhưng mà, bình thường thời gian nàng ở Tô phủ quá ngắn, nàng muốn làm một nữ nhi tốt bồi cha mẹ.

“Nhưng mà, nhưng mà rõ ràng Thành nhi có thể cùng Tịch nhi đến Tô phủ, trước khi thành thân lại hỏi Thần Hi cung không được sao?” Rõ ràng là rất tốt, vì sao không cho Thành nhi đi theo, đã nói Thành nhi là cái đuôi của Tịch nhi, nàng đi tới đâu thì hắn cùng tới đó, Tịch nhi không thể không cần hắn.

Nàng nói không thông, đôi uy hiếp: “Hạo Thành, vậy huynh có muốn Tịch nhi làm thê tử huynh không?”

Ngoan ngoãn gật đầu, Thành nhi còn muốn ngủ cùng Tịch nhi, sau đó sinh thật nhiều hài tử, chỉ có Tịch nhi mới có thể sinh, người khác đều không được.

“Nếu muốn, vậy cùng Tịch nhi tách ra một thời gian, Tịch nhi mới có thể làm thê tử của Thành nhi. Bằng không, một ngày nào đó Tịch nhi sẽ làm thê tử của người khác đó.” Hừ hừ, ta không tin ta nói không được người.

Hiên Viên Hạo Thành nghe được sắp khóc đến nơi, quy củ này là ai định, rất xấu rồi, còn chán ghét hơn Duyệt Tâm công chúa nữa. Tịch nhi vẫn luôn cùng hắn, vì sao phải tách ra: “Thành nhi không cần, Thành nhi muốn đi theo Tịch nhi.” tính tình bướng bỉnh của Hiên Viên Hạo Thành nổi lên, một đầu trâu cũng kéo không được.

Tô Mộ Tịch dở khóc dở cười, xem ra phải xuất đòn sát thủ, đồ mặt cán cán môi hạ giọng: “Hạo Thành, không phải huynh muốn ăn miệng Tịch nhi sao? Chờ huynh thủ Tịch nhi rồi, Tịch nhi liền, liền cho huynh ăn có được không?”

Mắt hàm nước mắt sáng lên: “Tịch nhi nói thật chẳng? Không lừa Thành nhi, lúc Thành nhi ăn sẽ không tức giận?” Có thể ăn miệng Tịch nhi a, tuy rằng phải rời khỏi Tịch nhi một đoạn thời gian, nhưng mà Tịch nhi trở về là có thể ở cùng phòng ngủ cùng giường. Sau đó, còn có thể sinh hài tử với Tịch nhi, còn có thể ăn miệng Tịch nhi, hình như tốt lắm.

Tô Mộ Tịch đồ mặt gật gật đầu: “Ừ, không lừa Thành nhi, sẽ không giận Thành nhi.” Việc nam nữ lưu lại ấn tượng không tốt lắm cho nàng, giờ nàng nhớ lại lúc Hiên Viên Hạo Dạ cùng Tô Mộ Tuyệt dây dưa còn muốn nỏ. Nhưng mà, nếu là Hạo Thành, có lẽ nàng sẽ không chán ghét như vậy.

“Vậy, vậy Thành nhi có thể ăn trước một chút không? Sẽ rất lâu Thành nhi không được gặp Tịch nhi, trước cho ta ăn một chút được không?” Ăn một chút, lúc Thành nhi nhớ Tịch nhi, trong lòng sẽ ngọt ngào giống lần trước khi Tịch nhi không dẫn hắn đi Tô phủ.

Mặt Tô Mộ Tịch vốn đã hồng, giờ càng đỏ, nhìn nhìn chung quanh không có ai then thùng gật gật đầu. Được Tô Mộ Tịch cho phép, Hiên Viên Hạo Thành nhảy đến trước mặt Tô Mộ Tịch kéo nàng, đầu thấp đến môi Tô Mộ Tịch. Không dám có động tác mạnh, chỉ dám nhẹ nhàng cắn môi Tô Mộ Tịch, đau lòng hắn thật cẩn thận, Tô Mộ Tịch hé miệng hướng dẫn Hiên Viên Hạo Thành, hai người cho nhau “Ăn” thật lâu, Hiên Viên Hạo Thành thấy Tô Mộ Tịch sắp thở không nổi mới lưu luyến buông nàng ra.

Tô Mộ Tịch đồ mặt chạy, tim đập thật nhanh, nàng chưa từng như vậy. Tô Mộ Tịch rời đi rồi, Hiên Viên Hạo Thành kinh ngạc đứng ở bên trong đình thật lâu. Sau khi lấy lại tinh thần, nhìn nhìn hạ phúc của mình, vì sao vừa rời nơi đó nóng nóng? Có phải Thành nhi sinh bệnh hay không?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48

Tô Mộ Tịch trở về Tô phủ, Vương Hương Tú nhận được ý chỉ của hoàng hậu nương nương liền cho người đem quét tước sạch sẽ Mạnh tịch viên từ trên xuống dưới. Tuy rằng hàng năm Tô Mộ Tịch sẽ về ở một tháng, nhưng lần này không giống, lần này trở về không bao lâu phải gả ra ngoài. Lúc Tô Mộ Tịch trở lại Mạnh tịch viên liền thấy Vương Hương Tú tự mình trông coi hạ nhân thu thập Mạnh tịch viên. Trong lòng Tô Mộ Tịch lập tức âm ỉ, âm ỉ, kiếp trước nàng cũng nhìn thấy nương làm như vậy, lúc ấy nàng chỉ nghĩ nương già mù sa mưa làm bộ. Giờ mới biết được, chuyện mình làm sẽ làm nương khó chịu bao nhiêu, áp chế trong lòng chưa xót cười đi đến trước mặt Vương Hương Tú: “Nương, Tịch nhi đã trở lại.”

Vương Hương Tú nghe được Tô Mộ Tịch nói, cười quay đầu: “Tịch nhi, nhanh như vậy đã về, nương còn tưởng qua buổi trưa con mới về đến.” Nói xong, đi qua kéo tay Tô Mộ Tịch cẩn thận nhìn nhìn.

“Tịch nhi nhớ nương mà, cho nên mới trở về sớm hơn.” Tô Mộ Tịch bấu môi, lắc lắc tay Vương Hương Tú làm nũng.

“Nha đầu con ấy, càng ngày càng yếu ớt.” Vương Hương Tú ngoài miệng trách cứ, trong mắt lại tràn đầy sùng nịch. Nữ nhi duy nhất của mình sắp làm vợ người ta, trong lòng vui vẻ lại thương cảm. Thời gian Tịch nhi ở bên người bà không nhiều lắm, nhưng lại không hề xa cách bà.

“Yếu ớt thì yếu ớt, Tịch nhi dù yếu ớt cũng là nữ nhi của nương.” Tô Mộ Tịch cảm giác được Vương Hương Tú quan tâm mình, càng thích lời kéo bà làm nũng.

Tô Thanh Hiệp ở trong thư phòng làm việc thật lâu, lúc xong việc mới nhớ hôm nay Tịch nhi trở về, nhìn nhìn sắc trời, còn chút nữa là đến giờ cơm trưa liền đứng dậy đến Mạnh tịch viên. Không biết phu nhân cho người thu thập tốt lắm viện chưa, Tịch nhi nha đầu kia thật vất vả mới trở về một lần. Đi đến cửa viện liền thấy hai mẹ con đang nói nói cười cười. Nụ cười rất ít khi xuất hiện trên mặt ông từ khi ông lên làm Thừa tướng, giờ lại chậm rãi gọi lên. Có thể, có từ, có từ, ông sống cũng coi như viên mãn.

“Nô tỳ khấu kiến lão gia.” nha hoàn đi bưng nước nhìn thấy Tô Thanh Hiệp, khom người thỉnh an. Tô Mộ Tịch nghe được thanh âm, thấy Tô Thanh Hiệp đứng ở cửa liền hành lễ: “Tịch nhi thỉnh an cha.”

Tô Thanh Hiệp kéo Tô Mộ Tịch, nhéo nhéo mũi Tô Mộ Tịch: “Nha đầu con ấy, còn khách khí với cha.” Sang năm Tịch nhi liền cập kê, làm con dâu nhà người khác, Tô Thanh Hiệp nghĩ đến đây liền cảm thấy như bị người ta đoạt đi thứ gì, trong lòng khó chịu.

“Lão gia, ngài đã đến rồi.” Vương Hương Tú cũng đã đi tới.

“Ừ, ta đến xem quét tước vườn tước tốt chưa, chuyện hôn lễ phu nhân cũng phải bắt đầu xử lý, Tịch nhi là nữ nhi duy nhất của ta, nhất định phải để nàng phong phong cảnh sắc sửa gả đi ra ngoài.” Tô Thanh Hiệp triu mến sờ sờ đầu Tô Mộ Tịch. Vương Hương Tú gật gật đầu, biết ý của Tô Thanh Hiệp, đây là không cho rằng Tô Mộ Tuyết là nữ nhi của ông. Tô Mộ Tịch nghe đến đó không biết sao lại cúi đầu, kiếp trước hôn lễ của nàng cũng là thực long trọng, một trăm tám mươi hòm đồ cưới đều là đồ cực tốt. Khi đó trong lòng nàng tức giận, tùy tiện đem mấy thứ đồ thường cho người, giờ ngẫm lại rồi cuộc nàng hư hỏng bao nhiêu, rõ ràng cha mẹ đối tốt với nàng như vậy: “Cha, không cần làm thật tốt, chỉ cần về sau Tịch nhi vui vẻ thì tốt rồi.”

“Nha đầu con ấy, còn phải nói nhiều như vậy à? Cha không phải là vì con sao.” Gả nhập hoàng gia, ngay cả Giả Nhữ Sinh không phải danh gia vọng tộc gả cho Dạ hoàng tử cũng chuẩn bị một trăm tám mươi hòm đồ cưới, nữ nhi mình há có thể thua nàng. Hơn nữa, ông chỉ có một nữ nhi, chỉ gả nữ một lần, hôn lễ này đương nhiên không thể đơn giản. Thấy Tô Thanh Hiệp kiên quyết, Tô Mộ Tịch cũng không nói thêm nữa. Đáng tâm thương cha mẹ trong thiên hạ, ai đều muốn dành đồ tốt nhất cho nữ nhân.

Trà Tuyết viên, hai tiểu nha hoàn thấp giọng thảo luận: “Tiểu Hoa, người nghe nói sao? Đại tiểu thư đã trở lại, quả thật là đại tiểu thư, ngày hôm qua phu nhân để bọn nha hoàn tới Mạnh tịch viên quét tước.”

“Xi, việc này ta đã sớm biết, có chuyện người còn không biết đâu! lần này đại tiểu thư trở về đến ba tháng, lần này nàng trở về là vì đại hôn với Thành hoàng tử, đại tiểu thư thật sự là hảo phúc khí, gả đi qua chính là làm hoàng tử phi.” về mặt nha hoàn kêu tiểu Hoa như được hưởng cùng vinh hoa.

“Thánh chỉ còn chưa đến Tô phủ đi, làm sao người biết được?” tiểu nha hoàn không tin.

“Ngày hôm qua nhị thiếu gia cùng tam thiếu gia nói chuyện ta trùng hợp nghe được, hoàng hậu nương nương hạ ý chỉ chỉ có lão gia biết. Ai, ngày hôm qua nha hoàn và mẹ ở Mạnh tịch viên đều được ban thưởng, chúng ta thật không hay ho, chiếu cố một tiểu thư không được sủng lại thất tình.” Tiểu Hoa bấu môi, về mặt không hài lòng.

“Tóc cũng là người khác nhìn, ta nói này, còn không bằng gả cho dân thường cũng tốt hơn gả cho một hoàng tử ngốc.” Được là được thân phận, nhưng gả cho tên ngốc, nhớ tới dung mạo như hoa của đại tiểu thư, tiểu nha hoàn cảm thấy thực có chút đáng thương.

“Người biết cái gì? Người chưa thấy gặp Thành hoàng tử, bộ dạng Thành hoàng tử được, còn đẹp hơn mấy vị thiếu gia của Tô gia. Hơn nữa lại nghe lời đại tiểu thư, tiểu thư nói hần đi hướng đông hần tuyệt sẽ không đi hướng tây, ta cảm thấy rất tốt.” Tiểu Hoa gặp qua Thành hoàng tử vài lần, có lần nhìn thấy hần bị đại tiểu thư giáo huấn cúi đầu trạc ngón tay, nhưng từ đầu tới đuôi lại chưa nói một câu. Lần đó nàng mới biết cái gì kêu hài hòa, đại tiểu thư cùng Thành hoàng tử đứng chung một chỗ gọi là hài hòa.

“Nói cũng đúng, dù thế nào đại tiểu thư gả cho Thành hoàng tử cũng là chính phi, không giống vị ở Trà Tuyết viên này, tương lai còn phải làm thiếp cho người ta. Dạ hoàng tử có thể làm hoàng đế hay không còn không nhất định đâu? Nhưng dù có làm hoàng đế, nàng thất tình trước khi cưới thì làm sao lên vị phi, nhiều nhất làm tần, phẩm chất cũng không hơn đại tiểu thư, đại tiểu thư vẫn là đại tiểu thư, nhìn thấy nàng ta thì cũng không cần cúi đầu hành lễ.” về mặt tiểu nha hoàn khinh bỉ, nàng không thích Tô Mộ Tuyết, rõ ràng đều là tỷ muội mà cái gì cũng muốn so với đại tiểu thư.

“Đúng vậy, hơn nữa nhìn bộ dạng Dạ hoàng tử ngày đó tám phần là bị người ta hạ được, bằng không sao có thể kêu Thái y đến tra có cái gì hay không. Nhị tiểu thư này, về sau sợ là sẽ thật đáng thương.”

Chỗ tối, Cận Băng Tâm vận vẹo mặt mày, hung tợn trừng mắt hai người, nếu không kéo chặt Tô Mộ Tuyết phỏng chừng nàng ta đã xông lên xé rách miệng hai người kia. Ai nói, ai nói nàng không được làm phi, nàng còn muốn làm hoàng hậu, phụ thân của nàng là Thừa tướng, Dạ hoàng tử làm hoàng đế khẳng định sẽ phong nàng làm phi. Mấy tiện nhân đó đang nói bậy bạ cái gì, đều không muốn sống có phải hay không?

Thật vất vả bị Cận Băng Tâm kéo về phòng, Tô Mộ Tuyết ngồi xuống quét hết mọi thứ trên bàn xuống đất. Cận Băng Tâm lo lắng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Mộ Tịch, tức giận đi, người càng giận càng tốt. Nàng làm sao cũng không ngờ Vương Hương Tú sẽ ngoan như thế, dám hạ hạ xuân được Tuyết Nhi, thanh danh của Tuyết Nhi xem như bị hủy hoàn toàn. Cho dù thuận lợi làm thiệp của Dạ hoàng tử, Dạ hoàng tử cũng sẽ không sủng ái Tuyết Nhi, nam nhân làm sao có thể sủng một nữ nhân khiến mình bị lăng nhục? quân cờ nàng hao hết tâm tư dầy dổ cứ bị hủy như vậy, Vương Hương Tú quả nhiên là hảo thủ đoạn, trách không được tỷ tỷ cũng đầu không lại nàng. Đáng tiếc quân cờ Tô Mộ Tuyết ô uế nhưng vẫn hữu dụng, cùng lắm hủy nàng thêm chút nữa, sau đó giúp mình hoàn thành tâm nguyện. Cận Băng Tâm đầu ánh sáng trong mắt, từ ái vỗ vỗ đầu Tô Mộ Tuyết: “Tuyết Nhi, đừng thương tâm, nếu Dạ hoàng tử thực sự làm hoàng đế, xem tại mặt mũi của lão gia sẽ lập người làm phi.”

Tô Mộ Tuyết bình tĩnh lại, đầu tựa vào lòng Cận Băng Tâm: “Băng di, người nói vì sao? Ta cũng là nữ nhi của cha, tuy rằng không phải Vương Hương Tú sinh nhưng ta cũng là nữ nhi của cha mà, cha cũng xem ta là đích nữ, vì sao lại khác Tô Mộ Tịch lớn như vậy? Rõ ràng ta, rõ ràng ta tốt hơn nàng không phải sao? Vì sao mọi người đều che chở nàng mà xem nhẹ ta?”

Hải tử ngọc, nếu người biết năm đó hảo tỷ tỷ của ta làm chuyện tốt gì, người sẽ biết vì sao người Tô gia lại không muốn nhìn người như vậy. Nếu cha người không dùng tánh mạng cứu lão gia, làm sao lão gia có thể cho chúng ta ở lại Tô phủ? Nhưng mà mục đích của ta còn chưa đạt được, người vĩnh viễn không có khả năng biết: “Tuyết Nhi, đại tiểu thư là phu nhân sinh, hơn nữa hai nha hoàn kia nói đúng, nàng cũng sắp là hoàng tử phi, lão gia sẽ thích nàng nhiều một chút là chuyện đương nhiên.” Không giống người, trước khi kết hôn đã thất trinh, vĩnh viễn không có khả năng làm thế, lão gia muốn một nữ nhi làm thiệp cho người khác làm gì?

“Nhưng mà, Nhưng mà...” Nàng rõ ràng cũng có thể làm chính thê.

“Tuyết Nhi, trừ phi nàng càng thâm hơn người, bằng không lão gia sẽ không giúp người. Băng di đã suy nghĩ biện pháp cho người, nhưng việc này người phải tự mình quyết định.” thần sắc trong mắt Cận Băng Tâm thực thành thật làm cho Tô Mộ Tuyết nghĩ Cận Băng Tâm một lòng vì nàng: “Băng di, người nói.” Tô Mộ Tuyết thực tin tưởng Cận Băng Tâm, nàng đã quên Cận Băng Tâm là người như thế nào, nữ nhân Cận gia đều là như thế, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, thân nhân đều có thể lợi dụng.

Cận Băng Tâm tiến đến bên tai Tô Mộ Tuyết, nói thầm một trận, ánh mắt Tô Mộ Tuyết càng mở càng lớn: “Băng di, đây đây cũng... Hơn nữa bằng hai chúng ta, làm sao có thể tính kế Tô Mộ Tịch.”

Cận Băng Tâm xuất ra vạn hai trong lòng, tiền này là nàng lấy của chồng trước vẫn không nở dùng. Mà hương liệu muốn dùng, nàng đã sớm chuẩn bị tốt, vốn tính dùng trên người Tô Thanh Hiệp vài năm trước lại bị Vương Hương Tú quấy rầy phá hỏng, lần này coi như có thể phát huy công dụng.

Qua năm, thánh chỉ của Hoàng Thượng liền ban xuống, nhất thời người tới cửa chúc phúc không ngừng. Mọi người ở Tô gia đều vội vàng chuẩn bị đồ cưới cho Tô Mộ Tịch, ở trong Tô phủ nhất nhân là Tô Mộ Tịch, mỗi ngày ăn xong liền ngủ, ngẫu nhiên có hai ba người đến không thể không gặp mới xuất hiện gặp một chút.

Ba tháng, công việc cho lễ thành hôn đều chuẩn bị xong. Trong hoàng cung, hoàng hậu nương nương để vì chuyện con mình động phòng hoa chúc mà phát sầu, tìm một mẹ đến bày cho Thành nhi nàng lại cảm thấy là lạ, loại chuyện này như thế nào có thể để người khác làm? Làm cũng là bày cho nữ nhi gia mới đúng. Hơn nữa cho dù mẹ dạy, nếu Thành nhi nghe không hiểu thì làm sao bây giờ? Cuối cùng, chủ ý động đến Hiên Viên Vinh Hi: “Hoàng Thượng, nếu không, ngài...”

Hiên Viên Vinh Hi lập tức biết Lâm Ánh Nguyệt muốn làm gì, trầm giọng nói: “Trẫm không được...” Một người làm cha hơn nữa còn là hoàng đế, giảng cho con chuyện viên phòng, này được sao...

Lâm Ánh Nguyệt suy sụp: “Vậy người nói làm sao bây giờ? Ta còn chờ ôm tôn tử đó.”

“Không phải còn vài ngày sao? Đến lúc đó lại nói!” Nhìn con trai về mặt hồn nhiên, thực sự là nói cũng không hiểu. Nhưng nam nhân mà, ngủ cùng nữ nhân ầu yếm làm sao có thể thờ ơ.

Hai người khó xử chuyện con trai, không phát hiện Hiên Viên Hạo Y trộm đi tiền nội điện. Ca ca không biết động phòng hoa chúc? Này sao được, ca ca không thể làm hoàng đế thì đành phải ngóng trông đứa nhỏ của ca ca làm đầu! Nhất định phải động phòng, ừ, việc này nàng suy nghĩ cẩn thận. Trước kia nàng thấy cung nữ cùng thái giám cời sạch quần áo ôm nhau, nhưng mà, thái giám không thể động phòng hoa chúc, việc này nàng không có khả năng hỏi thái giám đi! Bằng không, xuất cung hỏi xú tiểu tử Tô Hồng Dật một chút?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Hiên Viên Hạo Y cũng là người tính tình nóng, nói động liền động. Thành an hoàng hậu nương nương nói việc này, hoàng hậu nương nương cũng cho phép, chỉ cho rằng nữ nhi muốn gặp Tô Mộ Tịch, cũng không hỏi nhiều. Hiên Viên Hạo Y vừa đến Tô phủ liền ném cung nhân đi theo ở phía sau, trực

tiếp đến Hồng Dật viên. Đi đến cửa viện thấy Tô Hồng Dật đang luyện tập kiếm. Nha hoàn bên cạnh nhìn thấy Hiền Viên Hạo Y, khom người hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an Vĩnh Ninh công chúa.” (chứ: Vĩnh Ninh là phong hào của Hiền Viên Hạo Y.)

Tô Hồng Dật nghe tiếng ngừng động tác nhìn nhìn Hiền Viên Hạo Y lại tiếp tục luyện kiếm. Tiểu công chúa tức giận, xú tiểu tử này dám không nhìn nàng, nổi giận đùng đùng tiêu sái đến trước mặt Tô Hồng Dật quát: “Nhìn thấy bản công chúa ngươi dám không hành lễ.”

Tô Hồng Dật sợ mình làm nàng bị thương mà dừng múa kiếm, mắc tội mưu sát công chúa thì không tốt lắm “Nói đi, ngươi tới tìm bản công tử làm gì? Lần này ta không bắt nạt ca ca bảo bối của ngươi, hừ...” Nha đầu chết tiệt kia, khi nào đến cũng không phải vì mình bắt nạt Thành hoàng tử sao, hừ... Người hán không mong muốn gặp nhất là Hiền Viên Hạo Y..

Hiền Viên Hạo Y nghĩ chút nữa mình còn có việc cầu người, thái độ không thể rất ác liệt. Nở nụ cười, hai lúm đồng tiền nhọt nhọt xuất hiện nhìn vô cùng đáng yêu, Tô Hồng Dật sợ run một chút, không được tự nhiên sờ sờ đầu: “Không nói thì bản công tử đi a...” Hừ... công chúa điều ngoa này đáng yêu gì chứ? vừa rồi hán nhìn lầm, nhất định là nhìn lầm rồi...

Hiền Viên Hạo Y lôi kéo quần áo Tô Hồng Dật, cười hỏi: “Tô Hồng Dật, bản công chúa có việc muốn hỏi ngươi? Ngươi, ngươi không được đi.” Nghĩ có chuyện muốn hỏi người ta, mặt Hiền Viên Hạo Y luôn luôn không sợ trời không sợ đất cũng có chút đỏ.

Tô Hồng Dật giống như bị thứ gì nóng cháy chạm vào, không kiên nhẫn bỏ tay Hiền Viên Hạo Y ra: “Có chuyện nói mau, bản công tử rất vội, không có thời gian kì kèo với ngươi.”

Hiền Viên Hạo Y nhìn nhìn chung quanh, thấy không có người mới đỏ mặt lên tiếng: “Cái kia... Cái kia...” Cái kia nửa ngày cũng không nói ra, Tô Hồng Dật kỳ quái, không phải là công chúa điều ngoa này muốn thổ lộ với mình chứ? Bằng không mặt đỏ cái gì? Nghĩ có khả năng này, Tô Hồng Dật xem nhẹ mừng thầm trong lòng, lạnh lùng lên tiếng: “Ài, ta nói rõt cuộc ngươi có nói hay không, không nói ta đi!”

“Cái kia, động phòng hoa chúc hai người coi hết rồi phải làm gì?” Hiền Viên Hạo Y nóng nảy thốt ra. Nghe xong, mặt Tô Hồng Dật đỏ không chịu nổi, quả nhiên là công chúa điều ngoa, vừa phát hiện thích mình đã bắt đầu hỏi cái này, hừ, nếu thích người khác có phải đều phải làm vậy hay không? Tô Hồng Dật tức giận không nhẹ, thô thanh nói: “Ngươi một cô nương gia, hỏi cái này làm gì? Rất kỳ cục.”

Vốn đã mất mặt còn bị xú tiểu tử này mắng cho một trận, Hạo Y công chúa từ xấu hổ chuyển thành giận dữ: “Xú tiểu tử ngươi đừng có được mặt mũi còn không biết xấu hổ, ta mà không vì chuyện hoàng huynh cùng Tịch tỷ tỷ mới không tới hỏi ngươi.”

Mặt Tô Hồng Dật cũng đỏ, thì ra là vậy: “Ngươi nói sớm không được sao? Quanh co một vòng lớn làm gì?”

“Ngươi vô nghĩa nhiều như vậy làm gì? Rốt cuộc có biết không, không biết ta đi hỏi người khác.” Hiền Viên Hạo Y thấy xú tiểu tử Tô Hồng Dật càng ngày càng đặc ý, tức giận sắp học máu. Hừ, sớm biết vậy đã không tới hỏi hán. Tiểu công chúa, việc này Tô Hồng Dật sẽ không..

Tô Hồng Dật đỏ mặt nói: “Ngươi chờ.” Nói xong, liền chạy vào phòng. Động phòng hoa chúc hán biết sẽ làm chuyện gì, nhưng đương nhiên hán sẽ không làm. Chuyện là như vậy, trước đó cha mẹ có tìm phu tử cho hán, ở ngay Hồng Dật viên. Phu tử nhìn rất quen thuộc, hán cũng thích thân cận phu tử. Có lần hán đi tới phòng phu tử tìm người, thấy phu tử ôm một quyển sách, nhìn mà mặt đỏ tai hồng. Khi đó hán còn tò mò là sách gì mà phu tử xem chăm chú như vậy cho nên thừa dịp phu tử không chú ý lấy sách ra. Muốn nhìn xem trong sách rốt cuộc là cái gì, trở lại trong phòng, mở ra liền thấy bên trong lại là hình ảnh nam nữ xích lửa quần lấy nhau. Xấu hổ đến mức hán không dám trả lại, vẫn giấu ở dưới sàng không dám lấy ra nữa. Tô Hồng Dật tìm được sách, mặt đỏ nhét vào trong tay Hiền Viên Hạo Y: “Đây~~ thứ này ngươi cầm cho Thành hoàng tử xem, nhưng mà ngươi không được xem.” Nói xong, không được tự nhiên đỏ mặt tránh ra.

Hiền Viên Hạo Y nhìn Tô Hồng Dật chạy đi, hừ, không cho nàng xem, xú tiểu tử kia cũng dám ra lệnh cho nàng, nàng càng muốn xem thì làm được gì? Hừ, Hiền Viên Hạo Y nghĩ, cốt khí mở sách, liếc một trang bên trong liền sợ tới mức lập tức khép sách lại. Mặt đỏ đến độ sắp chảy máu, một hồi lâu mới hiểu được chuyện gì xảy ra, đỏ mặt mắng Tô Hồng Dật rất nhiều lần lúc này mới hồi cung. Trên đường trở về nhìn không được nghĩ, sách này xú tiểu tử kia lấy ở đâu ra? Sẽ không... Hừ, Hiền Viên Hạo Y muốn đạp chết Tô Hồng Dật.

Hiền Viên Hạo Y trở về cung cũng không hỏi Vĩnh Ninh cung, trực tiếp đi Thần Hi cung, hỏi Băng Thu biết Hiền Viên Hạo Thành đến Tây điện. Mới vừa đi vào liền thấy hoàng huynh nhà mình hai tay nâng cằm ngây ngô cười. Hiền Viên Hạo Y bất đắc dĩ trợn mắt, hoàng huynh thật sự là hết thuốc chữa. Phất phất tay, cho cung nữ bên trong đều đi xuống, lúc này Hiền Viên Hạo Y mới lên tiếng: “Hoàng huynh, huynh cười ngốc cái gì?”

Lúc này Hiền Viên Hạo Thành mới ngốc ngốc lấy lại tinh thần, nhìn Hiền Viên Hạo Y mắt một cái, cười cười hỏi: “Y nhi sao lại đến đây? hôm nay nữ quan không dạy muội lễ nghi sao?”

“Còn không phải vì huynh.” Hiền Viên Hạo Y không khách khí trợn mắt.

Hiền Viên Hạo Thành vô tội sờ sờ đầu: “Thành nhi không có làm sai chuyện gì, vì sao Y nhi lại nói vì ta?” Y nhi làm sao vậy, lúc này thật hung dữ nha...

“Hoàng huynh, Y nhi hỏi huynh, huynh có biết động phòng hoa chúc muốn làm gì hay không?” Hiền Viên Hạo Y vô cùng bình tĩnh, vừa rồi cái gì nàng cũng không thấy được, cái gì cũng không thấy...

Hiền Viên Hạo Thành lập tức đỏ mặt, thấp giọng than thở: “Y nhi chán ghét, hỏi cái này làm gì?” Loại chuyện này làm sao có thể nói với muội muội, không thể.

“Nói mau, không nói ta làm cho Tịch tỷ tỷ mặc hi phục cũng không gả cho huynh, hừ hừ... Đến lúc đó cho huynh giống đại hoàng huynh không thú được tân nương tử...” Hi hi... Ta không tin huynh không trúng chiêu.

Hiên Viên Hạo Thành lập tức nóng nảy: “Ta nói ta nói... Động phòng hoa chúc chính là, Thành nhi cùng với Tịch nhi ngủ trên một cái giường...” Tuy rằng Tịch nhi nói, thú nàng rồi có thể ăn quả vật, nhưng việc này không thể nói cho Y nhi, bằng không nàng nhất định sẽ chê cười Thành nhi.

Hiên Viên Hạo Y nghe xong, vỗ vỗ trán, nàng biết hoàng huynh còn ngốc hơn nàng nghĩ mà, làm sao có thể biết động phòng hoa chúc muốn làm cái gì. Vì có thể sớm làm cô cô, nàng đành phải tự thân xuất mã, lấy ra quyển sách trong lòng, nói: “Hoàng huynh, sách này cho huynh, về Đông điện đóng cửa ở một mình mới được xem, nhất định phải xem kỹ đó. Huynh đọc kỹ sách, hạnh phúc của Tịch tỷ tỷ phải dựa vào huynh...”

Hiên Viên Hạo Thành tiếp nhận sách, nhãn tình sáng lên còn thành thực hỏi: “Y nhi, muội nói thật sao? Chỉ cần Thành nhi đọc hết nó, Tịch nhi sẽ hạnh phúc sao?” Có loại sách này sao? Y nhi thật tốt...

Hiên Viên Hạo Y dùng sức gật gật đầu: “Ừ, cứ làm theo trong sách, Tịch tỷ tỷ khẳng định sẽ hạnh phúc...” Vì sao nàng cảm thấy mình đang lừa gạt tình cảm của hoàng huynh nhi. Bình tĩnh bình tĩnh, đây đều là vì chất nhi đáng yêu, nàng làm đúng...

Hiên Viên Hạo Thành dùng sức gật gật đầu: “Thành nhi đã biết, Thành nhi nhất định sẽ đọc kỹ, nhớ rõ mọi thứ viết trong sách, sau đó dùng trên người Tịch nhi...” Ừ, Tịch nhi là thể tử của hần, hần nhất định phải làm cho nàng hạnh phúc.

“Ừ, hoàng huynh ngoan nhất.” Nói xong, Hiên Viên Hạo Y liền rời khỏi, một chút cũng không có tự giác đã dạy hư hoàng huynh nhà mình. Hiên Viên Hạo Thành cầm sách lập tức hỏi Đông điện đóng kỹ cửa, một người ngồi ở trên giường về mặt tò mò mở sách. Mở ra trang đầu tiên đã bị nội dung bên trong dọa, đồ mặt ném sách ra rất xa... Hai người làm sao có thể thoát hết trơn bày ra tư thế kỳ quái như vậy? Ừm ừm... thật xấu hổ mà...

Suy nghĩ trong chốc lát, mới nghĩ đến lời Hiên Viên Hạo Y nói, đồ mặt nhét sách về. Vì hạnh phúc của Tịch nhi, hần xem, còn phải nhớ kỹ mới được. Một lần nữa mở sách ra, áp chế xấu hổ không ngừng toát ra trong lòng, vừa nhìn vừa mờ to ánh mắt. Nam cùng nữ sao phải bày ra tư thế kỳ quái như vậy? Thật xấu hổ, vì sao nơi đó của nam phải thả ở nơi đó của nữ... Nữ sẽ không đau sao? Nàng hình như thực thoải mái, chẳng lẽ đây là hạnh phúc sao?

Nhìn vài tờ, mặt Hiên Viên Hạo Thành đỏ đến độ sắp nhỏ máu. Trong đầu không tự chủ được tưởng tượng người trong họa thành Tô Mộ Tịch, nam tử thành chính hần. Nếu, nếu Thành nhi cùng Tịch nhi cũng coi sách làm chuyện này, nghĩ cũng thực muốn... Ồi, không thể nghĩ, nhìn hạ phúc sưng lên một cục, Hiên Viên Hạo Thành vô thức nhéo nhéo tay. Vô tội nhìn hạ phúc phồng to, vì sao lại phồng lên? Chẳng lẽ Thành nhi lại bị bệnh? Hần không thể sinh bệnh, bằng không làm sao khiến Tịch nhi hạnh phúc.

Manh tịch viên, nghe xong lời Hoa Ngữ nói, Tô Mộ Tịch thấy kỳ lạ, tiểu công chúa đến Tô phủ sao không đến Manh tịch viên? Không phải là Hạo Thành xảy ra chuyện gì? Hần là sẽ không, tên kia nghe lời nàng nhất, sẽ không có chuyện gì đi? Chuyện nơi này còn không hiểu rõ đầu đuôi, Xảo Tâm đi vào nói: “Tiểu thư, nha hoàn ở Trà Tuyết viên đến, nói muốn gặp người, người xem...”

Tô Mộ Tịch nhú mày, sao nào? nha hoàn ở Trà Tuyết viên không bị cấm, khẳng định là Tô Mộ Tuyết sai tới! Nàng muốn nhìn xem Tô Mộ Tuyết muốn chơi trò gì? Gật gật đầu: “Để nàng ta vào đi!”

“Tiểu thư...” Hoa Ngữ lên tiếng, bị Tô Mộ Tịch nâng tay ngăn lại. Đã thành như vậy, các nàng không làm dậy nổi sóng gió gì đi? Tiểu nha hoàn vào không nói gì, chỉ cung kính giao thư cho Tô Mộ Tịch liền lui xuống. Tô Mộ Tịch xem xong thư, thần nhiên cười khẽ. Quả nhiên thiếu kiên nhẫn, xem ra nên gọi ám vệ ở Trà Tuyết viên tới hỏi một chút...

Cận Băng Tâm, lần này đến phiên ngươi, yên tâm, ta sẽ cho ngươi như nguyện. Không phải thích nam nhân sao? Thành toàn ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Sắc mặt Hoa Ngữ khó xử nhìn chủ tử của mình: “Tiểu thư, ngài nhất định muốn đi sao?” Nhị tiểu thư người kia, cho tới bây giờ nàng chưa từng vừa mắt. Từ nhỏ đã thích dùng tâm nhân lên người tiểu thư, tuy rằng tiểu thư gặp trở ngại tình lại liền không để ý nhị tiểu thư. Nhưng nhị tiểu thư vẫn thích nói này nói kia, muốn tiểu thư cùng lão gia phu nhân ly tâm. Giờ là gan lớn hơn nữa, tự mình làm ra chuyện ghê tởm vô sỉ kia, tiểu thư sắp thành hôn, hơn nữa gả đi chính là hoàng tử phi, khó bảo toàn nhị tiểu thư sẽ không sinh tâm tư ghê tởm gì.

“Yên tâm đi Hoa Ngữ, ta không sao.” Các nàng tính làm gì, giờ nàng rất rõ, tưởng hủy đi sự trong sạch của nàng khiến nàng không thể làm Thành hoàng tử phi, đương nhiên đây là Tô Mộ Tuyết nghĩ. Mà Cận Băng Tâm còn có thể thừa dịp loạn kê đơn phụ thân, lúc bắt kẻ thông dâm có thể nhất cử lưỡng tiện, các nàng thật đúng là dụng tâm lương khổ.

Thư phòng, Tô Thanh Hiệp xem xong thư trong tay liền cau mày, Cận Băng Tâm nữ nhân này rốt cuộc muốn làm gì? Tô Mộ Tuyết không phải nữ nhi của ông, nàng còn nói là thân sinh của ông, tuy rằng sáng sớm đó ông cùng Cận Băng Lan ngủ cùng giường, nhưng trước khi ông mất đi ý thức quả thật chưa từng chạm qua Cận Băng Lan. Nhưng nàng lại cứ nói nàng có chứng cứ chứng minh Tô Mộ Tuyết là nữ nhi ông, lời này dựa vào đâu mà nói? Nữ

nhân này dám uy hiếp hắn, không đi liền nói cho phu nhân, ông cùng phu nhân thật vất vả mới tới được hôm nay, không thể vì chuyện này mà sinh hiềm khích.

Lúc trước bởi vì chuyện Cận Băng Lan mà ông và phu nhân hiểu lầm, cuối cùng vì chuyện Tịch nhi mới xem như hòa hảo, lần này tuyệt không có thể vì Cận Băng Tâm mà sinh chuyện. Dám uy hiếp ông, lá gan của Cận Băng Tâm cũng thật không nhỏ, cũng thế, đi gặp nàng cũng không sao, nhưng việc này ông phải lên kế hoạch tốt một chút. Nhưng ân tình Cận gia dường như đã bị ma không còn.

Tô Mộ Tịch đi tới cửa Trà Tuyết viên, vẫy lui thủ vệ thị vệ hai bên, một mình đi vào. Tô Mộ Tuyết vừa thấy nàng, dùng ánh mắt sai sử A Bảo bên người, A Bảo hiểu ý lặng lẽ lui ra ngoài. Lúc này Tô Mộ Tuyết mới đứng lên, nghênh nói: “Tỷ tỷ, tỷ đã đến, Tuyết Nhi đã chờ tỷ một hồi lâu.”

Tô Mộ Tịch khẽ nâng mắt, cười cười: “Phải không? Làm khó Tuyết Nhi, không biết muội vội gọi ta đến như vậy có việc gấp gì?” Nhìn khuôn mặt trước mắt vẫn xinh đẹp như kiếp trước, nhưng mà vì sao lúc này nàng lại cảm thấy khuôn mặt kia xấu như vậy?

“Tuyết Nhi nhớ tỷ tỷ, tỷ tỷ lại không đến thăm Tuyết Nhi.” Nói xong bữu môi làm nũng với Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch cứng đờ, cảm thấy chính mình sắp ói tới nơi, nữ nhân này có thể dối trá thêm một chút nữa không. Nghĩ như vậy, Tô Mộ Tịch bắt giác trầm mặt, thanh âm cũng trầm chút: “Tuyết Nhi tìm ta đến không chỉ vì chuyện này đi! Như thế, ta còn có rất nhiều chuyện muốn làm, đi trước.”

Tô Mộ Tuyết cố giữ bình tĩnh: “Tỷ tỷ, Tuyết Nhi van cầu tỷ, nói mẫu thân cho Tuyết Nhi đi ra ngoài đi! đại hôn của tỷ tỷ, Tuyết Nhi muốn đưa tỷ tỷ, bằng không trong lòng Tuyết Nhi sẽ bất an.” Về mặt đáng thương nhưng trong lòng lại cười thầm. không cho ta đi ra ngoài cũng không sao, rất nhanh kết cục của người sẽ càng đáng thương hơn ta.

“À, phải không?” Tô Mộ Tịch sắp giữ không được ý cười trên mặt, Tô Mộ Tuyết này diễn thật giả, nàng cảm thấy Lưu thái y diễn còn tốt hơn nhiều.

“Đương nhiên, tỷ đi cùng Tuyết Nhi, Tuyết Nhi mang tỷ đến nội thất xem hạ lễ Tuyết Nhi chuẩn bị cho tỷ, tỷ tỷ, tỷ đi theo ta được không?” Tô Mộ Tuyết nói xong liền kéo Tay Tô Mộ Tịch vào bên trong.

Tiến nội thất, Tô Mộ Tịch có tâm ý liếc huân hương đặt bên trong một cái. Tô Mộ Tuyết hiến vật quý đem bức đồ thêu tốt ra: “Tỷ tỷ, đây là Tuyết Nhi dành thực nhiều thời gian để thêu, hy vọng tỷ và Thành hoàng tử trăm năm hạnh phúc.”

“Ừ, Tuyết Nhi có tâm, chuyện Trà Tuyết viên ta sẽ nói với mẫu thân, yên tâm đi!” Bộ dáng của Tô Mộ Tịch hoàn toàn là tỷ tỷ tốt.

“Cám ơn tỷ tỷ, nha đầu A Bảo đi nơi nào sao không thượng trà cho tỷ tỷ. Tỷ tỷ xem bức đồ một chút còn có chỗ nào muốn sửa thì nói với Tuyết Nhi, Tuyết Nhi nhất định sẽ sửa cho tỷ. Ta đi rót ly trà cho tỷ, nha đầu A Bảo kia rất lười nhác.” Tô Mộ Tuyết trách cứ nói.

Tô Mộ Tịch giả bộ nhìn mê mẩn bức đồ, gật gật đầu “Ừ” một tiếng. Tô Mộ Tuyết rời đi, lại đến lư hương bỏ thêm chút hương liệu mới rời khỏi. Tô Mộ Tuyết đóng cửa nội thất, đi ra ngoài liền nhìn thấy A Bảo: “Mọi chuyện thế nào rồi?”

“Tiểu thư, thư đã đưa đến tay Giả Như Quân, ta đã nghĩ biện pháp để hạ nhân ở Trà Tuyết viên đều rời khỏi, hẳn hẳn là sẽ lập tức vào được.” A Bảo sợ hãi nhìn Tô Mộ Tuyết, trên mặt tràn đầy sợ hãi.

“Ừ, đến lúc đó nói ta ở bên trong thất, cho hắn đi vào tìm ta.” Mặt Tô Mộ Tuyết vận vẹo lợi hại, người khác sẽ không trúng chiêu, nhưng Giả Như Quân đại đột muốn chết, không nghĩ đến chuyện không thể tiến phòng khuê nữ. Chỉ cần Giả Như Quân đi vào, Tô Mộ Tịch coi như xong, chẳng những không thể làm Thành hoàng tử phi, còn có thể bị Hoàng Thượng hạ lệnh giết, ha ha...

Tô Thanh Hiệp vào Trà Tuyết viên, nhìn thấy trong viện một người cũng không có, trong lòng đã khả nghi. Đi đến phòng Cận Băng Tâm, Cận Băng Tâm ngẩng đầu khỏi bức đồ thêu: “Lão gia, người tới.” Tô Thanh Hiệp không lên tiếng trả lời, thân nhiên nhìn nàng một cái. Lúc này, nếu nhìn kỹ, Cận Băng Tâm chỉ mặc một thân áo trắng tóc thả một nửa còn lại dùng một cây trâm cố định, cả người nhìn rất có khí chất xuất trần.

Nhưng đáng tiếc, Tô Thanh Hiệp vốn không nhìn kỹ nàng, Tô Thanh Hiệp hiểu rất rõ nữ nhân Cận gia. Lúc trước ông nghèo túng xem ông là nô tài mà sai sử, khi ông đỗ Trạng Nguyên liền muốn ủy thân cho ông, làm thê tử của ông. Nữ nhân như vậy, bộ dạng dù đẹp nhưng lại là tiền dung ma tâm, hơn nữa ông chỉ yêu phu nhân mà thôi.

Cận Băng Tâm thấy Tô Thanh Hiệp không nói lời nào, âm thầm cắn chặt răng, chàng quả thực không có chút tâm tư nào với mình sao? Nam nhân không có ai không ham mới mẻ, đưa tay đóng cửa lại. Tô Thanh Hiệp thấy tối sầm lại, lập tức lên tiếng: “Mở cửa ra.”

Cận Băng Tâm ngừng lại, đáp: “Lão gia, người muốn chuyện chúng ta nói bị người khác nghe thấy sao!”

Tô Thanh Hiệp đưa tay ra sau, đứng thẳng tắp, Cận Băng Tâm bụng nước trà lên lại không uống một ngụm. Năm đó phu nhân nói tìm người gả Cận Băng Tâm đi, Tô Thanh Hiệp biết là vì cái gì, cho nên hôm nay Cận Băng Tâm tìm mình chỉ sợ không đơn giản là chỉ nói chuyện Tô Mộ Tuyết. Hoàn hồn, lãnh hỏi: “Chuyện Tô Mộ Tuyết người có thể nói, ta nghe.”

Cận Băng Tâm bùm một chút quỹ xuống mặt đất: “Lão gia, Tuyết Nhi thật là nữ nhi của lão gia, việc này trước khi lâm chung tỷ tỷ của ta có nói, xin người tin tưởng ta. Nàng vốn định chờ Tuyết Nhi sinh lại lấy máu lão gia nhận thân, bắt cóc đi là phu nhân ép sát từng bước, khiến tỷ tỷ vài lần thiếu chút nữa lưu sản. Nàng không thể không gả cho Triệu hộ vệ, cái này, mặc dù tỷ tỷ an toàn sinh hạ Tuyết Nhi, nhưng không thể nhận tổ quy tông. Việc này, Băng Tâm vốn không được nói ra. Nhưng đáng thương cho Tuyết Nhi tiểu thư, chuyện ngày ấy, lão gia không biết là rất kỳ quái sao? Vì sao Tuyết Nhi vừa mới gặp chuyện không may phu nhân liền mang theo chúng phu nhân vào, quá khéo đi. Nếu việc này thật sự là Tuyết Nhi làm, tại sao nàng lại để cho người ta bắt được? Hồng thanh danh a. Lão gia, ta đáng thương Tuyết Nhi, rõ ràng nàng cũng là nữ nhi của lão gia, vì sao lại đáng thương như vậy...”

Nói xong trong mắt Cận Băng Tâm lóng lánh lệ, nếu là nam nhân thấy tâm sẽ sinh triu mến đi! Hơn nữa lần này Cận Băng Tâm muốn đập nôi đim thuyền, không thể không gán tội cho Vương Hương Tú.

Cận Băng Tâm nói làm cho Tô Thanh Hiệp trầm mặc, chuyện xảy ra ở Trà Tuyết viên ngày ấy ông cũng hoài nghi. Nhưng ông tin tưởng không phải phụ nhân làm, bởi vì nàng không có lý do làm như vậy. Nếu nàng muốn xuống tay với Tô Mộ Tuyết, Tô Mộ Tuyết sao có thể sống đến bây giờ? Hơn nữa Tô Mộ Tuyết vốn không phải thân sinh nữ của ông, trong lòng ông cũng không thương tiếc bao nhiêu. Lúc trước nếu không phải nàng, sao Tịch nhi có thể tự thương chính mình thiếu chút nữa bị hủy dung mạo. Việc này ông đã sớm biết, bằng không sẽ không đáp ứng để các nàng đến biệt viện Giả gia mà không an bài các nàng ở Tô gia.

Tô Thanh Hiệp trầm mặc rơi vào mắt Cận Băng Tâm lại là Tô Thanh Hiệp bắt đầu hoài nghi Vương Hương Tú. Ánh mắt chợt ám, Cận Băng Tâm đỏ mặt đứng lên, đỏ mặt: “Lão gia, tâm của tỷ tỷ cùng ta từ nhỏ đã cho người, lúc trước sở dĩ đối xử với người không tốt là vì hy vọng người có thể chịu khổ nỗ lực giúp đất nước, khảo được công danh sẽ thông báo cho người. Nhưng không ngờ, người đồ Trọng Nguyên liền cưới phụ nhân. Tỷ tỷ chưa từ bỏ ý định vào kinh, mà ta từ nhỏ đã đính hôn không dám không theo cha mẹ chỉ mệnh mới có thể gả cho vong phu, vốn định thương tâm cả đời. Không ngờ hán cũng không có phúc khí, rất sớm đã đi, mà hán chết rồi ta lại bị người nhà bọn họ hù trở về, không nghĩ vừa về nhà cha mẹ đã xảy ra chuyện. Lúc này mới lên kinh thành tái kiến lão gia, nhưng trái tim biết mình không xứng với lão gia, chỉ có thể lẳng lặng nhìn người.” Nói nửa ngày không được đáp lại, Cận Băng Tâm ngừng lại.

Nhìn Tô Thanh Hiệp liếc mắt một cái, cúi đầu ánh sáng lạnh trong mắt. Tên quý kia quả thật không có phúc khí, nhưng mà phúc khí của hán là do tự mình đoạn. Trước khi thành thân nàng đã biết nam nhân kia không là người đứng đắn, gả rồi càng thêm trầm trọng. Nàng vào cửa không vài ngày liền ngủ với vài tiểu tiện nhân trên hi giường, còn nói nàng ở trên giường giống như cá chết làm cho hán không hưng trí. Lúc ấy nàng chỉ lạnh lùng cười nhìn, sau đó dùng rất nhiều ngân lượng mua được độc được mạn tính trong tay một đại phu Duyệt quốc, bỏ từng chút từng chút vào đồ ăn của hán, chưa đến hai tháng hán đã chết. Nhà bọn họ hoài nghi mình hại chết tên quý kia, đáng tiếc bọn họ không có chứng cứ, chỉ đành cho nàng một phong hưu thư hưu nàng.

Đây là kết quả nàng muốn, khi đó nàng biết hạ nhân nuôi trong nhà từ nhỏ cư nhiên đồ Trọng Nguyên, hối hận muốn chết. Muốn cha mẹ lợi dụng ân tình để hán thủ mình, nhưng nàng đã là quả phụ nên không có khả năng cưới hỏi đàng hoàng. Nàng chỉ có thể dụng tâm cơ để cha mẹ sinh bệnh, nhưng không ngờ bọn họ lại chết nửa đường. Nàng một mình thiên tân vạn khổ đến hoàng thành, lại không ngờ hán đã cưới vợ, mà tỷ tỷ bị Vương Hương Tú thiết kế gả cho người khác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51

Tô Thanh Hiệp liếc nhìn Cận Băng Tâm đang cúi đầu, ánh mắt chợt lóe, ra vẻ vươn tay nâng cằm Cận Băng Tâm lên, nhẹ giọng hỏi: “Sao Băng Tâm không tiếp tục nói? Ta đang nghe đây.”

Trong lòng Cận Băng Tâm vui vẻ, hán gọi mình là Băng Tâm có phải là... Nghĩ, toàn bộ thân mình liền tiến sát vào lòng Tô Thanh Hiệp, hương liệu này sợ là có tác dụng rồi! Áp chế mừng như điên tiếp tục lên tiếng: “Băng Tâm, Băng Tâm thích lão gia, thực thích... Nhưng Băng Tâm không thể phá hư cảm tình của lão gia cùng phụ nhân nên vẫn chịu đựng. Nhưng không ngờ phụ nhân nàng... lại đối xử với Tuyết Nhi như vậy, lão gia, ta là thật sự nhịn không được mới có thể nói, người...”

Trong phòng Tô Mộ Tuyết, Tô Mộ Tuyết vừa rời khỏi nội thất cửa sổ liền mở ra, Thư Mai nhảy tiến vào hành lễ nói: “Chủ nhân, Thư Mai mang người đi ra ngoài.” Tô Mộ Tịch gật đầu, hai người dễ dàng rời khỏi nội thất. Thư Mai không cần Tô Mộ Tịch phản phó đã đóng cửa sổ nội thất.

Giả Như Quân thấy thư Tô Mộ Tuyết viết, vẻ mặt đắc ý tiêu sái tiến Trà Tuyết viên, tuyệt không hoài nghi vì sao ở Trà Tuyết viên một hạ nhân cũng không có. Trong lòng đắc ý, Tô Mộ Tuyết tính làm cái gì? Dám đánh nam nhân với muội muội hán, biết sai lầm rồi đi! Hừ hừ... lại không ngoan ngoãn muốn cầu mình giúp nàng nói chuyện với muội muội.

Muội muội hán là ai, là đương kim Dạ hoàng tử phi tương lai chính là hoàng hậu Hiến Viên hoàng triều, hôm nay nếu Tô Mộ Tuyết không dùng một ngàn hai trăm lượng, hiểu được về sau nàng sẽ bị muội muội chính chết đi. Đi đến trước sương phòng, A Bảo liền phúc thân: “Giả công tử, tiểu thư nhà ta ở bên trong chờ ngài, ngài vào đi thôi!” Lúc A Bảo nói lời này hơi hơi run run, thật sự hại đại tiểu thư sao? Nếu bị phát hiện thì làm sao bây giờ? Nhưng mà không làm nhị tiểu thư sẽ giết nàng, nàng không muốn chết, cho nên nàng đành xem như không biết.

Giả Như Quân đi vào, Tô Mộ Tuyết lập tức từ chỗ tối đi ra, trên mặt treo nụ cười không có ý tốt. Tô Mộ Tịch, không phải người rất giỏi sao? Nếu mất trinh, có phải sẽ thảm hơn ta không. Ta là nữ nhi của ta, ta mới là nữ nhi cha kiều ngạo nhất. Mà người cùng nương của người còn có ca ca đệ đệ tất cả đều nên đi chết, cút càng xa càng tốt. Nhìn khuôn mặt vụn vặt của Tô Mộ Tuyết, A Bảo hoảng sợ, nữ nhân này càng ngày càng xấu, vào Từ Kim cung cũng không chiếm được Dạ hoàng tử sủng ái đi? Có phải nàng lực chọn sai hay không?

Hai người đợi trong chốc lát vẫn không nghe được bên trong vang lên thanh âm không hài hòa. Tô Mộ Tuyết nóng nảy, sao lúc này bên trong còn chưa truyền ra thanh âm cái gì? không phải là Băng đi hạ hương liệu quá nhiều khiến hai người đều ngất đi? Không được, nàng vào xem: “A Bảo, người nhìn

cho ta, đừng cho bất luận kẻ nào vào.”

Tô Mộ Tuyết đi vào khẳng định bên ngoài không có ai, đi đến cửa nội thất. Giả Như Quân về mặt đồ bùng chạy ra, nhìn thấy Tô Mộ Tuyết giống như người chết đối gập phải đồ ăn, lập tức nhảy tới. Tô Mộ Tuyết muốn chạy trốn nhưng người đã bị Giả Như Quân khống chế ôm vào ngực. Giả Như Quân có tiếng mập mạp, Tô Mộ Tuyết làm sao có thể là đối thủ của hắn, chỉ có nhắm mắt lại thừa nhận hết thảy. Tô Mộ Tịch đã đi đâu, vì sao chỉ có Giả Như Quân ở trong này? Tô Mộ Tịch chết tiệt, ta nhất định cho ngươi chết không được từ tế...

Tô Mộ Tịch nghe được tiếng thân ngâm bên trong, cười lạnh lùng. Tô Mộ Tuyết, ngươi tính kế không cao minh chút nào. Mới một chút đã khiến ta nhìn ra sơ hở, Lệ thành đều xuất văn nhân tài nữ, nhưng người chết vì ngu ngốc cũng không ít, cho ngươi đến Lệ thành quả nhiên là một quyết định không sai.

Tô Mộ Tịch lấy lại tinh thần, công đạo: “Thư Mai, hảo muội muội của ta hình như thực thích hương liệu này, đem đồ chuẩn bị tốt thổi vào, phải kéo nửa canh giờ nữa.” Lúc này, người của hoàng cung cũng đến đây đưa y phục cưới. Ân quy củ Hiến Viên hoàng triều, đưa hi phục phải là huynh đệ của chú rể đến, Hạo Thành chỉ có Hiến Viên Hạo Dạ là ca ca, người đến lần này tất nhiên là hắn. Cho hắn nhìn kỹ, Tô Mộ Tuyết thủ tiết cho hắn đến cấp kẻ như thế này? Việc này có thể khiến Tô Mộ Tuyết không vào được cung, miễn cho nàng về sau đắc ý sẽ không dễ thu thập. Cũng có thể cho phụ thân làm ra quyết định, Tô Mộ Tuyết không phải nữ nhi Tô gia, không thể từ đại môn Tô gia đi ra ngoài, không thể vì nàng mà khiến môn phong Tô gia bị tổn hại. Quan trọng hơn, người ngủ với nữ nhân của Dạ hoàng tử lại là Giả Như Quân. Như thế, Hiến Viên Hạo Dạ không có khả năng nhẫn khẩu khí này, không quan hệ tình yêu, chỉ là tôn nghiêm cùng mặt mũi mà thôi. Hiến Viên Hạo Dạ mà động, Giả Như Sinh chỉ có Giả Như Quân là đứa con trai duy nhất, liệu ông ta có còn trung thành một lòng với hắn? Một tên tam điều, có sao không làm.

“Vâng.” Thư Mai lên tiếng trả lời, lập tức xuất ra đồ đã chuẩn bị tốt thổi vào. Tô Mộ Tịch nhìn thoáng qua cửa sổ, cười rời khỏi Trà Tuyết viên, dù sao cũng phải có người báo tin cho Hiến Viên Hạo Dạ không phải sao. Nhưng mà, việc này nàng không thể làm, cho A Bảo làm đi! Coi như tặng Tô Mộ Tuyết một chiêu cuối cùng.

Trong phòng Cận Băng Tâm, Tô Thanh Hiệp ghen khí nghe Cận Băng Tâm nói xong yêu mình bao nhiêu. Nếu không phải nín thở, ông đã cười chết, yêu mình? Thực buồn cười. Cận Băng Tâm dựa vào Tô Thanh Hiệp không ngừng nói mình yêu hắn bao nhiêu, thời gian lướt qua càng nhanh, trong lòng cũng nóng nảy. Vì sao hắn còn không xuống tay với mình? Thời gian có tác dụng của thuốc này dài như vậy sao? Tay chậm rãi xoa ngực Tô Thanh Hiệp, cố ý đè thấp thanh âm có chút quyến rũ: “Lão gia, Băng Tâm mệt mỏi, người phụ ta đến bên giường nghỉ ngơi có được không?” Nói xong còn cố ý chạm vào chạm vào hạ phúc của Tô Thanh Hiệp.

Tô Thanh Hiệp nhìn nhìn canh giờ đã đến, ôm lấy Cận Băng Tâm cười xấu xa: “Tốt! Băng Tâm thật đẹp.” Nói xong đi vào nội thất. Trong lòng Cận Băng Tâm mừng như điên: “Lão gia, người thật đáng ghét.” Tâm nguyện nhiều năm cuối cùng cũng hoàn thành sao? Ha ha... nam nhân này đúng là vẫn động tình, dựa vào kỹ thuật khuê phòng của hoa khôi, nàng không tin Tô Thanh Hiệp sẽ không thương mình. Thử Cận Băng Tâm nàng muốn, chưa từng không chiếm được. Nàng vẫn có thủ đoạn hơn tỷ tỷ, bằng không Tô Thanh Hiệp làm sao có thể cam tâm tình nguyện ôm mình lên giường?

Cận Băng Tâm nghĩ Tô Thanh Hiệp bị được hiệu phát tác thần trí không rõ, nhưng mà, Tô Thanh Hiệp thực thanh tỉnh nhìn biểu cảm trên mặt Cận Băng Tâm. Nữ nhân này, quả nhiên như Cận Băng Lan, giờ ông chết cũng không tin Tô Mộ Tuyết là nữ nhi của ông. Kỳ lạ là, Tô Mộ Tuyết không phải nữ nhi của ông, cũng không phải Triển Thiên, vậy là của ai? Cận Băng Lan nữ nhân này, cũng thật bản.

Phóng Cận Băng Tâm lên giường, Cận Băng Tâm cố ý bỏ nhào cọ cọ lên người Tô Thanh Hiệp, nghĩ tâm nguyện sắp hoàn thành. Không ngờ lúc này cửa phòng bị đẩy ra, Lí mẹ mang theo hai nha hoàn đi vào: “Lão gia, người trong cung đến bàn sinh lễ, phu nhân mời người nhanh đi đến chủ viện.”

Về mặt Tô Thanh Hiệp bình tĩnh đẩy Cận Băng Tâm ra, đứng lên thần nhiên gật gật đầu: “Ta biết, nữ nhân này Lí mẹ biết nên xử lý thế nào đi.” Nói xong, cũng không thèm nhìn Cận Băng Tâm một cái liền rời đi. Nữ nhân này, ông sớm nên xử lý giúp phu nhân, “Đường đục chi ân” chính mình báo rất nhiều.

Tô Thanh Hiệp nhớ tới ngày ông ở Cận phủ, Tô Thanh Hiệp đều lười liếc nàng một cái, gia tài Cận gia rõ ràng không ít lại để mình ở sái phòng, ăn còn không bằng hạ nhân. Lúc còn sống sao phụ thân có thể xưng huynh gọi đệ với người như thế, lúc trước nếu không phải ông còn nhỏ tuổi, không thể nuôi sống chính mình thì có chết ông cũng không muốn ở Cận gia. Năm đó ông đến hoàng thành đi thi, khi đó trời còn rơi đại tuyết, ông quý trọng tuyết một ngày một đêm, Cận lão gia mới mở cửa như bố thí mà cho ông ngũ lượng bạc. Ân như vậy, đã sớm trả xong lúc cứu Cận lão gia, ông không nợ Cận Băng Tâm, lại càng không nợ Tô Mộ Tuyết, nếu không phải vì ân cứu mạng của Triển Thiên thì sao mình có thể giữ các nàng? giữ các nàng, không biết còn sinh ra chuyện gì.

Cận Băng Tâm ngốc ở trên giường, tại sao có thể như vậy? không phải Tô Thanh Hiệp trúng mê tình hương sao? Vì sao lại thanh tỉnh như vậy? Tô Thanh Hiệp vừa rời khỏi, trong mắt Lí mẹ chợt lóe lệ quang, đã sớm không vừa mắt Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyết, cuối cùng cũng có cơ hội thu thập nàng. Đi đến lư hương ngửi ngửi lập tức lạnh mặt: “Hạ xuân được này nọ, các người, nhốt tiện nhân này vào sái phòng để phu nhân đến xử lý.”

Nhốt nàng? Cận Băng Tâm lấy lại tinh thần, lạnh lùng nói: “Lí mẹ, người dựa vào cái gì bắt ta? Chuyện gì ta cũng chưa làm?” Không thể, làm sao nàng có thể bị nhốt? Nàng phải làm thiếp của Tô Thanh Hiệp, sau đó là lương thiếp, sau đó là bình thê, cuối cùng giết chết Vương Hương Tú giống như giết tên quỷ kia rồi lên làm chính thê của Tô Thanh Hiệp, như vậy nàng chính là phu nhân của Thừa tướng Hiến Viên hoàng triều. Nàng sao có thể bị nhốt? Không thể, không thể, nàng không phải một người thất bại, vinh viễn không phải, thất bại là Vương Hương Tú, thất bại là Cận Băng Lan...

Hai nha hoàn kéo nàng, nhốt nàng vào sái phòng chủ viện. Nhìn cửa đã đóng, cuối cùng Lí mẹ nhẹ nhàng thở ra, lão gia xem như nghĩ thông suốt, giữ nữ nhân này lại thì sớm hay muộn cũng là tai họa. Buổi sáng lão gia tìm mình, bà còn cho là có chuyện gì. Thì ra lão gia nghĩ thông suốt.

A Bảo đợi nửa ngày Tô Mộ Tuyết cũng không đi ra, thấy sắc trời đến thời gian Tô Mộ Tuyết nói. Nóng này, làm sao bây giờ? Quên đi, vẫn đi tìm người trước đi! Bằng không nữ nhân kia đi ra thấy mình không đi gọi người nàng lại đánh. A Bảo nghĩ như vậy liền đến chủ viện. Lúc đến chủ viện vừa khéo gặp Hiến Viên Hạo Dạ đi vào cửa. A Bảo liền quý trước mặt hắn: “Dạ hoàng tử, tiểu thư nhà ta bị bệnh không ngừng kêu tên ngài, thỉnh ngài dời bước đi thăm nàng!” Nói xong, không ngừng dập đầu.

Hiên Viên Hạo Dạ cau mày, nắm chặt tay muốn cự tuyệt, nhìn nhìn thần tử đi cùng bên cạnh, gật gật đầu: “Các người đi trước đi! Bỏn hoàng tử đi một chút sẽ trở lại.” Tiên nhân kia tốt nhất là thật sự bệnh sắp chết, bằng không xem bỏn hoàng tử làm người sống không bằng chết như thế nào. Hừ...

Một đám người rời đi, Tô Mộ Tịch mới từ chỗ tối đi ra. Ừ, đợi lát nữa có thể xem trò hay, lúc này đi thỉnh an cha mẹ đi! Cận Băng Tâm, Tô Mộ Tuyết không biết các người biết mình tính kế hoàn toàn thất bại, còn vạn kiếp bất phục thì sẽ có cảm tưởng gì?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

Tô Mộ Tịch vào chủ viện thấy cha mẹ đang xem xét hi phục trong cung đưa tới, Tô Mộ Tịch tiến lên hơi hơi hành lễ: “Tịch nhi thỉnh an cha mẹ.” Vương Hương Tú thấy nàng tiến vào, liền vui vẻ lôi kéo nàng: “Tịch nhi, con xem xem, đây đều là trong cung đưa tới. Mũ phượng khăn quàng vai thật là đẹp mắt, đợi lát nữa nương cho nha hoàn đưa đến phòng con con thử xem.” Nhìn nữ nhi trở mã xinh đẹp động lòng người, Vương Hương Tú vui vẻ lại có chút thương cảm, thời gian vì sao qua nhanh như vậy?

“Đề nương lo lắng là Tịch nhi bất hiếu.” trong lòng Tô Mộ Tịch vừa động, hồng hốc mắt nói. Nương, đời này ngài sẽ hạnh phúc, Cận Băng Tâm không được tâm của cha, lại càng không làm được thiệp của cha. Kiếp trước mẫu thân bệnh không dậy nổi còn tự mình xử lý hôn lễ cho nàng. Nghĩ đến đây, Tô Mộ Tịch càng cảm thấy lần này không thể dễ dàng tha cho Cận Băng Tâm, phải để nàng sống không bằng chết.

“Tốt lắm, hai mẹ con làm gì vậy chứ? Qua vài ngày nữa chính là ngày vui của Tịch nhi, đừng khóc đỏ mắt, đến lúc đó lại khó coi.” Tô Thanh Hiệp bắt đầu nhìn mẹ con hồng hốc mắt.

Lúc này, một tiểu nha hoàn vội vàng chạy vào hành lễ: “Lão gia phu nhân tiểu thư, các người nhanh đến Trà Tuyết viên xem đi! Xảy ra đại sự, nhị tiểu thư, nhị tiểu thư nàng...” Tiểu nha hoàn nói xong về mặt đỏ bừng, nhị tiểu thư quả không biết xấu hổ, trước đó mới cùng Dạ hoàng tử, giờ lại...

Tô Thanh Hiệp cùng Vương Hương Tú liếc nhau một cái, vài người cùng nhau đến Trà Tuyết viên. Lúc này, Tô Mộ Tuyết cùng Giả Như Quân đã mặc quần áo vào, ngã ngồi dưới đất, mà quần Giả Như Quân đều ướt một mảng nước, bị dọa đến tiểu ra cả quần... Mà trong phòng mùi cùng trên mặt đất đều loang lổ dầu vết, không khó nhìn ra hai người lại làm chuyện tốt gì.

Nhìn lại Hiên Viên Hạo Dạ đứng ở một bên, sắc mặt xanh mét, giống như muốn ăn thịt người. Thấy Tô Thanh Hiệp tiến vào, băng mặt cảnh cáo: “Tô thừa tướng, người thật đúng là dạy nữ có cách, nữ nhân như vậy muốn tiến Thần Hi cung của bốn hoàng tử, nằm mơ. Chuyện hôm nay bốn hoàng tử hy vọng Tô thừa tướng cho bốn hoàng tử một công đạo, chỗ phụ hoàng người tự mình đi công đạo đi! Hừ...” Nói xong, về mặt tức giận phát tay áo rời khỏi.

Tô Mộ Tuyết phục hồi tinh thần lại, đứng lên bắt lấy Tô Mộ Tịch nói bậy: “Là người, là người kẻ đơn ta đúng hay không, bằng không sao ta có thể làm ra chuyện bực này? Đều là người, đều là người, Tô Mộ Tịch, ta đã thành như vậy vì sao người còn muốn hại ta? Vì sao lại hại ta? Mẹ con cái người ai cũng không phải thứ tốt, tiện nhân... Các người không được chết từ tế... không được chết từ tế...” Nói xong không ngừng lắc Tô Mộ Tịch.

Trong mắt Tô Mộ Tịch hiện lên ánh sáng lạnh, làm bộ vô tội hỏi: “Tuyệt Nhi sao người lại nói như vậy? Người viết thư mời ta tới Trà Tuyết viên, nói muốn tặng ta đại lễ thành thân còn cầu ta nói nương cho người đi ra ngoài, ta đều đáp ứng a! Người nói không thấy A Bảo, muốn đi chăm trà cho ta, ta chờ trong chốc lát thấy người không tới liền rời Trà Tuyết viên, điều này người ở Mạnh tịch viên đều có thể làm chứng!” Tô Mộ Tuyết, nếu ta không hại người, lúc này người nên khóc chỉ có ta. Dám dùng thủ đoạn ti bỉ như vậy hại ta phải thừa nhận được hậu quả. Hơn nữa, đây cũng là người tự tìm.

“Người... Người...” Tô Mộ Tuyết há mồm muốn phản bác, nhưng lại nói không nên lời. Nhìn về mặt Tô Thanh Hiệp xanh mét, nàng không dám nói, nàng có thể nói cái gì? Vốn là nàng tính kế Tô Mộ Tịch, nhưng không ngờ chính mình bị nàng tính kế lại, lời này nàng dám nói sao? Tô Mộ Tuyết ngã ngồi dưới đất, nàng đầu không lại Tô Mộ Tịch, vĩnh viễn đầu không lại.

Tô Thanh Hiệp là loại người nào, lập tức suy nghĩ cẩn thận tất cả mọi chuyện, mặt xanh mét hơn nữa. Tốt, tốt, chính mình dường như một cái tai họa đi, may mà Tịch nhi thông minh, nếu không người cùng Giả Như Quân làm việc này là Tịch nhi đi? Tô Thanh Hiệp không dám nghĩ nữa, chọc giận Hoàng Thượng, cả nhà có khả năng đều bị trăm đầu. Nghĩ đến kết quả này, trên mặt Tô Thanh Hiệp chợt lóe qua tia độc ác: “Người tới, đưa Giả công tử về Giả phủ, việc hôm nay ai dám nhiều lời nửa câu, Tô Thanh Hiệp ta nhất định làm cho hán sống không bằng chết. Mặt khác, đưa Cận Băng Tâm đến Trà Tuyết viên, gọi các vị công tử đến đây.” Tô gia đích thứ nữ, Tô Mộ Tuyết không xứng, không, rất nhanh nàng sẽ không còn họ Tô.

Hai gia đình thật vất vả nâng Giả Như Quân rời khỏi, không bao lâu, Cận Băng Tâm cũng bị mang vào. Đợi cho bốn người Tô Hồng Diệp đến, Tô Thanh Hiệp mới bình tĩnh lên tiếng: “Nếu đến đây, như vậy mọi người nhớ kỹ, từ nay về sau Tô gia chỉ có một nữ nhi là Tô Mộ Tịch, Tô Mộ Tuyết cùng Trà Tuyết viên coi như chưa từng xuất hiện. Phu nhân, hai nữ nhân này giao cho nàng xử lý, ta quyết không hỏi nửa câu.” Nói xong, Tô Thanh Hiệp liền muốn rời đi.

Cận Băng Tâm biết nếu Tô Thanh Hiệp đi rồi, mình thật sự sẽ xong đời. Nàng sao có thể xong, nàng còn có Tô Mộ Tuyết, đúng vậy! Còn có Tô Mộ

Tuyệt. Chỉ cần nàng vẫn là nữ nhi của Tô Thanh Hiệp, bọn họ sẽ không dám làm gì các nàng, bằng không tội danh ngược đãi nữ nhi sẽ làm mất mũi Tô phủ quét rác : “Lão gia, người không thể làm như vậy, Tuyệt Nhi là thân sinh nữ nhi của người a! Người sao có thể vì phu nhân cùng tiểu thư mà không quản Tuyệt Nhi, lão gia... Người muốn nó tỳ chết, nó tỳ không dám oán hận, nhưng Tuyệt Nhi là thân sinh nữ nhi của người a...” Cận Băng Tâm không ngừng khóc giả đáng thương.

Ánh mắt Tô Mộ Tịch chợt lóe, phải làm thì làm cho xong. Bằng không về sau sẽ có hậu hoạn, Tô Mộ Tịch vốn định lên tiếng lại dừng lại, trong mắt cha mẹ mình không biết Tô Mộ Tuyệt không phải là thân sinh nữ nhi của bọn họ, chỉ có thể âm thầm sốt ruột. Lúc này linh quang chợt lóe: “Cha, người bỏ qua cho Tuyệt Nhi đi! Nàng là muội muội của Tịch nhi! Biết Tịch nhi đại hôn còn cố ý thêm bức đồ cho Tịch nhi, cha...”

Lúc này lời Tô Mộ Tịch thẳng tiến vào trong óc Vương Hương Tú, nàng cũng suy nghĩ tất cả mọi chuyện một lần. Đột nhiên hiểu được, Tô Mộ Tuyệt người giỏi, dám hại Tịch nhi, ta không thể giữ người. Vương Hương Tú không đợi Tô Thanh Hiệp lên tiếng, liền thân nhiên nói: “Lão gia, lấy máu nhận thân đi!” Một giọt cũng tốt, coi bỏ cái kết duy nhất trong lòng bọn họ.

Tô Thanh Hiệp giật mình, gật gật đầu: “Được, người tới, chuẩn bị nước.” dám người Tô Hồng Diệp nhìn mà như lọt vào sương mù, Tô Mộ Tuyệt không phải con của cha mẹ sao? Thử huyết cái gì? Tô Hồng Diệp biết, trên mặt thân nhiên cười, cuối cùng cũng đến ngày này, chỉ có Tịch nhi mới là nữ nhi Tô gia. Tô Mộ Tuyệt tính là cái gì, dám so này nọ với Tịch nhi...

Cận Băng Tâm tê liệt ngã xuống mặt đất không nói, lấy máu nhận thân, xong rồi, hết thầy đều xong rồi. Cận Băng Tâm hận không thể tát mình mấy bàn tay, đây là, Tô gia hạ quyết tâm muốn chặt đứt chút quan hệ cuối cùng. Về sau các nàng sống hay chết cũng không để ý tới, sao có thể như vậy? Nàng tính kế lâu như vậy vẫn là công dã tràng sao?

Tô Mộ Tuyệt cũng ngây dại, sao có thể như vậy? Chẳng lẽ nàng không phải nữ nhi của cha. Nhưng rõ ràng Băng di nói trước khi nương làm chung đã nói nàng là thân sinh nữ nhi của cha, nương sẽ không lừa nàng. Lấy máu liền lấy máu, chỉ cần máu hợp cùng nhau thì không ai có thể đuổi nàng ra Tô phủ. Chỉ cần tại Tô phủ, mình sẽ có biện pháp leo lên đầu Tô Mộ Tịch, nàng không thua, không thua...

Nha hoàn bụng chén nước đi lên, Tô Thanh Hiệp không chút do dự cầm châm bên cạnh đâm lên đầu ngón tay. Ông vừa đâm, chút vương máu trong lòng ông và Vương Hương Tú cuối cùng đều tan biến, ông không chạm qua Cận Băng Tâm, cho tới bây giờ đều không chạm qua. Nha hoàn đem nước đến bên người Tô Mộ Tuyệt, Tô Mộ Tuyệt cầm lấy châm chuẩn bị đâm vào đầu ngón tay. Cận Băng Tâm nhảy lên, giữ chặt tay nàng: “Không cho phép lấy máu, Tuyệt Nhi là nữ nhi của lão gia vì sao phải lấy máu...” Nha hoàn thấy thế bụng nước thối lui. Sắc mặt Vương Hương Tú trầm xuống: “Giữ chặt nàng, tiếp tục.”

Hai nha hoàn kéo Cận Băng Tâm ra, Lí mẹ đi lên phía trước lấy châm đâm mạnh lên đầu ngón tay Tô Mộ Tuyệt, máu giọt vào trong bát. Mọi người đều nhìn chăm chăm bát, một lát sau máu trong bát tan ra toàn bộ. Bọn nha hoàn đều kinh, thì ra nhị tiểu thư thật sự không phải nữ nhi của lão gia, trách không được mọi người trong nhà không coi trọng nàng. Nhưng mà, nếu không phải nữ nhi của lão gia, nàng còn dám làm ra chuyện không biết thẹn như vậy, thật sự là không biết xấu hổ.

Tô Mộ Tịch nhìn hết thầy, không nói một câu. Tô Mộ Tuyệt, kiếp trước người dùng thân phận Tô gia đích thứ nữ chiếm hết nổi bật, còn dùng thân phận này dễ dàng chiếm được vị trí phi, nhưng người chẳng những không cảm ơn, còn cùng Cận Băng Tâm hại Tô gia cửa nát nhà tan. Kiếp này, tuyệt đối không để cho người có năng lực như vậy.

Lấy máu nhận thân rồi, Tô Thanh Hiệp đá cửa rồi đi. Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyệt đều ngã té trên mặt đất, Vương Hương Tú lạnh lùng liếc hai người: “Diệp nhi, các người đều đi xuống đi! Chuyện nơi này nương sẽ xử lý.” lúc trước bà muốn Cận Băng Tâm gả cho người khác, trừng phạt này quả nhiên rất nhẹ. Lần này, bà sẽ không mềm lòng.

Tô Hồng Diệp gật gật đầu dẫn mọi người đi xuống. Vương Hương Tú lạnh lùng nói nhỏ: “Lí mẹ, người nói lúc trước ta đối xử với Cận Băng Tâm có phải rất nhân từ hay không. Nàng kẻ đơn ta, mà ta chỉ là để nàng gả đi. Cho nên nàng mới có cơ hội sinh hạ nữ nhi đến hại Tịch nhi của ta.”

Lí mẹ hơi hơi hành lễ “Tiểu thư, trời cao lại cho người cơ hội này, người có thể lựa chọn một lần nữa.” Năm đó Cận Băng Tâm hạ được phá thai của tiểu thư, phu nhân thiếu chút nữa uống đến miệng, nếu không phải nàng nhìn ra sơ hở trong mắt của tiểu nha hoàn Cận Băng Tâm phái tới, trên đời này sợ là sẽ không có Tịch nhi tiểu thư. Mà tiểu thư lại để Cận Băng Tâm gả cho người khác, khi đó bà đã lo lắng. Nhưng lần này Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyệt không dài mắt, dám tính kế Tịch nhi tiểu thư mà tiểu thư hao hết thiên tân vạn khổ sinh hạ, lần này tiểu thư nhất định sẽ không mềm lòng.

Vương Hương Tú cười cười: “Ừ, quả thật là như vậy.” Không biết vì sao, nụ cười trên mặt Vương Hương Tú làm cho Cận Băng Tâm cùng Tô Mộ Tuyệt sợ hãi trong lòng, Vương Hương Tú muốn làm gì?

Liếc hai người một cái, Vương Hương Tú hơi hơi lên tiếng: “Lí mẹ, đưa Cận Băng Tâm đến Đùng mẹ ở thanh lâu, không cần làm gì, trực tiếp tiếp khách. Về phần Tô, à không, về phần Trần Mộ Tuyệt từ không trong sách này, đưa đến Lễ bộ, để Lễ bộ xử lý.” Chạm vào con trai của Giả Như Sinh, Giả Như Sinh biết mình con mình bị nữ nhân này tính kế có thể bỏ qua cho nàng sao? Sợ sẽ làm nàng sống không bằng chết đi!

Tô Mộ Tịch uống trà, Hoa Ngừ đi đến: “Tiểu thư, Thư Ngọc truyền đến tin tức, Cận Băng Tâm bị phu nhân đưa đến thanh lâu, bị Đùng mẹ ở thanh lâu thu thập sắp phế đi, Tô Mộ Tuyệt tại Lễ bộ bị Giả thượng thư hủy dung mạo đưa đến am ni cô.”

“Ừ, đã biết, người đi xuống trước đi!” Tô Mộ Tuyệt xem như xong rồi, nhưng Cận Băng Tâm còn có thể nhảy nhót vài cái, cũng thế, chờ nàng nổi lên lại cho người hủy mặt của nàng. Về sau Tô phủ sẽ không phải lo lắng nữa, nàng có thể thanh thân mà thành hôn. Lâu như vậy không gặp tên nghiệt kia, không biết hán thể nào?

Thần Hi cung, Hiền Viên Hạo Thành vụng trộm trả sách cho Hiền Viên Hạo Y, hoàn hoàn chỉnh chỉnh nhìn rất nhiều lần rốt cục cũng nhớ kỹ. Trong lòng quyết định, lúc hán gặp Tịch nhi nhất định phải dùng hết, như vậy Tịch nhi khẳng định sẽ thực hạnh phúc. Hi hi, Thành nhi rất thông minh đi!

Tô Mộ Tịch uống trà mà tay run lên, vì sao nàng cảm thấy có chút lạnh? Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Hai mươi lăm tháng ba Hiên Viên hoàng triều Vinh Hi đế, sáng sớm Tô Mộ Tịch đã bị kéo lên, Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm giúp đỡ Tô Mộ Tịch rửa mặt chải đầu xong ba chân bốn cẳng đem mặc hi phục cho nàng. Làm xong mọi chuyện mới kéo Tô Mộ Tịch đến trước gương đồng lớn chuẩn bị bôi tóc tân nương cho nàng. Lúc này Vương Hương Tú vào: “Hoa Ngữ, Xảo Tâm các người đi xuống đi!”

“Vâng, phu nhân.” Hai người không dám nhiều lời, phúc thân đi. Vương Hương Tú cầm lấy lược trên đài trang điểm chải mái tóc đen như mây của Tô Mộ Tịch, đỏ mắt thì thầm: “Nhất sơ sơ đến đuôi, nhị sơ sơ đến đầu bạc tề mi, tam sơ sơ đến con cháu đầy đàn, tứ sơ sơ đến bốn kim ngân đều thành.” Chải xong, Vương Hương Tú liền khóc, về sau nữ nhi sẽ không là nữ nhi Tô gia nữa, mà là con dâu hoàng gia. Hoàng gia, bà không muốn Tịch nhi đi, nhưng mà mệnh Tịch nhi tránh không khỏi.

“Nương, Tịch nhi sẽ sống tốt, người đừng lo lắng.” Tô Mộ Tịch cảm giác được cảm xúc của Vương Hương Tú lên tiếng trấn an. Kiếp trước, nàng không hiểu mẫu thân dụng tâm lương khổ, lần này hết sức quý trọng, thu được mẫu thân chúc phúc thật tốt, nàng sẽ cùng Hạo Thành đầu bạc đến lão.

“Ừ, nương biết, Tịch nhi của nương đương nhiên sẽ hạnh phúc.” Vương Hương Tú vừa nói, vừa thực dụng tâm chải đầu cho Tô Mộ Tịch. Tô Mộ Tịch nhìn mình trong gương, tâm kiên định, lần này khác kiếp trước. Đã không còn Cận Băng Tâm, không có Triền Mộ Tuyết, Tô gia không có nhiều kiếp nạn.

Một lát sau, Vương Hương Tú xuất ra một vòng ngọc trong suốt, mềm nhẹ đeo lên tay Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, đây là năm đó bà ngoại con cho ta, nương vẫn mang theo, hôm nay nương cho con. Tương lai, con lại giao cho nữ nhi của con!”

Nhìn vòng ngọc trên tay, Tô Mộ Tịch gật gật đầu: “Nương, con sẽ cất giữ kỹ.” Nghe nói đến nữ nhi, mặt Tô Mộ Tịch hồng lên, ngốc từ kia biết cái gì là động phòng sao? Nhớ lời trước khi rời đi hần nói, Tô Mộ Tịch cười cười, hần khẳng định không biết.

Vương Hương Tú biết nữ nhi nghĩ cái gì. Thành hoàng tử như vậy, hoàng hậu tất nhiên sẽ không phái người dạy hần chuyện đó. Nhưng ở hoàng gia, nếu qua một năm hai năm nữ nhi không có hài tử, Hoàng Thượng sợ sẽ nạp suren phi cho Thành hoàng tử, đến lúc đó Tô gia bọn họ có nói không được. Cho nên bà đã chuẩn bị tốt, Vương Hương Tú đỏ mặt, lấy ra quyển sách trong lòng đưa tới tay Tô Mộ Tịch, nói chuyện có chút lấp bắp: “Tịch, Tịch nhi, con cầm về Thần Hi cung mà nhìn, giữ ktx, đừng cho người thấy.” Nói xong, Vương Hương Tú liền rời khỏi. Nhìn biểu tình quá dị của mẫu thân, Tô Mộ Tịch cảm thấy đã biết sao chuyện gì xảy ra? Đỏ mặt bỏ sách vào trong lòng, nói không chừng có thể sử dụng, nàng muốn sinh hài tử cho Hạo Thành, hài tử của nàng và Hiên Viên Hạo Thành.

Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm xứng tân nương trang tốt nhất cho Tô Mộ Tịch, làm cho nàng như thay đổi thành người khác. Vốn đã mười lăm, cả người tươi xinh làm cho người ta muốn cắn một ngụm. Hai nha đầu đang chuẩn bị đội mũ phượng cho Tô Mộ Tịch thì Tô Hồng Diệu vào. Nhìn Tô Mộ Tịch cười cười: “Các người đi xuống trước đi!” Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm phúc thân lui xuống. Tô Hồng Diệu mới lên tiếng giễu cợt: “Tịch nhi, Thành hoàng tử nhìn muội như vậy sợ sẽ ngốc ra.”

Tô Mộ Tịch đỏ mặt lên tiếng uy hiếp: “Tam ca, tin ta nói tam tẩu buổi tối để huynh ngủ trên mặt đất hay không?” Không phải tam ca bị nhị ca mang hồng chứ? Nói chuyện cũng càng ngày càng không đứng đắn, gặp nhị ca nhất định phải thu thập huynh ấy một chút, hừ... Tô Hồng Diệu một chút cũng không phát hiện, chính mình trêu ghẹo một câu lại chiêu họa cho nhị ca nhà mình.

Hai người nói vài câu, Tô Hồng Diệu đứng đắn lấy ra một cái chìa khóa từ trong lòng phóng tới tay Tô Mộ Tịch, dặn dò nói: “Tịch nhi, chìa khóa này muội giữ lấy, đây là đồ cưới Tam ca đáp ứng tặng cho muội. Nếu muội lo lắng thì giao cho Hoàng Thượng đi, ông ấy sẽ hiểu rõ chuyện gì xảy ra.” Tài phú đó hần chưa bao giờ xem vào trong mắt, nếu có thể sử dụng đến cho người nên dùng thì không còn gì tốt hơn.

Tô Mộ Tịch tiếp nhận chìa khóa, tay run run. Nàng biết Tam ca đưa cái gì, tất cả hiệu buôn cùng tài sản của Tô gia. Thứ này, nàng nhận, bằng không mấy thứ này sớm muộn gì cũng sẽ chiêu họa cho Tô gia. Tô gia có quyền thế có tài phú, hơn nữa thân phận tẩu tử của đại ca nhị ca đều không thấp. Nếu Hiên Viên Hạo Dạ không có khả năng kế vị, như vậy sớm hay muộn Hoàng Thượng sẽ thu thập Tô gia. Còn không bằng Tô gia lui trước từng bước, tương lai sẽ không làm Hoàng Thượng nghi kỵ: “Tam ca, Tịch nhi biết, cảm ơn huynh.”

Tô Hồng Diệu muốn sờ sờ đầu Tô Mộ Tịch, lại sợ làm tóc nàng rối lại buông, như có như không cười nói: “Nha đầu ngốc, nói cảm ơn làm gì? Tam ca đã sớm nói cho Tịch nhi một phần đồ cưới lớn, Tam ca nói được thì làm được.” Mấy thứ này giao cho Hoàng Thượng, ông ta tất nhiên sẽ triệu kiến chính mình, đến lúc đó hần có thể đề điều kiện. Tuy rằng Thành hoàng tử ngây ngốc sẽ không đối xử không tốt với Tịch nhi, nhưng Hoàng Thượng hoàng hậu khó bảo toàn về sau sẽ không nạp suren phi cho hần. Có một số việc, vẫn nên sớm nói rõ ràng mới tốt, hần không muốn muội muội mình chịu uất ức.

Ánh mắt Tô Mộ Tịch hồng hồng, có chút muốn khóc, Tam ca vẫn đối xử với nàng tốt nhất. Tô Hồng Diệu xuất ra khăn tay phóng tới trước mặt Tô Mộ Tịch bắt đầu nói: “Tịch nhi, đừng khóc, bằng không Thành hoàng tử sẽ ghét bỏ muội.”

“Phụt... Tam ca, ghét nhất là huynh.” Tô Mộ Tịch bật cười.

“Tốt lắm, Tam ca không ra đi thì cha, đại ca cùng nhị ca sẽ giết vào mắt. Tịch nhi, muội nhất định phải hạnh phúc.” Tô Hồng Diệu nhìn ra trên mặt Tô Mộ Tịch không có một chút không tình nguyện mới khiến hắn yên tâm, Tịch nhi thích Thành hoàng tử. Chỉ cần Tịch nhi hạnh phúc, hắn sẽ cố hết sức bình định chướng ngại vì nàng.

“Tam ca, ta sẽ, huynh cũng phải hạnh phúc, cả nhà chúng ta đều phải hạnh phúc.” Tô Mộ Tịch hàm lệ kiên định gật gật đầu.

Trong chốc lát cả nhà Tô gia đều tới, Tô Mộ Tịch nhìn đồ xếp đầy trước mặt, bất đắc dĩ lại cao hứng. Bất đắc dĩ là mấy thứ này nàng cũng không thiếu, vui vẻ là tâm ý mọi người đối với nàng. Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm đi đến hơi hơi phúc thân: “Tiểu thư, người trong cung sắp đến, chúng nô tỳ đội mũ phượng cho người!”

Tô Mộ Tịch nhìn mũ phượng ánh kim long lánh, gật gật đầu. Đội mũ phượng không bao lâu, mẹ trong cung liền vào đội khăn voan cho Tô Mộ Tịch, nắm tay nàng đi từ Manh tịch viên đến từ đường bái biệt cha mẹ liền rời đi Tô phủ. Ngồi trên kiệu phượng, Hiền Viên Hạo Thành một thân hồng y bất chấp mẹ phản đối, chạy đến bên người Tô Mộ Tịch nhẹ nhàng hỏi: “Tịch nhi, là nàng sao?” Tần nương từ che mặt, nếu không phải Tịch nhi thì làm sao bây giờ? Hắn không thể thú sai người, chỉ có thể thú Tịch nhi, người khác đều không thể.

Tô Mộ Tịch dưới mũ phượng bật cười, người này còn có điểm cẩn thận, nhẹ nhàng lên tiếng trả lời: “Ừ, là Tịch nhi.” Hiền Viên Hạo Thành nghe được thanh âm mới cao hứng nở nụ cười. Là thanh âm của Tịch nhi, thật tốt... kích động kỳ lên ngựa, Thành nhi thành thân cùng Tịch nhi, lập tức có thể động phòng, hắn nhất định sẽ làm Tịch nhi hạnh phúc...

Dân chúng bên cạnh đều vui vẻ nhìn, đây chính là cảnh hoàng tử thành hôn khó gặp nha. Nhưng lần này không ai dám thảo luận chuyện hoàng tử ngốc, muốn chết sao, bị thị vệ bên cạnh phát hiện là xong a. Nhưng mà, hoàng tử này thật ngốc, chuyện trên giường hắn hiểu không? Các người nhìn xem dân chúng Hiền Viên hoàng triều người ta, còn có thể quan tâm vấn đề huyết mạch hoàng gia, thật sự là dân chúng tốt mà.

Đến cửa cung, Hiền Viên Hạo Thành nắm Tô Mộ Tịch hạ kiệu, hai người cùng nhau vào Càn Chính điện, dập đầu lạy hoàng đế cùng hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương nói chút lời kéo dài con nối dòng, hai người liền theo lễ quan đến Đại Sùng điện tế bái tổ tiên, bái tổ tiên Tô Mộ Tịch sẽ là người hoàng gia, lễ quan sẽ đem ngọc điệp đã khắc tốt cho vào từ đường. Kết thúc buổi lễ, hai người theo lễ quan về Thần Hi cung, Hi Nghênh mẹ cùng chúng nữ quan trong cung đã sớm chuẩn bị, thấy Hiền Viên Hạo Thành cùng Tô Mộ Tịch tiến vào, quý thân hành lễ: “Chúc mừng Thành hoàng tử đại hôn, chúc hoàng tử cùng hoàng phi đầu bạc đến lão, con cháu đầy đàn.”

Hiền Viên Hạo Thành ngậy ngô cười lên tiếng: “Các người đều đứng lên đi!” Người khác đều không quan trọng, giờ Tịch nhi là quan trọng nhất.

“Tạ Thành hoàng tử.” lúc này Hi Nghênh mẹ mới đi lên, để Hiền Viên Hạo Thành cùng Tô Mộ Tịch ngồi vào giường phủ kín hạt lạc hạt sen. Cảm lấy đòn xứng phóng tới tay Hiền Viên Hạo Thành, nói: “Thình hoàng tử vạch khăn voan, hoàng tử hoàng phi về sau mọi chuyện đều cân tâm như ý.” Việc này trước đó mẹ đã dạy, Hiền Viên Hạo Thành biết, cảm đòn xứng vạch trần khăn voan. Nhìn thấy Tô Mộ Tịch tí mỉ trang điểm, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần: “Tịch nhi, hôm nay nàng thật đẹp...” Nghe xong lời này, mẹ cùng cung nữ bên cạnh đều che miệng cười trộm, Thành hoàng tử thật đáng yêu nha, nhìn thế tử đến choáng váng.

Hi Nghênh mẹ cười bung rượu cung nữ mang lên, đặt vào trong tay hai người: “Thình hoàng tử hoàng phi uống rượu hợp cẩn, về sau đồng cam cộng khổ.” Hai người uống xong rượu, Hi Nghênh mẹ liền lên tiếng: “Kết thúc buổi lễ, nguyện hoàng tử hoàng phi đầu bạc đến lão vĩnh viễn ân ái.”

Tô Mộ Tịch cười cười, cho Hoa Ngữ một ánh mắt, Hoa Ngữ cầm túi tiền nặng trĩu đặt vào tay Hi Nghênh mẹ. Tô Mộ Tịch mới cười nhẹ lên tiếng: “Cảm ơn mẹ, xin người đứng lên đi!” Hi Nghênh mẹ thực vừa lòng biểu hiện của Tô Mộ Tịch, nói câu khách khí lúc này mới thực sự hy vọng Thành hoàng tử cùng hoàng tử phi có thể đầu bạc đến lão. Tô gia tiểu thư biết lễ hơn Giả gia tiểu thư, nữ nhân kia thành thân chỉ lo nhìn Dạ hoàng tử, thật là không cảm thấy thẹn. Làm cho bà đến cái tuổi lão xương cốt này quý lâu trên mặt đất, bà còn âm thầm mắng vài câu, vẫn là Dạ hoàng tử lên tiếng bà mới đứng lên.

Hi Nghênh mẹ đứng lên, hơi hơi phúc thân: “Nô tỳ tạ tiểu thư, Thành hoàng tử, người nên đi gặp quần thần một chút, đây là quy củ.” Hiền Viên Hạo Thành đòi mất khỏi Tô Mộ Tịch, ngoan ngoãn gật gật đầu, lại tội nghiệp nói với Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, nàng phải đợi Thành nhi, một hồi Thành nhi sẽ trở lại động phòng với nàng.” Nói xong, ba bước vừa quay đầu lại tiêu sái. Như vậy lại làm cho các cung nữ ghen cười, Thành hoàng tử còn biết cái gì là động phòng a!

Tô Mộ Tịch đỏ mặt, người này. Trong chốc lát Tô Mộ Tịch thường tiền liền để cung nữ lui xuống, chỉ để Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm lại, hai người giúp Tô Mộ Tịch gỡ mũ phượng. Tô Mộ Tịch lên tiếng nói: “Các người cũng đi xuống đi trước! Nói với Đình mẹ một tiếng, đừng để Thành hoàng tử uống nhiều rượu.” Kỳ thật việc này Tô Mộ Tịch không cần quan tâm, Hiền Viên Vinh Hi sớm bảo người chuẩn bị tốt, ly rượu của Hiền Viên Hạo Thành đều là nước.

“Vâng.” Hai người lui ra sau, Tô Mộ Tịch đánh giá căn phòng giống kiếp trước như đúc, thản nhiên cười, lúc này nàng sẽ không đuổi Hạo Thành đi. Nhớ tới sách nẫu thân đưa, Tô Mộ Tịch đỏ mặt đem ra, mở ra. Trang thứ nhất là tư thế nữ trên nam dưới, nhìn mà Tô Mộ Tịch đỏ mặt tai hồng. Chỉ nhìn một tờ, Tô Mộ Tịch đỏ mặt ném sách vào tầng cuối của hộp trang điểm.

Lúc Hiền Viên Hạo Thành trở về trên mặt hồng hồng, tuy rằng biện pháp của Hiền Viên Vinh Hi không sai, nhưng hắn vẫn bị quán hai ly rượu. Làm cho tiểu thái giám đi giúp Hiền Viên Hạo Thành tắm rửa tốt, hắn liền ngồi ở trên giường cười ngậy ngô với Tô Mộ Tịch. Tịch nhi là thê tử của hắn, người khác cướp không được, ha ha...

Tóc Tô Mộ Tịch rồi tung chi mặc áo sơ mi màu đỏ, bị Hiền Viên Hạo Thành nhìn mà mặt đỏ tai hồng, trách mắng: “Ngốc tử, chàng còn muốn ngủ hay không?” vì sao nàng cảm thấy Hạo Thành có điểm khác trước kia?

“Ngủ... Thành nhi ngủ...” Nói xong liền hướng tới chỗ Tô Mộ Tịch.

Mặt Tô Mộ Tịch đỏ như máu : “Ngốc tử, chàng làm gì?”

Hiên Viên Hạo Thành bấu môi bắt đầu than thở: “Tịch nhi, nàng đáp ứng Thành nhi, trở về cho Thành nhi ăn quả vật.” Ăn miếng trước sau đó lại cho Tịch nhi hạnh phúc, trong sách đều họa như vậy. Ăn quả vật là Tịch nhi cho phép, hạnh phúc là Thành nhi cho, hẳn nhất định phải để Tịch nhi thực hạnh phúc thực hạnh phúc. Nghĩ, bá đạo ôm Tô Mộ Tịch vào trong lòng. Đối với miếng của nàng, hút, khẽ cắn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Hiên Viên Hạo Thành cùng Tô Mộ Tịch chia lìa mấy tháng, đụng tới môi Tô Mộ Tịch Hiên Viên Hạo Thành cảm thấy càng ngọt, ngọt đến hần luyến tiếc buông ra. Qua một hồi lâu, ánh mắt Tô Mộ Tịch mê ly đẩy Hiên Viên Hạo Thành ra, nàng sắp thở không được. Hiên Viên Hạo Thành bị Tô Mộ Tịch đẩy ra, Tịch nhi vẫn không muốn cho hần ăn quả vật sao? Vì sao? Tịch nhi rõ ràng đáp ứng rồi, Hiên Viên Hạo Thành hơi bắt đầu nhìn Tô Mộ Tịch, vẻ mặt thương tâm lại phần nộ. Ô ô... Tịch nhi nói không giữ lời, rõ ràng đáp ứng rồi.

Nhìn hần giận mà không dám nói gì, Tô Mộ Tịch bật cười, một hồi lâu mới nói nói: “Ngốc tử, chàng cứ hôn ta, ta sắp hô hấp không nổi.” Nói xong, mặt đỏ cúi đầu, người này từ khi nào học được những thứ đó ?

Nhân tình Hiên Viên Hạo Thành sáng lên, thì ra Tịch nhi không phải không muốn, không phải không muốn thì là nguyện ý. Về mặt Hiên Viên Hạo Thành đứng đắn hỏi Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, vậy nàng thờ xong chưa?” Thờ xong rồi Thành nhi sẽ thấy ăn một lần, liền cho Tịch nhi hạnh phúc.

Tô Mộ Tịch đỏ mặt rõ ràng không để ý tới hần, lấy chân quần thân mình chuẩn bị ngủ. Hiên Viên Hạo Thành nghi hoặc, Tịch nhi làm sao vậy? Sao có thể không để ý tới Thành nhi? Đáng thương lời kéo chân của Tô Mộ Tịch, Tô Mộ Tịch vẫn không để ý tới hần. Hiên Viên Hạo Thành tức giận, hần còn không khiến cho Tịch nhi hạnh phúc đâu, không thể cứ ngủ như vậy. Nghĩ, kéo chân Tô Mộ Tịch ra, từ phía sau ôm lấy Tô Mộ Tịch hôn lên gáy nàng, hôn trong chốc lát, làm nũng nói: “Tịch nhi, Thành nhi rất nhớ nàng, mỗi ngày đều muốn nàng, mỗi ngày nhớ nàng rất nhiều lần. Nàng nói, nàng có nhớ Thành nhi hay không? Có nhớ ta giống như Thành nhi mỗi ngày nhớ nàng hay không?”

Hơi thở ẩm ướt nóng ẩm phun lên người Tô Mộ Tịch, Tô Mộ Tịch cảm giác bên tai đều đỏ, trong lòng hơi hơi run run: “Ừ, Tịch nhi có...” Nghe đến đó Hiên Viên Hạo Thành càng vui vẻ, hôn lên vai của Tô Mộ Tịch. Tô Mộ Tịch cả kinh, Hạo Thành chàng, biết muốn làm cái gì sao? Hiên Viên Hạo Thành hôn gáy và vai Tô Mộ Tịch, kéo Tô Mộ Tịch nằm thẳng lại. Trong sách có viết lần đầu tiên hạnh phúc nữ tử đều rất đau, Tịch nhi có sợ hay không? Hiên Viên Hạo Thành thờ hần hần lại còn thành thật cam đoan nói: “Tịch... Tịch nhi, Thành... Thành nhi sẽ nhẹ nhàng, sẽ không làm nàng đau.” Tịch nhi đó mặt thật là đẹp mắt.

Tô Mộ Tịch cảm thấy mình muốn tìm cái động mà chui vào không bao giờ để ý đến hần nữa, Tô Mộ Tịch nàng sống hai đời cũng chưa gặp chuyện xấu hổ như vậy. Ánh mắt người này vô cùng hồn nhiên, một chút tà niệm cũng không có, làm cho Tô Mộ Tịch muốn phát hỏa cũng không được, đành phải ngưng ngưng nhắm mắt lại nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Được đến lời này của Tô Mộ Tịch, Hiên Viên Hạo Thành vui vẻ, cúi người đè lên người Tô Mộ Tịch. Nhìn nhìn quần áo trên người Tô Mộ Tịch, nghi hoặc, hần có nên cởi hết quần áo của Tịch nhi trước hay không? người trong họa đều trống trơn, Thành nhi cùng Tịch nhi đều trống trơn mới đúng. Nghĩ, liền động thủ cởi quần áo trên người Tô Mộ Tịch. Tô Mộ Tịch cảm giác được động tác của hần, cứng đờ liền mặc kệ hần, nàng đã là thê tử của Hạo Thành, thê tử chân chính, khác kiếp trước. .

Cởi áo ngoài của Tô Mộ Tịch, bên trong chỉ còn lại cái yếm. Động tác của Hiên Viên Hạo Thành dừng một chút, nhìn thấy cái yếm có hai điểm nhô lên, cảm thấy chơi vui, vờn hai tay, một bên nheo nheo một cái. Tô Mộ Tịch gặp tình huống đột nhiên tới, hừ hừ thấp thỏm: “Hạo... Hạo Thành... Không... Không cần...”

Hiên Viên Hạo Thành lưu luyến buông tay, Tịch nhi không cho nheo thì không thể nheo. Nhưng mà chơi rất tốt nha, xoa bóp nó còn có thể biến cứng rắn, điểm kia là ở trên người Tịch nhi sao? Chơi tốt thật. Tịch nhi không cho chơi thì quên đi, Thành nhi tiếp tục cởi quần áo là được. Hiên Viên Hạo Thành phần đầu trong chốc lát, mảnh vải cuối cùng che thân Tô Mộ Tịch cũng rơi xuống đất. Theo quần áo Mộ Tịch rơi xuống, Hiên Viên Hạo Thành xem choáng váng, Tịch nhi thật trắng, hai cái bánh bao trắng còn to còn trắng hơn bánh bao ngự thiện phòng làm. Nhất thời Hiên Viên Hạo Thành cảm thấy hạ thân mình nóng nóng, hạ phúc cũng trương trương, vội vàng muốn nhào vào chỗ nào đó...

Tô Mộ Tịch cảm thấy trên người lạnh lạnh, mở to mắt, thấy Hiên Viên Hạo Thành ngây ngốc nhìn chăm chăm mình, xấu hổ kéo chân muốn che. Bị Hiên Viên Hạo Thành ngăn cản: “Tịch nhi không được che, Thành nhi muốn xem.” Tô Mộ Tịch muốn tát hần một cái, đang muốn lên tiếng, Hiên Viên Hạo Thành bá đạo giữ lấy nàng: “Tịch nhi không nên cử động, Thành nhi lập tức...” Nói xong, liền đem cởi hết quần áo trên người, ngực trần cùng bầu vú no đủ của Tô Mộ Tịch đụng phải nhau, không ngừng ma sát, trong sách họa như vậy. Đụng tới ngực Tịch nhi thật thoải mái, thân mình Tịch nhi, còn mềm hơn cả vải thượng đẳng công phẩm của Giang Nam, hơn nữa bánh bao trắng cùng điểm phấn hồng của của Tịch nhi đụng tới Thành nhi tìm Thành nhi sẽ

đập thật nhanh, còn nhanh hơn lúc Thành nhi ăn miếng Tịch nhi.

Lúc này Tô Mộ Tịch giống tôm luộc, toàn thân đều phấn hồng, chỗ xấu hổ phía dưới hơi hơi ngửa, điều này làm cho Tô Mộ Tịch có chút hoảng hốt bất an kêu lên: “Hạo... Hạo Thành... Không... A ân...” Hiền Viên Hạo Thành vừa đụng mạnh phải chỗ mẫn cảm no đủ của Tô Mộ Tịch chọc Tô Mộ Tịch há mồm rên rỉ.

Phòng chừng Hiền Viên Hạo Thành đã cạo đủ, ngừng lại. Tô Mộ Tịch thở một hơi đồng thời trong lòng lại cảm thấy có chút mát mát, nhưng nàng không nghĩ tới. Hiền Viên Hạo Thành thối lui thân mình một chút, đầu tiên đến hai cái bánh bao nhẹ nhàng mút cắn. Cắn trong chốc lát, Hiền Viên Hạo Thành cảm thấy ăn rất ngon, bánh bao của Tịch nhi thật ngon. Kỳ lạ lấy tay sờ sờ, bánh bao này mọc trên người Tịch nhi, Thành nhi dùng sức cắn Tịch nhi khẳng định hội sẽ đau, Thành nhi nhẹ nhàng cắn thêm một chút, hẳn là có thể đi, lại cúi đầu phấn đấu.

Tô Mộ Tịch cực độ ngưng ngừng nhắm mắt, hai tay không có chỗ thả xuống đành sáp nhập vào tóc Hiền Viên Hạo Thành. Bất an vận vẹo cảm thấy người càng nóng, phía dưới như chảy ra chút dịch nóng ẩm ướt, Tô Mộ Tịch hoảng, cảm giác này nàng từng có, lần đầu tiên đến nguyệt sự, nhưng hôm nay không phải ngày đến nguyệt sự của nàng. Muốn đẩy đầu Hiền Viên Hạo Thành ra: “Hạo Thành... Không... Không cần... A... Chàng... Đừng làm... Đừng làm...” Hiền Viên Hạo Thành đang cắn một viên màu đỏ trước ngực Tô Mộ Tịch, hẳn nghe được, nhưng thật sự ăn ngon, làm bộ nghe không thấy lời Tô Mộ Tịch nói, tiếp tục cắn mút chắc chắn.

Làm một hồi lâu, Hiền Viên Hạo Thành cảm thấy người mình như bị hỏa thiêu, lúc này mới nhớ tới chính sự, hẳn rất ham chơi, không phải cho Tịch nhi hạnh phúc. Nhớ tới cái gì, lưu luyến rời đi bánh bao trắng cùng điểm đỏ của Tô Mộ Tịch: “Tịch... Tịch nhi...”

Tô Mộ Tịch toàn thân vô lực, không biết trả lời tên đầu sỏ gây nên này như thế nào. Tịch nhi không nói lời nào là không có ý kiến, Hiền Viên Hạo Thành nghĩ như vậy liền vui vẻ, đỏ mặt coi tiết khổ của Tô Mộ Tịch ra: “Tịch... Tịch nhi... Hạo Thành sẽ nhẹ nhàng... Nàng, nàng đừng sợ...” giọng Hiền Viên Hạo Thành hơi hơi phát run, vạn nhất hẳn làm Tịch thi đau làm sao bây giờ? Nhìn nơi xấu hổ của Tô Mộ Tịch, Hiền Viên Hạo Thành cảm thấy hỏa trong lòng tại bùng cháy, đây là nơi Thành nhi phải đi vào sao? Thật khó...

Tô Mộ Tịch cũng không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn hắn. Hiền Viên Hạo Thành đột nhiên ngưng ngưng, không dám coi quần, Tịch nhi nhìn đến nơi đó của hắn chê xấu thì làm sao bây giờ? Hẳn sợ, nơi đó của Tịch nhi dễ xem lắm, ôm nơi trướng lên bất an ngẩng đầu nhìn Tô Mộ Tịch, đáng thương hỏi: “Tịch nhi, nàng sẽ không ghét bỏ Thành nhi đúng không?”

Tô Mộ Tịch không rõ cho nên kỳ quái nhìn Hiền Viên Hạo Thành, nói cái gì? Ánh mắt ngắm đến chỗ phồng lên nơi đứng quần Hiền Viên Hạo Thành, Tô Mộ Tịch hiểu được, xấu hổ và giận dữ nhắm mắt lại. Người này, luôn hỏi nàng những câu nàng trả lời không được. Hiền Viên Hạo Thành ghen, Tịch nhi ghét bỏ hẳn sao? Ô ô...

Qua một hồi lâu, Tô Mộ Tịch mở mắt ra, thấy Hiền Viên Hạo Thành giống con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ đáng thương nhìn nàng. Đồi lại Tô Mộ Tịch ghen, dờ khóc dờ cười nói: “Sẽ không...” ánh mắt Hiền Viên Hạo Thành lập tức tỏa sáng, dứt khoát đứng lên liền bỏ đi tiết khổ. Hi hi... Tịch nhi sẽ không ghét bỏ hẳn... .

Cái này, Tô Mộ Tịch muốn ghen chết. Nhìn nơi dọa người đó, Tô Mộ Tịch ngưng ngưng nhắm hai mắt lại, cái gì nàng cũng không thấy được... Hiền Viên Hạo Thành thấy Tô Mộ Tịch nhắm hai mắt lại, thương tâm, ô ô... Tịch nhi nói sẽ không ghét bỏ hẳn, vì sao lúc này lại nhắm mắt lại. Bịu môi, bỏ lên người Tô Mộ Tịch, hôn mặt Tô Mộ Tịch, rầu rĩ lên tiếng: “Tịch nhi, nàng nói sẽ không ghét bỏ Thành nhi, lúc này lại nhắm mắt...” Nói xong nói xong, sắp khóc đến nơi.

Tô Mộ Tịch giả chết không được đành phải mở to mắt, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, Tô Mộ Tịch cười nheo nheo mặt Hiền Viên Hạo Thành: “Tịch nhi không có ghét bỏ chàng, Tịch nhi, Tịch nhi thẹn thùng...”

Hiền Viên Hạo Thành kéo Tô Mộ Tịch vào trong lòng, bắt mẫn hỏi: “Vì sao Tịch nhi thẹn thùng? Của Thành nhi là của nàng, Tịch nhi không cần thẹn thùng...” Ngao ~ nơi đó đụng tới Tịch nhi cảm thấy thật thoải mái, nhưng lúc này hình như không đủ.

Hiền Viên Hạo Thành vừa ôm làm cho Tô Mộ Tịch cảm giác được chỗ cực nóng của hắn. Tô Mộ Tịch run lên, cảm giác vừa rồi đã trở lại, hít một hơi thật sâu đáp: “Ừ...”

Hiền Viên Hạo Thành nhớ lại hình ảnh trong sách một lần, vươn tay sờ sờ phía dưới Tô Mộ Tịch lại phát hiện cái gì đó. Trên đường tìm kiếm, nơi đó của Tô Mộ Tịch co rụt, không biết như vậy ngược lại làm cho Hiền Viên Hạo Thành càng thur thái. Cảm giác tươi mới bao vây lấy ngón tay, Hiền Viên Hạo Thành bất giác dùng sức động vài cái. Nơi đó của Tô Mộ Tịch nào có chịu qua trận thế như vậy, hừ hừ thân ngâm vài tiếng, liền cảm giác có cái gì chảy ra. Hiền Viên Hạo Thành cũng cảm giác được nơi đó đủ ẩm ướt nóng ẩm, mới lấy ngón tay ra. Thành nhi, nơi đó của Thành nhi rất trướng, chờ không được hẳn muốn vào đi.

Trong sách nói ẩm ướt là có thể đi vào. Đồ lấy thứ kia, nhẹ nhàng ma sát vài cái động khẩu của Tô Mộ Tịch lập tức đâm vào, dị vật đột nhập làm cho Tô Mộ Tịch theo bản năng kẹp chặt hai chân. Hai người hít một hơi, Tô Mộ Tịch đau cắn răng, hai tròng mắt Hiền Viên Hạo Thành mang theo dục vọng đáng thương nhìn Tô Mộ Tịch lên án: “A... Tịch nhi, nàng kẹp Thành nhi đau quá.”

Tô Mộ Tịch giờ không có khí lực tức giận, cau mày, nàng đau chết, nhưng lại không quên mờ chân lớn hơn một chút. Hiền Viên Hạo Thành nghĩ một hồi, không dám động. Nhìn Tô Mộ Tịch nhũ này, biết nàng nhất định rất đau, sốt ruột thổi hơi cho Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, còn đau hay không, Thành nhi biết sai rồi, ta không nên dùng sức như vậy.” Nói xong, áy náy cúi đầu tiếp tục thổi hơi.

Nhìn người trên thân bận rộn, Tô Mộ Tịch cảm giác phía dưới không đau nữa. Ngọc thủ ôm lấy lưng Hiền Viên Hạo Thành, nói nhỏ: “Hạo Thành có thể động, Tịch nhi không đau...” Nói xong, phía dưới còn buồng bình hút hấp.

Cảm giác bên trong ẩm ướt chật chội, Hiền Viên Hạo Thành cảm thấy mình nhện không được , không xác định hỏi: “Tịch, Tịch nhi, nàng nói thật sao, thật không đau sao?” Tô Mộ Tịch gật gật đầu, Hiền Viên Hạo Thành nhẹ nhàng động. Tô Mộ Tịch còn có chút đau, thứ kia của ngốc tử ghê gớm thật, thực dài. Một lát sau, động tác của Hiền Viên Hạo Thành càng lúc càng lớn , Tô Mộ Tịch cũng cảm giác được khổng chế không được, nhẹ nhàng thân – ngâm vài tiếng, cảm thấy xấu hổ chết liền cắn môi.

Hiền Viên Hạo Thành cảm thấy tốt, Tịch nhi vừa ra lên tiếng, hắn cảm thấy trên người mình đều tê rần, hôn miệng Tô Mộ Tịch yêu cầu nói: “Tịch nhi, nàng lên tiếng... Thành nhi rất thích... Nàng lên tiếng được không?” Nói xong, dùng sức vài cái. Tô Mộ Tịch khổng chế không được, xấu hổ thân – ngâm lên.

Trên giường tràn đầy xuân ý, thật lâu sau, Hiền Viên Hạo Thành cảm giác dưới thân buông lỏng, cảm thấy bắn ra cái gì trong thân thể Tô Mộ Tịch. Tô Mộ Tịch cũng co thắt vài cái, ngồi phịch trên giường. Hiền Viên Hạo Thành lấy lại tinh thần, hắn cảm thấy mình bị lừa, rõ ràng làm việc này hắn cũng thực hạnh phúc, vì sao trong sách không nói?

“Tịch nhi, Tịch nhi...” Hiền Viên Hạo Thành ôm lấy Tô Mộ Tịch đỏ mặt hời hợt, nhẹ nhàng kêu vài tiếng. Tô Mộ Tịch mới hồi phục tinh thần, nhìn hắn cười cười, nheo nheo mắt Hiền Viên Hạo Thành, nàng không biết khi nào Hạo Thành của nàng đã trở thành nam nhân.

Vô tội cười cười sáng lạn: “Tịch nhi, nàng khỏe không?” Lại đứng dậy nhìn nhìn trên người nàng, giặt mình nói: “Tịch nhi, nơi này của nàng vì sao đỏ mầu ? Có phải Thành nhi rất dùng sức hay không?” Nói xong, lại hướng nơi đó của Tô Mộ Tịch thổi hơi. Tô Mộ Tịch xấu hổ chết, kéo hắn: “Hạo Thành, lần đầu tiên nữ tử đều đỏ mầu , về sau sẽ không . Có mới mới chứng minh Tịch nhi là của chàng, một thân trong sạch đều là của mình chàng.”

Hiền Viên Hạo Thành gật gật đầu, không nói. Trong lòng đã sớm cười to, Tịch nhi là của hắn , là của mình hắn. Nhìn nơi ẩm ướt phía dưới của Tô Mộ Tịch, phía dưới của Hiền Viên Hạo Thành lại cảm thấy nóng nóng . Nhưng mà, chịu đựng không cho mình động, Tịch nhi đã mệt muốn chết đi , không thể cho Tịch nhi hạnh phúc. Chưa cho được, đem mai lại cho Tịch nhi sau.

Hiền Viên Hạo Thành đứng dậy cho người đem nước vào. Cung nữ đỏ mặt hơi hơi phúc thân: “Thành hoàng tử, để nô tỳ hầu hạ hoàng tử phi đi!”

Hiền Viên Hạo Thành tiếp nhận nước, nói: “Không cần, người đi xuống trước đi!” Tịch nhi là của mình hắn, ai cũng không cho xem. Ngốc ngốc nhu thuận giúp Tô Mộ Tịch lau khô thân thể mới lau chính mình, làm xong mới bò lên giường ôm Tô Mộ Tịch. Choáng váng ngốc ngếch nhìn Tô Mộ Tịch nở nụ cười thật lâu, thì ra đây là động phòng hoa chúc, trách không được người ta nói là nhân sinh tứ chuyện vui đâu. Hi hi... Về sau mỗi ngày hắn có thể ngủ cùng Tịch nhi, không bao giờ tách ra nữa.

Một lát sau nghe được Hiền Viên Hạo Thành truyền đến tiếng hít thở đều đều, Tô Mộ Tịch mới mở to mắt, sờ sờ của mặt mày hắn. Hạo Thành, đòi này dù xảy ra chuyện gì, Tịch nhi đều là thể tử của chàng. Gặp được chàng yêu thương ta như vậy, có phải ngốc hay không thì có gì quan trọng .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Từ Kim cung, mọi người đều ngủ say, Hiền Viên Hạo Dạ từ trên giường đứng dậy, chán ghét nhìn Giả Như Lâm ngủ bên người, rời khỏi tẩm cung. Ra ngoài điện cầm bầu rượu đi đến sau hoa viên Từ Kim cung, ngồi trên bậc thang thượng uống rượu trong tay. Hôm nay Tô Mộ Tịch thành thân , Tô Mộ Tịch lạnh lùng kia thành thân cùng Hiền Viên Hạo Thành, nàng và tên ngốc đó, giờ có phải đã ... hay không? Nghĩ, Hiền Viên Hạo Dạ giờ bầu rượu muốn ném xuống đất, lại buông xuống, âm ỷ đến người khác thì làm sao bây giờ? Hắn không muốn người khác nhìn thấy bộ dáng hắn bây giờ, hơn nữa giờ hắn sao lại nghĩ đến chuyện này? Từ sự kiện Tô Mộ Tuyết kia, hắn giống như cách ngôi vị hoàng đế càng ngày càng xa. Vốn quyết định ngày hôm qua định kê đơn tên ngốc đó trước ngày hắn đại hôn, nhưng mà mình không phải thái tử, hắn trúng độc thì đã sao? Hắn cũng không hơn làm được hoàng đế .

Vì sao phụ hoàng lại như vậy? Rõ ràng tên ngốc đó vĩnh viễn không thể kế vị không phải sao? vì sao phụ hoàng còn muốn mưu hoa hết thảy vì hắn, hoàng hậu hại mẫu phi vốn phải trả giá. Về phần Hiền Viên Hạo Thành, hắn cũng sẽ không giết hắn, nhiều nhất biếm hắn làm thứ dân. Nhưng hết thảy đều bị Tô Mộ Tuyết quấy rối , hắn bây giờ, tiếp theo nên làm như thế nào? Có thể giúp hắn chỉ có cậu cùng “nàng”, văn thần phần lớn đều dựa vào Tô Biểu Hiệp, hắn vốn chen tay không lọt, rốt cuộc nên làm gì bây giờ?

Sau này, không biết lúc nào hơn một người đoạt lấy rượu trong tay Hiền Viên Hạo Thành. Hiền Viên Hạo Dạ hoảng sợ, nhìn lại nhẹ nhàng thở ra: “Chủ nhân, sao người lại tới đây?”

“Nàng” cười lạnh: “Sao nào? Biết kia nha đầu kia thành thân cùng tên ngốc đó, người thương tâm?” Hiền Viên Hạo Dạ thích nữ nhân kia, nàng đã sớm nhìn ra. Việc này nàng vốn không định vạch trần , nhưng giờ nàng cần dùng một phần tâm đối với nữ nhân đó của Hiền Viên Hạo Dạ đi kích thích hắn.

“Không... Không có... Dạ nhi là đế vương tương lai, không thể có tư tình nhi nữ .” đầu Hiền Viên Hạo Dạ sắp thấp đến trên mặt đất, không có, hắn sẽ không thích bất luận kẻ nào .

Trong bóng đêm “nàng” nhíu mày: “Không có, phải không? Nhưng ta nhìn xem rất rõ.” Đưa tay sờ sờ đầu Hiền Viên Hạo Dạ, Hiền Viên Hạo Dạ cứng đờ, trong bóng đêm “nàng” nở nụ cười một chút tiếp tục nói: “Dạ nhi, tâm tư của người sao ta không biết? Chỉ cần người cố gắng đoạt được ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó người muốn bao nhiêu Tô Mộ Tịch lại không được, không cần giống như bây giờ mượn rượu giải sầu.”

Cảm giác đã lâu làm cho trong lòng Hiền Viên Hạo Dạ vừa động, muốn gọi ra cái tên đã gọi trong lòng vô số lần. Nhưng tưởng tượng đến trừng phạt sau khi kêu, hẳn vẫn không dám gọi: “Chủ nhân, Dạ nhi nhất định sẽ lên làm hoàng đế.”

“Nàng” vừa lòng cười cười: “Tốt, ta chờ một ngày này, giờ cái gì người cũng không cần làm, không bao lâu hết thấy đều tốt.” Ngốc hoàng tử thành thân, Hiền Viên Vinh Hi sợ là chờ đứa nhỏ của bọn họ đi! Nếu biết Tô Mộ Tịch sinh không được, không biết kia nam nhân sẽ tức giận ra sao nữa?

Sáng sớm hôm sau, Tô Mộ Tịch chống thân mình đau nhức rời giường, nhéo Hiền Viên Hạo Thành đang ngủ say một chút, đều là người này làm hại, giờ nàng mệt chết. Hiền Viên Hạo Thành bị nhéo đau, mở ánh mắt mơ màng đáng thương nhìn Tô Mộ Tịch một cái: “Tịch nhi, nàng nhéo Thành nhi đau.” Nói xong tiếp tục ngủ.

Nhìn hần tội nghiệp như vậy Tô Mộ Tịch cũng không để ý, đứng dậy mặc quần áo gọi Hoa Ngữ cùng Xảo Tâm vào rửa mặt chải đầu. Tô Mộ Tịch rửa mặt chải đầu xong liền chuẩn bị kéo Hiền Viên Hạo Thành rời giường, nhưng Tô Mộ Tịch kéo nửa ngày hần cũng không động, tới gần Hiền Viên Hạo Thành, nhẹ giọng nói: “Hạo Thành, không đứng dậy Tịch nhi sẽ không để ý chàng, hôm nay chàng phải dậy sớm đi với Tịch nhi đến Quan Sur cung thỉnh an.”

Hiền Viên Hạo Thành vừa nghe Tô Mộ Tịch không để ý tới hần, “Đùng” một chút đứng lên, kích động ôm Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, Thành nhi dậy đây, Thành nhi dậy đây, nàng không được không để ý tới ta, không được...”

“Được rồi, mau rửa mặt chải đầu đi! Đừng để phụ hoàng cùng mẫu hậu chờ lâu.” Cung nữ bình thường hầu hạ Hiền Viên Hạo Thành đều kinh sợ, Thành hoàng tử cũng quá ngoan, bình thường các nàng kêu hơn nửa ngày Thành hoàng tử cũng không chịu dậy. Cung nữ trong phòng đều sùng bái nhìn Tô Mộ Tịch, lại hò hét trong lòng: hoàng tử phi ngài rất uy vũ.

Bận việc một trận, hai người mới cùng tiến tới Quan Sur cung. Lúc đến, Hoàng Thượng hoàng hậu nương nương đã ngồi ngay ngắn phía trên, gặp hai người tiến vào đều cười. Bên trái là Hiền Viên Hạo Dạ cùng Giả Như Lâm, Hiền Viên Hạo Dạ nhìn không ra hi giận, Giả Như Lâm vẻ mặt tươi cười, là cười giả. Bên kia là Hiền Viên Hạo Y, tiểu nha đầu này không ngừng cao thấp đánh giá Tô Mộ Tịch, rốt cuộc ca ca đã động phòng cùng Tịch tỷ tỷ chưa? Tô Mộ Tịch trực tiếp không nhìn hai người bên phải, cùng Hiền Viên Hạo Thành quy củ hành đại lễ với Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nương nương: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu.”

Lâm Ánh Nguyệt đứng lên, mắt mang nước mắt kéo Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, về sau con cùng Thành nhi chính là vợ chồng, phải ân ái đến đầu bạc.” Lấy hộp gấm trong tay Vạn Niên đặt vào tay Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, đây là mẫu hậu tặng cho con.”

“Tịch nhi tạ mẫu hậu.” Lấy đồ Hoa Ngữ bung lên lấy Lâm Ánh Nguyệt: “Tịch nhi cũng chuẩn bị lễ vật cho mẫu hậu, mặc dù không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng thỉnh mẫu hậu nhận lấy, đây là một phần tâm ý của Tịch nhi.” Lâm Ánh Nguyệt cười tiếp nhận, là phượng y Tô Mộ Tịch tự tay thêu, trong lòng vừa lòng gật gật đầu. Con dâu của nàng, còn tốt không biết bao nhiêu lần Giả Như Lâm tự cho là tặng cái gì cũng rất tốt đó.

“Tốt lắm, hoàng hậu còn để trẫm tặng lễ vật cho con dâu nữa chứ.” Hiền Viên Vinh Hi nhìn không được lên tiếng, lúc này Lâm Ánh Nguyệt mới ngồi trở lại vị trí. Hoàng đế ban thưởng dạ minh châu hiếm thấy, Tô Mộ Tịch cung kính để Hoa Ngữ thu. Xuất ra chìa khóa Tam ca giao cho nàng đưa cho Hiền Viên Vinh Hi: “Hoàng Thượng, đây là Tam ca của nhi thần Tô Hồng Diệu tặng nhi thần. Nhi thần nghĩ mình không lo ăn mặc, chìa khóa này cho thần cũng không dùng được, liền giao cho phụ hoàng, thỉnh phụ hoàng nhận lấy.” chìa khóa này giao ra trước mặt mọi người thật thích đáng. Có thể để mọi người hiểu được tâm ý của Tô gia, cũng có thể làm cho Hiền Viên Hạo Dạ thu hồi tâm tư muốn tính kế Tô gia của ông ta, Tam ca không có tài phú, ông ta sẽ không muốn tính kế.

Hiền Viên Vinh Hi giật mình, biết chìa khóa trong tay Tô Mộ Tịch là cái gì. Cũng biết Tô gia nghĩ cái gì. Tô gia Tam công tử quả thật là người thông thấu, Hiền Viên Vinh Hi tiếp nhận: “Tịch nhi, chìa khóa phụ hoàng thu, trẫm sẽ cho người mời Tam ca của con tiến cung tự thấy hần một mặt.” Chỉ cần hần đề ra yêu cầu không quá đáng, ông sẽ cho phép hần ba sự kiện. Có bút tài phú này, muốn mở rộng quân đội còn không được sao? trong tay mình có quân đội, còn sao phải sợ Đỗ Chính Tông sao?

“Tịch nhi thay Tam ca tạ Hoàng Thượng.” Hoàng đế trừ trọng thần bình thường rất ít tiếp kiến người không có quan tước, Tam ca sợ là người đầu tiên đi! Cũng thế, dù sao đây là Tam ca muốn.

Hướng Hiền Viên Vinh Hi tạ lễ nạp thái, Hiền Viên Hạo Thành cùng Tô Mộ Tịch cùng nhau hơi hơi phúc thân với Hiền Viên Hạo Dạ. Tô Mộ Tịch nhìn hai người một cái, thân nhiên kêu lên: “Tịch nhi gặp qua hoàng huynh, hoàng tẩu.” Hai người chào, Tô Mộ Tịch nhận thứ Hoa Ngữ đưa lên: “Ngọc bội này là một đôi, Tịch nhi chúc hoàng huynh hoàng tẩu đầu bạc đến lão.” Ngọc kia đương nhiên thượng đẳng có tí lệ tốt nhất. So với trăm cái đưa Giả Như Lâm không biết tốt hơn bao nhiêu.

Giả Như Lâm tiếp nhận ngọc, vẻ mặt ghét bỏ liếc mắt, thứ tục khí như vậy đưa cho nàng làm gì, chỉ có vàng mới có thể thể hiện thân phận tôn quý của nàng. Tô Mộ Tịch làm như không thấy, Giả Như Lâm thường thức sao nàng không biết. Hiền Viên Hạo Dạ tiếp nhận ngọc, không nói bao nhiêu. Nàng thật sự hy vọng mình cùng Giả Như Lâm trăm đầu đến lão? Rõ ràng hần ưu tú hơn Hiền Viên Hạo Thành, vì sao trong mắt nàng chưa bao giờ có hần?

Tô Mộ Tịch đương nhiên không biết ý tưởng của hần, đưa xong đồ liền cùng Hiền Viên Hạo Thành đi đến bên người Hiền Viên Hạo Y. Hiền Viên Hạo Y đứng lên, hơi hơi phúc thân với hai người, vui vẻ nói: “Y nhi gặp qua nhị hoàng huynh nhị hoàng tẩu.” Tô Mộ Tịch sờ sờ đầu nàng, xuất ra sa y thêu tốt đã sớm vì Hiền Viên Hạo Y mà chuẩn bị: “Tiểu công chúa, đây là ta thêu riêng cho người, mặc vào nhất định sẽ tốt lắm.” Quả nhiên nhân tình Hiền Viên Hạo Y sáng lên: “Y nhi thích, nhưng Y nhi phải cao hơn chút nữa mới mặc được.”

Mấy người quý linh tinh càng ngày càng có thể nói, Giả Như Lâm nhìn mà trong lòng khinh bỉ. Hừ, giờ tốt thì có ích gì, về sau nàng làm hoàng hậu, còn phải lấy lòng những người này sao, hừ...

Cùng nhau dùng bữa sáng rồi đều trở lại cung của mình. Mọi người rời đi hoàng hậu liền cười nói: “Tô gia quả nhiên đều là người hiểu chuyện, ta thật vui về năm đó quốc sư chọn Tịch nhi mà không phải là cô gái nhà khác.”

Hiên Viên Vinh Hi gật đầu: “Trẫm cũng hiểu được.” Lúc trước tuy rằng ông đề Tô gia nhị công tử cưới Duyệt Tâm công chúa, nhưng trong lòng vẫn có chút kiêng kỵ Tô gia. Giờ buông xuống một nửa tâm: “Trẫm nên gặp Tô gia Tam công tử, lúc này hắn còn đưa thứ rất quan trọng cho trẫm.”

Chốc lát sau Tô Hồng Diệu đã đứng ở ngự thư phòng, nhìn thấy hoàng đế đi vào liền bình tĩnh thông dong thỉnh an: “Thảo dân Tô Hồng Diệu gặp qua Hoàng Thượng.” Hiên Viên Vinh Hi kinh ngạc nhìn nhìn Tô Hồng Diệu, quả nhiên là kỳ nhân, không dùng thân phận con của Tô Thanh Hiệp mà tự xưng: “Đứng lên nói đi! Không có người khác ở đây, không cần đa lễ.”

Tô Hồng Diệu bình tĩnh đứng lên: “Hoàng Thượng tìm thảo dân là vì chuyện chìa khóa đi!” Tô Hồng Diệu đi thẳng vào vấn đề, ở trước mặt hoàng thượng đưa giỡn tâm tư hắn còn chưa đủ tư cách, không bằng ăn ngay nói thật.

Hiên Viên Vinh Hi giật mình, đứa nhỏ này cũng quá trắng ra. Nhưng mà, hắn thích: “Đúng vậy, trẫm muốn hỏi ngươi một chút, ngươi đưa thứ đó cho trẫm có điều kiện gì sao?” Nếu không có Tô Hồng Diệu bày mưu đặt kế, Tịch nhi khẳng định sẽ không dám đem thứ quan trọng như vậy giao cho hắn.

“Có.” Tô Hồng Diệu cũng không từ chối gật gật đầu.

Nét mặt Hiên Viên Vinh Hi không thay đổi, nhưng trong lòng lại hơi hơi có chút thất vọng Tô Hồng Diệu, quả nhiên là có điều kiện, không biết là muốn quan hay muốn tước. Hiên Viên Vinh Hi cười nói: “Được, quả nhiên là người thần thần, ngươi nói, chỉ cần trẫm làm được, trẫm đáp ứng ngươi ba chuyện tuyệt không đổi ý.”

Quả thế, Tô Hồng Diệu cười cười quý xuống: “Hoàng Thượng, chuyện thứ nhất, thảo dân hy vọng dù là tình huống nào, vô luận Thành hoàng tử cùng Thành hoàng tử phi xảy ra chuyện gì. Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nương nương tuyệt sẽ không can thiệp vào chuyện của bọn họ. Cho dù Tịch nhi thương tổn Thành hoàng tử, các ngươi cũng không thể can thiệp, không thể để Thành hoàng tử nạp sủng phi thiếp thất.” Hoàng thất không phải người bình thường, nếu Tịch nhi bị uất ức Tô gia không thể xuất đầu vì nàng. Nhưng nếu dùng tài phú mà đổi quyền lợi này cho Tịch nhi, như vậy con đường của nàng sẽ dễ đi hơn rất nhiều. Hắn ca ca này có thể làm cho Tịch nhi cũng chỉ có chuyện này.

Điều kiện của Tô Hồng Diệu làm cho Hiên Viên Vinh Hi nhăn mày, Tô Hồng Diệu không cần quan không cần tước, chỉ vì muội muội. Nhưng nếu hắn đáp ứng rồi, hắn sẽ không thể xuất đầu cho Thành nhi: “Có thể đổi cái khác không? Hiện trạng của Thành nhi ngươi cũng biết.”

“Hoàng Thượng, thảo dân biết người thương Thành hoàng tử như châu như bảo. Nhưng thảo dân thương muội muội của mình sao không phải như vậy, thảo dân đề điều kiện này không vì cái gì khác, thảo dân chỉ muốn lúc Thành hoàng tử cùng Tịch nhi có mâu thuẫn, hắn có thể tự mình nghĩ biện pháp giải quyết. Như vậy cũng là một cơ hội giúp hắn trưởng thành, Hoàng Thượng cũng không có khả năng vĩnh viễn che chở hắn, không phải sao?” Thành hoàng tử không phải không tốt, nhưng hắn cũng sẽ có một ngày gặp đến nan đề, không thể cứ để Tịch nhi ra mặt. Hắn ích kỷ, Tịch nhi là một nữ tử, hắn không hy vọng muội muội thừa nhận nhiều trách nhiệm không thuộc về nàng.

Hiên Viên Vinh Hi trầm mặc trong chốc lát, đáp: “Ừ, điều kiện này trẫm đáp ứng, còn gì nữa?” Tô Mộ Tịch đối xử trân trọng với Thành nhi hắn cũng thấy, không có khả năng giả bộ, đã có tâm sẽ không nỡ thương tổn.

Tô Hồng Diệu cười cười, Tịch nhi a! Nhìn nha đầu muội về sau phải cảm tạ ta như thế nào: “Hoàng Thượng, điều thứ hai, xin người dùng bạc kia đến nơi nên dùng. Lợi nhuận hàng năm của hiệu buôn Tô gia ta sẽ cho người đưa đến quốc khố, số sách ta cũng sẽ để phụ thân giao vào cho Hoàng Thượng. Điều thứ ba thảo dân còn chưa nghĩ đến, thỉnh Hoàng Thượng đề thân suy nghĩ cẩn thận.”

Nhìn ánh mắt hắn không đổi, Hiên Viên Vinh Hi gật gật đầu: “Được, trẫm cũng đáp ứng ngươi, chỉ cần Tô gia không có mưu phản chi tâm, trẫm sẽ cam đoan Tô gia bình an, vô luận Tô gia các người hiền hách như thế nào.”

“Thảo dân tạ Hoàng Thượng.” Tô Hồng Diệu quý tạ, Hoàng Thượng có thể làm đến bước này đã là không dễ.

Tô Hồng Diệu hỏi Tô phủ không bao lâu, Hoàng Thượng liền hạ thánh chỉ khâm Tô gia là hoàng thượng. Chuyện Tô gia truyền khắp Hiên Viên hoàng triều, khiến cho các nơi ở Hiên Viên hoàng triều thảo luận nhiệt liệt, đủ bản đủ loại.

Tô gia sợ là không bao lâu sẽ trở thành tân chủ của Hiên Viên hoàng triều.

Tô gia sợ là không bao lâu sẽ bị hoàng đế thu thập.

Tô gia lấy được binh quyền sợ sẽ muốn tạo phản, hoàng triều thời tiết muốn thay đổi.

Hoàng Thượng già mà hồ đồ, vì đứa con ngốc mà cho Tô gia ân đức lớn như vậy.

Lời này rơi vào tai Hiên Viên Vinh Hi, hắn cười quái dị, Tô Hồng Diệu, ngươi nói ra điều kiện làm cho trẫm khó xử. Trẫm cũng không thể cho ngươi quá dễ chịu, ngươi vẫn là phải trâu làm ngựa kiếm bạc cho trẫm, hắc hắc...

Lời này rơi vào tai Tô Thanh Hiệp, hắn không khỏi suy nghĩ sâu xa, Hoàng Thượng càng ngày càng không thể nắm bắt, có phải hắn nên từ quan mang theo phu nhân đi du sơn ngoạn thủy hay không, miễn cho có ngày bị Hoàng Thượng giết chết.

Lời này rơi vào tai Tô Hồng Diệu, hần đang ăn lập tức nghẹn. Hoàng Thượng quá độc ác, không phải hần chỉ nói ra yêu cầu nhỏ nhỏ thôi sao? Tiết Văn Lan bên cạnh khách sáo liếc hần một cái: “Chàng đúng là luyện muối cuồng, chàng đề điều kiện làm một đứa con ông ta yêu nhất, thu thập chàng như vậy đã tốt lắm rồi, chàng vẫn nên kiếm nhiều bạc một chút để ông ta nguôi giận đi!” Tô Hồng Diệu đáng thương thở dài, Tịch nhi a, nếu có ngày Tam ca muối làm lụng vất vả mà chết, nha đầu muối nên vĩnh viễn nhớ kỹ ta.

Lời này rơi vào tai Tô Mộ Tịch. Đáng thương Tam ca nhà mình một hồi, Tam ca a huynh vẫn cố gắng kiếm nhiều bạc chút đi! Đờ cưới này là chính huynh tự đề ra. Đáng thương xong liền đề Hiên Viên Hạo Thành tiếp tục đọc thơ. Hiên Viên Hạo Thành đáng thương nhìn Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, Thành nhi có thể nghỉ ngơi một chút sao?”

“Không thể, tiếp tục đọc.”

“Vậy, vậy Thành nhi có thể nhận thưởng trước không?” Cái gọi là thưởng đó là ăn quà vặt.

Tô Mộ Tịch xấu hổ đỏ mặt: “Không...”

Hiên Viên Hạo Thành bĩu môi, bất mãn nói thầm, rõ ràng còn có, ô ô... Tịch nhi thật chán ghét...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Tô Mộ Tịch cùng Hiên Viên Hạo Thành thành hôn hơn một tháng, trong lúc này Hiên Viên Hạo Thành thích nhất là quần quít lấy Tô Mộ Tịch cho nàng hạnh phúc. Các cung nữ Thân Hi cung thấy nhưng không thể trách, chỉ cần vừa nghe Thành hoàng tử nói lời này đều đỏ mặt lui xuống. Tô Mộ Tịch có chút bất đắc dĩ, nam nhân quả nhiên đều giống nhau, vì làm chuyện đó đều là mặt dày mày dạn. Bất đắc dĩ thì bất đắc dĩ, nhưng vẫn không có biện pháp đối phó với bộ dáng đáng thương của Hiên Viên Hạo Thành.

Ngày này xuân đến dương quang, Tô Mộ Tịch cùng Hiên Viên Hạo Thành cảm quyền sách phơi nắng bên trong đình, Hoa Ngữ vui mừng đến hành lễ nói: “Tiểu thư, đại hỷ sự, Tô phủ cho người truyền tin nói ba vị thiếu phu nhân đều mang hi vọng, làm cho người ta vội báo hi với tiểu thư để ngài đình chút không khí vui mừng.” Tô Mộ Tịch đang muốn uống trà dừng một chút, phục hồi lại tinh thần, mừng rỡ, ba chị dâu đều có bầu, đây thật đại hỷ sự. Tô Mộ Tịch trở lại Đông điện bận việc một trận, để cho người ta tặng nhiều đồ bỏ thân đến Tô phủ.

Hiên Viên Hạo Thành mở to mắt vô tội ngồi ngốc, các chị dâu đều mang hi vọng? Vậy các nàng có phải giống mẫu hậu, trước to bụng, sau đó sinh đứa nhỏ như mẫu hậu sinh muối muối hay không? Nghĩ đến bộ dạng trước đây của muối muối, Hiên Viên Hạo Thành vui mừng. Lấy lại tinh thần đi đến bên người Tô Mộ Tịch, thanh thúy kêu lên: “Tịch nhi, Tịch nhi...”

Nghe được thanh âm của Hiên Viên Hạo Thành, bóng dáng bận rộn của Tô Mộ Tịch ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Hạo Thành: “Hạo Thành, làm sao vậy?” Người này, không phải là bị nàng gọi dậy quá sớm còn chưa tỉnh ngủ đi?

Hiên Viên Hạo Thành đỏ mặt, không phải nói thành thân sẽ có hài tử sao? Sao hần cùng Tịch nhi thành thân thật nhiều ngày mà Tịch nhi còn không có hoài thượng bánh bao sau đó mang thai? Chuyện này hần có phải hỏi vì sao hay không? Ủ, hần nên hỏi: “Tịch nhi, vì sao nàng còn không hoài thượng bánh bao?” Nói xong, đáng thương cúi đầu nói thầm: “Thành nhi cũng muốn có bánh bao giống muối muối trước đây.”

Hiên Viên Hạo Thành nói làm cho Tô Mộ Tịch giật mình, bắt đầu có chút suy nghĩ. Thời gian này nàng vẫn dùng được, nguyên nhân không muốn mang thai thứ nhất: nếu mang thai, Hiên Viên Hạo Dạ sẽ ra tay, nàng không nhất định có thể giữ được đứa nhỏ. Dù sao kiếp trước nàng không mang thai nên không thể phòng ngừa chu đáo.

Thứ hai, thân thể nàng giờ mới mười lăm tuổi, nếu xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn về sau chỉ sợ sẽ khó có thai nữa, cho nên nàng không dám mạo hiểm. Nàng chưa từng nghĩ tới Hạo Thành cũng vội vàng muốn có đứa nhỏ của chính mình như vậy, hoàng gia mười bốn năm tuổi làm phụ thân cũng chuyện thường. Được kia, nàng có nên uống nữa không? Lấy lại tinh thần hỏi: “Hạo Thành, chàng muốn làm cha sao?”

Hần muốn hài tử, làm cha, có phải giống phụ hoàng cùng Thành nhi hay không? Dùng sức gật gật đầu: “Thành nhi muốn làm cha.” Nếu Thành nhi có đứa nhỏ, hần cũng sẽ giống phụ hoàng bảo hộ hần mà bảo hộ đứa nhỏ của mình, không cho nó bị người khác bắt nạt. Hơn nữa đó là đứa nhỏ của hần và Tịch nhi, hần và Tịch nhi còn có thể chậm rãi nhìn nó lớn lên cưới vợ, như vậy tốt lắm.

Trong lòng Tô Mộ Tịch vừa động, ánh mắt có chút hồng hồng, có lẽ có đứa nhỏ như mình cùng Hạo Thành cũng không tệ. Đi đến bên người Hiên Viên Hạo Thành, nheo nheo mắt Hiên Viên Hạo Thành cười đáp: “Được, Tịch nhi để Hạo Thành làm cha...”

Hiên Viên Hạo Thành còn nghiêm túc nhìn Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi thật tốt, về sau, Thành nhi nhất định cố gắng không cho người bắt nạt con của Thành nhi. Con của Thành nhi và Tịch nhi, ha ha... Thật tốt.” Nói xong còn sờ bụng Tô Mộ Tịch: “Đứa nhỏ, con phải nhanh lớn lên, phụ thân chờ con nha.”

Tô Mộ Tịch cười gạt tay Hiền Viên Hạo Thành, cười mắng: “Đứa nhỏ bây giờ còn không ở trong bụng ta, Hạo Thành không được sờ loạn.” Người này, luôn có thể làm cho nàng dở khóc dở cười.

Hiền Viên Hạo Thành bị gạt tay ra, đáng thương nhìn Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, vậy đứa nhỏ ở đâu? Có cần Thành nhi làm gì hay không? Muốn Thành nhi đem cái gì nhét vào hay không? Bằng không sao lâu vậy nó vẫn không lớn?” Tô Mộ Tịch vừa nghe, đỏ mặt, nhét cái gì là cái gì, tên ngốc này... Trùng mắt nhìn Hiền Viên Hạo Thành một cái, Tô Mộ Tịch liền đi. Hiền Viên Hạo Thành vô tội sờ sờ đầu, Thành nhi có phải nói sai cái gì hay không? Bằng không vì sao Tịch nhi lại trùng hắc?

Ngày đó cùng Hiền Viên Hạo Thành nói chuyện, Tô Mộ Tịch nghĩ nghĩ. Không uống được nữa, gọi Hoa Ngừ cùng Xảo Tâm và Đinh mẹ tới, uống ngụm trà công đạo nói: “Mẹ, từ hôm nay trở đi trong Thần Hi cung không được dùng huân hương, các cung nữ cũng không được dùng. Còn có, để người ta quét tước hết Đông điện một lần, về sau, trừ ba người bọn người ra, bất luận kẻ nào cũng không thể tiến Đông điện tám cung một bước. Còn nữa, đồ ăn ta cùng Thành hoàng tử dùng, mặc dù là nước canh các người cũng phải kiểm tra cẩn thận.” Lúc trước mặc dù nàng không uống huyết yến Tống mẹ bụng tới, nhưng dựa vào hiểu biết người đứng sau Hiền Viên Hạo Dạ, nàng sẽ không chủ qua, cho nên hết thấy vẫn đề phòng trước cho thỏa đáng.

Ba người tuy rằng nghi hoặc Tô Mộ Tịch muốn làm cái gì? Nhưng vẫn không nhiều lời, hành lễ liền đi xuống. Ba người đi rồi, Tô Mộ Tịch trầm tư, giờ có phải nên thu thập Tống mẹ hay không. Nếu mang thai, Hiền Viên Hạo Dạ nơi đó đã như cá mất nước, có lẽ sẽ dùng phương thức trực tiếp nhất làm mình mất đi đứa nhỏ. Trừ khi trong lúc nàng mang thai xảy ra đại sự khiến bọn họ không rảnh bận tâm chuyện mình mang thai, nhưng mà là chuyện gì đâu?

Hiền Viên Hạo Thành đi đến thấy Tô Mộ Tịch buồn rầu, Tịch nhi đang lo lắng cái gì? Sợ hãi kêu lên: “Tịch nhi, nàng suy nghĩ cái gì? Có phải suy nghĩ chuyện đứa nhỏ hay không?”

Người này từ khi nào miễn cảm như vậy, Tô Mộ Tịch cười cười lên tiếng: “Không phải, Tịch nhi suy nghĩ sao Thành nhi lại trở về? Có phải làm cho Thái Phó giận không dạy nữa hay không?”

Hiền Viên Hạo Thành có chút thất vọng cúi đầu: “Mới không có, Thành nhi ngoan nhất, Thái Phó thích Thành nhi nhất.” Tịch nhi có chuyện vẫn không muốn nói với Thành nhi, là vì Thành nhi ngốc sao? Nhưng mà, vì Tịch nhi, hắn cố gắng nghe hiểu Thái Phó giảng khóa, cũng cố gắng cùng võ Trạng Nguyên học võ công. Có phải Thành nhi làm còn chưa đủ tốt hay không? Cho nên Tịch nhi mới không muốn nói chuyện với hắn.

Tịch nhi nhất định là vì chuyện đứa nhỏ mà phiền não, hoàng huynh muốn làm hoàng đế nhất định sẽ không để Thành nhi có đứa nhỏ, việc này không ai với hắn, nhưng hắn biết. Nhưng mà, hắn có biện pháp bảo trụ đứa nhỏ, Tịch nhi tin hay không? Ngang đầu, còn thật sự nói: “Tịch nhi, nàng để đứa nhỏ vào bụng đi, Thành nhi cam đoan với nàng, Thành nhi sẽ để đứa nhỏ bình an lớn lên, nàng phải tin tưởng ta.”

Hiền Viên Hạo Thành nói làm cho Tô Mộ Tịch sợ run một chút, hắn, làm sao biết mình lo lắng chuyện này? Nhưng Hạo Thành hiểu được thì sao, mặc dù nàng chưa làm mẫu thân, nhưng nỗi đau mất đi đứa nhỏ nàng không muốn ném thử: “Hạo Thành, Tịch nhi biết.”

Hiền Viên Hạo Thành ôm Tô Mộ Tịch vào trong lòng, vỗ lưng của nàng như dỗ đứa nhỏ: “Tịch nhi không sợ, không sợ... Thành nhi sẽ cố gắng biến mạnh để bảo hộ nàng cùng con của chúng ta...” Nghe giọng điệu non nớt của hắn, Tô Mộ Tịch vốn muốn cười nhưng nước mắt lại nhịn không được chảy xuống. Ngốc tử, ai muốn chàng bảo hộ ta, ta từng phát thệ sẽ bảo vệ chàng cả đời, chàng không thể giành với ta.

Hiền Viên Hạo Thành vội vàng lau nước mắt cho Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi đừng khóc, Thành nhi nói gì sai sao? Thành nhi sửa được không? Nếu Tịch nhi không thích đứa nhỏ Thành nhi cũng có thể không cần... Nàng đừng khóc...” Tịch nhi vừa khóc, tâm của hắn liền đau...

Tô Mộ Tịch đứng lên che lại cái miệng đang lải nhải của Hiền Viên Hạo Thành. Hiền Viên Hạo Thành mờ to mắt, đây là lần đầu tiên Tịch nhi chủ động ăn miếng của hắn. Vui vẻ lập tức ôm Tô Mộ Tịch vào trong lòng, biến bị động thành chủ động, Thần Hi cung xuân ý chính nùng.

Từ Kim cung, Hiền Viên Hạo Dạ nghe được tin tức từ Tô phủ truyền đến có chút ngồi không yên, cơ hội bọn họ chờ cuối cùng cũng đến. Giờ chỉ cần an bài tốt chuyện Quân phủ, như vậy mình sẽ là thái tử. Đến lúc đó chỉ cần kế hoạch thuận lợi tiến hành, vậy ngôi vị hoàng đế này sẽ là của mình. Không có Quân Mạc Sầu hắn vẫn có thể được Quân Vô Thường duy trì, đến lúc đó uất ức phải chịu đựng thời gian này hắn sẽ chậm rãi báo.

Hiền Viên Hạo Dạ chìm vào mộng đẹp được ngồi lên ngôi vị hoàng đế, Giả Như Lâm vào chất vấn nói: “Phu quân, vì sao chàng lại ra tay nặng với đại ca của ta? Vì tiện nhân Tô Mộ Tuyết kia sao, chính nàng làm, vì sao chàng lại đã thương ca ta, huynh ấy giờ... huynh ấy giờ...” Ca ca nàng bị Thành hoàng tử đá một cước nơi đó, giờ không thể nào nói ra. Cha nàng giận mà không dám nói gì, giờ đều sắp tức chết rồi, Giả gia chỉ có ca ca là con trai duy nhất, nếu bất lực vậy Giả gia không phải sẽ tuyệt hậu sao?

Hiền Viên Hạo Dạ nhìn Giả Như Lâm một cái, cười lạnh. Đá Giả Như Quân thành bất lực đã xem như nhẹ, hắn còn muốn giết Giả Như Quân. Mặc kệ Tô Mộ Tuyết tiến đến mức nào, hắn không thích đến bao nhiêu nhưng Tô Mộ Tuyết đã là nữ nhân của Hiền Viên Hạo Dạ hắn. Giả Như Quân là gan không nhỏ, dám ngỗ với Tô Mộ Tuyết, là gan hắn lại càng không nhỏ: “Đá hắn đã xem là nhẹ, người muốn bốn hoàng tử đưa hắn đến nha môn?”

Giả Như Lâm ngậm miệng, đứng vậy, Tô Mộ Tuyết nữ nhân dù sao cũng là nữ nhân của Dạ hoàng tử. Nhưng mà, nàng có gốc cũng biết, phụ thân keo kiệt bao che khuyết điểm, nếu đại ca thật sự bị hủy, phụ thân còn có thể dùng toàn lực duy trì Thành hoàng tử sao? Giả gia vô hậu, cha nhất định không muốn trèo rất cao. Nàng có nên nói chuyện này cho Dạ hoàng tử? Không, không được, nói cho Dạ hoàng tử mình sẽ hoàn toàn thất sủng. Chàng vốn sẽ không thích mình, nếu biết phụ thân không tận trung sẽ càng không sủng ái mình.

Cho nên, nàng không thể nói, lập tức cười đi đến bên Hiền Viên Hạo Dạ, vừa cười vừa nói: “Phu quân, thực xin lỗi, là Lâm nhi sai rồi, chàng tha thứ Lâm nhi được không.” Nói xong, gục vào trong lòng Hiền Viên Hạo Dạ.

Trong mắt Hiên Viên Hạo Dạ toát ra khinh bỉ nhưng không ngăn cản động tác của Giả Như Lâm. Nữ nhân ngu ngốc, còn muốn làm hoàng hậu, chỉ xứng là một thứ đồ chơi thôi. Hắn tuyệt không để ý chuyện đã thương Giả Như Quân, lại không biết việc này chôn xuống mầm tai họa không nhỏ cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Ngày kế, Hiên Viên Hạo Dạ đến ngự thư phòng đi thỉnh an Hiên Viên Vinh Hi, hành lễ đứng dậy liền lên tiếng nói: “Phụ hoàng, hoàng gia đệ tử trừ bỏ thái tử các hoàng tử thành thân phải rời cung, đây là quy củ. Nhi thần không dám tiếp tục ở tại Tử Kim cung, thỉnh phụ hoàng ban thưởng phủ đệ ngoài cung cho nhi thần.” Ở trong cung làm chuyện gì cũng bó tay bó chân, nếu xuất cung, hắn giấu lại gấp “nàng” thương lượng chuyện gì cũng sẽ phụng tiện hơn rất nhiều. Hơn nữa, hắn xuất cung Hiên Viên Hạo Thành cũng nhất định cũng phải xuất cung, đến lúc đó muốn an bài người đến quý phủ của hắn cũng dễ dàng.

Hiên Viên Vinh Hi trầm tĩnh nhìn không ra hi giận, một lát sau mới trả lời: “Khó được Dạ nhi nghĩ như vậy, nhưng việc này trăm đã thương lượng qua với các đại thần. Trẫm chỉ có người cùng Thành nhi là hai nhi tử, con nối dòng quá mức đơn bạc, xuất cung các người không ở bên người trẫm, khó tránh khỏi có chỗ sơ suất. Nếu có cái gì sơ xuất, đối với trẫm và với Hiên Viên hoàng triều mà nói đều không phải chuyện tốt, cho nên trẫm cùng các đại thần đã thương để các người phải tiếp tục ở trong cung.” Là phải mà không phải có thể.

Hiên Viên Hạo Dạ cúi đầu khẽ cắn môi, không dám nhiều lời, không khí nhất thời có chút trầm mặc. Một lát sau, Hiên Viên Vinh Hi mới lên tiếng nói: “Dạ nhi, tuổi của người cũng không nhỏ, từ ngày mai bắt đầu cùng trẫm vào triều học chính sự đi!” Làm ra quyết định này, Hiên Viên Vinh Hi phải nghĩ thật lâu mới quyết định.

Hiên Viên Hạo Dạ sợ run một chút, phụ hoàng đây là tán thành hắn sao? Lấy lại tinh thần tạ ơn: “Nhi thần tạ phụ hoàng, nhi thần nhất định sẽ tận tâm hết sức vì phụ hoàng vì thiên hạ dân chúng làm chút chuyện, thỉnh phụ hoàng yên tâm.” Thật tốt quá, chỉ cần lên triều còn sợ không có cơ hội mượn sức đại thần sao?

“Ừ, Dạ nhi có tâm là tốt rồi.” Nhưng mà tâm này, đừng dùng đến nơi không nên dùng.

Tô Mộ Tịch nghe được Hiên Viên Vinh Hi để Hiên Viên Hạo Dạ vào triều để ý chính sự mà sợ run một chút, kiếp trước lúc này Hiên Viên Hạo Dạ đã là thái tử, vào triều là đương nhiên. Nhưng kiếp này hắn còn không phải thái tử, không ngờ Hoàng Thượng vẫn làm ra quyết định như vậy. Nàng nhớ rõ mấy tháng sau Giang Nam sẽ xảy ra lũ lụt khiến dân chúng Giang Nam mất mùa, trôi giạt khắp nơi. Không đến hai tháng sẽ có rất nhiều người chết đói, sau còn xảy ra ôn dịch khủng bố, kiếp trước Hoàng Thượng phái Hiên Viên Hạo Dạ đi lo liệu. Nếu lần này Hoàng Thượng vẫn quyết định như vậy, nàng phải để người đứng sau Hiên Viên Hạo Dạ cũng đi theo, như vậy mình liền nhân cơ hội mang thai, khi bọn họ trở về đứa nhỏ đã sinh ra rồi, đến lúc đó bọn họ cũng không có cách làm gì được mình.

Nhưng mà, nàng nhớ rõ điều này hình như cũng không có nhiều tác dụng. Thiên tai lần đó làm cho Giang Nam chết hơn phân nửa người, Hoàng Thượng biết tin tức này vô cùng đau đớn bệnh không dậy nổi. Trận thiên tai đó Hiên Viên Hạo Dạ nuốt hơn phân nửa tiền dùng để thu mua lòng người, bằng không vì sao sau khi hắn trở về lại có không ít văn thần bắt đầu duy trì hắn? Nghĩ đến khả năng này, Tô Mộ Tịch nhất ngưng. Hiên Viên Hạo Dạ ngầm chiếm tiền trợ cấp thiên tai, dùng lý do này khẳng định có thể đẩy ngã hắn. Nhưng dân chúng là vô tội, không thể vì tư tâm của nàng làm cho thảm họa Giang Nam lại xảy ra. Việc này, nàng phải cân nhắc kỹ.

Lúc này, Hiên Viên Hạo Thành không biết chạy đi đâu đến, tiến đến trước mặt Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi...” Tiểu Linh Nhi nói, Giang Nam sắp xảy ra lũ lụt, đồng loại của nó đều bay đến nơi này. Lũ lụt hắn có nghe phụ hoàng nói qua, thực đáng sợ, nước lớn sẽ bao phủ hết thủy. Mọi người giống Thành nhi không thể bay, đến lúc đó sẽ chết rất nhiều người. Bọn họ không thể chết, phụ hoàng nói dân chúng Hiên Viên hoàng triều đều là con dân của ngài, con dân giống như Thành nhi là con của phụ hoàng, nếu chết rất nhiều Thành nhi, phụ hoàng nhất định sẽ thương tâm muốn chết. Nhưng việc này hắn không thể nói với phụ hoàng, bằng không phụ hoàng khẳng định sẽ mắng hắn ngốc. Tịch nhi tin tưởng hắn, cho nên hắn chỉ có thể nói với Tịch nhi, hơn nữa Tịch nhi thông minh, nàng nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp.

Tô Mộ Tịch bị kéo hồi, nhìn về phía Hiên Viên Hạo Thành, thấy hắn muốn nói lại thôi, hỏi: “Hạo Thành muốn nói cái gì?” Gần đây Hạo Thành rất dụng tâm thương công khóa, lúc này sao lại về sớm như vậy?

“Tịch nhi, nàng nói với phụ hoàng chuyển dân chúng Giang Nam đến hoàng thành được không?” Hoàng thành lớn như vậy, nhất định có thể ngủ rất nhiều người, cho dù Giang Nam bị nước lũ nhấn chìm dân chúng cũng sẽ không có việc gì.

Tô Mộ Tịch ngăn ra, không phải là Hạo Thành đã biết đi? Nhìn ánh mắt vô tội của Hiên Viên Hạo Thành nàng nghiêm túc hỏi: “Hạo Thành, có phải chàng biết Giang Nam sắp xảy ra lũ lụt hay không? Ai nói cho chàng?” Nàng biết là Giang Nam sẽ xảy ra lũ lụt là vì nàng trọng sinh. Mà Thành nhi từ đâu mà biết? Không phải là, Tô Mộ Tịch kinh ngạc nhìn Hiên Viên Hạo Thành.

Không hề tâm cơ gật gật đầu, lên tiếng trả lời: “Thành nhi biết, tiểu Linh Nhi nói, cho tới bây giờ tiểu Linh Nhi sẽ không gạt ta.” Nghe xong, Tô Mộ Tịch đến nhớ tới dị năng của Hiên Viên Hạo Thành, động vật vốn biết trước, đó là năng lực sinh tồn, hắn biết cũng không kỳ quái. Nhưng mà, Hạo Thành

như vậy không thể để Hiên Viên Hạo Dạ đã biết: “Hạo Thành, việc này chàng không thể cho bất luận kẻ nào biết, hiểu không?”

“Thành nhi biết, cho nên ta chỉ nói với mình Tịch nhi thôi.” Trước kia cung nữ và mẹ đều nói hấn là ngốc tử, hấn không muốn nói cho bọn họ, ngay cả Đĩnh mẹ đối xử tốt với hấn nhất cũng không biết đâu.”Phụt...” Tô Mộ Tịch cười nheo nheo mắt của hấn, người này còn rất khôn khéo! Biết việc này không thể nói cho người khác, nhưng mà nói dễ hơn lắm “Hạo Thành, chàng nghĩ mọi chuyện rất đơn giản, đòi người đến đây là không có khả năng.”

Hiên Viên Hạo Thành buồn rầu sờ sờ đầu: “Tịch nhi, chúng ta đi tìm quốc sư gia gia được không? Ông là người thông minh nhất Hiên Viên hoàng triều, nhất định sẽ có biện pháp, hơn nữa lời ông nói phụ hoàng nhất định sẽ tin tưởng.” Quốc sư gia gia thông minh nhất, bằng không ông làm sao có thể khiến phụ hoàng để Tịch nhi làm vợ hấn. Cho nên, tìm quốc sư gia gia nhất định đúng.

Mất Tô Mộ Tịch sáng ngời, đúng vậy, quốc sư nói Hoàng Thượng nhất định sẽ tin, bằng không mình sẽ không làm được hoàng tử phi. Ánh sáng trong mắt lại diệt, quốc sư đã mất tích nhiều năm, hoàng đế đều tìm không thấy ông, càng miễn bàn chính mình. Cười khổ một chút: “Hạo Thành, nhưng chúng ta tìm không thấy quốc sư gia gia, ông ấy ẩn nấp rồi.”

“Ai nói tìm không thấy, dùng cái này có thể tìm được.” Hiên Viên Hạo Thành giống sờ tiểu hài tử mà sờ sờ đầu Tô Mộ Tịch, xuất ra một cái hòm nhỏ, thả ong mật bên trong, lấy lòng cười nói với Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, dùng thứ này được, buổi tối quốc sư gia gia sẽ đến Thần Hi cung! Ông đến đây, Tịch nhi phải nói rất nhiều rất nhiều nha, chỉ cần nàng làm ông ấy cao hứng sẽ nói dùm chúng ta.”

Tô Mộ Tịch nhìn Hiên Viên Hạo Thành trong chốc lát gật gật đầu, trong lòng nghi hoặc, vì sao Hạo Thành có thể tìm được quốc sư? Theo nàng hiểu biết, quốc sư chỉ tiền nhiệm qua vài năm, đưa ra không ít đề nghị có lợi cho Hiên Viên hoàng triều, Hoàng Thượng có chút coi trọng ông. Nhưng quốc sư không ham thích quyền thế, nàng tiền cung không bao lâu, quốc sư liền thần không biết quỷ không hay tiêu thất, Hoàng Thượng phái nhiều người đi cũng không tìm được ông. Nhìn về mặt Hạo Thành vô tội, Tô Mộ Tịch nghĩ, quốc sư cùng Hạo Thành, rốt cuộc có cái gì sâu xa?

Đêm yên tĩnh, Tô Mộ Tịch lại không buồn ngủ, quốc sư thật sự sẽ đến sao? Hạo Thành đơn thuần đương nhiên sẽ không lừa nàng. Đợi thật lâu cũng không có động tĩnh, gặp Hiên Viên Hạo Thành ngủ cực trầm, người này sẽ không bị quốc sư...

Tô Mộ Tịch còn không nghĩ xong, một thanh âm bướng bỉnh liền truyền vào: “Ngươi nữ oa nhi này không nên loạn tưởng, ta chưa từng lừa tiểu tử ngốc này.”

Tô Mộ Tịch hoảng sợ, Hiên Viên Hạo Thành xoa xoa mắt, dùng một phát ngồi dậy kêu lên: “Quốc sư gia gia, người đã đến rồi.” Hai người mặc xong quần áo liền đi ra ngoài, Hiên Viên Hạo Thành vừa thấy y liền bổ nhào lên người y: “Quốc sư gia gia thật là lợi hại, càng ngày càng trẻ, thời gian này người đi nơi nào Thành nhi rất nhớ người.”

Hiên Viên Hạo Thành nhiệt tình như vậy, Tô Mộ Tịch bất đắc dĩ cười cười, quy củ hành lễ quốc sư: “Tịch nhi gặp qua quốc sư.”

“Vẫn là nữ oa nhi có lễ phép, không giống tiểu tử ngốc này, hừ hừ... Chỉ biết vượt mông ngựa.” Kỳ thật tâm rất hưởng thụ, quốc sư nói xong, đẩy Hiên Viên Hạo Thành ra, tiểu tử ngốc này nhớ y? Nhớ cái lông ấy! mỗi ngày ôm nữ oa nhi không biết vui về đến mức nào, hừ...

Tô Mộ Tịch lại hơi hơi phúc thân: “Quốc sư quá khen, hôm nay mạo muội tìm quốc sư tới là có việc muốn nhờ.”

Quốc sư khoát tay áo: “Ta biết các ngươi muốn cầu cái gì. Không cần nói, yên tâm đi! chuyện Giang Nam ta sẽ nói với tiểu tử hoàng đế kia.” Nói xong nghiêm túc: “Ngươi nữ oa nhi này kiếp trước chịu nhiều uất ức như vậy, khó được ngươi còn có tâm từ bi. Viên thuốc này lão nhân cho ngươi, đỡ phải tiểu tử ngốc này mỗi ngày nhớ thương. Ăn vào ngươi an tâm sinh hạ long tử cho tiểu tử ngốc này, lão nhân cam đoan ngươi không có việc gì.” Quốc sư nói xong lấy một cái túi ném vào tay Tô Mộ Tịch, lại cảnh cáo nói: “Ngốc tiểu tử, đối xử tốt với nữ oa nhi, bằng không lão nhân liền mang nàng đi, để ngươi tìm không thấy nàng.”

Hiên Viên Hạo Thành nhẹ nhàng đẩy quốc sư ra, ôm Tô Mộ Tịch vào trong lòng: “Không cho phép, Tịch nhi là thê tử của ta, ta đối xử với nàng tốt nhất, ai cũng không được mang đi, quốc sư gia gia cũng không thể.”

“Hê, ngươi đồ tiểu tử ngốc, nếu không có lão nhân, ngươi có thể lấy được nữ oa nhi sao? Vong ân phụ nghĩa...” Hai người làm cổ đầu vô mồm, Tô Mộ Tịch tại một bên sốt ruột không có cơ hội nói, nàng còn muốn hỏi hỏi quốc sư, vì sao y biết chuyện kiếp trước?

Hai người âm ỹ xong rồi, Tô Mộ Tịch muốn mở miệng: “Quốc sư...”

“Tốt lắm, nữ oa nhi cũng đừng hỏi nhiều, dù sao ngươi kiếp trước đều có kiếp quả. Nhưng mà, có thể gả cho Thành nhi người hết sức chân thành như vậy cũng là phúc khí của ngươi. An tâm sinh hạ đứa nhỏ, lão nhân cam đoan với ngươi ngươi nhất định sẽ không có việc gì, về phần Dạ hoàng tử các ngươi chính mình xử lý.” Nói xong, quốc sư giống một trận gió – chạy. Ôi, đều do kiếp trước lão nhân y bị người lừa, mê man tình lại hết thấy đều thay đổi không được. Cho nên a, làm lại một lần nữa, quá trình tuy rằng gấp ghe, chỉ cần kết quả đúng thì tốt rồi.

Tô Mộ Tịch tròn mắt há hốc mồm, quốc sư này cũng quá mơ hồ đi! Nàng nghĩ cái gì quốc sư cũng có thể đoán được. Hiên Viên Hạo Thành kéo Tô Mộ Tịch đang ngốc ra đến giường, lấy hòm trong tay Tô Mộ Tịch, mở ra lấy viên thuốc trắng nõn như ngọc phóng vào tay Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi nàng mau ăn, nàng mau ăn...” Giống như bảo bối, thế nào cũng phải cho vào miệng Tô Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch vừa há mồm, viên thuốc cũng đã trượt xuống yết hầu, chỉ để lại một mùi thơm thấm vào ruột gan. Gặp Tô Mộ Tịch ăn được, ánh mắt Hiên Viên Hạo Thành đều híp lại thành đường chỉ. Tịch nhi ăn được, đứa nhỏ của hấn nhất định không có việc gì, hấn đã nói hấn có biện pháp bảo hộ Tịch nhi cùng đứa nhỏ. Được đó thật trân quý, giờ Tịch nhi cũng ăn vào, Tịch nhi cùng đứa nhỏ đều bình an, người khác hạ độc cũng không sợ.

“Hạo Thành, thuốc này có ích gì sao? Sao chàng lại muốn ta ăn.” Nhìn Hiên Viên Hạo Thành sốt ruột, Tô Mộ Tịch hỏi.

“Bách hoa hoàn a, Tịch nhi ăn sẽ không sợ người khác hạ độc hại đứa nhỏ, hơn nữa khi Tịch nhi sinh đứa nhỏ cũng sẽ thực thuận lợi. Thuốc này là bảo bối của quốc sư gia gia, lần trước cho một viên vào miệng Thành nhi, Thành nhi đến giờ chưa từng sinh bệnh. Nhưng mà, quốc sư gia gia cho Thành nhi ăn rồi, Thành nhi cầu ông ta như thế nào cũng không chịu cho Tịch nhi một viên.” Nói xong, thật cẩn thận nhìn Tô Mộ Tịch. Hắn ăn trước, không thể cho Tịch nhi, Tịch nhi có tức giận hay không? Đều do quốc sư gia gia bất ngờ ném vào miệng hắn, làm hắn không có cơ hội cho Tịch nhi.

Tô Mộ Tịch từ khiếp sợ hoàn hồn, vỗ vỗ đầu Hiên Viên Hạo Thành: “Tịch nhi sao có thể trách chàng, Thành nhi đối xử với Tịch nhi tốt nhất.”

Hiên Viên Hạo Thành ôm Tô Mộ Tịch vào trong lòng, an tâm nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Một tháng sau, Hiên Viên Vinh Hi nghe xong quốc sư nói, tuy rằng nửa tin nửa ngờ nhưng cũng không dám lấy vạ dân ở Giang Nam hoài nghi quốc sư nói có thật hay không. Dem nửa bạc Tô Hồng Diệu giao lên quyết định dời dân chúng cùng thu mua lương thực, mà lần này, Hoàng Thượng khâm định khâm sai là hoàng tử Hiên Viên Hạo Dạ, mệnh Lễ bộ thượng thư Giả Nhữ Sinh đi trước. Ân Hiên Viên hoàng triều lễ chế, có hoàng tử xuất cung, công chúa hoàng tử khác nhất định phải đưa tiễn, ý dụ huynh đệ tỷ muội hòa thuận ý. Sáng sớm tiểu công chúa liền tới Thần Hi cung, Hiên Viên Hạo Thành cùng Tô Mộ Tịch thu thập xong, ba người liền đến cửa cung.

Hiên Viên Hạo Dạ đứng ở cửa cung vô cùng không vui. Giờ Giang Nam thời tiết khó chịu, phụ hoàng lại cho hắn đến Giang Nam di dân. Hắn cảm thấy kì thực không cần, lãng phí thời gian hắn mượn sức đại thần. Nhưng phụ hoàng hạ mệnh lệnh hắn cũng không dám nhiều lời, đành phải tòng mệnh. Lúc này nhìn thấy Hiên Viên Hạo Thành cùng Hiên Viên Hạo Y đi ra, tức giận lại xông lên. Bọn họ dựa vào cái gì có thể an an ổn ổn đứng ở trong cung? Mà chính mình phải đi Giang Nam, phụ hoàng thật là bất công.

Hiên Viên Hạo Thành cũng mặc kệ Hiên Viên Hạo Dạ nghĩ như thế nào, đi lên phía trước nói: “Hoàng huynh, xuất môn hết thấy cẩn thận. Tổng mẹ, người đi ra.” Hiên Viên Hạo Thành nói không chút sợ hãi, mặc cho ai nghe xong đều không thể hoài nghi. Tổng mẹ không hiểu ra sao đứng ra hành lễ, Hiên Viên Hạo Thành tiếp tục nói: “Hoàng huynh, Tổng mẹ là mẹ làm việc đặc lực nhất ở Thần Hi cung. Huynh tới Giang Nam Thành nhi có chút lo lắng, để Tổng mẹ chuẩn bị ăn, mặc ở, đi lại cho huynh được không?” trong lòng Hiên Viên Hạo Dạ cả kinh, Tổng mẹ rời đi Thần Hi cung sao được, lập tức nghĩ ra có cự tuyệt, không ngờ Hiên Viên Hạo Thành từng bước tiếp tục lên tiếng: “Hoàng huynh, đây là tâm ý của Thành nhi, huynh mang theo Tổng mẹ được không?” Nói xong, đáng thương nhìn Hiên Viên Hạo Dạ.

Không tốt, đương nhiên không tốt, vô cùng không tốt, nhưng mà không đợi Hiên Viên Hạo Dạ lên tiếng, Hiên Viên Vinh Hi đã lên tiếng trước: “Dạ nhi, tâm ý của Thành nhi người không thể cự tuyệt. Trẫm nhìn huynh đệ các người hòa thuận trong lòng cũng vui về.”

Hiên Viên Hạo Dạ giờ rất muốn đánh Hiên Viên Hạo Thành một chưởng, tức chết hắn. Nhưng mà đương nhiên hắn không dám, chỉ có thể giả cười lên tiếng trả lời: “Như thế, vì huynh tạ hoàng đệ có tâm.” Tổng mẹ này, không phải là bị tên ngốc phát hiện cái gì? Nhìn nhìn Hiên Viên Hạo Thành, vẫn là bộ dáng ngốc ngốc, nhìn ra cái gì hắn là không có khả năng lớn!

Hành động của Hiên Viên Hạo Thành làm cho Tô Mộ Tịch ở một bên cũng kinh sợ, Tổng mẹ là người của Hiên Viên Hạo Dạ, Hạo Thành cũng biết sao? Mọi người đều nghĩ sai rồi, kỳ thật không phải, Hiên Viên Hạo Thành nghĩ vô cùng đơn thuần. Tịch nhi không thích Tổng mẹ, nếu Tịch nhi có hài tử của Thành nhi, nhìn thấy người mình ghét trong lòng khẳng định sẽ không vui. Hơn nữa, Tổng mẹ luôn ở trước mặt Tịch nhi nói tốt cho hoàng huynh, hắn đều nghe được vài lần, Tổng mẹ thích hoàng huynh như vậy, để cho Tổng mẹ rời hoàng cung đi theo hoàng huynh tới Giang Nam thôi. Như vậy, không phải mọi người đều vui mừng sao?

Đoàn người còn nói chút lời khách sáo, Hiên Viên Hạo Dạ nhìn Tô Mộ Tịch bình tĩnh bên cạnh một cái, lúc này mới chậm rãi rời khỏi. Hiên Viên Hạo Dạ vừa đi, Tô Mộ Tịch liền cảm thấy choáng váng đầu óc vô lực, Hiên Viên Hạo Thành lập tức chú ý tới Tô Mộ Tịch khác thường: “Tịch nhi, nàng làm sao vậy? Có phải không thoải mái hay không?”

“Không... Không...” Tô Mộ Tịch lập tức ngã vào lòng Hiên Viên Hạo Thành.

“Tịch nhi, Tịch nhi...” Hiên Viên Hạo Thành sốt ruột hô vài tiếng, Tô Mộ Tịch cũng không lên tiếng trả lời.

Hoàng Thượng cùng hoàng hậu nghe tiếng, để Hiên Viên Hạo Thành mang Tô Mộ Tịch trở về Thần Hi cung, gọi Lưu thái y tới. Lưu thái y đi vào, đoàn người ở bên ngoài thất chờ. Không bao lâu, Lưu thái y đi ra, vẻ mặt vui mừng quý xuống: “Chúc mừng Hoàng Thượng hoàng hậu nương nương, Thành hoàng tử phi thân thể không lo ngại, là có thai hơn một tháng, là hi vọng.” Lưu thái y thật không ngờ, Thành hoàng tử này mặc dù ngốc chút, nhưng chuyện nên làm cũng sẽ làm, quả nhiên người không thể xem tướng mạo...

Các cung nữ, mẹ quý thân chúc mừng: “Chúng nô tỳ chúc mừng Hoàng Thượng, hoàng hậu nương nương.”

Hiên Viên Vinh Hi cùng Lâm Ánh Nguyệt thân phận tôn quý Đế hậu choáng váng trong chốc lát, lấy lại tinh thần vui vẻ hết biết, bọn họ có tôn tử, Thành nhi có đứa nhỏ, động phòng không cần bọn họ quan tâm. Hiên Viên Hạo Y ở một bên cười vui vẻ nhất, ha ha... Hoàng tẩu nhanh có như vậy, đều là công lao của nàng! Ha ha...

Một hồi lâu mọi người mới tỉnh tâm, hoàng hậu nương nương lên tiếng hỏi: “Luu thái y, vừa rồi Tịch nhi té xỉu, thân thể có gì không khoẻ sao? Muốn ăn lót dạ hay không?”

Luu thái y đáp: “Hồi hoàng hậu nương nương, Thành hoàng tử phi thân mình không ngại. Chỉ là, vừa rồi đứng dưới mặt trời lâu lắm, thời tiết lại nóng, thân khai phương thuốc Thành hoàng tử phi ăn vào sẽ vô sự.”

Lúc này Hoàng hậu nương nương mới yên tâm: “Làm phiền Luu thái y, Vận Nhiễm, đem ngọc như ý lần trước Duyệt quốc đưa tới thưởng cho Luu thái y. Luu thái y, về sau Tịch nhi ngườì toàn phụ trách, đợi Tịch nhi bình an sinh hạ thai nhi bản cung sẽ có thưởng lớn.” Hiên Viên Hạo Dạ mặc dù đã đi nhưng khó bảo toàn Đỗ Chính Tông cùng trưởng công chúa sẽ không hại Tịch nhi, cho nên, còn phải cẩn thận khắp nơi.

“Vâng, thần sẽ tận tâm tận lực, chắc chắn để Thành hoàng tử phi bình an sinh hạ long tôn.” Luu thái y biết hộ thai không phải là dễ làm, làm không tốt cả nhà đều bị giết. Nhưng mà, nghĩ đến chuyện huyết yển lần trước lại yên tâm không ít. Thành hoàng tử phi là người thông minh, hơn nữa tự có biện pháp bảo hộ, muốn hại nàng chỉ sợ cũng phải suy nghĩ kỹ.

“Ừ, làm phiền Luu thái y. Đúng rồi Luu mẹ, người mang vài người đến Tô phủ báo hi cho bọn họ.” Tô gia sợ cũng lo lắng việc này, không có cha mẹ nào không lo con mình chịu uất ức. Vương Hương Tú cùng Tô Thanh Hiệp dạy Tịch nhi tốt như vậy, nàng hẳn nên cảm tạ bọn họ, không để bọn họ quá lo lắng mới đúng.

Lúc này, Hiên Viên Hạo Thành còn ngây ngốc ngồi bên giường, một bàn tay lôi kéo Tô Mộ Tịch. Tay kia thì muốn đập lên bụng Tô Mộ Tịch, lại sợ ả hồng hài tử bên trong cho nên tay vẫn cứng ở đó không dám động, bộ dáng kia, miễn bàn bồi rồi bao nhiêu. Tịch nhi mang thai, trong bụng có hài tử, hi hi... không bao lâu sẽ có đứa nhỏ gọi hẳn là cha gọi Tịch nhi là nương, nghĩ như vậy, Hiên Viên Hạo Thành cảm thấy thật tốt...

Tô Mộ Tịch ngủ một hồi lâu mới tỉnh lại, gặp Hiên Viên Hạo Thành giờ một bàn tay buồn cười như vậy, kỳ quái: “Hạo Thành, chẳng giờ tay cao như vậy làm gì? Muốn lấy gì sao?”

Lúc này Hiên Viên Hạo Thành mới từ ngây ngô lấy lại tinh thần, đáng yêu sờ sờ đầu đáp: “Tịch nhi, Thành nhi muốn sờ sờ hài tử ở trong bụng Tịch nhi, nhưng mà, Thành nhi sợ ả hồng nó.” Nói xong, đáng thương nhìn Tô Mộ Tịch, hẳn rất muốn sờ sờ...

Đối với thân thể của chính mình, Tô Mộ Tịch có để ý, nhưng nguyệt sự mới ngừng một tháng nàng cũng không dám xác định, chẳng lẽ vừa rồi nàng té xỉu Thái y đã muốn xác nhận. “Hạo Thành, có phải Thái y nói Tịch nhi có thai hay không?” Hiên Viên Hạo Thành gật gật đầu, nhất thời Tô Mộ Tịch bị mừng như điên vây quanh, đặt tay lên bụng, nàng sắp làm mẫu thân. Đứa nhỏ, con nhất định phải bình an sinh ra, nương nguyện ý mất đi tất cả để bảo vệ con, sống hai thế, lần đầu tiên Tô Mộ Tịch có tâm tình như vậy.

Kéo tay Hiên Viên Hạo Thành phóng tới bụng, Tô Mộ Tịch không nói gì, ánh mắt hồng hồng lại mang ý cười nhìn Hiên Viên Hạo Thành. Hạo Thành cùng đứa nhỏ, đều là kiếp trước nàng mất đi. Hạo Thành, lúc này đây, ta nhất định sẽ vì chàng sinh hạ rất nhiều hài tử đáng yêu, cùng chàng an an ổn ổn tiêu sái cả đời.

Hiên Viên Hạo Thành muốn rút tay về lại bị Tô Mộ Tịch kéo lại, khó xử bồi rồi hỏi: “Tịch nhi, sẽ không ả hồng hài tử ở bên trong chứ? Nó rất nhỏ, giờ còn không được như muội muội trước đây đâu, Thành nhi sợ.” Nghĩ đến cánh tay cánh chân nhỏ xíu của muội muội lúc sinh ra, mềm nhũn, hẳn cũng không dám dùng sức. Càng đừng nói, hài tử bây giờ còn không được như lúc muội muội sinh ra.

Tô Mộ Tịch nhéo nhéo mặt Hiên Viên Hạo Thành, dờ khóc dờ cười lên tiếng trả lời: “Hạo Thành đừng sợ, hài tử ở trong bụng Tịch nhi có Tịch nhi che chở, sẽ không yếu ớt như vậy.” ả hồng? Người này, xem bụng của nàng là giấy sao.

Được Tô Mộ Tịch khẳng định, lúc này Hiên Viên Hạo Thành mới nhẹ nhàng sờ sờ bụng Tô Mộ Tịch, sờ soạng trong chốc lát nghi hoặc than thở: “Hài tử, lúc nào con mới ra đây?”

Tô Mộ Tịch gọi khoe môi cười cười, người này vừa rồi xử lý Tổng mẹ, nàng còn tưởng rằng hẳn đột nhiên thông suốt. Không ngờ lúc này vẫn ngốc như vậy, nhưng mà, nàng thích Hạo Thành ngốc như thế. Như quốc sư nói, Hạo Thành có thứ đáng trân quý nhất, đó là tình cảm hết sức chân thành.” Qua hai tháng nữa hài tử mới có thể chậm rãi động, Hạo Thành phải đếm kỹ từng ngày đó!”

“Ừ, Thành nhi sẽ ội ngoan ngoan đếm...”

Thần Hi cung, Giả Như Lâm quét hết mọi thứ trên bàn xuống đất, sắc mặt tức giận đến trắng bệch. Vì sao? rõ ràng nàng thành thân với Dạ hoàng tử trước, nhưng nàng dùng hết biện pháp cũng không thể mang thai. Mà Tô Mộ Tịch lại dễ dàng có có bầu, giờ toàn bộ hoàng cung đều xem nàng ta là bảo bối, quả nhiên là tiện nhân bại hoại. Giờ đặc ý cái gì? Thành hoàng tử là ngốc tử, khó đảm bảo sẽ không sinh một tên ngốc, hừ... đáng giận là hai tiện nha đầu bên người Hiên Viên Hạo Dạ lại dám có bầu, các nàng bỏ lên giường Dạ hoàng tử khi nào? Tức chết nàng, hai tiện nhân kia thật không biết xấu hổ. Nàng cẩn thận suy nghĩ, như thế nào thu thập hai tiện nhân kia?

Vì mẹ lạnh lùng nhìn Giả Như Lâm nổi điên, nữ nhân ngốc đại đột muốn chết. Không có mẫu gia cường thế, lại không có thủ đoạn còn vọng tưởng Dạ hoàng tử độc sủng, không biết lượng sức. Dùng ánh mắt sai sử hai nha hoàn bên cạnh, Vì mẹ liền rời khỏi nội điện. Tô Mộ Tịch sao có thể mang thai? không phải Tổng mẹ đã thề son sắt nói kế hoạch thành công sao? Không được, việc này phải mau bẩm báo cho chủ nhân.

Rất nhanh, Vì mẹ liền chuyển tin tức đưa đến lỗ tai “nàng”. Nữ tử vừa nghe tin tức liền biết kế hoạch của Tổng mẹ thất bại, hàn quang trong mắt ngưng

lại, đồ vô dụng, giữ để làm gì? Gọi người đưa tin cho Hiền Viên Hạo Dạ, để Tống mẹ chết ở Giang Nam, không cho phép nàng trở lại.

Nhìn sắc mặt nữ tử vụn vụn, nam tử đứng ở bên cạnh nhìn thật lâu mới lên tiếng: “Sur muội, sao muội phải làm như vậy? Dạ nhi là con thân sinh của hân, cho dù hân không để Dạ nhi làm hoàng đế cũng sẽ không bạc đãi Dạ nhi.” Tiếp tục nữa sẽ chết bao nhiêu người vô tội? Hơn nữa, nếu kế hoạch bọn họ thất bại, đến lúc đó, Dạ nhi cùng Trọng Ảnh môn sẽ có kết cục thế nào? Hân có chút không dám tưởng.

Nữ tử vừa nghe nam nhân nói, mắt oán hận nhìn ngoài cửa sổ, thật lâu sau mới sâu kín trả lời: “Sur huynh, ta chỉ giúp Dạ nhi đoạt lại thứ thuộc về hân. Ngồi vị hoàng đế vốn là của hân, không có Lâm Ánh Nguyệt, Đỗ Chính Liên ta cùng Dạ nhi cần gì đi đến bước này. Không có Lâm Ánh Nguyệt ta sẽ là hoàng hậu, Dạ nhi là thái tử. Giờ hết thấy đều bị đoạt đi rồi, chỉ cần Dạ nhi chiếm được ngôi vị hoàng đế, ta tất nhiên muốn cho Lâm Ánh Nguyệt cùng nghiệt chủng nàng sinh hạ đều chết không từ tế. Nếu sur huynh không muốn giúp ta, như vậy, ta chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp, nhưng dù chết ta cũng phải đấu đến Lâm Ánh Nguyệt không chết không ngừng.” Bị đoạt ngôi vị hoàng hậu, ngôi vị thái tử của Dạ nhi, còn mấy năm nay không thể lấy chân diện mục mà sống, cùng thống khổ không thể nhận thân nhân, nàng đều phải tính lên đầu Lâm Ánh Nguyệt cùng Hiền Viên Vinh Hi, nàng nhất định phải để bọn họ đều chết không được từ tế.

Lãnh Kỳ Duệ kinh ngạc nhìn Đỗ Chính Liên bị cừ hận không chế, không khỏi hoài nghi, lúc trước hân vì tư tâm cứu sur muội, có phải làm sai hay không? Để Lâm Ánh Nguyệt làm hoàng hậu là năm đó tiên hoàng hạ ý chỉ, có quan hệ gì đến Lâm Ánh Nguyệt? Về phần Hoàng Thượng bắt công, yêu một người vốn là vậy. Hơn nữa, nếu không phải sur muội muốn hạ động Lâm Ánh Nguyệt, Hoàng Thượng sao có thể tuyệt tình đến vậy.

Trước kia, hân nghĩ yêu một người không chiếm được là thống khổ. Cũng không ngờ, người yêu tại trước mặt, nhưng nàng lại hận cả Hiền Viên hoàng triều, cảm giác càng đau lòng. Thôi, cứ đều cứu, có thể không giúp nàng sao? “Sur muội muốn ta làm gì?”

“Sur huynh, ta biết thuật dịch dung của huynh là thiên hạ đệ nhất, sur muội cầu huynh dịch dung thành Quân Vô Thường, thay Dạ nhi cầu Hoàng Thượng thái tử vị.” Không có Quân Mặc Sâu, nàng có biện pháp làm cho “Quân Vô Thường” duy trì Dạ nhi.

Lãnh Kỳ Duệ gật gật đầu: “Chuyện này ta sẽ xử lý, chuyện Tô Mộ Tịch muội định làm gì? giờ nàng mang bầu, Thần Hi cung sẽ tăng tăng trấn, muội muốn phá thai, chỉ sợ là không có khả năng.” Lãnh Kỳ Duệ nói lời này là không muốn Đỗ Chính Liên lấy thân phạm hiểm, tuy rằng nàng cũng học xong thất bát phần thuật dịch dung, nhưng tiến Thần Hi cung vẫn vô cùng nguy hiểm.

Đỗ Chính Liên cười lạnh nói: “Sur huynh, ta sẽ không ngu như vậy, ta đã sớm nghĩ tốt. Khương Thái Hậu đã qua đời, không phải có một ca ca kêu Khương Minh sao? Khương thị gia tộc tuy rằng không huy hoàng hiển hách bằng trước, nhưng nói thế nào cũng là hoàng thân. Chỉ cần đưa ra yêu cầu, Hiền Viên Vinh Hi khẳng định sẽ không cự tuyệt.”

Lãnh Kỳ Duệ thăm thán tâm kế của Đỗ Chính Liên, ngay cả Khương gia nàng đều tính kế đến, nhìn không được tò mò rốt cuộc nàng muốn làm thế nào? Hỏi: “Sur muội, chừng nào thì muội liên hệ đến Khương gia? Hơn nữa, bọn họ cùng Thần Hi cung có quan hệ gì?”

Đỗ Chính Liên đã sớm tính tốt đường khi Tống mẹ không thành công. Khương gia là một quân cờ nàng đã sớm tính kế: “Khương Minh có nhất phòng thiếp thất, có chút được sủng ái, sinh một thứ nữ tuy rằng không thông minh, nhưng Khương Minh sủng còn hơn đích nữ, được nhận là con Khương phu nhân. Lợi dụng nàng trừ bỏ Tô Mộ Tịch cùng đứa nhỏ trong bụng, nàng ta sẽ thành Thành hoàng tử phi, người nói chuyện này nàng có làm hay không? Hơn nữa, thân phận vị thiếp kia của Khương Minh ta rất rõ, các nàng sẽ dễ làm chuyện.” Hai năm trước, nàng từng tiến vào Khương phủ, thứ nữ kia nàng gặp qua. Nhìn vóc dáng yêu, kì thực là kẻ có tâm kế. Kẻ đơn mẹ cả tận tâm phụng dưỡng, lúc này mới được Khương phu nhân cho phép được danh nghĩa con mẹ cả, bằng không Khương phu nhân có nữ nhi, còn nhớ đến đích nữ làm gì. Nàng vào cung dùng tâm kế, Hiền Viên Hạo Thành này chỉ sợ không trúng chiêu cũng không được.

“Sur muội quyết định là tốt rồi, ta đi trước chuẩn bị.” Hân làm sao có thể yêu nữ nhân như vậy? Trong mắt hiện lên một bóng dáng tuyệt mỹ, trong lòng có chút chần chờ, hân chấp nhất có phải sai lầm rồi hay không?

Ánh mắt Đỗ Chính Liên chợt lóe, từ phía sau ôm lấy Lãnh Kỳ Duệ: “Sur huynh, huynh giúp ta được không? Liên nhi đáp ứng huynh, chỉ cần Dạ nhi chiếm được ngôi vị hoàng đế, ta sẽ cùng huynh lưu lạc giang hồ, huynh chờ Liên nhi một chút được không?” Giọng nói hoàn toàn bất đồng vừa rồi, nhu nhược lại khẩn cầu. Đỗ Chính Liên diễn màn này là vì nàng nhận ra Lãnh Kỳ Duệ có chút dao động. Chỉ có thể sử xuất kế vây khốn hân, nếu không có Trọng Ảnh môn duy trì, mình cùng Dạ nhi cần bàn nửa bước cũng khó đi. Trọng Ảnh môn tuy rằng chỉ có mười người, nhưng người người đều là cao thủ dịch dung, thiếu bọn họ thì làm thế nào khống chế Hiền Viên hoàng triều đại thần?

Lúc này cảm xúc trong óc Lãnh Kỳ Duệ loạn thành một đoàn, xoay người ôm Đỗ Chính Liên vào trong ngực. Hân đòi này liền rơi vào tay nữ nhân ngoan độc: “Liên nhi, ta sẽ chờ muội.” ánh mắt Đỗ Chính Liên trong lòng hân lạnh như băng, Dạ nhi thành hoàng đế, ta là Thái Hậu, làm sao có thể cùng người lưu lạc giang hồ? Đừng có ngu. Nhưng mà, người nằm mộng mới có thể hoàn thành giấc mộng của ta không phải sao?

Thần Hi cung, lúc này Hiền Viên Hạo Thành hóa thân làm tiểu nô lệ bụng một chén tổ yến vào nội điện: “Tịch nhi, Tịch nhi...” Tô Mộ Tịch đang xem sách lười biếng ngẩng đầu: “Làm sao vậy?”

“Tịch nhi nàng mau tới uống tổ yến, đây là mẫu hậu để người ta hâm nha!” Hiền Viên Hạo Thành thật cẩn thận bụng tổ yến đến trước mặt Tô Mộ Tịch để nàng uống. Mang thai hơn hai tháng, Tô Mộ Tịch thật không có nôn nghén. Nhưng mà, mỗi ngày hoàng hậu nương nương đều để nàng uống mấy thứ bổ thân, nàng cảm thấy giờ mình nhìn đã ngấy. Tuy rằng hoàng hậu nương nương để nàng uống đại bộ phận bị nàng buộc Hiền Viên Hạo Thành uống.

“Khụ... Hạo Thành a!” về mặt Tô Mộ Tịch không có ý tốt mà nhìn Hiền Viên Hạo Thành cười.

Hiền Viên Hạo Thành không rõ, tuy rằng cảm thấy Tịch nhi cười là lạ, mắt to sáng ngời vẫn tín nhiệm nhìn Tô Mộ Tịch, hỏi: “Tịch, Tịch nhi, làm sao vậy?”

Ánh mắt Tô Mộ Tịch vòng vo chuyển, học Hiên Viên Hạo Thành làm nũng đáng thương chu miệng: “Hạo Thành, chàng giúp Tịch nhi uống tổ yến được không?”

Kiên định lắc đầu: “Không được, mẫu hậu nói đây là chuẩn bị cho nàng, Thành nhi không thể uống.” Mẫu hậu nói, Tịch nhi uống thứ này thì đứa nhỏ trong bụng mới có thể mập mạp .

Lôi kéo ống tay áo Hiên Viên Hạo Thành lắc lắc, tiếp tục làm nũng: “Nhưng mà, hài tử trong bụng Tịch nhi nói không muốn uống, cho phụ thân uống . Có phải chàng không thích Tịch nhi cùng bánh bao hay không, cho nên mới cứng rắn muốn Tịch nhi uống...” Nói xong, Tô Mộ Tịch ôm bụng đáng thương nhìn Hiên Viên Hạo Thành.

Hiên Viên Hạo Thành nóng nảy, lau nước mắt cho Tô Mộ Tịch đáp: “Tịch nhi đừng khóc, Thành nhi uống... Thành nhi lập tức uống...” Nói xong, huyền thuyên vãi câu liền uống xong tổ yến. Tô Mộ Tịch vừa lòng gật gật đầu, ừ, không sai, lần sau tiếp tục dùng chiêu này lừa Hiên Viên Hạo Thành uống mấy thứ này. Đáng thương Hiên Viên Hạo Thành, cứ như vậy bất tri bất giác bị Tô Mộ Tịch tính kế.

Đang muốn tiến nội điện Hiên Viên Hạo Y lắc lắc đầu, hoàng huynh nhà nàng đời này nhất định bị hoàng tẩu ăn gât gao. Nhưng mà nghĩ đến mục đích hôm nay đến, Hiên Viên Hạo Y đi vào kêu lên: “Hoàng huynh, hoàng tẩu.”

Tô Mộ Tịch nhìn Hiên Viên Hạo Y, lên tiếng trả lời: “Tiểu công chúa sao lại đến đây? Lúc này không phải hẳn là tại Quan Sư cung sao?”

Nghe Tô Mộ Tịch hỏi, Hiên Viên Hạo Y có chút chần chờ , vừa mới nghe được chuyện hẳn nên nói với hoàng tẩu đi? Nghĩ nghĩ đáp: “Hoàng tẩu, không có việc Y nhi không thể tới Thần Hi cung sao.”

“Nha đầu muội kia, cái miệng nhỏ nhắn càng ngày càng không buông tha người, biết rõ ta không phải ý này.”

Hiên Viên Hạo Y cười cười, lên tiếng trả lời: “Cũng không có gì. Khương phu nhân tiến cung gặp mẫu hậu, nói muốn để nữ nhi nhà nàng tiến cung học lễ nghi, ta thấy không có chuyện gì liền đi ra . Nói đến nữ nhi nhà nàng, ta cảm thấy tò mò . Rõ ràng nói là có chút ngơ ngác ngây ngốc , nhưng có thể khiến Khương phu nhân lấy danh nghĩa vì đích nữ, Khương phu nhân còn yêu thích nàng. Bản công chúa muốn nhìn một chút nữ nhi này đáng yêu đến mức nào mới có thể làm Khương phu nhân thích như vậy.” Nói đến đây, hoàng tẩu hẳn là hiểu rõ. Khương gia diễn màn này sợ không chỉ đơn giản tiến cung học lễ nghi! Hiên Viên Hạo Dạ giờ không trong cung, khẳng định là hướng về phía hoàng huynh.

Ánh mắt Tô Mộ Tịch lóe lóe, cười nói: “À, có chuyện này...” Khương gia, nàng rất ít chú ý, không biết nhà bọn họ muốn xướng diễn màn gì?

“Đúng vậy, Y nhi cảm thấy kỳ lạ, nhưng một thứ nữ ghi tạc danh nghĩa mẹ cả. Còn có thể làm Khương phu nhân tự mình đến chỗ mẫu hậu, mặt mũi cũng thật không nhỏ!” Hiên Viên Hạo Y có chút tâm tư hơn người cùng tuổi, kỳ quái trong đó nàng cũng nhìn ra không ít. Người khác có liên quan gì đến Hiên Viên Hạo Y năng, đời này nàng chỉ nhận Tô Mộ Tịch làm hoàng tẩu.

Tô Mộ Tịch cười cười: “Tiểu công chúa lo lắng cái gì? Tiến cung không phải sẽ biết sao? Hơn nữa, Khương gia này dù sao cũng là hoàng thân, cô nương kia tốt xấu coi như là đích nữ, Khương phu nhân muốn cho nàng tiến cung học quy củ cũng là đương nhiên. Chúng ta ở trong cung, không thiếu nhất đó là mẹ dạy lễ nghi.”

“Hoàng tẩu nói cũng đúng, nếu kia cô nương muốn học. Đến lúc đó ta cho Quế mẹ cùng Dung mẹ đi dạy nàng, không đến ba tháng, cam đoan nàng học được tất cả lễ nghi của Hiên Viên hoàng triều.” Hiên Viên Hạo Y cười đến vô cùng sáng lạn, đồng tình với người không hay ho kia muốn chết.

Hiên Viên Hạo Thành bụng bát đi ra ngoài, trong lòng hơi sợ , mỗi lần muội muội cười vui vẻ như vậy trong cung liền có người gặp tai ương.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Tô Mộ Tịch mang thai ba tháng thì bụng bắt đầu lộ ra, ngoại trừ việc bị ngứa lúc trước thì thân thể cũng không có gì đáng lo ngại . Tô Mộ Tịch cảm thấy không có gì, nhưng Hiên Viên Hạo Thành rất nôn nóng, trừ bản thân hẳn ra, bất luận kẻ nào cũng không được đến gần Tô Mộ Tịch . Có người tới gần một chút sẽ bị hất đẩy ra, nói là sợ bọn họ chạm vào thì sẽ làm mất đứa nhỏ bên trong bụng Tô Mộ Tịch . Mỗi lần Tô Mộ Tịch nghe hẳn dùng thanh âm non nớt để giảng đạo lý cho người khác, nàng vừa thấy buồn cười vừa cảm động .

Ngày hôm đó, khí trời vẫn rất nóng, Tô Mộ Tịch cùng Hiên Viên Hạo Thành ngồi ở trong đình lí . Hiên Viên Hạo Thành gật gù đắc ý đọc thơ, thỉnh thoảng Tô Mộ Tịch kiểm tra một hai câu, trong đình lí tan ra một bầu không khí vừa ấm áp lại yên bình . Một cô nương xinh đẹp theo phía sau nàng là một nha hoàn thông minh, nha hoàn nhìn cảnh tượng trong đình lí lên tiếng : “ Tiểu thư, người không qua thỉnh an Thành hoàng tử sao ? Thật vất vả hai má mới cho nghỉ ngơi một chút, lần sau nhất định không có cơ hội .”

Cô nương này là người mà Khương phu nhân vào cung thỉnh cầu mấy lần, hoàng hậu nương nương mới cho phép tiến cung học lễ nghi – Khương Ngọc

Lộ, lúc này khuôn mặt phẫn nộ tràn đầy hăm dọa nhìn hướng đình lí, Thành hoàng tử đối với hoàng tử phi thật tốt, nhưng bọn họ không thích mình thì sao ? Bất an hỏi : “ Tiểu Thanh, người nói Thành hoàng tử và Thành hoàng tử phi có ghét ta không? Người xem bộ dáng ta ngốc nghếch thế này .” Nói xong, khuôn mặt phẫn nộ lo lắng cúi thấp, nhìn rất là đáng thương .

“ Tiểu thư của ta tốt như thế, bọn họ nhất định sẽ thích người, không phải ở Khương phủ mọi người đều coi người là bảo bối bảo vệ người trong lòng bàn tay sợ người chịu ủy khuất sao .” Tiểu Thanh đối với tâm tư của tiểu thư hiểu rất rõ, lão gia hơn năm mươi tuổi thì tiểu thư mới ra đời, hơn nữa di nương lại được sủng ái, chính mình lại luôn giả bộ, nên mới có thể trở thành nữ nhi trên danh nghĩa của phu nhân . Quan trọng nhất chính là tiểu thư nhìn như ngốc nghếch đáng yêu, thực ra làm chuyện gì đều có kế hoạch rõ ràng . Nhìn bộ dáng Thành hoàng tử cưng chiều hoàng tử phi, chuyện tiểu thư nghĩ muốn phá hoại tình cảm của bọn họ quả không dễ dàng . Nhưng tiểu Thanh cũng nguyện ý giúp đỡ nàng, tiểu thư là giả ngốc, nhưng Thành hoàng tử lại ngốc thật, có thể biết cái gì là yêu sao ? Nếu tiểu thư thuận lợi trở thành hoàng tử phi, không phải chính mình sẽ được thả tự do sao ? Đến lúc đó nàng cũng vừa tròn hai mươi tuổi cũng có thể tìm được một gia đình tốt để gả đi, không cần nhìn sắc mặt nhà chồng mà sống .

“ Tiểu Thanh, người thật lạnh lợi hoạt bát, không giống ta ngốc nghếch không biết lấy lòng người khác .” Dứt lời, Khương Ngọc Lộ còn thẹn thùng đỏ mặt, bộ dáng kia quả thật điềm đặn đáng yêu, nam nhân bình thường thấy nhất định sẽ đem nàng nâng niu trong lòng bàn tay . Đáng tiếc, đáng tiếc a ! Hiên Viên Hạo Thành không phải nam nhân bình thường nha .

“ Tiểu thư, người làm sao có thể nói mình như vậy ? Ở trong lòng tiểu Thanh tiểu thư là tốt nhất, người nhanh đi thỉnh an Thành hoàng tử đi !” Tiểu Thanh nói xong liền đỡ Khương Ngọc Lộ đi đến đình lí . Dù chủ tử của nàng có như thế nào, thì nàng cũng phải nịnh bợ chút không phải sao ?

Tô Mộ tịch đang muốn bùng trà lên uống thì tay hơi dừng lại một chút, đúng là cô nương này chạy đến đây, có thể ung dung cùng thuộc hạ chạy tới nơi này là gan cũng không nhỏ . Nàng thật muốn biết, vì sao Khương Ngọc Lộ có thể từ vị trí thứ nữ mà trở thành nữ nhi trên danh nghĩa của Khương phu nhân, Tô Mộ Tịch nâng tách trà lên, nhẹ nhàng uống một ngụm .

Khương Ngọc Lộ đi vào đình, sợ hãi tiến lên hành lễ : “ Ngọc Lộ thỉnh an Thành hoàng tử, hoàng tử phi .” Thỉnh an xong cũng không đứng dậy, vẫn duy trì động tác thỉnh an, đôi mắt to tròn bất an nhìn Tô Mộ Tịch .

Nghe được thanh âm của người khác, Hiên Viên Hạo Thành đang đọc thơ cũng ngừng lại, nghiêng đầu nhìn Khương Ngọc Lộ hỏi : “ Người là ai ? Vì sao đến nơi này ?” Cô nương này tới đây làm gì ? Nhìn bộ dáng đáng thương như ai bắt nạt nàng, nhưng vì sao nàng còn không đứng dậy ?

“ Ngọc Lộ là nữ nhi Khương gia tiến cung để học lễ nghi, nhìn thấy Thành hoàng tử cùng hoàng tử phi ở đây liền tới thỉnh an .” Khương Ngọc Lộ đáng thương nhìn Hiên Viên Hạo Thành, vì sao hắn không đỡ mình đứng dậy ?

Tô Mộ Tịch ngồi ở một bên nở nụ cười thản nhiên : “ Không cần đa lễ, người đứng lên đi !” Về mặt này, ngày nào cũng thấy trên mặt Hạo Thành, nhưng nhìn biểu tình này trên mặt của Khương Ngọc Lộ có chút không được tự nhiên . Cô nương này, có lẽ không đơn thuần như vẻ bề ngoài .

Khương Ngọc Lộ lo lắng nhìn Hiên Viên Hạo Thành liếc mắt một cái, thấy hắn vẫn không nói không rằng, chỉ có thể tự mình đứng lên : “ Ngọc Lộ tạ ơn Thành hoàng tử phi .” Vì sao Thành hoàng tử phi có thể như vậy ? Thành hoàng tử còn chưa nói gì mà ?

Thời gian ở chung với Tịch nhi bị quấy nhiễu, Hiên Viên Hạo Thành rất không vui, bĩu môi lên tiếng : “ Người thỉnh an xong rồi, có thể lui xuống .” Hừ , không thể để cô nương này đến gần Tịch nhi, chẳng may nàng làm hại đứa nhỏ trong bụng Tịch nhi thì làm sao bây giờ ? Lưu thái y nói, dưỡng thai rất quan trọng . Khụ, đứa nhỏ mới được ba tháng, cái việc gọi là dưỡng thai còn chưa có bắt đầu .

Khương Ngọc Lộ nghe thấy lời này của Hiên Viên Hạo Thành, hai tay đặt ở phía trước xoắn lấy nhau, hai mắt to tròn lấp lánh ánh lệ hỏi : “ Ngọc Lộ làm sai cái gì khiến Thành hoàng tử giận sao ? Người nói, Ngọc Lộ nhất định sẽ sửa, có phải tại bộ dáng ngốc nghếch của Ngọc Lộ không ?” Về mặt như vậy, người khác nhìn thấy sẽ rất đau lòng .

Hiên Viên Hạo Thành nghiêng đầu nhìn nàng một lúc rồi nói : “ Người là nữ nhi của Khương Minh cửu gia gia đúng không ?” Cửu gia gia Thành nhi đã gặp qua, là ca ca của thái hậu (thái hậu không phải mẹ ruột của Hiên Viên Vinh Hi), rất già, vì sao có thể có nữ nhi nhỏ như vậy? Rất kì quái .

Khương Ngọc Lộ không rõ cho nên gật đầu, mờ mịt trả lời : “ Ngọc Lộ là trưởng nữ của gia phụ .”

Bên môi Tô Mộ Tịch gợi lên ý cười, cô nương này vẫn không nhận được nói ra thân phận của mình, trưởng nữ, dù thế nào Khương phu nhân cũng đã hơn hơn năm mươi chuẩn bị bước sang tuổi sáu mươi đi ! Còn có thể sinh ra nữ nhi lớn như vậy, thật đúng là kì tích .

Hiên Viên Hạo Thành gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, nhìn Khương Ngọc Lộ nghiêm túc dạy bảo : “ Người nếu đã là nữ nhi của Khương Minh cửu gia gia, như vậy Khương Minh cửu gia gia là ca ca của thái hậu . Thành nhi gọi Khương Minh là cửu gia gia, người lại là nữ nhi của Khương Minh cửu gia gia, vậy Thành nhi phải gọi người là tiểu cô cô, mà cô cô nhỏ như vậy không thể xưng là Ngọc Lộ với Thành nhi, đây là quy củ, Thành nhi biết mà người lại không biết sao ? Như thế không phải người còn ngốc hơn so với Thành nhi ?” Nói xong, về mặt vô tội nhìn Khương Ngọc Lộ .

Khương Ngọc Lộ phiền não vuốt vuốt tóc suy nghĩ, lo lắng giải thích : “ Thành hoàng tử nói đúng, Ngọc Lộ, nha không, ta thật sự rất ngốc . Những cái này ta đều không rõ, Thành hoàng tử đừng trách ta, ta biết sai rồi !” Tiểu cô cô cái gì chứ ? Hoàng thượng cũng không phải con ruột của thái hậu nương nương . Cô cô, nếu như là cô cô, vậy nàng ?

Các cung nữ cùng ma ma đứng bên cạnh đều thông cảm cho Khương Ngọc Lộ, cô nương này rất giống Thành hoàng tử, vừa đơn thuần lại vừa đáng yêu . Tô Mộ Tịch cảm thấy chính mình cũng đã xem đủ liên tục chậm chạp đứng dậy, Hiên Viên Hạo Thành vội chạy đến bên người Tô Mộ Tịch, giúp đỡ nàng : “ Tịch nhi, muốn đi đâu, Thành nhi đi với người !”

Khương Ngọc Lộ hơi hơi cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia hăm dọa, Thành hoàng tử đối với Thành hoàng tử phi thật tốt . Nhưng Thành hoàng tử phi

này một chút cũng không tốt, vì sao lại để Thành hoàng tử giống như hạ nhân hầu hạ mình, Hoàng hậu nương nương biết mà cũng không quản sao ?

Tô Mộ Tịch liếc mắt nhìn Khương Ngọc Lộ một cái, lên tiếng nói : “ Tiểu cô cô tiến cung cũng hơn mười ngày rồi nhỉ ! Lễ nghi học đến đâu rồi ? Ở trong cung có gì không tiện, có thể nói cùng ta, có lẽ ta có thể giúp người ! ” Tiểu cô cô, Tô Mộ Tịch gọi mà có chút buồn cười, không phải là tiểu cô cô sao ?

Khương Ngọc Lộ ngây ngốc gật đầu : “ Cám ơn Thành hoàng tử phi, hoàng hậu nương nương đã an bài mọi thứ rất tốt, ta không có việc gì cần hỏi . ”

“ Nha, thì ra là như vậy, vậy ta cùng Thành hoàng tử về cung trước, tiểu cô cô người muốn làm gì thì làm đi . ” Mới bắt đầu thì nét mặt Tô Mộ Tịch còn có thể bình tĩnh, nhưng nhìn nữ tử này giả bộ bất chước bộ dáng của Hiên Viên Hạo Thành thì trong lòng cảm thấy khó chịu . Chẳng lẽ, mang thai nên tính tình nằng thay đổi . Nữ nhân này cùng Tô Mộ Tuyết làm cho người ta có cảm giác giống nhau, đều giả bộ, bất quá lúc này nằng lại không nhìn ra được gì, xem ra nên để ám vệ điều tra thêm mới được ?

Nói xong, Tô Mộ Tịch cùng Hiên Viên Hạo Thành cùng nhau rời đi . Khương Ngọc Lộ không biết làm sao đứng ở đình lí một lát rồi mới cùng tiểu Thanh rời đi . Đi đến bậc thang thì không chú ý bị vấp chân suýt chút nữa thì ngã . Vô vô ngực, sợ hãi quay đầu nhìn lại bậc thang . Đúng lúc này, Hiên Viên Hạo Y tìm đến, Khương Ngọc Lộ điều chỉnh thân thể đứng thật vững rồi cúi đầu thỉnh an : “ Ngọc Lộ thỉnh an công chúa . ”

Hiên Viên Hạo Y khinh thường liếc nhìn Khương Ngọc Lộ : “ Lá gan người không nhỏ đâu nhỉ, lại dám chạy đến nơi này, Dung ma ma mới rời đi trong chốc lát mà người đã chuẩn mất, đợi xem lát nữa ta xử lí người như thế nào ? ” Giống bộ dáng của hoàng huynh, người tưởng ai cũng bị người lừa sao ? Hừ.

Hai mắt Khương Ngọc Lộ hàm chứa nước mắt, bất an nhìn Hiên Viên Hạo Y : “ Công chúa, Ngọc Lộ sai rồi, không nên rời đi khi ma ma không ở đây, người giúp Ngọc Lộ xin ma ma tha tội cho ta được không ? ” Nói xong, đáng thương lôi kéo ống tay áo Hiên Viên Hạo Y .

Hiên Viên Hạo Y gạt tay nàng ra, dùng âm thanh chỉ có Khương Ngọc Lộ nghe được nói : “ Người biết không ? Bộ dáng giả bộ ngu ngốc của người làm cho người ta thực ghê tởm, người tiến cung có mục đích gì ? Ta rất rõ ràng, nhưng bản công chúa nói cho người biết, bản công chúa chỉ có một hoàng tẩu duy nhất là Tô Mộ Tịch, ngoài ra bất cứ ai ta cũng không chấp nhận . ” Dứt lời, Hiên Viên Hạo Y liền bỏ đi .

Hai mắt Khương Ngọc Lộ đầm lệ đứng im tại chỗ, vì sao công chúa Hạo Y không thích nàng, nàng tiến cung chỉ học lễ nghi thôi mà không có ý nghĩ gì khác .

Nghe được ám vệ điều tra về Khương Ngọc Lộ, Tô Mộ Tịch chớp mắt : “ Thư Hương, không có cách nào điều tra được nữ nhân đó là ai sao ? ”

Thư Hương lắc đầu : “ Chủ nhân, Thư Hương đã hỏi qua người Khương phủ, nhưng không ai gặp qua nữ nhân kia . ” Thư Hương nghĩ đến một khả năng, lại lắc lắc đầu, làm sao có thể ? Một đứa con của một vị thiếp sao có thể được bọn họ để mắt đến .

Tô Mộ Tịch gật gù đầu, đến cùng là loại người gì, lại có thể biến mất không chút dấu vết như thế . Người này, có quan hệ gì với Hiên Viên Hạo Dạ không, nếu có quan hệ, như vậy thì đối thủ của bọn họ thật không đơn giản . Một người có thể lấy diện mạo khác nhau xuất hiện trước mặt mọi người, ai mà có thể làm được như thế ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Giữa tháng bảy, Tô Mộ Tịch xin hoàng hậu nương nương được trở về Tô phủ một chuyến . Vương Hương Tú biết nữ nhi mang thai sớm đã bảo hạ nhân chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, vừa thấy Tô Mộ Tịch đã dặn dò nàng chú ý rất nhiều chuyện, Tô Mộ Tịch bắt đầu đi gật gù đầu . Một lúc lâu sau Tô Mộ Tịch kêu mệt, Vương Hương Tú lúc này mới buông tha nàng để nàng nghỉ ngơi . Vương Hương Tú vừa rời đi, Tô Mộ Tịch liền cho người đến Hoành Diệu viên mời Tô Hoành Diệu đến đây .

Không lâu sau, người đã đến . Tô Hoành Diệu tiến lên phía trước nghiêm túc nhìn bụng Tô Mộ Tịch hỏi : “ Tịch nhi, bụng của muội còn lớn hơn bụng của tam tẩu muội, có phải muội nói dối thời gian mang thai không ? ”

Tô Mộ Tịch trừng mắt Tam ca nhà mình, nghiêm túc nói : “ Tam ca, hôm nay muội tìm huynh là có chuyện muốn nhờ huynh giúp . ” Lúc này cũng sắp đến tháng tám, nếu đại hồng thủy xảy ra thì nhất định không thể thu hoạch lương thực, chỉ có thể nhờ Tam ca đi xem thử .

Tô Hoành Diệu nhìn Tô Mộ Tịch : “ Tịch nhi, chuyện gì ? Chỉ cần muội nói, Tam ca nhất định sẽ giúp muội . ” Tịch nhi rất ít khi nhờ vả hẳn chuyện gì, lần nào cũng là hẳn tìm Tịch nhi hỗ trợ, đây là lần đầu tiên nên chắc chắn là chuyện rất quan trọng .

Trong lòng Tô Mộ Tịch ám áp : “ Tam ca, chắc là huynh biết chuyện hoàng thượng phái Dạ hoàng tử đi Giang Nam ? ”

Tô Hoành Diệu gật đầu, việc này toàn bộ người dân của triều đình Hiên Viên đều biết . Cũng có không ít người dân lên lút bàn luận, nói hoàng thượng ăn

no rừng mỡ không có việc gì làm, di dân, làm vậy thì phải tốn kém bao nhiêu tiền của đây .

“ Tam ca, lời tiên đoán của quốc sư, là tháng tám Giang Nam sẽ xảy ra một cơn đại hồng thủy .” Mặc dù hoàng thượng để Hiến Viên Hạo Dạ đến Giang Nam để di dân, nhưng không nói ở đây sẽ xảy ra đại hồng thủy .

Tô Hoàn Diệu kích động đứng lên : “ Thật sao ?” Tháng tám, đây chính là mùa thu hoạch, nếu xảy ra đại hồng thủy thì triều đình Hiến Viên sẽ tổn thất rất lớn, đến lúc đó thì người dân Hoàng thành sẽ lâm vào hoảng sợ vì không có lương thực .

“ Lời nói của quốc sư, hoàng thượng không hoài nghi .” Mặc dù kiếp trước nàng không tận mắt trông thấy tình trạng bi thảm sau cơn đại hồng thủy, nhưng Hoàng thành cũng vì chuyện không có lương thực mà rối loạn một phen, việc này, nàng có thể thấy được .

Tô Hoàn Diệu trầm mặc một lúc mới lên tiếng : “ Tịch nhi, có phải muội muốn huynh đến Giang Nam thu mua lương thực không ?” Nếu lời quốc sư nói là thật, thì nên có tính toán trước .

Tô Mộ Tịch gật gù đầu : “ Tam ca, huynh thật thông minh, chỉ cần một câu thôi đã đoán ra được suy nghĩ của Tịch nhi .” Lương thực có thể không thể thu mua hết toàn bộ, nhưng ít nhất cũng phải thu hoạch được một nửa . Năm trước, lương thực của triều đình Hiến Viên có thể nói là dư thừa, nên có thiếu một nửa chắc hẳn cũng không đáng lo .

Tô Hoàn Diệu sờ sờ đầu Tô Mộ Tịch : “ Nha đầu, dưỡng thai cho tốt, chuyện ở Giang Nam giao cho Tam ca . Tam ca nhất định sẽ hoàn thành tốt, sẽ không để người dân chết đói .” Tình hình như thế này, hẳn không thể không đi .

Nghe xong lời nói của Tô Hoàn Diệu, hốc mắt Tô Mộ Tịch hồng hồng : “ Tam ca, thực xin lỗi, trong lúc này lại để huynh phải rời ra Tam tâu, tỷ ấy cũng đang mang thai .” Nhưng việc này chỉ sợ ngoài Tam ca ra ai cũng không làm được .

Tô Hoàn Diệu lau nước mắt cho Tô Mộ Tịch : “ Khóc cái gì, Tam tâu ngại nhất định sẽ hiểu, hơn nữa nếu Tam ca không đi thu xếp chuyện này, rất nhiều dân chúng của triều đình Hiến Viên sẽ phải chết đói .” Không phải vấn đề là giá lương thực cao, chỉ sợ đến lúc đó có tiền cũng không thể mua được, nếu thực sự là như vậy, người chịu khổ không chỉ riêng dân chúng triều đình Hiến Viên .

Tô Hoàn Diệu chuẩn bị một chút, sáng hôm sau liền rời đi . Tô Mộ Tịch trở về cung luôn cảm thấy trong lòng không yên, có cảm giác như sẽ xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng . Truyền tín hiệu gọi Thư Minh đến : “ Thư Minh, thủ hạ của ngươi còn có thể điều động được bao nhiêu người nữa .”

Thư Minh ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Tô Mộ Tịch đáp : “ Thưa chủ nhân, còn ba người .” Dạ hoàng tử rời khỏi đây, hoàng thượng đem gần một nửa ám vệ đi theo dõi nhất cử nhất động của các đại thần .

“ Tốt, để ba người đi Giang Nam bảo vệ Tam ca của ta, không thể để bất kì ai làm tổn hại huynh ấy, biết không ?” Tô Mộ Tịch vừa nói, cảm giác bất an trong lòng càng lớn . Sẽ không, chắc chắn là nàng suy nghĩ quá nhiều rồi, Tam ca nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì .

Tùng Thư Minh do dự một chút mới cung kính lên tiếng trả lời : “ Vâng, Thư Minh đi ngay .”

Tô Mộ Tịch gật đầu, lúc này mới an tâm một chút . Tam ca, nhất định sẽ bình an trở về .

Tháng tám vốn là mùa thu hoạch, nhưng Giang Nam lại xảy ra trận lũ lụt trăm năm cũng không dễ gặp . Triều đình nhận được tin tức, mấy ngày gần đây Hiến Viên Vinh Hi cùng các đại thần đều ở ngự thư phòng bàn bạc biện pháp đối phó, mấy ngày đều không nghỉ ngơi . Mặc dù Hiến Viên Vinh Hi đã cho di dời hầu hết dân chúng, nhưng không thể di dời toàn bộ .

Giang Nam là nơi trồng nhiều lương thực nhất của triều đình Hiến Viên, tin tức Giang Nam xảy ra lũ lụt đã lan ra khắp Hoàng thành . Ngay lập tức, giá lương thực tăng gấp ba, lương thực đã sớm bị những người có tiền mua hết, chuyện Giang Nam xảy ra lũ lụt không ai lường trước được, nhất thời người dân Hoàng thành khổ không thể tả .

Đang lúc Hiến Viên Vinh Hi cùng các đại thần không biết làm thế nào, Dạ hoàng tử từ Giang Nam trở lại, còn mang theo rất nhiều lương thực . Việc này làm chấn động người dân ở Hoàng thành . Trong chớp lát, việc tốt của Dạ hoàng tử đã lan truyền khắp triều đình Hiến Viên, những chuyện xấu trước đây nhanh chóng bị lãng quên .

Tô Mộ Tịch nghe tin này thì hoảng sợ, tại sao có thể như vậy ? Rõ ràng nàng nhờ Tam ca đi làm việc này, vì sao Tam ca còn chưa trở lại ? Mà Dạ hoàng tử lại mang nhiều lương thực như vậy quay về . Nghĩ đến chuyện kiếp trước, đúng thời gian này thì Tam ca bị bệnh nặng . Có phải hay không ? Tô Mộ Tịch ra sức lắc đầu, không có khả năng, nàng đã phái ba ám vệ đi theo bảo vệ Tam ca, Tam ca không thể xảy ra chuyện gì được .

Tháng tám chưa tới, Hiến Viên Vinh Hi đã để Hiến Viên Hạo Dạ đến di dời dân chúng đi chỗ khác, lương thực cũng được thu hoạch, ở Giang Nam ngoại trừ nhà cửa bị phá hủy, trên cơ bản cũng không có tổn thất quá lớn . Mặc dù Hiến Viên Hạo Dạ vất vả mệt mỏi quay trở về Hoàng thành, nhưng việc hắn làm không những được lòng mọi người, mà những trung thần trong triều đình cũng bắt đầu ủng hộ Hiến Viên Hạo Dạ . Hiến Viên Hạo Dạ không tình nguyện đi làm việc này, nhưng lại làm cho hắn có được sự tín nhiệm của mọi người . Chuyện này khiến Hiến Viên Vinh Hi rất lo lắng, có phải ngôi vị hoàng đế nên truyền lại cho Dạ nhi ?

Biết việc này, trong lòng Tô Mộ Tịch ngày càng bất an, Tam ca vốn đi thu mua lương thực nhưng mãi vẫn không trở về, ngay cả ám vệ đi theo cũng không một ai trở lại . Có phải Hiến Viên Hạo Dạ sai người xuống tay với Tam ca ? Nếu không sao hắn trở về lại mang theo nhiều lương thực như vậy, nhưng theo hắn đến Giang Nam đều là người của hoàng thượng . Chẳng lẽ hắn giấu mọi người làm việc này ? Nếu thật sự như vậy, không phải Tam ca lãnh ít dư nhiều sao ? Không nên nghĩ lung tung, không nên nghĩ lung tung, Tam ca không có việc gì, Tô Mộ Tịch ra sức nói với mình như vậy . Bất tín hiệu, không lâu sau Tùng Thư Minh liền xuất hiện : “ Chủ nhân, người tìm Thư Minh là muốn phân phó chuyện gì ?”

“Ba ám vệ kia còn chưa trở về sao?”

Tùng Thư Minh cúi đầu trả lời: “Chủ nhân, không có, một người cũng chưa quay về.” Trừ khi những người này chết, nếu không thì cũng nên quay về rồi.

Tô Mộ Tịch cố gắng bình tĩnh lên tiếng: “Còn có thể phái thêm ám vệ đi không?”

“Hoàng thượng đã phái ám vệ đi canh chừng những hạ thần thuộc phe của Dạ hoàng tử, số còn lại đều ở trong Thần Hi cung, hoàng thượng đã hạ lệnh không thể điều động bất cứ ai ở đây.” Mấy ngày nay Dạ hoàng tử có phần đắc ý, nhưng hẳn càng đắc ý thì hoàng thượng lại càng lo lắng càng lưỡng lự, cho nên phái rất nhiều ám vệ theo dõi hẳn.

Tô Mộ Tịch bối rối nghĩ tới Thư Mai: “Thư Minh, để Thư Mai đi Giang Nam, cho dù phải đào hết ba tác đất ở đây cũng phải tìm được Tam ca của ta, nhất định phải đưa hẳn trở về, sống phải thấy người.....Chết phải thấy xác.....” Tô Mộ Tịch cắn răng nói ra câu này.

Tùng Thư Minh cúi đầu trả lời: “Vâng, Thư Minh tuân lệnh.” Tô Mộ Tuyết cùng Cận Băng Tâm chắc hẳn không thể làm gì gây nguy hiểm cho chủ nhân, vậy thì để nhóm các nàng đi tìm Tô tam công tử cũng tốt.

Trong cung, bởi vì tính tình Khương Ngọc Lộ giống Thành hoàng tử, cũng được hoàng hậu nương nương yêu thích. Vì thế Dung ma ma cũng nhẹ nhàng dạy bảo Khương Ngọc Lộ, không còn nghiêm khắc như trước, điều này làm nàng có rất nhiều thời gian để đến Thần Hi cung. Thấy Khương Ngọc Lộ, trong lòng Tô Mộ Tịch vốn lo lắng nay lại bất an, bởi vì nàng cảm giác được Hiên Viên Hạo Thành đối với Khương Ngọc Lộ có chút thay đổi. Ngày đó, ám vệ truyền tin về nói Tô Hoàn Diệu có khả năng còn sống, khiến trong lòng Tô Mộ Tịch thoải mái đôi chút, nhớ đến lời nói của Hiên Viên Hạo Thành lúc sáng, mới miễn cưỡng đi đến đình lý.

Chưa đi đến gần, đã thấy vẻ mặt Khương Ngọc Lộ ngây thơ lôi kéo Hiên Viên Hạo Thành hỏi cái này cái kia. Tuy Hiên Viên Hạo Thành vẫn không để ý đến nàng, nhưng Tô Mộ Tịch cảm giác được, Hiên Viên Hạo Thành không giống lúc đầu xua đuổi nàng, có đôi khi còn đáp lại nàng hai câu. Tô Mộ Tịch nhú mày, nàng cần cẩn thận suy nghĩ việc này. Hạo Thành đơn thuần, không đảm bảo sẽ không trùng kế của người khác, xem ra nàng nên sử dụng biện pháp mạnh.

Bỗng nhiên, Tô Mộ Tịch ngửi được một mùi hương thơm ngát. Hương thơm kia làm cho Tô Mộ Tịch thấy rất quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời lại không nhớ được đã ngửi ở đâu. A.....Là lần đó, Tô Mộ Tịch nhìn nhìn bậc thang của đình lý, trong mắt lóe lên một tia sáng. Thứ này, trước kia Hiên Viên Hạo Dạ đã dùng qua, nàng nhớ rõ như in mùi hương này, lại nhìn nha hoàn của Khương Ngọc Lộ tiểu Thanh liếc mắt một cái rồi nhìn xuống bụng của mình. Đứa nhỏ, đừng sợ, nương sẽ bảo vệ ngươi.

Quay đầu đưa mắt nhìn Hoa Ngừ, Hoa Ngừ hiểu ý, lập tức lên tiếng nhắc nhở: “Tiểu thư, lúc này là thời gian người uống thuốc dưỡng thai, nô tỳ diu người hồi cung uống thuốc. Nếu không Lưu thái y lại trách mắng nô tỳ.”

Tô Mộ Tịch lơ đãng nhìn bậc thang, quả nhiên nha hoàn tiểu Thanh từ từ đi đến. Tô Mộ Tịch được Hoa Ngừ giúp đỡ, thấy Hiên Viên Hạo Thành bị Khương Ngọc Lộ quán lấy, bộ dáng Hiên Viên Hạo Thành muốn đẩy Khương Ngọc Lộ ra nhưng lại sợ làm nàng ngã bị thương. Hai mắt Tô Mộ Tịch lạnh lùng nhìn một màn này, người này còn học được thế nào là thương hương tiếc ngọc, hừ.....Khương Ngọc Lộ này đúng là có chút bản lĩnh.

Mang theo tức giận đi lên bậc thang thì tay Tô Mộ Tịch lại bị Hoa Ngừ néo néo. Tô Mộ Tịch hiểu ý, một bước bước lên bậc thang, dưới chân bị trượt ngã nhào về phía trước. “A.....” Tô Mộ Tịch vừa kêu lên, các cung nữ và ma ma ở xung quanh đình vội đi qua, Tô Mộ Tịch cắn răng, sắc mặt tái nhợt ôm bụng.

Hiên Viên Hạo Thành nghe thấy cũng bị hù dọa, lấy lại tinh thần chạy đến chỗ Tô Mộ Tịch. Khương Ngọc Lộ lúc này lại ngất trong lòng Hiên Viên Hạo Thành, gắt gao lôi kéo ống tay áo của hẳn, giống như bị dính chặt vào hẳn. Hiên Viên Hạo Thành dùng sức đẩy, nhưng đẩy không ra, Hiên Viên Hạo Thành vừa tức giận vừa lo lắng Tô Mộ Tịch bị sao vậy? Giơ chân lên, tức giận đá Khương Ngọc Lộ mấy cái, thế này hẳn mới gạt tay nàng ra chạy tới ngoài đình, đây là lần đầu tiên Hiên Viên Hạo Thành đánh người, cũng là lần đầu tiên hẳn tức giận. Nhưng khi hẳn chạy tới bên ngoài đình thì Tô Mộ Tịch đã được tiểu thái giám ôm đến Thần Hi cung.

Trong chốc lát, đình lý chỉ còn lại Khương Ngọc Lộ và nha hoàn của nàng, tiểu Thanh đi qua đỡ Khương Ngọc Lộ dậy, lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người không sao chứ?” Bộ dáng vừa rồi của Thành hoàng tử thật đáng sợ, có lẽ chân của tiểu thư bầm tím hết rồi?

Khương Ngọc Lộ giả vờ ngất, tỉnh lại, vừa tủi thân vừa đáng thương lắc đầu: “Tiểu Thanh, có phải Thành hoàng tử không thích ta hay không?” Ô ô.....Bây giờ hẳn không thích cũng không sao, nhưng nhất định có một ngày nàng sẽ khiến hẳn thích mình.

Tiểu Thanh cúi đầu, che giấu sự chán ghét trong mắt, đáp: “Tiểu thư, không phải vậy đâu, chỉ là Thành hoàng tử quá lo lắng cho đứa bé trong bụng hoàng tử phi, mới không cẩn thận làm tiểu thư bị thương. Người thấy đấy, không phải Thành hoàng tử đã chịu nói chuyện cùng người rồi sao?” Thích người mới là lạ, vừa rồi bộ dáng Thành hoàng tử rất tàn nhẫn đá Khương Ngọc Lộ không hề nhẹ, có lẽ nàng nên cân nhắc thật kỹ lại mọi việc?

Khương Ngọc Lộ cắn cắn môi, chuyện hại Thành hoàng tử phi bị ngã, không phải do nàng cố ý. Nhưng, nàng không làm sai, căn bản Tô Mộ Tịch không xứng đáng làm Thành hoàng tử phi, nàng không coi Thành hoàng tử là trượng phu của mình, mà lại coi hẳn như một đứa trẻ. Mà nàng thì không giống thế, nàng thích Thành hoàng tử, sẽ coi hẳn như trượng phu mà kính trọng, chỉ cần Tô Mộ Tịch biến mất, chính mình có thể chăm sóc cho Thành hoàng tử. Bọn họ có thể cùng nhau sống hạnh phúc, sinh thật nhiều đứa nhỏ đáng yêu.

Một cung nữ vẫn đứng ở trong chỗ tối nhìn tất cả sự việc vừa xảy ra, lặng lẽ rời đi. Đi một mạch tới Tử Kim cung mới dừng lại, trong nội điện chỉ có Hiên Viên Hạo Dạ, Đỗ Chính Liên đã dịch dung và Vi ma ma. Thấy tiểu cung nữ đi vào, Vi ma ma hơi hơi cúi thấp người, đi đến bên cửa sau. Tiểu

cung nữ cung kính cúi đầu hành lễ xong mới lên tiếng : “ Nô tỳ thỉnh an chủ nhân, Dạ hoàng tử, vừa rồi nô tỳ thấy Thành hoàng tử phi bị ngã ở đình lí trong ngự hoa viên, chỉ sợ đứa bé trong bụng nàng”

Trên mặt Đỗ Chính Liên đầy ý cười : “ Có phải Khương Ngọc Lộ cũng ở đình lí không ?” Sao Tô Mộ Tịch không có chuyện gì tự dưng lại bị ngã ? Nếu vậy thì nhất định có người đã giở trò .

Tiểu cung nữ gật đầu : “ Đúng là Khương cô nương cũng ở đấy, hơn nữa, lúc Thành hoàng tử phi bị ngã, nàng lại ngã vào lòng của Thành hoàng tử . Chẳng qua nàng bị Thành hoàng tử đá rất mạnh vào người, khi Thành hoàng tử rời đi liền tỉnh lại, còn bày ra bộ dáng rất oan ức .” Thật không nhìn ra Khương Ngọc Lộ lại là một nữ nhân mưu mô như vậy, trước kia nàng có gặp qua vài lần, đều là một bộ dáng ngốc nghếch đáng yêu, nàng giả vờ thật tốt ngay cả hoàng hậu nương nương cũng bị lừa .

Đỗ Chính Liên gật đầu : “ Ngươi lui xuống đi !” Không hổ là người mà nàng đã tì mi an bài, lần này chỉ sợ đứa nhỏ trong bụng Tô Mộ Tịch không giữ được . Không có hoàng tôn, ta xem Hiền Viên Vinh Hi ngươi còn mong đợi vào điều gì nữa ? Ngồi vị hoàng đế này, ngươi chỉ có thể truyền cho Dạ nhi, ha ha

Tiểu cung nữ đi rồi, Hiền Viên Hạo Dạ lập tức lên tiếng : “ Mẫu, chủ nhân mưu kế của người khiến Dạ nhi vô cùng khâm phục .” Mẫu phi của hắn, thực sự là một nữ nhân thông minh, vậy mà phụ hoàng lại không yêu thương người .

Lúc này vẻ mặt Đỗ Chính Liên rất ôn nhu cười ra tiếng : “ Lần này chuyện ở Giang Nam Dạ nhi cũng làm rất tốt, không những hoàn thành chuyện Hiền Viên Vinh Hi giao cho, mà còn rất được lòng người dân, quan trọng nhất là đã loại bỏ được Tô Hoành Diệu . Ngươi phải nhớ rằng, sau khi ngươi ngồi lên được ngôi vị hoàng đế, trước hết ngươi phải trừ khử Tô gia . Nếu không ngươi sẽ không thể an tâm ngồi trên ngôi vị hoàng đế được .”

Hiền Viên Hạo Dạ gật đầu : “ Dạ nhi đã rõ, cho nên Dạ nhi đã không do dự mà giết chết Tô Hoành Diệu . Dạ nhi phải làm hoàng thượng, báo thù cho mẫu phi, làm cho những người đã hại nàng chết không được từ tế .”

“ Hải tử ngoan, ta chờ ngày ngươi thành công . Nhưng, giờ còn chưa phải là cơ hội tốt, ngươi cần bình tĩnh . Chuyện của Quân Vô Thùng, ta đã nhờ sư huynh đi lo liệu . Đến lúc đó chỉ cần hắn dẫn đầu, rồi các quân thần hòa theo, chỉ cần ngôi vị thái tử thuộc về ngươi, chúng ta có thể hành động bước tiếp theo .” Đỗ Chính Liên vỗ vỗ bả vai Hiền Viên Hạo Dạ . Trong mắt chợt lóe lên một tia độc ác, Hiền Viên Vinh Hi, ngươi hao hết tâm tư để bảo vệ nữ nhân đó cùng đứa nhỏ, chính tay Đỗ Chính Liên ta sẽ hủy đi tất cả .

Sau khi ngươi chết sẽ được chôn cất trong hoàng lăng, không phải ngươi ghét ta nhất sao ? Đến lúc đó ta sẽ kêu Dạ nhi đem ta an tang bên cạnh ngươi, để ngươi mãi mãi không yên lòng . Không phải ngươi thích Lâm Ánh Nguyệt nhất sao ? Đến lúc đó ta đem tro cốt của nàng mang ra biển, làm cho nàng phiêu bạt khắp nơi, để ngươi mãi mãi không thể gặp được nàng ta . Không phải ngươi thương yêu nhất là Hiền Viên Hạo Thành sao ? Đến lúc đó ta sẽ để Dạ nhi giáng hắn xuống làm thú dân, thú dân, tất nhiên không có khả năng chỉ dừng lại ở đấy . Hắn là thú dân thì Dạ nhi là hoàng đế, mà người hoàng đế ghét, những đại thần muốn nịnh bợ Dạ nhi làm sao có thể dễ dàng buông tha cho Hiền Viên Hạo Thành, lúc ấy chỉ sợ hắn muốn làm một tên ăn mày cũng không được mà không có khi hắn còn không bằng một tên ăn mày . Nha, còn có, không phải ngươi rất cưng chiều Hiền Viên Hạo Y sao ? Đến lúc đó ta sẽ đem nàng gả cho Cổ Như Quân, làm một quả phụ sống đến chết . Ha ha

Hiền Viên Hạo Dạ nhìn thù hận trong mắt Đỗ Chính Liên, tay nắm chặt : “ Chủ nhân, người yên tâm, Dạ nhi sẽ thật cẩn thận .” Ngôi vị hoàng đế, hắn nhất định sẽ đoạt được, cũng như những việc hắn đã chịu đựng trong thời gian qua hắn sẽ khiến bọn họ phải trả giá thật đắt .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

Thần Hi cung loạn thành một đoàn, các cung nữ ma ma đi tới đi lui, hoàng thượng và hoàng hậu nương nương cũng đến đây, chất vấn những người quỳ trong phòng . Hỏi tất cả mọi người mà không tìm ra nguyên nhân, đến kiểm tra bậc thang Tô Mộ Tịch bị ngã nửa ngày, cũng không tìm ra được manh mối nào . Hiền Viên Hạo Thành bị Hoa Ngữ và Xảo Tâm ngăn lại ở bên ngoài, không cho phép đi vào, cho dù vẻ mặt hắn có đáng thương thế nào, Hoa Ngữ và Xảo Tâm cũng nhất quyết không cho hắn vào .

Không lâu sau, Lưu thái y đi ra, thỉnh an hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương . Hoàng hậu nương nương gấp gấp hỏi : “ Không cần đa lễ, nói mau, Tịch nhi thế nào rồi ? Đứa bé trong bụng thì sao ?”

Ban đầu Lưu thái y cũng có chút sợ hãi, nhưng khi bắt mạch xong thì yên tâm không ít : “ Hoàng hậu nương nương không cần lo lắng, khi ngã xuống Thành hoàng tử phi đã lấy tay bảo vệ bụng, nên chỉ bị động thai, thần kê một đơn thuốc Thành hoàng tử phi uống vào thì sẽ không có việc gì .” Nhớ tới lời Tô Mộ Tịch đã dặn dò, Lưu thái y lại nói thêm một câu : “ Nhưng, hiện tại Thành hoàng tử phi cần nghỉ ngơi, mọi người đừng vào quấy rầy .” Nói xong, có ý tứ khác liếc mắt nhìn Hiền Viên Hạo Thành . Hoàng tử ngốc này, sao lại đắc tội với hoàng tử phi ? Nói rõ không cho hắn vào quấy rầy nàng .

Hiên Viên Hạo Thành đang ồn ào muốn đi vào liền yên lặng, tui thân liếc mắt nhìn mọi người, ô ôTịch nhi không muốn gặp hấn, vì sao ? Hấn rõ ràng không làm sai cái gì ? Lúc này lại không cho hấn ở bên cạnh Tĩnh nhi cùng đứa nhỏ . Ô ô.....

Trong phòng, Tô Mộ Tĩnh đưa tay vuốt vuốt bụng đã nhô lên, trên mặt tràn đầy vẻ ôn nhu . Vuốt một lúc lâu, mới nhẹ nhàng lên tiếng : “ Cục cưng, vừa rồi đã dọa con . Không phải nương cố ý, nhưng, nếu nương không làm thế, phụ thân ngọc của con sẽ bị người khác lừa đi cũng không biết . Lần này nương phải để cho phụ thân ngọc của con nếm chút tư vị đau khổ, để xem hấn còn dám cùng nữ nhân khác nói chuyện không, hừ.....Ngày mai nương đem con quay về Tô phủ, nếu hấn không nhận ra mình sai ở đâu, chúng ta cũng không cần để ý đến phụ thân ngọc của con nữa . Hơn nữa, nương quay về để nói với mẹ con là cậu con không có việc gì, nếu không nàng và biểu ca hoặc biểu muội của con sẽ rất lo lắng nha ! Cục cưng, con nói xem, cậu con nhất định sẽ bình an trở về đúng không ? ” Nói xong, Tô Mộ Tĩnh buồn cười vỗ vỗ đầu mình, cúi đầu ra vẻ thương lượng cùng đứa nhỏ trong bụng : “ Ai nha, nương thật là ngọc, cục cưng còn chưa thể nói chuyện. Không thì như vậy đi, nếu con cảm thấy cậu nhất định không có việc gì, thì con liền đá một cái được không ? Cục cưng.....Con mau đá đi.....” Vừa nói, vẻ mặt Tô Mộ Tĩnh chờ mong nhìn bụng của mình .

Có lẽ, đứa bé trong bụng Tô Mộ Tĩnh cảm nhận được lo lắng của nàng, nàng lại có thể cảm thấy đứa bé đá nàng một cái . Huyết mạch tương liên thật kì diệu, đứa nhỏ, đứa nhỏ của nàng, Tô Mộ Tĩnh xúc động viên mắt ửng đỏ . Nàng không xác định, có phải đứa nhỏ đá nàng hai cái không ? Là tay cùng chân cục cưng cùng động sao ? Ha haĐây là lần đầu tiên đứa nhỏ đá, Tô Mộ Tĩnh vui mừng muốn nhảy dựng lên, rất muốn gọi Hiên Viên Hạo Thành vào để hấn cũng cảm nhận được, nhưng nhớ đến bộ dáng hấn nói chuyện cùng Khương Ngọc Lộ, mặt Tô Mộ Tĩnh trầm xuống quyết định không nói cho hấn .

Chắc là mệt mỏi, đứa nhỏ động hai cái liền dừng lại, Tô Mộ Tĩnh sờ sờ bụng : “ Cục cưng, con đá nương, này chứng minh cậu con không có việc gì . Tin tức của Thư Mai tỷ ty truyền về là đúng phải không ? ” Tam ca nhất định không có việc gì . Hiên Viên Hạo Dạ, người dám ra tay với Tam ca của ta, một ngày nào đó, ta nhất định cho người nếm thử cảm giác sống không bằng chết .

Hiên Viên Hạo Thành không ngủ đứng ở cửa đông điện cả một đêm . Vẫn chờ đợi nhìn chăm chăm vào bên trong, thái y nói không thể quấy rầy Tĩnh nhi, cho nên hấn không dám lên tiếng, chỉ có thể nghĩ ở trong lòng : Tĩnh nhi làm sao vậy ? Vì sao không cho Thành nhi đi vào ? Thành nhi không làm sai chuyện gì phải không ? Vì sao Tĩnh nhi không cho Thành nhi vào ? Ô ô.....Tịch nhi, Thành nhi muốn ôm người cùng đứa nhỏ đi ngủĐáng tiếc, không có ai trả lời hấn

Rạng sáng, hai tiểu cung nữ đi tới . Hiên Viên Hạo Thành thấy cửa đông điện còn chưa mở, thế này mới từ bỏ, để hai người chuyển ghế dựa đến ôm gối nằm ngủ . Thành nhi ngủ một lát thôi, lát nữa Tĩnh nhi đi ra, Thành nhi sẽ nói xin lỗi, Tĩnh nhi nhất định sẽ tha thứ cho Thành nhi . Đáng tiếc, Hiên Viên Hạo Thành nghĩ thật tốt .

Trời sáng, Tô Mộ Tĩnh đã rửa mặt chải đầu xong, đi đến cửa đại điện thì thấy bộ dáng Hiên Viên Hạo Thành đáng thương ngủ ở trên ghế dựa, trong lòng đã bớt giận so với ngày hôm qua . Nhưng vẫn cứng rắn, lần này phải để hấn tự mình nghĩ xem mình đã làm sai chuyện gì, nếu không cả đời sẽ không thêm đề ý tới hấn, hừ.....

Lúc đi ra Thần Hi cung, Hoa Ngữ lo lắng hỏi : “ Tiểu thư, làm như vậy có được không ? Thành hoàng tử chỉ cùng Khương tiểu thư nói có mấy câu thôi .” Tiểu thư vừa nhìn thấy, chính là ghen tị, nhưng tiểu thư còn không chịu thừa nhận, lại nói sợ Thành hoàng tử bị người khác lừa .

Xảo Tâm ở bên cạnh liên tục gật đầu, tuy nàng là người của tiểu thư, nhưng cũng nên nói vài lời thay Thành hoàng tử . Việc này thật không thể trách Thành hoàng tử, do tiểu thư ghen tị mà thôi .

Tô Mộ Tĩnh nghiêm mặt nói : “ Hừ, ta sợ hấn bị Khương Ngọc Lộ lừa, nếu không ta quan tâm hấn làm cái gì ? Nếu các người không muốn theo ta về Tô phủ, thì quay lại Thần Hi cung đi ! ” Không phải nàng ghen với Khương Ngọc Lộ ? Hoa Ngữ và Xảo Tâm nhìn nhau một cái, vừa muốn cười, lại cảm thấy Thành hoàng tử thật tội nghiệp, lần này phải nếm mùi đau khổ.

Đi đến thính an hoàng hậu nương nương, nói chuyện muốn quay về Tô phủ, hoàng hậu nương nương cũng không nói gì nhiều liền đồng ý . Ngày hôm qua thấy Hoa Ngữ không cho Thành nhi đi vào trong nội điện, nàng đã cảm thấy không bình thường, hỏi một tiểu cung nữ, nàng liền hiểu có chuyện gì . Mâu thuẫn của bọn nhỏ, để chính hai đứa tự giải quyết, nhưng Khương Ngọc Lộ, nàng cần cẩn thận suy nghĩ xem nên xử lí như thế nào ? Lá gan không nhỏ, ngay cả nàng cũng bị lừa .

Tô Mộ Tĩnh vừa đi, Lâm Ánh Nguyệt nói với Vận Nhiễm ở bên cạnh : “ Vận Nhiễm, người nói xem người lừa gạt bốn cung, nên xử lí như thế nào cho thỏa đáng ? ” Khương Ngọc Lộ, lá gan của người cũng không nhỏ .

Vận Nhiễm mặt không chút thay đổi lên tiếng : “ Hoàng hậu nương nương, không phải nàng thích hoàng tử sao ? Sao người không tác thành cho nàng, vị trí sủng phi của Dạ hoàng tử vẫn chưa có ai ngồi, nếu nàng biết được sẽ rất vui vẻ . ” Nàng đã sớm không vừa mắt nữ nhân giả dối kia, hoàng hậu nương nương vì thấy nàng có tính tình giống Thành hoàng tử mới không nhận ra .

Lâm Ánh Nguyệt cười cười nói : “ Vận Nhiễm, nha đầu kia mỗi lần đều nói mình là trưởng nữ của Khương gia, nàng cùng Dạ nhi đứng cùng nhau đúng là trai tài gái sắc, việc này người lo liệu đi ! Đáng tiếc, việc này bốn cung không thể ra mặt hạ chỉ, nếu không nhất định sẽ cho bọn họ một ngày náo nhiệt . ” Như thế nào thì Khương Ngọc Lộ cũng là cô cô của bọn họ, nàng không thể hạ thánh chỉ này . Nhưng, nếu nàng tự treo lên giường của Hiên Viên Hạo Dạ, thì không liên quan đến nàng .

Tô Mộ Tĩnh trở về Tô phủ liền đi thẳng đến Hoàn Diệu viên, đi vào bên trong, đã thấy Tiết Văn Lan đứng ở giữa sân , Trong lòng Tô Mộ Tĩnh áy náy, đi lên phía trước : “ Tam tẩu, bụng tỷ lớn như vậy, sao lại không ở trong phòng mà ra ngoài này ? ”

Tiết Văn Lan thấy Tô Mộ Tĩnh, trên mặt nở nụ cười miễn cưỡng : “ Tĩnh nhi, sao muội lại tới đây ? ” Có phải có tin tức của hấn không, hấn không có việc gì chứ ?

“Tam tẩu, muội tới thăm tỷ.” Tô Mộ Tịch kéo tay Tiết Văn Lan, nhìn nhìn chung quanh nói : “ Các người đều lui xuống hết đi ! Ta có vài lời muốn nói với Tam tẩu.” Sau khi nha hoàn lui hết ra ngoài, hai người đi vào trong phòng rồi ngồi xuống, Tô Mộ Tịch mới trả lời : “ Tam tẩu, muội đến đây là muốn nói cho tỷ biết, người của hoàng thượng đã tìm được Tam ca . Huynh.....Huynh ấy chưa chết”

“Thật.....thật sao.....” Tiết Văn Lan có chút không dám tin vào điều vừa nghe, rõ ràng đã không còn hi vọng gì, đây chính là hậu đãi của ông trời sao ?

“Thật, thật mà, chỉ là huynh ấy bị thương thôi, vết thương trên người huynh ấy đã không còn đáng lo, mấy hôm nữa người của hoàng thượng sẽ đưa huynh ấy trở về.” Tô Mộ Tịch gật đầu nói, nàng chỉ biết Tam ca sẽ gặp chuyện không may, không giống như kiếp trước.

Một lúc lâu sau Tô Mộ Tịch mới quay về Mạnh Tịch viên, nói chuyện với Tiết Văn Lan về những chuyện liên quan đến Tô Hoàn Diệu, làm cho Tô Mộ Tịch nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mà tại Thần Hi cung, lúc Hiến Viên Hạo Thành tỉnh dậy thì không thấy Tô Mộ Tịch, hần dường như bị Tịch nhi bỏ rơi rồi, ô ô.....Đáng thương ngồi ở cửa Thần Hi cung, y hết một chú chó nhỏ bị chủ nhân vất bỏ, nhìn rất là đáng thương. Khương Ngọc Lộ ở bên cạnh hần nói một hồi lâu mà hần cũng không thêm để ý. Bỗng nhiên hần ngẩng đầu lên trông mắt nhìn Khương Ngọc Lộ, đều tại nàng, ngày hôm qua lúc Tịch nhi bị ngã chính nàng đã lôi kéo hần, làm hần không thể chạy ngay lập tức đến bên người Tịch nhi, nhất định Tịch nhi vì việc này mà tức giận hần.

“Thành hoàng tử, người không sao chứ ? Nói với ta một câu được không ?” Hai mắt Khương Ngọc Lộ rung rung nhìn Hiến Viên Hạo Thành, vì sao ? Không phải Tô Mộ Tịch đi rồi sao ? Vì sao hần vẫn không để ý đến mình ?

Hiến Viên Hạo Thành vẫn không để ý đến nàng, đúng lúc này Hiến Viên Hạo Y tới : “ Không được, người không đi theo Dung ma ma học lễ nghi, lại chạy tới nơi này làm cái gì ? Rất rảnh rỗi có phải hay không ? Đến cung dạy lễ nghi đi, lát nữa bản công chúa sẽ đến để giám sát người, còn không mau cút đi.”

Khương Ngọc Lộ không dám nhiều lời, ảo não rồi đi. Hiến Viên Hạo Y bắt đầu đi nhìn ca ca nhà mình, sáng sớm đã nghe chuyện hoàng tẩu quay về Tô phủ, lại nghĩ đến chuyện xảy ra ngày hôm qua, lập tức hiểu tất cả mọi chuyện. Chỉ tiếc ca ca nhà mình lại không rõ mọi chuyện, nhìn không được lên tiếng : “ Ca ca tốt của ta, bây giờ người đến Tô phủ đi ! Nếu không hoàng tẩu sẽ không trở về đâu !”

Câu nói của Hiến Viên Hạo Y như thức tỉnh hần, đúng vậy ! Chắc chắn Tịch nhi sẽ quay về Tô phủ thôi, vì sao hần lại không nghĩ tới ? Tịch nhi không trở về, Thành nhi có thể đến Tô phủ tìm Tịch nhi. Thành nhi đúng là ngốc chết, liền đứng lên chạy đến Tô phủ. Hiến Viên Hạo Y phải dùng hết sức lực mới giữ được hần : “ Hoàng huynh, huynh chạy cái gì ? Y nhi còn chưa nói hết đâu.” Cứ như vậy chạy đến Tô phủ, hoàng tẩu tha thứ cho huynh mới là lạ.

Hiến Viên Hạo Thành dừng lại, sững sờ nhìn muội muội của mình, không hiểu nàng đang nói cái gì ? Hiến Viên Hạo Y bắt đầu cười cười, hoàng tẩu muốn hoàng huynh tự suy nghĩ, đoán chừng cả đời hần cũng không nghĩ ra được. Thật sự là ngốc chết, Hiến Viên Hạo Y một bên khinh bỉ một bên kiên nhẫn nói cho hần : “ Hoàng huynh, khi huynh đến Mạnh Tịch viên, huynh chỉ được đứng ở cửa không được tiến vào biết không ?”

Hiến Viên Hạo Thành gật đầu, chỉ cần Tịch nhi để ý đến hần, Y nhi nói gì hần đều nghe theo.

Tốt, xem ra huynh còn biết suy nghĩ, không thì nhất định không bày cách cho huynh, Hiến Viên Hạo Y nghĩ xong, tiếp tục nói : “ Sau đó, huynh đứng ở ngoài kêu : Tịch nhi, Thành nhi không bao giờ nói chuyện cùng Khương Ngọc Lộ nữa, không đứng, về sau ta sẽ không nói chuyện cùng bất cứ nữ nhân nào nữa. Nếu tỷ ấy không để ý đến huynh, huynh phải kêu mấy lần, biết không ? Còn có, không thể nói chuyện muội vừa dạy huynh cho hoàng tẩu biết, lời muội nói, huynh nhớ kỹ chưa ?”

Mờ mịt gật đầu, một lát sau mới ngốc nghếch hỏi : “ Y nhi, vì sao không thể nói cho Tịch nhi biết muội dạy ta cái này ?” Dạy Thành nhi cách khiến Tịch nhi nguôi giận, là chuyện tốt nha !

Hiến Viên Hạo Y vỗ vỗ trán của mình, hoàng huynh thật sự là ngốc hết thuốc chữa. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng vẫn cảnh cáo nói : “ Tóm lại, huynh nhất định không được nói những lời vừa này là do muội dạy, biết không ?”

Bầu bầu gật đầu, tuy rằng mẫu hậu nói lừa gạt người khác là không tốt, nhưng nếu so với việc Tịch nhi không để ý tới hần, hần cảm thấy việc lừa gạt này không đáng nhắc tới.

Lúc này Hiến Viên Hạo Y mới yên tâm rồi đi, cũng chỉ có chuyện liên quan đến hoàng tẩu mới có thể khiến hoàng huynh ngoan ngoãn nghe theo. Hừ, Khương Ngọc Lộ, nữ nhân ghê tởm, xem ta trừng trị người thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Edít: Giang Tròn

Hiên Viên Hạo Thành nghĩ một lúc, mới trả lời : “ Tịch nhi, Tiểu Linh Nhi nói khi chúng ta trên đường hồi cung sẽ có một nữ nhân xấu xa phải sát thủ đi giết Thành nhi và Tịch nhi, không để chúng ta sống sót quay về cung. Cho nên, Tịch nhi, chúng ta đừng về cung, ở tại Tô phủ luôn được không ?” Không quay lại cung thì nữ nhân xấu xa sẽ không đến tìm bọn họ.

Nữ nhân xấu xa ? Ai ? Lễ nào là Cận Bạng Tâm và Tô Mộ Tuyết, nhưng các nàng không có nhiều bạc để thuê sát thủ đến giết nàng. Ánh mắt Tô Mộ Tịch trầm xuống, hỏi : " Hạo Thành, Tiểu Linh Nhi có nói tên của nữ nhân độc ác là gì không ? Hoặc nàng sống ở chỗ nào ? "

Hiên Viên Hạo Thành lắc lắc đầu : " Không có, Tiểu Linh Nhi không nói gì. " Ôm Tô Mộ Tịch vào lòng : " Tịch nhi, chúng ta đừng trở về cung có được không ? Nếu vậy, nữ nhân xấu xa kia sẽ không có biện pháp giết chúng ta. "

Đầu Tô Mộ Tịch tựa trên vai Hiên Viên Hạo Thành, không kìm được cười ra tiếng : " Hạo Thành ngốc, ngại nghĩ chúng ta không hồi cung thì sẽ an toàn sao ? " Lòng người độc ác, sẽ không vì ngại không quay về mà bọn chúng sẽ dừng tay.

Hiên Viên Hạo Thành hơi dùng sức ôm Tô Mộ Tịch, ánh mắt lo lắng nhìn nàng : " Vậy phải làm sao bây giờ ? Hay để ta gọi Tiểu Linh Nhi và tiểu ong mật đến đây ? "

Tô Mộ Tịch không hiểu nhìn Hiên Viên Hạo Thành, vội hỏi : " Hạo Thành, ngại gọi bọn chúng đến làm gì ? "

" Để bảo vệ chúng ta nha ! Khi người xấu đến đây, có thể để Tiểu Linh Nhi và tiểu ong mật đốt mặt bọn người độc ác, sau đó chúng ta sẽ chạy nhanh về cung. Chỉ cần hồi cung, bọn họ sẽ không thể xông vào. " Hừ, người xấu đến đây cũng không sợ, đã có Tiểu Linh Nhi và tiểu ong mật bảo vệ Thành nhi và Tịch nhi.

" Phi. " Tô Mộ Tịch bật cười, nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt Hiên Viên Hạo Thành, nhìn thấy quầng thâm dưới mắt hắn, biết hắn đã một đêm không ngủ : " Được rồi, Hạo Thành, ngủ với Tịch nhi một lát đi ! Bây giờ nữ nhân xấu xa vẫn chưa đến. "

" Ừm. " Hiên Viên Hạo Thành có hơi đau đầu, tối hôm qua hắn ngủ rất ít, giờ quả thật có chút buồn ngủ. Tô Mộ Tịch cười cười, giúp Hiên Viên Hạo Thành cởi áo khoác ngoài, hai người nằm xuống cùng nhau ngủ.

Nghe được tiếng thờ đều đều của Hiên Viên Hạo Thành, Tô Mộ Tịch nghiêng người hôn nhẹ lên má hắn. Ngay sau đó, ánh mắt Tô Mộ Tịch trở nên lạnh lùng, bất cứ ai muốn làm hại bọn họ cũng không thể thực hiện được.

Trong cung, Hiên Viên Hạo Dạ biết Tô Mộ Tịch không bị sảy thai, trong lòng hắn phiền muộn chết, mạng đứa bé kia lớn vậy sao ? Bọn họ đã làm đủ mọi cách, nhưng đứa bé này vẫn bình an nằm trong bụng Tô Mộ Tịch. Chẳng lẽ, phải dùng chiều cuối cùng, cũng chỉ có thể làm như thế, không thể để đứa bé kia được sinh ra.

Vì ma ma đi đến, khom người hành lễ với Hiên Viên Hạo Thành nói : " Dạ hoàng tử, hai nha đầu Tư Vũ và Tư Tĩnh ăn phải hồng hoa, sợ là hai đứa bé đều không giữ được. " Dạ hoàng tử đã cố gắng hết sức để hai nha đầu kia mang thai, muốn lợi dụng các nàng vì mục đích của mình, lại bị nữ nhân ngu xuẩn kia phá hủy.

" Cái gì ? Cả hai đều không giữ được ? " Hiên Viên Hạo Dạ nói xong liền im lặng, nhất định là do Cổ Như Lâm làm. Hồng hoa, vậy mà nàng cũng làm được. Hiên Viên Hạo Dạ đứng dậy đi đến phòng hai cung nữ kia, bởi vì thân phận của Tư Vũ và Tư Tĩnh đặc biệt, nên hai nàng đều có phòng riêng. Hiên Viên Hạo Dạ vừa đi đến cửa, đã nghe thấy trong hai gian phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết, trong mắt hắn chợt lóe lên một tia sáng lạnh.

Không lâu sau, các cung nữ và ma ma lần lượt bưng một chậu đầy máu đi ra. Cho dù lúc bắt đầu là do hắn có mục đích, nhưng bây giờ Hiên Viên Hạo Dạ nhìn thấy chậu máu, trong lòng thực khó chịu, rất khó chấp nhận. Đây là con của hắn, còn chưa ra đời thì đã bị giết chết. Cổ Như Lâm nữ nhân đề tiện này, lại dám làm vậy, muốn sinh con trai trưởng của hắn, cả đời này nàng cũng đừng mơ. Loại nữ nhân như vậy, sao có tư cách sinh con cho hắn.

Cổ Như Lâm biết hai đứa bé kia không giữ được, lúc này lại giả bộ quan tâm đi đến cửa phòng, lo lắng hỏi các ma ma : " Tư Vũ và Tư Tĩnh thế nào rồi ? Đứa bé trong bụng không sao chứ ? " Vì sao chỉ có hai đứa bé không giữ được, hai tiện nhân kia chết thì càng tốt.

Hiên Viên Hạo Thành nghe thấy giọng nói của Cổ Như Lâm, dùng hết sức tát nàng một cái : " Tiện nhân, ngại làm chuyện như vậy, mà còn có mặt mũi tới đây giả bộ quan tâm, cút.Người đâu, nhốt nàng ta lại, không có mệnh lệnh của ta thì không được phép thả ra. " Nói xong, Hiên Viên Hạo Dạ phát tay áo rời đi.

Cổ Như Lâm có la hét như thế nào, Hiên Viên Hạo Dạ cũng không thèm quay lại liếc nhìn nàng một cái. Một lúc sau, nha hoàn bên người Cổ Như Lâm cảm thông quan ngọc điệp của hoàng tử phi lên rút rời cung. Gặp Cổ Như Sinh, đem chuyện vừa rồi thêm mắm thêm muối kể lại xong, rồi mới hồi cung.

Nha hoàn vừa rời đi, sắc mặt Cổ Như Sinh xanh mét, Hiên Viên Hạo Dạ, ngại khinh người quá đáng. Hại con hắn sống dở chết dở không thể giao hợp thì coi như không có việc gì, ngại là hoàng tử, nữ nhi của ta là hoàng tử phi, chỉ cần Lâm nhi thuận lợi sinh hạ long tôn, thì Cổ Như Lâm ta sẽ giúp đỡ ngại ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Đến lúc đó lại nạp cho ngại mấy phi tử xinh đẹp, sinh mấy đứa con cho ngại cũng không thành vấn đề.

Nhưng hắn không nghĩ tới, Hiên Viên Hạo Dạ lại để cho hai tiện nhân kia mang thai trước Lâm nhi, không phải Lâm nhi mới là hoàng tử phi sao ? Cho dù Lâm nhi không có gia thế như Quân Mạc Sầu, nhưng cấp bậc hơn hẳn hai con tiện nhân kia. Hắn lại dám đánh Lâm nhi trước mặt mọi người, về sau Lâm nhi sao có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ. Mặc dù Cổ Như Sinh rất tức giận, nhưng hắn vẫn không chế được bản thân, trong lòng tính toán mọi chuyện, mới nghĩ tới cho dù Hiên Viên Hạo Dạ có lên ngôi hoàng đế, cũng chưa chắc đã để nữ nhi mình làm hoàng hậu.

Tức giận hất mọi thứ trên bàn xuống đất, Hiền Viên Hạo Dạ tiểu tử thói nhà người, người đối với Cổ Nhữ Sinh ta bắt nhân thì đừng trách ta đối người bất nghĩa. Người không để Lễ bộ thượng thư là ta vào mắt, thì ta cũng không cần khách khí với người. Hừ, ta thấy rất rõ ràng chuyện người làm ở Giang Nam Hon nữa, Hiền Viên Vinh Hi cũng không vì hấn đã lập công lớn ở Giang Nam mà lập hấn làm thái tử, chỉ sợ trong lòng hoàng thượng có chủ ý khác.

Một lát sau, Cổ Nhữ Sinh nghĩ đến đứa bé trong bụng Tô Mộ Tịch thì đã hiểu rõ mọi chuyện. Tốt, hấn sẽ chờ Tô Mộ Tịch sinh đứa bé ra, nếu là con trai thì hấn đã có quyết định khác.

Tô Mộ Tịch an bài tốt mọi chuyện, ngày hôm sau ngồi xe ngựa cùng với Hiền Viên Hạo Thành hồi cung. Lúc này, nàng muốn hoàng thượng hoàn toàn từ bỏ ý định lập Hiền Viên Hạo Dạ làm thái tử, ai làm hoàng đế cũng được, nhưng tuyệt đối không thể là Hiền Viên Hạo Dạ. Trong xe ngựa, Hiền Viên Hạo Thành vừa lo lắng vừa an ủi Tô Mộ Tịch : " Tịch nhi, đừng sợ, Thành nhi đã nhờ Tiểu Linh Nhi và tiểu ong mật giúp đỡ, nhất định chúng ta sẽ không có việc gì. Không sợ.....Không sợ, Thành nhi bảo vệ người. "

Ban đầu Tô Mộ Tịch có chút khản trương nhưng giờ nghe hấn nói thế trong lòng nàng cũng thả lỏng hơn nhiều, đứa ngốc này, thật là hết thuốc chữa. Cười cười trả lời : "Ừ, Tịch nhi không sợ, có Thành nhi ở bên cạnh, Tịch nhi không sợ bất cứ ai. " Bởi vì, ta nói sẽ bảo vệ người, nên người chính là dũng khí của ta.

Xe ngựa đi đến một đoạn đường vắng vẻ, thì bị mấy hắc y nhân chặn đường. Không lâu sau, thị vệ đi theo không còn lại mấy người. Tô Mộ Tịch bình tĩnh cầm tay Hiền Viên Hạo Thành xuống xe, hắc y nhân kinh ngạc dừng động tác, quả nhiên là đứa ngu ngốc, bọn chúng không sợ chết sao ? Lại tự động dâng mình lên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Edit: Giang Tròn

Hiền Viên Hạo Thành nghĩ một lúc, mới trả lời : “ Tịch nhi, Tiểu Linh Nhi nói khi chúng ta trên đường hồi cung sẽ có một nữ nhân xấu xa phái sát thủ đi giết Thành nhi và Tịch nhi, không để chúng ta sống sót quay về cung. Cho nên, Tịch nhi, chúng ta đừng về cung, ở tại Tô phủ luôn được không ?” Không quay lại cung thì nữ nhân xấu xa sẽ không đến tìm bọn họ.

Nữ nhân xấu xa ? Ai ? Lễ nào là Cận Bạng Tâm và Tô Mộ Tuyết, nhưng các nàng không có nhiều bạc để thuê sát thủ đến giết nàng. Ánh mắt Tô Mộ Tịch trầm xuống, hỏi : " Hạo Thành, Tiểu Linh Nhi có nói tên của nữ nhân độc ác là gì không ? Hoặc nàng sống ở chỗ nào ? "

Hiền Viên Hạo Thành lắc lắc đầu : " Không có, Tiểu Linh Nhi không nói gì. " Ôm Tô Mộ Tịch vào lòng : " Tịch nhi, chúng ta đừng trở về cung có được không ? Nếu vậy, nữ nhân xấu xa kia sẽ không có biện pháp giết chúng ta. "

Đầu Tô Mộ Tịch tựa trên vai Hiền Viên Hạo Thành, không kìm được cười ra tiếng : " Hạo Thành ngốc, người nghĩ chúng ta không hồi cung thì sẽ an toàn sao ? " Lòng người độc ác, sẽ không vì người không quay về mà bọn chúng sẽ dừng tay.

Hiền Viên Hạo Thành hơi dùng sức ôm Tô Mộ Tịch, ánh mắt lo lắng nhìn nàng : " Vậy phải làm sao bây giờ ? Hay để ta gọi Tiểu Linh Nhi và tiểu ong mật đến đây ? "

Tô Mộ Tịch không hiểu nhìn Hiền Viên Hạo Thành, vội hỏi : " Hạo Thành, người gọi bọn chúng đến làm gì ? "

" Để bảo vệ chúng ta nha ! Khi người xấu đến đây, có thể để Tiểu Linh Nhi và tiểu ong mật đốt mất bọn người độc ác, sau đó chúng ta sẽ chạy nhanh về cung. Chỉ cần hồi cung, bọn họ sẽ không thể xông vào. " Hừ, người xấu đến đây cũng không sợ, đã có Tiểu Linh Nhi và tiểu ong mật bảo vệ Thành nhi và Tịch nhi.

" Phi..... " Tô Mộ Tịch bật cười, nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt Hiền Viên Hạo Thành, nhìn thấy quãng thâm dưới mắt hấn, biết hấn đã một đêm không ngủ : " Được rồi, Hạo Thành, ngủ với Tịch nhi một lát đi ! Bây giờ nữ nhân xấu xa vẫn chưa đến. "

" Ừm. " Hiền Viên Hạo Thành có hơi đau đầu, tối hôm qua hấn ngủ rất ít, giờ quả thật có chút buồn ngủ. Tô Mộ Tịch cười cười, giúp Hiền Viên Hạo Thành cởi áo khoác ngoài, hai người nằm xuống cùng nhau ngủ.

Nghe được tiếng thở đều đều của Hiền Viên Hạo Thành, Tô Mộ Tịch nghiêng người hôn nhẹ lên má hấn. Ngay sau đó, ánh mắt Tô Mộ Tịch trở nên lạnh lùng, bất cứ ai muốn làm hại bọn họ cũng không thể thực hiện được.

Trong cung, Hiền Viên Hạo Dạ biết Tô Mộ Tịch không bị sảy thai, trong lòng hấn phiền muộn chết, mạng đứa bé kia lớn vậy sao ? Bọn họ đã làm đủ mọi cách, nhưng đứa bé này vẫn bình an nằm trong bụng Tô Mộ Tịch. Chẳng lẽ, phải dùng chiêu cuối cùng, cũng chỉ có thể làm như thế, không thể để

đứa bé kia được sinh ra.

Vì ma ma đi đến, khom người hành lễ với Hiền Viên Hạo Thành nói : " Dạ hoàng tử, hai nha đầu Tư Vũ và Tư Tinh ăn phải hồng hoa, sợ là hai đứa bé đều không giữ được. " Dạ hoàng tử đã cố gắng hết sức để hai nha đầu kia mang thai, muốn lợi dụng các nàng vì mục đích của mình, lại bị nữ nhân ngu xuẩn kia phá hủy.

" Cái gì ? Cả hai đều không giữ được ? " Hiền Viên Hạo Dạ nói xong liền im lặng, nhất định là do Cổ Như Lâm làm. Hồng hoa, vậy mà nàng cũng làm được. Hiền viên Hạo Dạ đứng dậy đi đến phòng hai cung nữ kia, bởi vì thân phận của Tư Vũ và Tư Tinh đặc biệt, nên hai nàng đều có phòng riêng. Hiền Viên Hạo Dạ vừa đi đến cửa, đã nghe thấy trong hai gian phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết, trong mắt hần chợt lóe lên một tia sáng lạnh.

Không lâu sau, các cung nữ và ma ma lần lượt bụng một chậu đầy máu đi ra. Cho dù lúc bắt đầu là do hần có mục đích, nhưng bây giờ Hiền Viên Hạo Dạ nhìn thấy chậu máu, trong lòng thực khó chịu, rất khó chấp nhận. Đây là con của hần, còn chưa ra đời thì đã bị giết chết. Cổ Như Lâm nữ nhân đề tiện này, lại dám làm vậy, muốn sinh con trai trưởng của hần, cả đời này nàng cũng đừng mơ. Loại nữ nhân như vậy, sao có tư cách sinh con cho hần.

Cổ Như Lâm biết hai đứa bé kia không giữ được, lúc này lại giả bộ quan tâm đi đến cửa phòng, lo lắng hỏi các ma ma : " Tư Vũ và Tư Tinh thế nào rồi ? Đứa bé trong bụng không sao chứ ? " Vì sao chỉ có hai đứa bé không giữ được, hai tiện nhân kia chết thì càng tốt.

Hiền Viên Hạo Thành nghe thấy giọng nói của Cổ Như Lâm, dùng hết sức tát nàng một cái : " Tiện nhân, ngươi làm chuyện như vậy, mà còn có mặt mũi tới đây giả bộ quan tâm, cut.....Người đâu, nhốt nàng ta lại, không có mệnh lệnh của ta thì không được phép thả ra. " Nói xong, Hiền Viên Hạo Dạ phát tay áo rồi đi.

Cổ Như Lâm có la hét như thế nào, Hiền Viên Hạo Dạ cũng không thèm quay lại liếc nhìn nàng một cái. Một lúc sau, nha hoàn bên người Cổ Như Lâm cảm thông quan ngọc điệp của hoàng tử phi lên lút rồi cung. Gặp Cổ Như Sinh, đem chuyện vừa rồi thêm mắm thêm muối kể lại xong, rồi mới hồi cung.

Nha hoàn vừa rồi đi, sắc mặt Cổ Như Sinh xanh mét, Hiền Viên Hạo Dạ, người khinh người quá đáng. Hại con hần sống dở chết dở không thể giao hợp thì coi như không có việc gì, người là hoàng tử, nữ nhi của ta là hoàng tử phi, chỉ cần Lâm nhi thuận lợi sinh hạ long tôn, thì Cổ Như Lâm ta sẽ giúp đỡ người ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Đến lúc đó lại nạt cho người mấy phi tử xinh đẹp, sinh mấy đứa con cho người cũng không thành vấn đề.

Nhưng hần không nghĩ tới, Hiền Viên Hạo Dạ lại để cho hai tiện tì kia mang thai trước Lâm nhi, không phải Lâm nhi mới là hoàng tử phi sao ? Cho dù Lâm nhi không có gia thế như Quân Mạc Sâu, nhưng cấp bậc hơn hần hai con tiện nhân kia. Hần lại dám đánh Lâm nhi trước mặt mọi người, về sau Lâm nhi sao có thể trở thành mẫu nghi thiên hạ. Mặc dù Cổ Như Sinh rất tức giận, nhưng hần vẫn không chế được bản thân, trong lòng tính toán mọi chuyện, mới nghĩ tới cho dù Hiền Viên Hạo Dạ có lên ngôi hoàng đế, cũng chưa chắc đã để nữ nhi mình làm hoàng hậu.

Tức giận hất mọi thứ trên bàn xuống đất, Hiền Viên Hạo Dạ tiểu tử thôi nhà ngươi, người đối với Cổ Như Sinh ta bắt nhân thì đừng trách ta đối ngươi bất nghĩa. Ngươi không để Lễ bộ thượng thư là ta vào mắt, thì ta cũng không cần khách khí với ngươi. Hừ, ta thấy rất rõ ràng chuyện ngươi làm ở Giang Nam. Hơn nữa, Hiền Viên Vinh Hi cũng không vì hần đã lập công lớn ở Giang Nam mà lập hần làm thái tử, chỉ sợ trong lòng hoàng thượng có chủ ý khác.

Một lát sau, Cổ Như Sinh nghĩ đến đứa bé trong bụng Tô Mộ Tịch thì đã hiểu rõ mọi chuyện. Tốt, hần sẽ chờ Tô Mộ Tịch sinh đứa bé ra, nếu là con trai thì hần đã có quyết định khác.

Tô Mộ Tịch an bài tốt mọi chuyện, ngày hôm sau ngồi xe ngựa cùng với Hiền Viên Hạo Thành hồi cung. Lúc này, nàng muốn hoàng thượng hoàn toàn từ bỏ ý định lập Hiền Viên Hạo Dạ làm thái tử, ai làm hoàng đế cũng được, nhưng tuyệt đối không thể là Hiền Viên Hạo Dạ. Trong xe ngựa, Hiền Viên Hạo Thành vừa lo lắng vừa an ủi Tô Mộ Tịch : " Tịch nhi, đừng sợ, Thành nhi đã nhờ Tiểu Linh Nhi và tiểu ong mật giúp đỡ, nhất định chúng ta sẽ không có việc gì. Không sợ.....Không sợ, Thành nhi bảo vệ ngươi. "

Ban đầu Tô Mộ Tịch có chút khẩn trương nhưng giờ nghe hần nói thế trong lòng nàng cũng thả lỏng hơn nhiều, đứa ngốc này, thật là hết thuốc chữa. Cười cười trả lời : " Ủ, Tịch nhi không sợ, có Thành nhi ở bên cạnh, Tịch nhi không sợ bất cứ ai. " Bởi vì, ta nói sẽ bảo vệ ngươi, nên ngươi chính là dũng khí của ta.

Xe ngựa đi đến một đoạn đường vắng vẻ, thì bị mấy hắc y nhân chặn đường. Không lâu sau, thị vệ đi theo không còn lại mấy người. Tô Mộ Tịch bình tĩnh cầm tay Hiền Viên Hạo Thành xuống xe, hắc y nhân kinh ngạc dừng động tác, quả nhiên là đứa ngu ngốc, bọn chúng không sợ chết sao ? Lại tự động dâng mình lên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Edit: Y Y

Beta: Thụy Miên

Xử lý xong mấy tên thị vệ cuối cùng, chuẩn bị ra tay với Tô Mộ Tịch và Hiền Viên Hạo Thành. Hiền Viên Hạo Thành chưa từng thấy qua bộ dáng của những người này. Dao trong tay rơi xuống, trong lòng thật sự sợ hãi, nhưng vẫn đứng cầm đứng phía trước Tô Mộ Tịch. Hắn là nam tử hán, chính là tướng công của Tịch Nhi. Tướng công, phải bảo vệ Tịch Nhi và đứa nhỏ. Tô Mộ Tịch vỗ vỗ Hiền Viên Hạo Thành, can đảm đứng trước mặt mấy người mặc áo đen, tiếng cười lạnh lẽo đánh thép vang lên: “Bỏ hoàng phi xem các người ra tay thế nào, trong bụng bản hoàng phi chính là cháu của hoàng thượng, đứng bên cạnh bản hoàng phi là Thành hoàng tử hoàng thượng thương yêu nhất. Nếu Thành hoàng tử và bản hoàng phi xảy ra chuyện gì, hoàng thượng có đào sâu ba thước đất cũng sẽ không tha cho các người”.

Bọn người kia nghe vậy cũng hơi sợ. Đúng vậy! Đây là hoàng tử và hoàng tử phi mà hoàng thượng yêu thương nhất, nếu bọn họ xảy ra chuyện gì, hoàng đế sao có thể bỏ qua cho bọn họ? Tô Mộ Tịch thấy bọn họ sợ hãi, tay khẽ nâng lên chỉ vào tên áo đen cầm đầu thương lượng: “Nhưng nếu các người nói ra người nào đứng sau xúi giục, bản hoàng phi có thể cam đoan không giết các người”. Thời điểm cũng đến rồi, ám vệ hắn đã chuẩn bị tốt!

Không chết, làm sao có thể không chết? Dù sao cũng đều là chết, không bằng cứ giết Thành hoàng tử và hoàng tử phi, sau đó núp trong Ảnh môn, dịch dung rồi người của triều đình cũng sẽ không tìm được. Bọn người một lòng hung ác, liền giương đao chạy về phía Tô Mộ Tịch và Hiền Viên Hạo Thành. Lúc này, từ hai phía ném ra rất nhiều ống khói bốc lên trắng xóa. Tô Mộ Tịch kéo Hiền Viên Hạo Thành lui ra phía sau, nâng nín thở che miệng của Hiền Viên Hạo Thành. Lập tức toàn bộ bọn người đó liền ngã trên mặt đất, ngay cả chú chim nhỏ và tiểu ong mật đang chạy tới cổ vũ cũng bị hôn mê.

Sương khói tản đi thì đã không thấy mấy người áo đen nữa. Hiền Viên Hạo Thành mơ màng phục hồi tinh thần: “Tịch nhi, vừa rồi vì sao lại như vậy? Có phải nàng đã chuẩn bị tốt rồi hay không?” Chẳng trách tôi hôm qua hắn nói thế nào, Tịch nhi đều nói sáng sớm phải trở về cung.

Tô Mộ Tịch gật đầu: “Hạo Thành, xin lỗi, không nói cho chàng biết trước. Nhưng cũng vì bất kè xấu nên Tịch nhi mới như vậy”. Không cần phải biết những người áo đen này là do ai sai đến giết nàng, cho dù bất sống bọn họ cũng không chắc chắn có thể bắt được người đứng sau. Nhưng mà, những người này sẽ làm cho hoàng thượng tỉnh ngộ, người không thể không nhận ra. Làm chuyện này người hưởng lợi cuối cùng là ai, trừ Hiền viên Hạo Dạ thì chẳng còn ai khác, nàng còn có thể nghĩ đến, làm sao hoàng thượng không nghĩ ra? Chỉ cần làm cho hoàng thượng biết là bây giờ Hiền Viên Hạo Dạ còn chưa ngồi trên ngôi vua đã phải sát thủ đến ám sát nàng và Hạo Thành, nếu như hắn lên làm vua, nàng và Hạo Thành sẽ như thế nào? E rằng việc này hoàng thượng phải cân nhắc thật kĩ.

Hiền Viên Hạo Thành nghe xong cũng không nói gì, chỉ là hơi liếc mắt nhìn Tô Mộ Tịch. Khom người nhặt chú chim nhỏ và tiểu ong mật đang hôn mê trên mặt đất lên, hắn thật quá vô dụng, như vậy cũng không thể bảo vệ được Tịch Nhi.

Dọc đường đi, Tô Mộ Tịch nói chuyện không ngừng nhưng Hiền Viên Hạo Thành vẫn luôn cuối đầu không để ý tới nàng. Trở về Thần Hi cung, Hiền Viên Hạo Thành đặt chú chim nhỏ và tiểu ong mật lên bệ cửa sổ, chờ chúng nó tỉnh dậy đều bay đi mới ngồi lên xích đu ngoài chính điện. Tô Mộ Tịch bắt đầu đi đi theo, nhéo tay hắn xin lỗi giải thích: “Hạo Thành, đừng giận nữa, thật sự Tịch nhi không phải cố ý không nói cho chàng biết. Ta chỉ muốn dùng cách đơn giản nhất để bảo vệ ta và chàng, có lẽ là không đúng cách, nhưng chỉ cần có hiệu quả là được rồi, không phải rất tốt rồi sao.” Có lẽ là nàng quá nóng vội.

Một đời gian nan đã làm nàng dần mất đi sợ hãi, lại càng không thể tin tưởng người khác. Hiền Viên Hạo Thành chăm chú nhìn Tô Mộ Tịch một hồi lâu, ôm nàng vào lòng: “Tịch nhi, Thành nhi không có giận nàng, Thành nhi chỉ giận chính mình, Tịch nhi tốt như vậy, Thành nhi cảm thấy bản thân quá vô dụng, không bảo vệ được nàng”. Nếu như có thể trở nên thông minh, hắn sẽ bảo vệ được Tịch nhi. Thế nhưng, nếu hắn trở nên thông minh, Tịch nhi còn có thể ở bên cạnh hắn sao? Nếu so với việc mất đi Tịch nhi, hắn tình nguyện vĩnh viễn cứ ngu ngốc như vậy. Song hắn vẫn phải cố gắng trở thành người để cho Tịch nhi có thể nương nhờ.

Tô Mộ Tịch thở dài nhẹ nhõm, hóa ra tức giận vì việc này, nghĩ nghĩ cười trả lời: “Ngốc ạ, trong lòng Tịch nhi, từ trước đến nay Thành nhi không phải người vô dụng. Chàng xem, ngày hôm qua nếu như không phải chàng nói cho ta biết có một nhóm nữ nhân hư hỏng muốn giết ta, Tịch nhi cũng không biết đâu.” Người này, hắn nghĩ gì vậy chứ?

Trong mật lao của hoàng cung, Thiên Tường tra hỏi bọn người đưa về đã một ngày, chỉ biết là một nam nhân cầm bạc đến bảo bọn họ giết người. Hiền Viên Vinh Hi đợi một ngày ở ngự thư phòng, nhìn không được liền đến mật lao. Thiên Tường nhìn thấy Hiền Viên Vinh Hi vội vàng quỳ xuống hành lễ, Hiền Viên Vinh Hi bảo hắn đứng lên lại hỏi: “Tra ra cái gì rồi?”

“Bản hoàng thượng, chỉ tra ra là một người đàn ông, bọn họ cũng không rõ thân phận của hắn. Hiền Viên Vinh Hi gật đầu, vẫn không nói gì. Hắn vốn thông minh, lại dám dùng thủ đoạn ác độc như vậy. Ánh mắt Hiền viên Vinh Hi chợt lóe, dặn dò: “Được rồi Thiên Tường, phé đi vô công của bọn chúng, ném bọn chúng ra khỏi cung, phái hai ám vệ âm thầm theo dõi”. Cũng không phải hắn không muốn mạng bọn chúng, dám dẫm thương Thành nhi chết mấy trăm lần cũng không đủ, nhưng bọn chúng còn có thể dùng, thả chúng ra ngoài nói không chừng sẽ biết được người đứng phía sau.

Thiên Tường do dự một chút nói thêm: “Hoàng thượng, bọn chúng còn nói người đàn ông kia rất có thể là người của Trọng Ảnh môn”. Rất ít người biết đến Trọng Ảnh môn. Hơn nữa cho dù biết cũng không có người thấy qua hình dáng thật sự của bọn họ, đa số đều nấp sau mặt nạ.

Trong đầu Hiền Viên Vinh Hi hiện lên một tia ký ức, nhưng vừa nghĩ lại thì chẳng nhớ nổi cái gì: “Trọng Ảnh môn...”. Quên đi, nếu thật là như vậy thì bọn chúng sẽ xuống tay với những người không hoàn thành nhiệm vụ.

Đỗ Chính Liên nhận được tin tức, biết sát thủ đều đã thất bại, sắc mặt tức giận đến trắng bệch. Tại sao mạng của hai tiểu tạp chủng kia lại dai đến thế? Sát thủ phái đi cũng không dùng được, quả nhiên là có người giúp bọn hắn. Không được, nàng phải đích thân tiến cung, nhất định phải tự mình giết Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch. Lãnh Kỳ Duệ biết tin, vội vàng quay về, giữ chặt Đỗ Chính Liên đang muốn xông ra bên ngoài: “Sur muối, muối bình tĩnh một chút, muối vào cung lúc này chính là đâm đầu vào chỗ chết. Hiện tại e rằng phân nửa ám vệ cũng đã điều đến Thần Hi cung, cho dù muối ra tay được cũng không thể trở về an toàn. Đỗ Chính Liên thật sự dùng động tác, đúng vậy a, đến lúc đó cho dù là nàng cũng không thể đi dễ dàng. Bất luận kẻ nào cũng có thể chết, nhưng nàng không thể, nàng muốn sống để làm Thái hậu, sống để nhìn những người phụ nàng phải chịu đau đớn. Ngồi xuống, một lát sau ngẩng đầu hỏi: “Sur huynh, tại sao huynh lại trở về? Chuyện của Quân Vô Thường đã xong rồi sao?” Lãnh Kỳ Duệ cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia rồi rầm, đã sớm biết sẽ là như thế hà tất còn mong đợi gì chứ? Ôn định lại tâm trạng trả lời: “Cũng nhanh, giờ ta đã nắm rõ thói quen thường ngày

của hắn, rất nhanh là có thể thay thế được hắn.”

Lúc này, Kinh Thương đi đến, hơi chần chờ nhìn lãnh Kì Duệ rồi bẩm báo: “Môn chủ, sư bá, Kinh Thường vừa nhận được tin tức, nhóm sát thủ kia đã được Hiên Viên Vinh Hi thả ra, chúng ta phải làm thế nào?”

Đỗ Chính Liên nhíu mày nghĩ, Hiên viên Vinh Hi nhân từ lúc nào vậy? Nhất định là cho rằng nàng sẽ giết người bịt miệng, nàng sẽ không trúng mưu kế của hắn đâu: “Kinh Thương, người đừng làm gì cả, chuyện của bọn chúng người không cần để ý. Ngoài ra, nói cho bọn hắn biết trước, nhiệm vụ này đã không hoàn thành, ta sẽ không giao ngân phiếu.”

Kinh Thương không nhiều lời, lui ra ngoài. Lãnh Kì Duệ nhìn về mặt suy nghĩ của Đỗ Chính Liên, trong lòng là tư vị gì cũng không thể nói nên lời. Nghĩ nàng từng là nữ nhân hán yêu thương, trong lòng có chút bần mẫn. Hắn cố chấp cái gì? Đỗ Chính Liên sớm đã không còn là sư muội đi theo sau hắn bảo hắn lấy nàng. Có phải hắn không nên giúp nàng nữa ? Nhưng trước khi qua đời sư phó đã từng dặn dò, nhất định phải chăm sóc sư muội thật tốt. Hắn không thể không nghe.

Lúc Lãnh Kì Duệ đang thần thờ, Đỗ Chính Liên dựa sát vào Lãnh Kì Duệ đang thất thần, dịu dàng nói: “Sư huynh, khoảng thời gian này huynh vất vả rồi, chỉ cần Dạ nhi lên làm hoàng thượng, Liên nhi nhất định cùng huynh rời khỏi nơi này.”

Lãnh Kì duệ thờ dài, nhẹ nhàng đẩy Đỗ chính Liên ra, rời khỏi phòng. Hiện tại trong đầu hắn luôn luôn xuất hiện hình ảnh tuyệt mỹ kia, càng ngày càng không có cách nào ở cùng với Đỗ Chính Liên nữa. Đỗ Chính Liên nhìn Lãnh Kì duệ rời khỏi, hai tay nắm chặt thành quyền, bây giờ không thể trở mặt với sư huynh.

Thần Hi cung, Tô Mộ Tịch đang ngủ say, Hiên Viên Hạo Thành nhẹ nhàng đứng dậy, cẩn thận kéo màn lại. Đi đến bên cửa sổ, mở cửa ra, không bao lâu, một con chim sơn ca liền bay đến bên người Hiên Viên Hạo Thành. Hắn cười cười, mở lòng bàn tay ra, chim sơn ca liền bay vào lòng bàn tay hắn. Hiên Viên Hạo Thành liếc mắt nhìn người trên giường, khẳng định Tô Mộ Tịch đang ngủ, nói khẽ với chim sơn ca: “Tiểu Linh nhi, trước khi người bay đến phía nam, hãy giúp Thành nhi làm một chuyện được không?” Chim sơn ca mổ mổ trong lòng bàn tay Hiên Viên Hạo Thành, hắn tiếp tục nói: “Đỉnh núi của đoạn nhai phong, có một loại cỏ có màu đỏ tươi, người giúp Thành nhi hái một gốc cây mang về được không?” Cây cỏ kia, hắn đã lên nghe từ quốc sư gia, có thể giúp hắn khôi phục năng lực bản thân. Nhưng mà đến lúc đó hắn sẽ không thể hiểu ngôn ngữ của loài vật được nữa. Hơn thế, cây cỏ kia nhiều nhất một năm sẽ mất công dụng, đến lúc đó thân thể sẽ bị tổn hại rất nặng. Hắn không biết cái gì sẽ làm bị thương mình? Nhưng hắn không sợ, hắn phải bảo vệ Tịch nhi và con, phải bảo vệ phụ hoàng và mẫu hậu. Vì để bảo vệ hắn mọi người đã hao hết tâm sức, chỉ cần thời gian một năm, hắn muốn cho mọi người bình an. Chim sơn ca nghiêng đầu nhìn Hiên viên Hạo Thành, mổ nhẹ vào lòng bàn tay hắn. Hiên viên Hạo Thành nhìn nó cảm ơn. Chim sơn ca bay đi rồi, Hiên Viên Hạo Thành trở lại giường, ôm Tô mộ Tịch, sờ sờ bụng nhô lên lại cảm giác được bụng nàng bỗng nhúc nhích, Hiên Viên Hạo Thành nở nụ cười, Bảo Bảo, con cũng hi vọng phụ thân trở nên thông minh đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Edit: Giang Tròn

Từ Kim cung, Hiên Viên Hạo Dạ nhận được tin tức từ ngoài cung truyền đến, lo lắng nhíu chặt mày. Chủ nhân bỏ ra nhiều tâm tư và sức lực như thế, vậy mà không tổn thương đến một cọng tóc của Tô Mộ Tịch, là nàng quá lợi hại, hay là những người hán phải đi quá kém. Nếu đứa nhỏ trong bụng Tô Mộ Tịch được bình an sinh ra, lại là con trai, phụ hoàng còn muốn lập hắn làm thái tử sao ? Nhất định là không! Từ nhỏ phụ hoàng đã không thích hắn. Không được, hắn phải xuất cung một chuyện để nói chuyện trực tiếp với chủ nhân. Nếu như hiện tại không thể làm hại Tô Mộ Tịch, vậy thì lúc nàng sinh sẽ xuống tay. Lúc ấy, không ai sẽ để ý đến một ma ma đỡ đẻ, cơ hội loại trừ đứa bé trong bụng Tô Mộ Tịch sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Thần Hi cung, Tô Mộ Tịch vừa nhận được tin của ám vệ, vết thương trên người Tô Hoành Diệu đã không còn gì đáng lo ngại. Bọn họ đang trên đường trở về Hoàng thành, không lâu nữa sẽ tới nơi. Tô Mộ Tịch thả chim bồ câu trong tay, cả khuôn mặt tràn đầy ý cười. Thật tốt quá, Tam ca chuẩn bị về rồi, ta xem Hiên Viên Hạo Dạ người còn có thể ung dung ngồi đây không ? Nếu hắn lại dám tiếp tục động đến Tam ca, thì cơ hội của nàng đã tới. Hiên Viên Hạo Dạ, người đã dám làm hại Tam ca ta, ta sẽ trả lại người gấp bội.

Hiên Viên Hạo Thành nhẹ nhàng đi đến bên người Tô Mộ Tịch, đem cả người nàng ôm vào trong lòng : “ Tịch nhi, Tam ca sắp trở về sao ? Thành nhi đã nói hắn sẽ không có việc gì.” Ngày cuối cùng để Thành nhi là Thành nhi đơn thuần của Tịch nhi, chắc hẳn tiểu Linh Nhi cũng sắp trở về. Tịch nhi, nếu Thành nhi thay đổi, người nhất định phải đối tốt với ta giống như bây giờ.

“Ừm, Hạo Thành nói rất đúng, Tam ca không có việc gì.” Nếu Tam ca thật sự gặp chuyện gì, cả đời này nàng sẽ không thể hạnh phúc được. Mất đi người tốt với mình nhất, làm sao có thể hạnh phúc đây ?

“Tịch nhi không sợ, Thành nhi hứa với Tịch nhi sẽ bảo vệ tốt mọi người.” Lời nói của Hiên Viên Hạo Thành thật sự nghiêm túc, Tô Mộ Tịch nghe xong chỉ cho rằng đây là câu nói đùa của hắn.

Đêm khuya, Hiền Viên Hạo Thành từ trên giường đứng dậy, mở cửa sổ để chim sơn ca mang một gốc cây đởm tươi vào. Hiền Viên Hạo Thành mở lòng bàn tay ra, chim sơn ca liền nhả gốc cây vào trong tay hắn. Thảo dược này, ở trong tay Hiền Viên Hạo Thành có vẻ vô cùng tươi đẹp, tản ra một vẻ đẹp kì dị.

Chim sơn ca líu ríu kêu nhỏ mấy tiếng, Hiền Viên Hạo Thành sờ sờ đầu nó : “ Tiểu Linh Nhi, không có việc gì. Nhưng, sẽ phải mất một năm ta sẽ không hiểu người nói cái gì.” Chim sơn ca dùng sức mổ một cái trên tay hắn, ngạo mạn vỗ cánh bay mất.

Hiền Viên Hạo Thành nở một nụ cười ngây ngô, cảm thảo dược, đi đến bên giường hôn lên trán Tô Mộ Tịch. Tịch nhi, không biết Thành nhi ăn thảo dược này vào sẽ như thế nào? Có lẽ sẽ không giống lúc trước. Nhưng ta vẫn muốn nói lại lần nữa, dù Thành nhi có thay đổi thành bộ dáng nào, người cũng không thể ghét bỏ ta nha.

Thảo dược này, chắc cứ thế mà ăn thôi ! Hiền Viên Hạo Thành quan sát cây thảo dược trong tay nửa ngày, quyết định giống như trâu ăn cỏ, cứ thế đem thảo dược cho vào trong miệng nhai, nhai mấy cái rồi nuốt xuống. Tô Mộ Tịch nghe được tiếng động, mở đôi mắt còn buồn ngủ, nhìn thấy Hiền Viên Hạo Thành vô cùng tỉnh táo hỏi : “ Hạo Thành, người không ngủ, ngồi ở đây làm cái gì ?”

“Không.....Không làm gì cả.....” Hiền Viên Hạo Thành đưa mắt nhìn xuống sàn, không dám nhìn vào mắt Tô Mộ Tịch. Tô Mộ Tịch thấy bộ dáng chột dạ của hắn, liền biết người này đang nói dối. Nhéo nhéo mặt hắn, Tô Mộ Tịch vén chăn lên, mau ngủ đi !

Hiền Viên Hạo Thành gật gật đầu, nằm xuống bên người Tô Mộ Tịch chuẩn bị ngủ. Mới nằm xuống không lâu, trên đầu truyền đến một trận đau đớn kịch liệt làm cho hắn suýt nữa không khống chế được kêu ra tiếng, vì sao lại đau như vậy ? Hiền Viên Hạo Thành cảm thấy thật may mắn khi hắn đã thôi tắt ngọn nến, nếu không Tịch nhi sẽ rất lo lắng. Đầu càng ngày càng đau, Hiền Viên Hạo Thành phải lấy tay che miệng không sợ chính mình sẽ thật sự kêu ra tiếng.

Tô Mộ Tịch dường như cảm giác được sự khác thường của Hiền Viên Hạo Thành, vỗ vỗ lưng hắn trấn an : “ Hạo Thành, người làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao ?”

Hiền Viên Hạo Thành ra sức kiềm nén đau đớn, thật vất vả mới dùng giọng nói bình thường trả lời : “ Tịch nhi, Thành nhi không.....Không có việc gì.....Thành nhi buồn ngủ, người đừng làm ồn.....” Hắn đã rất vô dụng rồi, không thể lại để Tịch nhi vì hắn mà lo lắng thêm.

Tô Mộ Tịch nghe thấy Hiền Viên Hạo Thành cam đoan như vậy, lúc này mới yên tâm. Từ sau khi mang thai, nàng càng ngày càng thêm ngủ. Hiền Viên Hạo Thành nghe tiếng hít thở đều đều của Tô Mộ Tịch, mới dám lấy hai tay ôm đầu cầu mình. Đầu đau kéo dài đến hơn nửa đêm, lúc bên ngoài bầu trời xuất hiện chút ánh sáng Hiền Viên Hạo Thành mới ngủ được. Ý nghĩ cuối cùng khi hắn chìm vào giấc ngủ là trách cứ tại sao quốc sư gia gia không nói cho Thành nhi khi ăn thảo dược vào sẽ bị đau đầu ? Quốc sư gia gia xấu lắm, làm cho hắn không hề chuẩn bị. Chờ Thành nhi trở nên thông minh, nhất định phải bắt nạt hắn một phen, ô ô.....

Sáng sớm, Tô Mộ Tịch thức dậy. Nhìn Hiền Viên Hạo Thành bên cạnh vẫn chìm trong giấc ngủ, tính đánh thức hắn, nhưng thấy sắc mặt hắn tái nhợt, cuối cùng cũng không nhẫn tâm gọi hắn dậy. Rồi giường, để Hoa Ngừ và Xảo Tâm hầu hạ mình rửa mặt chải đầu, sau đó Xảo Tâm mang đến một chậu nước ấm, lau lau mặt cho Hiền Viên Hạo Thành rồi mới rời đi đến Quan Sư cung.

Còn chưa vào trong Quan Sư cung, liền nghe thấy Hoàng hậu nương nương đang nói đến đức hạnh của người phụ nữ. Tô Mộ Tịch đi vào chính điện thì thấy Cổ Như Lâm đang quỳ gối ở dưới, vẻ mặt chịu đựng nghe hoàng hậu nương nương dạy bảo.

Tô Mộ Tịch đỡ bụng, bình tĩnh thỉnh an hoàng hậu nương nương : “ Tịch nhi thỉnh an mẫu hậu.”

“ Nha đầu này, không phải đã nói với người. Bụng đã lớn như vậy thì không cần vội vàng đến thỉnh an bản cung.” Về mặt hoàng hậu nương nương yêu thương nhìn Tô Mộ Tịch, Vận Nhiễm đứng ở một bên lập tức hiểu ý, đi qua đỡ Tô Mộ Tịch đi đến bên người hoàng hậu nương nương.

Lâm Ánh Nguyệt liếc mắt nhìn Cổ Như Lâm đang quỳ trên mặt đất, lên tiếng : “ Lâm nhi, người cũng đứng lên đi ! Nhớ kĩ lời bản cung vừa nói, bây giờ người là hoàng tử phi chứ không phải thiên kim của Cổ gia, làm chuyện gì cũng cần nghĩ cho kĩ càng. Chính người tự sám hối đi ! Để hai nha đầu Tư Vũ và Tư Tinh lên làm thị thiếp, người không có ý kiến gì chứ !” Nữ nhân ngu xuẩn, lại dùng phương pháp như vậy đối phó hai cung nữ kia, thực sự muốn chết mà.

Rõ ràng trên mặt Cổ Như Lâm không cam lòng, nhưng cũng không dám cãi lại lời nói của hoàng hậu nương nương : “ Lâm nhi không dám, mẫu hậu làm vậy quả là sáng suốt.” Tức chết nàng, hai tiện nhân kia lại có thể làm thị thiếp. Nhưng mà cũng tốt, đứa nhỏ đã không còn, không sợ các nàng trèo lên đầu mình, đến lúc đó từ từ mà trừng phạt các nàng.

Nghe lời nói của hoàng hậu nương nương, Tô Mộ Tịch khẽ nâng mắt lên nhìn, nhìn vẻ mặt oan ức của Cổ Như Lâm. Lúc Tô Mộ Tịch hồi cung có nghe chuyện Tư Vũ và Tư Tinh sinh non, cũng đoán được là do Cổ Như Lâm làm. Đây cũng xem như báo ứng thôi ? Hiền Viên Hạo Dạ dùng nhiều thủ đoạn như vậy để làm hại con của nàng, lại không nghĩ tới hai đứa nhỏ của mình cũng không còn, đây không phải báo ứng thì là cái gì ?

“ Tịch nhi, gần đây có cảm thấy chỗ nào không khỏe không ? Nếu có nhất định phải gọi thái y đến xem, hiện giờ người đang mang thai, không thể qua loa được.” Về mặt Lâm Ánh Nguyệt quan tâm nhìn Tô Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch đang chìm trong suy nghĩ của mình bị lời nói này của Lâm Ánh Nguyệt bừng tỉnh, cười trả lời : “ Mẫu hậu, Tịch nhi rất tốt, đứa bé cũng rất ngoan không hề ảm ỹ gì đến con.” Nói xong, Tô Mộ Tịch dè dặt sờ bụng mình.

Vừa rồi Lâm Ánh Nguyệt chỉ đề ý đến đứa bé trong bụng Tô Mộ Tịch, lúc này mới nhớ tới chính mình không có thấy Hiền Viên Hạo Thành : “ Ai, Tịch nhi, vì sao Thành nhi không cùng đến với con ?” Tiêu từ này, bình thường bám lấy Tịch nhi không rời, nay lại không thấy bóng dáng đâu.

“ Khi con tới Hạo Thành còn đang ngủ, thấy hấn có về mệt mỏi nên con không muốn đánh thức mà tự mình đến đây.”

Lâm Ánh Nguyệt thấy bộ dáng của Tô Mộ Tịch, không nói gì nhiều, tình cảm của bọn nhỏ tốt như thế nàng rất vui mừng.

Tô Mộ Tịch ngồi ở Quan Sur cung một lát mới đứng dậy rời đi. Ra ngoài, Hoa Ngừ liền tiến lên : “ Tiểu thư, Thư Mai nói có chuyện quan trọng muốn nói với người.”

Tô Mộ Tịch gật gù : “ Đi thôi.” Hoa Ngừ hơi hơi cúi đầu, mang Tô Mộ Tịch đến một chỗ yên lặng bên trong đình lí. Tô Mộ Tịch vừa đến, Thư Mai từ chỗ tối đi ra, hành lễ : “ Chủ nhân, Tam công tử không có gì đáng lo ngại, mấy hôm nữa sẽ đến Hoàng thành, người có thể yên tâm”

“ Lần này các người cực khổ rồi.” Cuối cùng Tam ca cũng về đến đây.

Thư Mai do dự một chút, tiếp tục lên tiếng : “ Chủ nhân, khi trở về, Thư Mai cố ý đi đến thanh lâu một chuyến, có người chuộc thân cho Cận Băng Tâm.”

Tô Mộ Tịch ngăn ra, nhíu mày : “ Nữ nhân kia lại định giờ trò gì, ai chuộc thân cho nàng ?” Nếu như là ông chủ một nhà giàu có thì bỏ đi, nàng cũng không muốn động thủ với nàng ta.

Khẳng định chủ nhân không nghĩ tới người này : “ Chủ nhân, là Đỗ Chính Tông.” Đỗ Chính Tông dù háo sắc nhưng cũng chưa từng mang nữ tử thanh lâu về phủ. Đỗ Chính Tông có mục đích riêng, hay vẫn là Cận Băng Tâm giờ trò, nàng còn chưa từ bỏ.

Tô Mộ Tịch cẩn thận suy nghĩ, cho dù Đỗ Chính Tông có mục đích gì, Cận Băng Tâm sớm muộn gì cũng là một tai họa. “ Thư Mai, chuyện này giao cho người xử lí. Cho dù người sử dụng phương pháp gì, cũng phải làm cho nàng biến mất vĩnh viễn.” Tô Mộ Tịch sờ sờ bụng mình, chợt lên tiếng : “ Không, giờ chưa cần giết nàng, trước hãy hủy đi gương mặt của nàng, sau lại để lộ ra chuyện nàng hại chết chồng cho trường công chúa, trường công chúa sẽ giúp chúng ta trừ khử nàng.” Chuyện tội lỗi như vậy giao cho người khác làm sẽ tốt hơn. Dù Đỗ Chính Tông có mưu tính gì, chỉ cần khuôn mặt của Cận Băng Tâm bị hủy, ai sẽ nhận ra được nàng ta, ai sẽ tin lời nàng nói. Mà cho dù hấn chuộc Cận Băng Tâm ra không vì mục đích gì, cũng sẽ không muốn ngày nào cũng nhìn thấy khuôn mặt đã bị hủy của nàng. Kiếp trước, Cận Băng Tâm đã dùng khuôn mặt của mình để hại Tô gia nhà tan cửa nát, kiếp này, sẽ cho nàng một khuôn mặt mà đến chết cũng không muốn nhìn thấy.

Thư Mai giật mình, lập tức tiếp nhận rồi rời đi.

Cận Băng Tâm, hãy cố mà sống cho tốt tại thanh lâu, cũng đừng trách Tô Mộ Tịch ta độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Edit: Giang Tròn

Sau khi Hiên Viên Hạo Thành thức dậy, những điều mà Thái phó với Tô Mộ Tịch dạy trước đây đều rõ ràng hơn so với trước kia gấp chục lần, biết vận dụng như thế nào cho đúng. Vận động thân mình thì cảm giác cả người tràn đầy sinh lực, đứng lên luyện vài đường quyền pháp Thái phó đã dạy. Nhìn hai tay, hấn cảm thấy hiện tại, cùng với trước không giống nhau. Nếu tùy tiện thay đổi, người khác nhất định sẽ nghi ngờ hấn, trong lòng cân nhắc một chút, cảm thấy vẫn nên đóng giả như bộ dáng trước kia thì tốt hơn, đỡ phải sau này có người thấy hấn khác trước mà trừ khử hấn. Quan trọng nhất, hấn sợ Tịch nhi không thích bộ dáng hiện tại của hấn.

Hấn biết rõ dù hấn biến thành bộ dạng gì, thì tình yêu của hấn đối với Tịch nhi cũng không đổi, nhưng Tịch nhi cũng không hiểu được, hấn không muốn để cho Tịch nhi phải lo lắng. Suy nghĩ cẩn thận chuyện này, Hiên Viên Hạo Thành nhắm mắt lại, hấn thực mong đợi được trông thấy Tịch nhi một lần nữa.

Tô Mộ Tịch từ Quan Sur cung trở về thấy Hiên Viên Hạo Thành vẫn còn đang ngủ, bất đắc dĩ cười cười, đi đến bên giường néo néo cái mũi Hiên Viên Hạo Thành nói : “ Hạo Thành, mặt trời đã phơi đến mộng rồi, còn không mau thức dậy.” Người này, không biết đêm qua làm cái gì, lại có thể mệt như vậy ? Vuốt vuốt lông mày Hiên Viên Hạo Thành, chợt thấy trong lòng âm ập.

Hiên Viên Hạo Thành làm bộ như vừa tỉnh ngủ, lấy tay dụi dụi mắt bủi môi oán trách : “ Tịch nhi, vừa rồi người đi đâu, Thành nhi không tìm được người.” Nói xong, hơi dùng sức ôm nàng vào lòng, lại không chế không làm Tô Mộ Tịch bị đau. Thần sắc trong mắt kiên định, Tịch nhi, lần này đến lượt Thành nhi bảo vệ người.

Tô Mộ Tịch cười đẩy Hiên Viên Hạo Thành ra : “ Bắn chết, nhanh đi rửa mặt chải đầu đi !”

Trong mắt Hiên Viên Hạo Thành chợt hiện lên một tia tối tăm, Tịch nhi lại ghét bỏ vì hấn bắn. Nếu là trước kia, hấn sẽ ngoan ngoãn đi rửa mặt chải đầu,

nhưng mà hiện tại, hần mới không cần. Bữa hôm lên miệng Tô Mộ Tịch một cái, ngáy ngồ cười nói : “ Hắc hắc, thế này thì Tịch nhi và Thành nhi đều bản.” Chúng ta là vợ chồng, hai người bản cũng không sao.

Tô Mộ Tịch bị hành vi của Hiên Viên Hạo Thành dọa giết mình, hồi phục lại tinh thần, cảm thấy Hiên Viên Hạo Thành không giống với ngày thường. Nhưng thấy hần vẫn là vẻ mặt hồn nhiên, không có một chút khác thường, Tô Mộ Tịch cảm thấy chính mình lo lắng quá rồi. Nhéo nhéo mặt của hần : “ Quý bản, nhanh đi rửa mặt chải đầu, nếu không, không cho phép chạm vào Tịch nhi.”

“ Ách.....Thành nhi đi ngay.” Không thể được, cho dù hiện giờ hần không giống trước kia, nhưng hần cũng biết không thể đắc tội với Tịch nhi.

Thời gian cứ vậy trôi qua đến năm sau, Lãnh Kỳ Duệ không chịu nổi sự thúc giục của Đỗ Chính Liên, lúc này mới quay trở về Ảnh môn. Đỗ Chính Liên thấy Lãnh Kỳ Duệ trở về, đi về phía hần hỏi : “ Sư huynh, động tác và các thói quen thường ngày của Quân Vô Thường huynh đã học được chưa ? Tác phong làm việc lần này của huynh thật không giống trước, huynh học cái gì cũng không vượt quá ba tháng, không phải sao ? Vì sao bây giờ huynh còn chưa học xong ?” Đỗ Chính Liên có vẻ nóng vội, nếu chuyện của Quân Vô Thường không giải quyết sớm, thì sẽ lệch với thời gian Duyệt Tâm công chúa ở cử. Nếu như vậy, không thể hạ độc Hiên Viên Vinh Hi.

Lãnh Kỳ Duệ cúi đầu, không nói chuyện, hần không muốn làm tiếp. Chuyện xảy ra ở Giang Nam, hần nhìn ra được Dạ nhi không có tấm lòng nhân ái, mà người ngay cả tấm lòng nhân ái cũng không có, vậy thì làm sao có tư cách là người đứng đầu triều đình Hiên Viên ? Bất chấp tất cả sao ? Nếu giúp bọn họ lên ngôi hoàng đế, chỉ để thỏa mãn lợi ích của sư muội và Dạ nhi, như vậy dân chúng khắp thiên hạ phải làm sao ? Hơn nữa, mặc dù năm đó Hiên Viên Vinh Hi có hơi vô tình với sư muội, nhưng cũng không thể vì thế mà phủ nhận hần là một vị hoàng đế anh minh, yêu nước thương dân. Năm nay hần vừa tròn bốn mươi tuổi, còn có thể tại vị rất nhiều năm, có thể làm rất nhiều việc cho dân chúng. Hần có chút mờ mịt, hần giúp sư muội có phải là chuyện tốt không ?

Thấy hần trầm mặc không nói lời nào, Đỗ Chính Liên khề cán môi, nhất định phải dụ dỗ được Lãnh Kỳ Duệ, để hần một lòng một dạ vì mình mà làm mọi việc. Dịu dàng dựa vào trong lòng Lãnh Kỳ Duệ, hương thơm như lan, hai tròng mắt trong suốt nhìn thẳng Lãnh Kỳ Duệ : “ Sư huynh.....” Môi khẽ chạm lên môi Lãnh Kỳ Duệ.

Lãnh Kỳ Duệ nhắm mắt lại, nghĩ được trên người Đỗ Chính Liên toát ra một mùi hương ngào ngạt, trong lòng có chút buồn bực. Không phải hần luôn muốn có một ngày Đỗ Chính Liên thân thiết như vậy với mình sao ? Vì sao bây giờ khi nàng làm thế hần lại có cảm giác chán ghét ? Trong đầu đột nhiên hiện lên vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, còn có câu nói và khuôn mặt nàng đắm nước mắt trước khi rời đi : “ Lãnh Kỳ Duệ, người yêu một nữ nhân như vậy, ta cảm thấy người thực đáng thương, người cứ chờ mà xem ! Một ngày nào đó sẽ có người giết chết nàng, nàng nhất định sẽ không được chết tử tế, ha ha.....Bây giờ ta nguyện rửa nữ nhân người yêu nhất, người muốn giết ta sao ? Nói cho người biết, ta không sợ, có bản lĩnh thì người tới giết ta.....” Mười mấy năm rồi mà những lời nói của nàng vẫn in sâu trong lòng hần. Những lời này chợt làm cho Lãnh Kỳ Duệ mờ mắt, đẩy Đỗ Chính Liên ra. Không phải, không phải, con của hần không phải do sư muội giết.....

Đỗ Chính Liên giật mình, nhìn Lãnh Kỳ Duệ bằng ánh mắt khó tin, lúc này nàng đã quên mất mình phải nguy trang, tất cả biểu tình trên mặt nàng đều bị Lãnh Kỳ Duệ nhìn rõ. Chẳng lẽ, năm đó nàng nói thật, con của hần bị sư muội giết chết. Không thể nào, sư muội sẽ không làm như vậy.....

Đỗ Chính Liên ổn định tâm trạng, thử gọi Lãnh Kỳ Duệ : “ Sư huynh, sư huynh.....”

Lãnh Kỳ Duệ phục hồi tinh thần : “ Sư muội yên tâm đi ! Chuyện người nhờ ta làm, ta sẽ làm thật tốt.” Nói xong, nhanh chóng rời đi căn phòng làm người ta hít thở không thông. Sau khi ra ngoài Lãnh Kỳ Duệ hít một hơi thật sâu, trong lòng càng thêm bất an, nếu con hần thật sự do sư muội giết, vậy nàng thì sao ? Sau khi nàng rời đi có còn sống hay không, hay cũng bị sư muội giết rồi ?

Lãnh Kỳ Duệ quay lại Quân phủ, thần không biết quỷ không hay đi vào phòng Quân Vô Thường, theo kế hoạch thì Quân Vô Thường nhất định phải chết, nhưng hần không muốn lại có người mất mạng. Lãnh Kỳ Duệ lập tức dịch dung thành bộ dạng của Quân Vô Thường. Bởi vì trước đó Lãnh Kỳ Duệ đã học được tất cả thói quen và động tác thường ngày của Quân Vô Thường, ngay cả Quân Mạc Ly luôn bên người cũng không phát hiện ra hần vốn không phải chủ nhân của mình.

Lãnh Kỳ Duệ vừa có hành động, Đỗ Chính Liên lập tức nhận được tin tức. Dịch dung thành bộ dáng cung nữ, dễ dàng ra vào hoàng cung, trước phải thông báo cho Dạ nhi biết chuyện về Quân Vô Thường, nếu không lúc làm việc lại xảy ra sai lầm. Quan trọng nhất vẫn là làm như thế nào để loại bỏ đứa bé trong bụng Tô Mộ Tịch.

Thật khéo khi Đỗ Chính Liên đi đến ngự hoa viên thì gặp Tô Mộ Tịch cùng Hiên Viên Hạo Thành đang đi tản bộ, đề xuống trên mặt vẻ không tình nguyện, đi đến trước mặt hai người cúi đầu hành lễ : “ Nô tỳ thỉnh an Thành hoàng tử, Thành hoàng tử phi.” Đáng chết, lại gặp bọn người này ở đây, không những vậy lại còn phải thỉnh an bọn chúng.

Tô Mộ Tịch gật gật đầu : “ Miễn lễ, người làm việc của người đi !” Tô Mộ Tịch cũng không để ý nhiều, ở ngự hoa viên gặp các cung nữ là chuyện rất bình thường, không có gì để nghi ngờ. Chỉ là nghĩ thấy một mùi hương lạ, làm cho nàng có cảm giác quen thuộc như đã từng nghĩ thấy ở đâu, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Mùi hương này đương nhiên Hiên Viên Hạo Thành cũng nghĩ thấy, không khỏi ngẩn người, mùi hương này không giống hương thơm của hoa, hơn nữa mùi rất nồng đậm không phải hương liệu bình thường mà các cung nữ có thể dùng. Ánh mắt Hiên Viên Hạo Thành chợt lóe, nhìn cung nữ đang khom người, trong mắt có một tia tìm tòi nghiên cứu.

“ Hạo Thành, người làm sao vậy ?” Tô Mộ Tịch thấy Hiên Viên Hạo Thành đứng im, lên tiếng gọi hần.

Hiên Viên Hạo Thành phục hồi tinh thần, ánh mắt trong veo không có một tia khác thường khiến người khác hoài nghi, mở to mắt nhìn cung nữ nói : “ Tịch nhi, Thành nhi chỉ muốn hỏi cung nữ này là người ở cung nào, mà biết quy củ như vậy, thấy chúng ta đến cũng không có trốn đi, vừa này chúng ta

mới gặp một người như vậy xong.” Chuyện mùi hương này không nên nói cho Tịch nhi, có lẽ hương liệu này là do chủ tử nàng ban thưởng đi !

Khỏe miệng Tô Mộ Tịch nhếch lên cười cười : “ Ngươi nha, khi nào thì để ý đến việc này ?” Nói xong, nhìn Đỗ Chính Liên hỏi : “ Ngươi là người cung nào, ma ma tiếp quản ngươi là ai ?”

Trong đầu Đỗ Chính Liên suy nghĩ thật nhanh, sợ hãi trả lời : “ Nô tỳ là cung nữ ở Tử Kim cung, dưới sự cai quản của Vi ma ma.” Nói như vậy nàng cũng không sợ bọn chúng nghi ngờ, cung nữ dưới sự trông coi của Vi ma ma rất nhiều, cũng không có người rảnh rỗi đến tra xét từng người đi, cho dù muốn điều tra thì cũng không có khả năng tìm ra cái gì. Đứa ngốc thì vẫn là đứa ngốc thôi, không có gì lại hỏi vấn đề này. Hừ.....Dù thế nào thì hấn vẫn kém Dạ nhi, người như vậy hoàn toàn không có khả năng làm hoàng đế. Nhìn đến bụng Tô Mộ Tịch, thật là chướng mắt.

Thì ra là người của Hiến Viên Hạo Dạ, Tô Mộ Tịch nhướng mày, không có nói gì, Hiến Viên Hạo Thành gật gật đầu, ngây ngốc nói : “ Hóa ra là người trong cung hoàng huynh, thảo nào biết quy củ như vậy, Hoa Ngừ, thưởng cho nàng.” Trong cung hoàng huynh, lẽ nào là nữ nhân của hoàng huynh ? Nhưng bộ dạng cung nữ này rất bình thường, khả năng này không lớn. Hương liệu này rốt cuộc là ai thưởng cho nàng ?

Hoa Ngừ đi đến đứng trước mặt Đỗ Chính Liên, đưa cho nàng một túi bạc. Trong mắt Đỗ Chính Liên xem qua một tia sáng lạnh, tức chết nàng, khi nào thì Đỗ Chính Liên nàng phải chịu loại sỉ nhục này ? Hai tiện nhân này dám hạ nhục nàng, nàng cần gì đến chút bạc này, nàng có túng thiếu cũng không thèm nhận bạc của bọn chúng, hừ.....Lúc này Đỗ Chính Liên đã bị giận dữ lấn áp lí trí, hoàn toàn quên mình chỉ là một tiểu cung nữ, trong tình huống này nên cúi đầu tạ ơn.

Hiên Viên Hạo Thành đem hết biểu tình trên mặt Đỗ Chính Liên thu vào trong mắt, không thèm để chỗ bạc này vào trong mắt, rốt cuộc thân phận của người này là gì ? Một hồi lâu sau Đỗ Chính Liên mới hồi phục lại tinh thần nhận lấy bạc rồi tạ ơn, đứng vậy, giờ nàng chỉ là một tiểu cung nữ hèn mọn, làm sao có thể không tạ ơn ? Hơi hơi cúi người : “ Nô tỳ tạ ơn Thành hoàng tử, Thành hoàng tử phi.” Mãi mà không nghe thấy âm thanh gì, khẽ ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt đã khôi phục sự trong suốt của Hiến Viên Hạo Thành. Đỗ Chính Liên sùng sốt, vừa rồi hấn là nàng nhìn nhầm rồi ! Trong mắt một ngốc tử, làm sao có thể sáng suốt thông tuệ như vậy, nhất định là nàng nhìn nhầm. Năm đó đọc Diêm Nhiệt nàng hạ căn bản là không có giải được, nếu không phải con tiện nhân Lâm Ánh Nguyệt kia vì muốn sinh đứa nhỏ ra, ngồi ở trong băng tuyết hai ngày hai đêm, thì làm sao Hiến Viên Hạo Thành có mặt trên đời. Đáng tiếc, Lâm Ánh Nguyệt nhận hết giày vò sinh đứa nhỏ ra, lại bị độc làm hỏng đầu óc, sinh ra một đứa con ngu ngốc.

“ Tịch nhi, chúng ta đến bên kia xem đi, Y nhi nói hoa ở đây đã nở có thể xem.” Hiến Viên Hạo Thành làm như không thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Đỗ Chính Liên, như bình thường giúp đỡ Tô Mộ Tịch rồi đi. Ánh mắt Đỗ Chính Liên oán hận nhìn hai người rồi đi, đi đến một nơi yên lặng cầm túi bạc ném đi. Hừ, hai tiểu tiện nhân, chờ ta làm thái hậu, nhất định sẽ khiến các ngươi sống không bằng chết.

Tử Kim cung, Hiến Viên Hạo Dạ nghe xong lời nói của Đỗ Chính Liên, vui vẻ nói : “ Mẫu.....Chủ nhân, người nói thật sao ? Lãnh thúc thúc đã thành công bắt được bộ dáng của Quân Vô Thường, có phải chúng ta nên thực hiện kế hoạch rồi sao ?” Chỉ cần “ Quân Vô Thường” cùng cậu mang theo chúng võ tướng thỉnh cầu phụ hoàng lập mình thành thái tử, như vậy, phụ hoàng không có khả năng không lập mình, hai người nắm giữ binh quyền trong tay phụ hoàng sao có thể không kiêng dè ? Chỉ cần mình làm thái tử, không lâu sau là có thể lên ngôi hoàng đế.

“ Ừ, mọi chuyện là như vậy, chỉ cần Quân Vô Thường, cậu người và trưởng công chúa liên thủ, cùng lúc đến ngự thư phòng yêu cầu hấn hạ chỉ. Lần này, thế nào Hiến Viên Vinh Hi cũng phải để người ngồi lên ngôi vị thái tử.” Trong mắt Đỗ Chính Liên lóe lên một tia tộc ác. Lúc đầu định hạ độc Hiến Viên Vinh Hi trước, sau đó để Quân Vô Thường và ca ca giúp đỡ Dạ nhi chiếm được ngôi vị hoàng đế. Nhưng như thế thì quá mạo hiểm, Hiến Viên Hạo Thành là con rể Tô Thanh Hiệp, lão già kia sẽ không có khả năng để yên. Đến lúc đó hấn liên thủ với các quần thần thì dù có binh quyền trong tay cũng có khả năng thất bại, nhưng nếu Dạ nhi là thái tử thì có thể danh chính ngôn thuận làm hoàng đế không ai có thể nói gì. Hơn nữa, nếu Dạ nhi không thể ngồi lên ngôi vị thái tử, nàng sẽ không thể nhanh chóng trừng trị Lâm Ánh Nguyệt và Hiến Viên Hạo Thành.

“ Chủ nhân, cảm ơn người đã vì Dạ nhi mà làm mọi việc.” Làm hoàng đế, liền có tất cả trong tay, hấn muốn ai chết thì người đó nhất định phải chết. Làm hoàng thượng, có thể ngồi trên cao chỉ năm ngón tay khinh rẻ mọi người.

“ Ừm, Dạ nhi biết là tốt rồi. Ngoài ra, nhất định phải loại bỏ nghiệt chủng trong bụng Tô Mộ Tịch, không thể để nàng sinh nó ra. Nếu hạ độc với ám sát nàng có thể tránh thoát, người sai người mạnh mẽ đụng nàng một cái, bụng nàng bây giờ đã rất lớn, không lâu nữa sẽ sinh, nhất định sẽ không chịu được và chạm mạnh.” Tuy việc này rất ngu ngốc, nhưng là phương pháp trực tiếp nhất, chỉ cần người phải đi bị chết, không người đối chứng, ai có thể nghi ngờ Dạ nhi làm.

Hiên Viên Hạo Dạ nghe xong, nghĩ nghĩ rồi mới trả lời : “ Chủ nhân, Dạ nhi cảm thấy việc này không ổn.” Thấy ánh mắt lạnh lùng của Đỗ Chính Liên, Hiến Viên Hạo Dạ cúi đầu : “ Chủ nhân, người nghe Dạ nhi nói hết đã. Nếu bây giờ mà xuống tay với Tô Mộ Tịch thì phụ hoàng nhất định sẽ đem mọi chuyện đổ lên đầu Dạ nhi, vậy mọi chuyện người đã an bài có khả năng sẽ thất bại. Hơn nữa nếu giờ mà ra tay, phụ hoàng lại càng không thích Dạ nhi, như vậy thật không tốt, phụ hoàng sẽ truyền ngôi cho con sao ? Vậy thì không xong rồi, với lại, nếu chúng ta không thành công, không phải bọn họ sẽ càng dễ phòng sao ? Không bằng chúng ta im lặng một thời gian, để nàng có cảm giác an toàn. Đến khi nàng sinh ta an bài người trong đó, chúng ta có thể thần không biết quỷ không hay loại bỏ đứa nhỏ, cũng có thể khiến phụ hoàng không nghi ngờ chúng ta. Trong cung đứa nhỏ vì khó sinh mà bị chết không ít, người khác muốn điều tra cung không được.” Tô Mộ Tịch người không thể trách ta độc ác, có trách thì trách người đã gả nhầm người không nên gả.

Đỗ Chính Liên nghe xong, suy nghĩ thật kĩ lời nói của Hiến Viên Hạo Dạ, cảm thấy có lý liền lên tiếng : “ Vậy chuyện đó để ta tự mình làm, tránh sai sót không đáng có.” Xem ra nàng nên ra ngoài cung tìm bà đỡ để học hỏi một chút.

Hiên Viên Hạo Dạ thấy Đỗ Chính Liên đồng ý với mưu kế của mình, nhẹ nhàng thở ra : “ Chủ nhân thật sáng suốt.”

Hai mươi lăm tháng giêng, Quân Vô Thường cùng Đỗ Chính Tông mang theo chúng võ tướng, cùng quý gồi bên ngoài ngự thư phòng. Nói rõ, hoàng thượng đã bốn mươi tuổi, theo quy củ nhất định phải lập thái tử. Nếu không lập, bọn họ sẽ quý ở đây không đứng dậy.

Trong ngự thư phòng, Hiền Viên Vinh Hi cau chặt mày, không nghĩ ra được biện pháp gì. Đổ Chính Tông và Quân Vô Thường đều làm theo quy củ của triều đình Hiền Viên, hẳn không tìm được lí do gì để từ chối. Bây giờ, nên làm cái gì mới tốt ? Chẳng lẽ lại lập Dạ nhi làm thái tử ? Không được, không thể làm thế, chuyện ở Giang Nam, hẳn đã xác định Hiền Viên Hạo Dạ tuyệt đối không thể trở thành một hoàng đế tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Edit: Giang Tròn

Thần Hi cung, đầu Hiền Viên Hạo Thành để trên bụng Tô Mộ Tịch, cảm giác được đứa bé bên trong động dậy. Đúng lúc này, Hoa Ngữ hoảng hốt đi vào, cũng không kịp hành lễ, lập tức nói : “ Tiểu thư, không hay rồi, Đổ Chính Tông và Quân Vô Thường mang theo chúng vô tướng quý ở bên ngoài ngự thư phòng, bức hoàng thượng phải lập thái tử.”

“ Cái gì ? ” Tô Mộ Tịch nghe xong lời Hoa Ngữ nói thì đứng bật dậy, may mà được Hiền Viên Hạo Thành đỡ. Vì sao chuyện này vẫn xảy ra, trải qua chuyện của Quân Mạc Sâu mà Quân Vô Thường vẫn có thể giúp đỡ Hiền Viên Hạo Dạ. Trời ơi, hiện tại không phải lúc nghĩ đến chuyện này : “ Hoa Ngữ, người nhanh chóng quay về Tô phủ, bảo cha ta mang theo các văn thần tới đây.” Có cha ở đây, hai lão thất phu kia sẽ không dám làm bậy.

“ Vâng, nô tỳ đi ngay, tiểu thư đừng lo lắng, hoàng thượng nhất định sẽ có biện pháp.” Hoa Ngữ trấn an Tô Mộ Tịch xong liền rời đi, chỉ sợ lần này hoàng thượng cũng không có biện pháp. Quân đội, là mạch máu của một đất nước, làm sao hoàng thượng có thể chặt đứt mạch máu của chính mình.

“ Đi thôi ! ” Tô Mộ Tịch nhủ mày, suy nghĩ trong chốc lát rồi nói : “ Hạo Thành, người ở lại đây, Tịch nhi có việc cần làm. Xảo Tâm, người cùng ta đi đến ngự thư phòng ! ” Mặc kệ là dùng biện pháp gì, cũng không thể để chuyện này xảy ra.

Hiền Viên Hạo Thành ngoan ngoãn gật đầu, bộ dáng rất nghe lời. Tô Mộ Tịch vừa đi, vẻ ngây ngốc liền biến mất thay bằng biểu tình sâu xa khó lường. Qua chuyện của Quân Mạc Sâu, không nghĩ tới hoàng huynh còn có biện pháp khiến Quân Vô Thường giúp hắn, đúng là không thể không đề phòng. Theo như hắn biết, tuy trên chiến trường Quân Vô Thường là người thiện chiến, nhưng tính cách rất nóng nảy, ghét nhất là bị người khác chạm vào mình, không, phải nói là ghét nhất nữ nhân chạm vào thân thể hắn. Trong mắt lóe lên một tia sáng, nếu.....

Nhưng, hắn không phải là nữ nhân ! Nếu tùy tiện để một cung nữ đi cũng không có tác dụng, Y nhi, hay là để Y nhi chịu ủy khuất một chút. Làm công chúa bị thương, tội này, sẽ khiến Quân Vô Thường không thể không từ bỏ mục đích hôm nay. Nhưng, Y nhi nằng.....

Hiền Viên Hạo Thành suy nghĩ, cuối cùng cũng không đành lòng, Y nhi là muối muối của mình, hắn đã nói là sẽ bảo vệ bọn họ. Như vậy, chỉ có thể tự mình ra mặt. Nhìn đến bàn trang điểm của Tô Mộ Tịch, Hiền Viên Hạo Thành đỏ mặt ngồi trước gương đồng, lấy phấn soi bôi lên mặt. Tô Mộ Tịch trát trát một hồi, lúc nhìn trên gương đồng phản chiếu ra khuôn mặt nữ nhân, lúc này mới dừng tay. Bộ dạng này, thật hy vọng lát nữa Tịch nhi sẽ không nhìn thấy, nếu không nhất định nằng sẽ ghét bỏ mình.

Tìm một bộ quần áo giản dị của Tô Mộ Tịch mặc vào, nhưng quần áo quá nhỏ, hắn không mặc vào được. Hiền Viên Hạo Thành gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nếu đến chậm thì mọi việc sẽ không thể cứu vãn được, sẽ lãng phí công sức hắn bỏ ra để trang điểm thành bộ dáng như vậy.

Bên ngoài ngự thư phòng, một đám người vẫn đang quý. Hoàng đế đóng cửa không ra, giả chết, tự trách mắng bản thân mình hồi trước đáng lẽ nên lợi dụng chuyện của Quân Mạc Sâu mà lấy lại binh quyền trong tay Quân Vô Thường, hắn đã đánh giá cao địa vị của Quân Mạc Sâu trong lòng Quân Vô Thường.

Lâm Ánh Nguyệt ngồi ở bên cạnh, lên tiếng hỏi : “ Hoàng thượng, không thì người hạ chỉ đi ! Dù sao Dạ nhi cũng là con của người.” Nếu Hiền Viên Hạo Dạ lên ngôi hoàng đế, thì tính mạng của nàng và Thành nhi Y nhi để trời định đoạt vậy. Từ lúc gả cho Hiền Viên Vinh Hi, nàng đã nghĩ đến tất cả kết quả sẽ xảy ra với mình. Không có được tâm của đế vương, hay là bị hậu cung phi tần hại chết. Nhưng nàng nhớ kĩ một việc, đó chính là làm tốt thân phận của nẫu nghi thiên hạ, đáng tiếc nàng không làm được, không thể sinh cho hoàng thượng một đứa con có khả năng kế vị. Cả đời của nàng, sống rất hạnh phúc, những khả năng nàng nghĩ sẽ xảy ra thì không có xảy ra. Không những nàng chiếm được trái tim và sự độc sủng của Hiền Viên Vinh Hi, mà nàng cũng không bị phi tần hại chết, cho nên hẳn là hạnh phúc của nàng. Nhưng Hiền Viên Hạo Dạ kế vị, muốn hại Thành nhi và Y nhi, nàng cũng sẽ không để hắn được như ý nguyện cho dù dùng mạng sống của nàng đánh đổi.

Hiền Viên Vinh Hi giữ chặt tay Lâm Ánh Nguyệt, kiên định trả lời : “ Nguyệt nhi, cho dù hắn là con của trẫm, cũng phải là người đáng tin cậy của dân chúng trong thiên hạ. Trước kia trẫm đã từng nghĩ sẽ lập hắn làm thái tử, nhưng những chuyện hắn đã làm ở Giang Nam, làm sao trẫm có thể yên tâm giao giang sơn này cho hắn. Người nhàn tâm như vậy, sao có thể là người đứng đầu triều đình Hiền Viên, dân chúng trong thiên hạ có thể sống yên ổn khi hắn làm hoàng đế sao ? ”

Lâm Ánh Nguyệt im lặng, không nói thêm gì nữa, chuyện ở Giang Nam nàng cũng biết. Sai lầm lớn như vậy của Hiền Viên Hạo Dạ bị hoàng thượng biết được, cũng tại hắn quá tham lam, không những muốn được mọi người biết đến mà còn muốn đạt được lợi ích cho bản thân. Quan trọng nhất là lại chiếm công lao của người khác, đây là chuyện hoàng thượng kiêng kị nhất.

Tô Mộ Tịch đến thì thấy tất cả chúng võ tướng đều đang quỳ, không thể nghĩ ra được biện pháp hữu hiệu nào. Những người này đã chuẩn bị kỹ trước khi đến, dựa theo lời nói trong tổ chế, lại có hai người nắm giữ binh quyền trong tay.

Thần Hi cung, Hiền Viên Hạo Thành thật vất vả mới tìm được một bộ quần áo để mặc, nhìn lại một lượt mới vội trộm chạy ra ngoài Thần Hi cung. Dọc đường đi, các cung nữ đều nhìn nữ tử quái dị này, có phải ngực của nàng quá lớn rồi không? Nữ tử này là người cung nào vậy? Cũng quá

Mặc kệ các nàng nghĩ như thế nào, Hiền Viên Hạo Thành chạy thật nhanh đến ngự thư phòng. Đến nơi, hắn như rồng mây nhìn những người quỳ ở đây. Thấy Tô Mộ Tịch đứng sau cây cột, ngừng bước, Tịch nghĩ sẽ không ghét bỏ hắn đúng không? Người khác nghĩ như thế nào, hắn không quan tâm, dù sao trong mắt bọn họ hắn chính là một đứa ngốc, mà đã ngốc thì sẽ làm những chuyện điên rồ. Nhưng, cho dù không ở cạnh Tịch thì, hắn vẫn cảm thấy được Tịch nghĩ đang rất lo lắng.

Thả lỏng cơ thể, hắn tin tưởng Tịch thì. Nhìn thấy cửa phòng bên ngự thư phòng mở, không có một người nào. Trong đầu lập tức nghĩ ra một kế, tay không nhất định sẽ không thể vào. Hắn đi vào phòng bên cạnh, lách lách ẩm trà trên bàn để vào khay bưng lên cúi đầu đi qua người Tô Mộ Tịch.

Đang lúc trong lòng Tô Mộ Tịch rất căng thẳng thì giật mình khi thấy Hiền Viên Hạo Thành đi qua, sao thân hình của cung nữ này lại cao lớn như thế? Khoan, quần áo kia, sao nàng cảm thấy có chút quen mắt? Lúc Tô Mộ Tịch còn chưa phục hồi tinh thần, thì đã thấy cung nữ kia bị Quân Vô Thường đẩy ngã trên mặt đất.

Lúc mọi người còn đang há hốc mồm kinh ngạc, cung nữ ngã ngồi trên mặt đất liền khóc rống lên. Tại lúc tất cả mọi người ngẩn ngơ, Hiền Viên Hạo Thành đứng dậy, đi đến đập đập cửa ngự thư phòng, vừa khóc vừa kêu: “Ồ ô.....Phụ hoàng.....Phụ hoàng.....Ồ ô.....” Chúng võ tướng đang quỳ ngậy ra, nàng là một cung nữ mà cũng dám kêu hoàng thượng là phụ hoàng, đầu óc cung nữ này có vấn đề sao?

Thời điểm mọi người vẫn còn chờ người ra, Tô Mộ Tịch liền biết cung nữ kia là Hiền Viên Hạo Thành. Hơn nữa chuyện hắn vừa làm, nàng cũng lẽ mờ đoán ra được một ít. Nhưng mà, những việc này ai dạy cho hắn? Là quốc sư sao? Tô Mộ Tịch lấy lại tinh thần, đi đến bên người Hiền Viên Hạo Thành: “Hạo Thành, ngươi chạy tới đây làm gì?”

Hai mắt mọi người tròn to, Hạo Thành! Hiền Viên Hạo Thành! Không, không thể nào! Nghe được cái tên mà Tô Mộ Tịch gọi, ánh mắt “Quân Vô Thường” chợt lóe, thì ra là thế, may mà vừa rồi hắn không dùng hết sức. Nếu không, lúc này Thành hoàng tử không thể đứng dậy được.

Bên trong ngự thư phòng, Hiền Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt nghe được giọng nói của Hiền Viên Hạo Thành, cho người mở cửa ra. Đi ra ngoài, thấy một cung nữ đang mở miệng oa oa khóc lớn, thanh âm này là của Thành nhi a! Như thế nào lại làKhông đợi hai người mở miệng hỏi, Hiền Viên Hạo Thành liền đi tới trước mặt hai người tố cáo: “Phụ hoàng, mẫu hậu.....Ồ ô.....Quân tướng quân bắt nạt con.....Thành nhi.....Thành nhi có lòng tốt mang trà cho hân.....Ồ ô.....Hân không uống.....Còn đây Thành nhi.....Ồ ô.....” Nói xong, đầu dựa vào trong lòng Lâm Ánh Nguyệt, giống như tiểu hài tử bị người ta ức hiếp.

Tô Mộ Tịch nháy mắt với Hoa Ngữ đứng bên cạnh, Hoa Ngữ hiểu ý. Rất nhanh bê một chậu nước trở lại, Tô Mộ Tịch cầm khăn nhúng vào nước rồi lau sạch phấn son trên mặt Hiền Viên Hạo Thành. Mặc kệ là ai nghĩ ra phương pháp này, không thể phí công sức của Hạo Thành. Trong chốc lát liền lau sạch, lộ ra khuôn mặt của Hiền Viên Hạo Thành, thấy mắt hân hồng hồng, trong lòng Tô Mộ Tịch đau đớn.

Nhìn mặt Hiền Viên Hạo Thành, Hiền Viên Vinh Hi tức giận đi đến trước mặt “Quân Vô Thường”: “Quân tướng quân, có phải ngươi nên giải thích cho trẫm chuyện vừa nãy, đã thương hoàng tử, là phạm trọng tội.” Hiền Viên Vinh Hi cũng biết vì sao Hiền Viên Hạo Thành làm như vậy. Lão quốc sư này, làm cái gì không biết, lại dạy Thành nhi đóng giả làm nữ nhân, tội lần này của hân phải nghiêm trị.

“Quân Vô Thường” rất bình tĩnh trả lời: “Hoàng thượng, thần cũng không biết cung nữ vừa nãy chính là Thành hoàng tử, nếu không dù có trăm lá gan thần cũng không dám làm Thành hoàng tử bị thương, mong hoàng thượng minh giám.”

Nếu lúc bình thường Hiền Viên Vinh Hi nhất định không nói lời này, nhưng lúc này thì không thể không nói: “Quân tướng quân, ngươi không biết, tính tình Thành hoàng tử thế nào ngươi còn không rõ sao? Dù thế nào thì việc ngươi làm Thành hoàng tử bị thương, tất cả mọi người đều nhìn thấy, ngươi còn dám ngụy biện.” Người ta ngụy biện, rõ ràng hoàng thượng ngươi ngụy biện! Nhưng, hoàng thượng ngụy biện ai dám nói cái gì?

Đỗ Chính Tông đang muốn mở miệng nói đỡ cho “Quân Vô Thường”, thì nhóm người Tô Thanh Hiệp tới: “Chúng thần tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, Thành hoàng tử, Thành hoàng tử phi.” Nhìn bộ dáng của Hiền Viên Hạo Thành, sắc mặt Tô Thanh Hiệp đen sì, ai biết con rể hân thành bộ dạng kì quái này. Để hân tra ra được, hân nhất định không tha cho tên đó. Liếc mắt nhìn mọi người đang quỳ, bình tĩnh nói: “Hoàng thượng, vừa rồi thần cũng nhìn thấy Quân tướng quân đẩy ngã Thành hoàng tử.”

Tô Thanh Hiệp vừa nói xong, nhóm quần thần theo tới cũng lên tiếng phụ họa: “Bọn thần cũng nhìn thấy, hoàng thượng, hành vi bất kính như vậy không thể coi nhẹ, nếu không về sau còn ai dè người hoàng tộc vào trong mắt. Bọn thần xin hoàng thượng hạ chỉ nghiêm trị.....Bọn thần xin hoàng thượng hạ chỉ nghiêm trị.....” Trong chốc lát, những quần thần đi đến cùng Tô Thanh Hiệp đều rất tức giận, lên tiếng yêu cầu nghiêm trị.

Đã đạt được hiệu quả như mong muốn, mặt Hiền Viên Hạo Thành chôn trong lòng Lâm Ánh Nguyệt, cười thần nhiên. Lần này, chắc hân phụ hoàng có thể thu hồi binh quyền trong tay Quân Vô Thường. Nhớ tới chuyện gì đó, ngẩng đầu lên nhìn Tô Mộ Tịch, thấy trong mắt nàng có một tia nghiêm túc, trong lòng liền căng thẳng.

Chờ mọi người ầm ĩ xong, Hình bộ thượng thư đứng dậy: “Hoàng thượng, điều chín mươi sáu của tổ chế triều đình Hiền Viên: ác ý đã thương người của hoàng thất, tịch thu mũ quan, tước vị, đánh 100 roi.” Rõ ràng là vô ý đã thương, như thế nào đã thành ác ý tổn thương?

Trong lòng Hiền Viên Vinh Hi thầm khen Hình bộ thượng thư, về sau người này sẽ rất được việc, nghiêm mặt: “Quân Vô Thường, ngươi đã biết tội

chưa ?”

“Quân Vô Thường” đang muốn lên tiếng phản bác, nhưng Hiền Viên Vinh Hi không cho hắn cơ hội, lập tức cao giọng nói : “Niệm tình người trên chiến trường vì triều đình lập nhiều chiến công, miễn một trăm roi, giao lại binh phù, cáo lão hồi hương đi ! Tô thừa tướng, việc này giao cho người, nếu như có người không nghe theo, tùy người xử lí mà không cần hỏi ý trẫm.” Nói xong liền mang mọi người rời đi, không để “Quân Vô Thường” có cơ hội kêu oan.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

Edit: Giang Tròn

Ra khỏi cửa ngự thư phòng, sắc mặt Hiền Viên Vinh Hi trầm xuống: “Đến Thần Hi cung”. Rốt cuộc chuyện vừa rồi là ai dạy Thành nhi, phải hỏi cho rõ mới được.

Đến Thần Hi cung, Tô Mộ Tịch kéo Hiền Viên Hạo Thành cúi đầu hành lễ hoàng thượng và hoàng hậu nương nương rồi hai người đi vào bên trong. Tô Mộ Tịch cũng không hỏi gì, tự mình thay quần áo khác cho Hiền Viên Hạo Thành.

Nhìn Tô Mộ Tịch im lặng không nói gì, Hiền Viên Hạo Thành có chút lo lắng. Đáng thương kéo kéo tay áo Tô Mộ Tịch, hỏi: “Tịch nhi, chuyện Thành nhi vừa làm đã làm nàng tức giận sao? Nàng đừng tức giận, lần sau Thành nhi không dám nữa”.

Tô Mộ Tịch giúp Hiền Viên Hạo Thành mặc áo ngoài, lắc đầu trả lời: “Tịch nhi không giận, Tịch nhi đang suy nghĩ chuyện vừa này”. Hành động của Quân Vô Thường rất lạ, khi vừa biết người mình đẩy ngã là Thành hoàng tử, tuy có hơi bối rối, nhưng sao có thể không vì mình mà lên tiếng giải thích. Nàng có cảm giác hắn đã sớm biết Thành nhi đóng giả cung nữ, điều này rất không bình thường.

Hiền Viên Hạo Thành âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong đầu cũng nghĩ đến hành động vừa rồi của Quân Vô Thường, chẳng lẽ Tịch nhi cũng nghĩ giống hắn: “Tịch nhi cũng cảm thấy Quân đại tướng quân rất kì quái đúng không? Thành nhi cũng thấy hắn rất lạ.....” Nói xong, hắn bấu môi nhìn Tô Mộ Tịch. Người bình thường bị vu oan chắc chắn sẽ vì mình mà kêu oan. Nhưng Quân Vô Thường từ đầu tới cuối cũng không nói gì.

“Ừm.....” Tô Mộ Tịch sờ sờ đầu Hiền Viên Hạo Thành, không ngờ hắn cũng nhìn ra. Hiền Viên Hạo Thành kéo tay Tô Mộ Tịch xuống, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng nói: “Tịch nhi, Thành nhi đã lớn, nàng không thể lúc nào cũng sờ đầu Thành nhi như thế.” Đáng lẽ hắn phải là người bảo vệ Tịch nhi. Nhưng Tịch nhi luôn coi hành động của hắn giống như tiểu hài tử, hắn không thích Tịch nhi sờ đầu hắn.

Nghe lời hắn nói Tô Mộ Tịch giật mình, đỏ mặt cúi đầu hôn lên má Hiền Viên Hạo Thành: “Ừ, Hạo Thành của ta đã lớn rồi.” Càng biết nhiều về hắn, nàng càng yêu hắn hơn. Kiếp trước vì bị người khác chế nhạo, nàng chỉ thấy chán ghét hắn, nhìn thấy hắn khóc cũng không đành lòng, nhưng tuyệt đối sẽ không đến gần an ủi hắn mà sẽ quay người bỏ đi. Sau khi sống lại, lúc đầu nàng chỉ cảm kích hắn, sau đó dần dần yêu thương hắn, bằng cả tấm lòng, toàn tâm toàn ý yêu hắn. Mãi cho đến khi Khương Ngọc Lộ xuất hiện, nhìn thấy hắn nói chuyện với nữ nhân khác thì nàng đã không đề nén được sự khó chịu trong lòng, lúc này nàng mới phát hiện mình đã yêu Hạo Thành rất sâu đậm. Sâu đậm đến đâu nàng cũng không biết, nhưng nàng biết mình tuyệt đối không thể mất hắn. Thì ra đây mới chính là yêu, khắc cốt ghi tâm, thấm vào tận xương tủy.

Cảm nhận được tấm lòng của Tô Mộ Tịch, Hiền Viên Hạo Thành đứng lên ôm trọn Tô Mộ Tịch vào lòng. Ngay sau đó, một đôi môi nóng rực phũ xuống gặm cắn môi nàng, thật lâu sau hai người mới thở hổn hển tách ra, ánh mắt Hiền Viên Hạo Thành mơ màng: “Tịch nhi.....”

Tô Mộ Tịch nghiêm mặt đẩy Hiền Viên Hạo Thành ra, trừng mắt liếc nhìn hắn: “Phụ hoàng và mẫu hậu vẫn còn chờ chúng ta ở bên ngoài.” Nói xong, cũng không để ý đến Hiền Viên Hạo Thành mà quay người đi thẳng ra bên ngoài. Hiền Viên Hạo Thành kéo tay Tô Mộ Tịch, vẻ mặt nịnh nọt cười nói: “Tịch nhi phải dẫn theo Thành nhi chứ, Thành nhi là cái đuôi của Tịch nhi, Tịch nhi không thể quên, vĩnh viễn cũng không được quên.....”

“Đi thôi, không nói với chàng nữa.....” Mặc dù ngoài miệng Tô Mộ Tịch mắng hắn nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ dịu dàng đầy ý cười, lời này làm sao nàng có thể quên được.

“Ừm, Thành nhi vẫn luôn theo Tịch nhi.....” Dù Tịch nhi đi đâu, Thành nhi cũng sẽ đi cùng.

Hai người vừa đến chính điện đã nhìn thấy vẻ mặt Hiền Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt nổi giận đùng đùng ngồi ở phía trên, thấy Hiền Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch đi ra, Hiền Viên Vinh Hi liền nói: “Thành nhi, con nói thật cho phụ hoàng biết, vừa rồi con ăn mặc như vậy là do ai dạy, không được nói dối.” Lần này Hiền Viên Vinh Hi rất tức giận, đường đường là hoàng tử, sao có thể ăn mặc như vậy?

Ánh mắt Hiền Viên Hạo Thành chợt lóe lên một tia sáng, phụ hoàng để Thành nhi nói dối một lần thôi, một hai ba, phụ hoàng không nói gì chứng tỏ người đã đồng ý rồi. Quốc sư gia gia người không nên trách ta, ai bảo người không nói cho ta lúc ăn thảo dược vào thì sẽ bị đau đầu, hại ta thiếu chút nữa bị Tịch nhi phát hiện. Hừ hừ, cho nên..... Về mặt Hiền Viên Hạo Thành vô tội đáp: “Là Quốc sư gia dạy cho con, phụ hoàng, Thành nhi làm sai sao? Quốc sư gia nói chỉ cần Thành nhi mặc giống như vừa này, có thể giải vây giúp phụ hoàng.” Trong mắt tràn đầy vẻ hoang mang.

Bộ đảng này sẽ không có ai hoài nghi. Hiên Viên Vinh Hi tức giận vỗ mạnh tay xuống bàn, bao giờ quốc sư trở về phải sai người cắt trụi bộ râu của hắn. Ở một thôn nhỏ, Quốc sư đại nhân đang nhàn nhã uống trà, bỗng nhiên hắt xì hơi một cái. Quốc sư đại nhân xoa xoa cái mũi, một phen tự kỷ, ôi, có ai đang nhớ thương một lão già như hắn đây?

Chuyện xảy ra ở ngự thư phòng, tất nhiên là các đại thần trong triều cũng đã biết. Đỗ Chính Tông và Quân Vô Thường làm ra chuyện lớn như vậy, hoàng thượng cũng không lập Dạ hoàng tử làm thái tử, xem ra hoàng thượng có ý định khác. Các đại thần ủng hộ Hiên Viên Hạo Dạ có chút chần chờ, nếu hoàng thượng không có ý định để Dạ hoàng tử lên ngôi thì bọn họ còn giúp đỡ hắn làm gì. Hơn nữa, Quân Vô Thường vì triều đình lập nhiều công lớn, lại bị hoàng thượng tịch thu binh quyền, nếu hoàng thượng phát hiện bọn họ hỗ trợ Dạ hoàng tử, có phải sẽ gặp kết quả thảm hại hơn?

Không lâu sau, dân chúng ở Hoàng thành đều biết việc này. Mọi người không phục, chuyện ở Giang Nam Dạ hoàng tử làm tốt như vậy, vì sao hoàng thượng không lập Dạ hoàng tử làm thái tử? Quán trà lớn nhất ở Hoàng thành, mọi người đang bàn luận sôi nổi chuyện này, trong lòng cảm thấy hoàng thượng làm vậy là không đúng. Bất ngờ một lão nhân tóc bạc phơ đứng dậy: “Mắt của các ngươi mù hết rồi, biết ta đến từ nơi nào không? Ta từ Giang Nam chạy nạn đến đây. Lúc trước các nông gia đi thu mua lương thực không phải ý của Dạ hoàng tử, mà mọi người nghe theo lời của một vị cảm y công tử gọi là Tô tam công tử. Ta đã hỏi rất nhiều người mới biết hắn là Tam ca của Thành hoàng tử phi, mà lần này hắn đến Giang Nam là do Thành hoàng tử phi nhờ vả.

Hơn nữa, Dạ hoàng tử ép buộc mọi người rời đi, sử dụng vũ lực đánh người ngay cả một đồng tiền cũng không bỏ ra, các ngươi không tin thì có thể đến Giang Nam hỏi bất cứ người nào là rõ. Ta đến Hoàng thành mới biết được, hoàng thượng phát cho hắn một số bạc lớn, hắn lại không phát cho người dân một đồng nào, chẳng những không phát bạc, còn cho người giám sát di dời dân chúng cảnh cáo không cho dân chúng Giang Nam nói lung tung, không thì giết ngay lập tức. Mấy tên tham quan của Giang Nam đã sớm thông đồng với hắn, vẫn là hoàng thượng anh minh, nhân phẩm của Dạ hoàng tử không xứng với ngôi vị thái tử. Không ngờ hắn là hoàng tử lại dám làm ra việc như vậy, ta chỉ có một người không sợ chết, các ngươi báo quan bắt ta ta cũng không sợ, bởi vì tất cả những gì ta nói đều là sự thật.”

Lão nhân vừa nói xong, tất cả mọi người đều im lặng, sao có thể như vậy? Chuyện ở Giang Nam lớn như vậy sao có thể giấu diếm được, nhưng những dân chúng ở đây chỉ muốn sống qua ngày, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện! Nhưng giấy không gói được lửa, nhất định hoàng thượng đã biết việc này, cho nên dù hai vị tướng quân chiến công hiển hách muốn hoàng thượng lập Dạ hoàng tử làm thái tử mà hoàng thượng cũng không đồng ý. Lại nhớ đến chuyện nữ nhi thứ hai của Tô gia và trưởng nữ Quân gia, mọi người càng trầm mặc

Lầu trên, hai huynh đệ Tô Hoàn Xán và Tô Hoàn Diệu ngồi đối diện nhau, Tô Hoàn Xán nghe xong lời nói của lão nhân dưới lầu cười cười hỏi: “Tam đệ, biện pháp này hiệu quả sao? Lương thực là do Dạ hoàng tử tự mình mang về, dân chúng Hoàng thành có thể tin lời nói của một người sao.” Tuy rằng nhân phẩm của tên Hiên Viên Hạo Dạ không được tốt lắm, nhưng chính mắt dân chúng Hoàng thành thấy hắn áp tải mang lương thực trở về từ Giang Nam.

Tô Hoàn Diệu nhếch môi: “Nói đúng sự thật, một người nói không ai tin, thì mười người nói, một trăm người nói thì sẽ có người tin.” Hiện tại các quán trà, quán trọ đều thảo luận về việc này. Một truyền mười mười truyền một trăm, không nên xem nhẹ tốc độ lan truyền tin tức của người dân. Dù người ở Hoàng thành không tin chuyện xảy ra ở Giang Nam, nhưng chỉ cần trong lòng hoài nghi, cũng sẽ không ủng hộ Hiên Viên Hạo Dạ như trước. Dám sử dụng thủ đoạn hèn hạ đối phó với hắn, làm cho cả nhà lo lắng cho hắn, cho dù việc này không thể lấy mạng của Hiên Viên Hạo Dạ nhưng cũng khiến hắn không thể sống thoải mái.

Tô Hoàn Xán nhìn thấy nụ cười của Tô Hoàn Diệu thì lạnh cả sống lưng, may mắn mình không đắc tội với Tam đệ nhà mình, cố bình tĩnh nói: “Tam đệ, để ta giúp đệ lan truyền, không thể tha người đã hại đệ.” Hiên Viên Hạo Dạ, người đắc tội với ai thì không đắc tội lại đi đắc tội với Tam đệ nhà ta.

Tô Hoàn Diệu hạ tay xuống, thần nhiên nói: “Đây là hắn tự tìm lấy.” Buông tha để hắn ngồi hưởng thụ, trên đời làm gì có chuyện dễ dàng như thế.

Tô Hoàn Xán gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, còn nói thêm: “Hoàng thượng thu hồi binh quyền trong tay Quân Vô Thường thì Hiên Viên Hạo Dạ cũng đừng nghĩ lên được ngôi vị thái tử. Nhưng đệ nói Quân lão đầu này như thế là sao? Có thể ngoan ngoãn giao binh phù cho cha, rất lạ đúng không?”

“Lạ, nhưng chỉ cần kết quả tốt thì những chuyện khác đệ không quan tâm.”

Ảnh môn, biết chuyện Quân Vô Thường bị đoạt binh quyền, Đỗ Chính Liên ném tất cả những vật có thể ném trong phòng xuống đất. Lãnh Kì Duệ đứng im ở một bên, cũng không ngăn cản, chỉ lạnh lùng nhìn Đỗ Chính Liên phát điên. Thật lâu sau thì Đỗ Chính Liên dừng lại, chất vấn hắn: “Sư huynh, huynh có ý đúng không? Nếu không thì sao huynh có thể khinh địch như vậy, binh quyền trong tay cũng bị đoạt đi, vì sao? Không phải Liên nhi đã nói, chỉ cần Dạ nhi ngồi lên ngôi vị hoàng đế thì Liên nhi sẽ đi theo huynh lưu lạc giang hồ sao. Chẳng lẽ, sư huynh không muốn Dạ nhi sớm lên ngôi hoàng đế?”

Lãnh Kì Duệ liếc mắt nhìn Đỗ Chính Liên: “Không phải, ta chỉ có thể học được những thói quen của Quân Vô Thường, nhưng việc triều chính ta không học được.” Chuyện xảy ra ở ngự thư phòng hôm ấy, sao hắn có thể không rõ. Hắn là cao thủ địch dung, từ lúc Hiên Viên Hạo Thành đi tới hắn đã biết là người này nguy trang. Nhưng ngay lúc ấy hắn lại do dự. Nếu Dạ nhi được lập làm thái tử, hắn biết rõ hành động tiếp theo, dùng độc giết chết hoàng thượng.

Đỗ Chính Liên cũng không dám nhiều lời, dù sao chuyện của mình còn phải dựa vào hắn mới có thể thành công: “Liên nhi đã biết, là Liên nhi không suy nghĩ kỹ càng, đã quá kích động rồi.” Nàng không thể không nhận nhận, không thể để kế hoạch đã đến mức này rồi mà thất bại, nàng có thể không nhận nhận sao? Nàng nhận được, sư huynh không tham quyền thế và vàng bạc, chỉ có thể sử dụng mưu nhân kế. Nếu như nàng làm chủ Ảnh môn thì thật tốt.

“Là ta phải xin lỗi mới đúng, không thể hoàn thành việc muội đã nhờ vả, không thể giúp Dạ nhi lấy được ngôi vị thái tử.” Lãnh Kì Duệ dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Đỗ Chính Liên, âm thầm chú ý đến vẻ mặt của nàng.

Nghe hán nói thế, Đỗ Chính Liên thu hồi về thất thần, tựa đầu lên vai Lãnh Kì Duệ: “Sur huynh, không phải tại huynh.” Không tại người thì tại ai, nhưng lời này nàng không thể nói ra.

“Dạ nhi không làm thái tử, bước tiếp theo muội định làm gì?” Lãnh Kì Duệ lơ đãng hỏi, nếu như có thể âm thầm hóa giải thì tốt. Vừa không làm cho hoàng thượng phát hiện, cũng không làm những chuyện mình không muốn khi sư muội nhờ vả, giống như chuyện của Quân Vô Thường.

Đỗ Chính Liên đang muốn mở miệng, lại nhớ đến chuyện Quân Vô Thường, nói khác đi: “Liên nhi cũng không biết, chờ xem sự việc như thế nào rồi tính tiếp.” Kế hoạch bị phá hủy, trong lúc nhất thời nàng cũng không biết nên làm gì. Dù hạ độc giết chết Hiên Viên Vinh Hi, chỉ dựa vào ca ca và trưởng công chúa cũng không thể chắc chắn sẽ làm cho Dạ nhi kế vị. Nhưng nếu không làm, thì phải chờ đến bao giờ? Quên đi, chuyện quan trọng nhất bây giờ là giải quyết nghiệt chủng trong bụng Tô Mộ Tịch.

Lãnh Kì Duệ cúi đầu nhìn Đỗ Chính Liên trong lòng mình. Nàng đã không còn tin tưởng mình. Nhưng thủ hạ ở Ảnh môn đều là người của hán, hán muốn biết chuyện gì bọn họ sẽ không thể không nói. Nhẹ nhàng đẩy Đỗ Chính Liên ra, Lãnh Kì Duệ mở miệng nói: “Sur muội, sắc trời đã không còn sớm, ta cho nha hoàn tới thu dọn một chút, muội nghỉ tạm ở đây đi.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Đỗ Chính Liên ôm hán từ phía sau, nhẹ nhàng nói: “Sur huynh, ở lại với Liên nhi được không?” Nói đến mức này rồi, sư huynh sẽ không thể không động lòng.

Lãnh Kì Duệ hơi cứng người, gỡ tay Đỗ Chính Liên ra cũng không quay đầu lại: “Ta sẽ chờ đến ngày muội cùng ta rời khỏi Hoàng thành.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Thời điểm Tô Mộ Tịch mang thai tháng thứ tám, Lưu thái y bắt mạch đã xác định là thai song sinh. Tin tức này truyền ra, người trong cung coi nàng như búp bê sứ mà chăm sóc rất cẩn thận. Hiên Viên Hạo Thành biết chuyện này thì ăn không ngon ngủ không yên, luôn bên cạnh trông chừng Tô Mộ Tịch không rời nửa bước, còn khắt khe hơn cả Tô Mộ Tịch đang mang thai. Nửa tháng sau, quãng thâm dưới mắt hán càng rõ rệt.

Hoàng hậu nương nương nghe được tin này, bắt đầu chọn người đỡ đẻ. Kinh nghiệm đỡ đẻ của những người này là tốt nhất, quan trọng hơn là những người đó có kinh nghiệm đỡ đẻ cho thai đôi, cũng có thân phận đáng tin cậy. Mỗi người đều được tuyển chọn cẩn thận, được an bài nơi ở kín đáo ít có cơ hội tiếp xúc với người ngoài.

Đỗ Chính Liên biết tin này, hai mắt sáng lên, rốt cuộc cũng đợi được thời cơ để ra tay. Ban đêm, trời tối đen như mực, Đỗ Chính Liên dựa vào võ công dễ dàng chạy tới chỗ ở của nhóm người đỡ đẻ. Thổi mê hương vào trong phòng, đưa tay lên thử gỗ cửa, xác định người bên trong đã ngủ say hết, lúc này mới mở cửa tiến vào. Mang theo một người đỡ đẻ gần mình nhất đến một chỗ yên lặng trong cung thì dừng lại.

Nghe được tiếng động, Hiên Viên Hạo Dạ mở cửa ra: “Chủ nhân, người đến rồi, mau để bà ấy xuống.” Đỗ Chính Liên nhìn hán, ném người xuống đất: “Hắt nước vào mặt nàng, hỏi rõ tên tuổi và chỗ ở, trong nhà còn có những ai.”

“Vâng, chủ nhân yên tâm.” Hiên Viên Hạo Dạ nói xong, Đỗ Chính Liên liền ẩn mình trong chỗ tối. Hiên Viên Hạo Dạ lấy một chén nước hắt trên mặt người đỡ đẻ thì nàng lập tức tỉnh lại. Nhìn thấy Hiên Viên Hạo Dạ, hoảng sợ lập tức hành lễ, cũng không nghĩ ra tại sao mình lại ở đây: “Nô tỳ tham kiến Dạ hoàng tử.”

Hiên Viên Hạo Dạ cũng lười biếng liếc mắt nhìn nàng, lạnh lùng hỏi: “Người tên gì?”

“Thưa Dạ hoàng tử, nô tỳ tên là Đỗ Nam.” Dạ hoàng tử hỏi cái này để làm gì?

“Nhà ở đâu?” Hiên Viên Hạo Dạ nâng mắt, lại cùng họ với cậu hán, còn có một cái tên buồn cười như thế.

“Nô tỳ tiến cung từ nhỏ, không có nhà cũng không có người thân.” Dạ hoàng tử hỏi vậy, có phải muốn nàng hại đứa bé trong bụng Thành hoàng tử phi không? Càng nghĩ nàng càng cảm thấy có khả năng này.

“Ừ, được rồi.” Ánh mắt Hiên Viên Hạo Dạ chợt lóe, không nói gì nữa. Đợi một lát cũng không thấy Dạ hoàng tử nói tiếp, Đỗ Nam ngẩng đầu. Lập tức Hiên Viên Hạo Dạ dùng một tay bóp chặt cổ Đỗ Nam, một tiếng “Răng rắc” vang lên, hai mắt Đỗ Nam mở to ngã trên mặt đất.

Đỗ Chính Liên từ chỗ tối đi ra đã là khuôn mặt của Đỗ Nam vừa ngã dưới đất. Lạnh lùng nhìn thi thể trên mặt đất: “Dạ nhi, xử lý gọn gàng, ta về chỗ của các ma ma đỡ đẻ trước để tránh có người phát hiện sẽ làm hỏng kế hoạch.” Giọng nói của Đỗ Chính Liên cũng giống Đỗ Nam y như đúc.

Hiên Viên Hạo Dạ gật đầu: “Chủ nhân đi nhanh đi, Dạ nhi sẽ quăng cái xác nàng xuống giếng cạn trong cung, không ai có thể phát hiện ra.” Hắn đã sớm chuẩn bị tốt vì ngày hôm nay. Hi sinh có một người mà có thể hoàn thành đại sự. Đỗ Nam đúng không? Vì đại nghiệp của bản hoàng tử mà chết, người nên cảm thấy may mắn.

Đỗ Chính Liên trở về nơi ở của các ma ma đỡ đẻ, cũng là khuôn mặt ấy, giọng nói ấy, hơn nữa các nàng mới ở cùng nhau không lâu nên cũng không phát hiện nàng không phải Đỗ ma ma.

Lúc Tô Mộ Tịch mang thai tháng thứ chín, bụng đã to đến mức không nhìn được chân, mà cũng do mang thai nên chân nàng sưng to ngay cả giày cũng không đi vừa. Ngày hôm đó, Hiên Viên Hạo Thành chăm chỉ xoa bóp chân cho Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, thoải mái không? Thành nhi có nên mạnh tay chút nữa không?” Thì ra mang thai lại khổ như vậy, về sau sẽ không để Tịch nhi mang thai nữa.

“Ừm, thoải mái lắm” Tô Mộ Tịch nhìn về mặt ân cần của Hiên Viên Hạo Thành, cười cười trả lời. Chốc lát sau, Tô Mộ Tịch liền ôm bụng, cảm giác được từng cơn co rút đau đớn thì tỉnh tỉnh ngủ, Tô Mộ Tịch lên tiếng nói: “Hạo Thành, nhanh đi gọi ma ma đỡ đẻ đến, Tịch nhi sắp sinh rồi.” Tô Mộ Tịch vừa nói xong, cảm giác bụng càng đau hơn.

Hiên Viên Hạo Thành ra về bình tĩnh đứng lên: “Tịch nhi, đừng sợ, ta luôn ở bên cạnh nàng và con.” Khi nói chuyện đã không còn vẻ ngây ngô như trước, lại lộ ra vẻ kiên định làm Tô Mộ Tịch bất tri bất giác gật đầu. Khi lấy lại tinh thần thì cả người đã nằm trên giường, không còn nhìn thấy bóng dáng của Hiên Viên Hạo Thành đâu nữa.

Không lâu sau, Hiên Viên Hạo Thành đã trở lại, cầm khăn lau mồ hôi trên mặt Tô Mộ Tịch, cảm thấy thật đau lòng, vì sao hắn không thể chịu đau giúp Tịch nhi. Cố nén cảm giác đau lòng, Hiên Viên Hạo Thành để Hoa Ngừ và Xảo Tâm chăm sóc Tô Mộ Tịch, hắn có việc quan trọng hơn cần làm. Thời gian này nhóm người của hoàng huynh không có động tĩnh gì, nhất định muốn làm cho bọn họ lo lắng thiếu cảnh giác. Hắn không thể không cẩn thận, tuy các ma ma đỡ đẻ là do mẫu hậu tự tuyển chọn nhưng hắn vẫn không yên tâm, sợ trong mấy người đỡ đẻ có người của Hiên Viên Hạo Dạ.

Hiên Viên Hạo Thành hôn một cái lên trán Tô Mộ Tịch rồi mới đi ra ngoài, vừa ra ngoài cửa phòng đã thấy sáu ma ma đỡ đẻ đã đến. Hiên Viên Hạo Thành ngăn các nàng lại, kiểm tra kỹ từng người một thấy không có vấn đề gì mới cho các nàng đi vào. Đỗ Chính Liên mừng thầm, đi lướt qua bên người Hiên Viên Hạo Thành. Hắn đột nhiên ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt, tuy rất nhẹ nhưng vẫn có thể ngửi được, Hiên Viên Hạo Thành cảm thấy mùi hương này giống y hệt mùi hương ngày ấy hắn ngửi được trên người cung nữ gặp ở ngự hoa viên, liền lớn tiếng kêu lên: “Người đứng lại, không cho phép người vào.” Cho dù hắn phán đoán sai, cũng mặc kệ nàng có phải người của hoàng huynh hay không, hắn cũng không thể mạo hiểm để nàng đi vào.

Trong lòng Đỗ Chính Liên cả kinh, ngọc tử này muốn làm gì? Nàng làm như chính mình không nghe thấy gì cứ tiếp tục đi vào. Hiên Viên Hạo Thành thấy nàng không dừng lại thì càng hoài nghi, bước nhanh lên giữ chặt tay nàng, cố chấp nói: “Ta nói, người không được đi vào.”

Ánh mắt Đỗ Chính Liên chợt lóe, vội kêu to: “Thành hoàng tử, xin người đừng náo loạn, hoàng tử phi sắp sinh rồi nên nô tỳ phải đi vào đỡ đẻ.” Đáng chết, ngọc tử này nói giỡn sao, nàng không đi vào thì làm sao có thể giết chết nghiệt chủng kia.

Hiên Viên Hạo Thành giữ chặt tay nàng không chịu buông, đúng lúc này thì hoàng thượng, hoàng hậu nương nương và Hiên Viên Hạo Y nghe cung nữ bẩm báo liền vội vàng đến đây. Nhìn thấy Hiên Viên Hạo Thành giữ chặt tay một ma ma đỡ đẻ không để nàng vào thì Lâm Ánh Nguyệt đi qua nói: “Thành nhi mau buông tay, để nàng đi vào hỗ trợ, không được ngang bướng.”

Lúc này Hiên Viên Hạo Thành mới phát hiện, đúng vậy! Ở trong mắt mọi người hắn chính là một đứa nhỏ không hiểu chuyện nên giờ tất cả đều nghĩ hắn đang náo loạn. Trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, hai mắt sáng lên: “Mẫu hậu, quốc sư gia gia nói người đỡ đẻ cho Tịch nhi chỉ có thể là năm người, không thì sẽ gặp chuyện không may.” Quốc sư gia gia, tuy người rất đáng ghét, nhưng cho dù người nói cái gì thì phụ hoàng và mẫu hậu nhất định sẽ tin.

Quả nhiên khi nghe Hiên Viên Hạo Thành nói lời này, Lâm Ánh Nguyệt liền lên tiếng: “Vậy người đừng vào, đứng ở bên ngoài đi!” Lời nói của quốc sư không thể không tin, dù bên trong chỉ có năm người đỡ đẻ chắc cũng không có gì đáng ngại.

Đỗ Chính Liên nhìn thấy Hiên Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt đã hơn mười năm không gặp, phải hết sức kiềm chế mới che dấu được hận ý trong mắt, hết sức bình tĩnh hành lễ: “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ cảm thấy như vậy không ổn, theo quy củ thì người đỡ đẻ của hoàng tử phi phải là sáu người không thể thiếu bất cứ ai. Hơn nữa, nô tỳ vào có thể hỗ trợ rất nhiều việc.” Chết tiệt, tiện nhân này lại dám ngăn cản nàng, đáng lẽ năm đó nàng phải độc chết nàng ta và Hiên Viên Hạo Thành.

Lâm Ánh Nguyệt nhướn mày: “Lời của bản cung còn cảm một nô tỳ như người dạy bảo sao? Đứng ở bên ngoài đi, đừng cản trở các cung nữ đi vào.” Quy củ, hừ, rất nhiều quy củ của triều đình Hiên Viên đã bị phá hỏng, giờ thêm một lần thì có làm sao?

Đỗ Chính Liên đứng ở một bên càng sốt ruột, tiện nhân đáng chết. Đỗ Chính Liên thầm nắn ở trong lòng, hiện tại nàng cũng không dám làm gì. Nàng nghĩ không ra vì sao Hiên Viên Hạo Thành không để cho nàng đi vào. Nếu nàng biết là do mùi hương nàng thích nhất thì nhất định sẽ tức đến hộc máu. Đỗ Chính Liên là người cực kì yêu thích các loại hương liệu nên khi tắm thường pha vào trong nước, hơn nữa những hương liệu nàng dùng đều là loại tốt nhất. Tuy một tháng rồi nàng chưa dùng nhưng mùi hương cũng không thể hoàn toàn bay mất trong thời gian ngắn như vậy được.

Thấy mẫu hậu đồng ý, Hiên Viên Hạo Thành quay đầu nhìn khắp cả phòng. Từ lúc đến Hiên Viên Vinh Hi cũng chưa nói câu gì, nhìn Hiên Viên Hạo Thành thì cảm thấy con mình có chỗ nào đó không giống trước kia. Cách nói chuyện vẫn giống trước nhưng hắn có cảm giác trong lời con nói có mục đích khác. Giống như bây giờ, nếu là trước kia hắn đã âm thầm muốn đi vào thì lúc này mặt mũi hẳn trưng nhưng cũng không có hành động gì khác. Kinh nghiệm nhiều năm quan sát về mặt các đại thần nói cho hắn biết hắn không hề nhìn nhầm, chờ Tịch nhi sinh xong phải nói chuyện cẩn thận với Thành nhi.

Nghe được giọng Tô Mộ Tịch đau đớn kêu to, lại nhìn chậu nước được bưng ra. Tay Hiên Viên Hạo Thành nắm chặt thành quyền, trong lòng lại lo lắng không thôi, nhưng cũng không thể làm gì.

Từ Kim cung, Hiền Viên Hạo Dạ cũng nhận được tin Tô Mộ Tịch sinh con. Đi tới đi lui ở trong phòng, mẫu phi thuận lợi vào phòng đỡ đẻ đi! Nhất định phải xử lí đứa bé trong bụng Tô Mộ Tịch. Khoan đã, nếu mẫu phi cũng muốn giết chết Tô Mộ Tịch thì sao? Không, không đâu. Không được, hần phải đến Thần Hi cung một chuyến mới được.

Vừa mới đi ra đến cửa đã nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Cổ Như Lâm: “Hoàng tử muốn đi đâu?”

“Cút ngay.” Hiền Viên Hạo Dạ không chút lưu tình đẩy ngã Cổ Như Lâm rồi vội vàng rời đi. Cổ Như Lâm ngẩng đầu thì nhìn thấy vẻ trào phúng trên mặt Tư Vũ và Tư Tĩnh. Trong lòng thâm hận Hiền Viên Hạo Dạ, người đối với ta vô tình thì cũng đừng trách ta đối với người vô nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Edit: Giang Tròn

Hiền Viên Hạo Dạ vội vàng chạy đến đông điện của Thần Hi cung, thỉnh thoảng bên trong truyền ra tiếng kêu thống khổ của Tô Mộ Tịch, hai tay nắm chặt. Nhóm người Hiền Viên Vinh Hi liếc nhìn Hiền Viên Hạo Dạ nhưng không nói gì. Hiền Viên Hạo Dạ hành lễ rồi đứng yên ở bên cạnh, tầm mắt lơ đãng nhìn quanh phòng thì thấy “Đỗ ma ma” vẫn đứng ở bên ngoài thì khiếp sợ, vì sao nàng chưa vào trong? Nhưng ngay lập tức hần khôi phục lại vẻ mặt bình thản, bây giờ hần đang ở Thần Hi cung chứ không phải Từ Kim cung, thấy mọi người không để ý đến mình thì hần mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm rồi lên tiếng: “Tất cả các cung nữ đều đang bận rộn vì sao một nô tỳ như người lại có thể thành thoi đứng đây? Còn không mau vào trong hỗ trợ.”

Đỗ Chính Liên hành lễ rồi chuẩn bị đi vào bên trong nhưng đi tới cửa lại bị Hiền Viên Hạo Thành ngăn lại. Hiền Viên Hạo Thành chỉ vào một cung nữ ở bên cạnh: “Người đi vào giúp.” Rồi chỉ chỉ Đỗ Chính Liên, bĩu môi nói: “Bản hoàng tử không cho người vào.”

Ánh mắt Hiền Viên Hạo Dạ chột lóe, lên tiếng nói: “Hoàng đệ đừng ngang bướng nữa, nàng là ma ma đỡ đẻ nên để nàng vào giúp đỡ.” Hiền Viên Hạo Dạ giả bộ lo lắng lại thêm vẻ mặt đầy quan tâm nhìn Hiền Viên Hạo Thành.

Hiền Viên Hạo Thành liếc nhìn hần nhưng không nên tiếng trả lời, vẫn tiếp tục giữ tay ngăn không cho “Đỗ ma ma” vào. Lúc này Hiền Viên Hạo Thành chỉ nghĩ ngờ ma ma đỡ đẻ này là người Hiền Viên Hạo Dạ thì bây giờ hần khẳng định điều này, hừ, hoàng huynh, người muốn làm gì đừng cho là ta không biết. Yên tâm đi, Thành nhi sẽ không để người có cơ hội thực hiện.

“Dạ nhi đừng nói nữa, kệ Thành nhi đi. Chỉ là một người đỡ đẻ, bên trong thiếu nàng cũng không sao.” Lâm Ánh Nguyệt liếc nhìn Hiền Viên Hạo Dạ, thấy ánh mắt của hần nhìn Thành nhi thì cảm thấy thật chán ghét, đứa bé này càng lớn thì đông kịch càng giỏi.

Đỗ Chính Liên cúi đầu, trong lòng tức giận muốn học máu, chết tiết, làm sao mới có thể đi vào. Một canh giờ đã trôi qua, chỉ sợ Tô Mộ Tịch sắp sinh rồi, nếu bây giờ không vào thì nhất định sẽ không kịp, nghĩ vậy lập tức quỳ xuống: “Thành hoàng tử, người để nô tỳ vào đi! Một canh giờ rồi mà Thành hoàng tử phi còn chưa sinh, nếu càng kéo dài chỉ sợ tổn thương đến thân thể.” Một ngày nào đó nàng sẽ bắt tất cả bọn chúng phải trả giá thật đắt cho nỗi nhục nàng phải chịu ngày hôm nay.

Hiền Viên Hạo Thành làm ngơ trước lời của nàng, vẫn không cho nàng đi vào, lúc này hần không còn lòng dạ nào để chất vấn nàng bởi vì Tịch nhi đang ở bên trong chịu đau đớn sinh con của bọn họ. Thấy Hiền Viên Hạo Thành quyết tâm không cho mình đi vào thì trong lòng Đỗ Chính Liên và Hiền Viên Hạo Dạ thầm nguyện rửa Tô Mộ Tịch sẽ sinh ra hai đứa ngốc.

Đến giờ Tý mà bên trong vẫn không có động tĩnh gì, tiếng kêu của Tô Mộ Tịch ngày càng nhỏ. Hiền Viên Hạo Thành đi qua đi lại khiến mọi người chóng mặt, đang lúc hần muốn xông vào thì bên trong truyền ra tiếng khóc của trẻ con. Nhóm người hoàng thượng và hoàng hậu nương nương nhẹ nhàng thở ra còn tâm trạng của Hiền Viên Hạo Dạ và Đỗ Chính Liên như rơi xuống vực sâu nhìn không thấy đáy, nàng lại có thể bình an sinh con. Không lâu sau, một ma ma đỡ đẻ ôm đứa bé đi ra. Tươi cười rạng rỡ quỳ xuống: “Chúc mừng hoàng thượng, hoàng hậu nương nương và Thành hoàng tử, Thành hoàng tử phi bình an sinh ra long tôn, là một tiểu hoàng tử.”

Hai mắt Hiền Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt sáng lên, Hiền Viên Vinh Hi bế đứa bé trong tay ma ma đỡ đẻ, đây là cháu trai của hần. Hiền Viên Hạo Thành vẫn đứng im như khúc gỗ nhìn thẳng vào bên trong, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng khóc thứ hai từ trong ấy truyền ra thì mới nhẹ nhàng thở ra. Một lúc sau thì một người đỡ đẻ khác bế một đứa bé còn lại đi ra quỳ xuống nói chúc mừng liên tục. Hiền Viên Hạo Thành ôm con gái vào lòng, vội hỏi: “Tịch nhi thế nào rồi?”

Ma ma đỡ đẻ lập tức hành lễ: “Thưa Thành hoàng tử, Thành hoàng tử phi không có việc gì, người mệt mỏi quá nên đang ngủ. Nô tỳ lau dọn bên trong xong thì người có thể đi vào.” Thành hoàng tử còn khấn trương hơn cả Thành hoàng tử phi. Các vương công quý tộc các nàng gặp trước kia chỉ quan tâm đến con cái có mấy ai để ý đến sự sống chết của phu nhân nhà mình.

Lúc này Hiền Viên Hạo Thành mới nở nụ cười rồi cúi đầu nhìn con gái được mình ôm trong ngực. Tuy nhiều nếp nhăn nhưng hần lại thấy con gái rất giống Tịch nhi. Con gái thật dễ thương, sau này ngoài Tịch nhi thì người hần yêu thương nhất là con gái. Thật là, ngay cả ông trời cũng không biết đứa nhỏ

mới sinh ra nhìn sẽ giống ai khi lớn lên. Bé trai được Hiền Viên Vinh Hi ôm oa oa khóc lớn, giống như trong lòng bé biết phụ thân chỉ thương yêu muội muội mà thương yêu bé.

Đỗ Chính Liên nhìn cảnh này, không thể làm gì hơn chỉ có thể cắn răng lui ra ngoài, ngốc từ này tìm đủ mọi cách không để nàng vào, nhất định hẳn đã phát hiện ra điều gì đó, giờ nàng ở lại cũng không thể làm gì, nếu không nhanh thoát thân thì lát mà bị bắt thì sẽ lớn chuyện.

Hiền Viên Vinh Hi để Lâm Ánh Nguyệt bế cháu trai, cười nói: “Tốt, tốt, một nam một nữ, long phượng là điềm lành. Các cung nữ và ma ma trong Thần Hi cung được thưởng một năm tiền tiêu hàng tháng, đến lễ đầy tháng thì ta sẽ ban tên cho hai đứa cháu của mình.” Quá tốt rồi, có lẽ đúng như lời quốc sư nói, hẳn đã sớm chọn được người cai quản giang sơn giúp mình. Nhìn cháu trai được Lâm Ánh Nguyệt bế, Hiền Viên Vinh Hi kích động không nói nên lời.

Tất cả mọi người đều quý xuống khấu tạ hoàng ân. Hiền Viên Hạo Dạ cố gắng duy trì vẻ mặt vui mừng, nói: “Nhi thần chúc mừng phụ hoàng, hoàng đệ, chúc mừng người.” Thôi xong, khi hai đứa bé còn chưa được sinh ra đã không giết chết được bọn chúng nay thì càng không thể. Hơn nữa, hai đứa bé còn là long phượng thai thì phụ hoàng lại càng coi trọng, hẳn muốn ra tay hại bọn chúng càng khó khăn hơn. Xem ra chỉ còn cách thực hiện bước cuối cùng của kế hoạch.

Hiền Viên Vinh Hi gật đầu: “Người cũng đừng chúc mừng Thành nhi, đến khi nào mới cho trăm ôm tôn từ đây?” Nói gì thì Dạ nhi cũng là con của hắn, dù tâm địa hắn không tốt nhưng cũng không thể bỏ mặc hắn.

Một lúc sau, tất cả cung nữ ở bên trong đều đi ra ngoài, Hiền Viên Hạo Thành liền ôm con gái đi vào. Nhẹ nhàng đặt con gái nằm bên cạnh Tô Mộ Tịch, lại bế con trai từ tay Hiền Viên Hạo Y, nghiêm túc nhìn con một lát rồi cũng đặt bé nằm bên cạnh muội muội. Hiền Viên Hạo Y thấy vậy thì cười cười rồi đi ra ngoài cùng các cung nữ. Tất cả mọi người đi hết thì về mặt Hiền Viên Hạo Thành thay đổi, trong mắt tràn đầy dịu dàng. Hắn ngồi bên cạnh giường, lặng lẽ nhìn ba mẹ con đang ngủ. Tịch nhi, cho dù phải chết ta cũng sẽ bảo vệ nàng và các con.

Tô Mộ Tịch ngủ suốt một đêm, sáng ngày hôm sau mới tỉnh dậy. Nhìn con trai và con gái ngủ bên cạnh thì trong lòng ấm áp, đây là hai đứa con do nàng vất vả mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, nhẹ nhàng hôn lên trán con. Lúc này mới nhìn thấy Hiền Viên Hạo Thành ngồi dưới đất đầu gối bên giường, mọi người đâu hết rồi, Hạo Thành như vậy mà cũng không gọi hắn: “Hạo Thành, Hạo Thành, mau đứng dậy, cẩn thận bị cảm lạnh.”

“A.....” Hiền Viên Hạo Thành vẫn chưa tỉnh hẳn nhưng vừa thấy Tô Mộ Tịch thì đứng bật dậy, nhìn rất có tinh thần hỏi: “Tịch nhi tỉnh rồi.....”

Tô Mộ Tịch suy yếu vỗ vỗ đầu Hiền Viên Hạo Thành, cười nói: “Đứa ngốc, ta không tỉnh thì ai đánh thức chàng. Giờ hãy còn sớm, chàng lên giường ngủ một lúc đi, đừng để bản thân bị lạnh.”

Hiền Viên Hạo Thành nhìn con, lắc lắc đầu tỏ vẻ không muốn đi ngủ. Tô Mộ Tịch cười cười: “Chàng nha.....Vậy thì ngồi lên giường nói chuyện với Tịch nhi được không?”

“Không được, Tịch nhi phải ăn chút điểm tâm trước, nhất định Tịch nhi đói rồi.” Hiền Viên Hạo Thành nói xong liền chạy ra bên ngoài. Tô Mộ Tịch nở nụ cười hạnh phúc, cúi đầu nhìn hai cục cưng đang ngủ, nhẹ giọng nói: “Xem ra phụ thân ngốc của các con còn biết quan tâm đến nương.”

Không lâu sau thì Hiền Viên Hạo Dạ bê một bát cháo tổ yến vào. Cẩn thận ngồi lên giường, cầm thìa múc cháo trong bát đưa lên miệng mình thổi thổi rồi mới đút cho Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi mau ăn đi, Thành nhi đã thổi nguội rồi.”

Nhìn thìa cháo trước mặt mình, Tô Mộ Tịch gật gật đầu, hốc mắt có chút ẩm ướt. Mở miệng để Hiền Viên Hạo Dạ đút cháo cho mình. Trong bầu không khí ấm áp, bát cháo đã hết rất nhanh, Hiền Viên Hạo Thành để bát xuống, ôm Tô Mộ Tịch vào lòng: “Tịch nhi, nàng vất vả rồi.”

Tô Mộ Tịch nhẹ nhàng lắc đầu: “Không đâu.” Có thể sinh con cho người mình yêu là một chuyện rất hạnh phúc, làm sao có thể thấy khổ. Nhưng Tô Mộ Tịch nghe lời này của Hiền Viên Hạo Thành thì cảm thấy mình càng yêu hắn hơn.

Từ Kim cung, Hiền Viên Hạo Dạ quý trước mặt Đỗ Chính Liên, nói: “Mẫu phi, Dạ nhi không biết vì sao mọi chuyện lại thành ra như vậy? Kế hoạch này chỉ có Dạ nhi và người biết, Dạ nhi chưa từng nói với bất kì ai.”

“Ba” Đỗ Chính Liên tát rất mạnh lên mặt Hiền Viên Hạo Dạ: “Ta nói rồi, chưa trả thù xong thì không được phép gọi ta là mẫu phi, lời ta nói người đã quên sao?”

Hiền Viên Hạo Dạ không dám lấy tay che mặt: “Dạ nhi không dám, Dạ nhi biết sai rồi, xin chủ nhân hãy tha thứ cho Dạ nhi.” Đều do bọn chúng làm hại, đều do bọn chúng làm hại, mẫu phi còn sống nhưng hắn không thể gọi. Vì sao? Trước đây nhìn Lâm Ánh Nguyệt che chở cho Hiền Viên Hạo Thành, hắn rất hận vì sao nàng không phải là mẹ hắn. Nhưng khi hắn biết tại Lâm Ánh Nguyệt nên mẫu phi mới phải chết thì hắn hận không thể giết nàng ngay lúc ấy.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy mẫu phi là khi hắn năm tuổi nhưng lại vì một tiếng mẫu phi này mà hắn bị nàng đánh tay. Nàng còn nói rõ, chưa báo thù xong thì không được phép gọi nàng là mẫu phi. Rõ ràng hắn có mẹ nhưng lại không thể gọi. Tất cả đều do Lâm Ánh Nguyệt và Hiền Viên Hạo Thành, cho nên lúc ấy hắn đã thề một ngày nào đó hắn sẽ khiến bọn họ sống không bằng chết. Mọi việc đều tiến hành theo kế hoạch, nhưng bên cạnh Hiền Viên Hạo Thành có Tô Mộ Tịch thì tất cả đều thay đổi, kế hoạch của hắn không một lần thành công. Vì sao nàng lại xuất hiện? Nếu không có nàng thì bây giờ hẳn đã là hoàng đế của triều đình Hiền Viên. Bây giờ nàng lại sinh long tôn cho phụ hoàng thì phụ hoàng còn muốn cho mình kế vị sao? Không thể, phụ hoàng vẫn luôn bắt công thì sao có thể cho hắn ngồi lên ngôi vị hoàng đế?

“Hừ....” Đỗ Chính Liên khẽ phất ống tay áo, chăm chú nhìn Hiền Viên Hạo Dạ. Làm ra vẻ đau lòng xoa xoa mặt hắn: “Dạ nhi, người đừng trách ta độc ác, mấy năm nay người phải chịu rất nhiều oan ức, chẳng lẽ người không hận Hiền Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt sao? Hận đi! Chỉ cần người lên ngôi hoàng đế thì những người từng ức hiếp con sẽ phải quý dưới chân con mà cầu xin tha thứ.”

Hận ý trong mắt Hiên Viên Hạo Dạ khiến người khác khiếp sợ: “Dạ nhi đã biết, cho dù phải bất cứ giá nào thì Dạ nhi cũng phải đoạt được ngôi hoàng đế, Dạ nhi muốn những người đó phải quỳ dưới chân ta mà cầu xin.”

Đỗ Chính Liên cười cười, đưa cho hắn hai viên thuốc màu đen: “Dạ nhi, cầm hai viên thuốc này, nếu biên quan xảy ra chiến tranh thì ngươi và cậu ngươi hãy uống thuốc này, những chuyện khác cứ giao cho ta.”

Hiên Viên Hạo Dạ hoảng sợ, chần chờ cầm lấy viên thuốc: “Chủ nhân, người muốn làm gì?” Chiến tranh, triều đình Hiên Viên và Duyệt quốc đã hòa thân, sao lại xảy ra chiến tranh? Chẳng lẽ, chắc là không đâu !

“Chuyện này ngươi không cần biết.” Đỗ Chính Liên nói xong liền rời đi.

Hiên Viên Hạo Dạ nhìn viên thuốc trong tay, nếu mẫu phi làm vậy để hắn có thể lên ngôi hoàng đế thì hắn hãy giả bộ như không biết đi! Muốn làm hoàng đế thì phải trả giá thật lớn, nếu cái giá phải trả không phải mạng của mình thì sao lại không làm. Hiên Viên Hạo Thành, bây giờ ngươi cứ đắc ý đi! Tương lai ta sẽ khiến cho ngươi sống không bằng chết. Rõ ràng ta với ngươi là huynh đệ nhưng sao mọi người lại chỉ giúp ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Edit: Giang Tròn

Hai ngày sau, Quý công công được Hiên Viên Vinh Hi sai đến Thần Hi cung mời Hiên Viên Hạo Thành đến thư phòng. Quý công công đưa người đến thì lập tức đóng cửa thư phòng rồi lui ra ngoài. Hiên Viên Hạo Thành cúi người hành lễ: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Hiên Viên Vinh Hi đứng dậy, kéo Hiên Viên Hạo Thành lên: “Thành nhi, mau đứng lên, không có người ngoài con không cần làm như vậy.” Đứa con này của hắn đã được Tịch nhi dạy bảo thật tốt, trước kia khi con nhìn thấy hắn và Nguyệt nhi thì liền nhào vào lòng bọn họ. Như vậy cũng tốt, sẽ làm cho hắn gần gũi với Thành nhi hơn, nhưng dù sao Thành nhi cũng là người của hoàng thất, không thể ở trước mặt người ngoài mà quy củ cơ bản cũng không có.

“Phụ hoàng.” Hiên Viên Hạo Thành đứng lên, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy mái tóc đen của Hiên Viên Vinh Hi đã có những sợi tóc bạc. Trong ngực đau ê ẩm, rốt cuộc phụ hoàng đã phải nỗ lực bao nhiêu vì triều đình Hiên Viên và bọn họ? Phụ hoàng mới bốn mươi tuổi nhưng nhìn qua chẳng khác nào người đã năm mươi tuổi. Mà bản thân mình lại không thể giúp gì được cho người.

“Thành nhi.” Hiên Viên Vinh Hi muốn hỏi Hiên Viên Hạo Thành vì sao lại khác thường như thế nhưng nhìn thấy đôi mắt trong trẻo của hắn thì không thể mở miệng hỏi. Dù Thành nhi có điểm gì khác đi chẳng nữa thì vẫn là con của Hiên Viên Vinh Hi hắn. Tuy hắn cũng mong Thành nhi có thể trở nên thông minh để thay hắn tiếp quản giang sơn nhưng Tịch nhi đã sinh cháu trai cho hắn.

Hiên Viên Hạo Thành hiểu rõ Hiên Viên Vinh Hi đang nghĩ cái gì, hắn biết hôm Tịch nhi sinh thì phụ hoàng đã biết hắn không giống lúc trước. Nên hôm nay hắn mới đứng ở nơi này. Nhưng nên nói thế nào cho phụ hoàng biết về chuyện thảo dược hắn đã ăn? Nếu không nói thì hắn không thể xin phụ hoàng điều động người cho hắn.

“Thành nhi, con nói cho phụ hoàng biết vì sao hôm ấy con không chịu cho ma ma đỡ đỡ đó đi vào, có phải con phát hiện điều gì khả nghi không?” Trong lòng bình tĩnh hơn hắn mới lên tiếng hỏi.

Hiên Viên Hạo Thành suy nghĩ một lát rồi nói: “Phụ hoàng, trên người ma ma đó dùng một loại hương liệu rất quý giá, không phải một ma ma bình thường có thể mua được nên Thành nhi rất lo lắng không muốn cho nàng đi vào.” Chuyện hắn ở ngự hoa viên cũng ngửi thấy mùi hương này trên người một cung nữ không cần thiết phải nói ra. Hai người khác nhau nhưng dùng chung một loại hương liệu không phải là chuyện hiếm thấy. Nhưng nếu một người trong vòng mấy ngày lại thay đổi một bộ dạng khác thì ai nghe được cũng không thể tin.

Hiên Viên Vinh Hi cười cười, thấy cách nói chuyện và giọng nói của Hiên Viên Hạo Thành không còn ngây ngô như trước mới lên tiếng nói tiếp: “Thành nhi, con không giống lúc trước.” Trước kia chắc Thành nhi không chú ý tới điều này, rốt cuộc điều gì đã khiến Thành nhi thông minh hơn? Lẽ nào.....

Đột nhiên Hiên Viên Hạo Thành quỳ xuống, lo lắng nói: “Phụ hoàng, Thành nhi đã ăn thảo dược mà quốc sư đã nói cho phụ hoàng biết.” Phụ hoàng có tức giận không?

Hai mắt Hiên Viên Vinh Hi mờ to, đứng nguyên tại chỗ rất lâu mới thở dài nói: “Thành nhi, con đã biết khi ăn vào sẽ để lại hậu quả, vì sao con làm như vậy? Ngay cả quốc sư cũng không rõ sẽ xảy ra chuyện gì sau một năm ăn thảo dược kia, sao con còn dám ăn?”

“Thành nhi không sợ, con chỉ muốn bảo vệ mọi người. Con muốn trở nên thông minh cho dù một năm sau có xảy ra chuyện gì.” Hắn nói rất nhỏ nhưng

trong mắt đầy vẻ kiên quyết. Mặc kệ phải chịu hậu quả gì, chỉ cần lưu lại cho hần cái mạng để hần và Tịch nhi có thể vui vẻ sống bên nhau suốt đời là được rồi.

Hiên Viên Vinh Hi cũng không nói nhiều, tuy hần rất đau lòng nhưng đây là lựa chọn của con, chỉ cần một năm sau con không hối hận là được. Một năm có thể làm rất nhiều chuyện, Thành nhi, con đừng để phụ hoàng thất vọng.

Hiên Viên Hạo Thành thấy phụ hoàng không nói gì thêm thì lên tiếng nói: “Phụ hoàng, người có thể cho con mượn người của phụ hoàng một thời gian không?” Hần phải điều tra rõ ràng chuyện ma ma dở dè, hần cảm thấy chuyện này không hề đơn giản. Ma ma ấy và cung nữ hần đã gặp có quan hệ gì? Thậm chí hần còn nghi ngờ không biết ma ma và cung nữ ấy có tồn tại hay không?

Hiên Viên Vinh Hi đặt vào trong tay Hiên Viên Hạo Thành một khối ngọc bội: “Trần Ngao, người ra đi.” Không lâu sau, một hắc y nam tử xuất hiện quỳ gối trước mặt Hiên Viên Vinh Hi, lúc này hần mới nói tiếp: “Sau này người hãy nghe theo mệnh lệnh của Thành nhi.” Không ai biết ngoại trừ ám vệ, Hiên Viên Vinh Hi còn bồi dưỡng một nhóm tử sĩ.

Hiên Viên Hạo Thành cũng không hỏi nhiều: “Thành nhi tạ ơn phụ hoàng.” Chỉ sợ đây là người cuối cùng bên người phụ hoàng.

Đỗ Chính Liên trở về Ảnh môn, vừa vào phòng đã thấy Lãnh Kỳ Duệ ngồi bên cạnh bàn. Thấy Đỗ Chính Liên đi vào thì rót cho nàng một ly trà: “Sur muội, uống ly trà đi!”

Đỗ Chính Liên cầm ly trà uống một ngụm: “Tại sao sư huynh lại ở đây?” Đỗ Chính Liên nhẹ nhõm mảy, hành động lần này nàng cũng không nói cho Lãnh Kỳ Duệ thì sao hần có thể chờ ở chỗ này?

“Mới ở bên ngoài về, có việc tìm sư muội nên đợi ở đây.” Lãnh Kỳ Duệ thần nhiên nói.

“À, hiếm khi sư huynh có chuyện muốn hỏi, huynh nói đi, Liên nhi mà biết thì sẽ nói cho huynh.” Không phải muốn hỏi một tháng này nàng đi đâu chứ? Nam nhân này luôn như vậy, thật đáng ghét. Nếu không phải có chuyện nhờ hần thì nàng cũng không thêm ở Ảnh môn.

“Năm đó, con huynh chết không liên quan đến muội đúng không?” Trong khoảng thời gian này hần đã đi điều tra chuyện năm ấy. Càng điều tra hần càng cảm thấy thật đáng sợ. Trước kia hần chỉ cảm thấy nàng rất tùy hứng vì yêu mà dùng chút mưu kế nhưng khi con hần chết thì hành vi của nàng càng vượt qua sức tưởng tượng của hần, thủ đoạn của nàng càng ngày càng độc ác và đê tiện.

Về mặt Đỗ Chính Liên hơi mất tự nhiên nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh: “Không quan hệ gì đến muội.” Nàng không sợ, năm đó nàng giết chết đứa bé kia rồi đổ tội cho nữ nhân ấy thì nàng cảm thấy sư huynh đã nghi ngờ mình. Chuyện này sư huynh hỏi mượn mười mấy năm thôi, nàng đã sớm nghĩ sẽ nói gì nên nàng không sợ.

“Thề, muội thề đi, nếu muội nói dối thì Dạ nhi vĩnh viễn sẽ không ngồi lên ngôi vị hoàng đế, muội nói, muội nói đi.” Lãnh Kỳ Duệ có chút kích động, nhất định phải bức Đỗ Chính Liên thừa nhận. Chỉ cần nàng thừa nhận thì hần mới có thể thừa nhận năm đó chính mình rất ngu xuẩn. Hồ đừ không ăn thịt con, vì sao năm đó hần lại không tin lời nàng?

Trong lòng Đỗ Chính Liên hốt hoảng, có phải sư huynh đã gặp được nữ nhân đê tiện kia không? Không đâu, năm đó nàng đã phái người đi giết nữ nhân đó, sư huynh không thể gặp nàng. Nhìn thẳng vào mắt Lãnh Kỳ Duệ, thề, sao nàng có thể nói ra lời đó, tâm nguyện lớn nhất cuộc đời này của nàng là Dạ nhi có thể lên ngôi hoàng đế, khi đó mình sẽ là thái hậu nên sao nàng có thể thề. Hai mắt ửng đỏ nhìn Lãnh Kỳ Duệ: “Sư huynh, không liên quan đến Liên nhi, tính tình nữ nhân đó thế nào huynh không biết sao? Nàng là nữ tử hồng trần, huynh cũng biết người nàng yêu nhất chính là bản thân mình.”

Lãnh Kỳ Duệ cũng không nói gì nhiều, đứng dậy đi ra cửa. Đột nhiên hần quay đầu lại nhìn về mặt của Đỗ Chính Liên, trong lòng hần biết mình nên làm gì. Quyết định quay lại phòng, ôm Đỗ Chính Liên vẫn còn chưa hết kinh ngạc lên giường, kéo màn che màu trắng xuống, bên trong trần đầy xuân sắc. Trước hết phải khiến nàng tin tưởng mình sau đó sẽ phản bội nàng để nàng cũng nếm trải cảm giác khi bị người khác lừa gạt.

Kích tình qua đi, Đỗ Chính Liên nằm ở trên người Lãnh Kỳ Duệ: “Sư huynh, huynh xấu lắm.”

Lãnh Kỳ Duệ cười mờ ám: “Phải không? Muội không thích?” Dịu dàng nhìn Đỗ Chính Liên: “Liên nhi, vừa rồi xin lỗi muội, ta không nên nghi ngờ muội. Bây giờ muội đã là người của ta, ta nhất định sẽ giúp Dạ nhi ngồi lên ngôi vị hoàng đế.”

“Thật sao?” Đỗ Chính Liên ngẩng đầu hôn lên môi Lãnh Kỳ Duệ.

Lãnh Kỳ Duệ gật gật đầu.

Đỗ Chính Liên vội hỏi: “Sư huynh, lệnh bài của môn chủ có thể cho Liên nhi mượn không?” Nếu làm môn chủ, nàng cũng không cần phải dựa vào sư huynh. Nếu sư huynh đồng ý thì thật tốt, nếu không nàng lại lãng phí “Mê hương”.

Lãnh Kỳ Duệ để Đỗ Chính Liên gói lên tay mình, quả nhiên, nhưng hần cũng không phải thẳng thắn. Thờ dài, nhẹ nhàng nói: “Sư muội, muội đã quên môn quy của Ảnh môn sao? Muội có chuyện gì thì cứ nói với ta, ta sẽ giúp muội.”

“Liên nhi chỉ muốn thử huynh thôi, sao trông huynh có vẻ sợ hãi như vậy?” Đỗ Chính Liên cúi đầu, hai mắt lạnh lùng, có chuyện gì nói cho người, nói đùa à, ta đã không còn tin tưởng người.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đỗ Chính Liên đã thức dậy. Mà Lãnh Kỳ Duệ vẫn còn ngủ trên giường, không hề có dấu hiệu muốn tỉnh, sau khi Đỗ Chính Liên mặc quần áo xong thì cầm đoản kiếm kề vào cổ Lãnh Kỳ Duệ. Đang chuẩn bị ra tay thì bị người khác ngăn lại: “Sư bá, xin người đừng giết sư phụ, cứ

để sự phụ nữ như vậy, chờ khi Dạ hoàng tử lên ngôi hoàng đế thì người hãy thả hân đi.” Sự phụ nữ “Mê hương” của sự bá, nếu không có người khiến sự phụ cảm động hay thuốc giải của sự bá thì mãi mãi không thể tỉnh dậy. Sự phụ đã từng cứu hân, hân không thể để người chết trước mặt hân, hơn nữa một người đã ngủ say thì sẽ không thể làm hỏng chuyện của bọn họ.

Đỗ Chính Liên nhìn Lãnh Kinh Thương một lát rồi thu hồi kiếm, không phải nàng tốt bụng, chỉ là nàng không thể đắc tội với nhóm người Lãnh Kinh Thương. Tuy những người này ham quyền thế nhưng bọn chúng đều do một tay Lãnh Kì Duệ đào tạo, nhất định sẽ có chút tình cảm. Đưa lệnh bài của môn chủ: “Lãnh Kinh Thương, bây giờ bản môn chủ ra lệnh cho ngươi, cho dù dùng phương pháp gì cũng phải trộm được bản đồ bố trí binh lực của triều đình Hiến Viên ở Tô phủ.” Bản đồ bố trí binh lực của triều đình Hiến Viên gồm hai bản, một bản nằm trong tay hoàng đế, một bản giao cho Tô thừa tướng. Chỉ cần lấy được bản đồ thì có thể thực hiện bước tiếp theo.

Lãnh Kinh Thương quý xuống: “Lãnh Kinh Thương nhất định hoàn thành nhiệm vụ.” Trộm bản đồ không phải là việc khó.

“Đi đi.” Trong mắt Đỗ Chính Liên đầy ý cười nhìn lệnh bài môn chủ trong tay, quả thật là đồ tốt. Chỉ cần Tô gia làm mất bản đồ thì đây là tội liên lụy đến cứu tộc. Chỉ cần bọn chúng chết hết trong ngục thì bản thân mình sẽ độc chết Hiến Viên Vinh Hi. Rồi sẽ đem bản đồ bày bố binh lực giao cho Mạc quốc, Hiến Viên Vinh Hi sẽ mất một nửa binh lực, dựa vào binh lực của ca ca giúp Dạ nhi lên ngôi hoàng đế nhất định không thành vấn đề. Chờ Dạ nhi làm hoàng đế, nàng sẽ gả nha đầu Hiến Viên Hạo Y kia đến Mạc quốc để hòa thân thì chiến tranh sẽ dừng lại, tất cả đều tiến hành theo kế hoạch. Tất nhiên bản đồ này nàng cũng phải sửa đôi chỗ, nếu Mạc quốc đổi ý thì nàng cũng không sợ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Edit: Biên Tập Cuộc Đời

Thần Hi Cung, Hiến Viên Hạo Thành cười ngây ngô ôm con gái, còn con trai đáng thương bị bỏ mặc nằm một bên. Dù tiểu tử kia khóc lóc không ngừng nhưng Hiến Viên Hạo Thành vẫn không để ý tới hân mà chỉ lo đùa giỡn với con gái được mình ôm trong lòng. Tô Mộ Tịch vừa tỉnh ngủ thì nghe thấy con trai khóc khàn cả giọng, bắt đầu dĩ cười cười, ôm con vào lòng. Bé trai biết có người ôm mình, lập tức ngừng khóc, đôi mắt trong veo mở to nhìn Tô Mộ Tịch. Phụ thân không để ý đến bé cũng không sao, bé còn có nương, nhất định nương sẽ yêu thương bé. Đôi mắt thuần khiết của bé trai chăm chú nhìn mình nằm trong lòng Tô Mộ Tịch mềm mại, rất muốn hôn khắp mặt con trai.

Hiến Viên Hạo Thành pha trò chọc cười con gái, rõ ràng đứa bé còn chưa đầy tháng làm sao có thể cười, nhưng hân cảm thấy con gái đang cười với mình. Lúc này mới vui vẻ nhìn Tô Mộ Tịch cười hỏi: “Tịch Nhi, nàng tỉnh rồi? Ngủ có ngon không?” Nói xong lại cúi đầu nhìn con gái ở trong ngực thì cảm thấy con gái lớn lên nhất định sẽ giống Tịch nhi. Lúc này cảm giác trong lòng hân không thể dùng bất cứ từ ngữ nào để diễn tả, hân thầm nghĩ về sau phải mang đến cho con gái những thứ tốt đẹp nhất.

Tô Mộ Tịch không nói gì, chờ hân ngẩng đầu lên thì trừng mắt nhìn hân mắng: “Hạo Thành, chàng làm cha kiểu gì vậy? Không dỗ con mà lại để con khóc khàn cả giọng như thế.” Người khác được làm cha đều coi con trai như báu vật mà cưng chiều, Hạo Thành lại suốt ngày ôm con gái mà không chịu ôm con trai dù chỉ một chút. Con trai khóc thành thế này hân cũng không dỗ dành, thật là một phụ thân không công bằng.

Hiến Viên Hạo Thành không vui liếc nhìn con trai trong tay Tô mộ Tịch, tiểu tử này lại giả bộ đáng thương để Tịch nhi thương cảm. Hôn trên trán con gái, sau đó hân rất cẩn thận đặt con lên giường. Hân miễn cưỡng ôm con trai từ trong lòng Tô Mộ Tịch, đáng lẽ hân cũng không muốn bé nhưng nhìn thấy con trai được Tịch nhi ôm trong lòng thì hân thấy rất chướng mắt. Con trai không được quá nuông chiều, nếu không có gì bất ngờ thì trong tương lai con trai hân sẽ làm hoàng đế, không thể quá dựa dẫm vào bọn họ, thói quen tự lập phải được hình thành từ lúc còn bé mới tốt. Bé nhếch miệng nhìn phụ thân bày tỏ tình hữu nghị. Nhưng bé còn không biết mình đã bị phụ thân vô lương tâm quyết định số phận của bé khi chưa đầy một tháng tuổi.

Tô Mộ Tịch nào biết Hiến Viên Hạo Thành có tính toán như vậy, ôm con gái hôn một cái lên má bé. Đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra hôm sinh các con, nàng muốn hỏi nhưng lại không biết hỏi từ đâu. Hiến Viên Hạo Thành nhìn bộ dáng Tô Mộ Tịch muốn nói lại thôi liền hỏi: “Tịch nhi, nàng làm sao vậy?” Có lẽ Tịch nhi muốn hỏi tại sao ngày ấy hân lại khác thường như thế. Nếu Tịch nhi hỏi thì hân có nên nói sự thật cho nàng không? Hân sẽ không nói! Nói đúng hơn là hân không dám nói, nếu như Hiến Viên Hạo Thành hiện tại không giống Hiến Viên Hạo Thành lúc trước thì có phải Tịch nhi sẽ không còn đối xử tốt với hân như lúc này nữa sao?

Tô Mộ Tịch chỉ nhìn hân chằm chằm nhưng vẫn không hỏi. Nếu có chuyện gì Hạo Thành cũng không có khả năng gạt nàng: “Không có việc gì, Tịch nhi chỉ muốn hỏi sao Hạo Thành lại tốt với con gái như vậy? Chẳng lẽ chàng không thích con trai sao?” Không hỏi nữa, có thể do ngày hôm ấy Hạo Thành quá lo lắng nên có hành động không giống lúc bình thường.

Hân cũng rất yêu con trai nhưng hân thích con gái hơn vì con gái tương đối giống Tịch nhi, Hiến Viên Hạo Thành cười hi hi trả lời: “Bởi vì con gái dễ thương hơn, sau này cũng sẽ đáng yêu như Y nhi, con trai rất tình nghĩa phải dạy dỗ nghiêm khắc.” Sự nàng cảm thấy lời hân nói có điểm lạ nên nhanh chóng bỏ sung: “Phụ hoàng nói như thế.”

Tô Mộ Tịch mất hứng, thì ra người này mắc chứng cuồng yêu muội muội, sau này lại có chứng cuồng yêu con gái thì không tốt, phải thay đổi suy nghĩ

của hắn ngay : “ Có phải chàng cảm thấy Tịch nhi không đáng yêu ?” Về mặt Tô Mộ Tịch không được tự nhiên, nàng thà chết không thừa nhận mình ghen với con gái.

Hiên viên Hạo Thành lắc đầu, vội vàng giải thích: “Không phải, ta sai rồi, Tịch nhi đáng yêu nhất.” Nhìn Tịch nhi ghen hắn cảm thấy rất vui, nhưng hắn vẫn không nên làm Tịch nhi giận thì tốt hơn.

Nghe hắn nói vậy Tô Mộ Tịch mới hài lòng gật đầu: “Biết là tốt rồi, phải nhớ kỹ trong lòng Thành nhi là Tịch nhi đáng yêu nhất, Tịch nhi xinh đẹp nhất, biết không?” Người quan trọng nhất của Hiên Viên Hạo Thành vĩnh viễn chỉ có thể là nàng.

Hiên Viên Hạo Thành nhin cười nghiêm túc gật đầu: “Ừ, Thành nhi biết rồi.”

Hiên Viên Hạo Thành chờ Tô Mộ Tịch và con ngủ say rồi mới rời khỏi đồng điện đến tây điện. Từ sau khi thành thân với Tô Mộ Tịch thì tây điện liền bỏ trống không có người ở nên rất yên tĩnh. Hiên Viên Hạo Thành đi vào tây điện thì thấy Trần Ngao đã sớm chờ ở đó, vừa thấy hắn đi vào liền quỳ xuống hành lễ: “Trần Ngao tham kiến Thành hoàng tử.”

“Trần Ngao, người đứng lên đi, chuyện ta dặn người đi điều tra người đã có kết quả chưa ?” Bộ dáng Hiên Viên Hạo Thành vẫn như mọi ngày nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy hắn chừng chặc cơ trí hơn.

Trần Ngao cung kính trả lời: “Thành hoàng tử, thần đã điều tra nhưng dưới quyền của Đỗ ma ma không có cung nữ nào giống như người đã nói. Nhưng ở giếng cạn của một cung điện bị bỏ hoang thì phát hiện xác của một người phụ nữ đã bị thối rữa, thần chỉ tìm được một cái khóa vàng nhỏ mang đi hỏi các ma ma khác thì các nàng đều nói là của Đỗ ma ma. Nhưng với mức độ thối rữa của thi thể tìm được và Đỗ ma ma mà người đã nhìn thấy hòm hoàng tử phi sinh thì rất có thể Đỗ ma ma ngày ấy là giả mạo....” Trần Ngao liếc mắt nhìn Hiên Viên Hạo Thành, không nói tiếp nữa.

Hiên Viên Hạo Thành cau mày hỏi: “ Vậy cung nữ ta bảo người điều tra thì sao ?” Nếu thi thể này mới thật sự là Đỗ ma ma thì Đỗ ma ma xuất hiện ở thần Hi cung hôm ấy là ai ? Quan trọng nhất là nếu Đỗ ma ma ấy là giả thì sao các ma ma khác lại không phát hiện ?

“Thành hoàng tử, thần đã điều tra hết các cung nữ ở Tử Kim cung nhưng không có ai giống như trong bức họa mà người đã đưa cho thần. Hơn nữa khi thần đóng giả thành tiểu công công vào Tử Kim cung hỏi mấy cung nữ khác nhưng các nàng đều nói chưa từng thấy qua người trong bức tranh.” Không phải Thành hoàng tử đã không còn là một đứa ngốc sao ? Nếu không thì sao lại bảo bọn họ đi điều tra một người chết và một người vốn không tồn tại trên đời?

Hiên Viên Hạo Thành vẩy vẩy tay: “Trần Ngao, người lui xuống trước đi!” Hắn cần phải suy nghĩ thật cẩn thận, Đỗ ma ma ở Thần Hi cung hôm ấy là do ai đóng giả ? Trên người hai người đều có mùi hương giống nhau nhưng hình dáng lại khác nhau, nhưng nếu cả hai người đều dùng cùng một loại hương liệu thì cũng không có gì là lạ. Nhưng lạ là ở chỗ một người thì đã chết còn người kia thì vốn không tồn tại. Vậy người mà hắn và Tịch nhi nhìn thấy hôm ở ngự hoa viên là ai? Là ma sao?

Quan trọng nhất là trên người các nàng đều có mùi hương giống nhau, với lại dường như hắn đã từng ngửi thấy mùi hương này ở đâu đó, nhưng lúc này hắn lại không nghĩ ra. Đáng chết, đã ngửi qua ở đâu chứ? Vì sao hắn lại không nhớ được chứ ? Bỗng nhiên tầm mắt hắn dừng lại ở chồng sách để trên bàn, trong đầu xẹt qua một hình ảnh.

Đúng rồi, ở Yên đài, mùi hương trên người nữ tử tuyệt sắc kia giống y hệt trên người Đỗ ma ma và cung nữ ở ngự hoa viên. Không thể là trùng hợp, rất có thể các nàng là cùng một người. Nếu thật là một người thì sao có thể dùng nhiều bộ mặt khác nhau xuất hiện trước mặt mọi người? Hoặc đã dùng phương pháp gì ?

Hiên Viên Hạo Thành chạy như điên đến Thái Y viện, tìm được Lưu thái y thì kéo hắn đến một đình lí mới lên tiếng hỏi: “Lưu thái y, trên đời có người có thể dùng thuốc để thay đổi thành các khuôn mặt khác nhau sao?”

Lưu thái y giật mình, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần trả lời câu hỏi của Hiên Viên Hạo Thành: “Không có, từ lúc thần hành nghề y đến giờ thì chưa thấy qua loại thuốc nào thần kỳ như vậy.”

“Vậy có biện pháp nào có thể làm người ta thay đổi khuôn mặt chứ ?” Nếu đúng là cùng một người thì người chống đỡ sau lưng hoàng huynh là ai ? Đỗ Chính Tông hay trưởng công chúa ? Bọn họ tài giỏi như vậy sao ?

Lưu thái y suy nghĩ rồi đáp: “Có thuật dịch dung nhưng cách có rất ít người biết.” Hắn chưa từng gặp ai biết thuật dịch dung, mà do hắn nghe ân sư nói mới biết được.

Hiên Viên Hạo Thành gật đầu, trong lòng lại càng lo lắng. Nếu có người biết thuật dịch dung giúp đỡ hoàng huynh thì thực sự không ổn rồi, hắn cũng không biết phải bắt đầu điều tra từ đâu cũng không biết làm thế nào mới có thể tìm được người kia? Hiên Viên Hạo Thành lấy lại tinh thần cho Lưu thái y lui xuống trước rồi mới rời đi. Hắn phải suy tính kỹ càng mọi chuyện, kế hoạch bọn họ hại Tịch nhi và con đã thất bại, bước tiếp theo bọn chúng sẽ làm gì?

Trong Ánh môn, Đỗ Chính Liên nhìn bản đồ bố trí lực lượng quân sự trong tay, trên mặt đầy ý cười, không ngờ Lãnh Kinh Thương có thể lấy được bản đồ dễ dàng thế. Xem ra nàng có thể tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch. Hừ, ngày đầy tháng của hai nguyệt chủng kia cũng là ngày triều đình Hiên Viên bắt đầu đổi chủ, Hiên Viên Vinh Hi, người dùng trăm ngàn cách không muốn truyền ngôi cho Dạ nhi mà lại muốn để cháu trai mình lên ngôi hoàng đế, không có cửa đâu.

Buổi tối đầy tháng của hai đứa bé, trong Thần Hi cung tràn đầy không khí vui mừng. Các đại thần đến chúc mừng không ngớt, có thể không đến sao, hoàng thượng để ý đến hai đứa bé này như thế, nói không chừng sau này đứa nhỏ kia sẽ lên ngôi hoàng đế. Dù sao trong lịch sử triều đình Hiên Viên

cũng có chuyện không truyền ngôi cho con trai mà lại truyền ngôi cho cháu trai. Hai người con trai của hoàng thượng, một người là gốc tử, còn người kia thì bị hoàng thượng bỏ qua, hơn phân nửa là muốn truyền ngôi cho cháu trai.

Chờ tất cả mọi người ngồi xuống, Hiền Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt mới đi ra, Tô Mộ Tịch và Hiền Viên Hạo Thành ôm con đi phía sau. Hiền Viên Vinh Hi ngồi xuống, cười vui vẻ lên tiếng nói: “Hôm nay là ngày đầy tháng hoàng tôn của trẫm, trẫm đã nghĩ được tên cho hai đứa cháu. Trẫm đã suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra hai cái tên này, bọn chúng là long phượng thai, long phượng là điềm lành. Tên cũng không thể tầm thường, bé trai gọi là Hiền Viên Minh Nhật, bé gái gọi là Hiền Viên Minh Nguyệt, giống như mặt trăng và mặt trời.” Hiền Viên Vinh Hi nói xong thì âm thầm chú ý đến sắc mặt của mọi người. Vừa ban tên xong, hai cung nữ liền mang hai khối ngọc bội giống nhau như đúc để bên trong tả lót của hai đứa bé. Ngọc bội này là tượng trưng cho thân phận con cháu của hoàng thất.

Hiền Viên Vinh Hi vừa dứt lời, Hiền Viên Hạo Dạ và nhóm người Đỗ Chính Tông ngồi ở bên trái mặt liền biến sắc. So sánh với nhật- nguyệt, nếu trước kia bọn họ chỉ suy đoán thì bây giờ đã chắn chắn. Về mặt Cổ Như Sinh cũng thay đổi, xem ra hắn đã đoán đúng.

Đứng trong ánh đèn lồng tối mờ, Hiền Viên Hạo Thành và Tô mộ Tịch cũng khẽ nhíu mày. Con còn quá nhỏ mà đã bị nhiều người như vậy nhìn chăm chăm cũng không phải chuyện tốt, nhưng nhìn phụ hoàng rất vui vẻ, bọn họ cũng không nói gì nhiều.

Mọi người đều thông thả đứng lên kính rượu Hiền Viên Vinh Hi. Một bình rượu hết rất nhanh, tiểu thái giám ở phía sau Quý công công không để lại dấu vết đưa lên một bình rượu, bình rượu giống y hệt bình rượu hoàng đế vẫn hay dùng nhưng tiểu thái giám đưa rượu thì không giống với trước đây. Quý công công tiếp nhận, đổ đầy rượu vào chén của Hiền Viên Vinh Hi, tiểu thái giám đứng phía sau đưa mắt nhìn Hiền Viên Hạo Dạ một cái. Hiền Viên Hạo Dạ hiểu ý liền bụng ly rượu lên: “Nhi thần kính phụ hoàng một chén.” Hiền Viên Vinh Hi chỉ nhìn hắn một cái liền bụng ly rượu lên uống.

Thấy Hiền Viên Vinh Hi uống hết ly rượu, trong lòng Hiền Viên Hạo Dạ yên tâm hơn nhiều. Kế hoạch thành công. Tiểu thái giám thấy Hiền Viên Vinh Hi uống ly rượu thì trong lòng nhẹ nhõm hẵn.

Mọi người ăn uống no say, thấy Hiền Viên Vinh Hi cũng say mới đứng dậy hành lễ ra về. Không lâu sau tất cả mọi người đều rời khỏi Thần Hi cung. Tiểu thái giám đưa rượu cho Quý công công thấy mọi người không chú ý thì chạy tới một cái đình vắng vẻ giấu người thật, mặc lại quần áo lên người hắn. Đồ xét hơi thở của hắn thì thấy hắn đã chết thật mới mang hắn ném vào trong hồ sen rồi rời đi.

Hắn vừa đi, về mặt Thiển Vũ lạnh lùng từ trong chỗ tối đi ra, nhìn thi thể trong hồ sen rồi dùng khinh công đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Edit: Y Y

Thiển Vũ một đường theo sát đến một ngôi nhà ở kinh thành, trốn trong góc tối, nàng nhìn người bị theo dõi vào nhà không chút trở ngại nào. Trong lòng thầm nghĩ ngờ tại sao người này lại giết người bên cạnh hoàng thượng? Nhìn bên trong đèn đuốc sáng trưng, lúc này không phải thời cơ tốt để đi vào, nếu như bị phát không phải đã rút dây động rừng sao. Thiển Vũ quyết định sẽ tìm lúc thích hợp lên vào trong để xem người trong phòng rốt cuộc là ai?

Lãnh Kinh Thương quay về Ảnh môn liền tìm Đỗ Chính Liên bẩm báo chuyện trong Thần Hi cung: “Sư bá, kế hoạch trong cung đã thành công. Chỉ cần hoàng thượng lo lắng quá mức thì độc chúng ta hạ sẽ có tác dụng.” Không thể không nói, mặc dù kế hoạch của sư bá không hoàn mỹ nhưng vô cùng tàn nhẫn. Đối với người đã từng là phu quân của mình cũng xuống tay không chút do dự.

Đỗ Chính Liên cười gât đầu: “Tốt, ta lập tức phái người tới Mạc quốc đưa tin để bọn họ lập tức xuất binh.” Thật tốt quá, không nghĩ đến kế hoạch sẽ thuận lợi như vậy. Hiền Viên Vinh Hi, thật đáng tiếc là Đỗ Chính Liên ta không thể tận mắt thấy người chết trước mặt ta. Nhưng không sao, ta sẽ làm cho Lâm Ánh Nguyệt và Hiền Viên Hạo Thành chết trước mặt ta.

Nghe xong lời Đỗ chính Liên, Lãnh Kinh Thương nhíu mày có phần lo lắng hỏi: “Sư bá, nhị thiếu phu nhân của Tô gia vốn là công chúa Duyệt quốc, người khẳng định hoàng thượng sẽ giam giữ nàng sao?” Cho dù Duyệt công chúa đã gả đến triều đình Hiền Viên nhưng chuyện nàng là công chúa Duyệt Quốc là không thể thay đổi. Nếu nàng bị nhốt vào thiên lao thì sẽ không còn ai biết cách giải độc trên người Hiền Viên Vinh Hi, hắn không hề quên, sư bá tìm được độc kia ở Duyệt quốc.

“Nhất định hắn sẽ bắt giam nàng.” Làm vua sợ nhất là người khác có tư tưởng chiếm đoạt giang sơn của hắn, Hiền Viên Vinh Hi cũng vậy. Nếu hắn biết bản đồ bố trí binh lực canh phòng bị Tô gia để lộ còn có thể tin tưởng Tô gia sao. Mà nha đầu Duyệt Tâm kia lại là công chúa của Duyệt quốc, hoàng thượng sẽ không thể không bắt giam nàng. Hiền Viên Vinh Hi càng nghĩ ngờ Tô gia thì bọn họ càng có lợi.

Tuy nói vậy nhưng Lãnh Kinh Thương lại bắt đầu lo lắng chuyện khác, lên tiếng hỏi: “Sư bá, nếu hoàng thượng bắt công chúa Duyệt quốc, Duyệt quốc sẽ bỏ qua cho hoàng thượng sao? Bọn họ sẽ không nhân cơ hội này xuất binh tấn công Hiền Viên chứ? Dù sao đây cũng là một lý do tốt, nếu Duyệt quốc và Mạc quốc xuất binh, người dân Hiền Viên còn có thể sống yên ổn sao?” Mặc dù Duyệt quốc không giàu có bằng Hiền Viên nhưng nếu bắt tay

với Mạc quốc cùng xuất binh đánh Hiên Viên thì nhất định Hiên viên sẽ không chống đỡ được. Cho dù Dạ hoàng tử có ngồi lên ngôi vị hoàng đế cũng chỉ sợ không ngồi được lâu.

Đỗ Chính Liên liếc nhìn Lãnh Kinh Thương rồi nở nụ cười thần nhiên. Sau này nàng còn muốn làm thái hậu, sao nàng lại không nghĩ đến chuyện này chứ, lên tiếng nói: “Kinh Thương, ngươi yên tâm, ngươi đi làm chuyện kế tiếp nên làm, chuyện Duyệt quốc ngươi không cần lo lắng, bây giờ Hoàng đế Duyệt quốc mới đăng cơ, tình hình không ổn định, Tiêu quý phi Duyệt quốc và con của nàng đang có mưu đồ soán ngôi vua. Hoàng đế Duyệt quốc còn chưa lo xong cho bản thân mình thì sao có khả năng dẫn binh đánh triều đình Hiên Viên, hắn còn phải dùng binh lính để đảm bảo có thể ngồi vững trên ngôi vị hoàng đế.”

Đi đến bước này, nàng và Tiêu Ninh đã bàn bạc kỹ rồi, bây giờ Tiêu Ninh sẽ nghe theo lời nàng, nghĩ biện pháp không để Duyệt quốc xuất binh tấn công Hiên Viên. Chờ Dạ nhi lên ngôi vua thì nàng sẽ giúp để con trai Tiêu Ninh đoạt được ngôi vị hoàng đế. Dĩ nhiên đây chỉ là giao ước, bản thân nàng sẽ không làm theo ước hẹn này. Chỉ cần Dạ nhi lên làm hoàng đế thì nàng sẽ bắt tay với Mạc quốc tấn công Duyệt quốc.

Lãnh Kinh Thương trầm tư suy nghĩ cảm thấy Đỗ Chính Liên nói cũng có lý lẽ gập đầu không nhiều lời nữa. Lòng dạ của nữ nhân còn độc ác hơn cả nam nhân.

Tại biên ải, Mạc quốc đột ngột xuất binh làm cho tướng sĩ triều đình Hiên Viên ở đây không kịp chuẩn bị, hơn nữa mỗi lần Mạc quốc đánh đều trúng lực lượng phòng thủ của Hiên Viên. Ước chừng không đến một ngày, nước Hiên Viên không hề dự đoán được tình hình trước mắt, đã bị Mạc quốc chiếm hai tòa thành. Cuối cùng nhờ địa hình Ung Ninh quan hiểm trở mới tránh được tình thế binh bại như núi đổ.

Hiên Viên Vinh Hi nhận được tin cấp báo từ biên quan truyền đến, xem xong liền ôm ngực đứng bật dậy, giận dữ nói không ra lời.

Quý công công thấy vẻ mặt hoàng thượng không bình thường vội cho người đi mời thái y tới xem, thì bị Hiên Viên Vinh Hi vẫy tay ngăn cản: “Đi, đi mời các đại thần tới nội các, cả Tô thừa tướng và Đỗ tướng quân.” Dừng một chút lại nói: “Gọi cả Dạ hoàng tử tới.” Dừng sức xoa xoa hai bên trán, Hiên Viên Vinh Hi thở hổn hển một lúc mới ổn định lại tâm trạng. Nhíu mày lại, tại sao Mạc quốc đột nhiên gây chiến với Hiên Viên quốc? Mà trước khi chuyện xảy ra cũng không có tin nội ứng báo về. Quan trọng nhất là vì sao mỗi lần bọn họ đánh đều trúng điểm bố trí lực lượng canh phòng? Bản đồ bố trí quân canh phòng chỉ có hắn và Tô Thanh Hiệp cầm, mỗi người một bản, người khác không thể biết được. Chẳng lẽ... Hiên Viên Vinh Hi vội mở cơ quan lấy bản đồ bố trí quân canh phòng ra nhìn phần bản đồ trên tay xác định không có gì khác thường mới cất đi. Bản đồ trong tay hắn không có vấn đề, chẳng lẽ Tô Thanh Hiệp đã để mất tấm bản đồ còn lại? Hay là hắn đã đưa cho Mạc quốc? Không thể nào! Nếu hắn muốn đoạt ngôi vị hoàng đế? Chắc không đâu, nếu không sao Tô Thanh Hiệp lại đồng ý để Tô Hoàn Diệu giao hết các cửa hàng của Tô gia cho hắn. Hơn nữa địa vị hiện tại của hắn đã là dưới một người trên vạn người, hoàn toàn không cần phải thông đồng cùng Mạc quốc để làm vậy. Như vậy chỉ có một khả năng là có người đã hãm hại hắn, hãm hại Tô gia.

Xem ra hắn phải cẩn thận suy nghĩ chuyện này, không để trách lầm người vô tội. Dạ nhi, hi vọng ngươi không dùng an nguy của dân chúng Hiên Viên làm bước đệm để thực hiện ý đồ riêng của bản thân, nếu thật sự như vậy thì dù ngươi có là con của trăm thì trăm cũng sẽ không tha thứ cho ngươi.

Không bao lâu chúng thần vội vàng chạy đến, đều biết chuyện Mạc quốc xuất binh tấn công đều giật mình hoảng sợ, vì sao nội ứng lại không báo về chút tin tức nào? Hiên Viên Vinh Hi cũng không bàn bạc biện pháp với các đại thần để cứu vãn tình hình trước mắt mà nhìn chằm chằm vào Tô Thanh Hiệp hỏi: “Tô thừa tướng, bản đồ bố trí quân canh phòng trăm đưa cho ngươi còn không?”

Tô Thanh Hiệp không hiểu nguyên do, gật đầu: “Còn.” Hoàng thượng hỏi cái này để làm gì? Tô Thanh Hiệp mở to mắt, chẳng lẽ hoàng thượng nghi ngờ hắn đã để lộ bản đồ bố trí binh lực ra ngoài? Không đâu, hắn cũng chưa từng xem qua bản đồ thì sao có thể lộ ra ngoài? Chắc hắn bản đồ vẫn còn trong Âm các. Chỉ cần lấy ra đưa cho hoàng thượng xem thì sẽ không có việc gì.

Hiên Viên Vinh Hi cũng không hỏi nhiều, sắc mặt xanh mét ra lệnh: “Vẫn còn, chỉ sợ Tô thừa tướng tìm không được. Người đâu, Tô thừa tướng thông đồng với địch quốc, nhốt tất cả người Tô gia bao gồm cả công chúa Duyệt quốc vào thiên lao chờ xử lý.” Hiên Viên Vinh Hi nói xong thì khế đảo mắt qua nhìn Đỗ Chính Tông đang quý ở dưới.

Chúng đại thần biến sắc khi nghe lời nói của Hiên Viên Vinh Hi, sao hoàng thượng lại làm vậy? Hắn là Mạc quốc có được bản đồ bày bố binh lực của Hiên Viên quốc nên mới có thể áp đảo quân ta chiếm được hai tòa thành của nước Hiên Viên. Mà Tô Thanh Hiệp lại cầm trong tay bản đồ bày bố binh lực, chúng thần càng nghĩ càng thấy có khả năng, trong lúc nhất thời cũng không có người dám cầu xin cho Tô Thanh Hiệp. Tô Thanh Hiệp quý xuống: “Hoàng thượng, thần đối với triều đình Hiên Viên tuyệt không hai lòng, xin hoàng thượng minh giám.”

Hiên Viên Vinh Hi nhíu mày, choáng váng lùi lại vài bước, may là Quý công công đứng đằng sau đỡ được hắn. Hiên Viên Vinh Hi ổn định tâm trạng của mình, lơ đãng liếc nhìn Hiên Viên Hạo Dạ.

Thấy không ai đến áp giải Tô Thanh Hiệp, Hiên Viên Hạo Dạ liền giận tái mặt đứng lên nói: “Người đâu, còn không mau đến, không nghe lời của phụ hoàng sao? Bắt tất cả người của Tô gia giam vào đại lao kể cả công chúa Duyệt quốc.” Lời nói của Hiên Viên Hạo Dạ dường như là đang giúp đỡ cho Hiên Viên Vinh Hi, nhưng do quá kích động vì mưu kế đã thực hiện được nên đã không khống chế được vẻ mặt nóng vội của mình.

Hiện giờ, Hiên Viên Hạo Dạ rất sợ hãi nhưng trong lòng lại âm thầm đắc ý. Không nghĩ tới kế hoạch của chủ nhân lại thuận lợi thành công như thế, Tô gia đã bị lật đổ. Như vậy thì còn ai có thể ngăn cản hắn lên ngôi vua, cho dù ai giữ nửa tấm bản đồ còn lại trong tay phụ hoàng, chờ chuyện Mạc quốc kết thúc, hắn cũng đã là hoàng đế, không phải trừng trị một người không thuận theo mình rất đơn giản sao?

Thần Hi cung, Tô Mộ Tịch nghe Hoa Ngừ bẩm báo vội vàng đặt tiểu Minh Nhật lên giường: “Sao lại như vậy, người nói hoàng thượng thật sự ra lệnh bắt giam cả nhà Tô gia sao?” Tam ca đã giao hiệu buôn Tô gia hắn là đã xua tan nghi ngờ của hoàng thượng rồi. Sao tự dưng hoàng thượng lại hạ lệnh như vậy? Nhất định là đã có chuyện xảy ra.

“Tiểu thư, hiện tại Mạc quốc đã chiếm hai tòa thành nước chúng ta, hoàng thượng nhất định là nghi ngờ bản đồ bố trí quân lực canh phòng trong tay lão gia...”

“Không được, ta phải gặp hoàng thượng, cha ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện hèn hạ như vậy.” Nhất định có gì đó không đúng? Cha muốn oán ngòi cũng không phải không có khả năng, cần gì phải thông đồng với Mạc quốc.

“Tịch nhi, không cần đi.” Về mặt Hiên Viên Hạo Thành vô cùng bình tĩnh đi vào, không còn vẻ ngây thơ trước đây nữa. Hắn không đến giúp, chính hắn còn không nghĩ ra người đứng phía sau hoàng huynh là ai, bọn họ đã không kiềm chế được mà đi một nước cờ tàn nhẫn như vậy. Khai chiến với Mạc quốc sẽ liên lụy đến bao nhiêu dân chúng vô tội của Hiên Viên quốc đây?

Tô Mộ Tịch mở to mắt nhìn người vừa đến có chút không dám tin nói: “Hạo ...Hạo Thành....” Làm sao có thể, sao về mặt Hạo Thành lại bình tĩnh và cơ trí như thế, nhất định là năng quá hoảng loạn nên đã nhìn nhầm rồi.

Hiên Viên Hạo Thành phá tan suy nghĩ của Tô Mộ tịch: “Tịch nhi, nàng không cần đi, ta hứa với nàng sẽ không để mọi người trong Tô gia gặp bất cứ chuyện gì.” Hắn vốn muốn gạt Tịch nhi, cứ như vậy đến một năm sau khi Tịch nhi và mọi người đều bình an. Hắn có thể trở lại làm Hạo Thành trước kia, tiếp tục ở cạnh Tịch nhi theo Tịch nhi làm nũng, nàng cũng sẽ không phát hiện ra điều gì. Chỉ là hắn không ngờ người đang giúp hoàng huynh lại ác như vậy, lại có thể vì kế hoạch riêng của chính mình mà nhẫn tâm liên lụy đến người dân của Hiên Viên quốc.

Tô Mộ Tịch sợ run người, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, mở to mắt nhìn Hiên Viên Hạo Thành: “Chàng gạt ta.” Thì ra hôm nàng sinh Minh Nhật và Minh Nguyệt nàng đã không nhìn nhầm, Hiên Viên Hạo Thành thật sự khác lúc trước. Hắn như thế từ bao giờ? Sao nàng lại không biết?

Hiên Viên Hạo Thành đưa tay muốn ôm Tô Mộ Tịch vào lòng rồi giải thích tất cả cho nàng biết. Tô Mộ Tịch đứng ở một bên lạnh nhạt nhìn Hiên Viên Hạo Thành, ánh mắt như nhìn người xa lạ. Cũng đúng, Hiên Viên Hạo Thành bây giờ giống như người xa lạ đối với Tô Mộ Tịch. Nhìn sự đau lòng và mâu thuẫn trong mắt Tô Mộ Tịch, Hiên Viên Hạo Thành thu tay về buồn bã cúi đầu, Tịch nhi đang rất tức giận.

Tô Mộ Tịch lấy lại tinh thần, hiện tại nàng không có thời gian tranh cãi việc này với Hiên Viên Hạo Thành, nàng muốn biết rõ vì sao hoàng thượng lại nhốt người của Tô gia vào thiên lao. Hiên Viên Hạo Thành giữ chặt tay Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, nàng đừng đi, ta cam đoan với nàng mọi người của Tô gia sẽ không có việc gì.” Nói xong, Hiên Viên Hạo Thành giống như trốn tránh nhanh chóng rời đi, hắn không muốn nhìn ánh mắt như vậy của Tịch nhi.

Hoa Ngữ giữ chặt tay Tô Mộ Tịch: “Tiểu thư, người hãy tin tưởng Thành hoàng tử một lần đi!” Bây giờ việc nàng có thể làm là trấn an tiểu thư, bộ dáng Thành hoàng tử không giống như lừa gạt tiểu thư. Từ đầu đến cuối Hoa ngữ đều tin tưởng cho dù Thành hoàng tử có thay đổi như thế nào thì trong lòng đều yêu tiểu thư.

Tô Mộ Tịch thất thần trở lại giường ngồi nhìn con đang ngậm tay nhỏ bé của mình hỏi: “Minh Nhật, Minh Nguyệt các con nói xem, cha các con thay đổi từ lúc nào mà nương lại không biết?” Kê lừa đảo, Hiên Viên Hạo Thành đúng là tên lừa gạt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Edit: Thụy Miên

Chiến sự biên quan ở vùng Ung Ninh kéo dài hai ngày, chỉ là thời gian càng dài thì các tướng sĩ cũng càng không thể chịu được. Trong hoàng thành, Hiên Viên Vinh Hi muốn phái Đỗ Chính Tông và Hiên Viên Hạo Dạ xuất chinh, không ngờ hai người lại lần lượt bị bệnh. Bên văn, giờ hắn đã mất sự trợ giúp của Tô Thanh Hiệp, bên võ, Đỗ Chính Tông lại không muốn tận trung với hắn. Quýnh lên, Hiên Viên Vinh Hi đổ bệnh, không ngừng suy sụp...

Tô Mộ Tịch hiểu chuyện hoàng thượng bị bệnh, trong lòng suy nghĩ hết toàn bộ mọi chuyện. Người nợ phí công lớn như vậy để người của Tô gia bị tống vào ngục, sợ là có liên quan đến việc hoàng thượng đổ bệnh lần này. Nhưng mà, thân phận hiện tại của nàng lấy gì để đi thuyết phục hoàng thượng, có nói hắn cũng sẽ không tin!

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể để Hiên Viên Hạo Thành đi, nhưng nghĩ đến chuyện hắn lừa gạt mình trong lòng lại có chút buồn bực. Làm sao nàng không biết Hạo Thành lo lắng, nhưng mà giữa vợ chồng quan trọng nhất không phải là thẳng thắn sao? Hạo Thành trở nên thông minh nàng rất vui mừng nhưng hắn như vậy khiến nàng không biết phải chung sống thế nào. Nghĩ nghĩ, bệnh tình của hoàng thượng sợ là không thể kéo dài được nữa, phải tìm Hạo Thành bàn bạc một chút. Nhìn sắc trời bên ngoài, đoán chừng Hạo Thành cũng sắp về rồi.

Tô Mộ Tịch nhắm mắt lại, giả vờ ngủ. Không bao lâu, quả nhiên nghe được tiếng bước chân của Hiên Viên Hạo Thành, nghĩ đến lát nữa phải nói chuyện với hắn, tim Tô Mộ Tịch càng đập lợi hại hơn. Một lát sau liền nghe được tiếng nước ào ào, lại qua một lúc lâu sau lại cảm giác được giường phía sau mình khẽ động. Im lặng một lát, Tô Mộ Tịch bị Hiên Viên Hạo Thành ôm vào lòng, còn nghe hắn khẽ nói một tiếng: “Tịch nhi, xin lỗi”. Bỗng chốc Tô Mộ Tịch cảm thấy mình không hề tức giận. Người này, cho dù thế nào cũng đều là đứa con.

Cười xoay người lại bốn mắt nhìn nhau với Hiên Viên Hạo Thành. Hiên Viên Hạo Thành nhất thời luống cuống, một hồi lâu mới tìm được giọng nói của chính mình hỏi: “Tịch nhi, nàng không giận Thành nhi sao?”

Tô Mộ Tịch trợn mắt nhìn hắn: “Chàng nói đi? Lần sau còn giấu ta chuyện gì, ta cam đoan sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng”. Nói xong tựa đầu vào ngực hắn. Hiên Viên Hạo Thành cười ngây ngô nhìn người trong ngực, hắn chỉ biết Tịch nhi tốt với hắn nhất. Cười xong vội vàng cam đoan nói: “Sẽ không, Thành nhi không lừa gạt Tịch nhi nữa”. Hiên Viên Hạo Thành lập tức nghĩ đến chuyện sau một năm ăn Hồng Thảo, có lẽ không nên nói với Tịch nhi, tránh cho Tịch nhi phải lo lắng cho mình. Trong lòng nghĩ rằng dù sao Tịch nhi cũng không hỏi, chắc không tính là lừa nàng rồi!

Một lát sau Tô Mộ Tịch mới nhớ tới: “Hạo Thành, làm sao chàng lại trở thành thế này? Vì sao ta chẳng biết gì cả?” Hai ngày nay nàng không vui nên cũng quên hỏi điều này.

“Thành nhi ăn xong thứ cô Tiểu Linh Nhi đem tới liền biến thành như vậy. Tịch nhi, ta đã nói với phụ hoàng cứ phải ta đi xuất chinh”. Sợ Tô Mộ Tịch hỏi tiếp, Hiên Viên Hạo Thành dứt khoát đưa ra vấn đề làm Tô Mộ Tịch phân tâm.

Quả nhiên, Tô Mộ Tịch vừa nghe đã nghiêng mặt lại, một hồi lâu mới cẩn thận hỏi: “Hạo Thành, chàng, nghĩ kĩ chưa?” Hắn có dừng khí lớn vậy sao, mặc dù biết hắn đã không còn là Hiên Viên Hạo Thành trước kia, nhưng Tô Mộ Tịch vẫn rất lo lắng.

Hiên Viên Hạo Thành kiên định gật đầu: “Ừ, nghĩ kĩ rồi. Đây là điều duy nhất ta làm được cho triều đình Hiên Viên”. Tuy rằng hắn cũng không dám chắc có thể chiến thắng, nhưng có hoàng tử làm tướng soái, các tướng sĩ sẽ có tinh thần hơn.

Tô Mộ Tịch im lặng một hồi lâu mới lên tiếng: “Được, Tịch nhi sẽ chờ chàng trở về. Chỉ có điều, chàng phải thể với ta là sẽ bình an trở về, không thể để bản thân bị thương, biết không?” Hạo Thành không còn là Hạo Thành trước đây, hắn là con trai của hoàng đế, là hoàng tử của vương triều Hiên Viên, hắn có sứ mệnh phải hoàn thành. Lần này đổi lại năng ở nơi này chờ hắn là được rồi.

Nghe xong lời Tô Mộ Tịch nói, lòng Hiên Viên Hạo Thành hơi chua xót: “Ừ, vì nàng và con, ta sẽ bình an trở về, ta thề”. Cúi đầu nhẹ hôn lên tóc Tô Mộ Tịch. Suy nghĩ một lát, hắn tiếp tục nói: “Tịch nhi, chuyện trong cung phải dựa vào nàng rồi. Đỗ Chính Tông và hoàng huynh bị bệnh đúng lúc này chỉ sợ là không đơn giản như vậy, nhất định bọn hắn đang muốn nhân cơ hội đoạt vị. Ta chỉ mang đi một nửa binh quyền trong tay phụ hoàng, nửa kia ở lại bảo vệ mọi người. Thân thể phụ hoàng ngày càng yếu, các nàng phải cẩn thận một chút”. Bọn người hoàng huynh có thể sẽ dùng thuật dịch dung, có nên nói với Tịch nhi hay không?

Tô Mộ Tịch gõ đầu mình, làm sao nàng lại quên chuyện quan trọng như vậy: “Ta quên mất, Hạo Thành, ta nghi ngờ phụ hoàng bị người ta hạ độc. Thân thể phụ hoàng vẫn luôn khỏe mạnh, thế mà lần này bỗng nhiên lại... Ta đang muốn nhờ chàng thuyết phục phụ hoàng cho phép công chúa Duyệt Tâm kiểm tra một chút, dù sao cẩn thận vẫn tốt hơn”.

“Được, ngày mai ta sẽ nói, ngày kia ta xuất chinh, chắc là còn kịp. Còn nữa, Tịch nhi, nàng có nhớ cung nữ chúng ta gặp ở hoa viên không?” Hiên Viên Hạo Thành nghĩ một lát, cho dù suy đoán của hắn có đúng hay không, việc này nhất định phải để Tịch nhi đề phòng cẩn thận.

Tô Mộ Tịch nghĩ nghĩ trả lời: “Nhớ, hình như cung nữ đó là người của Từ Kim cung! Sao vậy?”

“Tịch nhi, ta đã nhờ người của phụ hoàng điều tra cung nữ đó, căn bản là một người không tồn tại”.

“Cái gì?” Tô Mộ Tịch thoáng chốc ngồi dậy, bình tĩnh một chút mới hỏi: “Hạo Thành, rốt cuộc là chàng muốn nói với ta cái gì? Không phải chàng muốn nói cung nữ đó có thể là người của Hiên Viên Hạo Dạ chứ?” Nói xong, Tô Mộ Tịch liền lấy lại tinh thần, có hơi nghi hoặc. Kiếp trước, đến lúc chết nàng cũng không biết ai là người đứng sau đám người Hiên Viên Hạo Dạ. Người như vậy làm sao có thể dễ dàng xuất hiện trước mặt bọn họ.

Hiên Viên Hạo Thành ngồi dậy, ôm Tô Mộ Tịch vào lòng: “Ta chỉ muốn nói, chuyện cung nữ trước đó thì không nói, lúc nàng sinh Minh Nhật và Minh Nguyệt nàng có biết tại sao ta lại không cho Đỗ ma ma vào đỡ đẻ không?” Tô Mộ Tịch lắc đầu, chuyện này nàng cũng không nghe cung nữ nhắc đến. Hiên Viên Hạo Thành hôn lên mặt nàng một cái mới nói tiếp: “Bởi vì mùi hương trên người bà ấy giống với cung nữ chúng ta gặp trong ngự hoa viên, cho nên ta không dám cho bà ta vào”.

“Nhưng, người ta dùng chung một loại hương liệu cũng là chuyện rất bình thường, cũng không có gì kì quái”. Mặc dù nàng cũng có chút nghi ngờ, nhưng không thể bởi vì hương thơm trên người mà kết luận Đỗ ma ma là người của Hiên Viên Hạo Dạ! Những người đó đều do đích thân hoàng hậu nương nương chọn lựa.

Hiên Viên Hạo Thành gật đầu: “Lúc đó ta không dám chắc chắn, nhưng sau khi nàng sinh con Đỗ ma ma liền mất tích, ta sai người tra xét rất lâu mới biết được bà ta đã chết từ một tháng trước rồi. Nàng nói xem, liên kết những chuyện này với nhau có phải là rất kì lạ không. Còn nữa, nàng có nhớ nữ tử tuyệt sắc ở Yên đài không?”

“Nhớ, đương nhiên nhớ”. Một nữ nhân muốn là thiếp của nhị ca thì làm sao nàng không nhớ.

“Trên người nàng có mùi hương giống với Đỗ ma ma và cung nữ kia. Cho nên ta hoài nghi các nàng là cùng một người. Hơn nữa, ta đã hỏi Lưu thái y, hắn nói trên đời này có một loại thuật dịch dung có thể thay đổi dung mạo”. Hiên Viên Hạo Thành nói hết những nghi ngờ trong lòng cho Tô Mộ Tịch biết.

Tô Mộ Tịch nghe xong im lặng một lát sau mới nói: “Hạo Thành, chuyện chàng nói ta sẽ chú ý, yên tâm làm chuyện của chàng đi”. Nàng càng lớn càng trẻ lại, không còn nhay bén như Hạo Thành nữa.

Hiên Viên Hạo Thành xúc động, có được thế tử như vậy thật không còn gì tiếc nuối. Ôm Tô Mộ Tịch thật lâu, Hiên Viên Hạo Thành lên tiếng nói: “Tịch

nhì, nếu phụ hoàng thật sự bị trúng độc, không bằng chúng ta cứ tương kế tựu kế”. Tia sáng hiem có lóe lên trong mắt hắn, người như hoàng huynh, không hề đảm đương nổi ngôi vị hoàng đế.

“Ừ”. Tô Mộ Tịch cười nheo nheo khuôn mặt Hiên Viên Hạo Thành, cười nói: “Hạo Thành của chúng ta thật thông minh”. Hắn nắm lấy tay nàng, đè nàng dưới thân. Bóng đêm, nồng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phụ Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Edit: Giang Tròn

Sáng sớm hôm sau, Hiên Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch đã tới ngự thư phòng, Hiên Viên Vinh Hi mang bệnh trong người nhưng vẫn phê duyệt tấu chương. Hiên Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch vào trong không bao lâu thì đã đi ra, thị vệ canh chừng ở cửa ngự thư phòng vừa thấy thì thở phào nhẹ nhõm, bọn họ không thể làm gì trong thời gian ngắn như vậy. Hai người ra khỏi ngự thư phòng, đi trên một con đường đầy đá cuội nhỏ với nụ cười tươi rói. Hiên Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch nhìn nhau cười cười, Tô Mộ Tịch lên tiếng trước: “Không nghĩ phụ hoàng lại dễ dàng đồng ý như vậy? Ta còn tưởng phải tốn rất nhiều thời gian khuyên nhủ phụ hoàng, xem ra phụ hoàng cũng đã nghĩ đến chuyện này rồi.”

Hiên Viên Hạo Thành cười cười gật đầu: “Kế hoạch của hoàng huynh rất hoàn hảo nhưng bọn họ quá vội vàng nên để lộ rất nhiều sơ hở. Phụ hoàng là vua, hơn nữa người là một vị vua khôn khéo, cho dù bọn họ có làm việc này bí mật đến đâu thì phụ hoàng cũng phát hiện được một số chuyện. Nếu phụ hoàng thực sự trúng độc, ta không rõ bọn họ dùng thủ đoạn gì mà có thể hạ độc phụ hoàng? Vì sao người bên cạnh phụ hoàng lại không hề phát hiện ra?” Chẳng lẽ lại dịch dung thành người bên cạnh phụ hoàng? Thật sự hoàng huynh muốn làm như vậy sao? Dù sao phụ hoàng cũng là cha ruột của hắn.

Tuy Tô Mộ Tịch nghĩ nguyên nhân hoàng thượng bị bệnh không đơn giản như thế nhưng nàng thật sự không nghĩ tới, vì muốn làm hoàng đế mà Hiên Viên Hạo Dạ lại có thể giết cha ruột của mình. Thủ đoạn Hiên Viên Hạo Dạ lợi dụng nàng sao có thể sánh bằng hành vi lần này của hắn, thủ đoạn ngày càng độc ác, hoàng thượng là phụ thân thân sinh của hắn mà hắn cũng có thể ra tay được. Nghe xong lời nói của Hiên Viên Hạo Thành, Tô Mộ Tịch cười nói: “Dù người bên cạnh phụ hoàng có cẩn thận đến mức nào thì cũng có lúc sai sót, hiện tại quan trọng nhất là chuyện giải độc còn bọn họ hạ độc như thế nào? Bắt được bọn họ không phải là biết sao?”

“Ừm, Tịch nhi nói đúng.” Hiên Viên Hạo Thành gãi gãi đầu tỏ vẻ ngại ngùng. Tô Mộ Tịch thấy bộ dáng ngốc nghếch của hắn thì bật cười, Hạo Thành vẫn là Hạo Thành của nàng. Vẫn là Hạo Thành mà nàng yêu, một chút cũng không thay đổi.

“Hoa Ngữ, chuyện ta bảo ngươi đã chuẩn bị tốt rồi sao?” Tô Mộ Tịch quay đầu nói với Hoa Ngữ đang đi theo phía sau, tương kế tựu kế, họ phải diễn thật tốt thì bọn chúng mới mắc mưu được.

Hoa Ngữ hơi cúi thấp người trả lời: “Tiểu thư người yên tâm đi!”

Thị vệ canh giữ thiên lao nhìn thấy mấy người thì hoảng sợ quỳ xuống hành lễ: “Tiểu thần tham kiến Thành hoàng tử và Thành hoàng tử phi.”

“Đứng lên đi!” Hiên Viên Hạo Thành lên tiếng, nhắc chân chuẩn bị đi vào. Không nghĩ tới thị vệ lại ngăn cản: “Thành hoàng tử, hôm nay Dạ hoàng tử đã dặn dò, không có ý chỉ của hoàng thượng thì không ai được phép đi vào.” Hiên Viên Hạo Thành ngẩng đầu cười cười nhìn Tô Mộ Tịch. Bọn họ đã đoán đúng, Hiên Viên Hạo Dạ thực sự hạ mệnh lệnh như vậy. Bấy giờ lá gan của Hiên Viên Hạo Dạ không hề nhỏ, giả truyền thánh chỉ mà cũng dám làm.

Hiên Viên Hạo Thành cảm ngọc bội giờ lên cho thị vệ xem, thị vệ đỡ người ra nhìn Hiên Viên Hạo Thành. Hiên Viên Hạo Thành cất ngọc bội đi rồi cười lạnh: “Như thế nào? Còn không để cho bản hoàng tử đi vào, ngươi chán sống rồi?” Trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh.

Thị vệ tránh ra, quỳ xuống cầu xin tha thứ: “Tiểu thần không dám, xin Thành hoàng tử thứ tội.” Chuyện gì đây? Hai vị hoàng tử ai hắn cũng không dám đắc tội.

Hai người đi vào thiên lao, không khí ẩm ướt bên trong khiến Tô Mộ Tịch nhũn mảy, người nhà của nàng đang ở nơi như thế này. Hiên Viên Hạo Thành vội vàng kéo tay Tô Mộ Tịch, trấn an nói: “Tịch nhi yên tâm, phụ hoàng đã hạ lệnh không được đụng hình với nhạc phụ đại nhân. Hơn nữa bọn họ cũng không giống người của hoàng huynh, nàng yên tâm đi.” Hiên Viên Hạo Thành khàn khàn nói, chỉ sợ Tô Mộ Tịch hiểu lầm phụ hoàng.

“Ừm, ta biết.” Tô Mộ Tịch nhẹ nắm lại tay hắn. So với kết cục của kiếp trước, chỉ cần bọn họ không để Hiên Viên Hạo Dạ làm hoàng đế thì mọi người trong Tô gia sẽ sống rất tốt.

Hai người đến cuối thiên lao, liền thấy năm phòng giam trông cũng không đến nổi kinh khủng. Người trong Tô gia thấy người đến là Tô Mộ Tịch thì đều giật mình, không phải hoàng thượng hạ lệnh không cho bất kì ai đi vào sao?

Tô Mộ Tịch nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Tô Thanh Hiệp, hai hốc mắt hồng hồng, lo lắng hỏi: “Cha, nương mọi người không sao chứ?”

Vương Hương Tú cũng không trả lời, sò sò mặt Tô Mộ Tịch, lập tức hỏi một loạt câu hỏi: “Tịch nhi, sao con lại tới đây? Có phải hoàng thượng cũng chuẩn bị tổng giam con? Con không thể vào đây, con là nương của Minh Nhật và Minh Nguyệt, hoàng thượng sao có thể làm như vậy?” Lời nói của Vương Hương Tú càng khiến hốc mắt Tô Mộ Tịch đỏ hơn.

Tô Thanh Hiệp kéo tay Vương Hương Tú còn đang kích động, lên tiếng: “Nàng nói vớ vẩn gì thế, nàng xem, không phải Thành hoàng tử đến cùng với Tịch nhi sao? Tịch nhi không có việc gì.” Tô Thanh Hiệp biết cho dù Tô gia thực sự thông đồng với địch thì hoàng thượng cũng sẽ không trút giận lên cả Tịch nhi, hẳn đi theo Hiên Viên Vinh Hi nhiều năm như vậy, điểm ấy hẳn có thể xác định.

Vương Hương Tú vừa nhìn thấy Hiên Viên Hạo Thành thì lập tức quỳ xuống: “Thành hoàng tử, người cầu xin hoàng thượng giúp Tô gia, Tô gia chúng ta không thông đồng với địch bán nước, hi vọng hoàng thượng có thể điều tra rõ ràng để trả lại sự trong sạch cho Tô gia.” Hiên Viên Hạo Thành vội nâng nàng lên: “Nhạc mẫu, người yên tâm đi! Hôm nay con tới đây cũng vì việc này, người nhà Tịch nhi cũng giống như người nhà của con nên con sẽ không thể không quan tâm.” Vương Hương Tú vừa thở dài nhẹ nhõm lại bắt đầu ngán ngoso, thì ra lời đồn đại Thành hoàng tử trở nên thông minh là thật. Ánh mắt mọi người trong Tô gia tràn ngập nghi hoặc, vì sao tự dưng Thành hoàng tử lại trở nên thông minh?

Mọi người ăn xong những gì Hoa Ngữ mang đến, Hiên Viên Hạo Thành nói cho Tô Thanh Hiệp nguyên nhân bọn họ đến đây và kế hoạch của hắn và Tô Mộ Tịch. Tô Thanh Hiệp nghe xong, suy nghĩ một lát rồi mới lên tiếng: “Con nói là có người biết thuật dịch dung giúp Dạ hoàng tử?” Hiên Viên Hạo Thành gật đầu. Tô Thanh Hiệp trầm tư, thuật dịch dung, có phải Đồ phi giúp Dạ hoàng tử? Năm đó đúng hôm Đồ phi thất cổ thì Cảnh Liên cung bị cháy, hắn luôn cảm thấy có điểm đáng nghi.

Hiên Viên Hạo Thành thấy Tô Thanh Hiệp thất thần thì kêu mấy tiếng. Tô Thanh Hiệp phục hồi tinh thần nói: “Kế hoạch của các con có thể thực hiện, để Duyệt Tâm đi xem có phải hoàng thượng bị trúng độc không cũng tốt. Mặt khác, Thành hoàng tử, khi con quyết định đánh Mạc quốc thì phải thật cẩn thận, bọn họ được biết đến là đội quân chưa bao giờ bị đánh bại. Phải sống sót trở về nếu không thì không biết nha đầu Tịch nhi kia sẽ làm ra chuyện gì?” Nói xong, Tô Thanh Hiệp vỗ vỗ bả vai Hiên Viên Hạo Thành để cô vũ hấn.

Ánh mắt Hiên Viên Hạo Thành kiên định: “Vâng, vì Tịch nhi và con, con sẽ sống quay trở về.” Tịch nhi là người mà hắn yêu nhất, hắn sao có thể khiến Tịch nhi đau khổ vì hắn.

Hai người nói xong thì Hoa Ngữ và Duyệt Tâm đã thay xong quần áo. Tô Mộ Tịch gật gù đầu, dáng người hai người không sai biệt lắm, nói thầm vào tai Duyệt Tâm: “Nhị tẩu, lát nữa đi ra tàu hãy cúi đầu thật thấp, đừng để cho người khác thấy mặt của tàu. Như vậy sẽ không có người phát hiện.”

Duyệt Tâm cười cười gật đầu: “Tịch nhi yên tâm đi! Chưa có chuyện gì Duyệt Tâm ta làm mà không thành.” Tô Hoàn Xán đứng bên cạnh khinh thường liếc mắt nhìn nàng, lên tiếng nhắc nhở: “Nàng đừng quá đắc ý, làm không xong việc bán công tử bỏ nàng.”

“Hừ! Chẳng dám?” Duyệt Tâm giật dùi, đi qua kéo lỗ tai Tô Hoàn Xán.

Tô Hoàn Diệp đứng ở một bên cười bắt đắc dĩ, hai kẻ dờ hơi này còn có tâm trạng đùa giỡn: “Được rồi, nhị muội mau đi cùng Tịch nhi! Mọi việc làm càng nhanh thì càng ít bị phát hiện.”

“Ừm, đại ca, bọn muội đi trước.” Tô Mộ Tịch nói xong thì cùng Hiên Viên Hạo Thành và Duyệt Tâm lập tức rời đi.

“Tam đệ, đệ nói hoàng thượng bị người hạ độc sao?” Tô Hoàn Diệp lên tiếng hỏi.

“Đệ không biết, không phải Nhị tẩu trở về thì sẽ rõ sao?” Tô Hoàn Diệp ngẩng đầu, thần nhiên nói, nói xong lại cúi đầu tiếp tục chơi đùa với nữ nhi.

Trên đường ba người đi đến ngự thư phòng, cũng không có ai phát hiện Hoa Ngữ đã không còn là Hoa Ngữ. Đến ngự thư phòng, Lâm Ánh Nguyệt đã sớm cho tất cả mọi người lui xuống trước. Thấy nhóm người Hiên Viên Hạo Thành đi vào thì vội tiến lên hỏi: “Thế nào rồi? Đưa được Duyệt Tâm công chúa ra sao?”

Duyệt Tâm ngẩng đầu: “Hoàng hậu nương nương, ta ở đây.”

Lâm Ánh Nguyệt kéo Duyệt Tâm đến bên long sàng: “Duyệt Tâm công chúa, người mau bắt mạch cho hoàng thượng.”

Hiên Viên Hạo Thành và Tô Mộ Tịch đứng ở một bên, trong lòng cũng âm thầm khẩn trương. Duyệt Tâm nghe xong lời nói của Lâm Ánh Nguyệt, gật gù đầu, lấy ngân châm ra rồi lên tiếng: “Hoàng thượng, sẽ hơi đau, người cố gắng chịu một lát.” Nói xong, nhẹ nhàng đâm ngân châm lên huyệt Thần Đình của Hiên Viên Vinh Hi.

Lâm Ánh Nguyệt đứng ở một bên lo lắng không thôi, công chúa Duyệt Tâm đang làm gì vậy, chưa bắt mạch mà đã châm cứu, rất kì quái. Nhưng nhìn công chúa Duyệt Tâm vô cùng chuyên tâm, Lâm Ánh Nguyệt cũng không dám lên tiếng hỏi.

Khoảng một khắc thời gian sau, Duyệt Tâm rút ngân châm ra. Đau đớn khiến Hiên Viên Vinh Hi kêu lên một tiếng. Lâm Ánh Nguyệt đến bên cạnh nắm chặt tay hắn: “Hoàng thượng, người không sao chứ?” Hiên Viên Vinh Hi suy yếu lắc đầu.

Tô Mộ Tịch và Hiên Viên Hạo Thành tiến lên: “Nhị tẩu, phụ hoàng thế nào rồi?” Duyệt Tâm công chúa làm một động tác không cần lên tiếng, để ánh nắng chiếu vào ngân châm, lập tức ngân châm biến thành màu đen, hơn nữa còn vừa đen vừa tím. Thấy hình ảnh này, Tô Mộ Tịch nắm thật chặt tay Hiên Viên Hạo Thành: “Đúng là phụ hoàng bị trúng độc.”

Duyệt Tâm gật gù đầu: “Đây là loại độc mạnh nhất của Duyệt quốc, không mùi không vị, cho dù dùng ngân châm cũng không thể biết được. Hơn nữa,

người trúng độc này ngoại trừ phương pháp vừa nãy của ta thì bất mạch cũng không ra. Còn có rất ít người Duyệt quốc có loại độc này, loại người nào mà có thể có lượng độc được lớn như vậy, thật khó hiểu.”

Hiên Viên Hạo Thành giận tái mặt, cố gắng kiềm chế lên tiếng hỏi: “Độc này có thể giải được không?”

Duyệt Tâm công chúa cười đắc ý: “Tất nhiên ta biết cách giải, các người tìm rất đúng người, phương pháp giải độc này chỉ có nữ nhân hoàng thất Duyệt quốc mới biết.” Duyệt Tâm công chúa nói xong, liền viết phương pháp giải độc và viết một phong thư, viết xong liền giao cho Hiên Viên Hạo Thành: “Trong cung có tất cả thảo dược để giải độc, thuốc dẫn là máu của con cái ruột thịt, Thành hoàng tử, phương thuốc này giao cho người. Chỉ cần hoàng thượng uống theo phương thuốc này thì không có gì đáng ngại.”

Hiên Viên Hạo Thành gật đầu, máu thì có là gì, mạng này đều do phụ hoàng ban cho. Tô Mộ Tịch không nói nhiều lời, cầm chặt tay Hiên Viên Hạo Thành, biết rõ hắn muốn làm gì. Buông tay Hiên Viên Hạo Thành ra: “Hạo Thành, chàng sai người đi bốc thuốc, ta đưa nhị tẩu về thiên lao.”

Duyệt Tâm lấy xuống cây trâm cài tóc duy nhất xuống, giao phong thư và trâm cho Hiên Viên Hạo Thành, cẩn thận nói: “Thành hoàng tử, đây là thư tự tay ta viết còn có ngọc trâm này, người giao cho hoàng huynh của ta, hắn nhất định sẽ dẫn binh giúp đỡ triều đình Hiên Viên.”

Tay Hiên Viên Hạo Thành khẽ run: “Nhị tẩu, cảm ơn người.” Thật ra công chúa này cũng không quá đáng ghét.

Duyệt Tâm hào phóng khoát tay: “Nói cảm ơn gì chứ? Ta không muốn trong tương lai phụ quân và con ta không có chỗ để ở.”

Mọi người nhìn nhau cười, cũng biết Duyệt Tâm đang nói dối.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Giang Tròn

Tô Mộ Tịch vội vàng đưa Duyệt Tâm về thiên lao rồi nhanh chóng quay lại ngự thư phòng, hỏi hoàng hậu nương nương mới biết Hiên Viên Hạo Thành theo Lưu thái y đi sắc thuốc, Tô Mộ Tịch lại mang theo Hoa Ngữ đi đến ngự thiện phòng.

Vừa đi vào đã thấy trong một tay Hiên Viên Hạo Thành cầm con dao nhỏ, máu ở cổ tay kia vẫn chảy. Tô Mộ Tịch vội bước lên, lấy khăn lụa quấn lên vết thương ở cổ tay của Hiên Viên Hạo Thành, nhìn thấy vết thương này trong lòng nàng rất đau, cố kiềm nén không rơi nước mắt lên tiếng hỏi: “Lưu thái y, sao người lại không xử lý miệng vết thương cho Thành hoàng tử? Sao chàng lại chảy nhiều máu như vậy?”

Lưu thái y hít phải khói ho khan mấy tiếng rồi mới ngẩng đầu nhìn Tô Mộ Tịch: “Không phải, Thành hoàng tử không để vì thần băng bó vết thương cho người, người muốn thần sắc thuốc trước, vì bệnh của hoàng thượng nặng hơn, người còn nói vết thương của người không quan trọng bằng thuốc của hoàng thượng.” Dạ hoàng tử thông minh nhưng lòng hiếu thảo thì không bằng một nửa của Thành hoàng tử. Thảo nào hoàng thượng vẫn luôn thiên vị Thành hoàng tử. Lòng người không phải làm bằng đá, ai tốt ai xấu đều có thể dễ dàng thấy được.

Hoa Ngữ không cần Tô Mộ Tịch phân phó đã đi lên cầm quạt hương bồ trong tay Lưu thái y: “Lưu thái y, người đi xem vết thương giúp Thành hoàng tử đi, thuốc này để nô tỳ trông cho.”

Tô Mộ Tịch trừng mắt nhìn Hiên Viên Hạo Thành: “Ngày mai chàng xuất chinh rồi còn để tay bị thương như thế thì sao ta có thể yên tâm đây. Lưu thái y, dùng thuốc tốt nhất đừng để tay chàng nhiễm trùng.”

Lưu thái y gật đầu: “Vâng.” Lưu thái y đứng bên người Hiên Viên Hạo Thành, nhẹ nhàng mở khăn lụa của Tô Mộ Tịch ra, lấy thuốc cầm máu đắp lên rồi lấy vải sạch băng bó vết thương lại. “Thành hoàng tử, không nên để miệng vết thương chạm vào nước thì không có vấn đề gì.”

Băng bó vết thương xong thì Hoa Ngữ cũng đã sắc xong thuốc. Lưu thái y cẩn thận đổ thuốc vào trong bát, có thể lờ mờ thấy được màu đỏ tươi của máu, đây là máu của Hiên Viên Hạo Thành.

Hiên Viên Hạo Thành vui mừng cười với Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, thuốc đã sắc xong, chúng ta mang cho phụ hoàng uống.” Về mặt như vậy, giống y hệt lúc hắn muốn đi tìm hoàng hậu nương nương trước đây, Tô Mộ Tịch cũng không biết nói gì với hắn cho tốt, chỉ lẳng lặng đi cùng hắn đến thư phòng.

Lâm Ánh Nguyệt thấy bọn họ đi vào liền vỗ vỗ tay Hiên Viên Vĩnh Hi bảo hắn ngồi dậy: “Vĩnh Hi, con của chúng ta đã sắc xong thuốc để cứu người, lát nữa người phải uống hết.” Cho dù nàng chịu nhiều đau đớn khi sinh Thành nhi nhưng nàng không hối hận. Đứa con trai ngọc của nàng đã không làm cho nàng thất vọng.

Hiên Viên Hạo Thành cẩn thận đặt bát thuốc vào trong tay Lâm Ánh Nguyệt: “Mẫu hậu, người mau cho phụ hoàng uống đi, thuốc để lạnh uống vào

không tốt.” Phụ hoàng uống thuốc xong sẽ khỏe ngay thôi.

Lâm Ánh Nguyệt gật gật đầu, cảm thìa mức thuốc đưa đến bên môi Hiên Viên Vinh Hi. Hiên Viên Vinh Hi không há mồm, bởi vì vị trí hần nằm đúng lúc có thể thấy cổ tay đã được quấn vải trắng của Hiên Viên Hạo Thành. Lâm Ánh Nguyệt thấy hần không chịu uống, gấp gáp gọi mấy tiếng. Hiên Viên Vinh Hi cầm lấy bát thuốc trong tay Lâm Ánh Nguyệt, một hơi uống cạn. Uống xong, Hiên Viên Vinh Hi cảm thấy thuốc có mùi vị rất lạ, hần biết đó là máu của con hần. Ngẩng đầu, hần thấy sự chờ đợi trong mắt Hiên Viên Hạo Thành, trong lòng âm thầm quyết định, hần nhất định phải sống thêm hai mươi năm để nhìn thấy Hạo Thành sống thật hạnh phúc và Minh Nhật lên ngôi hoàng đế.

Hiên Viên Hạo Thành bước lên phía trước rồi hỏi: “Phụ hoàng, người cảm thấy thế nào? Đờ hơn trước sao?”

Hiên Viên Vinh Hi hít thật sâu, cảm thấy ngực đã không còn đau: “Trẫm không có việc gì.” Có nhĩ tử hiểu thảo như thế, sao hần có thể không tốt lên, hần cũng không muốn nhìn con phải vì hần mà chảy máu.

Hiên Viên Hạo Thành cười mừng rỡ: “Phụ hoàng không sao là tốt rồi.” Như vậy thì hần mới có thể yên tâm khi ở biên ải. Còn chuyện ở Hoàng thành, hần tin Tịch nhĩ nhất định sẽ làm tốt, hần biết rất rõ năng lực của Tịch nhĩ.

Hiên Viên Vinh Hi nhìn mọi người rồi lên tiếng: “Hai người lui xuống trước đi! Ta có việc muốn nói với Thành nhĩ.” Con trai sắp ra chiến trường, hần làm phụ thân phải dặn dò con một số chuyện.

Sau khi Lâm Ánh Nguyệt và Tô Mộ Tịch rời đi, Hiên Viên Vinh Hi lấy một bọc nhỏ dưới gối đầu giao cho Hiên Viên Hạo Thành: “Thành nhĩ, cái này cho con, phòng ngừa khi đến biên thành có chuyện gì xảy ra.” (biên thành: thành phố gần biên giới). Nếu phụ hoàng thật sự xảy ra chuyện thì con hãy cầm nó quay về Hoàng thành đoạt lại ngôi vị hoàng đế.”

Hiên Viên Hạo Thành mở ra, xem nội dung bên trong thì giật tím mặt: “Phụ hoàng, người sẽ không có việc gì. Mà tình trạng của Thành nhĩ phụ hoàng cũng rõ, Thành nhĩ không thể làm hoàng đế.”

Hiên Viên Vinh Hi cười gật đầu: “Thành nhĩ, phụ hoàng biết, phụ hoàng chỉ muốn phòng ngừa trước. Hoàng huynh con không xứng được ngồi lên ngôi vị hoàng đế, phụ hoàng nghi ngờ người đứng sau lưng bày mưu tính kế giúp Hiên Viên Hạo Dạ là Đỗ Chính Liên. Nếu thật sự là nữ nhân đó thì ngôi vị hoàng đế này càng không thể cho Hiên Viên Hạo Dạ ngồi lên.” Cũng chỉ có nữ nhân đó mới có thể nghĩ ra mưu kế hiểm độc như vậy, không thì hần không thể nghĩ ra là ai đã giúp Hiên Viên Hạo Dạ. Trường công chúa là người hoàng thất, tiền hoàng nhất định sẽ không dạy nàng những chuyện như vậy. Cho dù nàng hận Nguyệt nhĩ và Thành nhĩ thấu xương thì cũng sẽ không liên thủ với Mạc quốc, lại càng không nói đến những chiến công của Đỗ Chính Tông. Nếu Hiên Viên Hạo Dạ tự mình làm thì hoàn toàn không có khả năng dám nghĩ ra mưu kế hợp tác với Mạc quốc. Nhưng nếu là do Đỗ Chính Liên hỗ trợ thì sao những âm mưu hần phải đi giám sát nhất cử nhất động của Hiên Viên Hạo Dạ lại không phát hiện ra nàng ta?

“Đỗ Chính Liên.Phụ hoàng, không phải nàng chết rồi sao?” Hần cũng thường nghe những cung nữ hay buôn chuyện nói về Đỗ phi nương nương, hơn nữa hần biết hần lớn lên thành như vậy có liên quan đến Đỗ phi nương nương.

Hiên Viên Vinh Hi gật gật đầu: “Đáng lẽ là như vậy, nhưng con biết không? Không lâu sau khi nàng thất cổ thì Cảnh Liên cung liền xảy ra hỏa hoạn. Dập lửa xong thì thi thể đã cháy thành tro không thể nhận ra ai với ai.” Nghe xong lời nói của Hiên Viên Vinh Hi, Hiên Viên Hạo Thành liền nghĩ, có thể cung nữ và Đỗ ma ma hần nhìn thấy chính là Đỗ Chính Liên, nếu thật sự như vậy thì hần phải nhắc Tịch nhĩ nên cẩn thận.

Trời tối, Hiên Viên Hạo Thành trở về Thần Hi cung, đến nhìn Minh Nhật và Minh Nguyệt một lát rồi vội đi vào nội thất. Thấy Tô Mộ Tịch đã ngồi trên giường đợi hần, Hiên Viên Hạo Thành cũng không tắm rửa thay quần áo liền ôm Tô Mộ Tịch vào lòng. Hai người cùng nằm trên giường, một đêm không ngủ, chỉ nhìn nhau mà không nói gì, giống như muốn khắc sâu hình ảnh của đối phương vào trong tim.

Trời vừa sáng thì Tô Mộ Tịch đã đứng dậy trước: “Hạo Thành, đứng lên đi, Tịch nhĩ mặc quần áo giúp chàng.” Cho dù có nói gì đi nữa thì cũng không thể thay đổi được gì, đây là lần đầu tiên Hạo Thành kiên quyết muốn làm một chuyện như vậy, nàng nhất định phải ủng hộ hần.

“Ừm, Tịch nhĩ.” Hiên Viên Hạo Thành muốn nói lại thôi, nhất định là Tịch nhĩ rất lo lắng. Nhưng hần không thể bỏ mặc chuyện ở biên quan, triều đình Hiên Viên là nhà của hần và Tịch nhĩ, cũng là giang sơn mà phụ hoàng đã dốc hết tâm sức để bảo vệ. Hần không thể lơ đãng nhìn nó bị đoạt đi mà mình không làm gì cả.

Tô Mộ Tịch quay đầu cười cười với Hiên Viên Hạo Thành: “Hạo Thành, chàng đừng nói gì cả. Ta hiểu, ta chờ chàng trở về, nhất định phải bình an trở về. Ta và Minh Nguyệt và Minh Nhật, còn có mọi người chờ chàng trở về.” Hiên Viên Hạo Thành cảm kích bước lên, ôm Tô Mộ Tịch vào lòng, “Tịch nhĩ, ta nhất sẽ bình an quay trở về. À, Tịch nhĩ, phụ hoàng nói người đứng sau lưng giúp đỡ hoàng huynh có thể là Đỗ Chính Liên.”

“Ta đã biết, chàng yên tâm đi.”

Hôm nay ánh nắng vô cùng rực rỡ, Tô Mộ Tịch và Hiên Viên Hạo Thành cùng đi ra. Một người toàn thân khôi giáp sáng ngời, một người toàn thân hồng y điểm lệ. Rõ ràng là hai trang phục hoàn toàn khác nhau, nhưng ở chung một chỗ lại vô cùng hài hòa, giống như hòa quyện vào cùng một chỗ.

Hoa Ngữ và Xảo Tâm đã ôm Minh Nguyệt và Minh Nhật chờ ở bên ngoài, thấy hai người thì cúi đầu hành lễ. Hiên Viên Hạo Thành bế Minh Nhật trong tay Hoa Ngữ, còn Tô Mộ Tịch bế Minh Nguyệt trong tay Xảo Tâm. Hiên Viên Hạo Thành thấp giọng nói: “Con trai, tiền phụ thân một đoạn đường nào.” Tô Mộ Tịch cũng thấp giọng nói: “Con gái, chúng ta cũng đi tiền phụ thân nào.”

Ngoài cửa cung đã có rất nhiều tướng sĩ đang đứng chờ. Thấy Hiên Viên Hạo Thành đi ra, tất cả đều giơ binh khí lên hô: “Thành hoàng tử.Thành hoàng tử.”

Đến khi Lâm Ánh Nguyệt và Quý công công đỡ Hiên Viên Vinh Hi đi ra thì tiếng hô mới nhỏ dần. Chúng tướng sĩ đồng loạt quỳ xuống, kêu to: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Thành hoàng tử thiên tuế thiên tuế thiên tuế..... Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế..... Thành hoàng tử thiên tuế thiên tuế thiên tuế.....” Ở trong mắt bọn họ, một hoàng tử ngọc còn đáng để tôn kính hơn một hoàng tử trước khi ra tiền tuyến lại tự xưng ngã bệnh.

Hiên Viên Vinh Hi ngẩng đầu, đặt một phần hai Hồ Phù vào trong tay Hiên Viên Hạo Thành, suy nghĩ một lát rồi dặn dò: “Thành nhi, chuyện của Mạc quốc giao cho con, mọi việc phải cẩn thận.” Tuy hấn là vua của một nước nhưng cũng có lúc yếu đuối.

Mặc dù đêm qua hấn đã sai người thả Tô Hoàn Diệp, để hấn ra chiến trường cùng Thành nhi nhưng hấn vẫn không thể an tâm. Con trai hấn bảo hộ trong lòng bàn tay, nay lại vì hấn mà bị thương. Lâm Ánh Nguyệt nhìn con trai của mình, nước mắt đã rơi đầy mặt, không nói nên lời.

Hiên Viên Hạo Thành quỳ một gối xuống, giọng nói vang dội: “Phụ hoàng, mẫu hậu hai người hãy yên tâm, con nhất định sẽ đánh bại Mạc quốc rồi trở về.”

“Tốt, không hổ là con trai của Hiên Viên Vinh Hi ta, phụ hoàng chờ con trở về.” Trong mắt Hiên Viên Vinh Hi đầy vui mừng, Thành nhi xứng đáng là con trai hấn. Lâm Ánh Nguyệt lấy tay che miệng, không muốn bật khóc thành tiếng.

Hiên Viên Hạo Dạ hãy còn mang “bệnh” trong người cũng đi lên, vẻ mặt áy náy: “Hoàng đệ, đây vốn là trách nhiệm của ta, đều tại ta. Hoàng đệ, người nhất định phải sống sót quay về, hoàng huynh tin người sẽ làm được.”

Hiên Viên Hạo Thành ngẩng đầu nhìn chằm chằm Hiên Viên Hạo Dạ: “Hoàng huynh, ta nhất định sẽ bình an trở về.” Giọng nói rất nặng nề, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, không hiểu sao lại khiến trong lòng Hiên Viên Hạo Dạ vô cùng hoảng hốt. Ánh mắt này của Hiên Viên Hạo Thành là có ý gì?

Nhìn đủ lâu, Hiên Viên Hạo Thành chuyển ánh mắt sang Hiên Viên Hạo Y, trên toàn nước mắt, trong lòng mềm nhũn, muối muối này lúc nào cũng giống gà mẹ luôn bảo vệ hấn, ánh mắt dịu dàng: “Nha đầu ngọc, đừng khóc, ca ca sẽ bình an trở về, ta còn phải nhìn thấy Y nhi lập gia đình cho nên Y nhi đừng lo lắng.”

Hiên Viên Hạo Y khóc gật gật đầu: “Tốt, chính ca ca nói lời này, không được quên. Huynh yên tâm, Y nhi sẽ giúp huynh chăm sóc chị dâu, Minh Nhật và Minh Nguyệt.”

Hiên Viên Hạo Thành xoa xoa đầu Hiên Viên Hạo Y: “Ừm, Y nhi giỏi nhất là bảo vệ người khác, có Y nhi ở bên bảo vệ Tịch nhi Minh Nhật và Minh Nguyệt thì ca ca rất yên tâm.”

Cuối cùng, Hiên Viên Hạo Thành bế Minh Nhật và Minh Nguyệt, hôn lên mặt hai con rồi ngẩng đầu nhìn Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi.....”

Tô Mộ Tịch ra sức kiềm chế để mình không khóc trước mặt hấn, quay đầu đi chỗ khác, giọng nói nghẹn ngào: “Chàng đi đi, có chuyện gì trở về hãy nói với ta. Mà ta có một câu muốn nói với chàng, nếu chàng không về, ta liền bỏ lại Minh Nhật và Minh Nguyệt mà đi theo chàng. Cho nên chàng nhất định phải bảo trọng.” Thực ra nàng muốn nói hấn ở bên ngoài nhớ chú ý đến thân thể..... nhưng vì sao lại nói như vậy?

“Tịch nhi.....” Hiên Viên Hạo Thành muốn nói hấn nhất định sẽ bình an trở về nhưng Tô Mộ Tịch đã ôm con quay đi.

Điểm binh, xuất phát, đội ngũ chậm rãi đi đến cửa Hoàng thành, Hiên Viên Hạo Thành quay đầu nhìn Tô Mộ Tịch đứng ở trên Vọng đài, khoe môi khẽ nhếch. Bất kể như thế nào, hấn sẽ sống mà quay về, hấn không thể phụ Tịch nhi cũng như không thể để nàng chết theo mình.

Tô Mộ Tịch đứng ở trên Vọng đài, nhìn áo giáp sáng lóa của Hiên Viên Hạo Thành dưới ánh mặt trời. Trong lòng không yên tâm, cuối cùng cũng chỉ có thể chờ đợi, Hạo Thành, chàng nhất định sẽ bình an trở về, đúng không?

Hoa Ngừ đi đến bên cạnh Tô Mộ Tịch rồi lên tiếng: “Tiểu thư, chúng ta quay về Thần Hi cung đi! Nơi này gió lớn, cẩn thận cảm lạnh.” Chẳng lẽ tiểu thư muốn đứng đây đến khi không nhìn thấy đội ngũ nữa mới quay về Thần Hi cung?

Tô Mộ Tịch để Hoa Ngừ bế Minh Nhật: “Hoa Ngừ, người ôm Minh Nhật và Minh Nguyệt xuống đi, lát nữa ta sẽ quay về.” Nàng muốn đứng đây đến khi không nhìn thấy Hạo Thành nữa mới thôi.

Hoa Ngừ và Xảo Tâm trao đổi ánh mắt với nhau, rồi mới cùng nhau rời Vọng đài.

Tô Mộ Tịch đứng yên ở Vọng đài thật lâu, cho đến khi đội ngũ hoàn toàn biến mất. Lấy lại tinh thần thì trên mặt toàn nước mắt. Hiên Viên Hạo Thành, lời ta vừa nói: Nếu chàng không về, ta sẽ bỏ lại Minh Nhật và Minh Nguyệt rồi chết cùng chàng. Đây là lời nói thật lòng của ta, là thật, cho nên.....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Edit: Giang Tròn

Hiên Viên Hạo Thành đi rồi, Tô Mộ Tịch cảm thấy cả hoàng cung thật vắng vẻ. May mắn còn có hai bé con đáng yêu ở bên nàng, nếu không nàng nhất định đuổi theo Hiên Viên Hạo Thành ra chiến trường. Nhìn bầu trời xanh lam, Tô Mộ Tịch lại bắt đầu lo lắng, Hạo Thành có ăn quen cơm ở đây không? Ngủ có đủ giấc không?

Không lâu sau, Thu Hương đi vào, hành lễ với Tô Mộ Tịch rồi nói: “Chủ nhân.”

Tô Mộ Tịch thu lại vẻ lo lắng trên mặt, ngẩng đầu nhìn Thu Hương: “Thu Hương, chuyện ta sai người đi tìm hiểu người làm đến đâu rồi? Rốt cuộc nữ nhân ấy có thân phận gì?” Nếu thật sự là Đỗ Chính Liên thì mọi chuyện đã rõ ràng, một người đáng lẽ đã chết hơn mười năm trước nay lại còn sống. Là nàng có bản lĩnh hay là có người âm thầm trợ giúp?

Thu Hương ù rũ cúi đầu: “Chủ nhân, chúng ta không tìm được chút manh mối nào?” Một người không có khuôn mặt thật khiến bọn họ không biết nên điều tra từ đâu?

Tô Mộ Tịch phát phát tay: “Ta đã biết, tiếp tục tìm hiểu, có tin gì nhất định phải nói cho ta.” Nếu đúng như lời Hạo Thành nói cho nàng biết, muốn tìm được manh mối của người này là một chuyện không hề dễ dàng. Xem ra, nàng cần tìm một biện pháp thật tốt, chứ cứ mò kim đáy bể thế này thì biết đến bao giờ. Đang lúc Tô Mộ Tịch cau mày suy nghĩ thì Thiên Vũ đã đứng trước mặt Tô Mộ Tịch. Tô Mộ Tịch giật mình nhìn người đứng trước mặt mình, vội bật dậy: “Sur phụ, sao người lại đến đây?”

Thiên Vũ kéo Tô Mộ Tịch cùng ngồi xuống ghế: “Tịch nhi, ta phát hiện một chuyện kì quái, có lẽ có ích đối với con, nên ta tới đây nói cho con biết.” Nàng đã xem qua tòa nhà kia, người ở trong ấy đều rất bí ẩn, nàng phát hiện ở một gian phòng có lò luyện lớn, bên trong đang nấu cái gì đó, nàng cảm thấy mùi này rất quen thuộc. Chính xác hơn, nàng đã từng ngửi qua mùi này. Không mất bao lâu Thiên Vũ đã kể hết mọi chuyện cho Tô Mộ Tịch nghe.

Tô Mộ Tịch nghe xong không khỏi thấy quá trùng hợp, có lẽ có liên quan đến chuyện nàng đang điều tra. Hơn nữa, tiểu thái giám bị hoán đổi đúng lễ đầy tháng của Minh Nhật và Minh Nguyệt. Suy nghĩ trong chốc lát, Tô Mộ Tịch liền hỏi: “Sur phụ, thân thể của người thế nào rồi? Nếu không khỏe thì người nên nghỉ ngơi nhiều, người chỉ cần nói vị trí của tòa nhà đó cho Tịch nhi, Tịch nhi sẽ đề cho Thu Hương đi tìm hiểu.” Mấy năm nay sức khỏe của sur phụ ngày càng kém, nhưng nàng lại không chịu nằm yên một chỗ dưỡng bệnh. Nhưng nơi sur phụ tìm thấy cũng thật kì quái. Tô Mộ Tịch càng nghĩ càng cảm thấy chỗ ấy có người nàng muốn tìm, xem ra nàng nên đề Thu Mai đi kiểm tra.

“Ta không sao, mấy hôm nay ta sẽ ở đây vậy, xem có thể phát hiện thêm điều gì mới không.” Từ lâu nàng đã không để ý đến sức khỏe của bản thân, nàng uống thuốc chỉ vì muốn kéo dài thời gian, vì muốn tìm được nữ nhân độc ác kia báo thù cho con.

Biết mình khuyên nàng cũng không ăn thua, Tô Mộ Tịch nói điều kiện với sur phụ, giọng nói trầm xuống: “Sur phụ, người có thể đi, nhưng người nhất định phải để Thu Mai và Thu Hương đi với người.” Dù nơi kia có người nàng cần tìm hay không, nàng cũng sẽ phải tra xét thật kĩ. Nàng không muốn kéo dài thêm nữa, nàng muốn sự việc ở hoàng cung nhanh chóng chấm dứt để người của mình đến chiến trường, nếu không triều đình Hiên Viên càng dễ lâm vào nguy hiểm.

Biên quan, sau khi Hiên Viên Hạo Thành đi đến nửa đường thì thấy Tô Hoàn Diệp một mình nhếch nhác đuổi tới. Nhìn thấy hần, Hiên Viên Hạo Thành liền hiểu, nhất định là phụ hoàng an bài, chắc chắn kinh nghiệm chinh chiến của Tô Hoàn Diệp hơn hần rất nhiều. Có chuyện hần còn không biết, trong đội ngũ của hần, Tô Mộ Tịch đã bí mật an bài hơn mười ám vệ đều là bảo vệ an toàn cho hần. Đoàn người Hiên Viên Hạo Thành đi không ngừng nghỉ cố gắng đi đến quân doanh, Mạc quốc đã lợi dụng đội ngũ voi sớm hạ được Ung Ninh quan, triều đình Hiên Viên bại trận liên tục.

Đọc quân báo Lí lão tướng quân trình lên, Hiên Viên Hạo Thành âm thầm lo lắng nhưng không để lộ trên mặt. Đội chúng tướng sĩ rời đi, Hiên Viên Hạo Thành hỏi Tô Hoàn Diệp. Tô Hoàn Diệp nghĩ đến số quân Hiên Viên Hạo Thành mang đến, không nhiều lắm, liền nhiu mày, nói không chắc chắn: “Thành hoàng tử, trận chiến này chỉ sợ không nên đánh. Chưa nói đến sự dũng mãnh của quân đội Mạc quốc, bọn chúng cũng không sử dụng voi thì chỉ riêng quân số của chúng ta cũng không địch lại được bọn chúng.”

Hiên Viên Hạo Thành gật gật đầu: “Không biết hoàng huynh của nhị tẩu đã nhận được thư chưa, chỉ mong quân đội của Duyệt quốc có thể đến sớm. Mặt khác, đại ca, huynh xem địa hình ở Ngọc Môn quan.” Cho dù cục diện bây giờ như thế nào thì bọn họ cũng phải bảo vệ được thành duy nhất còn lại.

“Ừm, địa hình ở Ngọc Môn quan rất giống ở Ung Ninh quan, dễ thủ khó công.” Tô Hoàn Diệp nhìn những chỗ đánh dấu trên bản đồ, rất giống ở Ung Ninh quan. Nhưng nếu Mạc quốc dùng voi tấn công, nhiều nhất thì Ngọc Môn quan cũng chỉ chống đỡ được hai ngày.

“Đại ca, mặc kệ quân ta dùng biện pháp gì cũng phải dụ được voi của Mạc quốc đến đây.” Hiên Viên Hạo Thành không tin voi không sợ bất cứ cái gì trên đời. Trước kia hần có thể hiểu được ngôn ngữ của các loài động vật, biết rõ vạn vật đều có sự tương khắc. Chỉ cần không phải thần tiên, thì chắc chắn cũng sẽ dễ lộ ra điểm yếu.

Tô Hoàn Diệp cũng không hỏi nhiều: “Thành hoàng tử yên tâm, ta sẽ truyền lời xuống dưới.” Mặc dù dẫn dụ voi là một chuyện không hề dễ dàng, nhưng nếu không làm thì thật sự không cứu được triều đình Hiên Viên.

Hiên Viên Hạo Thành gật đầu rồi gọi to: “Lí lão tướng quân, mời ngài vào trong.”

Không lâu sau, Lí lão tướng quân đã đi vào, có chút không phục hành lễ với Hiên Viên Hạo Thành: “Không biết Thành hoàng tử tìm thần là có chuyện gì

cần phân phó.” Hừ, sao hoàng thượng lại làm vậy, tùy tiện để một ngốc tử đến biên quan. Thật là hay, đây rõ ràng là tự tay dâng triều đình Hiến Viên cho Mạc quốc, còn đánh làm gì nữa? Thật là không công bằng với nhiều tướng sĩ đã chết như vậy.

Hiên Viên Hạo Thành biết rõ Lí lão tướng quân rất bất mãn với hắn, nhưng Lí lão tướng quân là người trước đây đã đi theo ông hắn, cũng là một tướng quân thiện chiến, hắn không thể đắc tội. Hiến Viên Hạo Thành cười lễ phép hỏi: “Lí lão tướng quân, người là do ông ta lưu lại cho phụ hoàng, Hạo Thành không dám sai bảo người. Chỉ là ta có việc muốn hỏi ý kiến người, là việc ngăn cản quân địch, không biết Lí lão tướng quân có muốn nghe lí thuyết của Hạo Thành về việc này?” Đối với người kiêu ngạo, không thể cao ngạo hơn hắn. Chỉ cần lễ phép hỏi han hắn, hắn sẽ không làm khó người.

Quả nhiên, trong lòng Lí lão tướng quân nghĩ muốn phản bác, nhưng lại không biết nên nói cái gì. Lí lão tướng quân nheo mắt, không vui trả lời: “Có biện pháp gì có thể ngăn cản bọn họ không tấn công? Chỉ cần bọn họ không thể tấn công được triều đình Hiến Viên thì muốn mạng của thần cũng được, Thành hoàng tử nói đi.” Con mẹ nó, ai bảo Thành hoàng tử là một đứa ngốc, trên đời có mấy người có thể khiến hắn giận mà không thể bực phát, còn muốn hắn nghe ý kiến của mình.

Hiên Viên Hạo Thành lấy kim bài Hiến Viên Vĩnh Hi đã đưa hắn và bản đồ bày bố binh lực đã sửa đổi, để vào trong tay Lí lão tướng quân, không để hắn quỳ xuống: “Lí lão tướng quân, người là trọng thần do hoàng đế gia gia lưu lại cho phụ hoàng, không có người ngoài người không cần hành lễ. Kim bài này, Hạo Thành muốn người giữ lấy, đằng sau bản đồ này là một vài nơi đã bày bố binh lực khác trước. Ta và Tô tướng quân sẽ ở Ngọc Môn quan ngăn cản quân địch của Mạc quốc để quân đội của Lí lão tướng quân tranh thủ thời gian. Chỉ cần bản đồ này sửa đổi vài chỗ, bọn họ sẽ không thể liên tục chiến thắng nữa.”

Lí lão tướng quân nhận lấy, quỳ một gối xuống: “Thần tiếp chỉ, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ Thành hoàng tử giao phó.” Trước kia nhất định là Thành hoàng tử giả ngốc lừa gạt người. Thấy thế nào thì cũng không hề giống một đứa ngốc.

Hiên Viên Hạo Thành hơi hơi chấp tay: “Vậy làm phiền Lí lão tướng quân, nội dung trong bản đồ này chỉ mình người có thể biết, tìm người để đổi nơi phân bố lực lượng phòng thủ cũng phải tìm người khác làm.” Ở biên quan, người duy nhất mà hắn có thể tin tưởng chỉ có Lí lão tướng quân. Không thể để bất cứ ai khác biết bản đồ này, không biết liệu trong những tướng sĩ đi bày bố binh lực canh phòng có thể có thám tử của Mạc quốc hay không? Cho nên không thể dùng nhóm người lúc trước được.

Lí lão tướng quân đi rồi, Hiên Viên Hạo Thành và Tô Hoàn Diệp liền nghĩ biện pháp, quyết định đầu tiên nên để một số tướng sĩ mai phục ở Ngọc Môn quan, cho dù phải trả giá như thế nào cũng nhất quyết phải bảo vệ nơi này. Nếu để Mạc quốc chiếm được Ngọc môn quan, thì địa hình của triều đình Hiến Viên khó phòng thủ, nếu vậy thì khả năng mất cả giang sơn là rất cao.

Hoàng thành, Tô Mộ Tịch và hoàng thượng bàn bạc một lúc lâu mới nghĩ ra được một kế sách đối phó. Bệnh tình hoàng thượng nguy kịch, truyền chỉ những thành viên của hoàng thất và các đại thần nội các đến Long Tường cung để bàn bạc về việc kế thừa ngôi vị. Vừa nghe đến việc như vậy thì bọn họ cũng không tin người đứng sau Hiên Viên Hạo Dạ còn không xuất đầu lộ diện.

Quả nhiên, Hiên Viên Hạo Dạ nghe liền sai người truyền tin này ra ngoài. Đỗ Chính Liên nhìn bức thư trên tay, trầm tư suy nghĩ, chốc lát sau mới lên tiếng nói: “Kính Thương, người mang theo ba người đi xử lí bốn đại thần nội các. Sau đó giả trang thành bọn chúng rồi tiến cung, bất cứ giá nào cũng phải để Dạ hoàng tử ngồi lên ngôi vị thái tử.”

Ánh mắt Lãnh Kinh Thương chợt lóe: “Sư bá, chuyện quan trọng như vậy mà người không đi cùng bọn ta sao?” Hành động lần này không có vấn đề gì đi? Nếu không với tính tình của sư bá, nàng nhất định sẽ trực tiếp tham gia chứ không ngồi đây rồi sai bọn họ đi làm.

“Hành động lần này ta không đi được, ta phải đến Đỗ phủ một chuyến để nhờ ca ca ta giúp ta một tay.” Thật ra Đỗ Chính Liên có chút lo lắng, dù sao trước kia Tô Mộ Tịch đã phá hư rất nhiều chuyện của nàng, bây giờ nhiều chuyện xảy ra như vậy thì không có khả năng nàng ta khoanh tay đứng nhìn. Nhưng nếu không đi, mất đi cơ hội này nàng sẽ không cam lòng. Vậy thì phải mấy người đi dù có thất bại cũng không sao, cùng lắm thì để bọn chúng biết người phải đi đã dùng thuật dịch dung. Biết thì có thể làm được gì? Căn bản là không có người bắt được bọn họ.

Lãnh Kinh Thương gật đầu: “Kính Thương đã biết.” Mặc dù ngoài miệng hắn đã đồng ý nhưng trong lòng Lãnh Kinh Thương đã có chủ ý khác, hắn sẽ để cho thủ hạ bên người đi, nhưng hắn sẽ không đi. Hắn yêu quyền lợi, nhưng hắn cũng không muốn vì quyền lợi mà đánh mất mạng sống của chính mình.

Trong Thần Hi cung, Tô Mộ Tịch lại cho Hoa Ngừ đi mời Lưu thái y tới. Lưu thái y chưa kịp thành an thì Tô Mộ Tịch đã hỏi: “Lưu thái y, Thành hoàng tử nói người biết trên đời có thuật dịch dung?”

Lưu thái y giật mình: “Thưa Thành hoàng tử phi, đúng là trên đời có thuật dịch dung, thần có nghe ân sư nói qua nhưng chưa bao giờ trông thấy.” Hai người này làm sao vậy? Gần đây luôn hỏi vấn đề này.

“Vậy Lưu thái y, như thế nào mới biết được có người đang dùng thuật dịch dung?” Không thể nào thuật dịch dung không có khả năng phá giải. Chỉ là thêm một tầng da thôi sao, không thể nào không có sơ hở. Nàng cũng không tin không thể tìm ra được người đang giúp Hiên Viên Hạo Dạ.

Lưu thái y suy nghĩ: “Thưa Thành hoàng tử phi, chuyện này thần có nghe ân sư nói qua nhưng.....”

“Người cứ nói đi.....”

“Chỉ cần dùng chút cồn là được, nhưng nếu mà dùng cồn thì mùi rất đậm. Nếu thật sự có người dịch dung, thì bọn họ nhất định cũng biết điều này, thần sợ chưa kịp dùng thì bọn họ đã phát hiện.”

Tô Mộ Tịch nghĩ nghĩ, đây không phải là vấn đề lớn, nàng có thể giải quyết.

Ngày hôm sau, hoàng thân quốc thích và đại thần nội các lần lượt tới, Tô Mộ Tịch sai người an bài họ ở chính điện của Long Tường cung. Đưa mắt nhìn Hoa Ngừ, thấy nàng gặt đầu thì Tô Mộ Tịch mới đi vào chính điện, trong nhóm người thì thấy Hôn vương gia đã rời triều đình mấy năm. Không lâu sau, Hiên Viên Hạo Dạ mang theo Cổ Như Lâm tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Long tường cung, Quý công công thấy mọi người đã đến đông đủ thì ho nhẹ một tiếng để kéo lực chú ý của mọi người lên hẳn, lúc này hẳn mới hải lòng lên tiếng: “Cuối cùng các vị đã đến, hoàng thượng đã đợi mọi người một lúc lâu rồi. Bây giờ mời mọi người vào trong nội điện, hoàng thượng ở trong chờ mọi người.” Hai cung nữ bê đến hai chậu nước

Quý công công nhìn một chút rồi mới lên tiếng: “À, đứng rồi, Thái y cần dặn, bây giờ thân thể hoàng thượng rất yếu, không thể bị ảnh hưởng bởi tro bụi. Cho nên, trước khi mọi người đi vào thì hãy rửa sạch tay chân mặt mũi bằng nước côn, hoàng tử công chúa cũng không ngoại lệ.” Trong lòng Quý công công cười thầm, bây giờ thân thể hoàng thượng có khi còn khỏe hơn lúc trước, may mà Thành hoàng tử phi nghĩ ra được biện pháp này.

Quả nhiên, Quý công công vừa nói xong, trong mắt một số người trong nhóm người này đã có một tia bối rối, đưa mắt nhìn nhau một cái. Nên làm cái gì bây giờ? Nếu thế lát nữa không để khăn mặt chạm vào mặt thì chắc sẽ không có việc gì. Nhưng, vận khí của ba người không tốt, đứng ngay ở phía trước, người thứ hai người thứ ba người thứ tư đúng là người của Đỗ Chính Liên. Người thứ nhất tiến lên, cầm khăn tay lau mặt, lại bị cung nữ ngăn cản: “Đại nhân, xin hãy để nô tỳ lau.” Lau xong, người thứ nhất bình an đi vào.

Tô Mộ Tịch thấy rõ vẻ mặt kích động của ba người, cười nhẹ, bây giờ mới hoảng sợ không phải đã quá muộn rồi sao? Lại lạnh lùng nhìn Hiên Viên Hạo Dạ, người muốn làm thái tử, nằm mơ đi! Hạo Thành vì triều đình Hiên Viên mà phải ra biên quan chinh chiến mà người lại ở đây để mưu tính đoạt ngôi vị hoàng đế, ta sẽ không để người được toại nguyện.

Người thứ hai bước lên, giặt khăn trong tay cung nữ: “Không cần, bản quan tự mình lau.” A, giả bộ rất giống, còn tự cho bản thân mình là quan. Nhưng dù có giống thì cũng vô dụng, cung nữ hơi hơi cúi đầu: “Đại nhân không nên làm khó nô tỳ, để nô tỳ lau mặt giúp ngài.” Nói xong liền lấy khăn lau lên mặt hẳn. Không lâu sau, trên mặt người này bung ra một lớp da, trông không khác gì da thật của con người. Tô Mộ Tịch cười lạnh, liếc mắt ra hiệu cho Quý công công. Quý công công hiểu ý, lập tức sai người lôi người kia đi, người thứ ba và người thứ tư cũng giống như vậy.

Hiên Viên Hạo Dạ không khống chế được vẻ mặt lo lắng của mình nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh hỏi Quý công công: “Quý công công, người đang làm gì vậy? Bọn họ đều là đại thần nội các do đích thân phụ hoàng lựa chọn, các người làm như vậy có phải là quá phận rồi không?” Đáng chết, sao mọi việc lại thành ra thế này? Rõ ràng hôm nay là ngày phụ hoàng nên sắc phong hẳn là thái tử.

Quý công công liếc mắt nhìn Hiên Viên Hạo Dạ: “Chuyện vừa rồi mọi người coi như không nhìn thấy, cũng không nên hỏi nhiều. Đây là chuyện hoàng thượng cần dặn, đừng nghĩ người đang bị bệnh mà có kẻ không kiêng nể gì mà làm chuyện xấu, cho rằng người không hề hay biết? Cho nên mọi người hãy cẩn thận những hành vi của bản thân, giờ mọi người trở về đi! Hôn vương gia có thể ở lại.” Chắc chắn.....Hắn diễn như vậy chắc là xong rồi, những người này cũng thật kém.

Chúng đại thần lác đầu rồi đi, Hiên Viên Hạo Y nhìn hoàng huynh trên danh nghĩa của mình nói: “Có người thất vọng rồi. Phụ hoàng của chúng ta còn chưa có chết thì đã vội và muốn làm hoàng đế.” Nếu trước kia nàng không biết, thì giờ nàng hận chết Hiên Viên Hạo Dạ, vì sao bọn họ đều là con của phụ hoàng nhưng tính tình lại khác nhau như vậy. Mặc dù mẫu hậu không thể cho hẳn tình thương của người mẹ nhưng phụ hoàng cũng rất yêu quý hẳn không hề kém năng và ca ca. Là tại bản thân hắn đã nhiều lần làm chuyện khiến phụ hoàng thất vọng, hơn nữa hắn là một người tàn nhẫn, không xứng đáng làm hoàng đế.

Sắc mặt Hiên Viên Hạo Dạ không đổi, liếc mắt nhìn Hiên Viên Hạo Y rồi quay người rồi đi. Kế hoạch hôm nay không thành, đây là do bọn chúng ép hẳn đi đến bước cuối cùng: ép Hiên Viên Vinh Hi thoái vị. Hắn cũng không tin, với thân phận trưởng hoàng tử của hắn mà có người dám không phục. Bên cạnh đó, hắn cũng phải sai người đi giết ba tên kia để bịt miệng, bằng không bọn chúng lại lỡ mồm nói ra những điều không nên nói. Phụ hoàng, người không nên trách con, tất cả đều do người bức con.

Lúc này, Thiển Vũ mang theo Thư Hương và Thư Mai đến tòa nhà ở ngoại thành đã rất lâu, thấy người bên trong đã rời đi hết thì ba người mới nhảy xuống rồi đi vào trong tòa nhà. Thiển Vũ làm một động tác ra hiệu mỗi người chia nhau ra tự hành động, Thư Hương và Thư Mai gặt đầu đồng ý. Thiển Vũ đi vào căn phòng được phát hiện lần trước, đang chuẩn bị lấy mấy thứ đang được nấu trong lò cho vào một cái bọc thì thấy được tín hiệu Thư Hương và Thư Mai phát ra, đành phải tùy ý lấy mấy thứ rồi đi theo đến chỗ phát ra tín hiệu.

Vừa vào trong, Thư Hương liền lên tiếng: “Vũ tiên bối, người mau đến đây nhìn xem, người này giống như đang ngủ, ta có kêu thế nào hắn cũng không phản ứng.” Lúc nàng đi vào trong căn phòng này, không cẩn thận để phát ra tiếng động nhưng hắn không hề có chút phản ứng nào, điều này làm cho Thư Hương nghi ngờ.

Thiển Vũ liếc mắt nhìn Thư Hương, Thư Hương liền giơ tay chỉ về một hướng. Thiển Vũ đi chưa được mấy bước, nhìn thấy người nằm trên giường thì

ngắn ra, sao có thể là hấn? Thư Hương gọi hai tiếng thì Thiên Vũ mới giật mình phục hồi lại tinh thần. Trong mắt nổi lên hận ý, nói tàn nhẫn: “Thư Hương, giết hấn đi, chúng ta phải giết hấn.” Thiên Vũ nói xong liền lấy đoản kiếm trong người ra, tốc độ nhanh như chớp đâm người nằm trên giường.

Thư Hương vội vàng giữ chặt tay Thiên Vũ: “Vũ tiền bối, đừng vội giết hấn, chúng ta hãy mang hấn về, biết đâu sẽ tìm ra được manh mối gì? Mục đích đến đây lần này của chúng ta là tra ra manh mối, người nói có phải hay không?” Từ bên ngoài nhìn vào thì chỗ này không lớn nhưng khi đi vào bên trong thì rất rộng. Đã tìm hết tất cả các gian phòng nhưng lại không thể tìm được điểm gì đáng nghi, không bằng mang người này về tra khảo.

“Không, không được, ta nhất định phải giết hấn.” Lúc này Thiên Vũ đã không khống chế được cảm xúc của bản thân, hấn ở trong này thì chắc hẳn nữ nhân kia cũng ở gần đây. Nàng sẽ giết người nam nhân này trước rồi sẽ đi tìm rồi giết nữ nhân kia để báo thù cho con mình.

Thư Hương bị thù hận trong mắt Thiên Vũ hù dọa, sững sờ hỏi: “Vì, vì sao?”

“Vì hấn đã bao che cho nữ nhân đã giết con ta, hấn là đầu sỏ tạo ra chuyện này, cho nên hấn nhất định phải chết.” Hai mắt Thiên Vũ vô hồn, nói lại những chuyện đã bị chôn thật sâu trong tim. Nhớ đến đứa con hay khóc hay cười của nàng lại tự dưng bị nữ nhân đó hạ độc trở thành một thi thể lạnh băng không còn chút hơi thở. Vì sao? Con của nàng còn nhỏ như vậy mà đã bị chết. Nàng muốn tát nữ nhân đó một cái thì lại bị nam nhân này giữ chặt tay, hấn nói: “Ta tin tưởng, sư muội sẽ không làm ra chuyện như vậy, vĩnh viễn tin tưởng nàng.” Ngay tại lúc hấn nói câu đó thì nàng không nhớ rõ chính mình hận nam nhân này đến mức nào.

Đoản kiếm trong tay kẻ sát cô Lãnh Kì Duệ. Thư Hương ngây người đứng ở một bên đã quên không tiến lên ngăn cản, thì ra Vũ tiền bối đã từng có con. Mà Lãnh Kì Duệ cảm thấy bản thân mình đã mơ một giấc mơ rất dài, từ lúc quen biết với Ninh Vũ, có quan hệ thể xác đến lúc mất đi đứa con. Hấn thấy bản thân mình hình như chưa từng làm được gì cho Ninh Vũ? Đều là Ninh Vũ làm tất cả mọi chuyện vì hấn. Khi đó hấn từng nghĩ, sẽ giúp sư muội hoàn thành giấc mộng rồi sẽ cùng Ninh Vũ quy ẩn rừng núi. Nhưng khi nhìn đến bộ dáng điềm đạm đáng thương của sư muội thì lại dao động, sư muội là người mà hấn yêu từ khi còn nhỏ, không phải nói bỏ là có thể từ bỏ ngay được.

Hình như vừa rồi hấn nghe được giọng nói của Ninh Vũ. Làm sao có thể? Nàng đã rời đi rất nhiều năm rồi, không thể là nàng được. Không, giọng nói vừa này nhất định là của nàng. Không được, hấn không thể tiếp tục ngủ, hấn phải tỉnh dậy, nói lời xin lỗi với Ninh Vũ. Thiên Vũ đang định đắm xuống thì chợt thấy Lãnh Kì Duệ mở mắt. “Loảng xoảng keng” Đoản kiếm trong tay Thiên Vũ rơi xuống đất.

Vì Lãnh Kì Duệ đã mê man một thời gian dài nên giọng nói có chút mệt mỏi: “Thật sự... là nàng.” Lập tức Lãnh Kì Duệ liền nhận ra Thiên Vũ, bởi vì khuôn mặt của nàng không khác năm đó bao nhiêu.

Thiên Vũ không nghĩ hấn lại tỉnh dậy, nhất thời sững sờ đứng im tại chỗ. Thư Mai ở phía sau đánh nhẹ vào gáy Thiên Vũ, rồi ngẩng đầu nói với Thư Hương: “Sao còn ngây ra đó? Mau mang hai người đi.”

Biên quan, khi Mạc quốc tấn công thì các tướng sĩ mất rất nhiều sức lực mới có thể bắt được một con voi. Hiên Viên Hạo Thành nghiên cứu con voi này cả ngày mà cũng không tìm ra được sơ hở gì. Hơn nữa trong dân gian có nói, voi sợ chuột hấn cũng đã thử qua, nhưng cũng không hiệu quả. Lại nghĩ đến nhất định người Mạc quốc cũng nghe được điều này nên đã cho voi tập luyện với chuột. Ngay tại lúc này, Hiên Viên Hạo Thành thật mong mình có thể hiểu tiếng của các động vật.

Tô Hoành Diệp bố trí ổn thỏa các tướng sĩ thì đi đến bên người Hiên Viên Hạo Thành: “Thành hoàng tử, người lại xem cái gì vậy? Chúng ta không thể tiếp tục đợi, chúng ta mau đến Ngọc Môn quan, nếu Ngọc Môn quan bị chiếm thì về sau càng không dễ đoạt lại.” Tuy rằng khi còn ở Hoàng thành hấn đã có chuẩn bị, nhưng sự thiện chiến của Mạc quốc vượt xa sức tưởng tượng của hấn.

Hiên Viên Hạo Thành cũng rất lo lắng, viện quân của Duyệt quốc mãi không thấy, lòng quân đã bắt đầu dao động. Nhưng hấn cũng không thể hiện ra ngoài, bởi vì hấn là chủ soái, là người đại diện cho triều đình Hiên Viên. Trấn định nói: “Đại ca, ta đã biết, trước hết người hãy đi trấn an các tướng sĩ, chỗ này của ta sắp xong rồi.” Sau khi Tô Hoành Diệp rời đi, Hiên Viên Hạo Thành ngồi nhìn con voi trước mặt thật lâu nhưng cũng không phát hiện được gì.

Lại qua một lúc sau, một binh lính chuẩn bị thức ăn vội vàng mang một đám gà đến bên người Hiên Viên Hạo Thành. Lúc này, voi thờ hấn hấn, làm kinh động đến mấy con gà. Nơi này lập tức ồn ào hấn lên, hai ba con gà cùng kêu lên đã đủ ầm ỹ. Đúng lúc này, không biết con voi làm sao? Gào thét lui lại mấy bước, voi lui lại mấy bước rồi điên cuồng chạy loạn.

Binh lính chuẩn bị thức ăn hoảng sợ nói: “Thành hoàng tử, có muốn tiểu nhân sai người bắt nó quay về không?” Đó là gà đẻ té tổ a, có thể sẽ mang họa cho hấn, cầu mong Thành hoàng tử sẽ không trách tội. Nếu không lát nữa hấn sẽ mang những con gà này chặt thành mấy khúc.

Hiên Viên Hạo Thành bỗng nhiên hiểu ra, đúng vậy, tại sao hấn lại không nghĩ ra? Cười lớn chạy đi, nghe được giọng nói của binh lính chuẩn bị thức ăn mới quay đầu lại: “Không cần, ha ha, Ta đã tìm được biện pháp. Ta đã tìm được biện pháp.” Không còn nhiều thời gian, nhất định phải nói cho đại ca biết việc này. Đáng thương cho binh lính chuẩn bị thức ăn, mờ mịt nhìn Hiên Viên Hạo Thành chạy đi, vì sao hấn để voi của Thành hoàng tử chạy mất mà người lại vui vẻ như vậy?

Tô Hoành Diệp nghe xong lời nói của Hiên Viên Hạo Thành thì nửa tin nửa ngờ, không xác định hỏi: “Thành hoàng tử, người xác định cách này có hiệu quả, người có thể tưởng tượng nếu khuyết điểm của voi không giống như người nói thì sẽ có hậu quả gì không?” Hấn không thể lạc quan được như Hiên Viên Hạo Thành, đội quân voi là chuyên môn huấn luyện của Mạc quốc, trước kia Lý lão tướng quân dùng đủ mọi cách đều vô dụng huống chi là gà.

“Hiện tại chỉ có thể làm như vậy. Hai tảng đá bên cạnh Ngọc Môn quan phải chuẩn bị thật cẩn thận, hơn nữa phải thật to.” Hấn cũng không tin voi có thể dùng vòi làm đổ tảng đá to như vậy. Chỉ cần tảng đá không bị hất đổ thì Mạc quốc muốn chiếm Ngọc Môn quan cũng không dễ dàng.

“Tất cả đều đã chuẩn bị tốt.” Tô Hoành Diệp thấy vẻ kiên quyết của Hiên Viên Hạo Thành cũng không nói gì thêm, cùng lắm thì hấn bố trí cạm bẫy

nhiều hơn. Trừ phi hấn chết, nếu không hấn quyết không để quân Mạc quốc đặt chân vào Ngọc Môn quan.

“Đại ca, tin tưởng ta. Để tướng sĩ đến nơi gần nhất mua gà về đây, càng nhiều gà thì càng tốt.” Hiền Viên Hạo Thành rất tự tin, voi sợ chuột không phải là nói dối, cho nên Mạc quốc mới huấn luyện qua vô số lần nên voi mới không còn sợ chuột. Mà sở dĩ voi sợ chuột, rất có thể là vì không quen. Mà ở Mạc quốc, nơi mà mùa hè thì cực nóng còn mùa đông thì lại rất lạnh này thì cơ bản là gà không thể sống được. Cho nên voi bị gà nhiều loạn mới có thể hoảng sợ đến cuồng cuồng như vậy.

“Được, ta lập tức sai người đi.” Tô Hoàn Diệp hành lễ xong rồi lui xuống.

Trong phòng, chỉ còn lại một mình Hiền Viên Hạo Thành, xung quanh thật yên tĩnh. Hiền Viên Hạo Thành lấy khăn thấm trong ngực ra, khăn này là khăn mà Tô Mộ Tịch đã băng bó cho vết thương ngày ấy của hấn. Nhìn khăn tay, Hiền Viên Hạo Thành mỉm cười, Tịch nhi, Hoàng thành thế nào rồi? Nàng đã ứng phó được, đúng không? Tất cả mọi người có khỏe không? Nhất thời, Hiền Viên Hạo Thành muốn cuộc chiến này kết thúc thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Góc Phu Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Trong Long Tường cung, vẻ mặt hoàng thượng hồng hào nằm trên giường, thấy Hiền Viên Vinh Hôn đi vào cũng không tiếp tục giả bệnh. Hiền Viên Vinh Hôn thấy sắc mặt hoàng huynh vẫn tốt, không giống như người bệnh sắp chết, miễn cưỡng lên tiếng trêu chọc: “Hoàng huynh, huynh không có việc gì làm hay sao mà lại giả bộ bệnh sắp chết vậy? Chẳng lẽ tiểu tử Dạ nhi kia đã không kiềm chế được?” Hấn và vợ yêu đang phiêu bạt ở Thiên nhai, không biết hoàng huynh ra lệnh cho ám vệ thông báo hấn quay về làm gì? Bây giờ còn chưa tới lúc để nhân vật quan trọng lên sân khấu.

Hiền Viên Vinh Hi ngồi dậy từ trên giường, gật đầu với Hiền Viên Vinh Hôn: “Cuối cùng thì cũng do trầm quá sợ ý, không để ý nhiều đến Dạ nhi. Nếu như trầm nghiêm khắc hơn với nó thì có lẽ nó sẽ là một vị vua tốt.” Hấn thực sự đã nghĩ sẽ lập Hiền Viên Hạo Dạ làm thái tử nhưng chuyện hấn làm ở Giang Nam đã khiến Hiền Viên Vinh Hi quá thất vọng. Cho dù làm một vị vua không thể không tàn nhẫn nhưng phải xem là với người nào, còn Hiền Viên Hạo Dạ vì đạt được mục đích của bản thân mà mất hết tính người.

“Hoàng huynh, huynh cũng đừng giả bộ nữa, nếu không phải không còn cách nào khác thì nhất định huynh không muốn Dạ nhi làm hoàng đế, đúng không?. Đứa bé kia rất giống mẫu thân hấn, đều rất tham vọng, quan trọng là hấn không có lòng nhân từ, vì đạt được mục đích mà dùng mọi thủ đoạn. Qua chuyện ở Giang nam, hấn là hoàng huynh đã nhìn ra rồi.” Hiền viên Vinh Hôn nói xong thì tìm chỗ ngồi xuống.

Hiền Viên Vinh Hi gật đầu, gọi Quý công công lấy thánh chỉ ra, giao cho Hiền Viên Vinh Hôn rồi lên tiếng: “Hoàng đế, thánh chỉ này giao cho đệ, nếu không phải hết cách thì đệ đừng lấy ra, để tránh đến lúc ấy đệ lại trách ta.” Thánh chỉ này là vì muốn lập Hiền Viên Vinh Hôn lên làm vua, tuy Hiền Viên Vinh Hi biết chỉ hướng hoàng đế không ở đây. Nhưng nghĩ đến một nửa quân số nằm trong tay Đỗ Chính Tông, nếu bọn họ muốn bức hấn thoái vị thì nhất định sẽ thành công, nên hấn cũng chỉ có thể đi con đường này. Dạ nhi bức vua thoái vị mà không có thánh chỉ của hoàng thượng thì sẽ khiến người trong thiên hạ dị nghị. Lúc ấy chỉ cần lấy thánh chỉ này ra thì Dạ nhi muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế cũng không được.

Hiền Viên Vinh Hôn không mở ra cũng biết nội dung bên trong là gì rồi: “Hoàng huynh, huynh biết rõ chỉ hướng của ta không ở đây.” Từ khi còn nhỏ hấn đã biết chỉ có hoàng huynh mới có khả năng làm hoàng đế. Hoàng huynh giỏi sử dụng mưu lược, có lòng yêu dân, tuy đối với huynh đệ khác có chút tàn nhẫn nhưng hoàng huynh làm mọi việc cũng chỉ để ngăn chặn ý nghĩ mưu phản của người khác. Sự thật đã chứng minh hấn không sai chút nào, đòi này hoàng huynh làm sai một chuyện duy nhất đó là động lòng với một nữ nhân. Một người là Đế vương vốn không nên thật lòng với một người.

“Trầm biết, trầm cũng nói là thật sự hết cách thì mới đưa ra thánh chỉ ấy.”

Trong lòng Hiền Viên Vinh Hi cũng rất lo lắng, lúc đi Thành nhi chỉ mang theo nửa quân số, nửa còn lại thì để lại trông coi Hoàng thành, hi vọng Duyệt quốc có thể xuất binh giúp đỡ, nếu không...Mà một nửa quân số Thành nhi để lại trong cung cũng không thể địch lại số binh lính dưới trướng Đỗ Chính Tông. Ngộ nhớ hấn xảy ra chuyện gì thì để hoàng đế làm hoàng đế chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều so với Dạ nhi.

“Thần đệ đã biết.” Hiền Viên Vinh Hôn hiểu rõ có nói gì nữa cũng vô dụng, hấn biết mọi việc sẽ không diễn ra như hoàng huynh đã nghĩ. Năm đó, hoàng tẩu đã phải chịu đựng sự đau đớn và nguy hiểm vô cùng mới sinh ra Thành nhi, nên chắc chắn sẽ sống hạnh phúc đến cuối đời. Thôi vậy, dù sao hiện giờ trong cung cũng không xảy ra chuyện gì, có lẽ hấn nên dẫn vợ yêu đi dạo chơi ở một nơi nào đó vậy.

“Làm phiền hoàng đế chạy đến đây, đệ và đệ muội có thể quay về được rồi.” Nói xong chuyện chính sự, Hiền Viên Vinh Hi tiếp tục tán gẫu chuyện nhà với Hiền Viên Vinh Hôn.

Thần hi cung, Tô Mộ Tịch nhìn hai con ngủ say, trong lòng tính toán thật lâu. Nếu đám người Hiền Viên Hạo Dạ bức phụ hoàng thoái vị, thì nhất định bọn chúng sẽ ra tay với Minh Nhật và Minh Nguyệt đầu tiên. Nếu mà bọn họ thực sự hành động thì sẽ dùng thủ đoạn gì? Nàng cũng biết đến lúc ấy khó mà đề phòng được. Nhìn đêm tối bên ngoài, Tô Mộ Tịch gọi Hoa Ngữ và Xảo Tâm vào: “Hoa Ngữ, Xảo Tâm ta giao Minh Nhật và Minh Nguyệt cho các người, đợi cho mọi chuyện cung ổn định thì hãy quay về.”

Không chỉ mình Tô Mộ Tịch lo lắng chuyện này, Hiên Viên Vinh Hi đã sớm nói chuyện này với nàng, nhưng nàng lại không rời xa con, nhờ có chuyện gì xảy ra thì sao? Nàng nên làm như thế nào mới không phụ lòng Hạo Thành đang ở biên quan.

Hoa ngữ liếc mắt nhìn Xảo tâm, Hoa Ngữ ôm Minh Nhật còn Xảo Tâm ôm Minh Nguyệt, cẩn thận nói với Tô Mộ Tịch: “Xin tiểu thư hãy yên tâm, cho dù phải chết bọn nô tỳ cũng sẽ bảo vệ an toàn cho hai tiểu chủ tử.”

Nhìn hai con ngủ say, trong lòng Tô Mộ Tịch giống như bị người ta khoét một lỗ hơn nữa nàng còn có một loại dự cảm không tốt, giống như hai con sẽ rời xa nàng vĩnh viễn. Tô Mộ Tịch cố gắng ổn định tâm trạng, tự nói với chính mình là vì nàng quá lo lắng mới như vậy. Hoàng thượng đã phái người dò la con đường cần đi mà nàng cũng phải không ít ám vệ đi theo, không có vấn đề.....Không có vấn đề.....Tô Mộ Tịch đã an tâm không ít, không đành lòng nhìn hai con, nghẹn ngào nói: “Các người đi nhanh đi! Hoàng thượng cũng sẽ phái người đi theo sau.”

Mà Tô Mộ Tịch không nghĩ tới, Đỗ Chính Liên đã biết chuyện những người giả dạng làm đại thần nội các đã bị bại lộ thân phận, ngay lập tức đã biết đây là cái bẫy của Tô Mộ Tịch. Nàng âm thầm cảm thấy may mắn khi chính mình đã không đi, nàng đoán nhất định Tô Mộ Tịch sẽ mang hai đứa nhỏ giấu đi nên đã bảo Đỗ Chính Tông sắp đặt người chặn các cửa chính. Mà Đỗ Chính Liên hiểu rất rõ Hiên Viên Vinh Hi, chắc chắn hẳn sẽ phái người đi dò đường trước, mà người của Đỗ Chính Tông phái đi cũng đã chuẩn bị tốt, khẳng định sẽ đến trước người của Hiên Viên Vinh Hi. Mà kết quả cuối cùng thực sự ra sao thì không ai có thể biết được. Nếu như Tô Mộ Tịch biết Đỗ Chính Liên đoán được hết mọi việc, thì cho dù có xảy ra chuyện gì thì nàng cũng để hai con ở lại Thần Hi cung.

Vừa tiễn hai con, Thụ Mai và Thụ Hương đã mang Thiển Vũ và Lãnh Kỳ Duệ vào cung. Thụ Hương đặt người xuống liền đi tìm Tô Mộ Tịch, dẫn nàng đến một nơi bí mật trong cung: “Chủ nhân, người chúng ta mang về liền nhốt ở đây. Hắn đã tỉnh lại, bây giờ đang âm ỷ muốn gặp Vũ tiên bối, người xem...”

Tô Mộ Tịch khoát tay: “Đừng đánh thức sư phụ, ta muốn đi gặp người kia.” Thông qua miêu tả của Thụ Hương, Tô Mộ Tịch đã đoán được người ở bên trong là ai, chắc chắn là nam nhân sư phụ từng yêu. Chỉ là nàng không rõ nam nhân này có liên quan gì đến thuật dịch dung? Hay là có quan hệ gì với đám người giúp Hiên Viên Hạo Dạ?

Lãnh Kỳ Duệ tưởng Thiển Vũ đến liền vội vàng đi tới cửa, nhìn thấy Tô Mộ Tịch thì dừng lại, cau chặt mày, nhìn nhìn Tô Mộ Tịch một lúc liền buột miệng nói ra: “Là người.” Lần trước ở ngự thư phòng, Lãnh Kỳ Duệ trong thân phận Quân Vô Thường đã từng nhìn thấy Tô Mộ Tịch nên tất nhiên là biết nàng.

Nhìn thấy thái độ của hắn, Tô Mộ Tịch nhún mày: “Sao? Người biết ta?”

Lãnh Kỳ Duệ không trả lời chỉ hỏi: “Trữ Vũ đâu? Ta muốn gặp nàng.” Bây giờ, những chuyện khác đều là chuyện nhỏ, không liên quan gì đến hắn, chuyện quan trọng nhất bây giờ là hắn có thể gặp Trữ Vũ.

Tô Mộ Tịch đoán Trữ Vũ nhất định là sư phụ. “Nàng không muốn gặp người, người chỉ cần nói cho ta biết, người và Đỗ Chính Liên là quan hệ gì? Người cũng biết thuật dịch dung sao?” Khi nói những lời này, Tô Mộ Tịch cũng không chắc chắn lắm chuyện Đỗ Chính Liên còn sống, dù sao cũng chỉ là suy đoán của bọn họ.

Lãnh Kỳ Duệ kinh ngạc nhìn Tô Mộ Tịch: “Người biết nàng không chết....” Sao nàng có thể biết? Từ sau khi Đỗ Chính Liên gặp chuyện không may thì rất ít khi dùng khuôn mặt thật của mình để gặp người khác, mà Trữ Vũ sống cùng nàng hai năm cũng không biết thì vì sao nàng lại biết được?

Tô Mộ Tịch trầm nghĩ trong lòng, đúng là Đỗ Chính Liên chưa chết: “Nói, hiện giờ ở đâu?” Ngay lúc này, Tô Mộ Tịch ước gì mình có thể cạy được miệng Lãnh Kỳ Duệ, để hắn mau nói ra chỗ của Đỗ Chính Liên.

“Bảo Trữ Vũ tới gặp ta, ta sẽ nói cho người biết.” Hắn suy nghĩ định giúp bọn họ nhưng bây giờ Trữ Vũ không chịu gặp hắn, hắn cũng chỉ có dùng việc này uy hiếp bọn họ. Xem ra quan hệ của nàng và Thành hoàng tử phi không tầm thường, rất có thể nàng chính là ám vệ.

“Người...” Tô Mộ Tịch đang định nổi giận thì lại nói: “Nói cho ta biết Đỗ Chính Liên ở nơi nào, ta để nàng tới gặp người.” Không nói cũng không sao, rất có thể Đỗ Chính Liên đang ở tòa nhà kia, nàng sẽ phái người đến mai phục ở đó.

Lãnh Kỳ Duệ không có ý định nói thêm điều gì, Tô Mộ Tịch cũng không có thời gian dây dưa với hắn, nam nhân này đều đáng bị coi thường giống như Hiên Viên Hạo Dạ. Tô Mộ Tịch lập tức rời đi, dẫn dò Thụ Hương mang theo ám vệ đến mai phục ở tòa nhà kia, có người xuất hiện thì bắt trở về. Tô Mộ Tịch không ngờ kế hoạch của nàng không thực hiện được, lúc Lãnh Kỳ Duệ mất tích thì đã có người báo cho Đỗ Chính Liên.

Biên quan, chiến đấu hai ngày, quân lính triều đình Hiên Viên rút lui về Ngọc Môn quan. Hiên Viên Hạo Thành đứng ở một chỗ cao của Ngọc Môn quan hỏi Tô Hoành Diệp ở phía sau: “Đại ca, mọi chuyện đã chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Tô Hoành Diệp gật đầu, nhưng nhìn binh lính Mạc quốc đóng quân ở xa xa liền nói: “Thành hoàng tử, mặc dù chúng ta đã chuẩn bị tốt nhưng hình như Mạc quốc không có ý định tấn công.” Đã nhiều ngày đổ sức với Mạc quốc, triều đình Hiên Viên tổn thất nặng nề, Mạc quốc cũng thương vong không ít. Nếu như bọn họ chậm chạp không có ý định tấn công thì cũng không phải là biện pháp.

Hiên Viên Hạo Thành quay lại: “Đại ca, bọn chúng muốn nghỉ ngơi thì chúng ta để cho bọn họ nghỉ ngơi. Như vậy chúng ta cũng có thể nâng cao tinh thần của binh sĩ, hơn nữa chúng ta có thể đề tướng sĩ chuẩn bị càng nhiều đá càng tốt.” Quan trọng nhất là Duyệt quốc đã hứa sẽ cho điều binh đến trợ giúp, mấy ngày nữa sẽ đến. Kéo dài thời gian càng lâu thì đối với bọn họ càng có lợi.

“Giờ cũng chỉ có thể làm như vậy.” Tô Hoành Diệp đã đổ sức với quân Mạc quốc mấy hôm nay, chưa được nghỉ ngơi, vẻ mặt tràn đầy mệt mỏi.

“Đại ca, người đi nghỉ ngơi trước đi! Ta ở đây coi chừng.” Tuy Hiên Viên Hạo Thành không ra trận giết địch nhưng mấy ngày nay hắn cũng không ngủ.

Lúc nhắm mắt lại đều thấy Tô Mộ tịch và hai con.

“Ừ, người cũng nghỉ ngơi đi!” Nhìn quãng thâm dưới mắt Hiền Viên Hạo Thành, Tô Hoành Diệp biết mấy ngày hôm nay hẳn cũng chưa ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Nhớ kỹ lời dặn dò của Tô Mộ Tịch, Hoa Ngữ và Xảo Tâm chia nhau rời đi theo cửa Đông và cửa Tây của hoàng cung, đi được một đoạn thì tất cả đều bình an vô sự. Nhưng Hoa Ngữ đi càng xa thì trong lòng càng thấy bất an, bởi vì nơi này yên lặng một cách đáng ngờ. Mặc dù hoàng thượng đã phái hai mươi mốt đại nội cao thủ đi theo bảo vệ, nhưng Hoa Ngữ vẫn không thể ngừng lo lắng. Nhìn hai mắt tiểu Minh Nhật mở to nằm trong lòng mình không khóc cũng không nháo, trong lòng Hoa Ngữ đã nghĩ ra biện pháp. Quả nhiên đúng như dự đoán của Hoa Ngữ, đoàn người đi được một đoạn nữa thì bị một nhóm hắc y nhân không dưới bốn mươi người bao vây, không nhiều lời liền xông lên chém giết.

Không lâu sau, các đại nội cao thủ rơi vào thế hạ phong. Ám vệ ẩn nấp ở một nơi bí mật thấy tình hình không ổn thì cũng gia nhập cuộc chiến. Nhất thời hắc y nhân và ám vệ khó phân thắng bại, Hoa Ngữ thừa lúc rối loạn ôm Minh Nhật rời đi, một hắc y nhân cầm kiếm chém về phía nàng, Hoa Ngữ nhắm chặt mắt ôm chặt Minh Nhật vào ngực. Một ám vệ đỡ một kiếm này nhưng cũng kịp thời cầm kiếm trong tay đâm vào ngực hắc y nhân, ám vệ và hắc y nhân cùng ngã xuống đất.

Hoa Ngữ hồi phục tinh thần sau khi bị hoảng sợ, lại tiếp tục ôm Minh Nhật chạy đi. Đi chưa được mấy bước thì đã bị một hắc y nhân đuổi theo, Hoa Ngữ kinh hãi, nhưng may mắn là một ám vệ đã chạy tới giết chết hắc y nhân. Ám vệ kêu to: “Ta sẽ chặn bọn chúng, mau ôm tiểu hoàng tử rời đi.” Nói xong, liền đánh nhau với hai hắc y nhân vừa xông tới.

Xung quanh tối om, Hoa Ngữ không tìm được đường đi. Dựa vào chút ánh sáng mờ ảo có thể thấy được một ngõ nhỏ, Hoa Ngữ tìm một nơi có thể trốn liền nấp vào. Bấy giờ nàng đang ôm tiểu Minh Nhật, nàng không thể để con của tiểu thư gặp chuyện không may, không thể mạo hiểm chạy trốn vì sẽ rất dễ bị đuổi theo. Tìm chỗ trốn có vẻ an toàn nhất, bây giờ chỉ hi vọng tiểu Minh Nhật không khóc thì thật tốt.

Không lâu sau cuộc chiến chấm dứt, cuối cùng chỉ còn ba hắc y nhân sống sót. Ba người tìm một vòng, cũng không tìm được Hoa Ngữ và Minh Nhật. Trong đó một người ném kiếm trong tay đi, nôn nóng nói: “Không ổn rồi, lại để nữ nhân và đứa bé kia chạy thoát. Khi trở về chúng ta nên nói sao với trưởng công chúa đây?”

“Hừ, người muốn chết sao? Nếu để ai nghe được thì chúng ta đừng mong được sống.” Một hắc y nhân khác tiến lên ngăn cản.

“Phi, người còn lo lắng chuyện này, để cung nữ kia ôm tiểu hoàng tử chạy mất, người nghĩ trưởng công chúa sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?” Hắc y nhân nói sự thật.

Hoa Ngữ nghe được cuộc nói chuyện của hai người thì hoảng sợ, thì ra hắc y nhân là do trưởng công chúa phái tới. Nhìn tiểu Minh Nhật mở to hai mắt nhìn mình, Hoa Ngữ miễn cưỡng cười với bé. Trong lòng thì âm thầm cầu nguyện, bây giờ tiểu Minh Nhật đừng gây ra tiếng động gì, nếu không thì hai người chết chắc.

Ba người thảo luận trong chốc lát, một người nghĩ được biện pháp liền lên tiếng: “Nếu chúng ta không muốn chết, thì hãy làm theo cách này. Lát nữa chúng ta quay về báo cáo tình hình với trưởng công chúa, cứ nói là nhiệm vụ đã hoàn thành. Tiểu hoàng tử và cung nữ kia đã bị chúng ta giết chết rồi ném xác ra bãi tha ma, đã xử lý sạch sẽ không lưu lại dấu vết. Chỉ cần ba người chúng ta không nói ra, thì trên đời sẽ không có người thứ tư biết chuyện.”

“Như vậy có được không? Nếu trưởng công chúa và tướng quân phái người đi kiểm tra, chúng ta.....” Một hắc y nhân có tính tình nhất gan hỏi, chuyện lừa gạt người này càng khiến hắn lo lắng hơn.

“Người sợ cái gì? Các người thử nghĩ xem, nếu trưởng công chúa và Dạ hoàng tử cướp ngôi thành công, nhất định cung nữ kia sẽ bế tiểu hoàng tử trốn đi, sao còn dám quay lại? Cung nữ kia không phải là đứa ngốc. Hơn nữa nếu Dạ hoàng tử và trưởng công chúa thất bại, đến lúc đó hoàng thượng tra ra chúng ta đã giết tiểu hoàng tử, người nói chúng ta còn có thể sống sao? Nhưng, nếu tiểu hoàng tử còn sống, không chừng hoàng thượng sẽ không giết chết chúng ta.” Cũng chỉ là một nữ nhân và một đứa bé mà thôi, cũng không gây ra sóng gió gì lớn cho bọn họ, cho dù có chuyện gì bọn hắn cũng có thể lợi dụng.

Hai người còn lại cũng thấy có lý, đều gật đầu đồng ý, ba người cùng nhau xử lý chuyện thì thể rồi rời đi. Xác định ba người đã đi rồi đi, Hoa Ngữ mới ôm tiểu Minh Nhật đi ra. Nhìn nụ cười của tiểu Minh Nhật trong ngực nàng, tâm trạng hoảng sợ của nàng chậm rãi bình tĩnh trở lại, may mắn là tiểu hoàng tử không khóc khi ở trong bóng tối. Tiểu hoàng tử đứng là một đứa bé thông minh, tương lai nhất định sẽ làm nên đại sự.

Nhìn đại nội thị vệ và ám vệ tiểu thư phái tới không một ai sống sót, Hoa Ngữ thở dài, xem ra lúc này nàng không có cách nào có thể đưa tin cho tiểu thư. Thôi vậy, trước phải tìm một nơi có thể ở, xem xét tình hình thế nào rồi tính tiếp. Nhìn bầu trời đêm không có một vì sao, Hoa Ngữ âm thầm hi vọng Xảo Tâm và tiểu Minh Nguyệt cũng có thể bình an vượt qua nguy hiểm.

Đĩ nhiên bên phải Xảo Tâm cũng bị không ít hắc y nhân bao vây. Nhìn những người ngã xuống, Xảo Tâm sợ run người, muốn ôm tiểu Minh Nguyệt rời đi. Một cái đầu người bay qua trước mặt nàng, Xảo Tâm sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất. Nhìn ám vệ tiểu thư phải tới và cao thủ đại nội lần lượt ngã xuống, Xảo Tâm biết nếu tiếp tục như vậy, thì nhất định nàng và tiểu Minh Nguyệt phải chết ở chỗ này, cố lấy dũng khí ôm tiểu Minh Nguyệt lao ra khỏi vòng vây của hắc y nhân.

Xảo Tâm thành công, nhưng khi nàng chạy vào một ngõ nhỏ, không chú ý tới một hắc y nhân đang cầm kiếm chém về phía nàng. Nàng không may mắn như Hoa Ngữ, không ai giúp nàng đỡ một kiếm này. Kiếm xuyên qua ngực Xảo Tâm, lúc bị kiếm đâm trúng nàng đã để tiểu Minh Nguyệt ra xa ngực mình nên bé không bị thương. Xảo Tâm vui mừng khi kiếm không làm bị thương tiểu Minh Nguyệt rồi sau đó nàng ngã xuống. Trên mặt tiểu Minh Nguyệt dính máu, được Xảo Tâm ôm lần hai vòng cũng không khóc chỉ mở to mắt nhìn nàng, có lẽ bị hù dọa rồi.

Thi thoảng bên ngoài vẫn truyền đến tiếng đánh nhau, khó phân thắng bại. Trong ngõ nhỏ, một phụ nhân tinh thần có chút điên khùng ôm một đứa nhỏ đã gần tắt thở. Con gái của nàng sẽ không chết.....Sẽ không chết.....Nàng đã sinh được ba đứa con trai, thật vất vả mới sinh được một đứa con gái, phu quân của nàng vô cùng vui mừng. Nữ nhi là đứa con cuối cùng nàng có thể sinh, đại phu nói sau khi nàng sinh con thì thân thể bị tổn thương, từ nay về sau không thể sinh được nữa. Bây giờ phu quân không có nhà, mà con gái đã không còn, khi trở về nhất định sẽ đuổi nàng đi. Không được..... Nàng không thể để chuyện này xảy ra.....Nàng phải mau chóng nghĩ cách.....

Phụ nhân nghe được tiếng đánh nhau thì hồi phục tinh thần, không kiềm chế được tính tò mò đi ra ngoài. Trong bóng tối, chân phụ nhân không cẩn thận đá lên người tiểu Minh Nguyệt. Tiểu Minh Nguyệt bị đau, khóc hai tiếng to và kháng nghị. Phụ nhân nghe được tiếng khóc của trẻ con thì cúi đầu nhìn xuống. Trong lòng phụ nhân mừng như điên, nếu đứa bé này là bé gái thì nàng sẽ được cứu, nàng sẽ không bị đuổi ra khỏi nhà.....

Phụ nhân kích động ngồi xuống, đặt con gái đã không còn hơi thở xuống đất. Vươn tay ôm tiểu Minh Nguyệt lên, sờ sờ khắp người bé. Không lâu sau, phụ nhân vô cùng vui mừng, nếu không phải bên ngoài truyền ra tiếng đánh nhau thì đã cười lớn, đứa bé này đúng là bé gái, nhất định ông trời đã mang đứa bé này đến cho nàng, nhất định là như vậy. Thay tã lót cho hai đứa bé, hôn nhẹ lên mặt con gái đã tắt thở rồi nhẹ nhàng đặt con vào trong tay Xảo Tâm. Rồi nhanh chóng ôm tiểu Minh Nguyệt đang vậy tay không ngừng vào lòng, nhanh chóng rời đi nơi này. Từ đầu tới cuối, phụ nhân không hề để ý đến miếng ngọc bội được đeo trên cổ tiểu Minh Nguyệt, và cái bớt mặt trắng màu đỏ trên cánh tay bé.

Một lát sau, cuộc chiến chấm dứt, những hắc y nhân đi đến nơi này, thấy Xảo Tâm và đứa bé ngã trên mặt đất. Một hắc y nhân đi đến, kiểm tra hơi thở của Xảo Tâm và đứa bé trong lòng nàng rồi ngẩng đầu nói với hắc y nhân cầm đầu: “Cả hai đều đã chết.”

Hắc y nhân cầm đầu có chút không tin, đi đến kiểm tra hơi thở rồi chém hai kiếm lên người của Xảo Tâm và đứa bé: “Bốn người ở lại, xử lý thi thể cho gọn gàng, bản tướng về Đổ phủ trước báo lại cho trưởng công chúa.”

“Vâng, tuân mệnh.” Bốn người ở lại quỳ xuống, chờ hắc y nhân cầm đầu rời đi mới bắt đầu xử lý thi thể trên mặt đất.

Thần Hi cung, Tô Mộ Tịch lo lắng cả một đêm vừa mới chợp mắt thì trong mơ nàng thấy Hoa Ngữ và Xảo Tâm bị hắc y nhân truy đuổi. Sau đó, Hoa Ngữ ôm Minh Nhật trốn được còn Xảo Tâm bị đâm chết, Minh Nguyệt bị người khác bế đi. Nàng ra sức kêu to nhưng vẫn không thể thấy rõ mặt người đã ôm Minh Nguyệt đi. Tô Mộ Tịch lập tức bật dậy, quần áo trên người đã ướt đẫm mồ hôi lạnh. Không hiểu sao nàng thấy trong lòng bức rứt không yên. Nghĩ đến con mình rồi đi không bao lâu, nhất định đã gặp chuyện không may, nếu không sao nàng lại có giấc mơ này. Tô Mộ Tịch gọi mấy tiếng, một ám vệ mới được chọn chính là cung nữ Thư Tâm bên người nàng, liền đi tới bên người Tô Mộ Tịch, Tô Mộ Tịch không kịp nghĩ nhiều vội hỏi: “Thư Tâm, nhóm người Hoa Ngữ đã truyền tin về chưa?”

“Hoàng tử phi, không có, chắc hẳn lúc này bọn họ vẫn còn đang thu xếp ổn thỏa mọi chuyện.” Thư Tâm ít khi thấy bộ dáng không bình tĩnh như vậy của Tô Mộ Tịch, giật mình một lúc rồi mới trả lời.

Còn chưa truyền tin về, không được, nàng không thể đợi nữa: “Thư Tâm, mau, truyền tín hiệu ra ngoài, để cho những ám vệ còn lại đi theo hai cửa Đông và cửa Tây tìm họ. Nhất định phải tìm được bọn họ, thấy bọn họ được an toàn thì lập tức quay lại báo cho ta.” Tô Mộ Tịch đứng dậy từ trên giường, gấp đèn đi tới đi lui. Từ lúc biết Đổ Chính Liên còn sống nàng vẫn luôn có linh cảm xấu. Nhưng từ đầu đến cuối nàng không hề nghĩ chuyện này sẽ xảy ra với hai con, dù sao chuyện đưa hai con ra ngoài chỉ có nàng và hoàng thượng biết, ngay cả Hoa Ngữ và Xảo Tâm cũng chỉ biết khi nàng giao Minh Nhật và Minh Nguyệt cho hai người.

“Vâng, nô tỳ đi làm ngay, hoàng tử phi, người hãy đổi quần áo khác đi.” Thư Tâm nhìn quần áo nàng bị mồ hôi làm ướt thì vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Tô Mộ Tịch miễn cưỡng cười cười: “Thư Tâm, người làm chuyện của người đi. Không cần để ý đến ta.” Nếu không phải thân phận không cho phép thì nàng cũng muốn rời cung, không nhìn thấy hai con an toàn thì nàng không an tâm.

“Vâng, nô tỳ đi ngay.”

Biên quan, Hiến Viên Hạo Thành cũng mơ một giấc mơ y như vậy. Bềng tính khôi ác mộng, trong lòng Hiến Viên Hạo Thành hoảng sợ, con và Tịch nhi sẽ không có việc gì, phụ hoàng đã đáp ứng hẳn là sẽ bảo vệ tốt mẹ con nàng, sẽ không để ba người gặp bất cứ chuyện gì. Bây giờ hẳn có một linh cảm không hề tốt, nhưng hẳn cũng chỉ có thể ngồi đây lo lắng mà không thể quay lại Hoàng thành.

Sau khi Thư Tâm rời đi, Tô Mộ Tịch càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, nàng lại không ngủ được liền thay bộ quần áo khác rồi nhanh chóng đi đến nơi giam giữ Lãnh Kỳ Duệ. Cho dù phải dùng biện pháp gì nàng nhất định phải hỏi ra nơi ở của Đổ Chính Liên, tuy hoàng thượng đã bố trí ổn thỏa mọi chuyện. Nhưng Đổ Chính Liên và hoàng thượng từng có quan hệ thân mật, nên sẽ hiểu rất rõ hoàng thượng, nàng không thể mạo hiểm như vậy.

Đi đến nơi giam giữ Lãnh Kỳ Duệ thì Tô Mộ Tịch liền thấy Thư Mai và Thư Hương đang lôi kéo Thiên Vũ với sắc mặt tái nhợt. Tô Mộ Tịch phát phát tay ra hiệu cho hai người lui xuống còn mình giữ chặt tay Thiên Vũ. “Tịch nhi, con đừng ngăn ta, nhất định ta phải giết nam nhân kia báo thù cho con ta.” Vừa

nghĩ tới đứa con đã chết, Thiên Vũ hoàn toàn không giữ được bình tĩnh.

Tô Mộ Tịch cũng biết được một ít chuyện năm đó của Thiên Vũ, liền nói: “Sur phụ, nam nhân bên trong kia đã là tù nhân của chúng ta, bao giờ người giết hắn mà không được? Mà đầu sỏ hại chết con của người giờ không biết đang ở đâu, chẳng lẽ người không muốn tìm rồi giết nàng sao?” Nam nhân này không phân biệt được mọi chuyện đúng sai mà người đã ra tay giết chết con của sur phụ rất có thể là Đỗ Chính Liên.

Thiên Vũ nghe xong lời nói của Tô Mộ Tịch thì giật mình, đúng vậy, vì sao nữ nhân đó còn chưa giết chết Lãnh Kỳ Duệ? Suy nghĩ một lúc, Thiên Vũ liền đẩy cửa đi vào nơi Lãnh Kỳ Duệ bị giam giữ. Tô Mộ Tịch đứng ở ngoài cửa, không có ý định đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Lãnh Kỳ Duệ thấy người đi vào, ngó người ra một hồi lâu, mới không lưu loát nói: “Nàng, nàng... Quả nhiên... quả nhiên vẫn đến đây.” Mặc kệ là vì giết hắn hay tìm Đỗ Chính Liên để báo thù cho con. Tóm lại, nàng đến đây là tốt rồi, có thể trông thấy nàng là tốt rồi.

“Nói, hiện giờ nữ nhân kia ở đâu?” Tiếng Thiên Vũ lạnh thấu xương nhìn sắc mặt Lãnh Kỳ Duệ, Thiên Vũ cảm thấy vô cùng chán ghét, không muốn nhiều lời với hắn. Phần tình cảm kia, đã sớm bị hành vi năm đó của hắn làm cho mất sạch sẽ, không còn sót lại chút gì. Bây giờ chỉ còn lại hận thù, hận khắc cốt ghi tâm. Nhưng nàng nhện, nàng biết nỗi đau mất con, có một ngày sẽ khiến cho những người này từ từ trả lại.

Lòng Lãnh Kỳ Duệ bất an vuron tay ra, muốn chạm vào Thiên Vũ một chút, không nghĩ tới Thiên Vũ nghiêng người tránh đi làm Lãnh Kỳ Duệ ngay cả góc áo của nàng cũng không đụng vào được. Lãnh Kỳ Duệ thu tay lại, thờ dãi: “Ninh vũ, nàng thật sự hận ta như thế sao? Năm đó, ta chỉ là...” Chỉ là cái gì? Lãnh Kỳ Duệ nói không nên lời, chỉ là vì năm đó hắn yêu sur muội, tin tưởng sur muội sao? Đương nhiên là hắn không dám nói ra lời như vậy.

Thiên Vũ đưa tay ngăn lại: “Người không cần nói nhiều, còn nữa, không được gọi ta là Ninh Vũ, nàng đã chết rồi, chết mười năm trước cùng với con của nàng. Nếu bây giờ người cảm thấy có lỗi với ta thì nói cho ta biết nữ nhân kia đang ở đâu?” Một lát sau, Lãnh Kỳ Duệ cũng không lên tiếng, lúc này Thiên Vũ mới giương mắt nhìn Lãnh Kỳ Duệ: “Chẳng lẽ, người vẫn còn tình cảm với ả? Thế nào, ả không giết người, người vẫn chưa từ bỏ ý định?”

“Không, không phải.” Đối mặt với ánh mắt sắc lạnh của Thiên Vũ, trong lòng Lãnh Kỳ Duệ giống như bị người ta dùng kim châm đâm mạnh vào, nhưng hắn lại không thấy đau, nỗi đau này không bằng một phần vạn nỗi đau năm đó Thiên Vũ phải chịu.

“Nếu đã không phải, vậy thì nói cho ta biết, hiện giờ ả đang ở đâu?” Thiên Vũ cố gắng kìm nén cảm hận, nàng sẽ giết nữ nhân kia trước rồi tìm Lãnh Kỳ Duệ báo thù, Tịch nhi nói đúng, nàng không nên nóng vội.

“Bảo Thành hoàng tử phi tuyên bố bệnh tình Hoàng Thượng nguy kịch, các nàng cứ mai phục bên ngoài Tử Kim cung, bắt hết những người trong Tử Kim cung, nhất định nàng sẽ lộ mặt.” So với Đỗ Chính Liên hiểu hoàng thượng, hẳn hiểu Đỗ Chính Liên còn rõ hơn.

Thiên Vũ nghi ngờ nhìn Lãnh Kỳ Duệ, thật tình, Thiên Vũ hoàn toàn không tin những gì Lãnh Kỳ Duệ nói. Nhưng Tô Mộ Tịch đứng ở ngoài cửa lại tin, bởi vì nàng thấy trong ánh mắt Lãnh Kỳ Duệ có sự hối hận và tình yêu với một nữ nhân, loại ánh mắt này nàng sẽ không nhìn lầm. Cả đám đều là kẻ ngốc, còn ngốc hơn cả Hạo Thành lúc trước, trong đó ngốc nhất chính là Lãnh Kỳ Duệ.

Tô Mộ Tịch khẽ cười, tình này đã trở thành hoài niệm, một thuở yêu đương đã hão huyền, với tính cách của sur phụ, nàng sẽ không tha thứ cho người đã làm hại con nàng. Quên đi, chuyện của sur phụ để nàng tự giải quyết, Tô Mộ Tịch bước nhanh trở về Thần Hi cung.

Thư Tâm đã sớm chờ tại cửa cung, thấy Tô Mộ Tịch đi vào, cũng không hành lễ vội vàng nói: “Hoàng tử phi, chúng ta đã phải đi nhiều người, phát đi không ít tín hiệu nhưng vẫn không có ai đáp lại.” Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Nhưng lời này Thư Tâm tuyệt đối không dám nói ra, mặc dù nàng đến Thần Hi cung không lâu, nhưng nàng đã thấy Hoàng tử phi thương yêu hai con của mình như thế nào.

“Không có, tại sao có thể như vậy?” Bọn Hoa Ngừ đã ôm con của nàng đi đâu? Có phải đã gặp nguy hiểm hay không? Hẳn là không, chuyện bọn họ đưa bọn trẻ ra khỏi cung không có mấy người biết được. Có phải Đỗ Chính Liên đã đoán được không? Bây giờ phải làm sao đây? Không được, nàng phải tới Long Tường cung một chuyến.

Hắc y nhân thực hiện kế hoạch thành công, liền đổi lại quần áo bình thường, đi đến Đỗ phủ. Đỗ phủ, Đỗ Chính Liên dịch dung thành nha hoàn bên người Trưởng công chúa, cùng Đỗ Chính Tông chờ đợi tin tức từ hắc y nhân. Không lâu sau, hắc y nhân liền đi vào, quỳ một gối xuống nói với Đỗ Chính Tông và Trưởng công chúa: “Nhiệm vụ của Trưởng công chúa, tướng quân an bài thần đã làm xong rồi.”

Trưởng công chúa buông ly trà xuống, không tin kế hoạch lại thành công một cách thuận lợi như vậy: “Người xác định đứa nhỏ đã chết, sẽ không xảy ra chuyện gì nữa chứ!” Lân hành động này có quan hệ đến bước tiếp theo trong kế hoạch của bọn họ, không thể để xảy ra bất trắc gì được.

“Hồi Trưởng công chúa, ngài yên tâm, thần rất chắc chắn. Tự thần kiểm tra thấy đứa nhỏ đã tắt thở, thần không yên tâm nên đã đâm thêm hai nhát lên

người nó, không thể sống sót.” Hắc y nhân vô cùng tin tưởng phán đoán của mình, không có khả năng ngoài ý muốn.

“Tốt, bản cung sẽ trọng thưởng cho các ngươi. Người đuổi theo đám người bên kia, cũng nên trở lại rồi chứ!” Trương công chúa tuyệt đối không sợ người bọn họ phải đi không trở lại. Những người này đều là do Đỗ Chính Tông đào tạo nhiều năm, được cho là cao thủ trong cao thủ, hơn nữa, còn nhiều hơn cả đại nội cao thủ của Hoàng Thượng.

Trương công chúa vừa dứt lời, người truy đuổi Tiểu Minh Nhật cũng đã trở về. Đương nhiên là bọn họ báo cáo kế hoạch thành công. Nụ cười trên mặt Trương công chúa đã không thể kìm nén được, lúc này mới lên tiếng: “Tốt lắm, các ngươi đều lui xuống trước đi! Đợi đại sự của chúng ta thành công sẽ ban thưởng cho từng người các ngươi.”

Mấy hắc y nhân lên tiếng trả lời rồi đi xuống, sau khi trở ra thì ba hắc y nhân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, rất may là Trương công chúa không tiếp tục truy vấn, nếu không bọn họ chắc chắn sẽ chết.

Sau khi mấy người rời đi, Đỗ Chính Liên liền đứng trước mặt Đỗ Chính Tông: “Ca, huynh mau xuất binh đi! Chỉ cần huynh phong tỏa toàn bộ lối ra vào Hoàng cung, Bất Hoàng Thượng hạ chiếu thư thoái vị, Dạ nhi có thể lên làm Hoàng đế rồi, đến lúc đó Đỗ gia chúng ta dưới một người trên vạn người.” Đỗ Chính Liên đã chờ điều này lâu lắm rồi, trong lòng có chút nóng vội, hoàn toàn không giữ được bình tĩnh như trước đây.

Đỗ Chính Tông vẫn không nói gì cau chặt mày, vì sao hắn cứ cảm thấy sự việc không hề đơn giản như vậy? Lấy hiểu biết của hắn đối với Hoàng Thượng, nếu hắn không đồng ý chuyện gì, cho dù chết hắn cũng sẽ tuyệt đối không thỏa hiệp. Chẳng lẽ, Hoàng Thượng thật sự bị bệnh không dậy nổi. Chung quy là người chinh chiến sa trường, suy xét cũng hơn đám người Đỗ Chính Liên.

Thấy Đỗ Chính Tông không có phản ứng gì, Đỗ Chính Liên lấy tay đẩy Đỗ Chính Tông kêu lên: “Ca, ca...” Ca ca làm sao vậy? Chẳng lẽ không muốn giúp mình, hắn là sẽ không, hắn là người thân duy nhất của nàng, sẽ không bỏ mặc nàng.

“Ha...” Lúc này Đỗ Chính Tông mới phục hồi lại tinh thần, nhìn muội muội có chút vội vàng, bắt đầu đi lên tiếng nói: “Liên nhi, muội đừng gấp, không phải đại ca đang nghĩ một kế hoạch chu đáo sao? Hiện tại Hoàng Thượng bị bệnh, quần thần đều kiêng kỵ không dám quá thân cận với hoàng tử, chúng ta cũng không thể gấp Dạ nhi thuận lợi như trước kia nữa. Và lại, quan trọng nhất là hiện tại người của chúng ta không thể tiếp cận được Long Tường cung, rốt cuộc hoàng thượng bị bệnh gì chúng ta cũng không hề biết. Mà chuyện trong cung, phần lớn Hoàng Hậu cũng đã giao cho Thành hoàng tử phi, những người trong cung có bao nhiêu là người của Tô gia căn bản chúng ta không nắm rõ, nếu tùy tiện hành động ta sợ Đỗ gia sẽ vạn kiếp bất phục!” Nếu chưa thể xác định được bọn họ có thể một lần hành động mà thành công, hắn sẽ không xuất binh. Bức vua thoái vị, nếu như thất bại, đến lúc đó toàn bộ Đỗ gia đều hủy ở trong tay hắn, hắn không thể mạo hiểm như vậy.

“Ca, ta vạch ra kế hoạch lâu như vậy, không thể có chuyện gì được. Hiện tại Hiền Viên Hạo Thành đang chiến đấu với Mạc quốc, trận chiến này Hiền Viên Hạo Thành nhất định là lãnh ít dữ nhiều, không có khả năng còn sống trở về. Hiền Viên Vinh Hi có hai người con trai, huynh nói ngoài Dạ nhi còn ai có tư cách làm Hoàng đế.” Sắc mặt Đỗ Chính Liên gấp đến độ bừng, nếu đại ca không xuất binh, hết thấy đều là nói suông.

“Đại ca biết, nhưng đại ca vẫn chưa xác thực được bệnh tình của hoàng thượng có phải nguy kịch trước khi chúng ta xuất binh bức vua thoái vị hay không. Đến lúc đó cho dù chúng ta thành công, người trong thiên hạ cũng sẽ nói danh không chính ngôn không thuận.” Đây cũng không phải là điều đáng sợ nhất, điều Đỗ Chính Tông sợ nhất chính là nếu Dạ nhi không thể làm một vị hoàng đế tốt, như vậy hắn chính là tạo nghiệt! Tuy rằng Hiền Viên Vinh Hi có lỗi với Đỗ gia, nhưng quả thật hắn là một Hoàng đế tốt hiếm có.

Mà chính hắn đã thề trước mặt Tiên đế, sẽ tận trung với Hiền Viên Vinh Hi, nếu không Đỗ gia sẽ đoạn tử tuyệt tôn. Bằng không, thế nào Tiên đế lại yên tâm giao một nửa binh lực của triều đình Hiền Viên cho hắn, điểm này Liên nhi sẽ không hiểu. Đương nhiên, nếu bệnh tình của Hiền Viên Vinh Hi nguy kịch thì sẽ khác, hắn xuất binh chỉ là vì giúp đỡ tân đế, người trong thiên hạ không dám nói hắn nửa câu không đúng.

Đỗ Chính Liên giận tái mặt, lên tiếng nói: “Ca, từ xưa đến nay thắng làm vua thua làm giặc. Lí Thế Dân tự tay đâm huynh đệ ruột thịt ở Huyền Vũ môn mới được lên làm hoàng đế, thiên hạ ai dám nói hắn sai, ca, huynh lo lắng nhiều rồi.” Hoàng quyền chính là lực lượng áp chế tất cả, nàng cũng không tin người trong thiên hạ dám tạo phản.

“Không cần nhiều lời, dù sao, chưa có tin tức khẳng định bệnh tình của Hoàng Thượng nguy kịch, ta sẽ không xuất binh” Đỗ Chính Tông cũng không nhiều lời, nói xong liền rời đi, hắn cũng không muốn Đỗ gia đoạn tử tuyệt tôn.

Đỗ Chính Liên và Trương công chúa liếc mắt nhìn nhau, cũng chỉ có thể như vậy, Trương công chúa cười cười lên tiếng an ủi: “Liên nhi, ngươi cũng đừng nghĩ nhiều, đi nghỉ ngơi trước đi! Hiện tại ca ca của ngươi đã phái người đi giết hai tiểu hoàng tôn kia. Ngươi nói, hắn dám dừng lại sao? Nếu như bọn người Tô Mộ Tịch biết được cũng sẽ không từ bỏ ý đồ”.

Hai người nhìn nhau cười, Đỗ Chính Liên cúi thấp đầu, ánh mắt chột lóe sáng. Tại sao nàng lại quên mất chuyện này, không biết nếu Tô Mộ Tịch biết cả hai đứa con đều đã chết thì sẽ đau đớn đến mức nào? Ha ha....

Đáng tiếc, tính toán của Đỗ Chính Liên lại không thành công, Hoa Ngữ đã nghĩ cách báo tin cho Mộ Tịch. Tô Mộ Tịch đọc xong thư Hoa Ngữ đưa tới, vừa thở phào một thì lòng lại căng thẳng lên, thật sự có người truy giết bọn họ. Hoa Ngữ và Tiểu Minh Nhật không có việc gì, vậy Xảo Tâm và Tiểu Minh Nguyệt đâu, nhất định là các nàng cũng không có chuyện gì!

Tô Mộ Tịch rất muốn ném hết mọi chuyện trong cung, xuất cung đi tìm bọn nhỏ, nhưng nàng và Hoàng Thượng đã vạch sẵn kế hoạch rồi. Lần này kế hoạch thành công, Đỗ Chính Liên và Hiền Viên Hạo Dạ, một người cũng đừng hòng trốn thoát. Lúc này, nàng chỉ có thể sai ám vệ nhanh chóng tìm được tin tức của Minh Nguyệt, nếu hai ngày nữa bọn họ không tìm thấy, nàng sẽ bỏ tất cả xuất cung đi tìm họ.

Ám vệ tìm kiếm khắp Hoàng thành, tìm được thi thể của một tiểu hoàng tôn ở bãi tha ma. Mấy ám vệ trao đổi một chút, quyết định đem thi thể này vào

cung cho Hoàng tử phi tự mình xác nhận.

Không lâu sau, đứa nhỏ đã ở trong tay Tô Mộ Tịch, lúc mới nhìn thấy tay Tô Mộ Tịch đều run rẩy. Nhưng khi bế đứa bé lên, nàng lại trở nên bình tĩnh, quan hệ huyết thống đúng là kỳ diệu, nếu là con của nàng, nàng không thể không có chút cảm giác nào được. Vạch tả lót, nhìn cánh tay bầm tím của đứa bé thì hoàn toàn yên tâm, tay đứa nhỏ này không có bớt như tiểu Minh Nguyệt. Thở ra một hơi, Tô Mộ Tịch thấy hai lỗ thủng trên đôi mắt của đứa bé và tả lót nàng đã tự tay bọc cho Minh Nguyệt khi xuất cung, ngẩng đầu nói với ám vệ: “Chôn cất đứa nhỏ này cho tốt, chôn nó cùng chỗ với Xảo Tâm đi.”

Tô Mộ Tịch nói xong, thay tả lót mới cho đứa bé, sau đó giao cho ám vệ. Ám vệ tiếp nhận, suy nghĩ một chút, hỏi: “Chủ nhân, chúng ta có tiếp tục tìm hay không?”

“Giờ không cần, ngày mai các người cứ đi bảo vệ cho Hoa Ngừ.” Tô Mộ Tịch thần nhiên trả lời, nhìn đứa bé chết Tô Mộ Tịch cũng đã suy đoán được rồi. Chỉ cần nữ nhi của nàng còn sống thì nhất định có thể tìm được. Ngược lại, lúc này nàng trắng trợn tìm người, kinh động đến người của Hiến Viên Hạo Dạ sẽ không tốt. Cần thận lui từng bước, bọn chúng thất bại, hai đứa con của nàng cũng có thể an toàn.

Đỗ Chính Liên, rất may là con của ta không sao, nếu thật sự có việc gì ta nhất định đem người ngủ mã phanh thây. Cho dù bây giờ chúng không sao, ta cũng sẽ bắt người phải trả giá, chúng ta chờ xem, ai là người có thể cười cuối cùng. . .

Đêm, lạnh như nước. Long Tường cung, Tô Mộ Tịch và Lâm Ánh Nguyệt đứng bên người Hiến Viên Vinh Hi, vẻ mặt Hiến Viên Vinh Hi xấu hổ nhìn Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, xin lỗi con, Trẫm không ngờ. . .” May mà Minh Nhật và Minh Nguyệt đều không có việc gì, nếu bọn chúng xảy ra chuyện gì, hẳn cũng không biết phải đối mặt với Thành nhi và Tịch nhi như thế nào nữa. Thật không ngờ, kế hoạch bí mật như vậy cũng bị bọn họ đoán được. Xem ra, về sau hẳn không thể an bài mọi thứ nữa, hẳn và Đỗ Chính Liên chỉ ở chung vài năm, cho dù nàng không thay đổi gì cũng chỉ sợ đã hiểu rõ hẳn.

“Phụ hoàng đừng nói như vậy, Tịch nhi biết Đỗ Chính Liên không chết, cũng không ngờ ả sẽ có hành động như vậy.” Quả thật là nàng rất đáng trách, biết rõ Đỗ Chính Liên còn sống, lúc biết Đỗ Chính Liên vẫn còn sống thì cảm thấy nhiều cái không ổn, nhưng nàng cũng không lập tức ngăn lại.

“Được rồi, hai người cũng đừng trách qua trách lại nữa, giờ hãy tính xem bước tiếp theo nên làm như thế nào đi?” Lâm Ánh Nguyệt lên tiếng phá vỡ cuộc đối thoại của hai người, nhìn bộ dáng hai người âm thầm thừa nhận sai lầm có chút buồn cười, nhưng hiện tại không phải là lúc cười chuyện này.

“Trẫm hủy bỏ hết toàn bộ kế hoạch” Hiến Viên Vinh Hi thần nhiên lên tiếng.

Hiến Viên Vinh Hi vừa dứt lời, Tô Mộ Tịch và Lâm Ánh Nguyệt đều vô cùng kinh ngạc nhìn hẳn, lấy lại tinh thần dường như Lâm Ánh Nguyệt nghĩ tới cái gì đó lên tiếng hỏi: “Hoàng Thượng, ý của người là. . .” Lâm Ánh Nguyệt nói xong nhìn thoáng qua Tô Mộ Tịch, lại quay qua nhìn Hiến Viên Vinh Hi, Hiến Viên Vinh Hi gật gật đầu chứng thực điều Lâm Ánh Nguyệt nghĩ đến.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, hai người có ý gì?” Nhìn hai người ăn ý với nhau, Tô Mộ Tịch nghĩ, Hạo Thành không có ở đây nàng thấy thật lạc lõng.

Lâm Ánh Nguyệt tiến lên, kéo tay Tô Mộ Tịch nhẹ nhàng vỗ về trấn an: “Tịch nhi, ý phụ hoàng con là, toàn bộ sắp đặt của hẳn đều bị hủy bỏ, tất cả do con an bài.” Kỳ thật đối với quyết định này của Vinh Hi, nàng đồng ý cả hai tay. Năm đó, lúc nàng vừa tiến cung không lâu, nàng thấy Đỗ Chính Liên như đi guốc trong bụng Hiến Viên Vinh Hi. Đỗ Chính Liên luôn có khả năng biết Vinh Hi ở nơi nào? Đang làm cái gì? Thường thường xuất hiện trước mặt của Vinh Hi. Nhưng Đỗ Chính Liên lại không biết, vì điều này nên nàng mới có thể đẩy Hiến Viên Vinh Hi ra càng xa. Không một nam nhân nào lại thích một nữ nhân hiểu rõ hẳn như lòng bàn tay, hơn nữa nam nhân này lại là hoàng đế, kẻ đứng đầu thiên hạ.

“Cái gì?” Tô Mộ Tịch cho rằng nàng nghe lầm, mơ hồ muốn bọn họ lặp lại một lần nữa. Kế hoạch lúc này của phụ hoàng nàng đã nghe qua, rất tốt mà, hoàn toàn có thể bắt hết đám người Đỗ Chính Liên. Mặc dù nàng cảm thấy được Đỗ Chính Liên hiểu rõ phụ hoàng, nhưng nàng cũng không tin Đỗ Chính Liên có thể đoán trúng được nhiều lần.

Hiến Viên Vinh Hi lắc đầu: “Tịch nhi, trẫm không thể mạo hiểm tương lai của gia đình mình. Lúc này chúng ta nhất định phải thành công, bằng không toàn bộ sẽ kết thúc. Đỗ Chính Liên và người của Đỗ Chính Tông không ai hiểu rõ con, con bố trí bọn họ tuyệt đối sẽ không đoán được chúng ta đang làm gì.”

Tô Mộ Tịch suy nghĩ một chút, liềm quỳ xuống hứa hẹn nói: “Phụ hoàng, Tịch nhi nhất định sẽ dốc toàn lực bố trí thỏa đáng, quyết không làm cho phụ hoàng mẫu hậu thất vọng, càng không làm cho Đỗ Chính Liên hiểu rõ từng bước đi của con.” Đây là nàng hứa hẹn với Hiến Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt, cũng là hứa hẹn với Hạo Thành và các con. Nàng cũng không tin, Mộ Tịch nàng đã sống qua một kiếp người lại đầu không lại bọn người Hiến Viên Hạo Dạ.

“Ừ, mạnh tay làm đi! Trẫm và Hoàng hậu sẽ không can dự vào.” Sự tự tin của Tô Mộ Tịch làm cho Hiến Viên Vinh Hi có chút lo lắng, đứa con dâu này của hẳn vốn là một người rất giỏi, nếu là nam nhi chỉ sợ còn giỏi hơn cả cha Tô Thanh Hiệp của nàng, việc giao cho nàng hẳn cũng yên tâm.

“Tạ phụ hoàng.”

Sau khi Tô Mộ Tịch lui ra, Lâm Ánh Nguyệt nhìn không được lên tiếng hỏi: “Hoàng Thượng, người tin tưởng Tịch nhi sao?” Nàng đã giúp Tịch nhi tìm đường lui ổn thỏa, cho dù thất bại cũng không thể khiến hoàng thượng trách mắng nàng nửa câu. Tịch nhi là người Thành nhi yêu nhất, dĩ nhiên nàng không nghĩ sẽ ủy khuất con bé.

“Nó là con dâu của trẫm, tất nhiên là trẫm tin tưởng nó.” Trong lòng Lâm Ánh Nguyệt suy tính chuyện đó, làm sao Hiến Viên Vinh Hi có thể không biết? Kéo tay Lâm Ánh Nguyệt qua: “Nguyệt nhi, nàng muốn làm gì Trẫm đều biết. Yên tâm đi, cho dù không thành công, Trẫm cũng sẽ không trách nó.” Nguyệt nhi cái gì cũng tốt, chỉ là quá bao che cho người khác.

Mặt Lâm Ánh Nguyệt đỏ lên, không nói nhiều lời, Vinh Hi luôn dễ dàng nhìn ra nàng đang suy nghĩ cái gì.

Từ lúc Tô Mộ Tịch ra khỏi Long Tường cung đều suy nghĩ xem có phương pháp đặc biệt nào có thể dùng không, đáng tiếc là không có. Thử Tâm thấy chủ nhân nhà mình buồn bực rất lâu, lên tiếng đề nghị: “Hoàng tử phi, ánh nắng mặt trời bên ngoài tốt lắm, ngài có muốn ra xích đu ngồi một chút không, biết đâu có thể nghĩ ra biện pháp.”

Tô Mộ Tịch gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy. Ngồi trên xích đu dưới cây đại thụ, trong đầu thỉnh thoảng lại hiện lên hình ảnh nàng và Hiên Viên Hạo Thành ngồi trên xích đu. Không biết bây giờ hấn thế nào, mặc dù thỉnh thoảng có nhận được thư hấn gửi về, nhưng như vậy không thể làm nàng yên tâm. Nếu, chuyện ở hoàng thành xử lý không tốt, Hạo Thành trở về cũng không có chỗ dung thân, nàng tuyệt đối không thể để cho loại chuyện này xảy ra. Đột nhiên, trong đầu Tô Mộ Tịch linh quang chợt lóe, đúng vậy! Nếu người của bọn họ không nhiều bằng Hiên Viên Hạo Dạ, không thể liều mạng đánh bừa. Không bằng dùng phương pháp này, như vậy bọn họ không mất người nào cũng có thể làm cho đám người Hiên Viên Hạo Dạ không thể đánh trả.

Nhưng mà, nhiều thuốc như vậy, tìm ở đâu đây? Quên đi, trước hết đi hỏi Lưu thái y đã!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Góc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Bên phía Đỗ Chính Liên cũng không có động tĩnh gì, tin Hiên Viên Vinh Hi bị bệnh nặng cũng không truyền ra. Cho dù Đỗ Chính Liên dùng phương pháp gì để bức Đỗ Chính Tông thì hấn cũng nhất quyết khi nào tin Hiên Viên Vinh Hi bị bệnh nặng truyền ra thì hấn mới xuất binh. Binh phù nằm trong tay Đỗ Chính Tông nên Đỗ Chính Liên cũng chỉ có thể âm thầm tức giận.

Tô Mộ Tịch nghĩ được một kế hoạch lập tức tới Long Tường cung nói với Hiên Viên Vinh Hi, Hiên Viên Vinh Hi nghe xong thì cười ha ha một hồi lâu mới ngừng được, nói: “Tịch nhi, không ngờ con có thể nghĩ ra được cách này.....Rất ngoài dự đoán của ta. Nếu chúng ta áp dụng một cách thích hợp thì sẽ không tổn một binh một tốt nào cũng có thể bắt được đám người Đỗ Chính Tông, con cứ làm theo ý mình, trẫm sẽ không can dự vào.” Tuy rằng thủ đoạn này không quang minh lỗi lạc nhưng lại là biện pháp nhanh gọn và đơn giản nhất.

“Tạ phụ hoàng đã khen ngợi, vậy giờ Tịch nhi sẽ để Quý công công tuyên bố với người bên ngoài bệnh tình phụ hoàng trở nặng, mong phụ hoàng lượng thứ. Chúng ta nên mau chóng bắt đầu kế hoạch này càng sớm càng tốt, càng kéo dài thì đối với chúng ta càng bất lợi.” Tô Mộ Tịch khẽ cười, mặc dù cách của nàng không được quang minh chính đại cho lắm nhưng đối phó với hạng người như Đỗ Chính Liên thì đây là biện pháp hữu hiệu nhất.

“Trẫm biết, con cứ yên tâm mà làm. Trẫm chờ tin tốt của con.” Quả nhiên hấn không nhìn lầm người, xem ra những chuyện quốc sự làm đều có mục đích cả. Bây giờ, hấn thật muốn nhìn đám người Đỗ Chính Liên sẽ làm sao để đối phó với biện pháp xảo trá tai quái này của Tịch nhi. Biện pháp này của Tịch nhi khác hoàn toàn so với hấn luôn bảo thủ không chịu thay đổi, Đỗ Chính Liên và Đỗ Chính Tông tuyệt đối sẽ không ngờ được.

“Tịch nhi đã biết.” Tô Mộ Tịch rời khỏi Long Tường cung thì thở phào nhẹ nhõm, nàng vẫn lo lắng hoàng thượng sẽ không đồng ý với cách của nàng, xem ra nàng đã lo lắng thừa rồi.

Tô Mộ Tịch rời Long Tường cung không lâu thì Quý công công liền triệu tập các đại thần để thông báo bệnh tình nguy kịch của hoàng thượng. Hoàng hậu nương nương đi ra từ Long Tường cung, sắc mặt tái nhợt không còn dáng vẻ tao nhã mọi ngày, cũng bởi vì quá lo lắng khi hoàng thượng vẫn hôn mê bất tỉnh, đã ngất mấy lần. Chúng đại thần lần lượt đi lên khuyên bảo nhưng hoàng hậu vì lo lắng quá mức lại ngất xỉu rồi được đưa vào trong Long Tường cung.

Hiên Viên Hạo Dạ và Đỗ Chính Tông nghe tin này thì trong lòng vô cùng kích động, bọn họ đợi lâu như vậy, cuối cùng đã có thể hành động. Có thể là quá mức kích động nên hai người không hề phát hiện hoàng hậu nương nương đang đóng kịch, hoặc cũng có thể nói là nàng giả vờ quá tốt nên hai người mới không nghi ngờ. Hoàng hậu nương nương vừa được Quý công công đưa vào nội điện, liền đứng thẳng dậy, nhìn thế nào cũng không thấy bộ dáng yếu ớt vừa rồi, nàng nhìn Hiên Viên Vinh Hi cười nói: “Hoàng thượng, ta đã hoàn thành nhiệm vụ.” Hai người nhìn nhau cười.

Tin bệnh tình hoàng thượng nguy kịch vừa truyền ra, nhất thời, sóng gió trong cung bắt đầu nổi lên.

Biên quan, quân đội Mạc quốc không tấn công, Hiên Viên Hạo Thành cũng không có hành động gì. Chỉ để binh lính chuẩn bị càng nhiều tảng đá và gà thì càng tốt, các tướng sĩ trong quân doanh bắt đầu rỉ rả bàn tán về cách chỉ huy của Hiên Viên Hạo Thành. Nhưng vì Hiên Viên Hạo Thành là hoàng tử nên không có người nào dám nói trước mặt hấn.

Tô Hoàn Diệp nói cho Hiên Viên Hạo Thành biết chuyện này, hấn biết rõ nếu không giải quyết sự bất mãn của các tướng sĩ với Hiên Viên Hạo Thành thì sớm hay muộn cũng xảy ra đại loạn, trên chiến trường kiêng kỵ nhất là lòng quân không phục. Nghe xong lời nói của Tô Hoàn Diệp, Hiên Viên Hạo Thành cười nhẹ: “Cảm ơn đại ca, chuyện này ta sẽ xử lý thật tốt. Nhưng chuyện Lý lão tướng quân thì sao, chuyện ta bảo hấn đã làm tốt chưa?”

Tô Hoàn Diệp gật gù: “Lý lão tướng quân đã cho người đưa tin về, không lâu nữa sẽ quay về Ngọc Môn quan, Lý lão tướng quân bảo cho dù phải chết cũng không cho Mạc quốc đặt chân vào đây.” Cuối cùng hấn cũng có thể yên tâm, địa điểm bố trí binh lực được thay đổi thì dù Mạc quốc có chiếm được Ngọc Môn quan cũng không có khả năng tiến công thần tốc. Nếu thật sự bọn họ có thể thành công giải quyết đội quân voi của Mạc quốc

thì chiến sự lần này bọn họ nắm chắc phần thắng trong tay.

“Vây thì tốt, đại ca, huynh xem này.” Hiên Viên Hạo Thành chỉ vào một sườn núi bên cạnh Ngọc Môn quan.

“Chỉ là một sườn núi thôi, có gì kì quái đâu?” Hần đã nhìn thấy sườn núi này vô số lần, cũng không có gì đặc biệt.

Hần cảm thấy mọi người đều xem nhẹ nơi này, Hiên Viên Hạo Thành lắc đầu: “Đại ca, không lẽ huynh cho rằng sườn núi này không thể dùng vào việc gì?”

“Quả thật ta cảm thấy thế, không lẽ người nhìn ra được gì đặc biệt sao? Mau nói cho ta nghe chút.”

“Đại ca, dù đội quân voi có sợ gà thì chúng ta cũng chỉ có thể nhất thời dọa được lũ voi thôi. Nếu bọn họ tốn rất nhiều công sức để huấn luyện đội quân voi này thì nhất định họ sẽ có biện pháp làm cho lũ voi bình tĩnh, nếu thế thì những chuyện chúng ta làm là vô ích sao. Huynh nhìn xem, sườn núi này hướng về phía nam, nếu lúc đó chúng ta để tướng sĩ thả gà theo hướng Đông và hướng Tây, mà hướng bắc lại là vách đá. Huynh nói thử xem, voi bị hoảng sợ sẽ chạy theo hướng nào?” Hiên Viên Hạo Thành nói đến đây thì hai mắt lóe sáng.

Tô Hoành Diệp nghe xong, một lúc lâu sau mới trả lời: “Nếu thực sự bị dọa, nhất định sẽ chạy về phía nam.” Vừa rồi hần bị ảo giác sao? Vì sao hần cảm giác được Hiên Viên Hạo Thành vẫn là Hiên Viên Hạo Thành trước đây?

“Đúng vậy, chúng ta có thể tiêu diệt toàn bộ đội quân voi của Mạc quốc.” Làm như vậy thì có chút tàn nhẫn với lũ voi, nhưng chỉ làm vậy mới có thể phá hủy khí thế của Mạc quốc. Nếu đám voi này chết, đội quân tinh nhuệ của Mạc quốc đặt chân vào lãnh thổ triều đình Hiên Viên thì không cần suy nghĩ cũng biết được hậu quả.

“Chỉ mong mọi chuyện đều như dự tính của hoàng tử.” Với việc dùng gà để đối phó với đàn voi, Tô Hoành Diệp luôn cảm thấy không ổn.

Hiên Viên Hạo Thành không biết làm gì hơn, chỉ có thể kể cho Tô Hoành Diệp nghe chuyện ngày ấy: “Đại ca, đây không phải là biện pháp ta tự nghĩ ra không có cơ sở, ngày ấy chúng ta cố sức bắt con voi kia về. Ta đã thử dùng tất cả các cách đều không tìm ra nhược điểm của nó, nhưng khi binh lính mang thức ăn cho gà khiến chúng kêu loạn lên, con voi dường như nghe được tiếng gà kêu nên mới điên cuồng chạy đi. Cho nên huynh đừng nghi ngờ cách này.” Hiên Viên Hạo Thành tin tưởng phán đoán của mình, hần nói chuyện này cũng là cho Tô Hoành Diệp chút lòng tin, nếu không cứ để hần suốt ngày mệt mỏi vì cố gắng nghĩ biện pháp cũng không ổn.

Tô Hoành Diệp gật gù đầu: “Ta đã biết, ta lui xuống bảo bọn họ chuẩn bị nhiều tảng đá hơn nữa, đến lúc đó nhất định khiến Mạc quốc thất bại quay về.” Tô Hoành Diệp nói như vậy nhất định là đã tin lời nói của Hiên Viên Hạo Thành.

“Đại ca, làm phiền huynh rồi.”

Tô Hoành Diệp vỗ vỗ bả vai Hiên Viên Hạo Thành: “Đừng nói như vậy, tất cả cũng vì triều đình Hiên Viên, cũng là vì ta muốn bảo vệ mọi người và người nhà cho nên nhất định phải bảo vệ Ngọc Môn quan.” Quốc gia không thái bình thì gia đình càng không thể yên ổn. Nếu triều đình Hiên Viên diệt vong, thì cả nhà Tô gia đều phải chết, không ai thoát được.

Hoàng thành, Đỗ Chính Tông đã chuẩn bị gần xong tất cả mọi chuyện, chỉ thiếu điều sai người vào cung thông báo cho Hiên Viên Hạo Dạ. Bây giờ bệnh tình hoàng đế nguy kịch thì hoàng thượng càng kiêng dè hần, mà lúc Cổ Nữ Sinh kể mọi chuyện Hiên Viên Hạo Dạ đã làm ở Giang Nam cho hoàng thượng nghe thì mọi chuyện bị vạch trần, hoàng thượng đã hạ lệnh giam lỏng Hiên Viên Hạo Dạ ở Từ Kim cung, không được bước ra ngoài nửa bước, cũng chỉ có thể liên lạc với hần từ bên ngoài.

Người có thể dễ dàng vào trong cung chính là Đỗ Chính Liên, đầu tiên nàng giả trang thành tiểu công công đưa đồ ăn tiến cung, sau khi vào trong cung thì lại giả trang thành cung nữ. Nàng cảm thấy tất cả mọi chuyện đều hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Nhưng nàng không hề biết từ lúc nàng tiến cung đã có người theo dõi nhất cử nhất động của nàng, từ lúc Tô Mộ Tịch đề Quý công công tuyên bố bệnh tình hoàng thượng nguy kịch thì nàng cũng nghĩ đến người có khả năng trà trộn vào cung nhất, đó chính là tiểu công công phụ trách mua đồ, bởi vì không hiểu sao trước khi đi mua đồ một thời gian thì đột nhiên tiểu công công biến mất. Tổng quản công công mua đồ hạ lệnh, nhiều nhất cũng chỉ có thể có mười người ra ngoài cung mua đồ, những người khác không được bước chân ra ngoài cung nửa bước. Đương nhiên Tô Mộ Tịch đã an bài ám vệ theo dõi mười người này.

Lúc này, hai ám vệ nhìn thấy Đỗ Chính Liên dịch dung thành bộ dáng của một cung nữ thì một người vội về Thần Hi cung báo tin cho Tô Mộ Tịch.

Tô Mộ Tịch nhận được tin của ám vệ, lập tức đặt ly trà trong tay xuống: “Thư Băng, lần này nhất định phải bắt được nàng.” Nàng cũng không ngờ đến mức nói cho Lãnh Kì Duệ biết chuyện này, nếu để tới đến Từ Kim cung rồi mới cho người đến bắt thì nhất định sẽ gây kinh động đến mọi người, không dám đảm bảo không có người đề lộ tin tức này cho Đỗ Chính Tông biết. Trực tiếp chặn bắt nàng ở trên đường, không để cho nàng đến Từ Kim cung.

Tuy rằng Đỗ Chính Liên đã dịch dung nhưng vẫn cẩn thận không dám đi đường lớn. Lúc này, vừa mới đi tới một góc hẻo lánh của ngự hoa viên thì liền thấy Tô Mộ Tịch đi đến trước mặt nàng. Đỗ Chính Liên nghiêng rằng, không thể không tiến lên hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an Thành hoàng tử phi.”

Trong mắt Tô Mộ Tịch chợt lóe lên một tia sáng lạnh: “Người đã từng nhìn thấy bản hoàng tử phi, nhưng ta thì chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt thật của người, Đỗ——Chính——Liên” Tô Mộ Tịch vừa nói xong thì hai mươi mấy người từ trong bóng tối phi ra, bao vây Đỗ Chính Liên.

Thấy tình huống này, Đỗ Chính Liên cũng chỉ có thể cố gắng đến cùng, quả thật thuật dịch dung của nàng rất tốt nhưng võ công của nàng không cao. Chỉ có thể tiếp tục giả trang, đến lúc giả trang không được nữa thì nói sau. Ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy khó hiểu nhìn Tô Mộ Tịch: “Thành.....Thành

hoàng tử phi, người, người nói cái gì? Nô tỳ, nô tỳ không hiểu.” Nhất định là Tô Mộ Tịch đang thử năng, nhất định là vậy. Chuyện nàng tiến cung ngoại trừ ca ca và trưởng công chúa thì không có người thứ ba có thể biết.

Tô Mộ Tịch ngửa đầu cười nói: “À,Không hiểu đúng không, bản hoàng tử phi sẽ cho ngươi biết, sao các người còn đứng đây, mau bắt nàng lại.” Dứt lời, hai mươi mấy ám vệ bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu. Nhưng Đỗ Chính Liên nhanh hơn một bước, toàn thân áp sát Tô Mộ Tịch, một bàn tay bóp cổ nàng. Cười ha ha mấy tiếng, hai mắt lạnh lùng nhìn hai mươi mấy ám vệ của Tô Mộ Tịch: “Ai dám tiến lên, ta liền cắt đứt cổ của nàng ta, hừ.....” Tiêu tiện nhân, muốn đấu với nàng, còn kém lắm.

Mà Tô Mộ Tịch bị Đỗ Chính Liên bóp cổ thì rất bình tĩnh, một chút cũng không có đáng sợ hãi của một con tin. Thấy Đỗ Chính Liên ép nàng đi từng bước một đến Tử Kim cung. Trong lòng Đỗ Chính Liên có chút khản trương, nhưng nghĩ đến qua một cung nữa là đến Tử Kim cung thì trên mặt đầy ý cười, không ai có thể đấu với nàng.

Nhưng Đỗ Chính Liên vui mừng quá sớm, Tô Mộ Tịch bị nàng ép đi được mấy bước, thì một bàn tay đã đánh mạnh vào gáy của Đỗ Chính Liên, dùng mười phần sức lực. Đỗ Chính Liên bị đau liền buông Tô Mộ Tịch ra.

Chờ nàng lấy lại tinh thần thì đã bị hai người khống chế được. Tô Mộ Tịch tiến lên, vỗ vỗ mặt Đỗ Chính Liên, cười nhạt nói: “Đỗ Chính Liên, không nên coi thường bản hoàng tử phi, ta muốn nhìn thấy ngươi vui mừng trong chớp lát rồi mới bắt ngươi, ngươi cho là mình còn có thể đến được Tử Kim cung, bản hoàng tử phi sẽ không để ngươi đến đưa tin cho Hiền Viên Hạo Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Tô Mộ Tịch vỗ vỗ nơi quần áo bị Đỗ Chính Liên làm nhăn, nhẹ nhàng thở dài, nàng cảm thấy bản thân càng ngày càng mất bình tĩnh. Nàng vốn muốn đi theo Đỗ Chính Liên nhưng đột nhiên nàng thấy thực chán ghét vẻ mặt đắc ý của Đỗ Chính Liên.

Nghe xong lời Tô Mộ Tịch, Đỗ Chính Liên hung hăng trừng mắt nhìn Tô Mộ Tịch, nếu như ánh mắt có thể giết người thì Tô Mộ Tịch có lẽ đã chết rất nhiều lần.

Chẳng qua Tô Mộ Tịch cũng không hề có cảm giác với ánh mắt Đỗ Chính Liên, điều này làm cho Đỗ Chính Liên tức giận vặn vẹo xoay người. Nhưng mà tay hai người ám vệ đều dùng mười phần lực đạo khống chế nàng, gắt gao ấn bả vai Đỗ Chính Liên xuống, nàng càng động càng đau. Nghe à lên tiếng, Tô Mộ Tịch liền đi tới dùng tấm vải trắng lớn chặn miệng bà ta, lạnh lùng nói: “Đã quên nói cho ngươi biết, bản hoàng phi sẽ không cho ngươi cơ hội lên tiếng gọi người.” Tô Mộ Tịch nói xong, tiếp nhận một đôi xiềng xích trong tay ám vệ, cười nhạt rồi nói với Đỗ Chính Liên: “Ngươi xem trí nhớ ta đây, ta còn có chuyện quên nói với ngươi, đôi xiềng xích này là ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi.” Nói xong, Tô Mộ Tịch đem xích giao cho ám vệ, ám vệ tiếp nhận đem xích khóa tay Đỗ Chính Liên.

Hừ, xiềng xích ? ta có thể mở ra dễ dàng. Dường như Tô Mộ Tịch biết Đỗ Chính Liên suy nghĩ gì, liền lên tiếng: “Có phải ngươi cảm thấy ngươi có thể mở ô khóa này dễ dàng phải không? Ta nói cho ngươi biết, đừng mơ, xích này tạo thành từ huyền thiết vạn năm, cho dù ngươi dùng cái gì đều không thể mở ra.”

Lúc Đỗ Chính Liên dùng ánh mắt hung ác nhìn Tô Mộ Tịch, Tô Mộ Tịch lại cười khê tiếp tục nói: “Còn có khóa này khóa lại. Sau khi khóa chốt sẽ hết sức chắc chắn, bất luận chìa khóa gì đều khó có khả năng mở ra. Cho nên ngươi cũng đừng lãng phí sức lực.” Tô Mộ Tịch nói xong, ánh mắt hung hăng nhìn Đỗ Chính Liên, nếu không phải muốn Đỗ Chính Liên chết thảm hơn, hiện tại nàng rất muốn tự tay giết bà ta. Lờ mờ Tô Mộ Tịch quay lại nói với ám vệ: “Đem bà ta đến địa lao Long Tường cung, hoàng thượng và hoàng hậu nương nương muốn gặp bà ta.” Chẳng qua Đỗ Chính Liên cũng như thế mà thôi.

Ám vệ đem Đỗ Chính Liên đi, trong góc tối một người có bộ dáng giống hệt Đỗ Chính Liên ban nãy chính là cung nữ sau khi dịch dung thành Đỗ Chính Liên đi tới hành lễ với Tô Mộ Tịch: “chủ nhân.”

“Đi làm chuyện ta dặn ngươi, nhớ kỹ lời của ta, phải nói cho Hiền Viên Hạo Dạ nghe không sai một chữ, biết không?” Đỗ Chính Liên cho rằng nàng bắt bà ta là xong sao? Đương nhiên không phải, có lẽ nàng sẽ giúp Đỗ Chính Liên truyền đi tin tức này chỉ là thời gian truyền đi muộn một canh giờ mà thôi.

Kỳ thật Tô Mộ Tịch có thể đến chính xác thời điểm bọn Đỗ Chính Tông hành động đều phải dựa vào ám vệ mai phục bên người Đỗ Chính Tông. Mà sở dĩ Tô Mộ Tịch nói cho Hiền Viên Hạo Thành chậm một canh giờ là muốn chờ Hiền Viên Hạo Dạ liêu lĩnh lao tới cho rằng là thời cơ có thể làm hoàng đế. Tất cả đều đã kết thúc hết thảy, ngôi vua của hắn cũng không có khả năng làm được rồi. Tô Mộ Tịch không nhận được nghĩ đến về mặt Hiền viên Hạo Dạ sẽ có bao nhiêu khó coi ?

Kiếp trước, Hiền Viên Hạo Dạ dùng thủ đoạn hèn hạ đạt được ngai vàng. Rõ ràng lợi dụng khả năng của nàng, chính nàng quá ngu ngốc bị bộ dạng tráo của hắn lừa. Nhưng sau khi hắn làm vua, Tô gia, Lâm gia thậm chí ngay cả Vương gia, hắn không buông tha một người nào. Hơn nữa hắn đối với huynh đệ duy nhất còn làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, không tính giáng lâm thứ dân, còn âm thầm làm cho người khác bắt nạt Hạo Thành như vậy, Tô

Mộ Tịch càng nghĩ, bàn tay trắng nhỏ càng nắm chặt. Chỉ tiếc kiếp trước hồn phách của nàng trôi giạt ba năm, không thể chứng kiến bộ dáng Hiên Viên Hạo Dạ bị báo ứng. Hắn vừa lên ngôi liền động chạm hàng loạt người, không có khả năng ngồi được ngôi vua lâu dài.

“Chủ nhân, Thư Băng đã biết.” Thư Băng của ám vệ và Đỗ Chính Liên có giọng nói giống nhau như đúc.

Sau khi thư Băng rời đi, Tô Mộ Tịch mới đi tới Long Tường cung, hiện tại tới đêm còn rất sớm, nàng đến Long Tường cung gặp bộ mặt thực của Đỗ Chính Liên kia. Tô Mộ Tịch đến địa lao Long Tường cung thì toàn bộ ám vệ đã được Hiên Viên Vinh Hi cho lui ra ngoài. Hiên Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt đang đứng ở ngoài phòng giam, mà trong phòng giam trên mặt Đỗ Chính Liên đã không còn là bộ mặt người khác, lộ ra khuôn mặt có chút quyền rũ khiến người ta chán ghét.

Nghe được âm thanh, Hiên Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt quay lại, Lâm Ánh Nguyệt lên tiếng: “Tịch nhi, con đến rồi.”

Tô Mộ tịch hơi cúi người chào: “Tịch nhi tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu.”

“Không có người ngoài, không cần đa lễ.” Hiện tại, Lâm Ánh Nguyệt vô cùng hài lòng Tô Mộ Tịch, Đỗ Chính Liên xảo quyết như vậy đều do nàng bắt được, thế nào nàng lại cần nghi thức xã giao này.

Đỗ Chính Liên nghe Tô Mộ Tịch đến, ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Tô Mộ Tịch nói: “Tiểu tiện nhân, ngươi mau thả ta ra bằng không ta cho hai con của ngươi sống không bằng chết.”

Đỗ Chính Liên vừa dứt lời, sắc mặt Tô mộ Tịch liền trầm xuống. Thấy Tô Mộ Tịch biến sắc, Đỗ Chính Liên đắc ý tiếp tục nói: “đương nhiên chỉ cần ngươi thả ta ra, ta sẽ để cho người thả hai con của ngươi” Nét mặt Đỗ Chính Liên không có biểu hiện nhưng trong lòng thâm ân hận, sớm biết lúc đó giữ lại hai tiểu tạp chủng không chừng có thể nói điều kiện với Tô Mộ Tịch. Nhưng mà hiện tại hối hận cũng đã vô dụng.

Trong lòng Tô Mộ Tịch cố gắng áp chế hận ý không ngừng bốc lên, lạnh lùng lên tiếng nói ra ý nghĩ không thật với lòng: “Ngươi muốn giết liền giết đi! Không có đứa nhỏ ta nhất định sinh lại, nhưng ta tuyệt đối sẽ không thả người đàn bà hiểm độc như ngươi.” Nếu con thật ở trong tay Đỗ Chính Liên, tất nhiên nàng chỉ có thể thỏa hiệp. Đó là con của nàng, con của nàng và Hạo Thành, chỉ cần biết bọn chúng nguy hiểm tính mạng, nàng nhất định sẽ dùng cách nhanh nhất đến cứu, huống chi buông tha một Đỗ Chính Liên hèn hạ này.

Đỗ Chính Liên ngây ngẩn, phục hồi tinh thần lại cười ha ha: “Ha ha... Hiên Viên Vinh Hi, Lâm Ánh Nguyệt, đây là con dâu tốt các ngươi chọn cho con trai của các ngươi. Đàn bà hiểm độc, đây mới thật sự là người đàn bà ác độc.... ha ha....ha ha....”

Hiên Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn Đỗ chính Liên, Lâm Ánh Nguyệt thân nhiên nói: “Đỗ chính Liên, ngươi thật đáng thương hại, vì thiên hạ ngươi đều giống với mẹ ngươi, tự mình đem con thành công cụ tranh đoạt quyền lợi sao? Ngươi hỏi chính ngươi xem ngươi có thật lòng với Hiên Viên Hạo Dạ hay không. Vinh Hi, chúng ta đi thôi! Ta không muốn nhìn người này thêm nữa.” Cho tới bây giờ Lâm Ánh Nguyệt cũng không phải là người tốt, thậm chí là người vợ có chút ích kỷ nhưng nàng tuyệt đối là một người xứng đáng là mẫu thân tốt. Vì sinh con, ngâm trong nước lạnh vài ngày, thân thể suy yếu khó sanh nhưng chết cũng muốn giữ lại con của mình.

Cho dù con sinh ra là một kẻ ngốc cũng không có nửa phần ruồng bỏ trong lòng chán ghét. Vì câu nói của quốc sư, biết rất rõ người trong thiên hạ sẽ nói đức hạnh của nàng kém mà nàng cũng biết bản thân có lỗi với Tô gia nhưng nàng vẫn kiên trì để Tô Mộ Tịch vào cung đi theo Hiên Viên Hạo Thành. Nàng vốn không thích Hiên Viên Hạo Dạ nhưng hắn có người mẫu thân như vậy là bất hạnh của hắn.

Hiên Viên Vinh Hi kéo tay Lâm Ánh Nguyệt, gạt đầu, quay lại liếc nhìn Đỗ chính Liên: “Ngươi có biết Tịch nhi vì sao sẽ nói lời vừa rồi không? Bởi vì chúng ta thực sự đã biết hai đứa nhỏ vốn rất an toàn, nàng không phải ngươi, sẽ không làm mẫu thân độc ác như ngươi.” Nói xong, như không nghe thấy Đỗ chính Liên gào thét, cùng Lâm Ánh Nguyệt rời đi.

“Không thể... Bọn họ đã chết hết... Rõ ràng đều chết hết...” Người của đại ca rõ ràng đã giết chết hai đứa nhỏ, tuyệt đối không có khả năng sai sót, bọn họ lừa gạt mình, nhất định là...”

“Hiện tại ngươi là tù nhân của ta rồi, còn cần gì phải lừa ngươi? Muốn biết vì sao hai đứa nhỏ đều còn sống không?” Tô Mộ Tịch cười lạnh lùng, chuẩn bị chiêu ác hơn đến Đỗ Chính Liên trước khi chết.

“Vì sao?” Đỗ Chính Liên không kịp nghĩ nhiều, liền tự nhiên hỏi.”

“Bởi vì chị dâu của ngươi, trưởng công chúa Hiên viên hoàng triều cũng sớm đã là người của chúng ta rồi. Ngươi nói, nếu là người của chúng ta, như thế làm sao có thể làm con của bốn hoàng phi có chuyện được? ha ha...” Tô Mộ Tịch nói xong liền nở nụ cười, Đỗ Chính Liên, ngươi hận đi! Tốt nhất hận thiên hạ có ngươi, oán khí càng nặng, ngươi càng đáng thương.

“Không... sẽ không...nàng ta hận Hiên Viên Vinh Hi...nàng ta vẫn cho rằng đệ đệ của nàng, Hiên Viên Vinh Chiếu là do Hiên Viên Vinh Hi hại chết...nàng ta sẽ không phải là người của các ngươi... không phải...không phải...không phải...” Đỗ Chính Liên ôm đầu của mình lâm vào trạng thái điên cuồng.

Tô Mộ Tịch cười lạnh nhìn bà ta thống khổ, lại tiếp tục nói: “Trưởng công chúa đã nói với ta rồi, đêm nay quân đội của Đỗ Chính tông vào cung, yên tâm đi! Chờ ta bắt được Đỗ Chính Tông, nhất định sẽ cho ngươi gặp hắn, huynh muội nhà, đương nhiên là muốn tiễn hắn một đoạn.”

“Hà...Không phải...không phải... ngươi bắt không được Đỗ Chính Tông...Trong tay của hắn là hai mươi vạn đại quân...các ngươi bắt hắn không được... không có khả năng bắt được hắn...” Mặt Đỗ Chính Liên tím tái, cả người nhìn khủng bố dị thường, âm trầm giống quỷ. Nhưng Tô Mộ Tịch không sợ hãi chút nào, lạnh lùng nhìn bà ta, rồi đi địa lao, đi đến cổng địa lao thì lên tiếng: “Đem thuốc cho bà ta, bà ta điên rồi.” Nàng đến làm cho Đỗ

chính Liên thức tỉnh, tỉnh táo nhìn giấc mơ của bà ta bị phá hủy, sau đó sẽ cho bà ta tỉnh táo thống khổ đến chết đi.

Nàng đã đáp ứng phụ hoàng, không giết Hiền Viên Hạo Dạ. Nhưng nàng muốn mạng đồ Chính Liên, dám dấn thương hại con của nàng sẽ phải đau đớn chết đi. Bất quá nàng sẽ không tự mình rat ay, bởi vì sự phụ so với nàng càng hận bà ta.

Hiện tại, nàng phải tiến hành kế hoạch kế tiếp. cho dù trong tay Đồ Chính Tông có trăm vạn quân oai phong, bất luận thế nào nàng cũng quyết sẽ đánh trả hấn.

Biên quan, Hiền Viên Hạo Thành xem hết thư trong tay vui mừng nhảy dựng lên. Tô Hoàn Diệp bên cạnh tò mò, Thành hoàng tử vì sao lại cao hứng như vậy. sau khi thấy Hiền Viên Hạo Thành bình tĩnh lại vội vàng lên tiếng hỏi: “Thành hoàng tử, chuyện gì cao hứng như thế? Chẳng lẽ chuyện Tịch nhi ở hoàng thành đã giải quyết rồi.” Như vậy, không biết cả nhà Tô gia được thả ra chưa?

“Chuyện hoàng thành đã trong vòng khống chế của Tịch nhi rồi, hẳn là sẽ không có việc ngoài ý muốn. Hiện tại ta vui vẻ không phải vì việc này, đại ca, ngươi biết không? Ngày mai viện binh của Duyệt quốc sẽ đến. Ta đã hồi âm, đề cho bọn họ đóng quân ở phía sau Mạc quốc ba mươi dặm, chỉ cần Mạc quốc tấn công Ngọc môn, chúng ta phóng tín hiệu đánh từ hai phía, đến lúc đó có chạy đằng trời cũng không thoát.” Hiền viên Hạo Thành nói xong tay chỉ vào Ngọc Môn quan.

“Thật sự, vậy thì tốt quá, như vậy chúng ta sẽ thắng.” Tô Hoàn Diệp cũng muốn nhảy dựng lên, này thật sự là tin tốt.

“Cho nên, đại ca không cần lo lắng nữa. Hiện tại chúng ta nghỉ ngơi tốt, chuẩn bị đấu một trận sống chết với Mạc quốc !” Tịch nhi, Hạo Thành và ngươi cùng nhau nỗ lực, nhất định phải làm cho Hiền Viên hoàng triều bình an, làm cho gia đình chúng ta hạnh phúc, làm cho người nhà chúng ta và con dân phụ hoàng bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Đêm, giờ Tý, trong và ngoài cung đều vô cùng yên tĩnh. Từ từ, đội quân từ bốn đại môn ở Đông Tây Nam Bắc lặng lẽ tiến vào hoàng cung, bọn họ tự cho là thần không biết quỷ không hay đã đến gần cửa cung. Thấy tín hiệu được đốt lên bầu trời, mấy đội quân đến gần các cửa cung chém giết. Không bao lâu sau, thủ vệ đều bị đánh bại, người của Đồ Chính Tông đều bị bắt.

Tô Mộ Tịch đứng ở trên đài cao, mặc dù không nhìn thấy rõ ràng tình huống của bốn cửa đông tây nam bắc, nhưng cũng đã đoán được kết quả ra sao, trên mặt khẽ nở nụ cười nhẹ nhàng, quay đầu nói với Thư Băng: “Bọn họ cao hứng như vậy có phải là quá sớm hay không? Thư Băng, người của chúng ta đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Hoàng tử phi yên tâm, tất cả đều nằm trong kế hoạch của người. Cũng may là Thanh tiên bối trở về kịp thời, nếu không chúng ta thật sự không biết chính xác thời gian bọn chúng tiến công.” Thư Băng cười cười, trên mặt hoàn toàn là vẻ sùng bái Thiên Thanh.

Tô Mộ Tịch không trả lời, cái lão già Thiên Thanh kia, lúc nào cũng nói ta đây trở về đúng lúc. Nếu như hai đứa con của nàng xảy ra chuyện, nhất định sẽ hốt hấn cả đời, hừ... Nghĩ đến hai đứa con, ánh mắt Tô Mộ Tịch đóng băng: “Thư Băng, thả tín hiệu, để người của chúng ta lập tức hành động.”

“Dạ.” Thư Băng lên tiếng trả lời, lập tức phóng tín hiệu trong tay ra.

Nhìn màu đỏ của tín hiệu được phóng lên, quân đội của Đồ Chính Tông đều ngây ngốc tại chỗ, tình huống gì vậy? Rõ ràng là chỉ có một lần hành động thôi mà? Tín hiệu này là để bọn họ làm cái gì? Lúc bọn họ còn chưa phục hồi tinh thần, một làn khói trắng không biết từ nơi nào xông ra. Không lâu sau, đám người của Đồ Chính Tông đều ngã xuống, người của Đồ Chính Tông ở cửa Nam và cửa Bắc đều ngã xuống thành đoàn. Chỉ có Đồ Chính Tông ở cửa Đông phát hiện thấy khói trắng dị thường, kịp thời cùng một vài đại tướng bưng kín miệng mũi, thế mới không bị ngã xuống.

Đội khói trắng lan ra, người của hoàng thượng đã cầm đuốc bao vây đám người của Đồ Chính Tông. Nhìn tình hình này, đối với kinh nghiệm chinh chiến nhiều năm của Đồ Chính Tông, hẳn biết rõ kế hoạch của bọn họ đã thất bại rồi. Dù thế nào hẳn cũng không ngờ, hoàng thượng sẽ dùng thủ đoạn không quang minh như vậy để đối phó với bọn họ. Với hai mươi vạn quân của mình, cho dù Hiền Viên Hạo Thành lúc đi để lại một nửa binh lực, hoàng thượng cũng không làm gì được hấn.

Chủ yếu là, làm sao hoàng thượng lại có thể biết rõ hành động đêm nay của bọn hấn, Dạ nhi đâu rồi? Vì sao còn chưa xuất hiện? Ánh mắt Đồ Chính Tông nhìn về phía “Đồ Chính Liên” tràn đầy nghi ngờ, không phải Liên nhi nói đã đưa tin đến chỗ Dạ nhi rồi sao? Tất nhiên, lúc này “Đồ Chính Liên” sẽ không cho hấn câu trả lời.

Không lâu sau, binh lính vây quanh Đồ Chính Tông nhường ra một lối đi, Hàn Gia đi ra rút kiếm chỉ vào Đồ Chính Tông lên tiếng nói: “Đồ Chính Tông, buông kiếm trong tay ngươi xuống đầu hàng, bản tướng sẽ cầu xin hoàng thượng cho ngươi được toàn thân. Nếu ngươi còn muốn phản kháng, hoàng thượng nhất định sẽ khiến người của Đồ gia chết không có chỗ chôn.”

Trong mắt Đỗ Chính Tông không hề cam lòng không hề bình tĩnh, nhưng cũng không dám lấy toàn bộ tính mệnh của Đỗ gia để đánh cược. Nếu hấn đầu hàng, những người khác của Đỗ gia may ra sẽ không chết. “Loảng xoảng... cách” một tiếng, Đỗ Chính Tông ném thanh kiếm trong tay. Phía sau Đỗ Chính Tông, Đỗ Thanh và “Đỗ Chính Liên” liếc mắt nhìn nhau, mỉm cười ném thanh kiếm trong tay, bây giờ nhiệm vụ đã rất thuận lợi.

Không lâu sau, Hiên Viên Hạo Dạ vội vàng chạy ra, nhìn thấy tình cảnh này trong lòng chợt nguội lạnh. Hết rồi, tất cả đã hết rồi, hai mươi vạn đại quân trong tay cậu sao lại dễ dàng hạ gục như vậy? Thôi, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến việc này, phải làm thế nào mới có thể để bản thân không dính vào chuyện lần này. Chỉ cần “chứng minh” hấn không hề tham dự vào chuyện này phụ hoàng sẽ tha thứ cho hấn, phụ hoàng tin hấn thì hấn vẫn còn có thể kế thừa ngôi vị. Nghĩ nghĩ, Hiên Viên Hạo Dạ lên tiếng: “Cậu, sao người lại có thể ở đây?”

Đỗ Chính Tông không nói gì liếc nhìn Hiên Viên Hạo Dạ lập tức hiểu được cú đầu. Đúng vậy, đương nhiên là phải tự bảo vệ mình trước, làm sao lại ngu ngốc nói ra chuyện này có liên quan tới hấn được. Các binh lính gần đó nghe được lời của Hiên Viên Hạo Dạ, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ khinh bỉ không dễ phát hiện, người như vậy lại muốn làm hoàng đế.

Đứng trên đài Vọng Nguyệt, khóe môi Tô Mộ Tịch hơi nhếch lên, Hiên Viên Hạo Dạ có nằm mơ thì toàn bộ cũng đều sụp đổ cả thôi! Hoàng đế, người như hấn làm sao có thể làm hoàng đế. Từ lúc trọng sinh đến bây giờ, chỉ có giờ khắc này, Tô Mộ Tịch mới không còn sợ gì nữa. Mọi thứ ở kiếp trước sẽ không tái diễn nữa, nàng có phụ có tử, mà Hiên Viên Hạo Dạ cũng không thể làm vua được nữa, tất cả tất cả đều đã khác...

“Hoàng tử phi, hoàng tử phi...” Thư Băng hô lên, vẻ mặt có chút mơ hồ gọi Tô Mộ Tịch.

“Ừ...” Tô Mộ Tịch lấy lại tinh thần đáp.

“Thời gian cũng sắp đến, chúng ta đến Long Tường cung thôi!” Toàn bộ bên ngoài chắc đều đã nằm trong không chế của hoàng thượng rồi. Trên mặt Thư Băng không nhìn được nở nụ cười, Đỗ Chính Tông rong ruổi sa trường nhất định sẽ không thể ngờ, hai mươi vạn đại quân tiền cung lại có thể thua bởi mê hương của một tiểu nữ tử.

“Ừ, đi thôi.” Nên tụ họp mọi người lại một chỗ, tất cả mọi chuyện cũng nên có một kết thúc.

Long Tường cung, Đỗ Chính Tông và những người có liên can, tất cả đều bị bắt giữ đứng trước mặt Hiên Viên Vinh Hi. Hiên Viên Vinh Hi nhìn Đỗ Chính Tông thật lâu, chậm rãi lên tiếng: “Đỗ Chính Tông, trăm không ngờ, tiên hoàng đưa binh lực cho ngươi, ngươi lại dùng như vậy, ngươi cảm thấy ngươi xứng đáng với tiên hoàng sao?”

Đỗ Chính Tông ngẩng mặt, thấy sắc mặt hoàng thượng hồng hào nào có vẻ gì là bệnh tật đâu, trong lòng lập tức hiểu được. Bọn họ đều đã đi vào cái bẫy do hoàng thượng thiết lập ra, Hiên Viên Vinh Hi càng hỏi hấn lại càng á khẩu, hấn thật sự có lỗi với tiên hoàng, hấn đã từng thề với người.

Hiên Viên Hạo Dạ đứng một bên âm thầm sốt ruột, nếu như cứ cứ sụp đổ, hấn không thể dựa vào nữa. Hơn nữa, Đỗ Chính Tông là cứu cứu hấn, nếu không lên tiếng cầu xin phụ hoàng sẽ nghĩ sao? Nghĩ nhue vậy, Hiên Viên Hạo Dạ lấy dũng khí đứng trước điện lên tiếng xin xỏ: “Phụ hoàng, Đỗ tướng quân chỉ là nhất thời hồ đồ, người...”

Hiên Viên Hạo Dạ còn chưa nói xong, Hiên Viên Vinh Hi đã quét tất cả đồ trên ngự án xuống đất: “Nghiệt tử, tốt nhất là ngươi đừng lên tiếng, ngươi muốn làm gì tưởng trăm không biết sao? Biết trăm không chết, ngươi rất thất vọng phải không? Hừ...” Hiên Viên Vinh Hi nghi ngờ, Hiên Viên Hạo Dạ thật sự là con hấn sao? Tại sao có tâm địa ác độc như vậy? Mặc dù hấn không muốn truyền ngôi cho Hiên Viên Hạo Dạ, nhưng chuyện của Hiên Viên Hạo Dạ hấn cũng đã an bày xong. Dự định sẽ cấp cho Hiên Viên Hạo Dạ một thái ấp tốt nhất, nhưng sẽ hạ một đạo thánh chỉ, chỉ cần nó không mưu phản, cả đời nó nhất định sẽ được sống an ổn vô lo. Nhưng nghiệt tử này, nó lại dám cấu kết với người khác hạ độc cha nó, hấn là phụ thân của nó mà...

“Phụ hoàng... Dạ nhi... Dạ nhi không hiểu phụ hoàng đang nói gì hết? Biết phụ hoàng bị bệnh, mặc dù Dạ nhi ở Tử Kim cung nhưng ngày đêm nhi thần đều cầu nguyện, hy vọng phụ hoàng bình an vô sự.” Vừa mới bắt đầu nói, Hiên Viên Hạo Dạ còn có chút cả lăm, nhưng sau đó càng nói lại càng lưu loát. Hấn chẳng làm sai gì cả, tại sao phải sợ, người sai là phụ hoàng, là Hiên Viên Hạo Thành, là bọn họ, cho nên hấn không việc gì phải sợ.

“Phải không? Ngươi thật sự không hiểu sao?” Tô Mộ Tịch dẫn theo Thư Băng đi vào, thỉnh an Hiên Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt, sau đó liếc mắt nhìn Đỗ Thanh và “Đỗ Chính Liên”. Hai người đứng lên dưới ánh mắt kinh ngạc của Cố thị vệ, thị vệ vội rút đao, Tô Mộ Tịch đưa tay ngăn lại. Sau khi Đỗ Thanh và “Đỗ Chính Liên” đứng lên, Đỗ Thanh lui sang một bên, “Đỗ Chính Liên” vừa nhận lấy còn của Thư Băng đưa cho, tẩy sạch thứ trên mặt, lộ ra khuôn mặt vô cùng xa lạ.

Hiên Viên Hạo Thành cố gắng tự trấn tĩnh, hấn không biết nữ nhân này, cho dù thật sự là Đỗ Chính Liên hấn cũng không biết. Đỗ Chính Tông ngồi bệt ra đất, thì ra là vậy, chẳng trách kế hoạch của bọn họ lại bị hoàng thượng biết rõ như vậy.

Tô Mộ Tịch nhìn vẻ mặt khó coi của Hiên Viên Hạo Dạ và Đỗ Chính Tông, cười lạnh lùng: “Có muốn biết Đỗ Chính Liên đang ở đâu không?” Nói xong cũng không đợi Hiên Viên Hạo Dạ và Đỗ Chính Tông trả lời, liền ra hiệu cho Thư Băng. Hôm nay, nàng muốn tất cả phải chấm dứt ở Long Tường cung này.

Không lâu sau, Đỗ Chính Liên bước vào, Tô Mộ Tịch ra hiệu cho thị vệ hai bên buông nàng ra, có xiềng xích huyền thiết không cần phải sợ Đỗ Chính Liên chạy thoát. Đỗ Chính Liên không hề thấy ai khác, chạy thẳng đến chỗ Đỗ Chính Tông và Hiên Viên Hạo Dạ: “Chuyện có thành công hay không? Dạ nhi được làm vua rồi đúng không? Ta có thể lập tức làm thái hậu rồi đúng không? Lâm Ánh Nguyệt đâu? Lâm Ánh Nguyệt và nghiệt tử của ả đã chết rồi sao? Giết bọn chúng đi, giết ngay bọn chúng đi... Giết bọn chúng...” Có lẽ Đỗ Chính Liên không điên, chỉ là không muốn tin sự thật bọn họ đã thất bại mà thôi.

Lúc Đỗ Chính Liên đến bên cạnh Hiên Viên Hạo Dạ, hần bỗng nhiên đẩy nàng ta ra: “Ồ đâu ra bà điên này vậy, bản hoàng tử không quen ngươi, tránh ra...” Hần làm như vậy Đỗ Chính Liên cũng sẽ không tức giận, chính nàng nói, muốn làm hoàng thượng phải lực thân bất nhận không từ thù đoạn nào mới được. Bây giờ hần vẫn còn có cơ hội để hoàng thượng tin nhiệm hần, thế nên không thể mất hết như vậy được, tuyệt đối không.

“Nhi tử, làm sao con có thể nói với nương như vậy? Con được làm hoàng đế rồi thì quên nương sao, nếu không có nương con làm sao có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế đó được?” Lúc này Đỗ Chính Liên thật sự đã điên rồi, nếu không làm sao có thể nói ra những lời như vậy? Thật ra thì không, nàng không có được, người khác cũng đừng đụng đến, cho dù là con trai nàng cũng thế.

Mọi người xung quanh đều thờ ơ nhìn Đỗ Chính Liên và Hiên Viên Hạo Dạ diễn tuồng.

Lại qua một lát sau, Lãnh Kỳ Duệ và Thiển Vũ cùng nhau đi vào. Thiển Vũ nhìn thấy bộ mặt thật của Đỗ Chính Liên thì vẫn còn mơ màng một lúc, sau đó chợt nhận ra nàng là ai, áp chế hận ý trong lòng, hoàng thượng và Tịch nhi còn ở đây, không tới phiên nàng giết người. Lãnh Kỳ Duệ bình tĩnh hơn Thiển Vũ, lúc nhìn thấy Tô Mộ Tịch ở ngự thư phòng thì hần đã biết Đỗ Chính Liên đã xong đời rồi, nàng hoàng toàn không phải là đối thủ của Tô Mộ Tịch. Nữ tử kia tuổi còn nhỏ, lại giống như phượng hoàng được trọng sinh trong biển lửa, thông minh, xinh đẹp, quyết đoán, sự mọi không phải là đối thủ của nàng.

Được rồi, đã đến đủ rồi, người mặc kệ là xa cách bao lâu cũng phải trả, Đỗ Chính Liên, bây giờ là lúc ngươi phải trả.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Biên quan, Duyệt quốc gửi thư, quân của bọn họ đã đến Vương triều Hiên Viên. Chờ Hiên Viên Hạo Thành ra lệnh, bọn họ sẽ cùng vương triều Hiên Viên tấn công Mạc quốc. Hiên Viên Hạo Thành cười buông thư xuống, tất cả chỉ còn chờ Mạc quốc tiến công Ngọc Môn quan mà thôi. Hiên Viên Hạo Thành có một dự cảm mãnh liệt rằng trận chiến ở Ngọc Môn quan có lẽ sẽ hoàn toàn chấm dứt cuộc chiến tranh thảm khốc này.

Tô Hồng Diệp xem xong thư, lên tiếng hỏi: “Thành hoàng tử, Duyệt quốc có tám vạn nhân mã, nếu đóng quân phía sau Mạc quốc với khoảng cách như vậy, phát hiện thì chắc sẽ không bị phát hiện, nhưng có phải hơi xa không? Nếu thật sự giao tranh với Mạc quốc, bọn họ phải đi bao giờ mới đến được? Có phải là nên để bọn họ tiến gần lại một chút không?” Tục ngữ nói, nước xa không cứu được lửa gần, nếu Mạc quốc thật sự tấn công Ngọc Môn quan, bọn họ không chắc có thể đưa viện binh đến kịp.

“Đại ca yên tâm đi! Bọn họ sẽ xem tình huống từ từ di chuyển đến gần Mạc quốc. Đệ còn lo tại sao Mạc quốc lại chưa tấn công Ngọc Môn quan? Có phải đã phát hiện ra điều gì rồi không?” Chuyện của Duyệt quốc Hiên Viên Hạo Thành không hề lo lắng, việc hần lo nhất lúc này là vì sao Mạc quốc lại trì hoãn tiến công? Có phải chuyện tướng sĩ của hần đến nhà dân bán gà đã bị Mạc quốc biết rồi không? Sau đó bọn hần đã sinh nghĩ?

Trong doanh trại Mạc quốc, Đại vương và công chúa đã xem xét rất nhiều lần bức vẽ bố trí binh lực mà Đỗ Chính Liên đã đưa lên. Nhưng đại vương Mạc Sâm của Mạc Quốc vẫn không yên lòng, cảm thấy Đỗ Chính Liên đã giở trò trong bức vẽ đó. Đỗ Chính Liên kia trời sinh đa nghi, nàng nhất định là sợ hần ồ ạt tiến công xâm lược vương triều Hiên Viên, mà hần cũng đang có ý này, cho nên hần không thể tin bản vẽ bố trí binh lực này được.

Công chúa Mạc quốc Mạc Thái nhìn bản đồ rồi ngẩng đầu hỏi: “Phụ vương, chúng ta phải đợi đến lúc nào mới có thể hành động được? Với khí thế hiện giờ của chúng ta, kéo dài càng lâu thì càng ảnh hưởng đến sĩ khí của binh sĩ. Cho dù phụ hoàng có hoài nghi bản vẽ bố trí binh lực này thì trước hết cũng nên chiếm lấy Ngọc Môn rồi tính tiếp cũng không muộn.” Thấy ánh mắt Mạc Sâm nhìn về phía mình, Mạc Thái mới chỉ vào vùng đất Ngọc Môn quan trên bản đồ nói tiếp: “Phụ vương, người xem, đến Ngọc Môn quan, hoàng triều Hiên Viên căn bản là không có nguy hiểm để đề phòng. Đến lúc đó, cho dù bản vẽ của Đỗ Chính Liên đưa cho chúng ta thật sự có vấn đề, chúng ta có bộ binh tinh nhuệ, tại sao phải sợ bọn chúng?”

Nghe xong lời Mạc Thái nói, mày Mạc Sâm nhú lại, cũng bởi hần quá rõ Ngọc Môn quan không có nguy hiểm để đề phòng nên mới lo lắng. Chuyện này hần biết rõ, làm sao Đỗ Chính Liên lại không biết? Hần chỉ muốn dùng cái giá rẻ nhất để chiếm được giang sơn vương triều Hiên Viên. Nếu như không nắm chắc được toàn bộ, hần không dám vội vàng xâm chiếm Ngọc Môn quan gây hoang mang cho vương triều Hiên Viên, đến lúc đó bọn họ cá chết lưới rách lại càng không tốt. Nhưng không thể phủ nhận, lời của nữ nhi nói cũng không phải không có lý, hiện tại khí thế của binh sĩ hùng lực như lửa, kéo dài thời gian chỉ càng tiêu hao khí thế của quân sĩ mà thôi.

“Phụ vương, người đừng quên, một mình vương huynh cố trụ trong triều không được bao lâu đâu, bọn người của vương thúc trong cung không phải để đối phó.” Mạc Thái bỗng nhiên nhắc đến chuyện lo sợ trong lòng Mạc Sâm. Mạc Thái cấp bách là vì nàng tin tưởng, nàng tin đội quân con voi nàng khổ tâm huấn luyện lại không thể địch nổi con người. Nhưng nàng đã quên, bất kì cái gì cũng có nhược điểm.

Mạc Sâm liếc nhìn Mạc Thái, lên tiếng: “Sáng sớm ngày mai điểm binh, giờ Ngọ xuất phát tấn công Ngọc Môn quan, do con mang theo đội voi làm tiên phong, chỉ cho phép thành công, không được thất bại”. Thái nhi nói đúng, Vương nhi không thể đợi được, binh sĩ cũng không đợi được.

“Dạ, phụ vương, Thái nhi chắc chắn sẽ san bằng Ngọc Môn quan để binh sĩ nước ta tiến quân vào.” Mạc Thái quý một gổ, khuôn mặt vui vẻ chấp thuận. Mạc Sâm không nói gì, trong lòng lại có chút lo lắng, có phải Thái nhi đã quá hấp tấp rồi không? Nhưng đại chiến sắp tới, lâm trận kỵ nhất là dòi

tướng, cứ quyết định chiếm Ngọc Môn quan rồi mới nói chuyện với nó sau.

Ngày hôm sau, đội quân con voi của Mạc quốc đứng ở trước, tiến quân về phía Ngọc Môn quan. Binh lính dò xét của vương triều Hiên Viên ở các Mạc quốc ba dặm liền bấm báo cho Hiên Viên Hạo Thành. Hiên Viên Hạo Thành ném mũi tên trong tay, để Tô Hồng Diệp và Lý lão tướng quân hành sự theo kế hoạch đã định trước đó. Tô Hồng Diệp và Lý lão tướng quân nhìn nhau, đều đã lựa chọn tin tưởng Hiên Viên Hạo Thành, trong lòng cũng đã chuẩn bị xong, cho dù là chết, Ngọc Môn quan cũng không được đánh mất.

Đội quân con voi của Mạc quốc tiến vào Ngọc Môn quan như chỗ không người. Hiên Viên Hạo Thành đứng trên đỉnh cao nhất của Ngọc Môn quan, thấy quả nhiên là Mạc quốc dùng voi đi trước, trong lòng vui vẻ, phóng tín hiệu trong tay ra. Tín hiệu được phóng đi, phía đông và phía tây Ngọc Môn quan bay đến vô số con gà.

Thông tuệ như Mạc Thái cũng nhìn đến choáng váng, chuyện gì thế này? Cái con vật có hai cái chân nhỏ xíu này là “gà” theo lời của người vương triều Hiên Viên nói sao, nghe nói thứ này ăn rất ngon, người của vương triều Hiên Viên đem nó tới làm gì? Chẳng lẽ, họ đã biết mình thua, tự đưa lễ vật cho nài?

Mạc Thái đang chuẩn bị cười ha hả, gà đã đến gần đội voi của Mạc quốc, kêu lên “quác quác...”, nhất thời tiếng tiêu dùng để khống chế đàn voi đã quá nhỏ, căn bản là voi không nghe được nữa. Mà voi khi nghe được tiếng gà kêu này dường như lại rất sợ hãi, tất cả đều phát điên nhập vào đàn gà chạy về phía nam. Lúc này Mạc Thái mới nhớ đến, phía nam là vách núi đen, liều mạng dùng tiêu thổi lớn hơn nữa, nhưng làm thế nào cũng không thể lớn hơn tiếng của đàn gà.

Vách núi đen đã ở ngay trước mặt, nhìn thấy không ít voi và các tướng sĩ điều khiển đã rơi xuống vách núi, Mạc Thái hung hăng cắn môi, nhảy từ lưng voi xuống. Tránh đến tránh lui, rốt cuộc cũng tránh được gót sắt của voi. Không lâu sau, đội voi của Mạc quốc đều đã rơi xuống vách núi đen, mà công chúa Mạc quốc vẫn đứng ngu ngơ không dám tin, bị các tướng sĩ của vương triều Hiên Viên bắt giữ.

Hiên Viên Hạo Thành thấy kế hoạch thành công, sự thấp thỏm trong lòng cuối cùng cũng được trút xuống. Quả nhiên là đã thành công...

Tô Hồng Diệp và Lý lão tướng quân không dám tin, đội voi đập phá Ung Ninh quan đã bị đàn gà nhỏ đánh bại như vậy. Nhìn Hiên Viên Hạo Thành đứng trên cao, trong mắt tràn đầy tôn kính, người như vậy nếu làm hoàng đế, chắc chắn là phúc của vương triều Hiên Viên.

Bọn lính thấy đội voi của Mạc quốc rớt xuống vách núi, vui mừng không ngừng reo hò: “Thành hoàng tử thiên tuế... Thành hoàng tử thiên tuế...”

Sĩ quan thăm dò của Mạc quốc thấy tình hình này, lòng lạnh đi một nửa, bạo gan vội vàng lên đi báo với Mạc vương đang lo âu. Binh sĩ thăm dò vừa nói xong tình hình, Mạc Sâm rút ra thân kiếm sắc bén bên eo chỉ về phía tên thủ lĩnh nằm vùng đang ba hoa khoác lác: “Nói, chuyện Hiên Viên Hạo Thành đến nhà dân mua gà vì sao không ai bấm báo với cô vương? Nói...”

Tên thủ lĩnh nằm vùng ngẩng một lát mới nghĩ ra, người dưới trưởng hãn dường như có từng nói với hãn chuyện như vậy. Lúc đó hãn đang cùng người khác uống rượu, lúc cấp dưới bấm báo, vừa lúc hãn lại thấy con gà trụi lủi trên bàn, không động đậy (động đậy hãn cũng chưa thấy qua). Lúc đó hãn chỉ cười ha hả vài tiếng nói không sao, những con gà này hãn vẫn cho là để Hiên Viên Hạo Thành và tướng sĩ vương triều Hiên Viên tắm bồn, cho nên không quá mức chú ý.

Tại sao? Tại sao đội quân voi đánh đầu thắng đó của công chúa lại thua bởi đám gà trụi lủi đó. Cảm giác đau đớn trên cổ kéo thần trí của tên thủ lĩnh nằm vùng quay lại, lúc này mới quỳ xuống: “Đại vương, thần cho rằng những con gà đó là để các tướng sĩ vương triều Hiên Viên bồi bổ thân thể, cho nên vẫn chưa... vẫn chưa chú ý”. Xong rồi, xong rồi, hãn chết chắc rồi, làm sao hãn ngờ được con gà trụi lủi đó lại có khả năng lớn như vậy? Ngày đó lúc hãn ăn gà cũng không thấy gà cắn lại hãn mà? hu hu... Vậy rốt cuộc là có gì đặc biệt chứ? Chẳng lẽ là voi thích ăn, nên người vương triều Hiên Viên mới đầu độc trên đó? Thế nên voi mới có thể phát điên nhảy xuống vách núi?

Mạc Sâm vì những lời của tên thủ lĩnh nằm vùng mà tức muốn học máu, một đao kết liễu tính mạng của hãn, kẻ vô dụng đáng chết, động tĩnh của vương triều Hiên Viên lớn như vậy mà người nằm vùng của hãn lại không báo cáo lại, thật là đáng chết. Bây giờ phải làm gì đây? Phải tiếp tục ồ ạt tiến công chiếm Ngọc Môn quan? Hay là cứ kéo dài nghỉ ngơi để hồi phục, không được, không thể nghỉ ngơi, không thể đội quân voi thì nhất định phải nhanh chóng chiếm lấy Ngọc Môn quan. Chỉ có như vậy, sau này chiến đấu mới tốt được, nếu không Mạc quốc đã mất đi đội quân voi, muốn tiến đánh Ngọc Môn quan lần nữa cũng rất khó khăn: “Truyền lệnh của cô vương, huy động tất cả lực lượng tiến công, cần phải chiếm lấy Ngọc Môn quan.”

Một văn thần theo quân lập tức tiến quân: “Đại vương, xin đại vương cân nhắc, tuyệt không thể toàn bộ đại quân đơn độc xâm nhập vào đó, nếu có vạn nhất, đến lúc đó cả một người chi viện cũng không có.” Nếu toàn bộ đại quân tấn công Ngọc Môn, nếu vương triều Hiên Viên phái một nhóm người bắt ngờ tập kích doanh trại rồi chặn đường về của đại vương, đến lúc đó chỉ thêm bất lợi cho việc lớn của quốc gia mà thôi.

Mạc Sâm một cước đá văng văn thần: “Biến, ý cô vương đã quyết, hơn nữa, phía sau chúng ta đều là đất của Mạc quốc. Mà binh lực của vương triều Hiên Viên cũng không nhiều, sống chết giữ lấy Ngọc Môn quan cũng không được nữa, làm sao có quân số mà đánh lên chúng ta được, cô vương thấy người là sợ chết mới như thế. Nếu sợ chết, kẻ bình thường như người cứ ở lại trong này đi!” Nói xong Mạc Sâm nổi giận đùng đùng rồi đi.

Văn thần dưới đất không ngồi dậy nổi, ngửa mặt lên trời kêu gào: “Trận chiến này, Mạc quốc nhất định thất bại.” Mạc Sâm vẫn chưa đi xa, nghe được lời nói của văn thần giận đến mức tái mét mặt mày, lời nói ma quỷ mê hoặc người khác... Mạc Sâm lấy kiếm trong tay binh sĩ đứng gần đó, phóng về phía văn thần đứng phía trong. Văn thần ôm ngực, trợn mắt nhìn Mạc Sâm, hãn sẽ nhìn Mạc quốc thua trận.

Mạc Sâm mang theo người ồ ạt tiến công về phía Ngọc Môn, chờ bọn họ là vô số tảng đá. Không có đội quân voi chặn đá, các tướng sĩ Mạc quốc ngã xuống. Mạc Sâm thấy vậy sốt ruột đến đỏ mắt, đột nhiên nhìn thấy Hiên Viên Hạo Thành chỉ huy ở nơi cao nhất, đập tên vào cung ngầm về phía Hiên Viên Hạo Thành. Chợt thấy phía trước Hiên Viên Hạo Thành xuất hiện một tướng sĩ áp giải một người, sau khi ngừng động tác mới nhận ra đó là Thái nhi.

Hiên Viên Hạo Thành cảm thấy Mạc Sâm nhìn về phía này, đứng phía sau Mạc Thái, khỏe mỗi cong lên. Mạc vương, người thật sự dám động thủ sao? Hắn đã đáp ứng với Tịch nhi sẽ còn sống trở về, hắn đã sớm phòng ngừa tất cả nguy hiểm, cho nên bị người Mạc quốc bắn tên trộm tất nhiên cũng đã làm tốt.

Ánh mắt Mạc Sâm trừng trừng nhìn về phía Hiên Viên Hạo Thành một hồi, chán nản phóng tên về phía Tô Hồng Diệp đang chỉ huy các tướng sĩ đang vây đánh. Hiên Viên Hạo Thành thầm kêu không tốt: “Đại ca, cẩn thận...” Khoảng cách quá xa, tiếng của Hiên Viên Hạo Thành căn bản là Tô Hồng Diệp không nghe được. Tên của Mạc Sâm vừa được phóng đi, một tướng sĩ đang ném đá lại phát hiện ra ôm Tô Hồng Diệp ngã ra đất, thoát được mũi tên của Mạc Sâm.

Hiên Viên Hạo Thành thấy Tô Hồng Diệp không sao, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. May là đại ca không có chuyện gì, nếu không hắn và phụ hoàng không biết phải ăn nói thế nào với Tịch nhi và Tô gia. Có thể là việc bắn tên trộm của Mạc Sâm đã chọc giận các tướng sĩ vương triều Hiên Viên, bọn họ ném đá càng thêm hăng hái hơn.

Mạc Sâm thấy binh lính ngã trên đất, hoàng triều Hiên Viên vẫn còn tiếp tục ném đá, dường như vẫn chưa ném xong. Lúc này mới không cam lòng hạ lệnh lui binh, lại không hề biết lúc này doanh trại của hắn đã sớm biến thành biển lửa. Mà sau khi Duyệt quốc đốt sạch quân doanh của Mạc quốc liền chặn đường lui binh của Mạc quốc, Mạc quốc thua trận đã thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Long Tường cung, tất cả mọi người đều trầm mặc một đêm, nắng ấm chiếu sáng vào Long Tường cung, Hiên Viên Vinh Hi rốt cuộc cũng mở miệng: “Đỗ Chính Tông tự ý cầm quân, đại nghịch bất đạo. Niệm tình trước kia vì Hiên Viên hoàng triều lập không ít chiến công, miễn tội chết. Tịch thu tài sản Đỗ gia, đuổi khỏi hoàng thành, toàn bộ Đỗ gia thành dân thường, không được bước vào triều đình, người vi phạm lập tức chém.” Trừng phạt như vậy quá nhẹ nhưng nếu Hiên Viên Hạo Dạ phải chết thì trường công chúa cũng phải chết. Đến lúc đó phía người trong thiên hạ đôi lại sẽ bàn luận không tốt về hoàng thất, giữ mạng bọn họ coi như làm việc thiện vì hai tiểu hoàng tôn. Hơn nữa trước kia Đỗ Chính Tông quả thực vì Hiên viên hoàng triều lập nhiều công lao, giải quyết như vậy cũng coi như bồi thường.

Đỗ Chính Tông kinh ngạc ngẩng đầu, vì sao hoàng thượng ra quyết định như vậy? Rõ ràng hắn bức vua thoái vị, vì sao lại thành tự ý dùng binh?

Trong nháy mắt, Đỗ Chính Tông đã sáng tỏ, hướng Hiên Viên Vinh Hi lạy ba cái, bỏ binh phù trước mặt Hiên Viên Vinh Hi: “Tội thần tạ ơn hoàng thượng tha chết.” Hoàng thượng là vì Dạ nhi và trường công chúa tìm cách giúp bọn họ thoát chết.

Hiên Viên Vinh Hi khoát tay, hai thị vệ tiến lên đưa Đỗ Chính Tông đi. Sau khi Đỗ Chính Tông rời đi, Hiên Viên Vinh hi nhìn Hiên Viên Hạo Dạ quỳ gối bên cạnh nhắm mắt: “Hoàng tử Hiên Viên Hạo Dạ biết rõ Đỗ Chính Tông dùng binh không báo, không xứng làm một hoàng tử tôn quý, giáng làm dân thường, giam vào Khốn Tĩnh cung vĩnh viễn không được bước ra.” Hắn không thể giết con mình, có lẽ tốt nhất là giam Hiên Viên Hạo Dạ, khốn tình cung là do vua Hiên Viên hoàng triều đời thứ ba vì không được tình yêu mà dùng huyền thiết đúc xây cung điện để giam giữ người mình yêu. Chỉ có một cánh cửa một chìa khóa lâu năm, chỉ cần khóa lại căn bản không cần canh phòng, đã khóa lại người bên trong cũng không thể trở ra.

Hiên Viên Hạo Dạ hiểu được lập tức cầu xin tha thứ: “Phụ hoàng, xin người tin tưởng Dạ nhi, Dạ nhi thực sự không biết chuyện, phụ hoàng...” Phụ hoàng làm sao có thể như vậy? Hắn là không phải đã biết gì đó? Sẽ không, sẽ không, hắn luôn che dấu rất khéo, sẽ không bị phụ hoàng phát hiện...

Đối với việc này, Tô Mộ Tịch đã sớm sáng tỏ, mặc kệ Hiên Viên Hạo Dạ làm gì, hoàng thượng cũng sẽ không giết con của mình. E rằng Hiên viên Hạo Dạ đi vào Khốn Tĩnh cung vẫn có thể có ý nghĩ thoát ra! Thôi được, đến lúc đó tự nàng sẽ tới đập tan giấc mộng của hắn.

Hiên Viên Vinh Hi giả vờ không nghe thấy Hiên Viên Hạo Dạ kêu la, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Chính Liên, thật lâu không lên tiếng. Nữ nhân này, có chết thế nào cũng không thể chuộc tội của nàng. Nhất thời hắn cũng chưa nghĩ để nàng chết như thế nào. Thiển Vũ nắm chặt tay đến chảy máu, nàng muốn tự tay giết người đàn bà hại chết con nàng. Lúc này Tô Mộ Tịch đứng dậy: “Phụ hoàng, đem Đỗ Chính Liên giao cho sư phó đi! Nàng sẽ xử lý tốt.” Tô Mộ Tịch đặc biệt nhấn mạnh chữ “tốt”.

Hiên Viên Vinh Hi nhíu mày nhìn Tô Mộ Tịch liếc mắt qua Thiển Vũ gật đầu: “được...”

“Không thể, các người không được làm như vậy...” Đỗ Chính Liên kịch liệt rống to, nàng nhận ra nữ nhân này, năm đó nàng vì đạt được toàn bộ sự giúp đỡ của sư huynh, giết đứa nhỏ của sư huynh và nữ nhân này rồi hãm hại nàng ta. Đỗ Chính Liên vốn không sợ chết nhưng rơi vào tay nữ nhân này, nàng sợ bản thân không được chết từ từ.

Nhìn nỗi sợ hãi trong mắt Đỗ Chính Liên, Hiên Viên Vinh Hi có chút do dự quyết định, lập tức trở lại bình thường. Một mối vuốt trán, Hiên Viên Vinh Hi lên tiếng nói: “Hoàng hậu, chúng ta quay về Quan sư cung, chuyện còn lại giao cho Tịch nhi xử lý đi!”

“Được...” Lâm Ánh Nguyệt đồng ý gật đầu.

Hiên Viên Hạo Dạ đi đến bên người Hiên Viên Vinh Hi, lôi kéo long bào của ông khóc lóc nói: “Phụ hoàng, ngày tin tưởng Dạ nhi, Dạ nhi thật là không biết chuyện, phụ hoàng người tin tưởng Dạ nhi,,phụ hoàng...”

Hiên Viên Vinh Hi cũng không cúi đầu nhìn Hiên Viên Hạo Dạ, thời điểm nói giam cầm Hiên Viên Hạo Dạ hẳn cũng đã từng không nghĩ đứa con này quá ngoan độc lại hạ độc chính cha mình.

Đỗ Chính Liên nhìn bộ dáng Hiên viên Vinh Hi ngay cả Hiên Viên Hạo Dạ cũng không muốn nhìn đột nhiên điên cuồng cười ha ha nói: “Ha ha ... Hiên Viên Vinh Hi không hồ là hoàng đế, ngay cả con ruột cũng không buông tha...đáng đời người Hiên Viên Hạo Dạ ...haha... không phải muốn vứt bỏ sạch mọi thứ sao? Nói không chừng phụ hoàng tốt của người biết chuyện người hạ độc hẳn rồi... haha...” Nói xong mấy câu, sắc mặt Hiên Viên Vinh Hi và Hiên Viên Hạo Dạ đồng thời biến đổi.

Đỗ Chính Liên hiểu rõ, lại cười lạnh nhìn Tô Mộ Tịch: “Tô Mộ Tịch...haha... Thành hoàng tự phi, người có biết hai cục cung của người ra sao rồi? haha...đã chết...bọn chúng đều chết hết...haha... biết vì sao bọn chúng chết không? Haha...bởi vì kế hoạch Hiên Viên Vinh Hi tự cho là an toàn đã bị ta nhìn thấu...haha...bởi vì Hiên Viên Vinh Hi, hai con của người đều chết hết...haha...” Đỗ Chính Liên giẫm vào chỗ đau của Tô Mộ Tịch, muốn nàng phải chết nàng cũng sẽ không để cho người còn sống dễ chịu. Chỉ cần Tô Mộ Tịch tìm được hai hài tử thật đã chết, như vậy trong lòng Hiên viên Vinh Hi và Tô Mộ tịch nhất định sẽ có hiềm khích...haha...Hiên Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt đều dừng chân, đỗ chính Liên tưởng đạt được mưu kế cười lớn hơn nữa. Tô Mộ Tịch cười lạnh một tiếng, người nên tới cũng nên tới rồi. Gần như cùng lúc Tô Mộ Tịch nghĩ, tiểu thái giám nói nhỏ bên tai Quý công công vài câu. Quý công công truyền lời tiểu thái giám cho Hiên Viên Vinh Hi, Hiên Viên Vinh Hi nghe xong cười haha: “Mau, để cho bọn họ đi vào.”

“Vâng”. Về mặt Quý công công vui mừng đi đón người, Đỗ Chính Liên còn muốn chia rẽ quan hệ của hoàng thượng và Thành hoàng tử phi cũng phải nhìn xem có cơ hội hay không,hừ...

Không bao lâu, quý công công mang người vào, người vào là Hoa Ngữ và đứa nhỏ nàng ôm trong ngực. Hoa ngữ thỉnh an hoàng thượng và hoàng hậu nương nương xong liền quý xuống: “Tiểu thư, nô tỳ đáng chết đã làm cho tiểu hoàng tôn đi theo nô tỳ chịu khổ, người hãy trừng phạt nô tỳ!”

Tô Mộ tịch ôm tiểu Minh Nhật trong tay Hoa Ngữ kéo Hoa Ngữ đứng dậy: “Hoa Ngữ ngốc, đứng lên, ta biết nếu không phải tiểu Minh Nhật ta và người sơ phải...” Tô Mộ Tịch không nói tiếp nhìn đứa nhỏ trong lòng nhìn nàng nhếch miệng cười, nổi bất an trong lòng Tô Mộ Tịch giảm xuống một nửa.

Hoa Ngữ không có nhiều lời, lui xuống bên cạnh. Đỗ Chính Liên nhìn đến đây thanh âm cười haha ngừng lại. Vì sao lại như thế này? Hai đứa nhỏ kia rõ ràng không phải đã chết sao? Vì sao lại xuất hiện ở đây cùng với tiện tì Hoa Ngữ ? Đứa nhỏ khẳng định đã chết, Hoa Ngữ không chết, Tô Mộ Tịch trả lời tùy tiện đứa nhỏ đến làm cho nàng khổ sở, chính là như vậy, nhất định là như thế...

Tô Mộ tịch nhìn con xong lên tiếng nói: “Thư băng, đi bố trí toàn bộ ám vệ ngừng mọi việc đi tìm tiểu Minh Nguyệt, dù đem Hiên Viên hoàng triều lật lên cũng phải tìm được.”

“Vâng, Thư Băng đi làm, xin chủ nhân yên tâm.” Nói xong, Thư Băng hành lễ với hoàng thượng và hoàng hậu nương nương rồi lui xuống. Tô Mộ Tịch lạnh lùng cười với Đỗ Chính Liên: “Ta đã nói qua với người, hai con ta cũng chưa gặp chuyện gì, người không tin còn muốn dùng chuyện này khiến ta ghê tởm. Sư phó, đừng để nàng chết dễ dàng, Bộ Lại có hai mươi tư dụng cụ tra tấn, để cho nàng nếm một lần, nữ nhân này sẽ rất thích...” Tô Mộ Tịch vốn không thích dùng cực hình làm cho người khác khai ra nhưng đối phó với Đỗ Chính Liên như vậy, hai mươi tư dụng cụ tra tấn rất thích hợp.

Ngồi trên mặt đất người Đỗ Chính Liên thấy lạnh lẽo, nàng biết hai mươi tư dụng cụ tra tấn đó. Năm đó khi nàng còn là Đỗ quý phi, lúc một cung nữ chải tóc cho nàng làm rơi vài cọng tóc, chính nàng đem cung nữ kia giao cho Bộ Lại, tận mắt nhìn cung nữ đó chịu hai mươi tư cực hình tra tấn mà chết. Xem người khác chịu khổ đúng là một loại hưởng thụ, nếu thật đến lượt chính nàng chịu như vậy thì phải làm sao.

Thiên Vũ cười lĩnh mệnh, hành hạ Đỗ Chính Liên, nàng rất thích. Lãnh Ki Duệ ở bên cạnh thân nhiên liếc Đỗ Chính Liên không có ý định mở miệng cầu xin, nữ nhân này nợ hẳn nhiều lắm, coi như tất cả trả xong, kiếp sau không xuất hiện bên cạnh hẳn là tốt rồi.

Đỗ Chính Liên liếc mắt nhìn xung quanh, hết hy vọng rồi, không ai vì xin tha. Nàng không nghĩ sẽ chết như vậy, dựa vào cái gì những người này đều có thể sống tốt, nàng lại phải chết. Đột nhiên nàng nghĩ tới hộ mệnh phù, nhìn Hiên Viên Vinh Hi chăm chăm muốn nói điều kiện: “Hiên Viên Vinh Hi, các người không thể giết ta. Chỉ cần ta vừa chết, không thể thay đổi việc bản đồ quân sự sẽ rơi vào tay Mạc quốc, các Hiên Viên Vinh Hi chợt lóe lên tia tàn nhẫn: “Bản đồ quân sự thật là do người sai người trộm.”

Đỗ Chính Liên thấy được ánh mắt tàn nhẫn của Hiên Viên Vinh Hi nhưng đây là đường sống duy nhất của nàng, nàng không muốn buông tha: “Không sai, những người Mạc quốc phía sau Ngọc Môn quan đã bị ta hoán đổi. Chẳng qua trước khi ta vào cung thật sự đem phần kia giao cho tâm phúc, chỉ cần ta ra lệnh hẳn lập tức sẽ đem phần kia đưa đến mạc quốc. Mạc quốc lấy được bản đồ, đến lúc đó hoàn cảnh Hiên Viên hoàng triều ra sao không cần ta nhiều lời các người cũng đã biết!”

Ánh mắt Hiên Viên Vinh Hi hung ác, lại chuyển qua Thiên Vũ nhàn nhạt nói: “Thiên Vũ, dùng hết hai mươi tư hình cụ, ngũ mã phân thây...” Hiên Viên Vinh Hi vô cùng hối hận, bởi vì hẳn năm đó không đành lòng, không có tận mắt thấy nữ nhân này chết. Mới để cho nàng có cơ hội gây song gió hại dân chúng biến quan chiến đấu gian khổ cùng tướng sĩ.

“Người...người...” Đỗ Chính Liên không nói gì, chẳng lẽ Hiên Viên Vinh Hi không sợ Mạc quốc sao?

“Bảo, tám trăm dặm biên quan cấp báo.” Một âm thanh từ ngoài cung truyền đến.

Trong cung sắc mặt mọi người thay đổi, Tô Mộ tịch ôm tiểu Minh Nhật cũng nắm chặt tay có tin tức Hạo Thành truyền đến rồi sao? Hiên Viên Vinh Hi

vốn là vua một nước, nhanh chóng định thần : “Mau truyền”

Không bao lâu, một binh lính đội nón giáp sắt vào quỳ xuống trước hoàng thượng và hoàng hậu thỉnh an, vẻ mặt liền vui mừng báo: “Chúc mừng hoàng thượng, trời phù hộ Hiến Viên hoàng triều, quân ta đại thắng, Thành hoàng tử thành công bắt Mạc quốc đầu hàng, ít ngày nữa Thành hoàng tử sẽ dẫn đội quân quay về hoàng thành”

Hiên Viên Vinh Hi giật mình cười lớn tiếng nói: “haha...tốt...tốt...Thành nhi không hổ là con của trẫm...”

Viên mất Lâm Ánh Nguyệt đỏ lên, hỏi: “Thành hoàng tử có tốt không? Có bị thương không?” Lâm Ánh Nguyệt hỏi cũng là Tô Mộ Tịch muốn hỏi, binh lính cười trả lời: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, Thành hoàng tử phi xin đừng lo lắng, Thành hoàng tử không có bị thương”

Lâm Ánh Nguyệt và Tô Mộ Tịch liếc mắt nhìn nhau cuối cùng cũng yên lòng. Tô Mộ Tịch nhìn tiểu Minh Nhật trong lòng cười vui vẻ. Tiểu Minh Nhật, cha ngươi không có việc gì, cha ngươi còn đánh thắng trận trở về, nếu như có thể mau tìm được muội muội của ngươi thì tốt rồi.

Toàn thân Hiên Viên Hạo Dạ giống như bị lấy hết sức lực, hần không còn cơ hội nữa. Mặt Đỏ Chính Liên xám như tro tàn, nằng chặc chần phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Loạn trong giấc ngoài của vương triều Hiên Viên xem như đã được dẹp yên. Hiên Viên Vinh Hi đưa Hiên Viên Hạo Dạ, còn có Khương Ngọc Lộ cùng Tư Vũ Tư Tinh vào Khốn Tinh Cung. Còn Giả Như Lâm, vì Cổ Như Sinh làm trận phản chiến để cho Hiên Viên Vinh Hi danh chính ngôn thuận nhốt Hiên Viên Hạo Dạ lại, Hiên Viên Vinh Hi cho phép hắn đưa Cổ Như Lâm rời khỏi Hoàng Thành, vĩnh viễn không được bước vào Hoàng Thành nữa bước.

Tô Mộ Tịch nghe xong quyết định của Hiên Viên Vinh Hi, đầu đang đọc sách có hơi ngẩng lên thần nhiên dấn dò Hoa Ngữ: “Hoa Ngữ, nhờ Lưu thái y chế tạo một loại thuốc khiến nam tử vô sinh đi.” Đã chấm dứt thì phải chấm dứt cho sạch sẽ, cho dù là sau này ai làm hoàng đế cũng phải khiến cho Hiên Viên Hạo Dạ không còn khả năng chống lại nữa.

“Vâng.” Hoa Ngữ bị ánh sáng nhợt nhạt trong mắt Tô Mộ Tịch làm sợ đến mức ngớ người ra một lát, lúc lấy lại tinh thần mới cúi người đáp lại. Làm như vậy có lẽ là tốt nhất, dĩ cung Dạ hoàng tử còn có ba nữ nhân, nếu để lại con nối dõi sẽ là phiền toái lớn đối với Thành hoàng tử.

Hoa Ngữ pha thuốc xong, đem thuốc đi nấu rồi thông báo với tiểu thư nhà mình một tiếng. Tô Mộ Tịch nghe xong, gật đầu: “Đề ám vệ đi làm, cần phải để Hiên Viên Hạo Dạ uống xong chén thuốc này.”

“Tiểu thư, làm như vậy thì bên hoàng thượng phải thế nào...” Hoa Ngữ hơi do dự hỏi, ám vệ không chỉ nằm trong sự khống chế của một mình tiểu thư, nếu việc này đưa cho ám vệ hành động tất nhiên cũng sẽ truyền đến tai hoàng thượng... Nói thế nào Dạ hoàng tử cũng là nhi tử của hoàng thượng, nếu tiểu thư hại Dạ hoàng tử vô hậu, hoàng thượng có nói gì hay không?

“Không sao, ngươi cứ yên tâm đi làm đi!” Hiên Viên Hạo Dạ là nhi tử của hoàng thượng, chuyện này không ai dám phủ nhận, nhưng hoàng thượng cũng đã nói biếm hán làm thử dân cả đời bị nhốt ở Khốn Tinh Cung. Nếu hoàng thượng đã làm vậy, tất nhiên cũng không hy vọng để lại tai họa cho ngôi vị hoàng đế sau này, nàng sai ám vệ động thủ chính là muốn cho hoàng thượng biết rõ để tránh sau này phải nghi ngờ.

“Vâng.” Hoa Ngữ trả lời lui ra ngoài.

Tô Mộ Tịch ôm hôn Tiểu Minh Nhật đang mở to đôi mắt, thì thầm “Ngày mai, không biết lúc nào cha và muội muội con mới có thể trở về, người một nhà chúng ta mới có thể đoàn tụ.” Đôi mắt Tiểu Minh Nhật sáng long lanh nhìn mẹ, chảy nước miếng.

Không lâu sau, chuyện Hoa Ngữ sai ám vệ đưa thuốc cho Hiên Viên Hạo Dạ đã truyền đến tay Hiên Viên Vinh Hi. Hiên Viên Vinh Hi ngây người ra một chút rồi khoát tay: “Cứ để Tịch nhi xử lý đi.” Nha đầu này, quả nhiên là có đủ độc ác đủ dứt khoát, không cho đối thủ có cơ hội phản kích. Đối với điểm ấy Hiên Viên Vinh Hi rất tán thưởng, nhưng ánh mắt hắn có hơi chớp lóe, hy vọng sau này nó không có tâm tư nào khác, nếu không cũng đừng trách hắn vô tình...

Quân vương, thủy chung vẫn là Quân vương...

Mà Đỏ Chính Liên lại bị Thiên Vũ tự mình giám sát, bị hai mươi bốn hình cụ ở Hình bộ tra tấn. Trước khi chịu hình, Thiên Vũ cho Đỏ Chính Liên uống không ít thuốc bổ, cho nên chịu xong tất cả hình cụ Đỏ Chính Liên vẫn còn sống, nhưng khuôn mặt có chút tư sắc đều đã không còn. Chịu xong hình, Thiên Vũ lại để người nuôi ả hai ngày, thực hiện lời của Hiên Viên Vinh Hi — ngũ mã phanh thây. Tận mắt thấy Đỏ Chính Liên chết đi, nỗi uất ức Thiên Vũ áp chế trong miệng hơn mười năm phun ra ngoài, người cũng ngã xuống.

Ám vệ thấy thế, một người đi thông báo cho Tô Mộ Tịch, một người đi mời Lưu thái y. Lãnh Kỳ Duệ tiến lên, ôm Thiên Vũ chỉ còn hơi thở mỏng manh vào lòng. Thiên Vũ được mùi vị trên người Lãnh Kỳ Duệ, đôi mày thanh thú nhũn chặt lại. Không lâu sau, Tô Mộ Tịch và Lưu thái y lần lượt đi tới. Tô Mộ Tịch đẩy Lãnh Kỳ Duệ ra, khẽ gọi: “Sur phụ...”

“Hoàng tử phi, để vi thần nhìn xem.” Lưu thái y nói xong, liền bắt mạch cho Thiên Vũ. Không lâu sau, Lưu thái y buông tay ra, nói với Tô Mộ Tịch: “Hoàng tử phi, Thiên hộ vệ nàng...”

Nhìn sắc mặt của Lưu thái y liền biết kết quả thế nào, Tô Mộ Tịch vội vàng cắt ngang lời kể tiếp của hắn, hỏi: “Nhưng còn có thể cứu không?” Giọng nói của Tô Mộ Tịch lộ rõ sự lo lắng và mất tự nhiên, lòng nàng đã sớm xem Thiên Vũ như người thân của mình.

“Đổi máu, bệnh của Thiên hộ vệ là do giấc ngủ không đủ một thời gian dài, suy nghĩ lo lắng quá độ gây ra, chỉ cần đổi máu của người bình thường cho Thiên hộ vệ có lẽ là có thể cứu chữa được. Nhưng mà, phương pháp này cũng chưa có người thử qua, vi thần không dám cam đoan chắc chắn thành công.” Lời này của Lưu thái y cũng không quá chắc chắn, nhưng quả thật hắn rất muốn cho Thiên Vũ thử một lần, như vậy không chỉ làm cho y thuật của hắn nâng cao hơn một tầng, sau này cũng có thể cứu rất nhiều người.

“Dùng máu của ta...” Lãnh Kỳ Duệ dường như buột miệng nói ra.

Tô Mộ Tịch thấy rõ lòng mày Thiên Vũ nhũn chặt lại, không ngờ một lát sau Thiên Vũ lại nói với nàng: Ta chống đỡ đến lúc này chỉ vì báo thù cho con ta. Mà Lãnh Kỳ Duệ cũng xem như là sur phụ của kẻ thù, sur phụ không hy vọng hắn cứu mình, Lãnh Kỳ Duệ muốn thanh lọc nghiệp chướng, sur phụ nhất định là không cho phép. Thôi, chết có lẽ là kết quả tốt nhất của sur phụ. “Lưu thái y, người lui xuống đi.” Giọng nói của Tô Mộ Tịch vừa đủ để mọi người có thể nghe thấy.

Lòng Lưu thái y tiếc thương, nhưng vẫn nghe lời lui xuống.

Nhưng Lãnh Kỳ Duệ lại nóng nảy: “Tại sao? Rõ ràng ta có thể cứu nàng...”

Tô Mộ Tịch cười lạnh nhìn Lãnh Kỳ Duệ, hờ hững nói: “Ta cảm thấy, sur phụ ta thích cho người ấy náy cả đời, sau đó mang theo tiếc nuối mà chết già hơn.” Thiên Vũ nghe lời của Tô Mộ Tịch khoe môi khẽ nhếch lên, thoáng cái đã tắt thở, suy nghĩ cuối cùng trước khi chết là: Nàng đã thu một đồ đệ tốt, còn có, kiếp sau nàng không muốn gặp lại Lãnh Kỳ Duệ, chắc chắn là không cần.

Thiên Vũ đã chết, Lãnh Kỳ Duệ mang xác của nàng không biết là đi đâu. Hoa Ngữ đã từng hỏi qua: “Tiểu thư, người biết rõ Thiên tiên bối rất hận Lãnh Kỳ Duệ, vì sao còn để hắn đưa thi hài của tiên bối đi?”

Đôi mắt sáng trong của Tô Mộ Tịch khẽ chuyển về phía Hoa Ngữ, cười ra tiếng: “Người không thấy là ta để hắn mang theo thi hài của sur phụ không chỉ đau khổ cả đời, mà còn là trừng phạt hắn hay sao?” Hoa Ngữ nhìn giọng điệu của Tô Mộ Tịch, thân thể có hơi lạnh lẽo. Không có Thành hoàng tử ở bên cạnh tiểu thư, quả nhiên tiểu thư càng thêm độc địa, đen tối.

Tô Mộ Tịch cười lạnh, thay vì để Lãnh Kỳ Duệ vui đi nỗi hổ thẹn trong lòng theo thời gian. Không bằng khảm luôn loại hổ thẹn và đau khổ này trong lòng hắn, để hắn thống khổ cả đời, đối với loại nam nhân không thấy rõ lòng dạ của mình thì nên dùng phương pháp này. Không phải là nàng tàn nhẫn, mà là sur phụ đã chịu đau khổ hơn Lãnh Kỳ Duệ quá nhiều.

Không lâu sau, Thư Mai liền tiến vào, Tô Mộ Tịch đổi thái độ lạnh nhạt vừa rồi, vội vàng đứng lên hỏi: “Thư Mai, có phải có tin của Minh Nguyệt không, nói mau, người nói mau...” Nhất định là bọn họ đã tìm được Minh Nguyệt, nếu không Thư Mai sẽ không tới.

Thư Mai chần chờ một lát, mới nói: “Chủ nhân, không phải, là Thư Minh truyền tin tức, Thành Hoàng Tử ngày kia sẽ tới Hoàng thành, hắn báo Thư Mai tới trước báo cho chủ nhân một tiếng.”

Tô Mộ Tịch gật đầu: “Ừ, ta biết rồi, người lui xuống đi!” Hạo Thành sắp về, nhưng Minh Nguyệt vẫn chưa tìm được, nàng phải đối mặt với Hạo Thành thế nào đây? Nàng đã đồng ý với Hạo Thành là sẽ quản lý tốt mọi thứ ở Hoàng Thành, mà nàng lại không làm được...

Hai ngày sau, Tô Mộ Tịch mang theo tâm tình phức tạp trôi qua hai ngày. Sáng sớm, Hoa Ngữ trang điểm tỉ mỉ cho Tô Mộ Tịch, nhưng vẻ mặt hốc hác của Tô Mộ Tịch thì không thể nào che giấu được.

Dân chúng Hoàng thành đều tập trung ở cửa lớn, lúc Hiến Viên Vinh Hi nhận được tin báo liền sai người tung tin ra ngoài. Thành nhi đã dùng thời gian một năm để bảo vệ toàn bộ hoàng triều Hiến viên, đây là kết quả nó đáng có được, mặc dù hắn biết rõ có lẽ đây không phải là thứ Thành nhi muốn, nhưng từ giờ trở đi hắn nên tích lũy uy tín cho “Thành thân vương”, chờ sau này kế thừa ngôi vị.

Cửa lớn Hoàng Thành, ngoại trừ một con đường được thị ngăn chặn, những nơi còn lại đều chật như nêm cối. Mọi người trong Hoàng thành vẫn không ngờ, bọn họ cũng chưa từng nghĩ đến, hoàng tử ngốc trong ấn tượng của họ lại có thể làm cho Mạc quốc đại bại khi Lý lão tướng quân cũng đều đã thúc thủ vô sách. Trong nhất thời, tiếng tăm của Hiến Viên Hạo Thành ở vương triều Hiến Viên nhanh chóng truyền ra, không ít dân chúng đã cùng nhau viết đơn đưa đến từng quan phủ, xin hoàng đế lập Hiến Viên Hạo Thành làm thái tử.

Đại quân chậm rãi đi vào Hoàng thành, dân chúng đều đồng thanh hò hét: “Thành hoàng tử thiên tuế...”

Hiến Viên Hạo Thành đi đầu đoàn quân, khoe môi nở nụ cười. Hoàng thành đã bình an. Phía sau, Mạc Sâm và Mạc Thái trao đổi ánh mắt, có lẽ Hiến Viên Hạo Thành sẽ là hoàng đế đời tiếp theo của triều đình Hiến Viên. Nếu đoạt không được, giảng hòa là biện pháp duy nhất, mà phương pháp hay nhất dĩ nhiên là hòa thân.

Đại quân đến trước cửa lớn hoàng cung, Hiền Viên Vinh Hi, Lâm Ánh Nguyệt, Hiền Viên Hạo Y và Tô Mộ Tịch đứng ở hàng đầu tiên, chờ Hiền Viên Hạo Thành tiến vào. Cả người mặc quần phục, vinh dự đi đến, ngực Tô Mộ Tịch căng thẳng, khoảng cách còn xa nhưng Tô Mộ Tịch lại cảm thấy Hiền Viên Hạo Thành đã gần đi nhiều.

Hiền Viên Hạo Thành nhìn thấy bọn họ, xoay người xuống ngựa, vọt tới bên cạnh. Nở nụ cười với Tô Mộ Tịch xong, quỳ xuống trước Hiền Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt: “Phụ hoàng, mẫu hậu, Thành nhi không cô phụ sự kỳ vọng của hai người, Thành nhi đã bảo vệ được biên quan của vương triều Hiền Viên.

Ánh mắt Hiền Viên Vinh Hi phiếm hồng, lớn tiếng nói: “Tốt, tốt, không hổ là nhi tử của Hiền Viên Vinh Hi ta, rất tốt...” Mà Lâm Ánh Nguyệt bên cạnh đã sớm nước mắt giàn giụa, bà chịu hết trăm nghìn đắng cay sinh ra nhi tử, là một đứa có bản lĩnh. Tiến lên cầm tay Hiền Viên Hạo Thành, Hiền Viên Hạo Thành lau nước mắt trên mặt Lâm Ánh Nguyệt: “Mẫu hậu, không phải Thành nhi đã bình an trở về rồi sao, người đừng khóc nữa.”

Đi qua Lâm Ánh Nguyệt, thấy Hiền Viên Hạo Y bên cạnh khóc càng thương tâm hơn, Hiền Viên Hạo Thành gỡ đầu nàng: “Muội muội, đừng khóc, ca ca không chết rồi.”

Hiền Viên Hạo Y nghe xong lời này lại khóc lớn hơn, nhào vào lồng ngực Hiền Viên Hạo Thành, khóc đủ rồi mới buông hân ra yếu ớt nói: “Ca, tẩu tẩu chờ rất lâu rồi, huynh không cần phải để ý đến muội.” Ca ca ngốc này, lòng đã sớm bay đến tẩu tẩu rồi!

Cuối cùng, Hiền Viên Hạo Thành đứng trước mặt Tô Mộ Tịch, hai người không nói gì, chỉ ôm chặt nhau. Bọn họ không cần nhiều lời cũng hiểu rõ tâm ý của nhau.

Tịch nhi, nàng không cần phải đi theo, Thành nhi đã nói sẽ bình an trở về...

Hạo Thành, cuối cùng chàng cũng bình an trở về, Tịch nhi thật sự rất sợ chàng sẽ không về được nữa...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Thần Hi cung, bên trong đông điện, Tô Mộ Tịch tựa đầu trên vai Hiền Viên Hạo Thành. Nước mắt của nàng ướt đầm bả vai hân, Hiền Viên Hạo Thành cười khổ, hân không ngờ Tịch nhi sẽ khóc như này: “Tịch nhi, đừng khóc, nhất định sẽ tìm thấy Minh Nguyệt. Nếu không tìm thấy, chúng ta sẽ bắt lão quốc sư tới đây để hân tìm giúp chúng ta, hân sẽ có biện pháp.” Có lẽ đây là số mệnh của Minh Nguyệt, cũng giống như hân.

Nghe Hiền Viên Hạo Thành nói vậy Tô Mộ Tịch mới ngừng khóc, hai mắt giống y như mắt thỏ, đáng thương nhìn Hiền Viên Hạo Thành: “Hạo Thành, chàng nói thật sao? Không gạt ta.” Nàng biết quốc sư có bản lĩnh, nhưng nàng không biết quốc sư có bản lĩnh tìm được người không?

“Ừm, tất nhiên là thật nên nàng đừng khóc, buổi tối chúng ta còn phải đến Tô gia, đừng khóc.....” Về mặt Hiền Viên Hạo Thành dịu dàng nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng, Minh Nguyệt sẽ không có việc gì.

Tô Mộ Tịch đỏ mặt lau khô nước mắt, hơi hơi thấp đầu, nàng chưa bao giờ khóc lóc mất hình tượng như vậy. Nhất định ngốc tử này đang cười mình.

Thấy bộ dáng này Tô Mộ Tịch thì trong mắt Hiền Viên Hạo Thành bùng lên một ngọn lửa, dục vọng ngủ say hơn một năm nay đã thức tỉnh. Tô Mộ Tịch cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Hiền Viên Hạo Thành, mặt đỏ bừng, đẩy Hiền Viên Hạo Thành ra: “Chàng đừng làm vậy, bây giờ đang là ban ngày.”

Hiền Viên Hạo Thành cười mờ ám, mạnh mẽ áp Tô Mộ Tịch dưới thân: “Tịch nhi, chúng ta cần cố gắng một chút, nói không chừng lúc Minh Nguyệt trở về sẽ có thêm đệ đệ hoặc muội muội.....” Nói xong liền hôn lên môi Tô Mộ Tịch. Mân che bên giường lay động, trên giường xuân sắc tràn đầy. Hoa Ngừ đứng ở ngoài cửa nghe được tiếng động bên trong thì đỏ mặt kêu những người khác lui xuống trước, chính mình đóng cửa lại rồi cũng rời đi.

Đêm hôm sau, Ngênhương cung đèn đuốc sáng trưng, tất cả chúng tướng sĩ đều có mặt ở đây. Hiền Viên Hạo Thành ngồi bên cạnh Tô Mộ Tịch còn Hiền Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt ngồi ở phía trên, ca múa bắt đầu, Hiền Viên Vinh Hi cầm ly rượu lên hướng Tô Hoàn Diệp nói: “Lý lão tướng quân, Tô tướng quân, trăm kính các ngài một ly, trăm rất cảm tạ các ngài đã toàn lực phối hợp với Thành nhi, chiến thắng lần này không hề dễ dàng”

Lý lão tướng quân và Tô Hoàn Diệp nghe được lời Hiền Viên Vinh Hi nói thì cũng cầm ly rượu của mình đứng lên: “Chúng thần không dám, trung thành với hoàng thượng là việc hạ thần nên làm, hoàng thượng nói vậy chúng thần không dám nhận.” Hai người nói xong liền uống cạn ly rượu.

Hiền Viên Vinh Hi giống như vô tâm nói: “Tô tướng quân không cần khách khí, giao binh phù cho ngài cũng là vì giang sơn này.” Tin thắng trận từ biên quan truyền về, có không ít các đại thần trong triều dâng tấu, có phải nên giao một nửa binh quyền cho Tô Hoàn Diệp. Nếu Tô Hoàn Diệp không phải người Tô gia thì việc này không thành vấn đề. Nhưng Tô Hoàn Diệp lại là trưởng tử của Tô gia, trải qua chuyện ở thiên lao thì địa vị của Tô gia ngày càng lớn hơn. Vì tương lai của triều đình Hiền Viên, hân làm hoàng đế cũng không thể không đề phòng.

Tô Hoàn Diệp nghe xong thì hai mày khẽ nhíu lại. Xem ra ngày mai khi lâm triều hẳn phải nói rõ mọi chuyện cho hoàng thượng. Hẳn không lưu luyến quyền thế, hẳn chỉ muốn cả nhà được bình an. Tô Mộ Tịch cũng nghe ra ý của hoàng thượng, cúi thấp đầu, vui mừng trên mặt biến mất, quả nhiên hoàng thượng đã bắt đầu đề phòng Tô gia, nàng cần nói cho phụ thân biết. Hiên Viên Hạo Thành lôi kéo tay Tô Mộ Tịch, nàng ngẩng đầu cười với hắn, nàng hiểu được, sau khi lấy lại tinh thần hỏi: “Hạo Thành, ai đã cứu đại ca ta, ta phải tự mình đến cảm ơn hắn.”

“Tịch nhi, việc này cũng thật khéo, không phải ngày hôm qua nàng bảo thân thể không khỏe để ta một mình đến Tô phủ sao?” Nghe hắn nói, Tô Mộ Tịch cúi nhẹ một cái lên eo hắn, hắn còn dám nói, hôm qua nếu không phải tại hắn thì mình sẽ không đến được Tô gia sao? Tô Mộ Tịch trừng mắt nhìn Hiên Viên Hạo Thành: “Nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hiên Viên Hạo Thành chỉ chỉ người ngồi bên cạnh Tô Hoàn Diệp: “Hắn chính là người đã cứu đại ca, nhưng cũng thật trùng hợp, tại yến tiệc ngày hôm qua ở Tô gia thì Tam ca cũng nhận ra hắn chính là nông phu đã cứu mình, hẳn đúng là đại ân nhân của Tô gia.”

“Thật vậy sao, hắn tên là gì?” Tô Mộ Tịch liếc mắt nhìn người ngồi bên cạnh Tô Hoàn Diệp, ừm, là một người có khí phách không giống nông phu như lời Hạo Thành đã nói.

Nhìn bộ dáng kích động của Tô Mộ Tịch thì mặt Hiên Viên Hạo Thành tối sầm: “Tịch nhi, người ta đã thành thân rồi, hắn cũng rất yêu thương của mình.” Về mặt Hiên Viên Hạo Thành không được tự nhiên, hắn ghen tị.

Tô Mộ Tịch hiểu được vì sao Hiên Viên Hạo Thành nói vậy. Khẽ cười: “Chàng nói bậy bạ gì đó? Ta chỉ muốn tự mình đến cảm ơn hắn, dù sao cũng phải biết tên người ta. Không thể kêu này nọ được, như vậy rất không lễ phép.”

“Triệu Thiên Vân……” Hiên Viên Hạo Thành nói xong thì quay đầu sang phía khác, tuy hắn hiểu được vì sao Tịch nhi muốn biết tên hắn ta nhưng hắn vẫn rất khó chịu.

Tô Mộ Tịch cũng không để ý đến hắn, cầm ly rượu đi đến trước mặt Tô Hoàn Diệp và Triệu Thiên Vân, lên tiếng nói: “Triệu tướng quân, ta mời người một ly, cảm ơn người đã cứu đại ca và tam ca, Tô Mộ Tịch vô cùng cảm kích. Sau này nếu Triệu tướng quân có gì cần giúp đỡ thì cứ nói, chỉ cần Tô Mộ Tịch ta có thể làm thì quyết không từ chối.”

Triệu Thiên Vân chưa kịp nói gì thì Tô Hoàn Diệp đã nhảy dựng lên vỗ vỗ bả vai hắn lớn tiếng nói: “Thiên Vân, người hãy nhớ kĩ lời này của muội muội ta, về sau có chuyện gì khó khăn cứ tìm đến nàng.”

Triệu Thiên Vân cầm ly rượu lên uống cạn: “Vi thần nhớ rõ lời nói của hoàng tử phi.” Lúc này Triệu Thiên Vân không để lời nói của Tô Mộ Tịch trong lòng nhưng không lâu sau thì thực sự cần đến sự giúp đỡ của nàng.

Sáng sớm hôm sau, Tô Mộ Tịch vừa giúp Hiên Viên Hạo Thành mặc triều phục vừa hỏi: “Hạo Thành, hôm nay phải xử lí chuyện của Mạc Quốc đúng không?” Không hiểu sao Tô Mộ Tịch có cảm giác hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó, gờ lòng nàng rất hoang mang rối loạn.

“Ừm, tuy chúng ta bắt được vua cũng đồng thời là công chúa của Mạc quốc nhưng bọn họ vẫn còn có vương tử có thể kế thừa ngôi vị nên chúng ta không thể gây khó dễ cho bọn họ, phụ hoàng cũng không nhẫn tâm nhìn thấy cảnh triều đình Hiên Viên lại xảy ra chiến tranh.” Hiên Viên Hạo Thành vừa nói vừa ôm Tô Mộ Tịch vào lòng.

“Ta biết, giải hòa thì có thể chứ đừng lại hòa thân, nhất là lại có liên quan đến chàng. Chàng biết là Tô Mộ Tịch ta sẽ không bao giờ chung chồng với nữ nhân khác. Nếu chàng dám lấy công chúa kia thì ta liền bỏ chàng.” Tô Mộ Tịch không phải là đứa ngốc, ngày ấy nàng và Hạo Thành ôm nhau, ánh mắt của công chúa và Mạc vương nàng hiểu rất rõ.

Ánh mắt Hiên Viên Hạo Thành kỳ lạ nhìn Tô Mộ Tịch một lúc lâu rồi mới nghiêm túc nói: “Tịch nhi, nàng ghen.” Thật ra thì Hiên Viên Hạo Thành không lo lắng đến vấn đề này, gờ việc mà hắn đề ý thì hôm nay đúng là ngày tròn một năm hắn ăn thảo dược, hẳn càng lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình? Hi vọng hậu quả không lớn, đừng để Tịch nhi phụ hoàng và mẫu hậu phải đau lòng vì hắn.

Cần Chính điện, Mạc vương Mạc Thái đứng ở giữa điện, hành lễ với Hiên Viên Vinh Hi xong thì đứng im. Hiên Viên Vinh Hi ngẩng một chút rồi mở miệng: “Mạc vương, người khởi binh xâm chiếm nước ta khiến hai nước xảy ra chiến tranh, bây giờ người biết tội chưa?”

Sắc mặt Mạc Sâm có chút khó coi nhưng người thắng làm vua thua thì làm giặc nên chỉ có thể cúi đầu: “Mạc Sâm biết tội.”

Giọng nói của Hiên Viên Vinh Hi lạnh lùng vang lên: “Trẫm thả người về, chuyện còn lại người biết nên làm như thế nào rồi đúng không?”

“Mạc Sâm biết, Mạc Sâm sẽ trả lại những vùng đã chiếm của triều đình Hiên Viên, và hơn mười thành trì khác làm lễ vật bồi thường. Sau khi rời triều đình Hiên Viên thì Mạc Sâm sẽ kí vào văn thư. Còn nữa, ta sẽ gả nữ nhi ta sủng ái nhất Mạc Thái cho Thành hoàng tử, từ nay về sau Mạc quốc sẽ không bao giờ gây chiến với triều đình Hiên Viên, hòa bình giữa hai nước tồn tại mãi mãi.” Mạc Sâm ôm ngực hành lễ.

Nhóm người Tô Thanh Hiệp nghe vậy thì đồng thời ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Hạo Thành. Hiên Viên Hạo Thành nhún mày, Tịch nhi đoán đúng rồi, đang chuẩn bị lên tiếng thì Hiên Viên Vinh Hi đã nói trước: “Ý của Mạc vương rất tốt nhưng chuyện hòa thân thì bỏ qua đi, chỉ cần người kí vào văn thư sau này sẽ không xâm phạm lãnh thổ triều đình Hiên Viên thì có thể quay về Mạc quốc. Nam nhi nhà Hiên Viên suốt đời chỉ yêu một nữ nhân không cần ba vợ bốn nàng hầu, đứa con trai này của trẫm và hoàng tử phi của nó rất yêu thương nhau, nếu hòa thân chỉ sợ công chúa Mạc vương sủng ái nhất sẽ chịu uất ức, người hãy chọn một dũng sĩ Mạc quốc cho nàng thì hơn.” Hiên Viên Vinh Hi nghe Mạc vương nói như vậy thì cũng có chút dao động nhưng cũng chỉ nhất thời giật mình thôi. Hắn đã thấy nha đầu Tịch nhi kia vì Thành nhi mà làm rất nhiều chuyện. Tuy hắn đề phòng thế lực Tô gia quá lớn nhưng hắn không chia rẽ tình cảm của Thành nhi và Tịch nhi.

Nghe xong lời của Hiền Viên Vinh Hi thì mọi người thờ phảo nhẹ nhõm. Lại không nghĩ đến Mạc Thái không phục, nàng đã thấy hoàng tử phi kia, nàng tốt hơn bản thân mình chỗ nào chứ? Người như vậy không xứng với một dũng sĩ như Thành hoàng tử: “Hoàng thượng, vì sao không để ta gả Thành hoàng tử, nói không chừng Thành hoàng tử rất muốn lấy ta làm phi.” Mạc Thái nói xong thì chờ mong nhìn Hiền Viên Hạo Thành. Nàng tin không người nam nhân nào có thể không rung động trước sắc đẹp của nàng.

Mạc Thái nói xong thì tất cả mọi người của triều đình Hiền Viên đều nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái. Lập tức trên mặt mọi người lộ ra vẻ thất vọng, đúng là công chúa man di, một chút rụt rè e thẹn cũng không có, người như vậy sao có thể sánh bằng Thành hoàng tử phi trí dũng song toàn của bọn họ.

Hai mắt Hiền Viên Hạo Thành chưa từng nhìn nàng, nghe lời Mạc Thái nói thì càng khinh thường, giọng nói không to nhưng rất rõ ràng: “Bản hoàng tử đã làm gì khiến cho công chúa Mạc Thái hiểu lầm, nhân cơ hội này ta nói rõ luôn. Cả đời này Hiền Viên Hạo Thành ta chỉ có một thê tử là Tô Mộ Tịch. Những người khác chỉ là người qua đường thôi.”

Mạc Thái biến sắc. Đúng vậy, một đường từ biên quan đến đây Thành hoàng tử cũng không thêm nói với nàng một câu thì sao có thể thích nàng? Mạc Sâm liếc nhìn Mạc Thái rồi hành lễ với Hiền Viên Vinh Hi: “Đa tạ hoàng thượng đã lo lắng, Mạc Sâm cũng không muốn nữ nhi duy nhất phải gả đến một nơi xa như vậy.”

“Vậy thì Mạc vương hãy đến dịch quán nghỉ ngơi trước đi! Văn thư ta sẽ cho người mang tới sau.”

Sau khi Mạc Sâm và Mạc Thái rời đi, Tô Hoàn Diệp vẫn đứng im: “Hoàng thượng, thần có việc muốn khởi tấu.”

“Nói.” Ánh mắt Hiền Viên Vinh Hi chột lóe.

“Trải qua trận chiến ở Ngọc Môn Quan, thần đã lực bất tòng tâm, thỉnh hoàng thượng ân chuẩn cho thần từ quan về nhà tĩnh dưỡng.” Qua trận chiến với Mạc quốc thì ít nhất vài thập kỉ nữa triều đình Hiền Viên sẽ không xảy ra chiến tranh, nên hoàng thượng cũng không cần một người cầm một nửa binh quyền của mình trong tay. Đạo lý này hần biết, hoàng thượng cũng biết, hần nói như vậy là cho hoàng thượng một đường lui.

Hiền Viên Vinh Hi nói mấy câu, thái độ Tô Hoàn Diệp vẫn kiên quyết, cuối cùng Hiền Viên Vinh Hi cũng gật đầu đồng ý, triều thần thì âm thầm bội phục Tô Hoàn Diệp, có thể từ bỏ quyền lực lớn như vậy để về tĩnh dưỡng.

Sau khi xử lí xong chuyện của Tô Hoàn Diệp, không biết đại thần nào là người khởi xướng. Cuối cùng tất cả các đại thần đều đồng loạt quỳ xuống muốn Hiền Viên Vinh Hi lập Hiền Viên Hạo Thành làm thái tử. Hiền Viên Vinh Hi khó xử nhìn thoáng qua Hiền Viên Hạo Thành. Nếu Thành nhi vĩnh viễn như bây giờ thì ngôi vị hoàng đế này tất nhiên là của hần nhưng Hiền Viên Vinh Hi không quên Hiền Viên Hạo Thành chỉ có thời gian một năm, tương lai sao có thể kế vị.

Hiền Viên Hạo Thành chỉ thấy choáng váng đầu, giọng nói của các đại thần càng lớn thì đầu càng choáng váng. Sau đó Hiền Viên Hạo Thành ôm ngực phun ra một ngụm máu lớn rồi ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Thần Hi cung, Tô Mộ Tịch đang cầm khăn lau mặt cho Hiền Viên Hạo Thành vừa thấy Lưu thái y bắt mạch xong thì vội hỏi: “Lưu thái y, thân thể Thành hoàng tử thế nào? Khi nào thì hần tỉnh dậy? Hần không bị thương nhưng sao tự đứng lại bất tỉnh?”

Lưu thái y giật mình một chút rồi bình tĩnh trả lời: “Hoàng tử phi đừng nóng vội, thân thể Thành hoàng tử không đáng ngại, còn khi nào người tỉnh thì vì thần. Vì thần cũng không biết.” Nói xong, Lưu thái y lấy tay lau lau mồ hôi trên trán. Hần hành nghề y đã mấy chục năm, mặc dù y thuật không được coi là đệ nhất thiên hạ, nhưng cũng có thể coi là một đại phu giỏi. Lần đầu tiên, Lưu thái y hoài nghi y thuật của mình vì hần hoàn toàn không nhìn ra được tình trạng thân thể của Thành hoàng tử.

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy?” Tô Mộ Tịch mệt mỏi vuốt trán: “Thôi người lui xuống đi.” Có lẽ một lát nữa Hạo Thành sẽ tỉnh thôi. Nhưng ngày hôm sau Hiền Viên Hạo Thành vẫn nằm lẳng lẳng trên giường không mở mắt, Tô Mộ Tịch càng lo lắng hơn.

Hiền Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt cũng đã không ngủ một đêm, sáng sớm liền đến Thần Hi cung. Biết Hiền Viên Hạo Thành chưa tỉnh, trong lòng lo lắng không thôi, rốt cuộc Thành nhi bị sao vậy? Vì sao lại bị ngất? Hiền Viên Vinh Hi trầm mặc một lát lên tiếng: “Người đâu, sai người đi dán cáo thị cả nước, nhất định phải tìm bằng được quốc sư cho trẫm.” Hiền Viên Vinh Hi vừa nói xong thì một bóng dáng từ cửa đi vào, vẻ mặt đầy ý cười: “Ôi, là ai muốn tìm lão quốc sư ta đây?”

Mọi người nhìn đi, không phải quốc sư vô lương tâm của chúng ta thì còn có thể là ai? Hiền Viên Vinh Hi đi nhanh đến trước mặt quốc sư: “Quốc sư, mau giúp trẫm xem, vì sao Thành nhi lại như vậy? Thảo dược hần ăn vào sẽ để lại hậu quả gì? Vì sao vẫn hôn mê còn chưa tỉnh? Tóm lại khi nào thì hần

tỉnh lại?”

Tô Mộ Tịch ngẩng đầu hỏi: “Phụ hoàng, cái gì mà ăn vào thảo dược sẽ để lại hiệu quả gì? Vậy là ý gì? Hạo Thành đã ăn thảo dược gì sao?” Vì sao nàng lại không biết Hạo Thành đã ăn thảo dược gì đó? Chẳng lẽ có liên quan đến việc Hạo Thành trở nên thông minh hơn?

Quốc sư e sợ thiên hạ còn không đủ loạn liền lên tiếng: “Tiểu oa nhi, chẳng lẽ ngươi còn không biết? Ngốc tử này vì ngươi mà ăn thảo dược để tài giỏi hơn nên hiện tại mới biến thành dạng này. Đáng thương, đáng thương a, sẽ phải nằm cả đời trên giường.” Nói xong còn cố ý tỏ vẻ khổ sở vuốt vuốt râu.

“Cái gì?” Ba người bên cạnh đồng loạt lên tiếng, chỉ có Tô Mộ Tịch nhỏ giọng lầm bầm: “Nằm trên giường cả đời.Nằm trên giường cả đời.Không đâu.Ngày mai.Nhất định ngày mai Hạo Thành sẽ tỉnh.Nhất định sẽ tỉnh.Chàng đã hứa là sẽ đi tìm Minh Nguyệt với ta.Ngày mai.Ngày mai Hạo Thành sẽ tỉnh rồi đi tìm Minh Nguyệt với ta.Hắn sẽ không nằm trên giường cả đời.Ngươi gạt ta.” Hạo Thành rất hay náo loạn, sao có thể nằm trên giường cả đời?

“Ôi, hán ngốc như vậy, không phải ngươi vẫn luôn ghét ngốc tử này? Tiểu oa nhi, không bằng ngươi tìm người tốt hơn mà lấy đi?” Không để ý đến sắc mặt Hiền Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt ngày càng đen, quốc sư đại nhân vẫn tiếp tục nói.

Rõ ràng Tô Mộ Tịch không để ý đến lời nói của quốc sư nhưng vẫn theo thói quen lầm bầm: “Không cần, không cần.Dù Hạo Thành có làm sao đi nữa.Ta đều ở bên cạnh hắn.Ta là thê tử của Hạo Thành.Mãi mãi là thê tử duy nhất mà Hạo Thành yêu.”

Nghe xong lời này, hai mắt quốc sư sáng lên, nói với Hiền Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt: “Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, nếu hai người muốn ta cứu con trai bảo bối của hai người thì hai người hãy rời khỏi đây đi, lão nhân muốn làm phép cứu con của hai người.” Nói xong, quốc sư còn lắc lắc tay rồi nhảy nhảy mấy cái. Sắc mặt Hiền Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt xanh mét, nhưng biết rõ lão nhân này có cách nên đành phải rời đi. Trong lòng Hiền Viên Vinh Hi thầm nghĩ, chờ Thành nhi tỉnh, nhất định phải sai người cắt phăng râu của lão.

Sau khi Hiền Viên Vinh Hi và Lâm Ánh Nguyệt rời đi, ánh mắt quốc sư đại nhân chợt lóe rồi cười nói: “Tiểu oa nhi, ngươi mau hoàn hồn đi. Lời ta nói vừa nãy là gạt ngươi thôi, chỉ ăn có một cây thảo dược thì sao có thể nằm cả đời, ta còn có cách để chữa.” Về mặt quốc sư khi nói những lời này rất đáng đánh đòn. Đáng tiếc là Tô Mộ Tịch không chú ý đến điểm này, nghe xong lời của quốc sư thì lập tức ngẩng đầu: “Vậy khi nào chàng sẽ tỉnh? Làm thế nào thì chàng mới tỉnh được?”

Trong mắt quốc sư hiện lên một tia sáng, lên tiếng nói: “Cần phải có tấm lòng của nữ tử yêu hắn nhất, ngươi có bằng lòng bỏ ra hay không?” Tiểu tử ngốc này đã vì tiểu oa nhi này mà mất đi rất nhiều thứ, cần phải thử thách nàng một chút để xem nàng có xứng đáng với những gì tiểu tử kia đã bỏ ra không? Không biết tiểu oa nhi này có thể bỏ ra bao nhiêu vì tiểu tử ngốc kia? Kiếp trước, duyên phận của hai người là nghiệt duyên. Kiếp này, hi vọng đúng như lời nói của tiểu oa nhi, hai người sẽ có kết quả hạnh phúc.

“Được” Tô Mộ Tịch không chút do dự mà lên tiếng. Nói xong, ngay cả bản thân nàng cũng kinh ngạc, lập tức nhìn về phía giường rồi nhẹ nhàng nở nụ cười. Cũng vậy thôi, mạng của nàng đã sớm không còn, có thể sống lại một lần nữa mà dùng mạng mình để cứu Hạo Thành thì sao không làm?

Lời nói của Tô Mộ Tịch khiến quốc sư vừa lòng gật gật đầu: “Tốt lắm, không uổng công tiểu tử này vì ngươi trả giá nhiều như vậy. Ngươi nghĩ thử xem, ngươi có thể sống lại là do ông trời thương cảm sao? Kiếp trước khi ngươi vào cung, ngươi thăm oán hận huynh trưởng và cha mẹ ngươi, không trung thành với phụ quân của ngươi, không có cống hiến gì cho triều đình Hiền Viên. Có thể nói kiếp trước ngươi là một người bất trung bất nghĩa bất hiếu thì ông trời sao có hậu đãi ngươi như vậy, cho ngươi sống lại? Ngươi có thể sống lại cũng do tiểu tử này cầu xin cho ngươi. Tiểu oa nhi, ngươi có muốn biết chuyện gì đã xảy ra sau đó không? Cũng là lúc linh hồn ngươi đã biến mất?”

Tô Mộ Tịch không nói gì, trong mắt tràn đầy khó hiểu, nghe câu cuối cùng của quốc sư thì nhẹ nhàng gật đầu. Nàng cũng rất muốn biết khi linh hồn nàng biến mất, Hạo Thành và nhị ca đã xảy ra chuyện gì? Mà nàng, vì sao có cơ hội sống lại lúc sáu tuổi? Tất cả chuyện này có liên quan gì đến Hạo Thành?

Quốc sư sờ sờ bộ râu của mình chậm rãi nói: “Kiếp trước.”

Hiền Viên Hạo Thành bị giáng làm thứ dân, cầm bài bị của Lâm Ánh Nguyệt và Tô Mộ Tịch ăn xin ở trên đường cái của Hoàng thành. Không còn ai là lá chắn cho hắn nên mỗi ngày có rất nhiều người đến chế nhạo Hiền Viên Hạo Thành. Cứ như vậy qua hai năm, những chuyện này Tô Mộ Tịch nhìn thấy hết.

Sau khi linh hồn biến mất không còn ý thức thì cũng không thấy quốc sư xuất hiện, mà triều đình Hiền Viên đã dần thay đổi. Hai năm này, Hiền Viên Hạo Dạ cho rằng mình đã an ổn ngồi lên ngôi vị hoàng đế, liền không kiêng nể gì lập Đỗ Chính Liên lên làm thái hậu, một nhà Đỗ thị thì quyền thế ngập trời không ai sánh bằng. Mà Đỗ Chính Liên không cam lòng làm một thái hậu an phận sống trong cung, sau khi đã công khai mình là mẹ đẻ của Hiền Viên Hạo Dạ cũng chính là người giúp hắn đi lên ngôi vị hoàng đế liền ở phía sau giật dây muốn cùng Hiền Viên Hạo Dạ xử lý tấu chương. Sau khi Đỗ Chính Liên buông rèm chấp chính, phần lớn mọi chuyện trong triều đều do nàng làm chủ, mà Hiền Viên Hạo Dạ không nghe lời thì sẽ bị bắt ép phải chết.

Mà sau khi Tô Mộ Tịch chết thì Hiền Viên Hạo Dạ mới biết mình yêu nàng, còn Đỗ Chính Liên đã sớm biết nhưng không vạch trần. Từ khi Đỗ Chính Liên làm thái hậu rồi buông rèm chấp chính liền sai người ở Ánh môn đi tìm những nữ tử có khí chất rồi cho dịch dung thành bộ dáng của Tô Mộ Tịch. Còn Hiền Viên Hạo Dạ tự cho là mình thâm tình, liền vì nữ tử đó mà mỗi ngày ca múa tiệc tùng bỏ bê triều chính.

Có thể nói Đỗ Chính Liên không tốn chút công sức nào đã nắm toàn quyền cai quản trong tay, còn hậu cung thì bị quý phi nương nương Tô Mộ Tuyết chi phối, nếu có một nữ tử nào mang thai thì chỉ có một con đường đó là chết. Bốn năm sau, trong hậu cung ngoại trừ Tô Mộ Tuyết sinh hạ một “hoàng tử” (không phải hoàng tử) thì tất cả các phi tần khác đều không hề có con. Lúc Hiền Viên Hạo Thành vừa lên ngôi hoàng đế đã bị Đỗ Chính Liên hạ thuốc tuyệt tự, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì trên người Hiền Viên Hạo Dạ cũng chảy dòng máu của Hiền Viên Vinh Hi mà nàng hận tất cả những gì liên quan đến Hiền Viên Vinh Hi, những gì có liên quan đến Hiền Viên Vinh Hi thì nàng đều muốn hủy diệt.

Mà dân chúng triều đình Hiến Viên lắm than, ở những nơi xảy ra thiên tai, Đỗ Chính Liên lại không hạ lệnh nghỉ ngơi lấy lại sức, mà lại hạ lệnh muốn binh lính triều đình Hiến Viên tiếp tục chinh chiến, tự cho là bản thân mình có khả năng thống nhất thiên hạ. Cuối cùng, Duyệt quốc liên minh với Mạc quốc tiến đánh triều đình Hiến Viên, rất nhanh triều đình Hiến Viên đã mất đi một nửa giang sơn.

Mà sau khi quốc sư đại nhân tỉnh lại nhìn thấy cảnh hoang tàn của triều đình Hiến Viên. Trong lòng hoảng hốt, hắn không thành tiên thì cũng muốn thay nàng bảo vệ hoàng triều, khi nào thì đã biến thành như vậy? Rất nhanh hắn đã tìm được Hiến Viên Hạo Thành, không quản nghịch thiên cải mệnh giúp Hiến Viên Hạo Thành khôi phục trí lực. Nghịch thiên cải mệnh là một chuyện vô cùng nguy hiểm, bởi vì sau đó quốc sư không biết sẽ để lại hậu quả gì? Mà lúc ấy hắn chỉ có thể làm như vậy, bởi vì Hiến Viên Hạo Thành là huyết mạch duy nhất mà nữ nhân hắn yêu lưu lại có thể khôi phục được triều đình Hiến Viên.

Những người có huyết mạch hoàng thất đều bị Đỗ Chính Liên lấy đủ loại lý do giết chết, mà huyết mạch Hiến Viên Vinh Hôn lưu lại quá nhỏ, không thể gánh vác trọng trách lớn như vậy.

Sau khi Hiến Viên Hạo Thành khôi phục trí lực lại nhìn thấy sự đổ nát của triều đình Hiến Viên. Giang sơn phụ hoàng hắn dùng cả đời để bảo vệ biến thành như vậy, hắn nghẹn ngào khóc lớn, khóc xong, hắn bắt tay với Quân Mạc Ly, người nắm trong tay một nửa binh quyền của triều đình Hiến Viên đã sớm muốn đối phó với Đỗ Chính Liên và Hiến Viên Hạo Dạ. Lại tìm được Tô Thanh Hiệp và Tô Hoành Xán suy sụp sắp chết. Nhóm người kết hợp với mấy đại thần trong triều đã sớm bất mãn với việc Đỗ Chính Liên chấp chính, thấy Hiến Viên Hạo Thành đã không còn bộ dáng ngày ngốc thì dốc toàn lực hỗ trợ.

Hiến Viên Hạo Thành dùng một tháng để ngồi lên ngôi vị hoàng đế, sau khi lên ngôi, Đỗ Chính Liên bị thiên đạo vạn quả mà chết, Tô Mộ Tuyết và Cận Băng Tâm nhận hình phạt treo cổ, “hoàng tử” mà Tô Mộ Tuyết sinh hạ thì được đưa cho một nông phu không có con nuôi dưỡng. Hiến Viên Hạo Dạ thì bị Hiến Viên Hạo Thành vây hãm ở một nơi vắng vẻ trong cung, toàn bộ tài sản nhà Đỗ thị bị tịch thu và tru di cả nhà không chừa một ai.

Hiến Viên Hạo Thành dùng một năm để dẹp yên phản loạn. Mà Quân Mạc Ly thì chết trên chiến trường, thực ra cái chết của hắn là do Hiến Viên Hạo Thành sắp đặt. Hiến Viên Hạo Thành biết nếu để người này sống thì tương lai triều đình Hiến Viên có thể lâm vào chiến loạn, chỉ bằng để hắn chết thì mọi chuyện đều yên ổn. Sau khi kết thúc chiến tranh, Hiến Viên Hạo Thành dùng thời gian năm năm để dân chúng triều đình Hiến Viên nghỉ ngơi lấy lại sức. Lại thêm năm năm nữa, làm cho triều đình Hiến Viên phát triển thịnh vượng, là một thời kì hoàng kim, năm nào các quốc gia xung quanh cũng tiến cống, không dám có ý định động vào triều đình Hiến Viên.

Rõ ràng chỉ mới mười mấy năm, Hiến Viên Hạo Thành mới hơn ba mươi tuổi mà trông không khác gì người đã bốn mươi. Mà trong mười năm này, hậu cung của Hiến Viên Hạo Thành không có một phi tần nào, mà các công chúa quốc gia khác đưa tới cũng bị ban thưởng cho các đại thần khác. Đêm dài yên tĩnh, Hiến Viên Hạo Thành ngồi ở bàn đu dây của Thần Hi cung. Thân ảnh của hắn nhìn thật cô đơn, toàn bộ Thần Hi cung đèn đuốc sáng trưng, Hiến Viên Hạo Thành lại cảm thấy thật lạnh lẽo.

Mà quốc sư cũng âm thầm lo lắng, dưới gôi Hiến Viên Hạo Thành vẫn không có con kế vị. Thế này không được, quốc sư quyết định đến Thần Hi cung một chuyến, vừa thấy bộ dáng lúc này của Hiến Viên Hạo Thành thì chỉ tiếc rèn sắt không thành thép “Tiểu tử ngốc, ngươi xem bộ dáng hiện giờ của ngươi đi? Có chỗ nào giống vua của một nước không?” Thấy Hiến Viên Hạo Thành vẫn không để ý đến hắn liền đưa ra một đồng bức tranh: “Đây là những nữ nhân ta tìm được khắp cả nước, ngươi nhìn xem rồi chọn một người đi, tuổi ngươi cũng không còn nhỏ, nên sinh một đứa con trai đi!”

Hiến Viên Hạo Thành chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt đã không còn sự ngây ngô lúc trước mà đã thành một nam nhân chính chắn, ánh mắt mờ mờ nhìn chăm chăm quốc sư, nhẹ nhàng hỏi: “Quốc sư gia gia, ngươi từng yêu ai chưa?”

Động tác trên tay quốc sư dừng một chút nhưng không nói gì. Nhưng cũng không phủ nhận, tình yêu của hắn là đau khổ, cho đi mà không có khả năng được đáp lại, cho nên hắn lựa chọn im lặng. Vì nàng mà bảo vệ con cháu của nàng và nam nhân khác, vì nàng mà trông coi giang sơn của nam nhân mà nàng yêu. Cho dù người nàng yêu không tốt.

Nàng chưa từng nghĩ tới hắn, cho dù như vậy hắn cũng không oán không hối hận. Lập tức quốc sư hiểu rõ rồi, Hiến Viên Hạo Thành cũng giống hắn, rất ngốc, cho dù không được người mình yêu đáp lại nhưng vẫn vì nàng mà làm mọi thứ.

Thấy quốc sư trầm mặc, Hiến Viên Hạo Thành tiếp tục nói: “Quốc sư gia gia, mười mấy năm này ta đã làm cho triều đình Hiến Viên trở nên giàu có hùng mạnh, sau này để cho con của hoàng thúc tiếp quản đi! Có phải trách nhiệm của ta đã xong rồi đúng không? Ta thật sự muốn từ bỏ, nếu không ta sẽ không đuổi kịp Tịch nhi thì sao? Nàng đã đầu thai rồi sao? Đến lúc đó ta chậm mười mấy năm so với Tịch nhi, Tịch nhi đã thành một bà lão thì sao? Ta không ngại cưới nàng, nhưng ta sợ Tịch nhi sẽ để ý, không chịu gả cho ta thì biết làm sao? Nếu không, Tịch nhi là nam còn ta là nữ thì thật là tốt, ta có nhỏ hơn nàng mười mấy tuổi cũng không sao.” Giọng nói của Hiến Viên Hạo Thành rất hồ hởi, chỉ khi nhắc đến Tô Mộ Tịch mới mang theo tình cảm khó nói.

Đáng lẽ quốc sư nên nổi giận nhưng nhìn thấy hơi nước trong mắt Hiến Viên Hạo Thành thì một câu cũng không thể nói. Hai người im lặng thật lâu, quốc sư mới chậm rãi mở miệng: “Trên núi Thiên Lô, thông qua khảo nghiệm sinh tử, bắt được vòng thời gian, ngươi chỉ có một cơ hội. Hi vọng ngươi có thể thông qua.” Quốc sư tuy nói như vậy nhưng hắn biết Hiến Viên Hạo Thành không có khả năng thành công, ít nhất hắn đã không thành công. Năm ấy, nếu hắn gặp nàng trước thì sẽ thế nào? Có phải mọi chuyện sẽ không giống ngày hôm nay, người nàng yêu sẽ là mình? Cho nên hắn đến núi Thiên Lô, nhưng lúc hắn bị lửa địa ngục thiêu đốt, thống khổ này, cho dù hắn đã khổ luyện mấy trăm năm tiên thuật đều không chịu đựng được. Chứ đừng nói đến một phạm nhân như Hiến Viên Hạo Thành, sao hắn có thể chịu được?

Hiến Viên Hạo Thành nghe xong lời nói của quốc sư liền sai người tìm vị trí của núi Thiên Lô, sau khi để lại thánh chỉ an bài tốt mọi chuyện của triều đình thì hắn tự mình đến nơi ấy.

Mấy tháng sau, ngoại trừ quốc sư, tất cả đều về tới vương triều Hiến Viên Vinh Hi để năm mươi hai, hết thảy cũng chỉ có một mình quốc sư biết chuyện gì đã xảy ra. Trong lòng dậy sóng, một tiểu tử ngốc, một phạm nhân làm sao có thể thông qua tầng tầng thử thách như vậy? Có thể bắt được vòng thời

gian chứ? Muốn do thám, nhưng phát hiện năng lực của mình không còn đến phân nửa. Lập tức, hắn đã biết chuyện gì xảy ra? Trùng phạt vì đã nghịch thiên cải mệnh, hơn nửa tuổi thọ của hắn cũng không phải vạn thọ vô cương (sống lâu muôn tuổi), vẫn có thời hạn, nhưng cũng được, đối với phạm nhân thì mạng hắn vẫn còn rất dài.

Quốc sư nói xong tất cả mọi chuyện thì thở dài: “Tiểu oa nhi, ngươi nói xem có phải tiểu tử này hết thuốc chữa rồi không? Bất được vòng thời gian, ta không làm được mà hắn lại có thể thành công.”

Trên mặt Tô Mộ Tịch toàn nước mắt: “Hắn.....Hắn.....” Tô Mộ Tịch muốn nói thêm mà không thể phát ra từ nào. Nàng vẫn luôn nghĩ do ông trời thương xót mình, lại không nghĩ tất cả mọi thứ đều do Hạo Thành thiên tân vạn khổ đổi lấy. Nếu, nếu tấm lòng của nàng có thể đổi lấy mạng sống của hắn? Tô Mộ Tịch lau khô nước mắt trên mặt: “Quốc sư, nếu thật lòng có thể cứu Hạo Thành thì ngươi bắt đầu đi! Ta sẽ hoàn toàn phối hợp.”

Quốc sư vỗ vỗ đầu Tô Mộ Tịch: “Tiểu oa nhi yên tâm đi! Hạo Thành không có việc gì, hồng thảo hắn ăn vào có thể khôi phục trí lực một năm, hắn cũng chỉ ngủ một năm, hết một năm hắn sẽ tỉnh, ngươi không cần lo lắng.”

“Thật sao?” Tô Mộ Tịch sợ mình nghe lầm, không xác định hỏi lại lần nữa.

“Thật, lão nhân ta lừa gạt ngươi lần nào chưa?” Về mặt quốc sư như nhìn rõ tất cả mọi chuyện.

“Quốc sư, còn ngươi?” Tô Mộ Tịch muốn hỏi, sao quốc sư có thể sống lâu như thế?

“Ta không có chuyện gì, dương thọ hết thì sẽ được làm thần tiên trên trời, ngươi không biết ta là người duy nhất trên đời có tiên pháp sao, hắc hắc..... Lão nhân ta rất lợi hại. Rất sùng bái ta đúng không.....” Quốc sư nói xong còn tự mình phụ họa gập đầu mấy cái. Thật ra hắn nói vậy cho thoải mái thôi, hắn không giống phạm nhân, nhưng hắn chỉ có một con đường, hồn phi phách tán.....Thôi, không nghĩ đến vấn đề này nữa, dù sao hắn vẫn còn có thể sống được mấy trăm năm, có gắng kiếm thêm chút tiền vậy.....

Tô Mộ Tịch nở nụ cười thân nhiên, cũng không vạch trần lời nói dối của quốc sư. Lại nhớ đến lời nói của Hiên Viên Hạo Thành, có lẽ quốc sư biết Minh Nguyệt ở nơi nào, không đợi nàng mở miệng quốc sư đã nói: “Tiểu oa nhi, có phải ngươi muốn hỏi ta về con gái Minh Nguyệt của ngươi không? Ta nói luôn cho ngươi biết! Ít nhất mười tám năm sau thì nữ nhi bảo bối của ngươi mới trở về, nàng cũng trải qua chuyện giống ngươi mới tìm được người thực sự yêu mình, đến lúc đó nàng sẽ tự trở về. Hơn nữa, đời này ngươi sẽ chỉ có một đứa con gái là nàng. Bây giờ tong bụng ngươi có hai hài tử, một vẫn một vô, sẽ phụ tá Minh Nhật tạo ra một triều đình huy hoàng.”

Tô Mộ Tịch giật mình hỏi: “Ngươi nói con gái ta cũng sẽ chịu nhiều đau khổ. Không, không đâu, Hạo Thành tỉnh rồi sẽ nhờ các tiểu động vật đi tìm nàng, sẽ không để nàng phải chịu đau khổ.....”

Trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng của quốc sư, chỉ nghe thấy giọng nói của hắn từ xa tuyên đến: “Đó là vận mệnh của con bé, không thể thay đổi được, cho dù tiểu tử ngốc kia tỉnh lại cũng vậy thôi, những động vật nhỏ ấy cũng sẽ không nói, lão nhân không gạt ngươi. Nếu không tin thì ngươi đợi một năm sau xem có phải lão nhân nói dối hay không.”

Lời nói của quốc sư kiên định như vậy khiến trong lòng Tô Mộ Tịch đau đớn, chẳng lẽ như thế thật sao? Con gái của nàng cũng sẽ giống nàng, trải qua đau khổ mới có thể gặp được người thực sự yêu mình? Chẳng lẽ nàng không thể làm gì sao? Tô Mộ Tịch sờ sờ bụng mình, nàng lại mang thai rồi?

Lau người cho Hiên Viên Hạo Thành xong rồi Tô Mộ Tịch nằm ngủ bên cạnh hắn. Mười ngón tay đan chặt nhau, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Hiên Viên Hạo Thành, trong lòng Tô Mộ Tịch bình tĩnh hơn nhiều. Không lâu sau, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, nàng mơ hồ thấy một đôi vợ chồng ôm con gái bảo bối vào lòng, ba đứa con khác thì đứng bên cạnh. Đáng tiếc nàng nhìn không rõ mặt bọn họ.

Ngày hôm sau khi Tô Mộ Tịch tỉnh lại thì thấy Hiên Viên Hạo Thành vẫn ngủ. Tô Mộ Tịch đến thỉnh an hoàng thượng và hoàng hậu nương nương, nói lại lời nói của quốc sư ngày hôm qua để hai người yên tâm. Trở lại Thần Hi cung rồi sai Hoa Nữ gọi Thư Minh đến, để toàn bộ âm vệ đi tìm Minh Nguyệt.

Chín tháng sau, vẫn không tìm được Minh Nguyệt. Sau khi Lưu thái y bắt mạch phát hiện Tô Mộ Tịch lại mang thai song sinh thì hoàng thượng và hoàng hậu nương nương rất vui. Mà lúc này Minh Nhật cũng đã biết nói, biết đi, đứng ở bên giường kêu: “Phụ thân.....Phụ thân.....”

Tô Mộ Tịch yêu thương sờ sờ đầu Hiên Viên Minh Nhật: “Minh Nhật, nếu muội muội con cũng có ở đây thì thật tốt. Con nha, trong tương lai không những phải trở thành một vị hoàng đế tốt mà còn phải cố gắng tìm được muội muội con.”

Minh Nhật mở to mắt nhìn Tô Mộ Tịch, bi bô nói: “Nương, muội muội.....Muội muội.....” Nói xong liền nở nụ cười rất đáng yêu. Tô Mộ Tịch nhẹ nhàng nheo nheo mắt Hiên Viên Minh Nhật, rất muốn ôm hắn vào lòng nhưng nhìn bụng mình lại thôi.

Không lâu sau, Tô Mộ Tịch thuận lợi sinh hạ hai bé trai, ca ca gọi là Hiên Viên Minh Văn, đệ đệ gọi là Hiên Viên Minh Võ.

Lại qua một thời gian, Tô Mộ Tịch và ba con ở trong Thần Hi cung, Minh Nhật đứng ở bên cạnh nôi của hai đệ đệ, nhẹ nhàng đưa tay chọc chọc người hai đệ đệ. Chọc đến khi hai đệ đệ khóc mới thôi, Tô Mộ Tịch nói thế nào cũng không nghe. Trong tiếng nói của Tô Mộ Tịch, tiếng cười của Minh Nhật, và tiếng khóc của hai con trai, Hiên Viên Hạo Thành chậm rãi mở mắt, suy yếu kêu: “Tịch nhi.....”

Tô Mộ Tịch còn cho rằng mình nghe lầm, quay đầu nhìn lại người đang nằm trên giường sau đó trợn to mắt nhìn Hiên Viên Hạo Thành, lập tức nước mắt chảy ra, Hạo Thành tỉnh rồi.....

Một lúc sau, Tô Mộ Tịch mới thu hồi tâm tình kích động bế hai con trai đến bên người Hiền Viên Hạo Thành: “Hạo Thành, đây là con trai chàng, nhìn hai con đi! Ca ca gọi là Hiền Viên Minh Văn, đệ đệ gọi là Hiền Viên Minh Võ.”

Hiền Viên Hạo Thành nhìn chăm chăm hai bé thật lâu rồi vô tội sờ sờ đầu nói: “Tịch nhi, khi nào thì Thành nhi có hai đứa con trai, vì sao Thành nhi lại không hề biết?”

Tô Mộ Tịch trừng mắt nhìn Hiền Viên Hạo Thành, mắng: “Hiền Viên Hạo Thành, sao chàng dám nói những lời đó, ta hận chàng chết đi được!” Nói xong, Tô Mộ Tịch ôm Minh Nhật rời đi, để lại Hiền Viên Hạo Thành với vẻ mặt khó hiểu và hai con trai bị phụ thân ghét bỏ.

Hiền Viên Hạo Thành nhìn hai con khóc đến mặt mũi đỏ bừng, có lẽ do huyết mạch tương liên đi! Rất tự nhiên ôm một bé, rồi cười ngây ngô, hẳn lại có thêm hai con trai, tốt quá.....

Tô Mộ Tịch ôm con đứng ngoài cửa, sao nàng có thể bỏ đi được, vất vả lắm Hạo Thành mới tỉnh. Nhìn Hiền Viên Hạo Thành ôm con, Tô Mộ Tịch cười cười, ôm tiểu Minh Nhật đi vào: “Ngốc tử, lần sau còn dám nói như thế, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng.”

Hiền Viên Hạo Thành cười ngây ngô với Tô Mộ Tịch: “Tịch nhi, Thành nhi sẽ không bao giờ nói như thế nữa. Nàng xem này, con của chúng ta thật đáng yêu.” Hắn biết Tịch nhi tốt với hắn nhất.

Hiền Viên Minh Nhật chấp chững đi đến bên người Hiền Viên Hạo Thành, bộ dáng rất đáng yêu gọi: “Phụ thân.....Phụ thân.....”

Tất cả đều tốt, chỉ thiếu Minh Nguyệt.....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ngốc Phu Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.